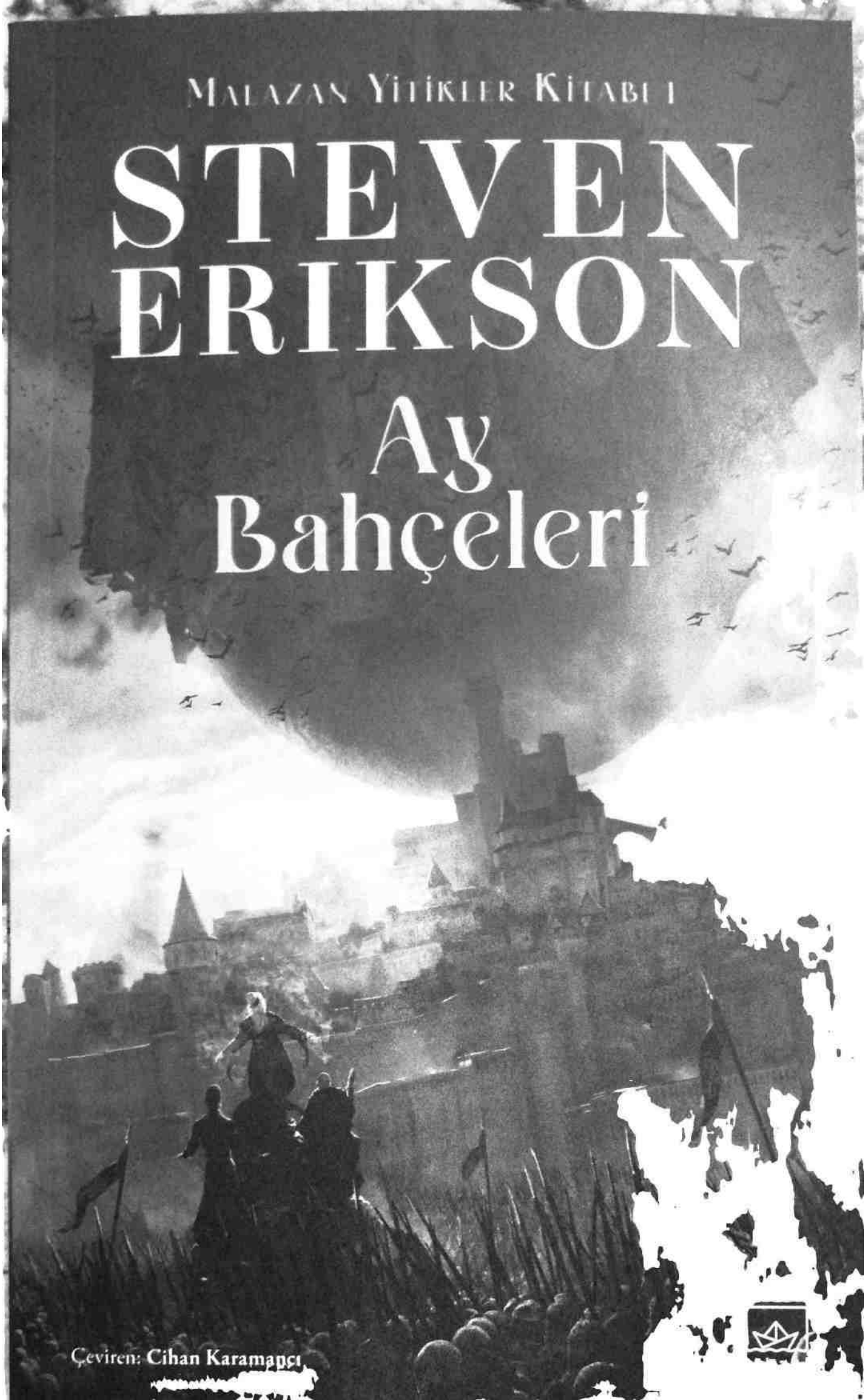
Malazan Yitikler Kitabı 1

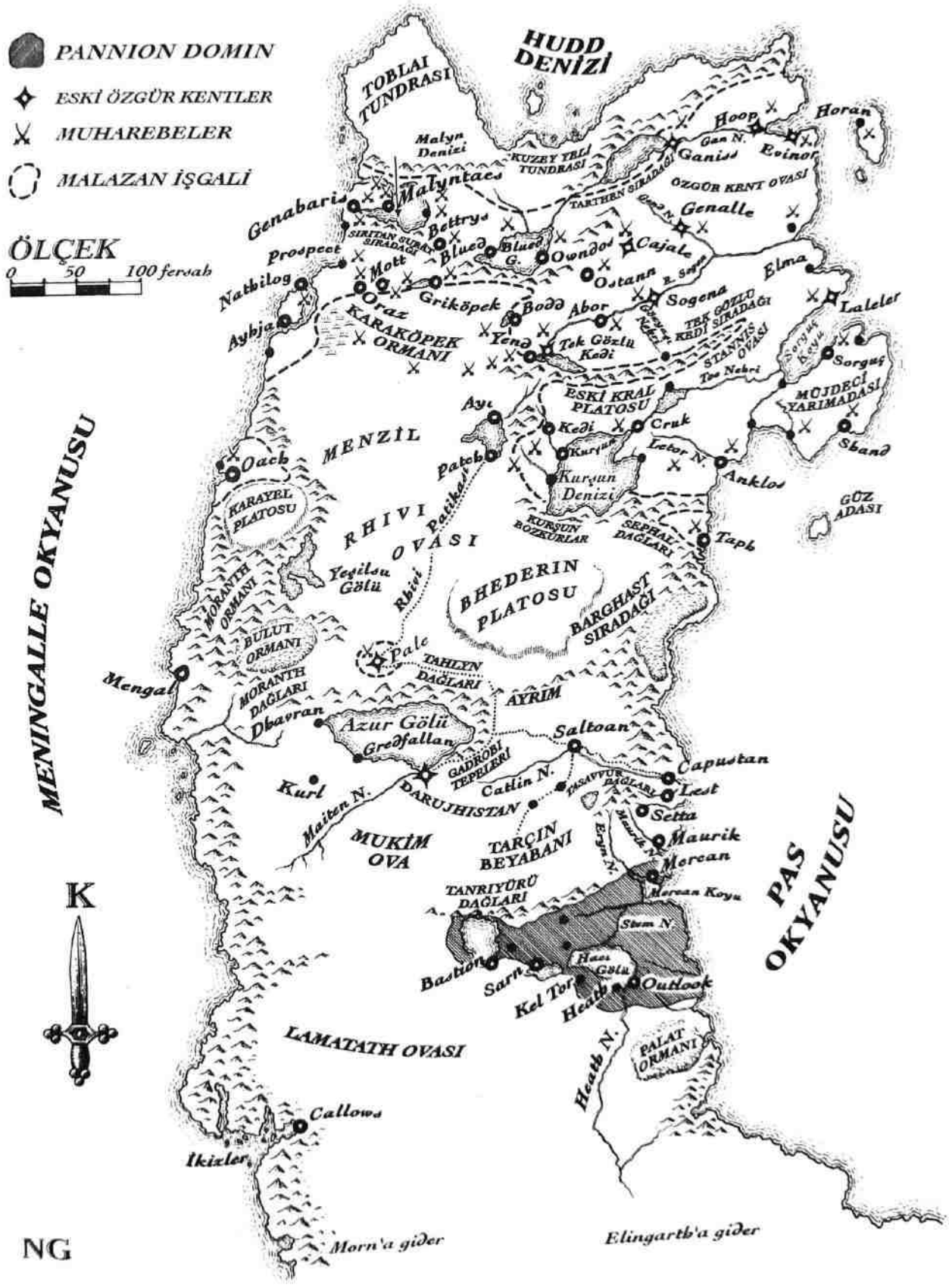
STEVEN ERIKSON

Ay Bahçeleri

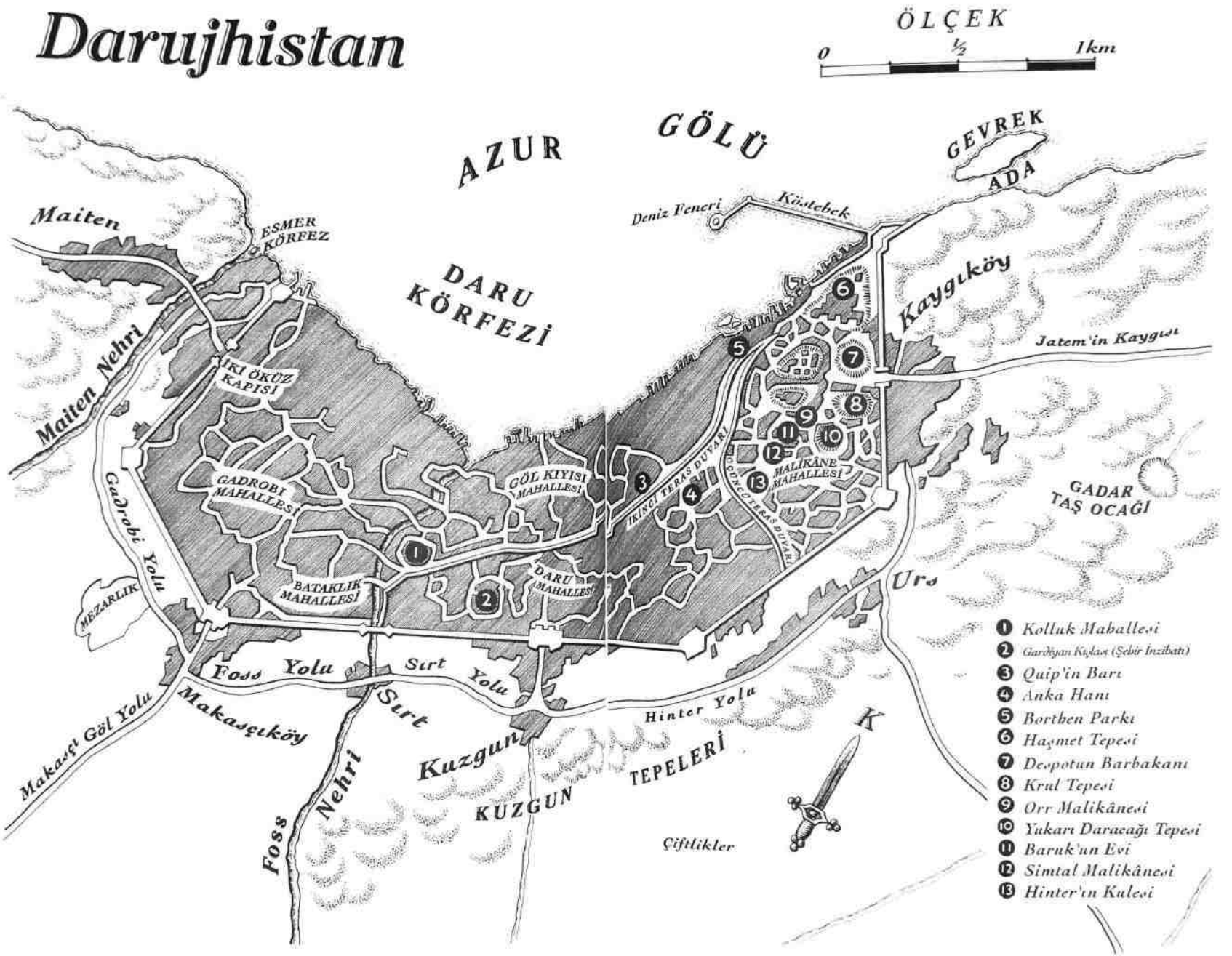

Çeviren: Cihan Karamancı

GENABACKIS:
Malazan Seferi 1160 · Burn'ün Uykusu

Darujhistan

KARAKTERLER

Malazan İmparatorluğu

Tekkol'un Ordusu

Yırtıkyelken (Tattersail), Heyet Efsuncusu, 2. Ordu, Ejderhalar Destesi'nin bir okuyucusu
Sırma (Hairlock), Heyet Büyücüsü, 2. Ordu, Tayschrenn'in nahoş bir hasmı
Calot, Heyet Büyücüsü, 2. Ordu, Yırtıkyelken'in sevgilisi
Genç Toc (Toc the Younger), izci, 2. Ordu, Pale Kuşatması'nda ağır yaralanmış bir Pençe ajanı

Köprüyakarlar

Çavuş Alakarga (Sergeant Whiskeyjack), 9. Manga, 2. Ordu'nun eski komutanı
Onbaşı Kalam, 9. Manga, Yedi Kent'ten eski bir Pençe
Tez Ben (Quick Ben), 9. Manga, bir Yedi Kent Büyücüsü
Üzgün (Sorry), 9. Manga, genç kız kılığındaki ölümcül bir katil
Kirpi (Hedge), 9. Manga, bir lağımcı
Kemancı (Fiddler), 9. Manga, bir lağımcı
Tırıs (Trotts), 9. Manga, bir Barghast savaşçı
Tokmak (Mallet), 9. Manga, manganın şifacısı
Çavuş Tezcanlı (Sergeant Antsy), 7. Manga
Tırnakçı (Picker), 7. Manga

İmparatorluk Komutanlığı

Ganoes Stabro Paran, Malazan İmparatorluğu'nda soylu kanı taşıyan bir subay

Dujek Tekkol (Dujek Onearm), Baş Yumruk, Malazan Orduları, Genabackis Seferi
Tayschrenn, İmparatoriçe'nin Baş Büyücülerinden biri
Bellurdan, İmparatoriçe'nin Baş Büyücülerinden biri
Geceayazı (Nightchill), İmparatoriçe'nin Baş Efsuncularından biri
A'Karonys, İmparatoriçe'nin Baş Büyücülerinden biri
Lorn, İmparatoriçe Muavini
Topper, Pençe'nin Komutanı
İmparatoriçe Laseen, Malazan İmparatorluğu'nun hükümdarı

Paran Ailesi (Unta)

Tavore, Ganoes'un kız kardeşi (ortanca çocuk)
Felisin, Ganoes'un en küçük kız kardeşi
Gamet, Ev Muhafızı ve gazi

İmparator'un Zamanında

İmparator Kellanved, İmparatorluk'un kurucusu, Laseen tarafından öldürüldü
Dansçı (Dancer), İmparator'un baş danışmanı, Laseen tarafından öldürüldü
Surly, Pençe Komutanı iken Laseen'in eski adı
Dassem Ultor, İmparatorluk'un İlk Kılıcı, Yedi Kent'ten Y'ghatan'ın dışında öldürüldü
Toc (Baba), Laseen'in İmparator yandaşları arasında yaptığı ayıklamada ortadan kayboldu

Darujhistan'da

Anka Hanı Müdavimleri

Kruppe, mütevazılığı sahte bir adam
Eliuzun Crokus (Crokus Younghand), genç bir hırsız
Rallick Nom, Lonca'ya mensup bir suikastçı
Murillio, bir nedim

Coll, bir ayyaş
Meese, bir müdavim
Irilta, bir müdavim
Scurve, barmen
Sulty, bir garson kadın
Chert, talihsiz bir kabadayı

T'orrud Cemiyeti

Baruk, bir Baş Simyacı
Derudan, bir Tennes Cadısı
Mammot, bir D'riss Baş Rahibi, saygın bir âlim ve Crokus'un amcası
Travale, Cemiyet'in sofu bir askeri
Tholis, bir Baş Büyücü
Parald, bir Baş Büyücü

Konsey

Turban Orr, güçlü bir mebus ve Simtal'ın sevgilisi
Lim, turban Orr'un bir müttefiki
Simtal, Simtal Malikânesi'nin hanımı
Estraysian D'Arle, Turban Orr'un bir hasmı
Challice D'Arle, Estraysian'ın kızı

Suikastçılar Loncası

Vorcan, Lonca'nın Sahibesi (Suikastçılar Ustası olarak da bilinir)
Ocelot, Rallick Nom'un Klan Lideri
Talo Krafar, Jurrig Denatte'nin Klanı'ndan bir suikastçı
Talientli Krute, Lonca'nın bir ajanı

Ayrıca şehirde bulunanlar

Yılanbaşı (Eel), dedikodularda adı geçen usta bir casus
Halka Bozan (Circle Breaker), Yılanbalığı'nın bir ajanı

Vildrom, bir şehir muhafızı
Yüzbaşı Stillis, Muhafızların Kumandanı, Simtal Malikânesi

Daha başka oyuncular

Tiste Andii

Anomander Rake, Ay Tohumu Lordu, Karanlık'ın Oğlu, Karanlık'ın Şövalyesi
Serrat, Rake'in sağ kolu
Korlat, bir gece avcısı ve Serrat'ın akrabası
Orfantal, bir gece avcısı
Horult, bir gece avcısı

T'lan Imass

Logros, Malazan İmparatorluğu'na hizmet eden T'lan Imass Klanlarının komutanı
Onos T'oolan, klansız bir savaşçı
Pran Chole, Kron T'lan Imass mensubu bir Kemik Bakar (şaman)
Kig Aven, Bir Kan Lideri

Ötekiler

Kocakarı (Crone), bir Koca Kuzgun ve Anomander Rake'in hizmetkârı
Silanah, bir Eleint ve Anomander Rake'in yoldaşı
Raest, bir Jaghut Tiran
K'rul, bir Ata Tanrı, Yolların Yaratıcısı
Caladan Brood, Kuzey Seferi'nde Malazan ordularına karşı koyan savaş lordu
Kallor, Brood'un sağ kolu
Prens K'azz D'Avore, Kızıl Muhafızlar'ın Komutanı
Jorrick Sivrimızrak (Jorrick Sharplance), bir Kızıl Muhafızlar subayı

Cüppe (Cowl), Kızıl Muhafızlar'da bir Baş Büyücü

Onbaşı Civit (Corporal Blues), Kızıl Muhafızlar, Altıncı Kılıç

Ustaparmak (Fingers), Kızıl Muhafızlar, Altıncı Kılıç

Tazı Baran, bir Gölge Tazısı

Tazı Kör (Blind), bir Gölge Tazısı

Tazı Dişli (Gear), bir Gölge Tazısı

Tazı Rood, bir Gölge Tazısı

Tazı Shan, bir Gölge Tazısı

Tazı Doan, bir Gölge Tazısı

Tazı Ganrod, bir Gölge Tazısı

Gölgetaht/Ammanas (Shadowthrone), Gölge Kovanı'nın yöneticisi

Urgan/Kotilyon (Rope/Cotillion), Gölgetaht'ın yoldaşı ve Suikastçıların Hamisi

Icarium, Darujhistan'da Çağlar Tekeri'nin inşacısı

Mappo, Icarium'un yoldaşı

Kâhin Pannion (Pannion Seer), Pannion Domin'e hükmeden bir Kâhin Tiran

AY BAHÇELERİ

Madem soğudu bu küller, açıyoruz artık eski kitabı.
Bu yağ lekeli sayfalar anlatır dağılmış bir imparatorluğun,
Yitiklerin hikâyelerini, sıcaklıktan yoksun kelimelerle. Şömine
sönmeye yüz tutmuş, ışığı ve yaşamın kıvılcımları sadece birer anı
kapanan gözlere karşı – zihnimi ne alır, düşüncelerim nelerle boyanır
Yitikler Kitabı'nı açıp içime çektiğimde tarihin kokusunu?
Dinleyin öyleyse, o nefesin taşıdığı sözleri.
Bu öyküler hepimizin öyküsü, tekrar tekrar anlatılan.
Bizler yeniden yaşanan tarihiz ve hepsi bu, sonu olmadan hepsi bu.

İmparator öldü!
Sağ eli de öyle – buz kesmiş, kopmuş artık!
Lakin bu kaybolan gölgeleri iyi belleyin,
çiftlenip kan revan içinde akan,
fâni gözlerden uzaklaşıp giden...
Hükmü hiçe sayılmış bir asadan,
ışığı sönmüş yaldızlı bir şamdandan,
kaskatı taşlarla çevrili bir ateşten,
yedi yıl azaldı gitti bu sıcaklık...

İmparator öldü.
Ustalaşmış yoldaşı da öyle, kesildi urgan.
Fakat bu filizlenen dönüşü iyi belleyin –
bocalayan karanlık, yırtık kefen –
İmparatorluk'un sönen ışığında kucaklaşan çocuklar.
Hafifçe tekrarlanan ağıtı duyun,
güneş batmadan önce boyanacak bu gün kızıla
çatlamış toprakta ve obsidiyen gözlerde
intikam çınlayacak yedi defa...

Gölge'ye Çağrı (1.i. 1–18)
Felisin (d. 1146)

AÇILIŞ

Burn'ün Uykusu'nun 1154. Yılı
Malazan İmparatorluğu'nun 96. Yılı
İmparator Kellanved Saltanatı'nın Son Yılı

Pas lekeleri Mock'un Rüzgârgülü'nün siyah, oyuklu yüzeyinde kan denizleri çizer gibiydi. Asırlık rüzgârgülü Kale surunun dış tepesine çivilenmiş eski bir teberin ucuna takılıydı. Canavarsı ve eğri büğrü cisim, çekiçle dövülerek pis bir sırıtışla dişlerini gösteren kanatlı bir iblis şekline sokulmuştu ve her esintide gıcırdayarak itirazını dile getiriyordu.

Rüzgârlar gündüz vakti Malaz Şehri'nin Fare Semti'nden yükselen duman sütunlarıyla zıtlaşıyordu. Rüzgârgülü'nün sessizliği Mock'un Kalesi'nin yıkık dökük surlarını aşan deniz esintisinde ani bir azalışı duyurdu, sonra da Fare Semti'nin sıcak, kıvılcımlı ve duman dolu nefesinin şehri süpürerek burnun yükseklerine kadar uzanmasıyla rüzgârgülü tekrar canlanarak gıcırdadı.

Paran Ailesi'nden Ganoes Stabro Paran mazgalların üzerinden bakmak için parmak uçlarında duruyordu. Arkasında bir zamanlar İmparatorluk'un başkenti olan ama anakaranın fethedilmesinden bu yana bir kez daha bir Yumruk'un dirliği hâline gelen Mock'un Kalesi yükseliyordu. Solundaysa teber ve onun kaprisli bergüzarı duruyordu.

Ganoes için şehre tepeden bakan kadim istihkâm ilgi çekmeyecek kadar tanıdıktı. Bu, üç yılda üçüncü ziyaretiydi; kalkık parke taşlarıyla kaplı avluyu, Eski Hisar'ı –artık üst katı güvercinlere, kırlangıçlara ve yarasalara yuva işlevi gören bir ahırdı– ve babasının şu anda liman memurlarıyla adanın ihracat vergisinin pazarlığını ettiği kaleyi uzun zaman önce karış karış keşfetmişti. Elbette bunlardan sonuncusunun büyük bölümü soylu bir evin oğluna bile yasaktı; zira o kale Yumruk'un ikametgâhıydı ve iç odalarında İmparatorluk'un bu adayla ilgili işleri görülürdü.

Arkasındaki Mock'un Kalesi'ni çoktan aklından çıkarmış olan Ganoes'un ilgisi aşağıdaki harap şehirde ve onun en fakir semtini saran ayaklanmalardaydı. Mock'un Kalesi bir falezin tepesine kuruluydu. Doruk'un üst arazisine, falez yamacının kireçtaşına oyulmuş döner merdivenle ulaşılırdı. Şehir, oranın seksen kulaçtan fazla aşağısında kalır ve kalesinin yıpranmış surları buna altı kulaç daha eklerdi. Şehrin iç kenarında yer alan Fare, düzensiz bir kulübe ve limana doğru ağır ağır akan alüvyonu bol nehrin ikiye böldüğü, bitki bürümüş bir teras yayılımıydı. Malaz Şehri'nin büyük bölümü Ganoes'un konumu ile ayaklanmalar arasında yer aldığı için gitgide büyüyen siyah duman sütunlarının haricinde herhangi bir ayrıntıyı seçmek güçtü.

Öğle vaktiydi ama büyücülüğün çakan ışıkları ve şimşeğimsi gümbürtüleri yüzünden hava karanlık ve boğucu geliyordu.

Bir asker zırhını tangırdatarak Ganoes'un yakınındaki bir noktada duvara çıktı. Adam çelik kaplı kollarını barbataya yaslarken uzunkılıcının kını taşlara sürttü. "Damarlarında soylu kanı aktığına seviniyor olmalısın, ha?" diye sordu, gri gözlerini aşağıdaki dumanlar çıkaran şehre dikerek.

Oğlan, askeri inceledi. İmparatorluk Ordusu'nun bütün rütbelerine aşinaydı ve yanındaki adam Üçüncü'de bir komutan, yani İmparator'un seçkin askerlerinden biriydi. Koyu gri omuz pelerininde gümüş bir broş vardı: Kıpkırmızı alevler içinde taş bir köprü. *Bir Köprüyakar.*

İmparatorluk'un yüksek rütbeli askerleri ve memurlarının yolu sık sık Mock'un Kalesi'nden geçerdi. Malaz Adası çok önemli bir liman olmayı sürdürüyordu – özellikle de artık güneyde Korel savaşlarının başlamasıyla beraber. Ganoes gerek burada gerekse başkent Unta'da gereğinden fazla askerle rastlaşmıştı.

"Doğru mu öyleyse?" diye çekinmeden sordu çocuk.

"Ne doğru mu?"

"İmparatorluk'un İlk Kılıcı. Dassem Ultor. Yola çıkmadan önce başkentteyken duyduk. Ölmüş. Doğru mu? Dassem öldü mü?"

Bakışlarını Fare'den ayırmayan adam irkilir gibi oldu. "Savaş böyledir," diye bıyık altından mırıldandı, sözlerinin başka birileri tarafından duyulmasını istemezmişçesine.

"Sen Üçüncü'densin. Üçüncü'nün onunla beraber Yedi Kent'te olduğunu sanıyordum. Y'Ghatan'da—"

"Hood'un Nefesi aşkına, o lanet olası şehrin daha soğumamış enkazında hâlâ ölüsünü arıyorlar ama sen, Yedi Kent'ten binlerce fersah uzaktaki bir tüccar oğlu, güya çok az kimsenin taşıması gereken bir bilgiye sahipsin." Asker hâlâ ona dönmemişti. "Kaynakların kim bilmiyorum ama sözümü dinle ve bildiklerini kendine sakla."

Ganoes omuz silkti. "Bir tanrıya ihanet ettiği söyleniyor."

Adam nihayet ona döndü. Yüzünde yara izleri vardı ve çenesi ile sol yanağı yanığa benzer bir izle kaplıydı. Bütün bunlara rağmen bir komutana göre genç görünmekteydi. "Bundan bir ders çıkarmaya bak, evlat."

"Ne dersi?"

"Verdiğin her karar dünyayı değiştirebilir. En güzel hayat, tanrıların gözüne batmayandır. Hür yaşamak istiyorsan sessiz sedasız yaşa, çocuk."

"Ben de bir asker, bir kahraman olmak istiyorum."

"Zamanla aklın başına gelir."

Başıboş bir esintinin limandan gelerek isli dumanı dağıtmasıyla Mock'un Rüzgârgülü gıcırdadı. Ganoes artık çürüyen balıkların ve kıyıdaki leş gibi insanlığın kokusunu alabiliyordu.

Sırtında kırık, yanık bir keman asılı olan başka bir Köprüyakar komutana yaklaştı. Sırımsı adam ondan bile daha gençti – henüz on ikisindeki Ganoes'tan sadece birkaç yaş büyüktü. Yüzü ile ellerinin üstü tuhaf sivilcelerle kaplıydı ve zırhı eski püskü, lekeli bir üniformanın üstüne uydurulmuş ecnebi ıvır zıvırın karışımından ibaretti. Beline içinde bir kısakılıç bulunan tahta, çatlak bir kın asılıydı. Uzun bir tanışıklığın verdiği samimiyetle diğer adamın yanında barbataya yaslandı.

"Efsuncular panikledi mi çıkan koku burun sızlatıyor," dedi yeni gelen. "Aşağıda kontrolü kaybediyorlar. Birkaç mum cadısını bulup çıkarmak için koca bir heyet dolusu büyücüye hiç gerek yoktu."

Komutan iç geçirdi. "Bekleyip kendilerini dizginleyecekler mi göreyim istedim."

Asker homurdandı. "Hepsi de toy, sınanmamış. Bu olay bazı-

larında kalıcı izler bırakabilir. Hem zaten," diye ekledi, "aşağıdakilerin birden fazlası başka birinin emirlerini uyguluyor."

"O dediğin sadece bir şüphe."

"Kanıt aha orada," dedi delikanlı. "Fare'de."

"Belki."

"Çok esirgeyicisin," dedi delikanlı. "Surly en büyük zaafının bu olduğunu söylüyor."

"Surly, İmparator'un derdi, benim değil."

Bunun cevabı ikinci bir homurtu oldu. "Belki yakında hepimiz birden öyle oluruz."

Komutan konuşmaksızın yavaşça döndü ve yoldaşını süzdü.

Delikanlı omuz silkti. "Benimki sadece bir his. Belki haberin vardır, yeni bir isim alıyor. Laseen."

"Laseen mi?"

"Napanca bir kelime. Anlamı—"

"Anlamını biliyorum."

"Umarım İmparator da biliyordur."

Ganoes, "Anlamı Tahtefendisi," dedi.

Diğer ikisi dönüp ona baktı.

Rüzgâr tekrar yön değiştirerek demir iblisi tüneğinde gıcırdattı. Bu sefer burunlarına Kale'nin kendi serin taşlarının kokusu geldi. "Öğretmenim Napanlıdır," diye açıkladı Ganoes.

Arkalarında yeni bir ses konuştu. Bir kadından çıkan ses buyurgan ve sertti. "Komutan."

Her iki asker de o tarafa doğru döndü ama hiç acele etmeden. "Aşağıdaki yeni bölüğün yardıma ihtiyacı var," dedi komutan, yoldaşına. "Dujek'le beraber bir kanat yolla ve yangınları söndürmeleri için birkaç levazımcı görevlendir – bari bütün şehir yanmasın."

Asker kafa salladı ve kadına hiç bakmadan yürüyüp gitti.

Kadın, kalenin dörtgen kulesinin kapısı yakınında iki korumayla beraber dikiliyordu. Maviye çalan esmer teni Napanlı olduğunu belli etse de bunun dışında tuz lekeli gri cüppesiyle alelade görünüyordu. Asker gibi kısa kesilmiş saçlarıyla ve ince yüz hatlarıyla akılda kalıcı bir tarafı yoktu. Yine de iki yanındaki korumaları Ganoes'u ürpertti. Siyahlara bürünmüş uzun boylu korumaların elleri yenlerinde gizli duruyor, kukuletaları yüzle-

rini gölgeliyordu. Ganoes ilk defa bir Pençe görmesine rağmen bu yaratıkların tarikat müritleri olduğunu sezinledi. Demek ki kadın...

"Bu karışıklığa sen sebep oldun, Surly. Ama anlaşılan temizlemesi bana kalacak," dedi komutan.

Korkunun eksikliği –askerin sesindeki aşağılamaya yakın ton– Ganoes'u hayrete düşürdü. Bu kadın Pençe'yi yaratmış, onu bir tek İmparator'un rakip olduğu bir güç hâline getirmişti.

"İsmim artık o değil, Komutan."

Adam yüzünü buruşturdu. "Duydum. İmparator'un yokluğunda kendine güveniyor olmalısın. Seni Eski Semt'teki bir garson kız olarak hatırlayan tek kişi o değil. Herhalde aradan geçen zamanda minnetin tükendi."

Kadının yüzü bu sözlerden incindiğini ele veren bir ifadeye bürünmedi. "Basit bir emirdi," dedi. "Görünüşe bakılırsa yeni subayların görevle baş edemediler."

"İşler çığırından çıktı," dedi komutan. "Adamlar tecrübesiz—"

"Beni ilgilendirmez," diye tersledi kadın. "Pek hayal kırıklığına uğradığımı da söyleyemem. Kontrol kaybı da bize karşı çıkanlara kendince bir ders verebilir."

"Karşı çıkanlar mı? Kıt yetenekleriyle para kazanan bir avuç ufak çaplı cadı ne gibi kem bir amaç güdebilir ki? Altı üstü koydaki resiflerde koraval sürüleri buluyorlar. Hood'un Nefesi aşkına be, kadın, bu hiç de İmparatorluk'a tehdit teşkil etmez."

"İzinsiz çalışıyorlar. Yeni kanunlarımıza karşı gelerek—"

"*Senin* kanunlarına, Surly. Kanunların kabul görmeyecek ve İmparator geri geldiğinde efsuna koyduğun yasağı kaldıracak. Bundan emin olabilirsin."

Kadın soğuk bir tebessüm etti. "Kule'den, yeni acemilerin için taşıyıcılar geldiğini bildirdiler. Bunu öğrenmek hoşuna gidecektir. Seni veya kıpırdak, fitneci askerlerini özlemeyeceğiz, Komutan."

Kadın tek kelime daha etmeden ve komutanın yanında duran oğlana hiç bakmadan hızla arkasına döndü ve sessiz korumalarının eşliğinde kaleye girdi.

Ganoes ile komutan dikkatlerini tekrar Fare'ye yönlendirdiler. Dumanların arasından yükselen alevler görülebiliyordu.

"Günün birinde asker olacağım," dedi Ganoes.

Adam homurdandı. "Ancak diğer her alanda çuvallarsan, evlat. Kılıca sarılmak ümitsiz insanların son çaresidir. Sözümü dinle ve kendine daha yaraşır bir düş bul."

Ganoes kaşlarını çattı. "Sen konuştuğum diğer askerler gibi değilsin. Daha çok babama benziyorsun."

"Ama baban değilim," diye homurdandı adam.

"Dünyanın," dedi Ganoes, "bir şarap tüccarına daha ihtiyacı yok."

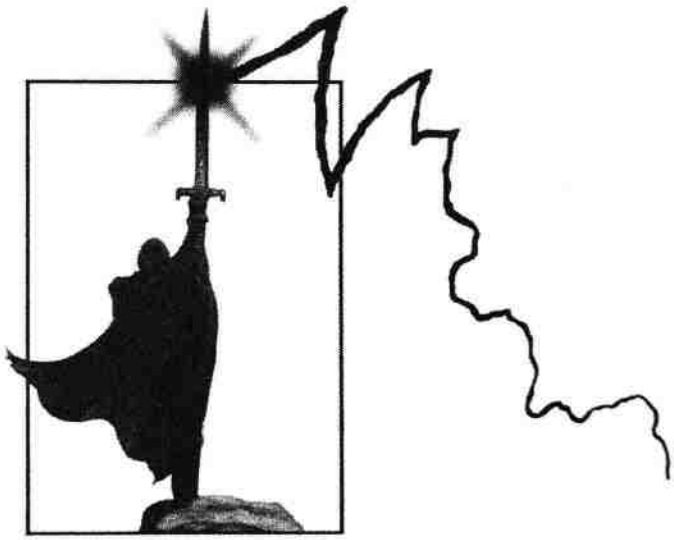
Komutan gözlerini kısarak çocuğu tarttı. Ters bir cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Ganoes Paran yanan semte hâlinden hoşnut bir edayla baktı. *Bir çocuk bile taşı gediğine koyabilir, Komutan.*

Mock'un Rüzgârgülü bir kez daha yön değiştirdi. Duvarı aşan sıcak dumanlar onları sarmaladı. Yanan giysi, kavruk boya ve taş kokularına tatlı bir şey karıştı. "Bir mezbaha tutuşmuş," dedi Ganoes. "Domuzlar yanıyor."

Komutan surat ekşitti. Uzunca bir duraksamanın ardından iç geçirdi ve yeniden barbataya yaslandı. "Dediğin gibi olsun, çocuk. Dediğin gibi olsun."

BİRİNCİ KİTAP

PALE

... Sekizinci yılda Genabackis Özgür Kentleri, İmparatorluk'un ilerleyişine karşı koymak için çok sayıda paralı orduyla mukavele imzaladı; bunların en başında Prens K'azz D'Avore'un komutasındaki Kızıl Muhafızlar (3. ve 4. ciltlere bakınız) ve Caladan Brood ile diğerlerinin komutası altındaki Ay Tohumu'nun Tiste Andii alayları geliyordu.

Baş Yumruk Dujek Tekkol'un komutasındaki Malazan İmparatorluğu kuvvetleri o yılda 2., 5. ve 6. ordulara ilaveten Moranth lejyonlarından oluşuyordu.

Geçmişe bakıldığında, iki gözlemde bulunulabilir. İlki 1156'daki Moranth ittifakının Malazan İmparatorluğu için savaş biliminde kısa vadeli fayda sağlayacak köklü bir değişimi gösterdiğidir. Belirtmeye değer ikinci gözlemse Ay Tohumu'na mensup sihirsel Tiste Andiilerin katılımının kıtada yıkıcı sonuçlar doğuran Efsun Yaylımı'nın başlangıcını temsil ettiğidir.

Burn'ün Uykusu'nun 1163. Yılı'nda Pale Kuşatması, sonradan efsaneleşen bir sihir çatışmasıyla sona ermiştir...

İmparatorluk Seferleri 1158–1194
4. Cilt, Genabackis
Imrygyn Tallobant (d. 1151)

BİRİNCİ BÖLÜM

Bu yolun eski taşları
çınladı demirden
siyah nallı toynaklar ve davullarla
gördüm onu yürürken
denizden gelip geçti kızıla boyalı tepelerin arasından
günbatımında çıkageldi, yankıların içinden bir oğlan
her rütbeden oğullar ve kardeşler
geçmişte kalan savaşçı hayaletler
bitap sonda oturdum kaldım
günbatımından bir fersahlık mesafede –
yürüyüşü söyledi bilmem gerekenleri
bu taş yolda onu tanıyın –
yürüyor oğlan
başka bir asker, bir başkası
parlak kalbi soğumamış daha
sert demirle

Ananın Ağıtı
Anonim

Burn'ün Uykusu'nun 1161. Yılı
Malazan İmparatorluğu'nun 103. Yılı
İmparatoriçe Laseen'in Saltanatının 7. Yılı

"Dürt ve çek," diyordu yaşlı kadın. "İmparatoriçe'nin usulü budur. Aynı tanrılar gibi." Yana eğilip tükürdü, sonra da buruşuk dudaklarını kirli bir bezle sildi. "Savaşa üç koca ve iki oğul uğurladım ben."

Atlı asker kıtasının gümbür gümbür geçmesini seyrederken gözleri parlayan balıkçı kız, yanında duran kocakarıyı ancak yarım yamalak dinliyordu. Soluması haşmetli atların temposunu yakalayan kız yüzünün kızardığını hissediyordu. Kızarıklığın sıcak havayla hiçbir ilgisi yoktu. Gün sona ererken güneşin kızıl lekesi sağındaki ağaçların arkasında kalıyordu ve iç çekercesine tenini okşayan deniz rüzgârı soğumuştu.

"Bu dediğim ta İmparator zamanıydı," diye devam etti kocakarı. "Hood o puştun ruhunu şişe geçirip kızartsın. Ama sen daha dur, kızım. Kemik saçmakta Laseen'in üstüne yoktur. Heh, zaten işe İmparator'unkilerle başladı, di' mi?"

Balıkçı kız hafifçe kafa salladı. Soysuzların yapması gerektiği gibi yol kenarında bekliyorlardı. Yaşlı kadın turplarla dolu bir bez çuvalın yükünü sırtlanmışken kız da ağır bir sepeti başının üstünde dengeliyordu. Yaşlı kadın neredeyse dakika başı çuvalı bir cılız omzundan diğerine aktarıyordu. Atlılar onları yol kenarında sıkıştırdığı ve arkalarında kırık kayalarla kaplı derin bir hendek bulunduğu için çuvalı bırakabileceği boş bir yer yoktu.

"Diyo'm ya, kemik saçar. Kocaların kemiklerini, oğulların kemiklerini, karıların ve kızların kemiklerini. Onun gözünde hiç fark etmez. İmparatorluk'un gözünde hiç fark etmez." Yaşlı kadın ikinci kez tükürdü. "Üç koca ve iki oğul yılda kelle başı on sikke eder. Beş kere on, elli. Yılda elli sikkenin ahbaplığı soğuk olur be, kızım. Kışın da soğuk olur, yatakta da."

Balıkçı kız alnındaki tozu sildi. Parlak gözleri önünden geçen askerlerin arasında mekik dokudu. Yüksek arkalıklı eyerlerinde oturup dümdüz ileri bakan genç adamların yüz ifadeleri sertti. Aralarında at binen az sayıdaki kadın dimdik ve her nasılsa erkeklerden daha bile haşin duruyordu. Günbatımı miğferlerinden kızıl parıltılar çıkarıyor, çakan ışıklar kızın gözlerini sulandırıp görüşünü bulandırıyordu.

"Sen balıkçının kızısın," dedi yaşlı kadın. "Seni daha önce yolda ve aşağıdaki sahilde gördüydüm. Seni ve babanı çarşıda gördüydüm. Bi' kolu eksik, di' mi? Herhalde kemikleri Laseen'in koleksiyonuna eklenmiştir, ha?" Eliyle bir kesme hareketi yaptı, sonra da kafa salladı. "Yoldaki ilk evde otururum. Sikkelerle mum satın alırım. Her gece beş mum yakarım. İhtiyar Rigga'ya yarenlik etçek beş mum. Benimkisi yorgun bi' evdir. Yorgun şeylerle doludur ve ben de onlardan biriyim, kızım. Sepetinde ne var bakayım?"

Balıkçı kız kendisine bir soru sorulduğunu yavaş yavaş fark etti. Dikkatini askerlerden ayırdı ve aşağı bakarak yaşlı kadına gülümsedi. "Ben... üzgünüm," dedi. "Atlar öyle çok gürültü yapıyor ki."

Rigga sesini yükseltti. "Sepetinde ne var diye sordum."

"Sicim. Üç balık ağına yetecek kadar. Birini yarına hazırlamamız lazım. Babam sonuncusunu kaybetti – derin sulardaki bir şey ağı da yakaladığı balıkları da alıp götürdü. Ilgrand Lender bize borç verdiği parayı istiyor ve yarına balık yakalamalıyız. Hem de bolca." Gülümseyerek bakışlarını yeniden askerlere çevirdi. "Ne harika, değil mi?" diye fısıldadı.

Rigga'nın eli fırlayıp kızın gür siyah saçlarını kavradı ve sertçe çekti.

Kız çığlık attı. Başındaki sepet sallandı, ardından bir omzuna kaydı. Onu tutmaya davransa da çok ağırdı. Sepet yere çarpıp parçalandı. "Eyvah!" diye bağıran kız yere diz çökmeye kalkıştı. Fakat Rigga saçlarına asılarak kızın kafasını kendisine doğru çevirdi.

"Beni iyi dinle, çocuk!" Yaşlı kadının leş kokulu nefesi kızın suratına çarptı. "İmparatorluk yüz senedir bu toprakların suyunu çıkarıyor. Sen burada doğdun. Ben doğmadım. Ben senin ya-

şındayken Itko Kan bir ülkeydi. Kendimize ait bir bayrağımız vardı. Özgürdük, çocuk."

Rigga'nın nefesinden içi kalkan kız gözlerini sımsıkı yumdu.

"Bu dediklerimi doğru belle, çocuk, yoksa Yalanlar Pelerini seni ebediyen kör eder." Rigga'nın sesi monoton bir ritim kazandı ve genç kız aniden taş kesildi. *Rigga, Kâhin Riggalai, ruhları mumlara hapsedip yakan mum cadısı. Alevlerin yuttuğu ruhlar–* Rigga'nın sözleri tüyler ürpertici bir kehanet havasına sahipti. "Sözlerimi doğru belle. Seninle konuşan son kişi benim. Beni duyan son kişi sensin. Böylece sen ve ben diğer her şeyin ötesinde birbirimize bağlıyız."

Rigga'nın parmakları kızın saçlarına daha sıkı dolandı. "Denizin karşısında İmparatoriçe bıçağını bakir toprağa sapladı. Kan artık bir dalga olarak geliyor ve dikkatli davranmazsan seni yutacak, çocuk. Eline bir kılıç tutuşturacaklar, altına güzel bir at verecekler ve seni o denizin karşısına gönderecekler. Ama bir gölge ruhunu sarmalayacak. Beni iyi dinle! Bunu derinlere göm! Rigga seni sakınacak çünkü sen ve ben birbirimize bağlıyız. Ama elimden ancak bu kadarı gelir, anladın mı? Karanlık'tan türeyen Lord'a bak; seni özgür bırakacak olan el onunkisi. Lakin o bile bunu bilme—"

"Bu da nesi?" diye gürledi bir ses.

Rigga yola doğru döndü. Öncülerden biri atını yavaşlatmıştı. Kâhin, kızın saçını bıraktı.

Kız geriye bir adım yalpaladı. Yol kenarındaki bir taşa basıp düştü. Başını kaldırdığında atlı geçip gitmişti. Peşinden bir başkası geldi.

"O güzeli rahat bırak, cadaloz," diye homurdandı bu seferki ve oradan geçerken eyerinde eğilip zırhlı eliyle bir tokat savurdu. Demir pullu eldiven Rigga'nın başında patlayarak onu durduğu yerde döndürdü. Yaşlı kadın yere yıkıldı.

Rigga'nın tüm ağırlığıyla kucağına düşmesi üzerine balıkçı kız haykırdı. Yüzüne kırmızı tükürükten bir çizgi sıçradı. Sızlanarak yeniden çakılların üstüne çıktı, sonra ayaklarının yardımıyla Rigga'yı iterek uzaklaştırdı. Dizlerinin üstünde doğruldu.

Rigga'nın kehanetindeki taş kadar ağır ve ışıktan uzak bir şey kızın kafasına takılıp kalmış gibiydi. Kâhinin söylediklerinin tek

kelimesini bile anımsayamadığını fark etti. Uzanıp Rigga'nın yün şalını tuttu. Kadını dikkatle ters çevirdi. Rigga'nın başının bir yanını kaplayan kan kulağının arkasından aşağı akıyordu. Kanlar çizgilerle bezeli çenesini ve ağzını da kaplıyordu. Gözleri görmeden bakıyordu.

Balıkçı kız nefes almakta zorlanarak geri çekildi. Çaresizce etrafına bakındı. Asker kıtası geçip gitmiş, geride tozdan ve toynakların uzak patırtısından başka bir şey bırakmamıştı. Rigga'nın çuvalındaki turplar yola saçılmıştı. Ezilmiş sebzelerin arasında beş tane donyağı mum vardı. Kız en sonunda tozlu havayı ciğerlerine çekmeyi başardı. Burnunu silip kendi sepetine baktı.

"Mumları boş ver," diye kalın ve tuhaf bir sesle mırıldandı. "Onlar artık yok, değil mi ya? Sadece bir avuç kemik. Boş ver gitsin." Parçalanan sepetten düşmüş sicim demetlerine doğru emekledi ve yeniden konuştuğunda sesi genç, normaldi. "Sicime ihtiyacımız var. Bütün gece çalışıp birini hazır ederiz. Babam bekliyor. Kapıda durmuş yola bakıyor. Beni görmeyi bekliyor."

Vücudunu saran bir ürpertiyle durdu. Güneşin ışığı neredeyse kaybolmuştu. Gölgelerden mevsimle uyumsuz bir soğuk sızıyor, artık yol boyunca su gibi akıyordu.

"İşte geliyor," dedi kız gıcırtılı çıkan, kendisine ait olmayan bir sesle.

Omzuna yumuşak eldivenli bir el kondu. Kız yere sinerek korkuyla büzüldü.

"Sakin ol, kızım," dedi bir erkek sesi. "Olan oldu. Artık onun için yapılacak bir şey yok."

Balıkçı kız kafasını kaldırdı. Siyahlar içindeki bir adam ona doğru eğilmişti. Yüzü bir kukuletanın gölgelerinde gizliydi. "Ama o asker ona vurdu," dedi kız, bir çocuk sesiyle. "Ayrıca benim ve babamın örmemiz gereken ağlar var ve—"

"Gel seni ayağa kaldıralım," diyen adam uzun parmaklı ellerini kızın kollarının altına soktu. Belini doğrultarak onu zahmetsizce kaldırdı. Adam kızı yere bırakmadan önce kızın sandaletli ayakları havada sallandı.

Artık daha kısa boylu ve ilki gibi siyahlara bürünmüş ikinci adamı da görebiliyordu. Bu seferki sırtını ona dönmüş, yol kenarında duruyor, askerlerin gittikleri tarafa bakıyordu. İncecik bir sesle konuştu. "Zaten matah bir hayat değildi," derken kıza

doğru dönmedi. "İhsan'dan uzun zaman önce arınmış ufak çaplı bir yetenek. Ah, belki bir tane daha becerebilirdi ama artık bilmemizin mümkünatı yok, öyle değil mi?"

Balıkçı kız Rigga'nın çuvalına kadar yalpalayıp bir mum aldı. Ansızın sertleşen gözlerle dimdik durdu, sonra mahsus yola tükürdü.

Kısa boylu adamın başı hızla kıza doğru döndü. Sanki kukuletasının içinde gölgelerden başka bir şey yoktu.

Kız ürkerek bir adım geriledi. "İyi bir hayattı," diye fısıldadı. "Bakın, bu mumlar onundu. Beş tane. Beşi de—"

"Ölümbüyüsü içindi," diye sözünü kesti kısa boylu adam.

Hâlâ kızın yanında duran uzun boylu adam usulca konuştu. "Onları görüyorum, çocuğum. Ne anlama geldiklerini biliyorum."

Diğer adam alaycı bir homurtu çıkardı. "Cadı beş tane güçsüz, zayıf ruh saklıyordu. Ahım şahım bir şey değil." Başını yan yatırdı. "Şimdi onları duyabiliyorum. Ona sesleniyorlar."

Kızın gözleri yaşlarla doldu. Zihnindeki o kara taştan âdeta sözsüz bir ıstırap fışkırıyordu. Yanaklarını sildi. "Siz nereden geldiniz?" diye sordu ansızın. "Sizi yolda görmemiştik."

Yanındaki adam çakıllı yola doğru kısmen döndü. "Öbür taraftaydık," dedi, ses tonunda bir tebessümle. "Tıpkı senin gibi bekliyorduk."

Diğeri kıkırdadı. "Sahiden de öbür taraftaydık." Yolu yeniden karşısına alıp kollarını kaldırdı.

Karanlığın çökmesiyle kız ani bir nefes aldı. Hava bir saniyeliğine yüksek bir yırtılma sesiyle doldu, sonra karanlık dağıldı ve kızın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Artık yoldaki adamın etrafında yedi kocaman Tazı oturuyordu. Gözleri sapsarı parlayan hayvanların hepsi de adamla aynı yöne dönüktü.

Kız, kısa boylu adamın tısladığını duydu. "Pek de heveslisiniz, değil mi? Gidin öyleyse!"

Tazılar sessizce yoldan aşağı fırladılar.

Efendileri döndü ve kızın yanındaki yoldaşıyla konuştu. "Laseen'in zihnini kemirecek bir şey." Tekrar kıkırdadı.

"İşleri illa güçleştirmek zorunda mısın?" diye bezgince karşılık verdi diğeri.

Kısa boylu adam ciddileşti. "Kıtanın görüş alanındalar." Başını yan yatırdı. Yolun ilerisinden atların çığlıkları gelmeye başladı. Adam iç geçirdi. "Bir karara vardın mı, Kotilyon?"

Ötekisi keyifle homurdandı. "Adımı kullandığına göre, Ammanas, benim yerime karar verdin demektir. Artık onu burada bırakacak hâlimiz yok, değil mi?"

"Elbette bırakabiliriz, eski dostum. Nefes almadığı sürece."

Kotilyon kızı süzdü. "Hayır," dedi usulca. "İşimizi görür."

Balıkçı kız dudağını ısırdı. Rigga'nın mumunu elinden bırakmaksızın bir adım daha geriledi. Kocaman açılmış gözleri bir yabancıdan diğerine çevrildi.

"Yazık," dedi Ammanas.

Kotilyon kafa sallar gibi oldu, sonra genzini temizledi. "Biraz vakit alacak."

Ammanas'ın cevabına keyifli bir tını karıştı. "Peki vaktimiz var mı? Gerçek intikam, kurbanın yavaşça ve dikkatle izlenmesini gerektirir. Bir zamanlar bize çektirdiği acıyı unuttun mu? Laseen daha şimdiden köşeye sıkıştı. Yardımımız olmadan da düşebilir. Öyle bir şeyin nesi tatmin edici olur?"

Kotilyon'un cevabı sert ve alaycıydı. "İmparatoriçe'yi hep hafife aldın. O yüzden bu hâllere düştük... Hayır." Balıkçı kızı işaret etti. "Buna ihtiyacımız olacak. Laseen, Ay Tohumu'nun asabını bozdu ve arı kovanına çomağı sokmuş oldu. Zamanlama mükemmel."

At kişnemelerinin arasından belli belirsiz erkek ve kadın çığlıkları geldi. Duyduğu ses kızın yüreğini parçaladı. Gözleri Rigga'nın yol kenarında yatan hareketsiz suretine, sonra tekrar Ammanas'a çevrildi. Adam üstüne geliyordu. Kız kaçmayı düşünse de titreyen bacakları zayıf düşmüştü. Ammanas iyice yaklaştı ve kukuletasının içindeki gölgeler aşılmazlığını korusa da kızı incelermiş gibi göründü.

"Bir balıkçı kız?" diye sevecen bir tonla sordu.

Kız kafa salladı.

"Bir adın var mı?"

"Yeter!" diye homurdandı Kotilyon. "O pençene düşürdüğün bir fare değil, Ammanas. Hem zaten onu ben seçtim ve adını da ben seçeceğim."

Ammanas geri çekildi. "Yazık," diye tekrarladı.

Kız yalvarırcasına ellerini kaldırdı. "Lütfen," diye Kotilyon'a yalvardı. "Hiçbir şey yapmadım! Babam fakir bir adamdır ama size verebildiği kadar para verir. Bana ihtiyacı var – getireceğim sicime de! Şu an beni bekliyor!" Apış arasının ıslandığını hissetti ve çabucak yere oturdu. "Hiçbir şey yapmadım!" İçini kaplayan utançla ellerini kucağına koydu. "Lütfen."

"Başka seçeneğim yok, çocuğum," dedi Kotilyon. "Ne de olsa adlarımızı biliyorsun."

"Onları daha önce hiç duymadım!" diye haykırdı kız.

Adam iç geçirdi. "Şu an yolun ilerisinde yaşananların ardından sorgulanacaksın. Nahoşça. Adlarımızı bilenler var."

"Görüyorsun ya, çocuk," diye ekledi Ammanas, kıkırtısını bastırarak, "burada bulunmamamız gerekiyor. Adlar vardır, *adlar* vardır." Kotilyon'a doğru dönüp ürpertici bir sesle konuştu. "Babasının halledilmesi lazım. Tazılarım?"

"Hayır," dedi Kotilyon. "O yaşayacak."

"Öyleyse nasıl?"

"Sanırım," dedi Kotilyon, "tamah yeterli olacaktır. Tabii temiz bir sayfa açıldığı zaman." Sonraki sözleri kinaye doluydu. "Böyle bir efsunun altından kalkabilirsin, değil mi?"

Ammanas kıkır kıkır güldü. "Hediyeler getiren gölgelerden sakın."

Kotilyon tekrar kıza doğru döndü. Kollarını iki yanına açtı. Yüz hatlarını karanlıkta tutan gölgeler vücudunun etrafına aktı.

Ammanas konuştuğu zaman kelimeleri çok uzaklardan gelir gibiydi. "Bu kız ideal. İmparatoriçe asla izini süremez. Ondan asla şüphelenmez bile." Sesini yükseltti. "Bir tanrının piyonu olmak o kadar da kötü bir şey değildir, çocuk."

"Tut ve çek," dedi balıkçı kız çabucak.

Kotilyon bu tuhaf yorum karşısında tereddüde düştü, ardından omuz silkti. Gölgeler fıldır fıldır dönerek kızı sarmaladı. Onların soğuk temasıyla kızın zihni karanlığa düştü. Kapıldığı gelip geçici son his, sağ elindeki mumun yumuşak parafini ve sıkılı yumruğunun parmakları arasından nasıl da taşar gibi geldiğiydi.

* * * * *

Yüzbaşı eyerinde kıpırdanıp yanında at binen kadına göz attı. "Yolu her iki taraftan da kapattık, Muavin. Yerel trafiği iç kesimlere yönlendirdik. Şimdilik bir sızıntı olmadı." Alnındaki teri silerken hafifçe irkildi. Miğferinin altındaki sıcak yün kep alnının derisini soymuştu.

"Bir sorun mu var, Yüzbaşı?"

Yolun ilerisine gözlerini kısarak bakan adam başını iki yana salladı. "Miğferim gevşek. Onu en son taktığımda daha fazla saçım vardı."

İmparatoriçe'nin Muavini karşılık vermedi.

Öğle güneşi yolun beyaz, tozlu yüzeyini neredeyse kör edici hâle getiriyordu. Yüzbaşının vücudundan aşağı ter boşalıyor, miğferinin zırhlı ıstakoz kuyruğu* ensesindeki kılları kıstırıp duruyordu. Beli daha şimdiden ağrımaya başlamıştı. En son at bineli yıllar olmuştu ve yeniden alışması uzun sürüyordu. Eyerin her sarsılışında omurlarının kıtırdadığını hissediyordu.

Birinin unvanı onu hizaya sokalı epey olmuştu. Fakat bu İmparatoriçe'nin Muavini, Laseen'in kişisel hizmetkârı, İmparatoriçe'nin iradesinin bir uzantısıydı. Yüzbaşının istediği son şey perişanlığını bu genç, tehlikeli kadına belli etmekti.

Yol ileride uzun, dolambaçlı bir tırmanışa geçiyordu. Sollarından esen tuzlu rüzgâr yolun o tarafındaki yeni filizlenen ağaçların arasında ıslık çaldı. İkindinin ortalarında o rüzgâr bir ekmek fırını kadar sıcak üfleyecek, beraberinde çamur düzlüklerinin pis kokusunu getirecekti. Güneşin ısısı başka bir şeyi de ortaya çıkaracaktı. Yüzbaşı o zamana kadar Kan'a dönmeyi umuyordu.

Adam nereye at sürdüklerini düşünmemeye çalıştı. En iyisi işin o kısmını Muavin'e bırakmaktı. İmparatorluk'a hizmetle geçen yıllarında ne zaman her şeyi kafatasının içine atması gerektiğini bilecek kadar çok şey görmüştü. Bu da o zamanlardan biriydi.

Muavin konuştu. "Burada uzun zamandır mı görevlisin, Yüzbaşı?"

"Evet," diye homurdandı adam.

---

* Bazı miğfer türlerinde arka kısımdan aşağı sarkarak enseyi de koruyan oynak uzantı. –*çn*

Kadın bekledi, sonra sordu. "Ne kadardır?"

Adam tereddüt etti. "On üç yıl, Muavin."

"Öyleyse İmparator için savaştın," dedi.

"Evet."

"Ve ayıklamadan sağ çıktın."

Yüzbaşı ona bir bakış attı. Kadın o bakışı hissettiyse bile belli etmedi. Gözleri önlerindeki yoldan ayrılmadı; eyerde rahatça oturuyor, kınındaki uzunkılıcı atlı çatışmaya hazır olarak sol kolunun altında kalkık duruyordu. Saçları ya kısa kesilmiş ya da miğferinin altında toplanmıştı. Yüzbaşı, kadının vücudunu yeterince kıvrak buldu.

"Bakmayı bitirdin mi?" diye sordu Muavin. "Selefinin vakitsiz ölümünden sonra İmparatoriçe Laseen'in buyurduğu ayıklamaları sordum."

Dişlerini sıkan yüzbaşı, miğferinin kayışını yukarı kaydırmak için çenesini oynattı – tıraş olacak vakit bulamamıştı ve kayışın tokası derisini soymaktaydı. "Herkes öldürülmedi, Muavin. Itko Kan halkının pek tez canlı olduğu söylenemez. İmparatorluk'un diğer kısımlarında patlak veren o ayaklanmalar ve toplu idamlar burada yaşanmadı. Hep beraber sakin sakin oturup bekledik."

"Herhalde," dedi Muavin hafif bir tebessümle, "soylu kanı taşımıyorsundur, Yüzbaşı."

Adam homurdandı. "Taşısaydım Itko Kan'da bile sağ kalamazdım. Bunu ikimiz de biliyoruz. Emirler kesindi ve soytarı Kanlılar bile İmparatoriçe'nin emirlerine karşı gelmeye cüret etmedi." Kaşlarını çattı. "Hayır, ben zamanla rütbe aldım, Muavin."

"Girdiğin son çatışma?"

"Wickan Ovaları."

Bir müddet sessiz sedasız at sürerek yola konuşlandırılmış tek tük askerin önünden geçtiler. Sollarında ağaçlar yerlerini cılız fundalıklara bıraktı ve ötedeki beyaz köpüklü engin deniz yüzünü gösterdi. Muavin tekrar konuştu. "Kapsadığınız bu alanda muhafızlarından kaçına devriye gezdiriyorsun?"

"Bin yüz," diye yanıtladı yüzbaşı.

Kadın bunu duyunca başını çevirdi. Miğferinin çeperi altındaki soğuk bakışları daha da sertleşti.

Yüzbaşı onun yüz ifadesini inceledi. "Katliam denizin yarım fersah uzağından başlayıp karanın çeyrek fersah içine kadar yayılıyor, Muavin."

Kadın hiçbir şey demedi.

Zirveye yaklaştılar. Orada yirmi asker toplanmıştı. Sırt boyunca bekleyen başkaları da vardı. Hepsi de dönüp onları seyretti.

"Kendinizi hazırlayın, Muavin."

Kadın yol kenarına dizilmiş çehreleri gözden geçirdi. Bunların çetin adam ve kadınlar, Li Heng kuşatmasına ve kuzey düzlüklerindeki Wickan Savaşları'na katılmış gaziler olduklarını biliyordu. Fakat hepsinin de gözlerine onları açıkta ve savunmasız bırakan bir şey kazınmıştı. Cevaplara susamışçasına, kadının keyif kaçırıcı bulduğu bir özlemle Muavin'e bakıyorlardı. Muavin yanlarından geçerken onlarla konuşma, aklına gelebilecek avutucu sözleri söyleme dürtüsüne direndi. O tür bir yeteneği eskiden beri olmamıştı. Bu açıdan tıpkı İmparatoriçe'ye benziyordu.

Zirvenin ötesinden martıların ve kargaların çığlıklarını duyuluyordu. Sırta ulaşırlarken sesler tiz bir uğultuya dönüştü. Muavin her iki yandaki askerlere aldırış etmeden atını ilerletti. Yüzbaşı da onu takip etti. Zirvede durup aşağı baktılar. Yol burada bir fersahın belki beşte biri boyunca alçalıyor, karşıda tekrar yükselişe geçerek bir burna çıkıyordu.

Zemin binlerce martı ve kargayla kaplıydı. Öyle ki kuşlar hendeklerin içine ve basık, sert fundalıklar ile karaçalıların arasına kadar taşmıştı. Bu çalkantılı siyah-beyaz denizin altında toprak bütünüyle kırmızıydı. Sağda solda atların çıkıntılı sırtları yükseliyor ve cıyaklayan kuşların arasından demir parıltıları geliyordu.

Yüzbaşı elini kaldırıp kayışını çözdü. Miğferini başından yavaşça çıkardı, sonra da eyer boynuzunun üstüne bıraktı. "Muavin..."

"Adım Lorn," dedi kadın usulca.

"Yüz yetmiş beş erkek ve kadın. İki yüz on at. Itko Kanlı Sekizinci Süvari Birliği'nin On Dokuzuncu Alayı." Yüzbaşının kısa bir süreliğine boğazı düğümlendi. Dönüp Lorn'a baktı. "Hepsi ölmüş." Burnuna bir esinti çalınan atı altında kıpırdandı. Adamın dizginlere vahşice asılmasıyla hayvan duruldu. Burun de-

liklerini kocaman açıp kulaklarını yatırdı ve binicisinin altında kasları titreyerek bekledi. Muavin'in aygırı kıpırdamadı. "Hepsinin de silahı elindeydi. Hepsi de her nasıl bir düşman saldırmışsa onunla dövüşmüş. Ama ölülerin tamamı bizden."

"Aşağıdaki kumsalı kontrol ettiniz mi?" diye sordu Lorn, gözünü yolun aşağısından ayırmadan.

"Bir çıkarma belirtisi yok," yanıtını verdi yüzbaşı. "Ne denize doğru ne de iç kesimde hiçbir ayak izine rastlamadık. Ölüler bunlarla sınırlı değil, Muavin. Çiftçiler, köylüler, balıkçılar, yoldaki gezginler. Hepsi de parçalanmış, uzuvları etrafa saçılmış – çocuklar, besi hayvanları, köpekler." Ansızın durup yüzünü çevirdi. "Dört yüzden fazla ölü," dedi diş gıcırdatarak. "Tam rakamdan emin değiliz."

"Elbette," diyen Lorn'un ses tonu duygudan yoksundu. "Görgü tanığı yok mu?"

"Hiç yok."

Aşağıdaki yolda bir adam onlara doğru at sürüyor, kulağına doğru eğildiği bineğiyle konuşarak ürkmüş hayvanı kıyımın arasından geçiriyordu. Önündeki kuşlar avaz avaz yakınarak havalanıyor, o geçtikten sonra tekrar yere konuyordu.

"O kim?" diye sordu Muavin.

Yüzbaşı homurdandı. "Teğmen Ganoes Paran. Komutama yeni girdi. Unta'dan."

Genç adama bakan Lorn'un gözleri kısıldı. Çöküntünün kenarına ulaşan teğmen durup iş ekiplerine emirler iletmeye başlamıştı. O sırada eyerinde arkasına yaslanıp onlardan tarafa göz attı. "Paran. Paran Ailesi'nden mi?"

"Evet. Damarlarında altın akıyor."

"Onu buraya çağır."

Yüzbaşının el etmesiyle teğmen atını mahmuzladı. Saniyeler sonra da yüzbaşının yanında dizginlere asıldı ve selam verdi.

Hem adam hem de atı tepeden tırnağa kan ve et parçacıklarıyla kaplıydı. Sinekler ve yabanarıları iştahla çevrelerinde uçuşuyordu. Lorn, Teğmen Paran'ın yüzünde oraya hakkıyla ait olan gençliğin zerresini bile görmedi. Buna rağmen göze hoş gelen bir çehreye sahipti.

"Öbür tarafı da kontrol ettin mi, Teğmen?" diye sordu yüzbaşı.

Paran kafa salladı. "Ettim, komutanım. Burnun aşağısında küçük bir balıkçı köyü var. Bir düzine kadar kulübe. İkisi hariç hepsinin de içinde cesede rastladık. Barkaların* çoğu kıyıda bekliyor gibiydi ama palamar direklerinden biri boştu."

Lorn araya girdi. "Teğmen, bana boş kulübeleri tarif et."

Genç adam cevap vermeden önce tehditkâr bir yabanarısını kovaladı. "Biri sahilin tepesinde, yoldan ayrılan patikanın hemen yanındaydı. Yolda, buranın aşağı yukarı yarım fersah güneyinde ölü bulduğumuz yaşlı bir kadına ait olduğunu düşünüyoruz."

"Neden?"

"Kulübenin içeriği yaşlı bir kadına uygundu. Ayrıca kadının mum yakma alışkanlığı var gibiydi. Hem de donyağı mumlar. Yoldaki ölünün yanında turp dolu bir çuval ve bir avuç donyağı mum duruyordu. Donyağı buralarda pahalıdır, Muavin."

"Bu savaş meydanından kaç defa geçtin, Teğmen?" diye sordu Lorn.

"Buna alışmaya başlamaya yetecek kadar, Muavin." Adam yüzünü buruşturdu.

"Peki ya ikinci boş kulübe?"

"Orada bir adamın ve bir kızın kaldığını sanıyoruz. Kulübe gelgit çizgisine yakın. Boş palamar direğinin karşısında."

"Onlardan bir iz yok mu?"

"Yok, Muavin. Tabii yol kenarlarında ve tarlalarda hâlâ yeni cesetler buluyoruz."

"Ama kumsalda bulmuyorsunuz."

"Hayır."

Muavin kaşlarını çattı. İki adamın da kendisini seyrettiğinin farkındaydı. "Yüzbaşı, askerlerini ne tür silahlar öldürmüş?"

Yüzbaşı tereddüt etti, sonra dönüp teğmene sert bir bakış attı. "Sen ne zamandır aşağıda geziniyorsun, Paran. Görüşünü duyalım."

Paran cevaben küçük bir tebessüm etti. "Emredersin, komutanım. Doğal silahlar."

Yüzbaşının içi boşalmış gibi oldu. Yanıldığını ummuştu.

"Doğal silahlar derken," diye sordu Lorn, "neyi kastediyorsun?"

---

* Sandaldan biraz daha büyük ve yelkenli bir tekne. –çn

"Çoğunlukla dişler. Çok büyük, çok keskin dişler."

Yüzbaşı genzini temizledi. "Itko Kan'da yüz yıldır kurt görülmedi. Hem zaten etrafta hiç kurt leşi—"

"Eğer saldırıyı kurtlar düzenlediyse," dedi Paran, dönüp havzayı süzerek, "katır kadar iriymişler. Ama hiç ayak izi yok, Muavin. Bir tutam tüy bile bulmadık."

"Öyleyse kurt değilmişler," dedi Lorn.

Paran omuz silkti.

Muavin derin bir nefes aldı, içinde tuttu, sonra yavaşça iç geçirerek verdi. "Şu balıkçı köyünü görmek istiyorum."

Yüzbaşı miğferini takmaya davrandı ama Muavin başını iki yana salladı. "Teğmen Paran yetecektir, Yüzbaşı. O esnada muhafızlarının komutasını bizzat almanı öneririm. Ölüler en kısa zamanda kaldırılmalı. Katliamın bütün delilleri silinecek."

"Anlaşıldı, Muavin," dedi yüzbaşı, ne kadar rahatladığını sesine yansıtmadığını umarak.

Lorn genç soyluya doğru döndü. "Eee, Teğmen?"

Genç adam başıyla onayladı ve bir cıklamayla atını harekete geçirdi.

Yollarındaki kuşlar kaçışınca Muavin kendini yüzbaşıya gıpta ederken buldu. Leş yiyicilerin önünden havalanmasıyla bir zırh, kırık kemik ve et halısı meydana çıkmıştı. Hava sıcak, ağır ve boğucuydu. Lorn miğferleri hâlâ takılı olmasına rağmen devasa, aşırı derecede güçlü çeneler olması gereken şeylerce kafaları ezilmiş askerler gördü. Yırtılmış zırhlar, buruşmuş kalkanlar, gövdelerden koparılmış uzuvlar gördü. Kıyımın boyutlarını idrak edemeyerek gözünü ilerideki burna dikmeden önce sahneyi altı üstü birkaç dakikalık dikkatli bir incelemeye tabi tutabildi. Aygır –Yedi Kentlerin nesillerdir kanla eğitilen en iyi soylarından yetiştirilmiş bir savaş atı– mağrur ve yılmaz cakasını kaybetmiş, adımlarını çekinerek atmaya başlamıştı.

Lorn bir oyalamaya ihtiyaç duyduğunu fark etti ve onu sohbette aradı. "Teğmen, ataman yapıldı mı?"

"Hayır, Muavin. Başkentte görevlendirilmeyi bekliyorum."

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Demek öyle. Peki onu nasıl başaracaksın?"

Paran dudaklarında zoraki bir tebessümle gözlerini kısarak ileri baktı. "Her şey ayarlanacak."

"Anlıyorum." Lorn sustu. "Soylular askeri atamaların peşinde koşmuyorlar. Uzun bir süredir göze batmaktan kaçınıyorlar, değil mi?"

"İmparatorluk'un ilk günlerinden beri. İmparator bizden pek hazzetmezdi. Öte yandan İmparatoriçe Laseen'in ilgisi başka bir yöndeymiş gibi görünüyor."

Lorn delikanlıyı süzdü. "Bakıyorum da riske girmekten hoşlanıyorsun, Teğmen," dedi. "Hele ki küstahlığın İmparatoriçe Muavini'ni kışkırtmayı da kapsıyorsa. Kanının dokunulmazlığına bu kadar mı çok güveniyorsun?"

"Doğruyu söylemek ne zamandan beri küstahlık oluyor?"

"Sahiden de *pek* gençmişsin."

Bu söz Paran'ı incitmiş göründü. Sinekkaydı tıraşlı yanakları hafifçe kızardı. "Muavin, son yedi saattir dizlerime kadar et yığınlarına ve kan göllerine batıp çıkıyordum. Cesetler için kargalarla ve martılarla kapışıyordum – o kuşların burada ne yaptığını biliyor musunuz? Tam olarak? Etleri lime lime edip onlar için kavgaya tutuşuyorlar; göz küreleri ve diller, ciğerler ve kalpler yiyerek semirdikçe semiriyorlar. O açgözlülükle etleri sağa sola fırlatıp..." Duraksadı ve eyerinde dik oturarak kendini toparlamaya gözle görülür bir çaba harcadı. "Artık genç falan değilim, Muavin. Küstahlığa gelince; açıkçası umurumda değil. Hakikat çarpıtılamaz. Burada, şimdi hatta bir daha asla öyle bir şey yapılamaz."

Nihayet karşı bayıra vardılar. Solda dar bir patikadan denize inmek mümkündü. Paran orayı işaret etti, sonra atını o tarafa yönlendirdi.

Peşinden gelen Lorn düşünceli bakışlarını teğmenin geniş sırtına dikti, ardından dikkatini izledikleri güzergâha verdi. Dar patika burundaki falezin etrafından dolaşıyordu. Sol tarafında yirmi metre aşağıdaki kayalarda son bulan bir uçurum mevcuttu. Deniz çekilmişti. Dalgalar kıyıdan birkaç yüz metre açıktaki bir resifte patlıyordu. Siyah ana kayacın çatlaklarını ve çökeltilerini dolduran su birikintileri bulutlu gökyüzünü donukça yansıtıyordu.

Ulaştıkları bir dönemecin ilerisinde ve aşağısında hilal biçimli bir kumsal uzanıyordu. Yukarısında, yani burnun dibinde ise

bir düzine kulübenin çöreklendiği geniş ve çimenli bir sığlık bulunuyordu.

Muavin bakışlarını denizden tarafa yöneltti. Barkalar palamar direklerinin yanında suya fazla batmadan bekliyordu. Kumsalın üzerindeki hava ve gelgit düzlüğü boştu – görünürde tek bir kuş bile yoktu.

Lorn bineğini durdurdu. Bir an sonra ona göz atan Paran da aynısını yaptı. Kadının miğferini çıkarmasını ve başını iki yana sallayarak kestane rengi uzun saçlarını açmasını seyretti. Muavin'in saçları terden ıslanıp birbirine yapışmıştı. Teğmen soran gözlerle atını kadının yanına sürdü.

"Teğmen Paran, sözlerin hoşuma gitti." Tuzlu havayı içine çekti, ardından genç adamla göz teması kurdu. "Korkarım Unta'da görevlendirilmeyeceksin. Emirlerini kurmay kadromdaki bir muvazzaf subay olarak benden alacaksın."

Teğmen yavaşça gözlerini kıstı. "O askerlere ne oldu, Muavin?"

Kadın hemen yanıt vermeyip eyerinde arkasına yaslandı ve uzaktaki denizi taradı. "Buradan biri geçmiş," dedi. "Çok güçlü bir büyücü. Bir şey olmuş ve o şeyi öğrenmeyelim diye yanıltılıyoruz."

Paran'ın ağzı açık kaldı. "Yani dört yüz kişiyi öldürmek bir yanıltmaca mıydı?"

"Eğer o adam ile kızı balığa çıkmış olsalardı gelgitle beraber karaya dönerlerdi."

"Ama—"

"Cesetlerini bulamayacaksın, Teğmen."

Paran'ın kafası karışmıştı. "Şimdi ne olacak?"

Kadın ona göz attı, sonra atını döndürdü. "Geri gideceğiz."

"Hepsi bu mu?" Genç adam atını patikadan yukarı yönlendiren kadının arkasından baktı, sonra ona yetişmek için acele etti. "Bir dakika, Muavin," dedi, kadının yanına yanaşırken.

Lorn ona ikaz niteliğinde bir bakış attı.

Paran başını iki yana salladı. "Hayır. Eğer kadrondaysam neler döndüğü hakkında daha çok şey bilmeliyim."

Muavin miğferini tekrar başına geçirip kayışı çenesinin altında sıktı. Uzun saçları püsküllü demetler hâlinde İmparatorluk

harmaniyesinden aşağı sarkıyordu. "Pekâlâ. Bildiğin gibi, Teğmen, ben bir büyücü değilim—"

"Hayır," diye soğuk bir sırıtışla lafa girdi Paran. "Sadece onları bulup öldürürsün."

"Bir daha sözümü kesme. Dediğim gibi, büyünün zıddıyım. Bu da, Teğmen, bir uygulayıcı olmamama rağmen sihirle aramda bir ilişki bulunduğu anlamına geliyor. Bir nevi. Deyim yerindeyse birbirimize âşinayız. Büyü örüntülerini de, onu kullanan zihinlerinkini de bilirim. Katliamın eksiksiz ve rasgele olduğu sonucuna varmamız istendi. İkisi de değildi. Burada bir düzen var ve onu bulmamız lazım."

Paran başını yavaşça sallayarak onayladı.

"İlk görevin, Teğmen, o çarşı kasabasına at sürmek – adı neydi oranın?"

"Gerrom."

"Evet, Gerrom. Yakalanan avlar orada satıldığı için bu balıkçı köyünü tanıyorlardır. Sor soruştur. Hangi balıkçı ailesinin bir baba ile kızdan oluştuğunu öğren. Bana isimlerini ve tariflerini getir. Yerli halk inatçılık ederse milisleri kullan."

"Etmezler," dedi Paran. "Kanlılar işbirlikçi bir halktır."

Patikanın tepesine ulaştılar ve yolda durdular. Aşağıdaki cesetlerin arasında kağnılar tıngır mıngır ilerliyor, öküzler böğürüp kanlı toynaklarını yere vuruyordu. Askerler o sıkışıklıkta bağırıp çağırırlarken yukarıda binlerce kuş dört dönüyordu. Sahne leş gibi panik kokuyordu. Karşı uçta miğferini bir eliyle kayışından tutan yüzbaşı duruyordu.

Muavin sahneyi sert gözlerle süzdü. "Kendi iyilikleri için," dedi kadın, "umarım haklısındır, Teğmen."

İki binicinin yaklaşmasını seyrederken içinden bir ses yüzbaşıya Itko Kan'daki rahat günlerinin sayılı olduğunu söyledi. Elindeki miğferi daha bir ağırlaşmış gibiydi. Paran'ı süzdü. Kanı sulu yavşağın işi kolaydı. *Yolun her adımında yüz farklı el onu huzurlu bir şehirdeki rahat bir atamaya çekiyor.*

Zirveye gelirlerken Lorn'un kendisini incelediğini gördü. "Yüzbaşı, senden bir ricam var."

Yüzbaşı homurdandı. *Ricaymış. Hadi oradan. İmparatoriçe her sabah terliklerini giymeden önce içlerinde bu kadının olup olmadığını kontrol ediyordur.* "Elbette, Muavin."

Kadınla beraber Paran da atından indi. Teğmenin yüzü ifadesizdi. Acaba sebep küstahlık mıydı, yoksa Muavin ona düşüneceği bir şey mi vermişti?

"Yüzbaşı," diye söze girdi Lorn, "anladığım kadarıyla Kan'da bir celp kampanyası yürütülüyormuş. Şehrin dışındakileri de alıyor musunuz?"

"Askere mi? Tabii. En çok da onları. Şehirlilerin vazgeçecek çok fazla şeyleri oluyor. Hem kötü haber ilk onlara ulaştı. Köylülerin çoğu Genabackis'te her şeyin sarpa sardığını bilmiyor. Zaten genellikle şehirlilerin çok fazla mızmızlandıklarını düşünürler. Neden bilmek istediğinizi sorabilir miyim?"

"Sorabilirsin." Lorn dönüp askerlerin yolu temizlemelerini seyretti. "Bana son zamanlarda askere alınanların bir listesi lazım. Son iki günde. Şehirde doğanları unut; yalnızca dış kesimlerde yaşayanlara bak. Ve sadece kadınlara ve/veya yaşlı adamlara."

Yüzbaşı gene homurdandı. "Kısa bir liste çıkacaktır, Muavin."

"Umarım öyle olur, Yüzbaşı."

"Tüm bunlara neyin sebep olduğunu buldunuz mu?"

Lorn gözünü aşağıdaki yolda yürütülen faaliyetlerden ayırmadı. "Hiçbir fikrim yok."

Tabii canım, diye aklından geçirdi yüzbaşı. *Zaten ben de İmparator'un reenkarnasyonuyum.* "Tüh," diye mırıldandı.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Muavin ona doğru döndü. "Teğmen Paran artık kurmay kadromda. Herhalde gerekli düzenlemeleri yaparsın."

"Nasıl isterseniz, Muavin. Zaten evrak işlerine bayılırım."

Bu yorumu ona, belirdiği gibi kaybolan küçük bir tebessüm kazandırdı. "Teğmen Paran buradan hemen ayrılacak."

Yüzbaşı, genç soyluya baktı ve aklından geçenlerin hepsini bir tebessümle dile getirdi. Muavin adına çalışmak, kancaya takılı bir solucan olmaktan farksızdı. Kanca Muavin'in ta kendisiydi ve oltanın diğer ucunda İmparatoriçe vardı. Artık Paran'a kıvranmak düşerdi.

Paran'ın suratı bir anlığına asıldı. "Peki, Muavin." Eyere çıktı, selam verdi, sonra da atını yoldan aşağı sürerek oradan uzaklaştı.

Yüzbaşı konuşmadan önce onun gitmesini seyretti. "Başka bir isteğiniz var mı, Muavin?"

"Evet."

Ses tonu adamı ona doğru döndürdü.

"Soyluların İmparatorluk komuta yapısındaki mevcut ilerleme olanaklarına dair bir askerin fikrini duymak istiyorum."

Yüzbaşı onu sert bakışlarla süzdü. "Duyacaklarınız pek olumlu olmaz, Muavin."

"Devam et."

Yüzbaşı konuştu.

Celbin sekizinci günüydü ve onbaşının dürtüklemesiyle bir diğer toy delikanlı yazı masasının arkasında mahmur gözlerle oturan Başçavuş Aragan'ın karşısına çıktı. Kan'da şansları biraz yaver gitmişti. *Balık en iyi tenha sularda avlanır*, demişti Kan'ın Yumruğu. *Burada öykülerden başka bir şey duymazsın. Öyküler kanını akıtmaz. Öyküler sana açlık çektirmez, ayaklarını ağrıtmaz. Genç sen, leş gibi domuz dışkısı kokuyorsan ve dünya genelinde canını yakacak tek bir silah bile olmadığına inanıyorsan, öyküler yalnızca onların bir parçası olma hevesi uyandırır insanda.*

Yaşlı kadın haklıydı. Her zamanki gibi. Bu insanlar o kadar uzun bir zamandır eziliyorlardı ki bu durum hoşlarına gidiyordu. *Eh*, diye düşündü Aragan, *eğitim burada başlıyor.*

Bu kötü bir gün olmuştu. Yerel yüzbaşı neler döndüğüne dair arkasında elle tutulur tek bir dedikodu bile bırakmadan üç bölükle beraber apar topar çekip gitmişti. O da yetmezmiş gibi on dakika bile geçmeden Laseen'in Muavini tüyler ürperten o sihirli kovanlardan birini kullanarak oraya gelmişti. Aragan onu daha önce hiç görmemesine rağmen kadının sıcak, kuru rüzgârdaki ismi bile içini titretmek için yeterliydi. Büyücü katili – İmparatorluk'un cebindeki akrep.

Aragan kaşlarını çatarak gözünü yazı masasına dikti ve onbaşı genzini temizleyinceye kadar bekledi. Ancak o zaman başını kaldırdı.

Karşısında duran acemiyi görünce şaşırmadan edemedi. Dilinin ucunda yeni yetmeleri fellik fellik kaçırtmak üzere tasarlanmış bir azarla ağzını açtı. Fakat bir saniye sonra sözlerini dile getirmeden tekrar kapadı. Kan'ın Yumruğu'ndan gelen talimatlar apaçıktı: İki kolu, iki bacağı ve bir kafası varsa askere al. Genabackis seferi tam bir fiyaskoydu. Taze bedenlere ihtiyaç vardı.

Başçavuş sırıttı. Karşısındaki kız Yumruk'un tarifine dört dörtlük uyuyordu. Yine de... "Pekâlâ, kızım, Malazan Piyadeleri'ne katılmak için sırada beklediğinin farkındasın, değil mi?"

Kız kafa salladı. Sabit ve soğukkanlı bakışları Aragan'dan ayrılmadı.

Celp görevlisinin yüz ifadesi sertleşti. *Kahretsin, on iki veya on üçten büyük değildir. Eğer bu benim kızım olsaydı...*

Gözleri neden bu kadar yaşlı duruyor ki? Böyle gözlere en son Genabackis'teki Mott Ormanı'nın dışında rastlamıştı. O sırada beş yıllık bir kuraklığın ve onun iki katı uzunluğunda bir savaşın pençesindeki tarım alanlarından geçiyordu. Bu gözlere açlık veya ölüm sebep olurdu. Kaşlarını çattı. "Adın ne, çocuk?"

"Yani kabul edildim mi?" diye usulca sordu kız.

Kafatasının içi ani bir ağrıyla zonklayan Aragan başını evet der gibi salladı. "Bir tercihin yoksa ataman bir hafta içinde yapılacak."

"Genebackis seferi," diye derhal cevap verdi kız. "Baş Yumruk Dujek Tekkol'un komutası. Tekkol'un Ordusu."

Aragan gözlerini kırpıştırdı. "Not ederim," dedi usulca. "Adın, asker?"

"Üzgün. Adım Üzgün."

Aragan ismi tabletine kaydetti. "Çekilebilirsin, asker. Onbaşı sana nereye gideceğini söyleyecek." Kız kapıya yaklaşırken başını kaldırdı. "Ve ayaklarındaki o çamuru yıka." Aragan biraz daha yazdı, sonra durdu. Haftalardır yağmur yağmamıştı. Ve buralarda çamurlar koyu kırmızı değil, yeşil ile gri arası bir renkte olurdu. Stilesini* bırakıp şakaklarını ovuşturdu. Eh, en azından baş ağrısı geçiyordu.

* * * * *

* Orj. *stylus*: Taşa işaretler kazımakta kullanılan kısa, sivri uçlu bir çubuk. –çn

Gerrom kasabası Eski Kan Yolu'nun, yani İmparatorluk'un yükseltilmiş sahil yolu inşa edildiğinden beri nadiren kullanılan İmparatorluk öncesi bir anayolun iç kesimlere doğru bir buçuk fersah uzağındaydı. Yoldaki trafik bugünlerde çoğunlukla yayalardan –mallarını taşıyan yerel çiftçilerden ve balıkçılardan– ibaretti. O yayaların geçişinden kalan tek delil de yola atılmış sökük ve yırtık giysi yığınları, kırık sepetler ve ezilmiş sebzelerdi. Topal bir katır, bir göçün atıklarını denetleyen son bir nöbetçi misali yakındaki bir çeltik tarlasına bileklerine kadar batmış, alık alık durmaktaydı. Hayvan önünden geçip giden Paran'a meyus bir bakış atmakla yetindi.

Çöpler bir günden daha eski olamazdı. Meyveler ve yeşil yapraklı sebzeler öğleden sonra sıcağında daha yeni yeni çürümeye başlıyordu.

Atının aheste bir yürüyüşle taşıdığı Paran, tozlu pusun içinde dış binaları görüş alanına girmeye başlayan küçük ticaret kasabasını inceledi. Köhne kerpiç evlerin arasında hiçbir kıpırtı yoktu; hiçbir köpek gelip ona meydan okumuyor ve görebildiği yegâne at arabası tek bir tekerleğin üstünde duruyordu. Havanın durgun ve kuş şakımalarından yoksun olması da sahnenin meşumluğuna meşumluk katıyordu. Paran kınındaki kılıcını gevşetti.

Dış binalara yaklaşırken bineğini durdurdu. Göç, panik hâlindeki bir kaçış gibi hızla gerçekleşmişti. Lakin teğmen etrafta hiçbir cesede, gidenlerin acelesinden kalanlar hariç herhangi bir şiddet izine rastlamadı. Derin bir nefes aldı, yavaşça verdi, sonra dilini şaklatarak atını ilerletti. Bir bakıma kasabanın tek sokağı olan ana sokak iki katlı müstakil bir taş binanın –İmparatorluk Zabıtlığı'nın– bulunduğu bir T kavşağa çıkıyordu. Binanın teneke arkalıklı panjurları da kalın şeritli kapısı da kapalıydı. Paran yaklaşırken gözünü binadan ayırmadı.

Binanın önünde atından indi, hayvanı bağlama parmaklığına bağladı ve arkasında bıraktığı sokağa göz gezdirdi. Hiçbir hareket görmedi. Kılıcını çekip Zabıtlık'ın kapısını açtı.

İçeriden gelen yumuşak ve düzenli ses onu duraklattı. Dev kapının önünde beklerken genç adamın ensesindeki tüyleri diken diken eden şıpırtı ancak o mesafeden duyulabilecek kadar

yüksekti. Paran kılıcını uzatıp ucunu kapı mandalının altına dayadı. Demir kulpu yerinden çıkarıncaya dek yukarı kaldırdı, ardından kapıyı itti.

İçerideki alacakaranlıkta bir hareketlenme oldu. Bir hışırtı ve hafif bir pıtırtı Paran'a çürüyen etin o mide bulandırıcı kokusunu taşıdı. Eski pamuk kadar kuru bir ağızla hızlı hızlı soluyan teğmen gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

O Zabıtlık'ın dış odasına bakarken toplu bir kıpırdanma yaşandı ve pek çok gırtlaktan yumuşak ama ürpertici bir fışırdama sesi çıktı. İçerisi soğuk tenhalıkta cıvıldayan siyah güvercinlerle doluydu. Ortalarındaki zeminde, kuş pisliklerinin ve havada ağır ağır süzülen tüylerin arasında üniformalı insan suretleri gelişigüzel serilmiş yatıyordu. Havaya sis kadar yoğun bir ter ve ölüm kokusu tutunuyordu.

Paran içeri bir adım attı. Güvercinler tüylerini hışırdatsalar da ona aldırış etmediler. Hiçbiri açık kapı aralığından dışarı kaçmadı.

Şiş suratlar sikke donukluğundaki gözlerle gölgelerden ona bakıyordu; o suratlar havasızlıktan boğulmuşçasına mosmordu. Paran yerdeki askerlerden birini süzdü. "Bugünlerde üniforma giymek hiç de sağlıklı değil," diye mırıldandı.

Başında bir kuş sürüsünün nöbet tuttuğu toplu bir cenaze. Galiba artık kara mizah bana göre değil. Silkinip odayı katetti. Güvercinler kuğurdayarak çizmelerinin önünden çekildi. Komiserin ofis kapısı aralıktı. Panjurlu pencerelerin eğri çerçevelerinden içeri küflü bir ışık sızmaktaydı. Paran kılıcını kınına sokup ofise girdi. Komiser hâlâ sandalyesindeydi. Onun yüzü de şişip mavinin, yeşilin ve grinin tonlarında berelenmişti.

Paran masanın üstündeki nemli kuş tüylerini süpürdü ve evrak tomarlarını karıştırdı. Papirüs sayfaları o dokundukça dağıldı. Parmaklarının arasındaki kâğıt yaprakları çürük ve yağlıydı.

Bırakılan izler tümüyle ortadan kaldırılmış.

Genç teğmen döndü ve dış odadan hızla geçip sıcak ışığa adım attı. Hiç şüphesiz kasabalıların da yaptığı gibi Zabıtlık kapısını arkasından kapattı.

Efsunun kara lekesini yakından incelemeye çok az kimse yanaşırdı. O lekenin yayılmak gibi bir huyu vardı.

Paran kısrağını çözdü, eyere çıktı ve terk edilmiş kasabadan ayrıldı. Giderken arkasına bakmadı.

Güneş ufuktaki kırmızı bulut kümesinin içinde ağır ve şişkin duruyordu. Paran gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Uzun bir gün olmuştu. *Korkunç bir gün.* Bir zamanlar tanıdık ve güvenli bulduğu etrafındaki arazi başka bir şey, efsunun karanlık akımlarının karıştığı bir yer hâline gelmişti. Açık havada kamp kuracağı bir geceyi iple çektiği söylenemezdi.

Alacakaranlık yavaş yavaş etraflarını sararken atı başını aşağıda tutarak isteksizce yürümeyi sürdürdü. Düşüncelerinin bitap zincirlerinin çektiği Paran sabahtan beri olup bitenlerden anlam çıkarmaya çalıştı.

O az konuşan asık suratlı yüzbaşının ve Kan'daki garnizonun gölgesinden çekilip alınan teğmen gelecek beklentilerinin hızla yükselmeye başladığını görmüştü. Muavin yaverliği daha bir hafta önce kariyerinde hayal bile edemeyeceği bir gelişmeydi. Seçtiği mesleğe rağmen bu başarısı sayesinde babasının ve kız kardeşlerinin etkilenecekleri hatta belki huşu duyacakları kesindi. Diğer pek çok soylu oğul ve kız gibi, prestij açlığı çeken ve asilzade sınıfının geneline hâkim ilgisiz, durağan tutumdan bıkıp usanan Paran da gözünü İmparatorluk ordusuna dikmişti. Şarap sevkiyatlarını koordine etmekten veya at terbiyesini denetlemekten daha fazlasını istiyordu.

Üstelik subay eğitimine girmekte ve atamasını seçmekte hiç sıkıntı yaşamayan ilk subaylardan biri de değildi. Onu kıdemli bir garnizonun yaklaşık altı yıldır yaralarını yaladığı Kan'a düşüren şey makus talihi olmuştu. Orada deneyimsiz ve hele hele soylu bir teğmene fazla saygı duyulmuyordu.

Paran yoldaki katliamdan sonra bu durumun değiştiğinden kuşkulanıyordu. Hadiseyle o gazilerin çoğundan daha iyi başa çıkmış, atının fevkalade terbiyesinin de buna büyük faydası dokunmuştu. Dahası soğukkanlı, tarafsız profesyonelliğini herkese ispatlamak maksadıyla teftiş grubunu yönetmeye gönüllü olmuştu.

İyi bir iş çıkarmıştı çıkarmasına ama görevinde hayli... zor-

lanmıştı. Cesetlerin arasında sürünürken kendi kafasının içinde bir yerden gelen çığlıklar işitmişti. Gözleri çeşitli ayrıntılara, garipliklere –o cesedin ilginç bir şekilde kıvrılması, bu ölü askerin yüzündeki akıl ermez tebessüm gibi– odaklanmıştı ama işin en zor yanı atlara yapılanlar olmuştu. Leşlerin burun delikleri ile ağızları katılaşmış köpükle –dehşet emareleriyle– doluydu ve yaralar birbirinden büyük ve korkunçtu. Bir zamanların mağrur bineklerinin üstüne başına safra ve dışkı bulaşmış, her şey ışıltılı bir kan ve kırmızı et parçacığı halısıyla kaplanmıştı. Paran o atlar için neredeyse ağlamıştı.

Süslü eyer boynuzunu tutan ellerinin terlediğini hissedince eyerde huzursuzca kıpırdandı. Görev boyunca özgüvenini kaybetmemişti; lakin şimdi, yani düşüncelerinin o feci sahneye geri dönmesiyle zihninde daima sapasağlam olagelmiş bir şey âdeta bocalıyor, büzülüyor, dengesini kaybediyordu. Yol kenarına çaresizce diz çöküp öğürmeye başlayan birliğindeki o gazilere duyduğu hafif küçümseme artık korkunç bir ağırlıkla üstüne çökleniyordu. Ayrıca Gerrom'daki Zabıtlık'tan gelen, zaten berelenip hırpalanmış ruhuna geç bir darbe gibi inen yankı bir kez daha kabararak onu hâlâ kontrol altında tutan koruyucu uyuşukluğu sarsıyordu.

Paran zorlanarak dik oturdu. Muavin'e gençliğinden eser kalmadığını söylemişti. Korkusuzca, umursamazca ve İmparatorluk'un pek çok farklı çehresi konusunda babasının ona aşıladığı bütün temkini bir kenara bırakarak kadına daha başka şeyler de söylemişti.

Zihninin çok derinlerinden o eski mi eski sözler geldi: *Sessiz sedasız yaşa.* O zamanlar bu nasihati reddetmişti; hâlâ da reddetmekteydi. Lakin Muavin onu fark etmişti. Paran şimdi ilk defa gurur duymakta haklı olup olmadığını merak etti. Uzun yıllar evvel Mock'un Kalesi'nin surunda karşılaştığı o serkeş komutan şimdi karşısında dursaydı Paran'ın ayakları dibine horgörüyle tükürürdü. O küçük çocuk artık bir oğlan değil, bir adamdı. *Sözümü dinlemeliydin, evlat. Şimdi şu hâline bir bak.*

Kısrağı aniden durdu ve kafası karışmışçasına toynaklarını tekerlek izleriyle dolu yola vurdu. Alacakaranlıkta huzursuzca etrafına bakınan Paran elini silahına götürdü. Tekerlek izleri çel-

tik tarlalarının içinden geçiyor, en yakındaki köylü kulübeleri yoldan yüz adım uzaklıktaki paralel bir sırtta yer alıyordu. Lakin şimdi bir figür yolu tıkıyordu.

Soğuk bir nefesin tembelce geçip gitmesiyle kısrağın kulakları başına yattı ve irkilen hayvanın burun delikleri genişledi.

Figür –boyuna bakılırsa bir adam– yeşilin tonlarına bürünmüştü. Kukuletası takılı bir pelerin, solgun bir tunik ve uçları yeşile boyalı deri çizmelerin altında kalan keten bir pantolon giyiyordu. İnce kemerinde tek bir uzun bıçak –Yedi Kent savaşçılarının gözde silahı– asılı duruyordu. İkindi aydınlığında elleri hafifçe griye çalıyor, parmaklarında yüzükler ışıldıyordu. Her parmağı –parmak eklemlerinin hem üstü hem de altı– yüzüklerle bezeliydi. Adam şimdi o parmaklardan birini kaldırarak kil bir testiyi gösterdi.

"Susadın mı, Teğmen?" Sesi yumuşak, tonu ne gariptir ki melodikti.

"Seninle bir işim mi var?" diye sordu Paran, elini uzunkılıcının sapından ayırmaksızın.

Adam gülümseyerek kukuletasını indirdi. Yüzü uzun, derisi grinin daha açık bir tonuydu. Gözleri koyu renkli ve tuhaf bir biçimde çekikti. Otuzlu yaşlarının başında gibi görünmesine rağmen saçları bembeyazdı. "Muavin benden bir ricada bulundu," dedi. "Raporunu almak için sabırsızlanıyormuş. Seni ona götürmem gerekiyor... aceleyle." Testiyi salladı. "Ama evvela bir mola. Ceplerimde âdeta bir ziyafet gizli – yılgın bir Kan köyünün sunabileceğinden çok daha iyi bir öğün. Gel, yol kenarında bana katıl. Sohbet ederek ve durmadan çalışıp çabalayan köylüleri aylakça seyrederek hoşça vakit geçirebiliriz. Adım Topper."

"Bu ismi tanıyorum," dedi Paran.

"Eh, tanımalısın da," karşılığını verdi Topper. "Ben işte oyum. Damarlarımda hiç şüphesiz daha yaygın insan akışından kaçma hevesiyle Tiste Andii ırklarından birinin kanı dolaşır. Unta'nın hanedan soyunun, kralın, kraliçenin, oğulların ve kızların canlarını alan el benimkiydi."

"Ayrıca kuzenlerin, kardeş torunlarının—"

"Evet, bütün ümitleri söndürdüm. Emsalsiz yetenekte bir Pençe olarak görevim oydu. Ama soruma cevap vermedin."

"Hangi soruya?"

"Susadın mı?"

Paran kaşlarını çatarak atından indi. "Muavin'in acelesi olduğunu söyledin sanıyordum."

"Acele edeceğiz de, Teğmen. Tabii karınlarımızı doyurduktan ve edepli bir sohbet ettikten sonra."

"Şöhretine bakılırsa edep beceriler listenin çok aşağılarında yer alıyor, Pençe."

"Edep, bu iç karartıcı günlerde kullanma fırsatını nadiren bulabildiğim ama çok değer verdiğim bir özelliğimdir, Teğmen. Refakatçin olacağıma göre kıymetli zamanının bir kısmını bana bahşedersin herhalde?"

"Muavin'le her nasıl bir anlaşmaya vardıysan bu seninle onun arasında," dedi Paran, adama yaklaşarak. "Sana hiçbir borcum yok, Topper. Husumet hariç."

Çömelen Pençe ceplerinden sarılı paketler çıkardı ve onları iki kristal kadeh izledi. Testinin tıpasını açtı. "O dediğin eski yaralar. Bana soylu sınıfının sıkıcı, itiş kakışlı saflarını geride bırakıp farklı bir yol seçtiğin söylendi." Kadehleri testiden akan kehribar rengi şarapla doldurdu. "Artık İmparatorluk'un bedeniyle birsin, Teğmen. Onun emrine amadesin. İsteklerine sorgusuz sualsiz cevap vereceksin. O bedendeki bir kasın ufacık bir parçasısın. Ne eksiği ne fazlası. Eski garezlerin zamanı çoktan geçti. Dolayısıyla," testiyi bırakıp kadehlerden birini Paran'a uzattı, "şimdi yeni başlangıçların şerefine kadeh kaldıracağız, teğmen ve Muavin Lorn'un yaveri Ganoes Paran."

Paran kaşlarını çatarak kadehi kabul etti.

Karşılıklı içtiler.

Gülümseyen Topper çıkardığı ipek mendille dudaklarını sildi. "İşte, o kadar da zor değildi ya? Sana seçilmiş adınla hitap edebilir miyim?"

"Paran kâfi. Ya sen? Pençe'nin komutanı hangi unvanı taşır?"

Topper yeniden gülümsedi. "Pençe'ye hâlâ Laseen hükmeder. Bense ona yardımcı olurum. Bu bakımdan ben de bir tür yaver sayılırım. Bana elbette seçilmiş adımla hitap edebilirsin. Bir tanışıklıkta makul bir noktanın ötesinde resmiyet meraklısı değilimdir."

Paran çamurlu yola oturdu. "Peki biz o noktayı geçtik mi?"

"Evet."

"Kararı nasıl verirsin?"

"Ah, nasıl desem." Topper paketlerini açmaya başlayarak peynir, bir topakekmek, meyve ve yemiş çıkardı. "Ben başkalarıyla iki şekilde tanışırım. Sen onlardan ikincisini gördün."

"Ya ilki?"

"Maalesef o durumlarda doğru düzgün takdimlere vakit kalmıyor."

Paran bitkince kayışını çözdüğü miğferini başından çıkardı. "Gerrom'da ne bulduğumu duymak ister misin?" diye sordu, bir elini siyah saçlarında gezdirerek.

Topper omuz silkti. "Anlatma ihtiyacın varsa."

"Belki Muavin'le yapacağım görüşmeyi beklesem daha iyi olur."

Pençe gülümsedi. "Öğrenmeye başlamışsın, Paran. Sahip olduğun bilgileri paylaşmakta asla acele etme. Kelimeler sikkeler gibidir – biriktirmek yarar getirir."

"Ta ki altın bir yatakta ölünceye dek," dedi Paran.

"Aç mısın? Yalnız yemekten nefret ederim."

Paran bir parça topakekmek aldı. "Eee, Muavin sahiden sabırsızlanıyor muydu, yoksa başka sebeplerle mi buradasın?"

Pençe bir tebessümle ayağa kalktı. "Maalesef nazik sohbetimiz sona erdi. Yolumuz açılıyor." Yola doğru döndü.

Paran da dönüp baktığı zaman yolun üzerindeki boşluğun yırtılan bir perde gibi açılarak dışarı donuk sarı bir ışığın saçıldığını gördü. *Bir kovan – efsunun gizli geçitleri.* "Hood'un Nefesi aşkına." Ani bir ürpertiden sıyrılmaya çalışarak iç geçirdi. Yırtığın arkasında her iki tarafında tümseğe benzer alçak duvarların ve yukarısında aşıboyası renkli aşılmaz bir sisin bulunduğu kurşuni bir patika görebiliyordu. Hava nefes alınıyormuşçasına hızla eserek geçitten içeri doluyor, görünmez akımlar toz hortumcukları kaldırıp döndürürken patikanın külden oluştuğunu açığa vuruyordu.

"Buna da alışman gerekecek," dedi Topper.

Paran kısrağının dizginlerini eline aldı ve miğferini eyer boynuzuna astı. "Önden buyur," dedi.

Pençe onu alıcı gözle şöyle bir süzdü, sonra hızlı adımlarla kovana girdi.

Paran onu takip etti. Kapı arkalarından kapanarak yerini patikanın devamına bıraktı. Itko Kan'la beraber her türlü yaşam belirtisi ortadan kaybolmuştu. Girdikleri dünya çorak, ölümcüldü. Patikanın iki tarafındaki banketler de küldendi. Pütürlü havada metal tadı vardı.

"İmparatorluk Kovanı'na hoş geldin," dedi Topper, belli belirsiz bir alaycılıkla.

"Pek güzelmiş."

"Güç kullanılarak... burada daha önce bulunan şeyden oyuldu. Daha önce hiç böyle bir başarı sağlandı mı? Ancak tanrılar bilir."

Yürümeye başladılar.

"Öyleyse," dedi Paran, "hiçbir tanrı bu kovana sahip çıkmıyor. Bu şekilde geçiş ücretlerini, kapı bekçilerini, görünmez köprülerdeki gardiyanları ve kovanlarda baki efendilerine hizmet ettikleri söylenen diğer herkesi atlatıyorsunuz."

Topper bir homurtu çıkardı. "Kovanların o kadar kalabalık olduğunu mu sanıyorsun? Eh, cahil cühelanın inançları hep eğlendiricidir. Bu kısa yolculukta iyi bir yol arkadaşı olacaksın gibime geliyor."

Paran sessizliğe büründü. Kül banketlerin ötesindeki ufuklar yakın olup aşıboyası gök ile gri-siyah zeminin muğlak bir karışımıydı. Genç teğmenin zırh hauberkinden* aşağı şıpır şıpır ter damlamaktaydı. Kısrağı şiddetli bir homurtu çıkardı.

"Eğer merak ediyorsan," dedi Topper bir süre sonra, "Muavin artık Unta'da. Bu kovanı kullanarak aradaki mesafeyi katedeceğiz – üç yüz fersahı yalnızca birkaç kısa saatte aşacağız. Bazıları İmparatorluk'un çok büyüdüğünü hatta bazı uzak eyaletlerin İmparatoriçe Laseen'in erişimi dışında kaldığını zanneder. Gördüğün gibi, Paran, öyle inançları ancak ahmaklar taşırlar."

Kısrak yeniden homurdandı.

"Seni utandırarak susmaya mı sevk ettim? Özür dilerim, Teğmen. Cehaletinle dalga geçerek—"

---

* İç içe geçmiş metal halkalardan oluşan gömleğe benzer bir zırh. –*çn*

"Bu birlikte yaşaman gereken bir risk," dedi Paran.

Sonraki bin adımlık sessizlik Topper'a aitti.

Işıkta saatlerin geçişini belirleyen bir değişim olmadı. Birkaç defa büyük, aheste bir şey geçmişçesine kül banketlerin yarılmış olduğu yerlere ve alacakaranlığın içinde yitip giden kıvrımlı keçiyollarına rastladılar. Yine öyle bir noktada kabuk bağlamış koyu bir leke ve tozların arasına sikkeler misali dağılmış zincir halkaları buldular. Topper sahneyi yakından incelerken Paran onu seyretti.

Yol hiç de bana söylediği kadar güvenli değil. Burada yabancılar var ve dost canlısı değiller.

Bu olayın ardından Topper'ın tempolarını hızlandırması genç adamı şaşırtmadı. Kısa süre sonra taş bir kemere geldiler. Yapı inşa edileli çok olmamıştı ve Paran kullanılan bazaltın Unta'dan, başkentin dışındaki İmparatorluk taşocaklarından çıkarıldığını anladı. Aile malikânelerinin duvarları da aynı gri-siyah ışıltılı taştandı. Kemerin ortasına, başlarının çok yukarısına kristal bir küre tutan pençemsi bir el oyulmuştu: Malazan imparatorluk mührü.

Kemerin ötesi karanlıktı.

Paran genzini temizledi. "Geldik mi?"

Topper hızla ona doğru döndü. "Edebe küstahlıkla yanıt veriyorsun, teğmen. Soylu kibrini üstünden atsan iyi edersin."

Para gülümseyerek el etti. "Önden buyur, refakatçi."

Topper pelerinini savurarak kemerden geçti ve gözden kayboldu.

Paran'ın kemere doğru çektiği atı başını sağa sola sallayarak dizlerini kırdı. Genç adam hayvanı yatıştırmaya çalıştı ama çabası nafileydi. Sonunda eyere çıkıp dizginleri eline aldı. Hayvanı doğrulttu, ardından mahmuzlarını onun böğrüne batırdı. Yerinden fırlayan kısrak kemerdeki boşluğa daldı.

Işık ve renkler dışa doğru patlayarak onları yuttu. Kısrağın toynakları bir çıtırtıyla yere inerek dört bir yana çakıl olabilecek bir şeyler saçtı. Atını durduran Paran gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. Tavanı varak altınla ışıldayan, duvarları goblenlerle

kaplı devasa bir salondaydı. Zırhlı yirmi muhafız dört bir yandan üstüne geliyordu.

Panikleyen kısrak yana kaçarak Topper'ı yere serdi. Hemen yanına inen bir toynak onu bir karışla ıskaladı. Yine çakıllar çıtırdadı – lakin Paran gördü ki ses çakıllardan değil, mozaik taşlarından geliyordu. Küfreden Topper yuvarlanıp ayağa kalktı ve çakmak çakmak gözlerle teğmene dik dik baktı.

Muhafızlar sözsüz bir emre itaat edercesine yavaş yavaş duvarların önündeki nöbet yerlerine çekildiler. Paran dikkatini Topper'dan ayırdı. Karşısında kalkık bir podyum, podyumun üstünde de eğrilmiş kemiklerden yapılma bir taht vardı. Tahtta İmparatoriçe oturmaktaydı.

Kısrağın toynakları altındaki yarı değerli taşların çıtırtısı haricinde salona sessizlik çöktü. Yüzünü ekşiten Paran tahttaki kadını ihtiyatla süzerek atından indi.

Laseen ona bu kadar yakın olduğu tek seferden beri çok az değişmişti; maviye çalan kolay unutulur yüz hatlarının üzerindeki saçları kısa ve açık renkliydi. Teğmene kısılı kahverengi gözlerle bakıyordu.

Paran kılıç kemerini düzeltti, ellerini kavuşturdu ve belini kırarak eğildi. "İmparatoriçe."

"Bakıyorum da," dedi Laseen ağır ağır, "komutanın yedi yıl öncekine tavsiyesine kulak asmamışsın."

Paran şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Kadın sözlerini sürdürdü. "Tabii o da kendisine verilen tavsiyeye kulak asmadı. Acaba siz ikinizi o barbatada hangi tanrı rastlaştırdı – espri anlayışını takdir etmemek elde değil. İmparatorluk Kemeri'nin ahırlara çıkacağını mı sandın, Teğmen?"

"Atım geçmekte gönülsüzdü, İmparatoriçe."

"Haklı olarak."

Paran gülümsedi. "Atım benim aksime zekâsıyla tanınan bir soydandır. Lütfen en mütevazı özürlerimi kabul edin."

"Topper seni Muavin'e kadar geçirecek." El etmesiyle bir muhafız gelip kısrağın dizginlerini aldı.

Paran yeniden selam verdi, sonra yüzünde bir tebessümle Pençe'ye doğru döndü.

Topper onu bir yan kapıya götürdü.

Arkalarındaki kapı tamamen kapanınca, "Seni budala!" diye çattı Topper ona. Tez adımlarla dar bir koridorda ilerledi. Ona ayak uydurmaya çalışmayan Paran, Pençe'yi karşı uçtaki yukarı çıkan merdivenin başında beklemeye zorladı. Topper'ın yüzü öfkeyle asılmıştı. "O barbata muhabbeti neydi öyle? İmparatoriçe'yle daha önce ne zaman karşılaştın?"

"Kendisi açıklama yapmaya yanaşmadığı için elimden ancak onu örnek almak gelir," dedi Paran. Zikzaklı merdiveni süzdü. "Burası Batı Kulesi olmalı. Toz Kulesi—"

"Çatı katına çık. Muavin seni odasında bekliyor – başka kapı olmadığı için kaybolmazsın. Tepeye varıncaya kadar çıkmayı sürdür."

Paran başıyla onaylayıp tırmanmaya başladı.

Kuledeki en üst odanın kapısı aralıktı. Paran kapıyı tıklatıp içeri girdi. Muavin karşı taraftaki bir bankta oturuyordu. Sırtının dönük olduğu geniş pencerenin açık panjurlarından içeri gündoğumunun kızılımsı ışığı sızıyordu. Kadın giyiniyordu. Utanan Paran durdu.

"İffetime düşkün değilimdir," dedi Muavin. "İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat."

Paran isteneni yerine getirdi. Etrafına bakındı. Duvarlara soluk goblenler asılıydı. Zeminin taş parkeleri pejmürde postlarla kaplıydı. Az miktardaki mobilya eskiydi ve Napan tarzında olduğundan kaba sabaydı.

Muavin ayağa kalktı ve omuzlarını oynatarak deri zırhını kuşandı. Saçları kızıl ışıkta parlıyordu. "Bitkin görünüyorsun, Teğmen. Lütfen otur."

Etrafına bakınan genç adam bir sandalye buldu ve ona minnetle çöktü. "İzler adamakıllı gizlenmiş, Muavin. Gerrom'da kalan yegâne insanların konuşmaları pek mümkün değil."

Kadın tokalarından sonuncusunu da bağladı. "Tabii bir ölümbüyücüsü yollamazsam."

Genç adam homurdandı. "Anlatacakları tek şey güvercin öyküleri olur – sanırım o olasılık da öngörülmüş."

Kadın onu bir kaşını kaldırarak süzdü.

"Affedersin, Muavin. Anlaşılan ölümün habercileri... kuşlarmış."

"Yani ölü askerlerin gözlerinden bakarsak pek başka bir şey görmeyiz. Güvercinler mi dedin?"

Paran başıyla onayladı.

"İlginç." Lorn sessiz kaldı.

Teğmen onu biraz daha seyretti. "Beni yem olarak mı kullandın, Muavin?"

"Hayır."

"Peki ya Topper'ın vakitli gelişi?"

"Kolaylık."

Paran da sustu. Gözlerini yumduğunda başı dönmeye başladı. Ne kadar yorulduğunu fark etmemişti. Kendisiyle konuşulduğunu anlaması biraz zaman aldı. Silkinip doğruldu.

Muavin önünde duruyordu. "Sonra uyu, Teğmen, şimdi değil. Seni geleceğin hakkında bilgilendiriyordum. İlgi göstermek yararına olur. Görevini istendiği gibi tamamladın. Hatta hayli... dayanıklı çıktın. Dışarıdan göründüğü kadarıyla seninle işim bitti, Teğmen. Unta'daki subay kadrosuna geri gönderileceksin. Bunu resmi eğitimini tamamlayacak bir dizi atama izleyecek. Itko Kan'da geçirdiğin zamana gelince; orada sıradışı hiçbir şey yaşanmadı, beni anlıyor musun?"

"Evet."

"Güzel."

"Peki ya orada gerçekten yaşananlar ne olacak, Muavin? Takibi bırakıyor muyuz? Tamı tamına neler olduğunu veya hadisenin sebebini asla öğrenmemeyi kabulleniyor muyuz? Yoksa terk edilen sadece ben miyim?"

"Teğmen, bu yakından takip etmememiz gereken bir iz ama edeceğiz ve sen de çabalarımızda merkezî bir rol oynayacaksın. Belki de hatalı bir şekilde işi tamamına erdirmek, intikam zamanı nihayet gelip çattığında ona tanıklık etmek istediğini varsaydım. Yanıldım mı? Belki göreceğini görmüşsündür ve tek isteğin normalliğe dönüştür."

Paran gözlerini kapadı. "Muavin, zamanı gelince orada olacağım."

Lorn konuşmadı ve teğmen gözlerini açmadan incelendiğini, değerinin belirlendiğini anladı. Huzursuz olacak veya umursayacak bir durumda değildi. Arzusunu dile getirmişti; karar Muavin'indi.

"Adımlarımızı yavaş atacağız. Tayinin birkaç gün içinde gerçekleşecek. O zamana kadar babanın malikânesine git. Biraz istirahat et."

Paran gözlerini açıp ayağa kalktı. Kapı aralığına vardığı sırada kadın tekrar konuştu. "Teğmen, herhalde Taht Salonu'ndaki sahneyi tekrarlamazsın."

"İkinci defa ilki kadar kahkaha koparabileceğimden şüpheliyim, Muavin."

Merdivenlere ulaşırken arkasında bıraktığı odadan öksürüğe benzer bir ses duydu. Sesin başka bir şey olabileceğini düşünmek zordu.

Atını Unta sokaklarında yürütürken sanki içi uyuşmuştu. Tanıdık görüntüler, kıpır kıpır ve sonu gelmez kalabalıklar, farklı farklı dillerde yapılan konuşmalar Paran'a tuhaf ve değiştirilmiş bir şey –gözlerinin önünde değil de gözleri ile düşünceleri arasındaki o bilinmeyen yerde bulunan bir şey– gibi geliyordu. Değişen bir tek oydu ve bu da ona kendini mahrum, dışlanmış hissettiriyordu.

Lakin mekân aynıydı: Karşısındaki sahneler her zamanki gibiydi ve onların öylece geçip gitmesini seyrederken bile hiçbir şey değişmemişti. Dünyayı belirli bir mesafede tutan, halk tarafından kirletilmeksizin ve itilip kakılmaksızın uzaktan gözlemlenmesini sağlayan şey soylu kanının lütfuydu. *Lütfu... ve laneti.*

Lakin şimdi Paran onların arasında aile muhafızları olmadan yürüyordu. Kanın gücü kaybolmuştu ve zırh namına giydiği tek şey üstündeki üniformaydı. Bir zanaatkâr, işportacı ya da tüccar değil, askerdi. İmparatorluk'un bir silahıydı ve İmparatorluk onun gibi on binlercesine sahipti.

Ücretli Rampa Kapısı'ndan geçip Mermer Yokuş Yolu boyunca ilerledi. Parke taşlı sokağın biraz gerisinde duran, avlu duvarlarınca kısmen gizlenen ilk tüccar malikânelerinin belirmesi uzun sürmedi. Bahçelerdeki bitkiler canlı renklerini duvarlardaki parlak boyalara kattı; kalabalık seyreldi ve kemerli bahçe kapılarının dışında özel muhafızlar görünmeye başladı. Boğucu hava lağım ve çürümüş gıda kokularını yitirdi, göze çarpmayan süs

havuzlarından geçerken bir nebze serinleyip beraberinde çiçek rayihaları getirdi.

Çocukluğun kokuları.

Paran atını Soylu Mahallesi'nin iç kesimlerine götürürken malikâneler yayıldıkça yayıldı. Buralar tarihle ve kadim sikkelerle satın alınmış istirahatgâhlardı. İmparatorluk âdeta eriyip gitti, uzak ve yavan bir dert hâlini aldı. Burada aileler soylarını o atlı kabilelerin doğudan gelip bu topraklara ilk defa ayak bastığı yedi asır öncesine kadar dayandırabiliyorlardı. O kabileler tarihin başından beri kullanılan kan ve ateş yöntemiyle Kanlıların bu sahil boyunca köyler kurmuş kuzenlerini fethedip boyunduruk altına almışlar, atlı savaşçılardan at terbiyecilerine ve at terbiyecilerinden de şarap, bira, kumaş tüccarlarına dönüşmüşlerdi. Bir zamanların eli kılıçlı soyluları artık birikmiş altınların, ticari antlaşmaların, üstü örtülü manevraların ve gazyağıyla aydınlatılan yaldızlı odalarda gizli yozlukların soylularıydı.

Paran kendini bir döngüyü tamamlayacak başarılar kazanırken, ailesinin asırlar evvel güçlü ve vahşi bir şekilde vücut bulduğu kılıca dönerken hayal etmişti. Seçiminden dolayı da babası onu dışlamıştı.

Tanıdık bir arka kapıya ulaştı. Bir yan duvarda tek başına yer alan yüksek kapı, şehrin başka bir yerinde geniş bir cadde kabul edilecek bir ara sokağa dönüktü. Burada hiç muhafız yoktu. Olan tek şey Paran'ın iki defa asıldığı ince çan zinciriydi.

Genç adam ara sokakta tek başına bekledi.

Diğer tarafta bir sürgü tangırdadı. Biri homurdanarak küfrederken kapı isteksiz menteşeler üstünde içeri doğru aralandı.

Paran kendini yabancı bir çehreye bakarken buldu. Adam yaşlıydı, yüzü yara izleriyle kaplıydı ve dizlerinin etrafına kadar uzanan uçları lime lime olmuş, epey onarım görmüş bir zincir zırh kuşanmıştı. Göçükleri çekiçle dövülerek düzeltilmiş toparlak miğferi yamuk olmasına rağmen ışıl ışıl parlayıncaya kadar cilalanmıştı.

Adam sulu gri gözlerle Paran'ı baştan aşağı süzdü, sonra da homurtulu bir sesle konuştu. "Goblen canlanmış."

"Efendim?"

Muhafız kapıyı ardına kadar açtı. "Tabii artık daha büyük-

sünüz ama hatlarınız hep aynı. Duruşunuzu, yüz ifadenizi falan yakalayabildiğine göre ressam becerikliymiş. Evinize hoş geldiniz, Ganoes."

Paran atını dar kapı aralığından içeri soktu. Malikânenin iki dış binasının arasından geçen patikanın yukarısında gökyüzü görülüyordu.

"Seni tanımıyorum, asker," dedi genç adam. "Ama görünüşe bakılırsa portrem muhafızlar tarafından iyi incelenmiş. Şimdilerde kışlanızda kilim olarak mı kullanılıyor?"

"Öyle sayılır."

"Adın ne?"

"Gamet," yanıtını verdi muhafız, kapıyı kapatıp sürgüledikten sonra atın peşinden gelerek. "Şu son üç yıldır babanızın hizmetindeyim."

"Ya daha öncesinde, Gamet?"

"Onu soran olmadı."

Avluya çıktılar. Paran duraklayıp muhafızı süzdü. "Babam genelde işe aldıklarının geçmişini kapsamlı bir incelemeden geçirir."

Gamet sırıtarak eksiksiz beyaz dişlerini gösterdi. "Geçirdi de. Ve beni işe aldı. Herhalde geçmişim o kadar onursuz değilmiş."

"Bir gazisin."

"Atınızı alayım, bayım."

Paran dizginleri ona aktardı, sonra da dönüp avluyu gözden geçirdi. Sanki anımsadığından daha ufaktı. Kanlılardan bile önce burada yaşamış isimsiz halkın açtığı eski kuyu her an çöküp bir toz yığınına dönüşecek gibiydi. Hayaletleri uyandırma korkusuyla hiçbir zanaatkâr elde oyulmuş o kadim taşları düzeltmeye yanaşmazdı. Malikâne evinin altındaki en derin boşluklarda da buna benzer harçsız taşlar, kullanılamayacak kadar eğilip bükülmüş çok sayıda oda ve tünel vardı.

Hizmetkârlar ve bahçıvanlar avluda oradan oraya gidiyorlardı. Henüz hiçbiri Paran'ın gelişini fark etmemişti.

Gamet genzini temizledi. "Babanız ve anneniz burada değiller."

Paran kafa salladı. Taşradaki mülkte ilgilenilmesi gereken taylar olmalıydı.

"Ama kız kardeşleriniz buradalar," diye devam etti Gamet. "Hizmetçilere söyleyeyim de odanıza çekidüzen versinler."

"Demek bıraktığım gibi kaldı?"

Gamet yine sırıttı. "Eh, ilave mobilyaları ve fıçıları çıkarsınlar desem daha doğru olur. Boş yer sıkıntısı çekiliyor, anlarsınız ya..."

"Her zamanki gibi." Paran iç geçirdi ve tek kelime daha etmeden evin girişine yollandı.

Şölen salonu, uzun yemek masasına doğru yürüyen Paran'ın çizmeleriyle çınladı. Onun gelişiyle kediler yerlerinden fırlayıp etrafa kaçıştı. Genç adam seyahat pelerininin tokasını açtı, giysiyi bir sandalyenin arkalığına attı ve bir banka oturup sırtını panelli duvara dayadı. Gözlerini kapadı.

Birkaç dakikanın ardından bir kadın sesi duyuldu. "Itko Kan'da olduğunu sanıyordum."

Paran gözlerini açtı. Bir yaş küçük kız kardeşi Tavore bir eliyle babalarının sandalyesinin arkalığını tutarak masanın başına yakın bir noktada duruyordu. Her zamanki kadar alelade görünen kadının yüz hatları kansız çizgilerin bir karışımıydı. Kızılımsı saçları moda olandan daha kısa kesilmişti. Paran'ın onu son görüşünden bu yana uzamış, boyu neredeyse ağabeyininkine yetişmişti. Artık eli ayağına dolanan bir kız değildi. Teğmeni incelerken yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermedi.

"Tayin," dedi Paran.

"Buraya mı? Öyle olsaydı duyardık."

Ah, evet, duyardınız tabii, değil mi? Bağlantılı aileler arasında fısıldaşmalar hiç eksik olmaz.

"Plansızdı," diye itiraf etti, "ama yine de oldu. Lakin buraya, Unta'ya değil. Ziyaretim sadece birkaç günlük."

"Terfi aldın mı?"

Paran gülümsedi. "Yani yatırım nihayet para kazandıracak mı? Orduya katılmam istenmemişse de durumu hâlâ potansiyel nüfuz yönünden değerlendirmeliyiz, öyle değil mi?"

"Bu ailenin mevkiini idare etmek artık sana düşmüyor, abi."

"Ah, öyleyse artık sana mı düşüyor? Babam gündelik işlerden el etek mi çekti?"

"Yavaş yavaş. Sağlığı bozuluyor. Itko Kan'dayken bile sorup soruştursaydın..."

Paran iç geçirdi. "Hâlâ eksiklerimi telafi mi ediyorsun, Tavore? Eksikliklerimin yükünü mü taşıyorsun? Bilmem hatırlar mısın, burayı çiçeklerden bir halıya basarak terk ettiğim pek söylenemez. Her halükârda aile meselelerinin becerikli ellere kalacağını farz ettim..."

Genç kadının solgun gözleri kısılsa da gururu bariz sorusuna engel oldu.

"Peki Felisin nasıl?" diye sordu ağabeyi.

"Dersini çalışıyor. Döndüğünü duymadı. Çok heyecanlanacak, sonra da ziyaretinin kısalığını duyup kahrolacak."

"Artık rakibin o mu, Tavore?"

Kız kardeşi alaycı bir homurtuyla arkasına döndü. "Felisin mi? O bu dünyaya göre çok yumuşak başlı, abi. Hatta sanırım herhangi bir dünyaya göre öyle. Hiç değişmedi. Seni gördüğüne sevinecek."

Paran sert adımlarla salondan ayrılan genç kadının arkasından baktı.

Terin –hem kendisinin hem de kısrağının– yanı sıra yol ve toz toprak kokuyordu. Ama bir koku daha taşıyordu. *Eski kan ve eski korku*. Etrafına göz gezdirdi. *Anımsadığımdan çok daha ufak.*

İKİNCİ BÖLÜM

Moranthlıların gelişiyle
gidişat değişti.
Ve Özgür Kentler bir limandaki gemiler gibi
İmparatorluk denizine gömüldü.
Savaş on ikinci yılına girdi,
Parçalanmış Ayın Yılı beraberinde
ölümcül yağmurlar ve
kara kanatlı vaatler getirdi.
Geriye Malazan hücumuna
karşı koyan iki şehir kaldı.
Biri sapasağlamdı, mağrur sancakları
dalgalanırdı Kara'nın güçlü kanatları altında.
Diğeri bölünmüştü.
Yoktu bir ordusu,
müttefiklerden mahrumdu –
ilk düşen güçlü şehir oldu.

Gölge'ye Çağrı
Felisin (d. 1146)

Burn'ün Uykusu'nun 1163. Yılı (iki yıl sonrası)
Malazan İmparatorluğu'nun 105. Yılı
İmparatoriçe Laseen'in Saltanatının 9. Yılı

Solgun dumanların arasında kuzgunlar turluyor, tiz ötüşlerinin korosu yaralı ve can çekişen askerlerin çığlıklarını bastırıyordu. Yanık et kokusu pusun içinde asılı duruyordu.

Yitik Pale şehrine yukarıdan bakan üçüncü tepede, Yırtıkyelken yapayalnız dikiliyordu. Efsuncu kadının etrafına yanık zırhların eğri büğrü kalıntıları –baldırlıklar, göğüs levhaları, miğferler ve silahlar– yığınlar hâlinde saçılmıştı. Daha bir saat önce o zırhları giyen adam ve kadınlardan hiçbir iz kalmamıştı. O boş kabukların içindeki sessizlik Yırtıkyelken'in kafasının içerisinde bir ağıt misali çınlıyordu.

Kadın kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu. 2. Ordu'nun sihirbaz heyetinin kumandanı olduğunu gösteren gümüş amblemli bordo pelerini artık kirli ve kavruk bir hâlde omuzlarından sarkıyordu. Genellikle çocuksu bir neşe ifadesi taşıyan oval, dolgun yüzünün derin gölgeli çizgilerle kaplanmasıyla yanakları gevşeyip solmuştu.

Yırtıkyelken etrafını saran bütün kokulara ve seslere rağmen kendini daha derin bir sessizliği dinlerken buldu. Bu bir bakıma çevresindeki boş zırhlardan, başlı başına bir itham olan yokluktan geliyordu. Fakat sessizliğin bir kaynağı daha mevcuttu. Bugün burada açığa çıkan sihir, dünyaların arasındaki kumaşı aşındırmaya yetmişti. Ötede, Kaos Kovanları'nda her ne ikamet ediyorsa sanki uzanıp dokunulabilecek kadar yakındı.

Yırtıkyelken duygularının tükendiğini, az evvel atlattığı dehşette tamamen kullanıldığını sanmıştı. Fakat bir Siyah Moranth lejyonunun yakın saflar hâlinde şehre girmesini seyrederken kurşun gibi ağırlaşmış gözlerine buz gibi bir nefret sızdı.

Müttefikler. Kan saatlerini kullanıyorlar. O bir saatin sonunda Pale vatandaşlarından sağ kalanların sayısı belki de yirmi bin azalmış olacaktı. Komşu halklar arasındaki uzun ve zalim tarihin öç terazisi dengelenmek üzereydi. Hem de kılıçla. *Shedunul insaf etsin, yeterince kan akmadı mı?*

Şehirde bir düzine yangın müdahale edilmeksizin yanıyordu. Üç uzun yılın ardından kuşatma nihayet sona ermişti. Fakat Yırtıkyelken daha fazlasının da geleceğini biliyordu. Sessizlikte bir şey gizleniyor ve bekliyordu. Dolayısıyla o da bekleyecekti. Bugünün ölümleri ondan bu kadarını hak ediyordu – ne de olsa önem taşıyan diğer her konuda başarısız olmuştu.

Aşağıdaki ova Malazan askerlerinin cesetlerinden oluşan buruşuk bir ölüler halısıyla kaplıydı. Orada burada uzuvlar yukarı doğru çıkıntı yapıyor, kuzgunlar birer derebeyi gibi onların üstüne tünemiş bekliyordu. Katliamdan sağ çıkan askerler cesetlerin arasında sersem sersem gezinerek ölü silah arkadaşlarını arıyorlardı. Yırtıkyelken'in gözleri onları kederle izliyordu.

"Geliyorlar," dedi bir ses dört metre solundan. Kadın yavaşça döndü. Sihirbaz Sırma yanık zırhların üstüne serilmiş yatıyor, tıraşlanmış kafasının tepe kısmı donuk göğü yansıtıyordu. Bir efsun dalgası adamın kalçalarından aşağısını yok etmişti. Çamur sıçramış pembe bağırsakları kuruyan sıvılarla kaplı olarak göğüs kafesinin altından dışarı saçılmıştı. Hafif bir sihir aylası canlı kalma çabalarını belli ediyordu.

"Öldüğünü sanıyordum," diye mırıldandı Yırtıkyelken.

"Bugün kendimi şanslı hissettim."

"Hiç öyle görünmüyorsun."

Sırma'nın homurdanmasıyla kalbinin altından koyu, yoğun bir kan aktı. "Geliyorlar," dedi. "Henüz onları görmüyor musun?"

Yırtıkyelken dikkatini yamaca çevirdiğinde solgun gözleri kısıldı. Dört asker oraya yaklaşıyordu. "Kim bunlar?"

Sihirbaz cevap vermedi.

Yırtıkyelken tekrar ona doğru döndüğünde adamın sert bakışlarını üstünde buldu. Sırma'nın gözleri ancak ölüm döşeğindeki birinin son anlarında sahip olabileceği bir azim içeriyordu. "Demek karnına yediğin dalgaya dayanabileceğini sandın, ha? Eh, herhalde buradan gönderilmenin bir yolu da o."

Adamın cevabı Yırtıkyelken'i şaşırttı. "Bu bıçkınlık maskesi sana yakışmıyor, Yelken. Eskiden beri de yakışmazdı." Kaşlarını çatarak gözlerini hızla kırpıştırdı. Yırtıkyelken karanlıkla boğuştuğunu tahmin etti. "Gereğinden fazla şey bilme riski daima vardır. Seni esirgediğime sevin." Kan bulaşmış dişlerini göstererek gülümsedi. "Güzel şeyler düşünmeye bak. Beden gelip geçici."

Kadın efsuncu bu ani *insanlığın* sebebini merak ederek onu sabit bakışlarla süzdü. Belki ölmek her zamanki oyunları, yaşam dansının dalaverelerini unutturuyordu. Belki Yırtıkyelken adamın içindeki fâninin nihayet kendini göstermesine hazır değildi. Gövdesine canını acıtacak kadar sıkı sardığı kollarını zorla açtı ve titrek bir sesle iç geçirdi. "Haklısın. Şimdi maske takmanın zamanı değil, öyle değil mi? Senden hiç hazzetmedim, Sırma ama cesaretinden asla şüphe duymadım – duymayacağım da." Adama alıcı gözüyle bakarken bir parçası Sırma'nın aldığı yaraların dehşetinden zerre kadar rahatsızlık duymamasına şaşıyordu. "Tayschrenn'in sanatının bile seni kurtarmaya yeteceğini sanmıyorum, Sırma."

Gözlerinde kurnazca bir parıltı beliren adam ıstıraplı bir kahkaha attı. "Sevgili kızım," diye fısıldadı, "saflığına hayran kalmamak elde değil."

"Tabii ya," diye tersledi Yırtıkyelken, onun ani içtenliğine kandığı için kızarak. "Eski günlerin hatırına bana son bir şaka yapmak istedin."

"Beni yanlış—"

"Emin misin? Henüz sonunun gelmediğini söylüyorsun. Baş Büyücümüze duyduğun nefret, Hood'un soğuk pençesinden sıyrılmana yetecek kadar yoğun mu? Mezarın ötesinden intikam mı alacaksın?"

"Beni şimdiye kadar tanıman gerekirdi. Daima bir açık kapı bırakırım."

"Sürünemiyorsun bile. O kapıya ulaşmayı nasıl planlıyorsun?"

Sihirbaz çatlamış dudaklarını yaladı. "Anlaşmanın bir parçası," dedi hafifçe. "Kapı bana gelecek. Hatta biz konuşurken geliyor bile."

Kadının içine bir kurt düştü. Arkasından soğuk bir rüzgâr

gibi zırh hışırtıları ve demir tangırtıları geldi. Döndüğünde o dört askerin zirveye çıkmış olduklarını gördü. Üstü başı çamura ve kırmızı lekelere bulanmış, yüzleri neredeyse kemik beyazına dönmüş üç adam ile bir kadın. Yırtıkyelken üç adam yanına yaklaşırken, sonradan akla gelmiş tatsız bir düşünce gibi geride kalan kadına bakmaktan kendini alamadı. Genç kız bir buz saçağı kadar güzeldi ve tenle temas ettiğinde ancak o kadar sıcak gelecekmiş gibiydi. *Burada bir terslik var. Aman dikkat.*

Öndeki adam –kolundaki nişana bakılırsa bir çavuş– Yırtıkyelken'e doğru yürüdü. Çizgilerle bezeli yorgun yüzünde çukura kaçan koyu gri gözleri onunkileri ilgisizce süzdü. "Bu mu?" diye sordu ve yanına gelen uzun ince, siyah tenli adama doğru döndü.

Adam başını sağa sola salladı. "Hayır, istediğimiz orada," dedi. Malazca konuşmasına rağmen sert aksanı Yedi Kent'e aitti.

Onun gibi bir siyah olan üçüncü ve son adam çavuşun solundan yavaşça geçti. Gözünü Sırma'da tutarak ilerlerken iri cüssesine karşın havada süzülür gibiydi. Kendisine aldırış etmemesi nedense Yırtıkyelken'in ağırına gitti. Etrafından dolaşan askere iyi seçilmiş bir iki laf etmeyi düşünse de harcayacağı çaba ansızın çok fazla geldi.

"Eh," dedi çavuşa, "eğer cenaze ekibiyseniz erken geldiniz. O daha ölmedi. Tabii cenaze ekibi değilsiniz," diye devam etti. "Onu biliyorum. Sırma bir tür anlaşma yapmış – yarım bedenle hayatta kalabileceğini düşünüyor."

Çavuşun kır düşmüş sert sakallarla çevrili dudakları gerildi. "Ne anlatmaya çalışıyorsun, Efsuncu?"

Çavuşun yanındaki siyah adam hâlâ bir düzine adım arkalarında duran genç kıza bir göz attı. Bir an ürperir gibi olsa da tekrar önüne dönerken dar yüzü ifadesizdi. Gizemli bir edayla Yırtıkyelken'e omuz silktikten sonra yanından geçip gitti.

Duyularına bir gücün çarpmasıyla Yırtıkyelken istemdışı titredi. Ani bir nefes aldı. *Bu adam bir büyücü.* Sırma'nın yanındaki yoldaşına katılan siyahı bakışlarıyla takip ederek üniformasını kaplayan balçığın ve kanın ötesini görmeye çabaladı. "Kimsiniz siz?"

"İkinci'nin dokuzuncu mangası."

"Dokuzuncu mu?" Yırtıkyelken'in ciğerlerindeki hava dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Siz Köprüyakarlar'sınız." Hırpalanmış çavuşa bakan gözleri kısıldı. "Dokuzuncu. Demek ki sen Alakarga'sın."

Adam irkilir gibi oldu.

Yırtıkyelken ağzının kuruduğunu fark etti. Genzini temizledi. "Adın kulağıma çalındı elbette. Duyduğum kadarıyla—"

"Bir önemi yok," diye sözünü kesti çavuş. "Eski öyküler anlatıldıkça yabani ot gibi büyür gider."

Yırtıkyelken yüzünü ovuştururken tırnaklarının altında pislik biriktiğini hissetti. *Köprüyakarlar*. Bir zamanlar eski İmparator'un seçkinleri, onun gözdeleriydiler. Fakat Laseen'in dokuz yıl önceki kanlı darbesinin ardından kıyıda köşede ne kadar fare deliği varsa hepsine itile kakıla sokulmuşlardı. Çile dolu neredeyse on yıllık bu zaman dilimi onları tek, eksik kadrolu bir bölüğe indirgemişti. Aralarından bazı isimler öne çıkmıştı. Çoğu manga çavuşu olan sağ kalanların namı Genabackis'teki Malazan ordularıyla sınırlı kalmayıp daha ötelere de yayılmış, Tekkol'un Ordusu'nun daha şimdiden alıp başını yürüyen efsanesini daha da renklendirmişti. *Detoran, Tezcanlı, Örgü, Alakarga*. Bunlar şanla ve her ordunun bir parçası olan kötümserliğin burukluğuyla yüklü isimlerdi. Nereye giderlerse onları da bu bitmek bilmez seferin deliliğini teşhir eden süslü bir bayrak gibi yanlarında götürürlerdi.

Çavuş Alakarga tepedeki enkazı inceliyordu. Yırtıkyelken adamın bulguları bir araya getirerek yaşananları çözmesini seyretti. Alakarga'nın yanağındaki bir kas seğirdi. Kadına yeni bir idrakle bakarken gri gözlerinin ardındaki belli belirsiz yumuşama Yırtıkyelken'i neredeyse oracıkta ağlatacaktı. "Heyetten geriye bir tek sen mi kaldın?" diye sordu.

Kendini kırılgan hisseden kadın bakışlarını kaçırdı. "Ayakta bir tek ben kaldım. Sebep maharet değildi. Yalnızca şans."

Alakarga kadının sesindeki burukluğu işittiyse bile belli etmedi ve sessiz kalarak Yedi Kentli iki askerinin Sırma'nın üzerine eğilmelerini seyretti.

Yırtıkyelken huzursuzca kıpırdanıp dudaklarını yaladı. İki askere göz gezdirdi. Aralarında fısıldaşıyorlardı. Sırma'nın güldü-

günü duydu. Ses onu hafifçe çarparak yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Uzun boylu olan," dedi. "O bir büyücü, değil mi?"

Alakarga homurdandı. "Adı Tez Ben'dir."

"Doğduğunda verilen isim bu olmasa gerek."

"Değil."

Yırtıkyelken omuzlarını pelerininin ağırlığı altında yuvarlayarak belindeki ağrıyı kısa bir süreliğine dindirdi. "Onu tanımam gerekir, Çavuş. Böyle bir güç muhakkak fark edilir. O bir çaylak değil."

"Hayır," karşılığını verdi Alakarga. "Değil."

Yırtıkyelken tepesinin attığını hissetti. "Bir açıklama istiyorum. Burada neler dönüyor?"

Alakarga yüzünü buruşturdu. "Görünüşe bakılırsa pek bir şey dönmüyor." Sesini yükseltti. "Tez Ben!"

Büyücü ondan tarafa baktı. "Bazı son dakika pazarlıkları, Çavuş," deyip sırıtarak beyaz dişlerini gösterdi.

"Hood'un Nefesi aşkına." Yırtıkyelken iç geçirip arkasına döndü. Kızın hâlâ tepenin zirvesinde durduğunu ve şehre girmekte olan Moranth kıtalarını inceler gibi göründüğünü fark etti. Kız, Yırtıkyelken'in ilgisini sezmişçesine başını hızla çevirdi. Yüz ifadesi efsuncuyu irkiltti. Yırtıkyelken bakışlarını ondan ayırdı. "Mangandan geriye bir tek bu mu kaldı, Çavuş? İki çöl akıncısı ve kana susamış bir acemi mi?"

Alakarga'nın ses tonu tekdüzeydi. "Yedi adamım kaldı."

"Bu sabah kaç kişiydiler?"

"On beş."

Burada bir terslik var. Yırtıkyelken bir şeyler söyleme ihtiyacı hissetti. "Gene çoğundan iyi." Çavuşun yüzündeki kanın çekildiğini görünce içinden küfretti. "Tabii eminim ki," diye ekledi, "yitirdiklerin iyi adamlardı."

"Ölmekte iyiydiler," dedi Alakarga.

Sözlerinin gaddarlığı kadını şok etti. Zihnen yalpalayan Yırtıkyelken gözlerini sıkıca yumup şaşkınlık ve hüsran gözyaşlarını akıtmamaya çalıştı. *Çok fazla şey yaşandı. Buna hazır değilim. Alakarga'ya, kendi efsanesinin altında ezilen ve İmparatorluk'un hizmetinde birden fazla dağa tırmanan bir adama hazır değilim.*

Köprüyakarlar son üç yılda yüzlerini fazla göstermemişlerdi.

Kuşatma başladığında Pale'ın devasa, kadim surlarını çökertmekle görevlendirilmişlerdi. Doğrudan doğruya başkentten gelen bu emir ya zalimce bir şakaydı ya da müthiş bir cehaletin ürünüydü: Vadi boydan boya bir buz çöplüğü, Yırtıkyelken'in büyücülerinin bile dibini bulmakta zorlanacakları kadar derin bir gediği tıkayan bir kaya yığınıydı. *Üç yıldır yer altındaydılar. Acaba güneşi en son ne zaman gördüler?*

Yırtıkyelken ansızın tedirginleşti. "Çavuş." Gözlerini açıp ona baktı. "Bu sabahtan beri tünellerinizde miydiniz?"

Adamın suratında belirip kaybolan elem ifadesini yürek sızlatıcı bir idrakle seyretti. "Ne tüneli?" dedi Alakarga hafifçe, sonra da kadının yanından geçip gitmeye davrandı.

Yırtıkyelken uzanıp onu kolundan yakaladı. Çavuşun vücudu elektrik çarpmış gibi oldu. "Alakarga," diye fısıldadı efsuncu, "sen de bu kadarını tahmin etmiş olmalısın. Benim... benim hakkımda. Bu tepede olanlar, bu askerlerin başına gelenler hakkında." Sözlerini sürdürmeden önce tereddüt etti. "Başarısızlık paylaştığımız bir şey. Üzgünüm."

Alakarga gözlerini kaçırarak kolunu kurtardı. "Üzülme, Efsuncu." Kadınla bakıştı. "Pişmanlık göze alabileceğimiz bir şey değil."

Yırtıkyelken, adamın askerlerine doğru yürümesini seyretti.

Hemen arkasından genç bir kadının sesi geldi. "Bu sabah sayımız bin dört yüzdü, Efsuncu."

Yırtıkyelken döndü. Bu kadar yakından bakınca kızın on beşten büyük olamayacağını gördü. Yaşının tek istisnası, yıpranmış akiğin donuk parıltısını taşıyan gözleriydi. Her duygunun aşınıp giderek yok olduğu o gözlerdeki bakış kadimdi. "Ya şimdi?"

Kızın omuz silkişi neredeyse umursamazcaydı. "Otuz, bilemedin otuz beş. Beş tünelden dördü tamamen göçtü. Biz beşinci deydik. Toprağı kazarak kendimizi kurtardık. Kemancı ile Kirpi öbürlerinde çalışma yürütüyorlar ama diğer herkesin temelli gömüldüğü fikrindeler. Yardım toplamaya çalıştılar." Çamur bulaşmış yüzüne soğuk, bilgiç bir tebessüm yayıldı. "Ama efendin Baş Büyücü onları durdurdu."

"Tayschrenn ne yaptı dedin? Ama neden?"

Kız hayal kırıklığına uğramışçasına kaşlarını çattı. Ardından

öylece yürüyüp gitti ve tepenin zirvesinde durup tekrar şehri seyretti.

Yırtıkyelken kızın arkasından bakakaldı. Kız o son sözü belirli bir tepki ararcasına söylemişti. *Yardakçılık mı?* Her halükârda hedefi ıskalamıştı. *Tayschrenn hiç arkadaş edinmiyor. Güzel.* Felaket bir gün geçirmişlerdi ve bütün suç Baş Büyücü'deydi. Yırtıkyelken bir süre Pale'a baktı, sonra bakışlarını yukarıdaki duman dolu göğe kaldırdı.

Son üç yıldır her sabah selamladığı o koskoca karaltı sahiden de kaybolmuştu. Yırtıkyelken gözlerinin ispatına rağmen buna inanmakta güçlük çekiyordu. "Bizi uyardın," diye fısıldadı boş gökyüzüne, sabah yaşananların anıları hafızasında canlanırken. "Bizi uyardın, değil mi?"

Son dört aydır Calot'la yatıyordu: Hiçbir sonuca ulaşmayan bir kuşatmanın bıkkınlığını hafifleten, oyalama amaçlı küçük bir zevk. En azından profesyonelliğe sığmayan davranışını kendi kendine böyle açıklıyordu. Tabii aslında yaptığı şey bundan fazlasıydı, hem de çok daha fazlası. Fakat kendine karşı dürüst olmak Yırtıkyelken'in faziletleri arasında asla yer almamıştı.

Sihirli çağrı geldiğinde onu Calot'tan önce uyandırdı. Erkek büyücünün ufak tefek fakat orantılı vücudu onun dolgun tenine pek çok farklı noktadan temas ediyordu. Yırtıkyelken gözlerini açtığı zaman adamın kendisine bir çocuk gibi sarıldığını gördü. Sonra Calot da çağrıyı sezinledi ve yatak arkadaşının tebessümüne uyandı.

"Sırma mı?" diye sordu, battaniyelerin altından çıkınca titreyerek.

Yırtıkyelken yüzünü buruşturdu. "Başka kim olacak? Herifin uyuduğu mu var?"

"Acaba gene ne oldu?" Calot ayağa kalkıp tuniğini arandı.

Yırtıkyelken onu seyretti. Adamın böylesine sıska olması onları tuhaf bir çift hâline getiriyordu. Çadırın branda duvarlarından sızan kısık şafak ışığında Calot'un vücudunun sivri, çıkıntılı kenarları çocuksu denecek kadar yumuşak görünüyordu. Bir asır yaşındaki birine göre hiç fena durmuyordu. "Sırma bir süre-

dır Dujek'in ayak işlerine bakıyor," dedi Yırtıkyelken. "Herhalde son gelişmeleri bildirecektir, o kadar."

Calot çizmelerini giyerken homurdandı. "Heyetin komutasını üstlenirsen olacağı budur, Yelken. Ne yalan söyleyeyim, Nedurian'a selam durmak daha kolaydı. Sana ne zaman baksam içimden sadece—"

"Aklını işe ver, Calot," dedi Yırtıkyelken. Şaka yollu konuşmasına rağmen sözleri Calot'un ona hızla göz atmasına yol açacak kadar sert çıkmıştı.

"Bir sorun mu var?" diye usulca sordu adam. Kaşlarını çatmasıyla yüksek alnında o tanıdık çizgiler belirdi.

Onları hallettim sanıyordum. Yırtıkyelken iç geçirdi. "Bilmiyorum ama Sırma ikimizle birden temas kurdu. Sadece bilgi verecek olsaydı sen hâlâ horluyor olurdun."

Artan gerginlikte hiç konuşmadan giyinmeyi bitirdiler. Calot bir saatten kısa bir süre sonra mavi bir ateş dalgası altında yanıp kül olacaktı ve Yırtıkyelken'in çaresiz çığlığına kuzgunlar cevap verecekti. Fakat o an için iki büyücü Baş Yumruk Dujek Tekkol'un komuta çadırındaki planlanmamış bir toplantıya hazırlanmaktaydı.

Calot'un çadırının ötesindeki çamurlu patikada bir önceki nöbetin askerleri yanan at dışkısıyla dolu maltızların etrafına toplanmışlar, ısınmak için ellerini uzatmışlardı. Vakit hâlâ çok erken olduğundan patikalarda çok az kimse yürüyordu. Pale şehrinin çevresindeki ovaya yukarıdan bakan tepelere sıra sıra gri çadırlar diziliydi. Alay flamaları hafif bir esintide hevessizce hışırdıyordu – dün gece yön değiştiren rüzgâr Yırtıkyelken'e hela hendeklerinin kokusunu taşıyordu. Yukarıda kalmış bir avuç yıldız ağaran gökyüzünde silinip gidiyordu. Dünya neredeyse huzurlu görünüyordu.

Soğuğa karşı pelerinine sarınan Yırtıkyelken çadırın dışında durakladı ve dönüp Pale şehrinin yarım kilometre üzerinde asılı duran dev dağa baktı. Hatırladığı kadar eskiden beri aynı adı taşıyan Ay Tohumu'nun aşınmış cephesini taradı. Çürük bir diş kadar tırtıklı olan bazalt kale Malazan İmparatorluğu'nun tarihi boyunca savaştığı en güçlü düşmanın yuvasıydı. Toprağın çok yukarısında uçan Ay Tohumu'na kuşatmayla girilemezdi.

Laseen'in kendi namevt ordusu, rüzgârda toz kadar kolayca yolculuk edebilen T'lan Imass bile onun sihirli savunmalarını aşmayı ya beceremiyor ya da bunu denemek istemiyordu.

Pale'ın sihirbazları kendilerine güçlü bir müttefik bulmuşlardı. Yırtıkyelken, İmparatorluk'un daha önce de –İmparator'un zamanında– Ay'ın esrarengiz efendisiyle bir kez dalaştığını hatırlıyordu. Tam işler iyice çığırından çıkacakmış gibi göründüğü sırada Ay Tohumu oyundan çekilmişti. Bunun sebebini bilen hiç kimse yoktu – İmparator'un beraberinde ıslak mezarına götürdüğü bin farklı sırdan biri de oydu.

Ay'ın burada, Genabackis'te tekrar ortaya çıkması sürpriz olmuştu. Ve bu sefer bir son dakika ricatı yaşanmamıştı. Sihirsel Tiste Andiilerin yarım düzine lejyonu Ay Tohumu'ndan aşağı inmiş ve Caladan Brood adlı bir savaş lordunun komutasında Kızıl Muhafız fedaileriyle güçlerini birleştirmişti. İki ordu birlikte o zamana kadar Rhivi Ovası'nın kuzey kenarı boyunca doğuya ilerleyen Malazan 5. Ordusu'nu geri püskürtmüştü. Perişan 5. Ordu son dört yıl boyunca Karaköpek Ormanı'nda köşeye sıkışmış, Brood'a ve Kızıl Muhafızlar'a karşı koymak zorunda kalmıştı. Direniş hızla ölüm fermanına dönüşmekteydi.

Fakat Ay Tohumu'nun yegâne sakinlerinin Caladan Brood ve Tiste Andiiler olmadığı belliydi. Kaleye hükmetmeyi sürdüren adı sanı bilinmez bir lord onu buraya getirip Pale'ın zorlu sihirbazlarıyla bir antlaşma yapmıştı.

Yırtıkyelken'in heyetinin böyle bir rakibe sihirle kafa tutması pek mümkün değildi. O nedenle kuşatmaya ara verilmişti. Bunun tek istisnası şehrin kadim duvarlarının altını oymaya yönelik inatlarından bir türlü vazgeçmeyen Köprüyakarlar'dı.

Ne olur burada kal, diye Ay Tohumu'na dua etti Yırtıkyelken. *Yüzünü devamlı göster ve kan kokusunun, ölenlerin çığlıklarının bu memlekete yerleşmesini önle. Önce bizim geri adım atmamızı bekle.*

Calot kadının yanında bekledi. Adam, bunun bir âdet hâline geldiğini bildiği için hiçbir şey söylemedi. Yırtıkyelken'in onu sevmesinin pek çok sebebinden biri de buydu. Bir dost olarak tabii. Bir dosta duyulan sevginin ciddi, korkutucu bir tarafı yoktu.

"Sırma'nın sabırsızlandığını sezinliyorum," diye mırıldandı Calot.

Yırtıkyelken iç geçirdi. "Ben de. O yüzden gönülsüzüm."

"Biliyorum ama fazla oyalanamayız, 'Yelken." Adam muzipçe sırıttı. "Yakışık almaz."

"Hımm, yalan yanlış sonuçlar çıkarmalarını istemeyiz, değil mi?"

"Çıkaracakları sonuçlar fazla yalan yanlış olmaz. Neyse," derken tebessümü biraz bozuldu, "gel gidelim hadi."

Birkaç dakika sonra komuta çadırına vardılar. Ağızda nöbet tutan yalnız piyade iki büyücüye selam verirken tedirgin görünüyordu. Yırtıkyelken durup adamın gözlerini inceledi. "Yedinci Alay'dan mısın?"

Muhafız bakışlarını kaçırarak kafa salladı. "Evet, Efsuncu. Üçüncü Manga."

"Gözüm seni tevekkeli ısırmış. Çavuş Rusty'ye selamımı söyle." Bir adım yaklaştı. "Havada bir şey mi var, asker?"

Adam gözlerini kırpıştırdı. "Hem de nasıl, Efsuncu. Olup olabileceği kadar var."

Yırtıkyelken çadırın ağzında duraklamış olan Calot'a göz attı. Adam yanaklarını şişirerek gülünç bir ifade takındı. "Kokusunu alır gibi oluyorum."

Yırtıkyelken bu teyit üzerine yüzünü ekşitti. Muhafızın demir miğferi altında terlediğini görebiliyordu. "İkazın için teşekkürler, asker."

"Her şey karşılıklı, Efsuncu." Adam bu sefer daha özenli ve bir bakıma daha şahsi bir selam çaktı. *Yıllar yılı aynı şey. Onlarla aynı aileden, yani 2. Ordu'dan –dağılmadan kalmış en eski kuvvet, İmparator'un gözdelerinden biri– olduğumda ısrarcılar. Her şey karşılıklı, Efsuncu. Sen bizim postumuzu kurtar, biz de seninkini kurtaralım. Sonuçta biz bir aileyiz. Madem öyle, neden kendimi onlara hep bu kadar yabancı hissediyorum?* Yırtıkyelken selama karşılık verdi.

Komuta çadırına girdiler. Yırtıkyelken gücün varlığını, Calot'un *kokusunu* aldığı şeyi hemen hissetti. Bu, adamın gözlerini sulandırıyordu. Kadının da başına bir migren ağrısı saplandı. Bu belirli yayılım iyi tanıdığı bir güçtü ve onunkine taban tabana zıttı. Başının şiddetle ağrımasına şaşmamak lazımdı.

Çadırın içinde fenerler ilk bölümdeki bir düzine kadar tah-

ta sandalyeye loş, dumanlı bir ışık düşürüyordu. Kenardaki bir kamp masasında sulandırılmış şarap dolu teneke bir ibrik ve buğu damlalarıyla ışıldayan altı tane kararmış bardak duruyordu.

Calot hemen yanı başında mırıldandı. "Hood'un Nefesi aşkına, 'Yelken. Bu hiç hoşuma gitmedi."

Gözleri alacakaranlığa alışan Yırtıkyelken çadırın ikinci bölümüne çıkan açıklıktan cüppeli, tanıdık bir figür gördü. Adam uzun tırnaklı ellerini Dujek'in harita masasına koymuştu. Hareketsiz durmasına rağmen macenta renkli pelerini su gibi dalgalanıyordu. "E yok artık," diye fısıldadı Yırtıkyelken.

"Benim de aklımdan aynı şey geçti," dedi Calot, gözlerini silerek.

"Sence," dedi kadın, yerlerini alırlarken, "bu prova edilmiş bir poz mudur?"

Calot sırıttı. "Kesinlikle. Laseen'in Baş Büyücüsü bir muharebe haritasını canı pahasına bile okuyamaz."

"Aman bizim canlarımız pahasına olmasın da."

Yakınlarındaki bir sandalyeden biri konuştu. "Bugün çalışacağız."

Yırtıkyelken sandalyeyi sarmalayan olağandışı karanlığa kaşlarını çattı. "Tayschrenn'den aşağı kalır yanın yok, Sırma. Ve o sandalyeye oturmayı seçmediğime ne kadar sevinsen azdır."

Sırma'nın büyüsünü bozmasıyla önce donuk sarı bir renkle parlayan bir sıra diş meydana çıktı, sonra bunu büyücünün geri kalanı izledi. Adamın düz, yara izli alnı ve tıraşlanmış kafası boncuk boncuk terle kaplıydı. Bunda bir anormallik yoktu: Sırma bir buz çukurunda bile terlerdi. Kafasını belirli bir açıda tutuyor, yüz ifadesinde kibirli bir kayıtsızlığı horgörüyle karıştırmayı başarıyordu. Adam küçük gözlerini Yırtıkyelken'e dikti. "Çalışmak nasıl bir şey hatırlıyorsun, değil mi?" Tebessümü genişleyerek ezik, çarpık burnunu daha da yassılaştırdı. "Sevgili Calot'la düşüp kalkmaya başlamadan önce yaptığın şeydi. *Yumuşamadan* önce."

Yırtıkyelken sert bir karşılık vermek üzere ağzını açtı ama Calot aheste, rahat bir üslupla konuşarak ondan önce davrandı. "Çok mu yalnızsın, Sırma? Sana kamp sivillerinin senden iki kat

para istediklerini söylemeli miyim?" Yavan düşünceleri kafasından atarcasına bir elini salladı. "İşin aslı şu ki Nedurian'ın Mott Ormanı'ndaki vakitsiz ölümünün ardından Dujek heyete komuta etmesi için Yırtıkyelken'i seçti. Bundan hoşlanmayabilirsin ama şansına küs. İkircikliliğinin bedelini ödüyorsun."

Sırma elini indirdi ve olacak iş değil ama dışarıdaki çamurlu sokaklarda kirlenmemiş saten terliklerindeki bir toz zerresini süpürdü. "Kayıtsız şartsız güven, sevgili yoldaşlarım, sadece aptalların—"

Çadırın ağzı bir hışırtıyla açılarak sözünü kesti. Baş Yumruk Dujek Tekkol içeri girdi. Kulak kılları hâlâ sabah tıraşının sabunuyla topak topak, peşinden tarçınlı su kokusu geliyordu.

Yırtıkyelken yıllar içerisinde bu aromayı pek çok şeyle bağdaştırır olmuştu. Güvenlik, istikrar, *akıl sağlığı*. Dujek Tekkol tüm o şeyleri temsil ediyordu – üstelik yalnızca Yırtıkyelken için değil, emrinde savaşan ordu için de. Şimdi odanın ortasında durup üç büyücüyü gözden geçirirken Yırtıkyelken de hafifçe arkasına yaslandı ve Baş Yumruk'u ağırlaşmış gözkapaklarının altından inceledi. Kuşatmanın üç yıllık mecburi pasifliği, yaşı ilerlemiş adamda tonik etkisi yaratmıştı. Olması gerektiği gibi yetmiş dokuzunda değil de elli yaşında gösteriyor, bronzlaşmış dar yüzündeki gri gözleri keskinliğini ve yılmazlığını koruyordu. Dik durduğu için bir altmış beşlik boyundan daha uzun gösteriyordu. Giydiği yalın, süssüz deriler İmparatorluk macentası boya kadar ter lekeleri de taşıyordu. Sol kolunun deri şeritlerle sarılı çotuğu omzunun hemen altında bitiyordu. Napan sandaletlerinin köpekbalığı derisi kayışları arasından kıllı, tebeşir beyazı baldırları görülebiliyordu.

Calot yeninden bir mendil çıkarıp Dujek'e attı.

Baş Yumruk onu havada kaptı. "Gene mi? Canı çıkasıca berber," diye homurdanarak çenesindeki ve kulaklarındaki sabunu sildi. "Yemin ederim bile bile yapıyor." Mendili tortop edip Calot'un kucağına geri attı. "Bakıyorum da herkes burada. Güzel. Evvela olağan işler. Sırma, aşağıdaki oğlanlarla çene çalmayı bitirdin mi?"

Sırma ağzını kapayarak esnedi. "Kemancı adında bir lağımcı bana etrafı gezdirdi." Duraklayıp sırmalı yeninden sökülmüş bir

ipliği kopardı, sonra Dujek'in gözlerine baktı. "Onlara altı yedi yıl daha verirsen sonunda belki şehir surlarına ulaşırlar."

"Yaptıkları yararsız," dedi Yırtıkyelken. "Zaten raporumda da öyle yazdım." Dujek'e gözlerini kısarak baktı. "Tabii İmparatorluk Sarayı'na ulaşmış mıdır bilmem."

"Belki çıkmaz ayın sonunda," dedi Calot.

Dujek homurdandı – gülmeye ancak bu kadar yaklaşırdı. "Pekâlâ, heyet, beni dikkatle dinleyin. İki gelişme var." Yara izli yüzü hafifçe asıldı. "Birincisi, İmparatoriçe bir Pençe yolladı. Şehirde Pale'ın sihirbazlarını avlıyorlar."

Yırtıkyelken'in sırtından yukarı bir ürperti yayıldı. Hiç kimse etrafta Pençelerin bulunmasından hoşlanmazdı. O İmparatorluk suikastçıları –Laseen'in başlıca silahları– zehirli hançerlerini Malazanlar da dahil ayrım gözetmeksizin herkes için keskin tutarlardı.

Calot da aynı şeyi düşünmüş olacak ki aniden dik oturdu. "Eğer buraya başka bir sebepten geldilerse..."

"Önce beni aşmaları gerekir," diyen Dujek, tek elini indirip uzunkılıcının kabzasına koydu.

Diğer odada bir seyircisi var. Pençe'ye komuta eden adama burada işlerin nasıl yürüdüğünü söylüyor. Shedunul onu bize bağışlasın.

Sırma konuştu. "Saklanacaklardır. Onlar sihirbaz, budala değil."

Yırtıkyelken'in bu yorumu anlaması biraz zaman aldı. *Ah, doğru ya. Pale sihirbazları.*

Dujek dönüp Sırma'yı bakışlarıyla tarttı, ardından başıyla onayladı. "İkincisi, Bugün Ay Tohumu'na saldırıyoruz."

Diğer bölümdeki Baş Büyücü Tayschrenn bu sözler üzerine dönüp yavaşça oraya yaklaştı. Kukuletasının içindeki koyu yüzü geniş bir tebessümle buruşunca kusursuz teni bir anlığına çatladı. Tebessümün çabucak kaybolmasıyla yaşlanmaz deri bir kez daha dümdüz oldu. "Merhaba, meslektaşlarım," dedi, aynı anda hem esprili hem de tehditkâr bir dille.

Sırma hıhladı. "Melodramı asgari düzeyde tut ki, Tayschrenn, hepimiz daha mutlu olalım."

Sırma'nın yorumunu duymazdan gelen Baş Büyücü sözlerini sürdürdü. "İmparatoriçe'nin Ay Tohumu meselesinde sabrı taştı—"

Dujek başını yan yatırıp serte yakın bir sesle onun lafını kesti. "İmparatoriçe ilk ve tüm gücüyle saldıracak kadar korkuyor düşmandan. Sözünü sakınma, Sihirci. Burada ön hattınla konuşuyorsun. Biraz saygı göster be yahu."

Baş Büyücü omuz silkti. "Elbette, Baş Yumruk." Heyete doğru döndü. "Grubunuz, ben ve daha başka üç Baş Büyücü bir saat içinde Ay Tohumu'na taarruz edeceğiz. Kuzey Seferi yapının sakinlerinden çoğunu buradan uzağa çekti. Ay'ın lordunun yalnız olduğuna inanıyoruz. Hemen hemen üç yıldır sadece varlığı bile bizi dizginlemeye yetti. Bu sabah, meslektaşlarım, şu lord neyin nesiymiş göreceğiz."

"Ve bunca zamandır blöf yapıyor olması için canla başla dua edeceğiz," diye ekleyen Dujek'in kaşlarını çatmasıyla alnındaki çizgiler derinleşti. "Sorusu olan?"

"Başka bir yere en çabuk ne zaman atanabilirim?" diye sordu Calot.

Yırtıkyelken genzini temizledi. "Ay Tohumu Lordu hakkında ne biliyoruz?"

"Korkarım çok az şey," dedi Tayschrenn, örtülü gözlerle. "Bir Tiste Andii olduğu kesin. Bir yücebüyücü."

Sırma ağır ağır öne eğilip Tayschrenn'in önündeki yere tükürdü. "Tiste Andii mi, Baş Büyücü? Sanırım bundan biraz daha net konuşabiliriz, ne dersin?"

Yırtıkyelken'in migreni kötüleşti. Nefesini tuttuğunu fark eden kadın onu yavaşça verirken bir yandan da Tayschrenn'in tepkisini –hem Sırma'nın sözlerine, hem de geleneksel Yedi Kent usulü meydan okumaya– ölçtü.

"Bir yücebüyücü," diye tekrarladı Tayschrenn. "Belki de Tiste Andii Yücebüyücüsü'nün ta kendisi. Sevgili Sırma," diye ekledi, sesini bir kerte kısarak, "ilkel kabile jestlerin biraz yavan olsa da çekiciliğini koruyor."

Sırma dişlerini gösterdi. "Tiste Andiiler, Kara Ana'nın ilk çocuklarıdır. Efsun kovanlarındaki sarsıntıları hissettin, Tayschrenn. Ben de hissettim. Dujek'e Kuzey Seferi'nden gelen raporları sor. Ata sihri – Kurald Galain. Ay Tohumu Lordu, Usta Yücebüyücü'nün ta kendisi – ismini sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Hiç de öyle bir şey bilmiyorum," diye çıkıştı Baş Büyücü, nihayet soğukkanlılığını kaybederek. "Belki bizi aydınlatmaya tenezzül edersin, Sırma ve ben de kaynaklarını sorup soruşturmaya başlayabilirim."

"Ahh!" Sırma gergin yüzünde hevesli bir garezle sandalyesinden öne eğildi. "Baş Büyücü'den gelen bir tehdit. İşte şimdi bir yerlere varıyoruz. Öyleyse bana şunun cevabını ver. Neden sadece üç Baş Büyücü daha? Hiç de bu kadar çok kayıp vermedik. Dahası neden bunu iki yıl önce yapmadık?"

Sırma ile Tayschrenn arasında gelişen şey her neyse, Dujek konuşmadan homurdanarak onu böldü. "Çaresiz durumdayız, büyücü. Kuzey Seferi çıkmaza girdi. Beşinci neredeyse tamamen ortadan kalktı ve gelecek bahara kadar takviye almayacak. Mesele şu ki Ay'ın lordu bugün yarın ordusunu geri çekebilir. Sizi bir Tiste Andii ordusuyla savaştırmaya mecbur kalmak istemiyorum. Hele ki İkinci'nin üzerlerine taze bir kuvvet gelirken iki cepheye ayrılmasını hiç istemiyorum. Öylesi kötü bir taktik olur ve şu Caladan Brood her kimse, bize hatalarımızın bedelini ödetmeyi iyi biliyor."

"Caladan Brood," diye mırıldandı Calot. "Bu ismi daha önce bir yerlerde duyduğuma yemin edebilirim. Üstünde fazla kafa yormamış olmam tuhaf."

Yırtıkyelken'in Tayschrenn'e bakan gözleri kısıldı. Calot haklıydı: Kızıl Muhafızlar'la beraber Tiste Andiilere komuta eden adamın ismi sahiden de tanıdık geliyordu – ama eski efsanelerde veya epik bir şiirde geçmişçesine eski bir tarzda.

Baş Büyücü sakin ve içten pazarlıklı gözlerle kadının bakışlarına karşılık verdi. "Gerekçelere olan ihtiyaç," deyip ötekilere doğru döndü, "geçti gitti. İmparatoriçe bir emir verdi ve ona itaat etmek zorundayız."

Sırma ikinci kez hıhladı. "Mecbur bırakmaktan söz açılmışken," deyip Tayschrenn'e aşağılayıcı bir tebessüm etmeyi sürdürerek arkasına yaslandı, "Aren'de nasıl kedi-fare oynadığımızı hatırlıyor musun? Bu planda senin parmağın olduğu belli. Uzun zamandır böyle bir fırsat kolluyordun." Sırıtışı haşin bir hâl aldı. "Öyleyse diğer üç Baş Büyücü kim? Dur tahmin edeyim—"

"Yeter!" Tayschrenn'in bir adım üstüne yürüdüğü Sırma ışıltılı gözlerle kıpırdamadan bekledi.

Fenerlerin ışığı kısılmıştı. Calot kucağındaki mendille yanaklarındaki yaşları sildi.

Güç. Of, kahretsin, başım sanki çatlayacak.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Sırma, "gel her şeyi masaya dökelim. Eminim, Baş Yumruk kendisinin tüm kuşkularını ele almana minnettar kalacaktır. Lafını esirgeme, eski dostum."

Yırtıkyelken gözucuyla Dujek'e baktı. Komutanın yüzü asılmış, keskin gözleri kısılarak Tayschrenn'e odaklanmıştı. Derin düşüncelere daldığı belliydi.

Calot kadına doğru eğildi. "Burada neler dönüyor, 'Yelken?"

"Hiçbir fikrim yok," diye fısıldadı Yırtıkyelken, "ama ortalık fena kızışıyor." Yorumunu tasasız bir üslupla yapmasına rağmen zihni buz gibi bir korku yumağının etrafında fıldır fıldır dönüyordu. Sırma ondan –veya Calot'tan– daha uzun zamandır İmparatorluk'un bir parçasıydı. Aren düşmeden ve Kutsal Falah'd dağıtılmadan önce, ölüm veya yeni efendilere hizmet arasında seçim yapmaya mecbur bırakılmadan önce Yedi Kent'te Malazanlara karşı savaşan efsuncular arasında yer almıştı. İkinci Ordu'nun heyetine Pan'potsun'da katılmıştı – gaspın ilk engereklerinin kıpırdandığı, İmparatorluk'un İlk Kılıcı'nın ihanete uğrayıp vahşice öldürüldüğü gün, Dujek gibi o da İmparator'un yandaşları arasındaydı. Sırma'nın *bildiği* bir şey vardı. Ama ne?

"Pekâlâ," dedi Dujek tasasızca, "yapmamız gerekenler var. Artık işe koyulalım."

Yırtıkyelken iç geçirdi. İhtiyar Tekkol'un huyu böyleydi. Adama bir bakış attı. Onu iyi tanırdı ama dost olarak değil de –Dujek dost edinmezdi– İmparatorluk'ta kalan en büyük askerî zekâ olarak. Eğer Sırma'nın az önce ima ettiği gibi birileri bir yerlerde Baş Yumruk'a ihanet ediyorsa ve eğer Tayschrenn'in bunda bir rolü varsa... *Biz bükülmüş bir dalız*, demişti Calot bir keresinde, Tekkol'un Ordusu hakkında. *O dal kırıldığı zaman İmparatorluk'tan sakın. Yedi Kentli askerler, fethedilmiş ama fethedilemezlerin kıyıda köşede kalmış hayaletleri gibidirler...*

Tayschrenn kadına ve diğer büyücülere el etti. Yırtıkyelken gibi Calot da ayağa kalktı. Sırma uyuyormuşçasına gözlerini kapalı tutarak yerinde kaldı.

Calot, Dujek'e hitap etti. "Şu tayini konuşsak?"

"Daha sonra," diye homurdandı Baş Yumruk. "Tek kolla evrak işleri kâbustan farksız." Heyetini gözden geçirdi ve tam bir şey ekleyecekken Calot ondan önce konuştu.

"Anomandaris."

Sırma'nın gözleri bir anda açıldı ve Tayschrenn'i zevkten dört köşe olmuş bir hâlde buldu. "Ahhh," dedi Calot'un tek kelimelik beyanını izleyen sessizlikte. "Tabii ya. Üç Baş Büyücü daha? Yalnızca üç?"

Yırtıkyelken dönüp Dujek'in solgun, durgun yüzüne baktı. "Şiir," dedi usulca. "Şimdi hatırladım.

'Caladan Brood, taş anıtı dikilmiş,
kış getiren, höyüklü ve kedersiz...'"

Sonraki mısraları Calot dillendirdi:

"'... sözcüklerden yoksun bir kabirde,
ve örsleri ezmiş ellerinde—'"

Şiire Yırtıkyelken devam etti:

"'şarkısının çekici—
uykuda yaşar, o yüzden usulca ihtar
edin herkesi – uyandırmayın onu.
Uyandırmayın onu.'"

Son sözcükler de ağzından çıkıp giderken artık içerideki herkes Yırtıkyelken'e bakıyordu. "Anlaşılan uyanmış," dedi kadın, kuru bir ağızla. "'Anomandaris,' Balıkçı Keltath'ın epik şiiri."

"O şiir Caladan Brood hakkında değil," dedi Dujek, kaşlarını çatarak.

"Hayır," diye doğruladı Yırtıkyelken. "Daha çok yoldaşı hakkında."

Sırma yavaş yavaş ayağa kalktı ve Tayschrenn'e yaklaştı. "Anomander Rake, Yıldızsız Gece'nin ruhları olan Tiste Andii-lerin efendisi. Rake, Kaosun Yelesi. Ay'ın lordu o ve sen onun üstüne altı üstü dört Baş Büyücü ile tek bir heyet salıyorsun."

Tayschrenn'in pürüzsüz yüzü artık belli belirsiz bir ter tabakasıyla kaplıydı. "Tiste Andiiler," dedi sakin bir sesle, "bize benzemezler. Size öngörülemez görünüyor olabilirler ama değildirler. Yalnızca farklıdırlar. Kendilerine ait gayeleri yoktur. Bir insan dramından diğerine geçerler, o kadar. Anomander Rake'in kalıp savaşacağına gerçekten inanıyor musunuz?"

"Caladan Brood geri adım attı mı?" diye çıkıştı Sırma.

"O bir Tiste Andii değil, Sırma. O bir insan – bazıları Barghast kanı taşıdığını söyler ama yine de Ata kanının veya âdetlerinin zerresi bile onda yoktur."

"Rake'in Pale sihirbazlarına, aralarındaki antlaşmaya ihanet edeceğine güveniyorsun," dedi Yırtıkyelken.

"Risk göründüğü kadar büyük değil," dedi Baş Büyücü. "Bellurdan gerekli araştırmaları Genabaris'te yaptı, Efsuncu. Karaköpek Ormanı'nın ötesindeki bir dağ istihkâmında *Gothos'un Divaneliği*'nin bazı yeni tomarları bulundu. Yazıların arasında Tiste Andiilerle ve Ata Çağı'ndaki diğer halklarla ilgili irdelemeler de var. Hem unutma, Ay Tohumu daha önce İmparatorluk'la girdiği bir sıcak çatışmadan ricat etmişti."

İçini kaplayan korku dalgaları Yırtıkyelken'in dizlerinin bağını çözdü. Kadın altındaki kamp sandalyesini gıcırdatacak kadar sertçe oturdu. "Oynadığın kumar tutmazsa," dedi, "bizi ölüme mahkûm edersin. Sadece buradakileri değil, Baş Büyücü. Tekkol'un Ordusu'nun tamamını."

Tayschrenn yavaşça dönerek Sırma ile diğerlerine sırtını çevirdi. "İmparatoriçe Laseen'in emirleri," dedi onlara bakmadan. "Meslektaşlarımız kovanlar aracılığıyla buraya geliyorlar. Vardıklarında planı ayrıntılarıyla anlatacağım. Hepsi bu kadar." Sert adımlarla harita odasına girip ilk baştaki duruşunu takındı.

Dujek, Yırtıkyelken'in gözü önünde yaşlanmış gibiydi. Adamın gözlerindeki yeise ve onun altında mayalanan kuşkuya bakamayacak kadar ıstırap içindeki kadın başını çabucak başka tarafa çevirdi. *Korkak – sen işte busun, kadın. Bir korkaksın.*

Baş Yumruk en sonunda genzini temizledi. "Kovanlarınızı hazırlayın, heyet. Her zamanki gibi, her şey karşılıklı."

* * * * *

Baş Büyücü'ye hakkını vermek lazım, diye aklından geçirdi Yırtıkyelken. Tayschrenn ilk tepede, neredeyse Ay'ın gölgesinin içinde duruyordu. Üç gruba ayrılmalarının ardından grupların her biri Pale surlarının önündeki ovada bulunan birer tepenin zirvesine çıkmıştı. Heyetinki en uzak, Tayschrenn'inki en yakındı. Ortadaki tepede diğer üç Baş Büyücü bekliyordu. Yırtıkyelken hepsini tanıyordu. Kuzguni saçlı, uzun boylu, otoriter ve eski İmparator'un ağzını sulandıran zalimce eğilimlere sahip Geceayazı. Yanında yoldaşlıkları çok eskiye dayanan, iş oraya varırsa müthiş kuvvetini Ay'ın kapısı üstünde sınayacak bir Thelomen devi olan kafatası ezici Bellurdan. Ve de yanan değneğinin boyu bir mızrağı geçen kısa ve toparlak vücutlu ateş üfürücü A'Karonys.

Ovada saf tutmuş 2. ve 6. Ordular –yedi bin usta, dört bin acemi– ellerinde silahlarıyla, şehre yürümek için vakit gelince verilecek olan marş çağrısını bekliyordu. Siyah Moranth lejyonları yarım kilometre batıdaki bayıra dizilmişti.

Öğle havasını kıpırdatan hiçbir rüzgâr yoktu. Tatarcıklar gözle görülür bulutlar hâlinde uçuşarak aşağıda bekleyen askerleri ısırıyordu. Hava kapalı, bulut örtüsü ince fakat mutlaktı.

Giysilerinin altından şıpır şıpır ter akan Yırtıkyelken tepenin zirvesinde durup ovadaki askerleri seyrettikten sonra ufacık heyetine doğru döndü. Tam kadro olsalardı arkasına altı büyücü daha sıralanırdı ama şu an sadece iki kişi vardı. Sırma savaş kıyafeti olarak kullandığı koyu gri yağmurluk-pelerinine sarınmış, bir kenarda bir kenarda bekliyordu. Kendinden hoşnut görünüyordu.

Calot, kumandanını dürtüp başıyla Sırma'yı işaret etti. "Onu bu kadar mutlu eden ne ki?"

"Sırma," diye seslendi Yırtıkyelken. Adam başını çevirdi. "Üç Baş Büyücü konusunda haklı mıydın?"

Sırma gülümsedi, sonra yeniden kafasını çevirdi.

"Bir şeyler gizlemesinden nefret ediyorum," dedi Calot.

Efsuncu homurdandı. "Bir şey akıl ettiği belli. Geceayazı, Bellurdan ve A'Karonys'i bu kadar özel kılan ne? Tayschrenn neden onları seçti ve Sırma onları seçeceğini nereden bildi?"

"Soru üstüne soru." Calot iç geçirdi. "Üçü de bu tür meyzularda eski kurttur. İmparator'un zamanında her biri bir Üstat bölüğüne komutanlık ederdi – o zamanlar İmparatorluk ordula-

rında bölükler kurmaya yetecek kadar büyücü vardı. A'Karonys, Falar Seferi'nde üst rütbelere tırmandı. Bellurdan ile Geceayazı ondan bile öncesine dayanıyorlar – birleşme savaşlarında Quon anakarasındaki Fenn'den geldiler."

"Dediğin gibi," diye düşünceli bir sesle konuştu Yırtıkyelken, "hepsi de eski kurt. Hiçbiri son zamanlarda faal değildi, öyle değil mi? Katıldıkları son sefer Yedi Kent'ti—"

"Ve A'Karonys o seferde Pan'potsun Bozkırları'nda bozguna uğradı."

"Kendi hâline terk edildi – İmparator daha yeni öldürülmüştü. Her şey karmakarışıktı. T'lan Imass yeni İmparatoriçe'yi tanımayı reddetti. Hep beraber çekip Jhag Odhan'a gittiler."

"Söylentilere göre ancak yarı güçleriyle geri gelmişler – orada her neyle karşılaştılarsa hoş değilmiş."

Yırtıkyelken kafa salladı. "Geceayazı ile Bellurdan'dan Nathilog'a gitmeleri istendi. Son altı yedi yıldır boş oturuyorlardı—"

"Ta ki Tayschrenn onca şey dururken kadim bir tomar yığınını incelemesi için Thelomen'i Genabaris'e gönderinceye kadar."

"Korkuyorum," diye itiraf etti Yırtıkyelken. "Hem de çok. Dujek'in suratını gördün mü? Bir şey *biliyordu* – bir şeyin farkına vardı ve sırtına hançer yemiş gibi oldu."

"İşe koyulma zamanı," diye seslendi Sırma.

Calot ile Yırtıkyelken ona doğru döndüler.

Kadını bir ürpertidir aldı. Ay Tohumu son üç yıldır mütemadiyen dönüyordu. Fakat artık durmuştu. En tepe noktasının yakınında, onlara dönük tarafında küçük bir korniş vardı ve orada gölgeli bir girinti belirmişti. Bir kapı. Henüz herhangi bir kıpırtı yoktu. "Biliyor," diye fısıldadı Yırtıkyelken.

"Ve kaçmıyor," diye ekledi Calot.

Daha aşağıdaki ilk tepede Baş Büyücü Tayschrenn doğrulup kollarını iki yana açtı. Ellerinin arasında altın sarısı bir alev dalgası belirdi, ardından hızla yükselerek Ay Tohumu'na doğru yol aldıkça genişledi. Büyünün siyah kayaya çarpmasıyla kopan taş parçaları önce etrafa saçıldı, ardından düşüşe geçti. Pale şehrine ve ovada bekleyen Malazan lejyonlarının arasına ölüm yağdı.

"Başladı," diye fısıldadı Calot.

Tayschrenn'in ilk saldırısına, kentteki kiremitli damlara dökülen molozların belli belirsiz patırtısı ve ovadaki yaralı askerlerin uzak feryatları haricinde sessizlik yanıt verdi. Herkesin gözü yukarıya çevriliydi.

Gelen karşılık hiç kimsenin beklediği gibi değildi.

Ay Tohumu siyah bir bulutla örtüldü ve bunu zayıf çığlıklar izledi. Az sonra bulut dağılarak yayıldı ve Yırtıkyelken ne gördüğünü anladı.

Kuzgunlar.

Binlerce ve binlerce Koca Kuzgun. Ay'ın yüzeyindeki çatlaklara ve çıkıntılara yuvalamış olmalıydılar. Çığlıkları giderek yükseldi, bir öfke haykırışı hâlini aldı. Ay'dan döne döne uzaklaşan kuşların beş metrelik kanat açıklıkları rüzgârı yakalıyor, onları şehrin ve ovanın çok yukarılarına kadar kaldırıyordu.

Yırtıkyelken'in kalbindeki korku dehşete dönüştü.

Sırma bir kahkaha atıp onlara doğru döndü. "Bunlar Ay'ın habercileri, meslektaşlar!" Gözleri delilikle parlıyordu. "O leş yiyici kuşlar!" Pelerinini geriye savurup kollarını kaldırdı. "Otuz bin Koca Kuzgunu iyi besleyen bir lord hayal edin!"

Kapının önündeki kornişte bir figür belirmişti. Kolları kalkık yabancının uzun gümüşi saçları rüzgârda uçuşmaktaydı.

Kaosun Yelesi. Kara derili Tiste Andiilerin yüz bin kış görüp geçirmiş, ejderhaların kanını tatmış efendisi. Oturduğu Keder Tahtı'ndan, kendine ait bir toprağı bulunmayan hem trajik hem de fey bir krallığın başından türünün son kalanlarına hükmeden Anomander Rake.

Anomander Rake mabedinin önünde ufacık, bu mesafeden âdeta hayali görünüyordu. Fakat illüzyon bozulmak üzereydi. Gücünün aylasının dışa doğru yayılmasıyla Yırtıkyelken'in nefesi kesildi – *onu bu mesafeden görebilmek...* "Kovanlarınızı yönlendirin," diye çatlayan bir sesle buyurdu Yırtıkyelken. "Hemen!"

Rake henüz gücünü toplarken ortadaki tepeden çifte mavi ateş topları yükseldi. Toplar Ay'ın tabanına yakın bir noktaya çarparak onu sarstı. Tayschrenn'in saldığı diğer bir yaldızlı alev dalgası kehribar sarısı bir püskürtüyle ve kızıl dilli dumanlarla kalede patladı.

Ay'ın lordu karşılık verdi. İlk tepeye simsiyah, kıvır kıvır bir

dalga geldi. Baş Büyücü onu saptırırken dizlerinin üstüne çöktü. Ölümcül güç, adamın etrafındaki zirveyi yıkıma uğratıp yamaçlardan aşağı boşaldı ve yakındaki asker saflarını kapladı. Yırtıkyelken bir gece yarısı karaltısının bahtsız adamları yutmasını seyretti ve bunu toprağı sarsan bir gümbürtü izledi. Karaltı dağıldığında başak sapları gibi biçilmiş askerler çürüyen et yığınları hâlinde yatıyorlardı.

Kurald Galain efsunu. Ata sihri. Kaosun Nefesi.

Soluması hızlanan ve göğsü sıkışan Yırtıkyelken kendi Thry Kovanı'nın içine aktığını hissetti. Bıyık altından zincir-sözcükler mırıldanarak onu biçimlendirdi, sonra gücü saldı. Onu kendi Mockra Kovanı'ndan güç alan Calot izledi. Sırma da etrafını kendi gizemli kaynağıyla sardı ve heyet kavgaya karıştı.

O andan itibaren Yırtıkyelken için her şey daralarak sınırlansa da zihninin bir parçası bir dehşet tasmasına bağlı olarak çevresinde yaşananları bir tür bulanık bakışla uzaktan gözlemledi.

Sihir yukarıya uçarak Ay Tohumu'nu dövdükçe ve aşağıya yağarak ayrım gözetmeksizin önüne çıkanı mahvettikçe dünya canlı bir kâbusa döndü. Toprak gümbürtülü sütunlar hâlinde gökyüzüne yükseldi. Kayalar karı delen sıcak taşlar gibi insanları parçalayıp geçti. Bir kül sağanağı hem ölülerin hem de dirilerin üzerini kapladı. Gökyüzü kararıp donuk bir gül pembesine büründü, güneş o pusun arkasında bakır bir diske benzedi.

Yırtıkyelken bir dalganın Sırma'nın savunmalarını aşarak onu ikiye biçmesini seyretti. Adamın acıdan ziyade hiddetten doğan uluması, menfur gücün Yırtıkyelken'i de kaplamasıyla derhal kısıldı. Yırtıkyelken'in savunmaları da onu yok etmeyi amaçlayan efsunun soğuk, canhıraş iradesinin saldırısına uğradı. Geri geri yalpalayan kadın, kendi Mockra gücünü onunkine katarak kumandanının sallantıdaki savuşturmalarını destekleyen Calot tarafından durduruldu. Derken saldırı geçip gitti ve sollarındaki tepeye doğru yoluna devam etti.

Yırtıkyelken dizlerinin üstüne çökmüştü. Calot başında duruyor, güç sözcüklerini onun etrafında birbirine bağlıyordu. Ay Tohumu'ndan ayırdığı gözleri aşağıdaki ovada bulunan bir şeye veya birine çevriliydi. O gözler korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

Yırtıkyelken neler olduğunu çok geç anladı. Calot onu canı

pahasına savunuyor, bu son eylemi sırasında bile kendi ölümünün hızla üstüne gelişini seyrediyordu. Parlak bir ateş patlaması adamı yuttu. Yırtıkyelken'in üstündeki koruma ağı bir anda kalktı. Calot'un az önce durduğu yerden gelen çıtır çıtır bir ısı dalgası kadını bir tarafa fırlattı. Yırtıkyelken ağzından çıkan çığlığı duymaktan çok hissetti ve zihnindeki bir savunma katmanının ortadan kalkmasıyla mesafe algısı kayboldu.

Toprak ve kül tükürerek ayağa kalkıp mücadeleyi sürdürdü. Artık saldırılarda bulunmuyor, sadece canlı kalmaya çabalıyordu. Aklının gerisindeki bir ses aceleyle ve panikle haykırıyordu. *Calot, Ay Tohumu'na değil ovaya bakıyordu – sağa bakıyordu! Sırma ovadan vuruldu!*

Geceayazı'nın altından bir Kenryll'ah iblisinin çıkmasını seyretti. Upuzun, cılız yaratık tiz kahkahalar atarak Geceayazı'nı paramparça etti. O beslenmeye başlarken Bellurdan yetişti. Göğsü iblisin bıçak gibi pençeleriyle tırmalanan Thelomen böğürdü. Yaralarına ve oralardan fışkıran kana aldırış etmeden ellerini iblisinin kafasına kapatıp onu ezdi.

A'Karonys ellerindeki değnekten alev sütunları püskürttükçe Ay Tohumu neredeyse bir ateş topunun içinde kayboldu. Derken uhrevi buz kanatları kısa boylu, şişman sihirbazın üstüne kapanarak onu oracıkta dondurdu. Adam hemen sonra parçalanarak un ufak oldu.

Sihir, kuruyup kararmış tepe zirvesinde diz çöken Tayschrenn'in etrafına bitmek bilmez bir fırtına misali yağmaya devam ediyordu. Fakat ondan tarafa yönlendirilen her dalga saptırılarak ovada sinmiş bekleyen askerlere yıkım getirdi. Havayı dolduran katliamın, küllerin ve cırtlak sesli kuzgunların, gökten yağan kayaların ve can çekişenlerden yükselen çığlıkların, kendilerini asker saflarının üstüne atan iblislerin kan dondurucu kükremelerinin, tüm bunların ve daha fazlasının arasında Baş Büyücü'nün taarruzunun aralıksız gümbürtüleri hiç eksik olmadı. Ay'ın yüzeyinden kopan ve alev alev yanan devasa kayalar arkalarında siyah duman kuyrukları bırakarak Pale şehrine düştü, kenti de bir ölüm ve kargaşa kazanına dönüştürdü.

Kulakları uyuşan ve kasları bile nefessiz kalmışçasına tüm vücudu zonklayan Yırtıkyelken sihrin dinmiş olduğunu sonra-

dan algıladı. Aklının gerisinde çığlık çığlığa haykıran o ses bile kesilmişti. Kızarmış gözlerini yukarıya kaldırdığında fosur fosur dumanlar çıkaran, tahrip olmuş cephesi bir düzine yangınla kavrulan Ay Tohumu'nun uzaklaştığını, oradan çekildiğini gördü. Kendi ekseninde dönerken yalpalayan ve bir tarafa doğru eğik duran kale Pale'i geride bıraktı ve güneye, uzaklardaki Tahlyn Dağları'na yollandı.

Bir bölük askerin alevlere boğulmuş zirveye sığındığını hayal meyal hatırlayan kadın etrafına bakındı. O olayın ardından bir şey ona çarpmış, karşı koymak için kalan tüm gücünü harcamasını gerekmişti. Artık bölükten geriye zırhlarından başka bir şey kalmamıştı. *Her şey karşılıklı, Efsuncu.* Yırtıkyelken gözyaşlarını bastırdı, ardından dikkatini ilk tepeye yöneltti.

Tayschrenn yere yıkılmış olmasına rağmen yaşıyordu. Tepeye alelacele tırmanan yarım düzine piyade Baş Büyücü'nün etrafında toplandı. Bir dakika sonra da onu taşıyarak oradan götürdüler.

Giysilerinin çoğu yanmış ve derisi kıpkırmızı kavrulmuş olan Bellurdan, merkezî tepede kalarak Geceayazı'nın etrafa saçılmış uzuvlarını topluyordu ve yaslı bir feryatla sesini yükseltti. Manzara tüm dehşeti ve dokunaklılığıyla örse inen bir çekiç gibi Yırtıkyelken'in kalbini vurdu. Kadın çabucak arkasına döndü. "Lanet olsun sana, Tayschrenn."

Pale düşmüştü. Bedeli Tekkol'un Ordusu ve dört büyücü olmuştu. Siyah Moranth lejyonları ancak şimdi şehre giriyorlardı. Yırtıkyelken çenesini sıktı ve dolgun dudakları incecik bir beyaz çizgi hâlini aldı. Bir şey hafızasını yoklarken giderek artan bir katiyetle bu sahnenin henüz tamamına ermediği hissine kapıldı.

Efsuncu bekledi.

Sihir kovanları ötede yer alır. Kapıyı bul ve onu azıcık arala. Dışarı sızan şeye istediğin şekli vermekte özgürsün. Genç bir kadın bu sözlerle efsun yoluna çıkmıştı. *Kendini sana gelen, seni bulan kovana aç. Onun gücünü bedeninin ve ruhunun ihtiva edebileceği kadar içine çek. Ama unutma; beden çuvalladığında kapı kapanır.*

Yırtıkyelken'in uzuvları sızlıyordu. Sanki biri son iki saat boyunca onu sopayla dövmüştü. Beklediği son şey tepenin zirvesi-

ne fena ve çirkin bir şeyin geldiğini söyleyen, dilindeki o acı tattı. Kapı açık olmadıkça, bir kovan yüzünü göstererek güçle dolup taşmadıkça bu tür ikazlar bir uygulayıcıya nadiren gelirdi. Yırtıkyelken başka efsunculardan öyküler dinlemiş ve buna benzer anlara –gücün inleyerek ve ölümcül bir geliş yaptığı zamanlara– değinen küflü tomarlar okumuştu. Her seferinde de bir *tanrının* fâni toprağa adım attığı söylenmişti.

Eğer buradaki baki varlık hakkında tahmin yürütmesi gerekse onun Ölüm Tanrısı Hood olduğunu söylerdi. Lakin içgüdüleri aynı fikirde değildi. Yırtıkyelken bir tanrının değil ama *başka bir şeyin* geldiği fikrindeydi. Bezgin efsuncunun bir türlü karar veremediği şey ise etrafındaki insanlardan asıl hangisinin tehlikeli olduğuydu. Bir şey bakışlarını genç kıza çekip duruyordu. Fakat çocuk çoğu zaman sadece kısmen oradaymış gibi görünüyordu.

Arkasındaki sesler nihayet dikkatini çekti. Çavuş Alakarga hâlâ Sırma'nın yanında diz çöken Tez Ben ile diğer askerin başında dikiliyordu. Tez Ben elinde posta sarılmış uzunca bir şey tutuyor ve onay beklercesine çavuşuna bakıyordu.

İki adam arasında bir gerginlik mevcuttu. Yırtıkyelken kaşlarını çatarak yanlarına gitti. "Ne yapıyorsun?" diye Tez Ben'e sordu, gözlerini sihirbazın neredeyse kadınsı ellerindeki cisimde tutarak. Çavuşuna bakmayı sürdüren adam onu duymamışa benziyordu.

Alakarga kadına kısa bir bakış attı. "Devam et, Tez," diye homurdandı, sonra da gidip batıya –Moranth Dağları'na– dönük şekilde tepenin kenarında durdu.

Tez Ben'in yakışıklı, çileli yüz hatları gerildi. Yoldaşına kafa salladı. "Hazırlan, Kalam."

Kalam adlı asker ellerini yenlerine soktu ve çömelerek geriye yaslandı. Pozisyonu Tez Ben'in isteğine tuhaf bir tepki gibi görünse de büyücü memnun kalmışa benzedi. Yırtıkyelken adamın ince uzun ellerinden birini Sırma'nın titreyen, kanlı göğsüne koymasını seyretti. Adam birkaç bağlayıcı kelime fısıldayıp gözlerini yumdu.

"Kulağa Denul gibi geliyor," dedi Yırtıkyelken, çömeldiği yerde kıpırdamayan Kalam'a göz atarak. "Ama tam olarak değil," diye yavaşça ekledi. "Her nasılsa onu çarpıtmış." Ardından Kalam'da, saldırmaya hazır bir yılanı aklına getiren bir şey görüp

sustu. *Sanırım harekete geçmesi için fazla bir şey gerekmez. Birkaç tane daha yersiz söz, Tez Ben'e veya Sırma'ya doğru dikkatsizce bir hamle.* Adam iriyarı ve kaba sabaydı ama Yırtıkyelken onun tehlikeli adımlarla yanından nasıl süzülürcesine geçtiğini unutmamıştı. *Sahiden de bir yılan. Herif bir katil – öldürme sanatında üst seviyeye ulaşmış bir asker. Bu artık onun için yalnızca bir meslek değil. Öldürmekten zevk alıyor.* Yırtıkyelken cinsel bir gerginliğe kapılmasına yol açan şeyin bu enerji, bu sessiz tehlike vaadi olup olmadığını merak etti. İç geçirdi. Amma da sapkınca bir gün.

Tez Ben bağlayıcı sözlerine devam etti. Bu sefer onları artık Sırma'nın yanına koyduğu nesneye söylüyordu. Yırtıkyelken sarmalayıcı gücün örtülü nesneyi kaplamasını, büyücünün uzun parmaklarını postun dikişlerinde gezdirmesini giderek artan bir kaygıyla seyretti. Enerji adamdan mutlak bir denetimle sızıyordu. Tez Ben irfanda ondan üstündü. Yırtıkyelken'in tanımaktan bile âciz olduğu bir kovan açmıştı.

"Siz de kimsiniz yahu?" diye fısıldadı kadın, bir adım geri çekilerek.

Sırma'nın gözleri acıdan ve şoktan arınmış olarak bir anda açıldı. Bakışları Yırtıkyelken'i buldu ve kanlı tebessümü çatlak dudaklarında kolayca belirdi. "Kayıp sanatlar, 'Yelken. Görmek üzere olduğun şey bin yıldır yapılmıyordu." Bunun ardından yüzü asıldı ve tebessüm kayboldu. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Yaşananları düşün, kadın! Calot'un ve benim saldırıya uğradığımız anı. Ne gördün? Bir şey hissettin mi? Tuhaf bir şey? Hadi ama, düşün! Bana bak! Yarama, nasıl yattığıma bak! O dalga çarptığında hangi yöne dönüktüm?"

Yırtıkyelken meslektaşının gözlerindeki ateşi, utkuyla karışan öfkeyi gördü. "Emin değilim," dedi yavaşça. "Evet, bir şey gördüm." Zihninin çatışma boyunca onunla cebelleşen, Calot'un ölümü üzerine avazı çıktığı kadar haykıran –sihir dalgalarına, *o dalgaların ovadan geldiği gerçeğine* haykıran– o kopuk, mantıksal bölümü devreye girdi. Sırma'ya bakan gözleri kısıldı. "Anomander Rake nişan almakla hiç uğraşmadı. Saldırırken ayrım gözetmiyordu. O güç dalgaları *hedeflenmişti*, değil mi? Bize yanlış taraftan geliyorlardı." Artık titriyordu. "İyi ama neden? Tayschrenn neden öyle bir şey yapsın ki?"

Sırma sakatlanmış ellerinden birini kaldırıp Tez Ben'in pelerinini kavradı. "Yırtıkyelken'i kullan, Büyücü. Bu riske girmeye razıyım."

Yırtıkyelken'in kafasında düşünceler birbirini kovaladı. Sırma, Dujek tarafından tünellere gönderilmişti. Alakarga ile mangası da oradaydı. Bir anlaşmaya varılmıştı. "Sırma, burada neler dönüyor?" diye bilmek istedi kadın, korkudan boyun ve omuz kasları kasılarak. "Beni 'kullanmak' da ne demek?"

"Kör değilsin ya, kadın!"

"Sus," dedi Tez Ben. Nesneyi göğüs kemiğiyle hizalamaya dikkat ederek Sırma'nın göğsüne koydu. Üst uç adamın çenesinin hemen altına ulaşırken alt uç gövdesinden arta kalanı birkaç santim aşıyordu. Postun alacalı yüzeyinde hiç durmadan siyah enerji ağları örülüyordu.

Tez Ben'in bir elini nesnenin üzerinden geçirmesiyle ağ dışa doğru yayıldı. Işıltılı siyah tellerin çizdiği kaotik örüntü Sırma'nın tüm vücudunu kaplayarak etinin içine sızdı. Örüntü devamlı değişirken bu değişimler gitgide hızlandı. Gözleri pörtleyen Sırma sarsıldı, sonra tekrar gevşedi. Ciğerlerindeki hava yavaş, sabit bir tıslamayla dışarı kaçtı. Ses ıslak bir gurultuyla kesildikten sonra başka bir nefes almadı.

Tez Ben çömeldiği yerde dik oturup Alakarga'ya göz attı. Çavuş anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle yine onlara doğru dönmüştü.

Yırtıkyelken kirli yenlerinden biriyle alnındaki teri sildi. "Demek ki işe yaramadı. Yapmaya çalıştığınız her neyse becerememiz."

Tez Ben ayağa kalktı. Kalam sarılı cismi alıp Yırtıkyelken'e yaklaştı. Kadının yüzünü incelerken suikastçının bakışları sert ve deliciydi.

Onun yerine Tez Ben konuştu. "Buna sahip çık, Efsuncu. Onu çadırına götürüp orada aç. En önemlisi de sakın Tayschrenn'e gösterme."

Yırtıkyelken kaşlarını çattı. "Ne? Hepsi bu kadar mı?" Bakışları nesneye çevrildi. "Alacağımın ne olduğunu bile bilmiyorum. Her ne ise hiç hoşuma gitmiyor."

Kız sert ve suçlayıcı bir sesle tam arkasından konuştu. "Ne yaptın bilmiyorum, Sihirbaz. Beni uzak tuttuğunu hissettim. Bu hiç de kibarca değildi."

Yırtıkyelken önce kıza, sonra yeniden Tez Ben'e baktı. *Burada neler oluyor böyle?* Siyah adamın yüzü kaya gibiydi ama Yırtıkyelken gözlerinin etrafında bir kıpırtı görür gibi oldu. Korkuya benziyordu.

Alakarga bu sözler üzerine hızla kıza doğru döndü. "Tüm bu olanlar hakkında söyleyecek bir şeyin mi var, acemi?" Ses tonu asabiydi.

Kızın kara gözleri çavuşuna çevrildi. Omuz silkti ve oradan uzaklaştı.

Kalam nesneyi Yırtıkyelken'e uzattı. "Cevaplar," dedi usulca, kelimeleri yuvarlayan melodik kuzey Yedi Kent aksanıyla. "Hepimizin de cevaplara ihtiyacı var, Efsuncu. Baş Büyücü silah arkadaşlarını öldürdü. Bize bir bak; Köprüyakarlar'dan geriye bir tek biz kaldık. Cevaplar kolayca... elde edilmez. Bedel ödemeye razı mısın?"

Sırma'nın vahşice parçalanmış cansız bedenine ve gözlerindeki cansız bakışa son bir kez göz atan Yırtıkyelken cismi aldı. Ellerine hafif geldi. Post kozanın içindeki her neyse inceydi; bazı kısımları oynuyor, kadının parmaklarına sert bir şeyin yumruları ve çıkıntıları geliyordu. Yırtıkyelken suikastçının kaba saba suratına uzun uzun baktı. "Tayschrenn'in," dedi yavaşça, "layığını bulmasını istiyorum."

"Öyleyse anlaştık," dedi Kalan, gülümseyerek. "İş burada başlıyor."

Yırtıkyelken o tebessüm karşısında karnının kasıldığını hissetti. *Kadın, senin neyin var böyle?* İç geçirdi. "Peki." Tepeden aşağı inip ana kampa geri gitmek için arkasına dönerken kızla göz göze geldi. Vücudundan bir ürperti geçen efsuncu durdu. "Sen, acemi," diye seslendi. "Adın ne?"

Kız sadece kendisinin anladığı bir espri duymuşçasına gülümsedi. "Üzgün."

Yırtıkyelken homurdandı. Şaşırmamıştı. Paketi koltukaltına sıkıştırdı ve yamacı ağır aksak indi.

Çavuş Alakarga bir miğfere tekme attı ve onun yokuş aşağı seke seke yuvarlanmasını seyretti. Hızla dönüp Tez Ben'e dik dik baktı. "Oldu mu?"

Üzgün'e kısaca göz atan sihirbaz başını sallayıp onayladı.

"Mangamıza gereksiz bir ilgi çekeceksin," dedi genç kız, Alakarga'ya. "Baş Büyücü Tayschrenn fark edecek."

Çavuş bir kaşını kaldırdı. "Gereksiz bir ilgi mi? O da ne demek?"

Üzgün cevap vermedi.

Alakarga sert bir laf etmemek için dilini tuttu. Kemancı, kız için ne demişti? *Tekinsiz bir kaltak*. Üstelik bunu kızın yüzüne karşı söylemişti ve Üzgün ona o ölü, kaskatı gözlerle bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bunu itiraf etmek istemese de Alakarga lağımcının kaba değerlendirmesini paylaşıyordu. Durumu daha da rahatsız edici kılan şey on beş yaşındaki bu kızın Tez Ben'in ödünü patlatmış olması ve sihirbazın bu konuda konuşmak istememesiydi. İmparatorluk ona nasıl birini göndermişti böyle?

Çavuşun bakışları bir kez daha Yırtıkyelken'e çevrildi. Kadın aşağıdaki katliam alanını katediyordu. Yolundaki kuzgunlar çığlık çığlığa havalanıyor, huzursuz ve korkulu gaklamalarla yukarıda turlamaya devam ediyordu. Çavuş, Kalam'ın sağlam varlığını yanında hissetti.

"Hood'un Nefesi aşkına," diye söylendi Alakarga. "O kuşlar efsuncuyu melun bir dehşet gibi görüyorlar."

"Onu değil," dedi Kalam. "Taşıdığı şeyi."

Gözlerini kısan Alakarga sakalını kaşıdı. "Bu yaptığımız hiç içime sinmiyor. Gerekli olduğundan emin misin?"

Kalam omuz silkti.

"Alakarga," dedi Tez Ben arkalarından, "bizi tünellerde tuttular. Sence Baş Büyücü neler olacağını tahmin etmemiş midir?"

Çavuş sihirbazına doğru döndü. Üzgün onun bir düzine adım gerisinde, işitme menzilinin fazlasıyla içinde bekliyordu. Alakarga kıza kaşlarını çatmasına rağmen bir şey demedi.

Ağır bir sessizlikle geçen kısa bir duraksamanın ardından dikkatini tekrar şehre yöneltti. Moranth lejyonlarının sonuncusu da Batı Kapısı'nın kemerinin altından geçiyordu. Hasar görmüş, izlerle bezenmiş surların arkasından simsiyah duman sütunları yükseliyordu. Çavuş, Moranthlılar ile bir zamanların Pale Özgür

Kenti vatandaşları arasındaki şiddetli husumetin kökenine aşinaydı. Çekişmeli ticaret güzergâhları, birbirinin boğazına sarılan iki ticari güç... Ve Pale bu rekabetten çoğu zaman galip ayrılırdı. Fakat görünüşe bakılırsa batı dağlarının ötesinden gelen, yüzlerini miğferlerinin kitinimsi vizörlerinin arkasında gizleyerek tıkırtılarla ve vızıltılarla konuşan siyah zırhlı savaşçılar skoru nihayet eşitliyorlardı. Kılıçtan geçirilen erkeklerin, kadınların ve çocukların feryatları leşçil kuşların çığlıkları arasında belli belirsiz de olsa duyulabiliyordu.

"Anlaşılan İmparatoriçe, Moranthlılara verdiği sözü tutmuş," dedi Tez Ben usulca. "Bir saatlik katliam. Dujek'in buna göz yumacağını hiç—"

"Dujek emirlerini biliyor," diye araya girdi Alakarga. "Hem omzuna tünemiş bir Baş Büyücü var."

"Bir saat," diye tekrarladı Kalam. "Sonra ortalığı temizlemek bize kalacak."

"Bize değil," dedi Alakarga. "Yeni emirler aldık."

İki adam çavuşlarına bakakaldı.

"Hâlâ ikna edilmeye ihtiyacın var mı?" diye bilmek istedi Tez Ben. "Canımıza okuyorlar. Niyetleri—"

"Yeter!" diye çattı Alakarga. "Şimdi zamanı değil. Kalam, git Kemancı'yı bul. Moranthlılardan ikmal yapmamız lazım. Tez, sen sağ kalanları bir araya topla ve Üzgün'ü de yanında götür. Bir saat sonra Baş Yumruk'un çadırının önünde bana katılın."

"Ya sen?" diye sordu Tez Ben. "Sen ne yapacaksın?"

Çavuş, sihirbazın sesinde iyi gizlenememiş bir özlem duydu. Adamın yönlendirilmeye veya belki de doğru olanı yaptıklarına dair temin edilmeye ihtiyacı vardı. *Öyle bir şey için artık biraz geç.* Yine de üzülmemek elde değildi – Tez Ben'e en büyük arzusunu vermekten âcizdi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdi. Gözünü Pale'dan ayırmadan olduğu yerde çömeldi. "Ne mi yapacağım? Biraz düşünüp taşınacağım, Tez Ben. Seni ve Kalam'ı, Tokmak'ı ve Kemancı'yı dinleyip durdum. Tırıs bile başımın etini yedi. Eh, artık sıra bende. O yüzden beni rahat bırak, Sihirbaz ve o kahrolası kızı da beraberinde götür."

Irkilen Tez Ben geriler gibi oldu. Alakarga'nın sözlerindeki bir şey –veya her şey– onu son derece mutsuz etmişti.

Çavuş bunu kafasına takamayacak kadar yorgundu. Üzerinde kafa patlatması gereken yeni bir görevleri vardı. Dindar biri olsaydı Hood'un Kâsesi'ne kan akıtıp cetlerinin ruhlarına sığınırdı. İtiraf etmek hiç hoşuna gitmese de mangasının hislerini paylaşıyordu: İmparatorluk'taki birileri Köprüyakarlar'ı öldürmek istiyordu.

Pale arkalarında kalmıştı; o kâbus artık ağzındaki kül tadından başka bir şey değildi. Önlerinde bir sonraki hedefleri yatıyordu: Efsanevi Darujhistan şehri. Alakarga yeni bir kâbusun başlamak üzere olduğu önsezisine kapılıyordu.

Çıplak kalmış tepelerin son zirvesinin de ötesindeki kampta çadır sıralarının arasındaki dar yollar, yaralı askerlerle dolup taşan at arabalarından geçilmiyordu. Malazan ordugâhındaki titizlikle kurulu düzen tümüyle bozulmuştu ve ortalık askerlerin yaşadıkları dehşeti seslendiren acı çığlıklarıyla çınlıyordu.

Serseme dönmüş felaketzedelerin arasında zikzaklar çizerken, araba tekerleklerinin açtığı hendeklerdeki kan birikintilerinin üzerinden atlarken Yırtıkyelken'in gözleri budama çadırlarının dışındaki iğrenç bir kesik uzuv yığınında oyalandı. Kamp sivillerinin çadırlarından ve barınaklarından müteşekkil devasa yayılımdan feryat figan bir ağıt yükseliyor, bin farklı sesin bölük pörçük korosu savaşın daima gamlı bir hadise olduğunu hatırlatıyordu.

İmparatorluk'un başkenti Unta'da, üç bin fersah uzaktaki bir askeri karargâhta ismi belirsiz bir yaver, muvazzaf listesinde 2. Ordu'nun üstüne kırmızı bir çizgi çekecek ve düzgün bir el yazısıyla yanına şöyle yazacaktı: *Pale, kış sonları, Burn'ün Uykusu'nun 1163. Yılı.* Dokuz bin adam ve kadının ölümleri işte böyle not edilecek, sonra da unutulup gidecekti.

Yırtıkyelken yüzünü buruşturdu. *Bazılarımız unutmayacağız.* Köprüyakarlar bazı korku verici kuşkular besliyorlardı. Doğrudan bir yüzleşmeyle Tayschrenn'e meydan okuma fikri Yırtıkyelken'in hınç anlayışına ve –eğer Calot'u gerçekten de Baş Büyücü öldürdüyse– ihanete uğramışlık hissine cazip geliyordu. Fakat bazen kendini duygularına fazla kaptırdığını da biliyordu.

İmparatorluk Baş Büyücüsü'yle bir efsun düellosu onu çarçabuk Hood'un Kapısı'na yollardı. Haklılığına inanılan gazap, herhangi bir imparatorluğun yapabileceğinden çok daha fazla cesedi toprağa gömmüştü ve Calot'un da dediği gibi: Yumruğunu istediğin kadar salla ama ölenle ölünmez.

Yırtıkyelken, Malazan İmparatorluğu'nun saflarına katıldığından beri çok fazla ölüm sahnesi görmüştü ama en azından o ölümlerden direkt sorumlu tutulamazdı. Aradaki fark buydu ve o fark uzun bir süre boyunca yeterli olmuştu. *Eskisi gibi değilim. Ellerimdeki kanları yıkayarak yirmi yıl geçirdim.* Lakin şu anda tepenin zirvesindeki tüm o boş zırhlar tekrar tekrar gözlerinin önüne geliyor ve bu sahne yüreğini kemiriyordu. O adam ve kadınlar *ona* doğru koşmuşlar, aşağıdaki ovanın dehşetlerine karşı ondan medet ummuşlardı. Yaptıkları, ölümcül sonuçlar doğuran çaresizce bir eylem olmuştu ama Yırtıkyelken onlara hak veriyordu. Tayschrenn'in aksine kendisi onları umursuyordu. Kendisi de onlardan biriydi. Önceki muharebelerde düşman lejyonlarının Yırtıkyelken'i öldürmesini engellemek için kuduz köpekler gibi dövüşmüşlerdi. Bu seferkiyse bir büyücüler savaşıydı. *Benim mıntıkam.* İkinci'de kıyaklar karşılıklı yapılırdı. Geçmişte herkesi canlı tutan ve İkinci'yi efsanevi bir lejyon hâline getiren de buydu. O askerlerin beklentileri vardı ve bir beklentilerinin olması haklarıydı. Kurtuluş için Yırtıkyelken'i koşmuşlardı. Ve o yüzden can vermişlerdi.

Ya o anda kendimi feda etseydim? Kendi postumu koruyacağıma kovanımın savunmalarını onlara yönlendirseydim? Olay anında içgüdüleriyle hayatta kalmıştı ve içgüdüleri özverinin yakınından bile geçmemişti. Öyle kimseler savaşlarda pek uzun yaşamazlardı.

Yırtıkyelken çadırına yaklaşırken canlı kalmanın kendini bu konuda iyi hissetmekle aynı şey olmadığı sonucuna vardı. Çadırına girip ağzı arkasından kapattı, sonra öylece durup dünyevi eşyalarını gözden geçirdi. İki yüz on dokuz yılın ardından o eşyalar pek azdı. Thyr efsun kitabını içeren meşe sandık müdafaa büyülerinin koruması altındaydı; az sayıdaki simya aygıtı bir çocuk tarafından oyunun orta yerinde terk edilmiş oyuncaklar misali karyolasının yanındaki masaya saçılmıştı.

O dağınıklığın arasında kendine ait Ejderhalar Destesi duru-

yordu. Yırtıkyelken'in bakışları fal kartlarında biraz oyalandıktan sonra gezintisini sürdürdü. Sandığı, simya araç gereçleri ve giysileri tümden başka birine –daha genç, kendinden azıcık bile olsa gurur duyan birine– aitmişçesine farklı görünüyordu artık. Bir tek Deste –Fatid– ona eski bir dost gibi sesleniyordu.

Yırtıkyelken gidip Deste'nin önünde durdu. Dalgın bir hareketle Kalam'ın verdiği paketi elinden bıraktı, sonra da masanın altından bir tabure çekti. Oturup elini Deste'ye doğru uzattı. Tereddüde kapıldı.

Aradan aylar geçmişti. Bir şey Yırtıkyelken'i Deste'den uzak tutmuştu. Belki Calot'un ölümü önceden bilinebilirdi ve belki bu kuşku muharebeden beri düşüncelerinin karanlığında volta atıyordu. Acı ve korku hayatı boyunca ruhunu biçimlendirmişti ama Calot'la beraber geçirdiği zaman başka tür bir biçimlendirme –tasasız, mutlu, kanatlandırıcı bir tane– olmuştu. Yırtıkyelken ona öylesine bir oyalama deyip geçmişti.

"İnadına inkâr diye buna derler." Ses tonundaki burukluğu işitti ve bu sebeple kendisinden nefret etti. Eski iblisleri geri gelmişti ve yanılsamalarının ölümüne kahkahalarla gülüyorlardı. *Deste'yi daha önce de bir defa, Mock'un gırtlağının yarılmasından, Dansçı ile günün birinde bir İmparatorluk'a hükmedecek olan adamın gizlice efendinin –sevgilinin– Kalesine girmelerinden önceki gece de reddetmiştin. Bunun sende huy olduğunu inkâr mı ediyorsun, kadın?*

Ebediyen gömdüğünü zannettiği anılarla görüşü bulanan Yırtıkyelken gözlerini hızla kırpıştırarak masadaki Deste'ye baktı. "Benimle konuşmamı istiyor muyum, eski dostum? Senin hatırlatmalarına, inancın budalalara göre olduğuna dair alaycı tasdiklerine ihtiyaç duyuyor muyum?"

Gözucuyla bir kıpırtı tespit etti. Bağlı postun içinde her ne varsa hareket etmişti. Orada burada yükselen yumrular dikişleri zorluyordu. Yırtıkyelken pakete bön bön baktı. Sonra nefes almakta zorlanarak onu alıp önüne koydu. Kemerinden küçük bir hançer çekip dikişleri kesmeye başladı. Postun içindeki cisim bu çabanın sonucunu beklercesine duruldu. Yırtıkyelken postun kesilmiş bir parçasını kaldırdı.

"'Yelken," dedi tanıdık bir ses.

Paketten parlak sarı renkte ipek bir kıyafet giyen tahta bir kuklanın çıkmasıyla kadının gözleri kocaman açıldı. Kuklanın yuvarlak suratına aşina olduğu bir çehre boyanmıştı.

"Sırma."

"Seni tekrar görmek güzel," diyen kukla ayağa kalktı. Yalpalayınca ustaca oyulmuş ellerini iki yana açarak dengesini sağladı. "Demek ruh nakli böyle bir şeymiş," deyip sarkık şapkasını çıkardı ve sarsakça bir selam vermeyi başardı.

Ruh nakli. "İyi ama o büyü asırlardır kayıptı. Tayschrenn bile—" Yırtıkyelken susup dudaklarını büzdü. Kafası düşüncelerle doluydu.

"Daha sonra," dedi Sırma. Birkaç adım attı, ardından başını öne eğip yeni vücudunu inceledi. "Eh," deyip iç geçirdi, "hayıflanmanın faydası yok, değil mi?" Başını kaldırdı ve boyalı gözlerini efsuncuya dikti. "Tayschrenn akıl etmeden önce çadırıma gitmelisin. Kitabıma ihtiyacım var. Sen de artık bunun bir parçasısın. Vazgeçmek diye bir şey söz konusu değil."

"Neyin parçasıyım?"

Tekinsiz bakışlarını başka tarafa çevirmiş olan Sırma karşılık vermeyip dizlerinin üstüne çöktü. "Ben de diyorum Deste kokusu nereden geliyor," dedi.

Yırtıkyelken'in kollarının altından soğuk terler boşalıyordu. Sırma en iyi zamanlarda bile huzurunu kaçırırdı ama *bu*... Kendi korkusunun kokusunu alabiliyordu. Kuklanın bakışlarını ondan ayırması, küçük lütuflara minnet duymasını sağlıyordu. Eğer efsaneler doğruysa bu Ata Sihri, yani Kurald Galain'di. Ölümcül, haşin, ham ve ilkeldi. Köprüyakarlar gözü peklikleriyle tanınırlardı ama Kaos'a en yakın kovanlarda yürümek deliliğin daniskasıydı. Veyahut çaresizliğin.

Derken Yırtıkyelken'in Thyr Kovanı neredeyse kendiliğinden açıldı ve bitkin vücudu bir güç akımıyla doldu. Gözlerini Deste'ye dikti.

Sırma bunu sezmiş olmalıydı. "Yırtıkyelken," diye fısıldadı, keyifli bir ses tonuyla. "Hadi. Fatid seni çağırıyor. Okunacakları oku."

Cevaben kapıldığı heyecandan derin bir rahatsızlık duyan kadın gönülsüzce Ejderhalar Destesi'ne uzandı. Onu aldığı sırada

elinin titrediğini gördü. Deste'yi yavaşça kararken lakeli tahta kartların soğuğunun parmaklarına ve oradan da kollarına sızdığını hissetti. "Daha şimdiden içlerinde bir fırtına koptuğunu sezinliyorum," dedi ve Deste'yi kesip masanın üstüne koydu.

Sırma'nın yanıt niteliğindeki kahkahası hevesli ve habisti. "İlk Hane gidişatı belirler. Çabuk!"

Yırtıkyelken en üstteki kartı ters çevirdi. Nefesi kesildi. "Karanlık'ın Şövalyesi."

Sırma iç geçirdi. "Gecenin Lordu bu oyuna hükmediyor. Elbette."

Yırtıkyelken karta çizili figürü gözden geçirdi. Yüz her zaman olduğu gibi bulanıktı; Şövalye çıplak, teni simsiyahtı. Belden yukarısı boğum boğum kaslı bir insanınki gibi olup fondaki bomboş karanlıkta yitip giden dumanlı, uhrevi zincirlere bağlı siyah, çift elli bir kılıcı havada tutuyordu. Alt gövdesiyse bir ejderhayı andırıyor, zırhlı siyah pulları karın kısmında solarak griye çalıyordu. Yırtıkyelken her zamanki gibi yeni bir şey, daha önce hiç görmediği ve o âna mahsus bir şey görebiliyordu. Şövalye'nin başının üzerindeki karanlıkta bir şekil asılı duruyordu. Efsuncunun ancak gözucuyla tespit edebildiği belli belirsiz leke, oraya odaklandığında kayboluyordu. *Elbette. Hakikati asla kolay kolay açık etmezsin, değil mi?*

"İkinci kart," diye teşvik eden Sırma masanın üstüne çizilmiş açma alanına sokuldu.

Yırtıkyelken ikinci kartı açtı. "Oponn." İki yüzlü Şansın Maskarası.

"Her işe burunlarını sokma huylarından Hood'un Laneti eksik olmasın," diye hırıldadı Sırma.

Leydi düz dururken erkek ikizi dalgın gözlerle kartın alt kısmından tepetaklak bakıyordu. Dolayısıyla talihin seyri ileri gitmektense geri geliyor, bu da başarıyı işaret ediyordu. Leydi'nin şefkatli denebilecek kadar yumuşak yüz ifadesi, gidişatın artık nasıl dengelendiğini belirten yeni bir çehre sunuyordu. O zamana dek gözden kaçan bir ayrıntı Yırtıkyelken'in dikkatli incelemesine takıldı. Lord'un yukarıya uzanan sağ eli ile Leydi'nin solu arasındaki boşluğa minicik bir gümüş disk sığmıştı. Efsuncu gözlerini kısarak öne eğildi. Disk bir sikkeydi ve yüzeyinde

bir erkek kafası vardı. Yırtıkyelken gözlerini kırptı. Hayır, kadın. Sonra erkek, sonra tekrar kadın. Yırtıkyelken aniden arkasına yaslandı. Sikke dönüyordu.

"Sıradaki!" diye talep etti Sırma. "Amma da yavaşsın!"

Yırtıkyelken kuklanın Oponn kartına ilgi göstermediğini hatta muhtemelen ona ancak kartı tanımlamasına yetecek kadar dikkat etmiş olduğunu gördü. Derin bir nefes aldı. Sırma ile Köprüyakarlar'ın tüm bunlarla bağlantılı olduklarını biliyordu ama kendi rolü henüz kararlaştırılmış değildi. Bu iki kart sayesinde daha şimdiden onlardan daha fazla bilgi sahibiydi. O bilgi pek fazla değildi ama bundan sonra yaşanacaklardan canlı çıkması için yeterli olabilirdi. Yırtıkyelken ciğerlerindeki bütün nefesi verdi, ileriye uzandı ve avucunu Deste'nin üstüne güm diye çarptı.

İrkilen Sırma hızla ona doğru döndü. "Bunda mı kalıyorsun?" dedi öfkeyle. "Soytarı'da mı? İkinci kartta mı? Olacak iş değil! Oynamaya devam etsene, kadın!"

"Hayır," karşılığını veren Yırtıkyelken o iki kartı ellerine alıp tekrar Deste'ye kattı. "Kalmayı seçtim. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Ayağa kalktı.

"Kaltak! Seni göz açıp kapayıncaya kadar öldürebilirim! Hemen buracıkta!"

"Peki," dedi Yırtıkyelken. "Tayschrenn'in sorgusunu kaçırmak için iyi bir bahane. Ne yapacaksan hiç durma yap, Sırma." Kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Kukla hırladı. "Hayır," dedi. "Sana ihtiyacım var. Hem Tayschrenn'i benden bile daha fazla hakir görüyorsun." Başını yan yatırıp son sözlerini değerlendirdi, ardından bir kahkaha attı. "Böylelikle bir ihanet olmayacağına güvenebilirim."

Yırtıkyelken bu beyanı düşündü. "Haklısın," dedi. Dönüp çadırın ağzına gitti. Elini pütürlü brandaya götürdü, sonra durdu. "Sırma, kulakların ne kadar keskin?"

"Oldukça," diye arkasından homurdandı kukla.

"Öyleyse bir şey duyuyor musun?" *Mesela fırıl fırıl dönen bir sikke?*

"Tek duyduğum kamp sesleri. Niye ki? Sen ne duyuyorsun?"

Yırtıkyelken gülümsedi. Cevap vermeden ağzı kenara çekip dışarı çıktı. Komuta çadırına yollanırken içini garip bir umut sardı.

Oponn'a daha önce hiç müttefik gözüyle bakmamıştı. Herhangi bir konuda şansa sığınmak tam bir ahmaklıktı. Açtığı ilk Hane –Karanlık– eline buz gibi soğuk gelmiş, beraberinde şiddetin ve kontrolden çıkmış gücün sahile vuran dalgalarının gürültüsünü getirmişti. Lakin araya selamete benzer tuhaf bir tat da karışmıştı. Şövalye dost veya düşman olabileceği gibi büyük ihtimalle ikisi de olmazdı. O sadece ne yapacağı kestirilemeden kendi çıkarlarını gözetirdi. Fakat Oponn savaşçının gölgesinden gelerek Karanlık Hanesi'ni uçurumun kenarında, gece ile gündüz arası bir yerde sallanırken bırakmıştı. Yırtıkyelken'in kalma kararı vermesine diğer her şeyden çok dönen sikke yol açmıştı.

Sırma hiçbir şey duymamıştı. *Harika.*

Şimdi bile komuta çadırına yaklaşırken o ses kafasının içinde devam ediyor, Yırtıkyelken bunun bir süre daha böyle olacağını düşünüyordu. Sikke döndükçe dönüyor, Oponn kainata iki farklı yüz gösteriyordu. Fakat koz Leydi'deydi. *Dön dönebildiğin kadar, gümüş. Dön dönebildiğin kadar.*

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Thelomen Tartheno Toblakai...
yok olup gitmeye
bu kadar gönülsüz bir halkın
bul isimlerini...
Efsaneleri çürütür
karamsar geçmişimi ve
şanlarının parlaklığı
mahveder gözlerimi...
'Zaptedilemez yüreklerini saran
sadık kafesi geçeyim deme...

...İlelebet toprağa sadık
bu vurdumduymaz taş anıtları geçeyim deme.'
Thelomen Tartheno Toblakai...
Hâlâ ayakta duran bu upuzun sütunlar
gölge düşürür
zihnimin buz gibi toprağına...

Gothos'un Divaneliği (II.iv)
Gothos (d. ?)

İmparatorluk kadırgası derin deniz dalgalarını amansız bir balta başı gibi yarıyor, sabit rüzgârda yelkenler gerilirken serenler gıcırdıyordu. Yüzbaşı Ganoes Paran kamarasında oturuyordu. Karayı görmek için doğu ufkunu taramaktan bıkalı çok olmuştu. Kara görünecekti – hem de yakın bir zamanda.

Paran, karyolasının karşısındaki eğimli duvara yaslanıp fenerlerin sağa sola sallanmasını seyretti ve içerideki yegâne masanın ortasından geçen direğe dalgın bir tavırla hançerini fırlattı. Direk o zamana kadar çok sayıda ufacık delikle kaplanmıştı.

Serin, rutubetli hava akımının yüzünü okşamasıyla döndü ve Topper'ın İmparatorluk Kovanı'ndan çıkmasını seyretti. Pençe Efendisi'ni en son iki yıl önce görmüştü. "Hood'un Nefesi aşkına, be adam," dedi Paran, "başka renk kıyafet yok mu senin? Bu yeşil saplantısının bir şifası olmalı."

Uzun boylu Tiste Andii melezinin üstünde son karşılaştıklarındakilerle aynı giysiler var gibiydi: yeşil yün, yeşil deri. Karşıt bir renge sahip tek şey uzun parmaklarına takılı sayısız yüzüktü. Pençe Efendisi oraya kafası bozuk bir hâlde gelmişti ve Paran'ın açılış sözleri moralini düzeltmemişti. "Böyle yolculuklardan zevk aldığımı mı sanıyorsun, Yüzbaşı? Okyanustaki bir gemiyi arayıp bulmak çok az efsuncunun altından kalkabileceği bir zorluktur."

"Öyleyse güvenilir bir haberci olmalısın," diye söylendi Paran.

"Bakıyorum da adabını geliştirmek için hiç çaba harcamamışsın, Yüzbaşı – itiraf etmeliyim ki Muavin'in sana neden güven duyduğunu aklım almıyor."

"Sen orasını kafana takma, Topper. Madem beni buldun, mesajın nedir?"

Adam kaşlarını çattı. "Kız, Köprüyakarlar'la beraber. Pale'ın dışındalar."

"Kuşatma hâlâ devam mı ediyor? Elindeki bilgi ne kadar eski?"

"Bir haftadan daha az. Zaten o zamandan beri seni arıyordum. Her halükârda," diye devam etti, "düşülen açmaz bozulmak üzere."

Paran homurdandı. Ardından kaşlarını çattı. "Hangi manga?"

"Bütün hepsini biliyor musun?"

"Evet," diye iddia etti Paran.

Topper'ın bakışları daha da sertleşti, sonra bir elini kaldırıp yüzüklerini incelemeye başladı. "Alakarga'nınki. Kız onun acemilerinden biri."

Paran gözlerini kapadı. Buna şaşırmaması gerekirdi. *Tanrılar benimle kafa buluyorlar. Ama hangi tanrılar? Ah, Alakarga. Bir zamanlar, yani Laseen'in adı Surly'yken ve yoldaşına kulak verip bir seçim yapabilecekken bir orduya komuta ediyordun. O zamanlar Surly'yi durdurabilirdin. Hatta beni de durdurabilirdin. Ama artık altı üstü bir mangaya komuta ediyorsun ve Laseen koskoca İmparatoriçe. Ya ben? Ben hayalinin peşinde koşan bir ahmağım ve şimdi tek arzum o hayalin sona ermesi.* Gözlerini açıp Topper'ı süzdü. "Alakarga. Yedi Kent Savaşı: Aren'deki gedik, Kutsal Raraku Çölü, Pan'potsun, Nathilog..."

"Hepsi de İmparator'un zamanındaydı, Paran."

"Öyleyse," dedi Paran, "Alakarga'nın mangasının başına geçeceğim. Görev bizi şehirlerin baş tacı Darujhistan'a götürecek."

"Acemin güçlerini gösteriyor," dedi Topper, yüzünü buruşturarak. "Köprüyakarlar'ı hatta belki Dujek Tekkol'u ve Genabackis'teki bütün İkinci ve Üçüncü orduları yoldan çıkardı."

"Ciddi olamazsın. Hem zaten benim derdim acemiyle. Sadece ve sadece onunla. Muavin yeteri kadar beklediğimizde hemfikir. Şimdi kalkmış bana çok fazla beklediğimizi mi söylüyorsun? Dujek'in isyan etmek üzere olduğuna dünyada inanmam – o öyle bir şey yapmaz. Alakarga da."

"Planlandığı gibi davranacaksın ama sana gizliliğin artık her zamankinden önemli olduğunu hatırlatmam istendi. Pale'a ulaştığında bir Pençe ajanı seninle irtibata geçecek. Başka hiç kimseye güvenme. Acemin silahını buldu ve onunla İmparatorluk'u can evinden vurmaya niyetli. Başarısızlık söz konusu bile olamaz." Topper'ın tuhaf gözleri parladı. "Eğer böyle bir vazifenin altından kalkamayacağını hissediyorsan..."

Paran karşısında duran adamı inceledi. *Eğer durum tarif ettiğin kadar kötüyse neden bir grup Pençe suikastçısı yollamıyorlar?*

Adam her nasılsa Paran'ın aklından geçen soruyu duymuşçasına iç geçirdi. "Kız bir tanrı tarafından kullanılıyor, Yüzbaşı. Kolay kolay ölmez. Onunla başa çıkma planı bazı... düzenlemeler gerektirdi. Hatta planın genişlemesini. İlave tehditlerle ilgilenilmesi lazım ama bunlar zaten hesaba katıldı. Sen emirlerini uygula. Darujhistan'ı ele geçireceksek bütün riskler ortadan kalkmalı ve İmparatoriçe orayı illaki istiyor. Ayrıca Dujek "Tekkol'un..." Gülümsedi "artık kolsuz bırakılmasının zamanı geldiğini düşünüyor."

"Neden?"

"Yandaşları var. Hâlâ İmparator'un varisi olarak ihtiyar Tekkol'u düşündüğüne inanılıyor."

Paran hıhladı. "İmparator ebediyen hüküm sürmeyi planlamıştı, Topper. Laseen'in bu şüphesi çok saçma ve sırf paranoyasına bahane sunduğu için yerini koruyor."

"Yüzbaşı," dedi Topper usulca, "senden çok daha büyük adamlar bundan çok daha azı yüzünden can verdiler. İmparatoriçe hizmetkârlarından itaat bekler ve sadakat talep eder."

"Makul bir hükümdarın beklentisi ve talebi öteki türlü olurdu."

Topper'ın ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı. "Manganın komutasını üstlen, acemiye yakın dur ama senden kuşkulanmasına sebep olacak hiçbir şey yapma. Yerini aldıktan sonra bekleyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Başını çeviren Paran'ın bakışları lombozu buldu. Pencerenin ötesinde masmavi gökyüzü uzanıyordu. Bu... bu *karmakarışık kördüğümde* çok fazla sır, yarı doğru ve apaçık yalan mevcuttu. *Vakit gelip çattığında nasıl davranacağım? Aceminin ölmesi gerek. En azından o kadarı kesin. Ama ya geri kalanlar? Alakarga, seni hatırlıyorum. O zamanlar dimdik dururdun ve hayaller kurarken bu büyüdükçe büyüyen kâbusu aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Her şey olup bittiği zaman ellerime senin kanın da mı bulaşmış olacak?* Tüm bunların arasında fark ettiği bir şey varsa o da artık nihai hainin kim olduğunu bilmediğiydi – tabii illa bir hain olması gerekiyorsa. İmparatorluk İmparatoriçe'den mi ibaretti?

Yoksa başka bir şey, bir miras, bir hırs, sonunda herkes için barış ve refah bulunan bir vizyon muydu? Veya önüne çıkanı yutmaktan bir türlü vazgeçemeyen bir canavar mıydı? Darujhistan – dünyanın en yüce şehri. İmparatorluk'a alevlere boğulmuş hâlde mi katılacaktı? Kapılarını açmanın yararı var mıydı? Malazan İmparatorluğu'nun sorunlu sınırları dahilinde insanlar cetlerinin hayal bile edemeyeceği bir barış içinde yaşıyorlardı; ve Pençe yahut uzak memleketlerdeki bitmez bilmez savaşlar olmasaydı özgürlüğe de kavuşurlardı. İmparator daha en başında bunu mu hayal etmişti? Artık bir önemi var mıydı?

"Talimatlarım anlaşıldı mı, Yüzbaşı?"

Paran adama göz attı ve boşlarcasına elini salladı. "Yeteri kadar."

Topper hırıldayarak kollarını iki yana kaldırdı. Arkasında İmparatorluk Kovanı açıldı. Bir adım geri çekilerek gözden kayboldu.

Paran öne eğilip elleriyle başını kavradı.

Akıntılar Mevsimi gelip çatmıştı ve Genabaris liman şehrindeki ağır Malazan taşıyıcı gemileri durdukları yerde sallanıyor, dev hayvanlar gibi palamarlarını çekiştiriyordu. Bu kadar devasa gemileri ağırlamaya alışkın olmayan iskeleler, babalara yapılan her ani ve şiddetli asılışta meşumca gıcırdıyordu.

Ortalık kasalarla ve kumaşa sarılı bohçalarla –Yedi Kent'ten yeni gelen ve ön saflara gönderilecek malzemelerle– doluydu. İkmal kâtipleri maymunlar gibi bunların üstüne tırmanarak teşhis mühürlerini arıyorlar, liman işçilerinin ve askerlerinin başları üzerinden birbirleriyle çene çalıyorlardı.

İskelenin ucundaki bir kasaya yaslanıp kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş olan ajan, iskelenin yaklaşık otuz metre aşağısındaki bir bohçanın üstünde oturan subayı kısılı gözlerle süzüyordu. Son bir saattir ikisi de yerinden kıpırdamamıştı.

Ajan, bu adamın, alması için gönderilen adam olduğuna kendini inandırmakta güçlük çekiyordu. Subay fevkalade genç ve orduya daha yeni katılmışçasına toy görünüyordu. Üniforması hâlâ terzinin tebeşir izlerini taşıyor ve uzunkılıcının deri sapında tek bir ter lekesi bile bulunmuyordu. Soyluların o iç gıcıklayıcı

kokusunu parfüm gibi üstünde taşıyordu. Ve son bir saattir elleri kucağında, omuzları sarkık vaziyette orada öylece otururak, etrafında devam eden hummalı faaliyeti alık bir inek misali seyrediyordu. Yüzbaşı rütbesinde olmasına rağmen tek bir asker bile ona selam vermeye zahmet etmiyordu – taşıdığı o koku hiç de hafif değildi.

Muavin, İmparatoriçe'ye düzenlenen son suikast girişiminde başına sert bir darbe yemiş olmalıydı. Bu subay bozuntusunun ajandan almak üzere olduğu türde bir hizmete nail olmasının akla yatkın başka bir açıklaması yoktu. *Yapacak bir şey yok.* Ajan huysuzca bütün bu gösterinin salaklar tarafından yönetildiğine karar verdi.

İç geçirerek doğruldu ve aheste adımlarla subayın yanına gitti.

Adam, bir ziyaretçisi olduğunu ancak ajan gelip önünde durunca fark etti, sonra da başını kaldırdı.

Ajan önyargılarını çabucak gözden geçirdi. Bu adamın bakışlarında tehlikeli bir şey vardı. Orada derinlere gömülü bir kıvılcım yanıyor, bu da subayın gözlerini yüzünün geri kalanından daha yaşlı gösteriyordu. "Adın?" diye zoraki bir homurtuyla sordu ajan.

"Amma ağırdan aldın," dedi yüzbaşı, ayağa kalkarak.

Hergele uzun boyluymuş da. Ajan kaşlarını çattı. Uzun boylu hergelelerden nefret ederdi. "Kimi bekliyorsun, Yüzbaşı?"

Adam iskelenin yukarısına baktı. "Bekleme faslı sona erdi. Hadi yürüyelim. Nereye gittiğimizi bildiğine güveniyorum." Uzanıp yerden bir heybe aldı, sonra da önden gitti.

Ajan ona ayak uydurdu. "Pekâlâ," diye söylendi. "Öyle olsun." İskeleden ayrıldıklarında ajan onları ilk sokaktan sağa saptırdı. "Dün gece bir Yeşil Kuorl geldi. Doğrudan Bulut Ormanı'na götürüleceksin, oradan bir Siyah sana Pale'a kadar eşlik edecek."

Yüzbaşı ona boş bir bakış attı.

"Kuorlları hiç duymadın mı?"

"Hayır. Bir ulaşım aracı olduklarını tahmin ediyorum. Yoksa ne diye gemiden Pale'ın bin fersah uzağında indirileyim ki?"

"Moranthlılar onları, biz de Moranthlıları kullanıyoruz." Ajan kendi kendine kaş çattı. "Hatta bugünlerde onları çok fazla kullanıyoruz. Yeşiller getir götür işlerinin çoğunu hallediyorlar

ve senin benim gibi insanları taşıyorlar. Fakat Siyahlar Pale'da konuşlular ve farklı klanlar birbirleriyle yüz göz olmaktan hoşlanmazlar. Moranthlılar bir sürü klana ayrılır, isim niyetine renkleri kullanırlar ve isimleriyle aynı renkte giyinirler. Böylece hiç kimse birbiriyle karıştırılmaz."

"Ve ben bir Yeşil'le beraber bir Kuorl'a bineceğim, öyle mi?"

"Aynen öyle, Yüzbaşı."

Dar bir sokaktan geçtiler. Malazan muhafızları her kavşakta ellerini silahlarından ayırmaksızın kol geziyordu.

Yüzbaşı öyle bir tugayın selamına karşılık verdi. "İsyanlarla sorun yaşıyor musunuz?" diye sordu kılavuzuna.

"İsyanlar, evet. Sorun, hayır."

"Bakalım doğru anlamış mıyım." Yüzbaşının ses tonu sertti. "Pale'a en yakın noktada gemiden ineceğime çekirge gibi kokan ve giyinen bir grup yarı insan barbarla beraber kara üzerinden gideceğim. Ve bu sayede kimse durumun ayırdına varmayacak çünkü Pale'a ulaşmamız bir yıl sürecek ve o zamana kadar her şey cehennemi boylamış olacak. Buraya kadar haklı mıyım?"

Ajan sırıtarak başını iki yana salladı. Uzun boylu adamlara, daha doğrusu kendisinden daha uzun boylu adamlara yönelik nefretine rağmen gardını indirmekten kendini alamadı. Bu seferki en azından sözünü sakınmıyordu – ve bir soylu için bu özellikle etkileyici bir huydu. Belki de Lorn'un kafası hâlâ çalışıyordu. "Kara üzerinden mi dedin? Tam olarak öyle, Yüzbaşı. Hem de karanın çok ama çok üzerinden." Alelade bir kapı aralığında durup genç adama doğru döndü. "Anlayacağın, Kuorllar uçarlar. Kanatları vardır. Hem de dört tane. Her birinin arkasını görebilirsin ve aklına eserse parmağınla onları delebilirsin de. Ama bunu yerden yarım kilometre yüksekteyken yapmamaya bak, tamam mı? Çünkü bu uzun bir mesafe gibi görünebilir ama düşmeye bir başladın mı kaşla göz arasında bitiverir. Beni anlıyor musun, Yüzbaşı?" Kapıyı açtı. Ötede yukarı çıkan bir merdiven vardı.

Yüzbaşının beti benzi atmıştı. "İstihbarat raporlarına da hiç güven olmuyor," diye mırıldandı.

Ajanın sırıtışı genişledi. "Biz o raporları sizden önce okuruz. Hayatta ancak bilmen gerekenleri bilirsin. Bunu aklından çıkarma, Yüzbaşı...?"

Genç adamın tek cevabı tebessüm etmek oldu.

İçeri girip kapıyı arkalarından kapadılar.

Artık İmparatorluk'un Pale karargâhı olan yerleşkeyi katettiği sırada bir piyade eri Yırtıkyelken'in önüne çıktı. Elinin ayağına dolandığı her hâlinden anlaşılan oğlan ancak ağzını birkaç defa açıp kapadıktan sonra konuşabildi.

"Efsuncu?"

Yırtıkyelken durdu. Tayschrenn'i biraz daha bekletme düşüncesi hoşuna gitmişti. "Ne var, asker?"

Piyade başını çevirip arkasına göz attı. "Muhafızlar, Efsuncu. Bir sorunları var. Benden—"

"Kimlerin? Hangi muhafızların? Beni onlara götür."

"Peki, Efsuncu."

Yırtıkyelken piyadeyi takip ederek ana binanın en yakın köşesinden döndü. Yerleşke duvarı, bina boyunca uzanan dar bir geçit yaratıyordu. Geçidin karşı ucunda başı önüne eğik bir figür diz çökmüş bekliyordu. Figürün yanında kahverengi lekelerle kaplı büyük, yamru yumru bir kanaviçe çuval duruyordu. Hem adamın hem de çuvalın etrafında sinek bulutları uçuşuyordu.

Piyade durup efsuncuya doğru döndü. "Hâlâ yerinden kıpırdamadı. Devriye gezen muhafızlar buradan geçerlerken rahatsızlanıp duruyorlar."

Diz çökmüş adama bakan Yırtıkyelken'in aniden gözleri doldu. Piyadeye aldırış etmeden koridora girdi. Kokuyu alınca bir duvara çarpmış gibi oldu. *Of*, diye aklından geçirdi. *Muharebeden beri burada. Beş gündür.* Efsuncu iyice yaklaştı. Bellurdan diz çökmesine rağmen başı neredeyse onunkiyle aynı hizadaydı. Thelomen Baş Büyücü hâlâ savaş kılığından arta kalanları giyiyordu: kavrulup yırtılmış kırpık hayvan postları, sert kumaştan dokunmuş bir tuniğin kanla kaplı parçaları. Yırtıkyelken gelip önünde durduğunda adamın boynunun ve yüzünün yanık kabarcıklarıyla kaplı olduğunu gördü. Saçlarının çoğu yoktu.

"Berbat görünüyorsun, Bellurdan," dedi.

Devin başı yavaşça döndü. Etrafları kızarmış gözler kadının yüzüne odaklandı. "Ah," diye gürledi, "Yırtıkyelken." Bitkin te-

bessümü bir yanağındaki kömürleşmiş deriyi çatlattı. Orada kırmızı ve kuru bir yara açıldı.

Tebessümü Yırtıkyelken'i neredeyse yıkacaktı. "Tedaviye ihtiyacın var, eski dostum." Bakışları bez çuvala çevrildi. Yüzeyi sineklerle kaplıydı. "Gel hadi. Geceayazı bu hâlini görseydi kafanı koparırdı." Vücudunu bir titremenin aldığını hissetse de azmedip vazgeçmedi. "Onunla ilgileniriz, Bellurdan. Sen ve ben. Ama bunun için kuvvetimizi kazanmamız gerek."

Thelomen başını yavaşça iki yana salladı. "Bunu ben seçtim, Yırtıkyelken. Dıştaki yara izleriyle içtekiler birdir." Derin bir nefes aldı. "Bu yaralardan sağ kurtulacağım. Ve sevgilimin höyüğünü tek başıma dikeceğim. Ama henüz vakit gelmedi." Devasa ellerinden birini çuvalın üstüne koydu. "Tayschrenn bunu yapmama müsaade etti. Sen de eder misin?"

İçindekabaranöfkeseliYırtıkyelken'iihayretedüşürdü."Tayschrenn sana müsaade etti, öyle mi?" Alaycı sesi kendi kulaklarına bile insafsız, kulak törpüleyecek kadar sert geldi. Bellurdan'ın irkildiğini ve büzülür gibi olduğunu gördü. Bir parçası feryat etmek, kollarını deve sarıp hüngür hüngür ağlamak istese de artık hiddetin pençesindeydi. "Geceayazı'nı o piç kurusu öldürdü, Bellurdan! Ay'ın lordunun iblis kaldırmaya ne vakti ne de hevesi vardı. Bir düşün! Tayschrenn hazırlık yapacak vakte—"

"Hayır!" Thelomen'in sesi koridorda gök gibi gürledi. O apar topar ayağa kalkarken Yırtıkyelken bir adım geri çekildi. Gözlerinde ümitsizce bir ateş yanan dev, duvarları yıkmaya hazır gibiydi. Elleri sıkılarak yumruk hâlini aldı. Sonra gözleri Yırtıkyelken'e odaklandı. Âdeta donakaldı. Birdenbire omuzları çöktü, elleri açıldı ve gözlerindeki ateş söndü. "Hayır," dedi yeniden, bu sefer keder dolu bir sesle. "Tayschrenn bizim koruyucumuz. Her zaman olduğu gibi, Yırtıkyelken. İlk zamanları hatırlıyor musun? İmparator deliydi ama Tayschrenn onun yanından ayrılmadı. İmparatorluk'un rüyasını şekillendirdi ve böylece İmparator'un kâbusuna karşı çıktı. Ay Tohumu Lordu'nu hafife aldık, hepsi bu."

Yırtıkyelken adamın haşatı çıkmış yüzüne bakakaldı. Sırma'nın biçilmiş vücudunun anısı yeniden canlandı. Orada bir yankı vardı ama onu bir türlü yakalayamıyordu. "İlk zamanları hatırlıyorum," dedi usulca, hafızasını yoklayarak. Anılar netliğini korusa

da aralarındaki bağ hâlâ gözünden kaçıyordu. Tez Ben'le konuşmayı çok istiyordu ama muharebe gününden beri Köprüyakarlar'ı hiç görmemişti. Adamlar Sırma'yı ona verip gitmişlerdi ve o kukla da Yırtıkyelken'i her geçen gün daha da korkutuyordu. Üstelik artık Sırma'nın besleyecek bir garezi vardı –Ejderhalar Destesi'yle yaşadıkları o sahne büyücünün ağırına gitmişti– ve Yırtıkyelken'e bilgi vermeyerek ondan öç almaktaydı. "İmparator etrafında doğru kimseleri toplamakta becerikliydi," diye sözlerini sürdürdü kadın. "Ama aptal değildi. İhanetin o gruptan geleceğinin farkındaydı. Bizi doğru kimseler yapan şey de gücümüzdü. Hatırlıyorum, Bellurdan." Başını iki yana salladı. "İmparator öldü ama güç halen orada."

Yırtıkyelken'in nefesi kesildi. "İşte bu," dedi kısmen kendi kendine. "Aradaki bağ Tayschrenn."

"İmparator deliydi," dedi Bellurdan. "Yoksa kendini daha iyi korurdu."

Yırtıkyelken bu yorum üzerine kaşlarını çattı. Thelomen haklıydı. Kendisinin de az önce söylediği gibi yaşlı adam aptal değildi. Öyleyse neler olmuştu? "Üzgünüm ama daha sonra konuşmamız gerek. Baş Büyücü beni çağırdı. Bellurdan, daha sonra konuşur muyuz?"

Dev kafa salladı. "Nasıl istersen. Yakında Geceayazı'nın höyüğünü dikmek için yola çıkacağım. Sanırım Rhivi Ovası'nın iyice içlerine bir yere."

Yırtıkyelken arkasına göz attı. Genç piyade hâlâ koridorun başında bekliyor, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu. "Bellurdan, Geceayazı'nın kalıntılarına bir yalıtım büyüsü yapabilir miyim?"

Gözleri buğulanan dev yerdeki çuvala baktı. "Doğru, muhafızlar hiç memnun değiller." Biraz düşündü. "Peki, Yırtıkyelken. Yapabilirsin."

"Buradan tahta kadar leş gibi kokuyor," diyen Kalan'ın yara izli yüzü endişeyle buruşmuştu. Çömelmiş oturan ve dalgın dalgın, toprağa hançeriyle ağ çizgileri kazıyan adam başını kaldırıp çavuşuna baktı.

Pale'ın lekeli surlarını süzerken Alakarga'nın sakalının altında kalan çene kasları sımsıkı kasılıydı. "Bu tepede son durduğumda," dedi gözlerini kısarak, "ortalık zırhlarla doluydu. Ve de bir buçuk büyücüyle." Bir müddet sessiz kaldı, ardından iç geçirdi. "Devam et, Onbaşı."

Kalam kafa salladı. "Eskiden beri tanıdığım bazı ağızları yokladım," derken parlak sabah ışığı karşısında gözlerini kapattı. "Yüksek mevkilerden birileri bizi mimlemiş. Bunu sarayın ta kendisi de yapmış olabilir. Tabii soylular da – perde arkasında eskisi gibi dolaplar çevirdikleri konuşuluyor." Yüzünü ekşitti. "Şimdi de Unta'dan gelen, gırtlaklarımızı kestirtmeye hevesli yeni bir yüzbaşımız var. Son üç yılda dört yüzbaşı eskittik. Hepsi de beş para etmezdi."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Tez Ben üç metre ötede, tepenin zirvesinde dikiliyordu. Bu sefer o konuştu. "Planı sen de duydun. Hadi ama, Alakarga. O adam dosdoğru saraydan çıktığı gibi kucağımıza düştü. Hem de—"

"Susun," diye mırıldandı Alakarga. "Düşünüyorum."

Kalam ile Tez Ben aralarında bakıştılar.

Uzun bir dakika geçti. Aşağıdaki yolda asker arabaları şehre doğru uzanan tekerlek izlerinde tıngır mıngır ilerliyordu. İçleri, Caladan Brood ve Kızıl Muhafızlar tarafından hırpalanmış, neredeyse bozguna uğratılmış 5. ve 6. Ordulardan kalanlarla doluydu. Alakarga başını iki yana salladı. Eksilmemiş tek kuvvet Moranthlılardı ve onlar da sadece Siyah alayları cepheye sürmeye, Yeşilleriyse taşıma ve teslimat işlerinde kullanmaya kararlı görünüyorlardı – peki ya haklarında o kadar çok şey duyduğu Sarılar hangi cehennemdeydi? *Zaten o insandışı piçlerden ne hayır gelir ki?* Bir saatlik intikamları sonrasında Pale'ın lağım oluklarındaki sular kırmızı akmaya devam ediyordu. Defin ekipleri işlerini bitirdiği zaman şehir surlarının dışında birkaç tepe daha yükselecekti. Hem de koca koca tepeler.

Öte yandan bin üç yüz ölü Köprüyakar'ı yâd eden hiçbir şey olmayacaktı. Solucanların o ölülerle kendilerine ziyafet çekmek için fazla derine inmeleri gerekmiyordu. Çavuşu iliklerine kadar ürperten şey, az sayıdaki sağ kalanlar haricinde hiç kimsenin onları kurtarmak için ciddi bir çaba harcamadığı gerçeğiydi. Düşük

rütbeli bir subay, Tayschrenn'in görevi başında can verenlere yönelik taziyelerini sunmuş, sonra da kahramanlık ve fedakârlık hakkında bir araba dolusu boş laf etmişti. Otuz dokuz kişilik seyirci kitlesi de onu taş gibi suratlarla dinlemişti. Subay iki saat sonra odasında garotla* ustaca boğulmuş olarak bulunmuştu. Moraller bozuktu – beş yıl önce alaydaki hiç kimse bu kadar çirkin bir şeyi aklından bile geçirmezdi. Şimdiyse habere kimse şaşırmamıştı.

Garot – kulağa Pençe işi gibi geliyor. Kalam bunun bir düzmece, Köprüyakarlar'dan geriye kalanları itibarsızlaştırma amaçlı alengirli bir dalavere olduğunu ileri sürmüştü. Alakarga kuşkuluydu.

Çavuş zihnini düzene sokmaya çalıştı. Arada bir bağlantı varsa fark edilmeyecek kadar basit olmalıydı. Fakat bitkinlik yoğun bir sis gibi üstüne çöküyordu. Derin bir nefesle sabah havasını ciğerlerine doldurdu. "Yeni acemi?" diye sordu.

Kalam bir homurtuyla doğruldu. Gözlerinde dalgın ve düşünceli bir bakış belirdi. "Olabilir," dedi nihayet. "Ama bir Pençe için epey genç."

"Üzgün ortaya çıkmadan önce saf kötülüğe bir türlü inanmazdım," dedi Tez Ben. "Ama haklısın, o fazlasıyla genç. Göreve yollanmadan önce ne kadar zaman eğitiliyorlar ki?"

Kalam huzursuzca omuz silkti. "En az on beş yıl. Gerçi çok küçükken alınıyorlar. Beş veya altı yaşlarında."

"Belki büyücülüğe başvurarak olduğundan daha genç gösterilmiştir," dedi Tez Ben. "Üst düzey bir iş ama Tayschrenn'in yetenekleri dahilinde."

"Öyle bir şey hemen anlaşılır," diye mırıldandı Alakarga. "Bence kız kötü yetiştirilmiş, hepsi bu."

Tez Ben alaycı bir homurtu çıkardı. "Sakın buna gerçekten inandığını söyleme, Alakarga."

Çavuşun suratı asıldı. "Üzgün konusu kapanmıştır. Ve bana aklımdan ne geçtiğini söylemeye kalkma, Sihirbaz." Kalam'a doğru döndü. "Pekâlâ. Imparatorluk'un bugünlerde kendi askerlerini öldürdüğünü düşünüyorsunuz. Belki de Laseen'in veya ona yakın

* Boyna dolanan ve kurbanı boğarak öldürmekte kullanılan sağlam bir kordon ya da tel. –çn

birinin kendi mıntıkasını temizlediğini, belli başlı kişilerden kurtulduğunu sanıyorsunuz. Peki. Bana sebebini söyleyin."

"Yandaşlar," diye hemen yanıtladı Kalam. "İmparator'un hatırasına sadık kalmış herkes."

"Akla yatmıyor," dedi Alakarga. "Biz zaten ölüp gidiyoruz. Laseen'in yardımına ihtiyacımız yok. Dujek hariç bu ordudaki hiç kimse İmparator'un adını dahi bilmiyor. Bilseler de umurlarında değil. İmparator öldü. Yaşasın İmparatoriçe."

"Laseen'de oturup bekleyecek sabır yok," dedi Tez Ben.

Kalam kafa sallayarak onayladı. "İmparatoriçe zaten ivme kaybediyor. Eskiden hayat daha güzeldi – onun asıl öldürmek istediği de o anı."

"Sırma delikteki yılanımız," dedi Tez Ben, sertçe kafa sallayarak. "Planımız işe yarayacak, Alakarga. Bu konuda ne yaptığımı biliyorum."

"Hayatta olsaydı İmparator'un yapacağını yapıyoruz," diye ekledi Kalam. "Oyunu tersine çeviriyoruz. Kendi mıntıkamızı kendimiz temizliyoruz."

Alakarga bir elini kaldırdı. "Pekâlâ. Artık susun. İkiniz de çok fazla ezberden konuşur gibisiniz." Duraksadı. "Bu bir teori. Karmaşık bir tane. İşin iç yüzünü kimler biliyor, kimler bilmiyor?" Tez Ben'in yüz ifadesi üzerine kaşlarını çattı. "Tamam, o Sırma'nın görevi. Ama büyük, güçlü ve insafsız biriyle karşı karşıya kaldığında ne olacak?"

"Tayschrenn gibi biri mi?" Sihirbaz sırıttı.

"Evet. Eminim buna da bir cevabın vardır. Bakalım kendim çözebilecek miyim. Daha belalı birini ararsın. Onunla anlaşma yapıp tezgâhı kurarsın ve elimizi yeterince çabuk tutabilirsek hayat toz pembe olur. Yaklaştım mı, Sihirbaz?"

Kalam keyifli bir homurtu çıkardı.

Tez Ben başka tarafa baktı. "Yedi Kent'teyken, İmparatorluk çıkagelmeden önce—"

"Yedi Kent'teyken Yedi Kent'teydiniz," dedi Alakarga. "Yahu sizi çölde kovalayan manganın başında ben vardım, unuttun mu? Nasıl çalışırsın biliyorum, Tez. Böyle işlerde eline kimsenin su dökemeyeceğini de. Ama o zamanlar cemiyetinden bir tek senin sağ kaldığını da hatırlıyorum. Ya bu sefer?"

Sihirbaz bu sözlerden incinmiş gibi göründü. Dudakları incelerek düz bir çizgi hâlini aldı.

Çavuş iç geçirdi. "Pekâlâ. Planı uygulayalım. Süreci başlatın. Ve o kadın efsuncuyu tamamen yanımıza çekelim. Sırma zincirlerini koparırsa ona ihtiyacımız olacak."

"Peki ya Üzgün?" diye sordu Kalam.

Alakarga tereddüt etti. Sorunun altında yatan soruyu anlamıştı. Tez Ben tugayın beyni, Kalam ise katiliydi. İkisi de kendi becerilerine olan şaşmaz bağlılıklarıyla onu huzursuz ederdi. "Onu rahat bırakın," dedi en sonunda. "Şimdilik."

Kalam ile Tez Ben iç geçirdiler ve çavuşlarından gizli bakışarak sırıttılar.

"Şımarmayın yeter," dedi Alakarga istifini bozmadan.

Sırıtışlar kayboldu.

Çavuşun bakışları şehre giren at arabalarına çevrildi. İki atlı oraya yaklaşıyordu. "Pekâlâ," dedi yeniden. "At binin. Karşılama komitemiz geliyor." Atlılar yine onun mangasından Kemancı ile Üzgün'dü.

"Sence yeni yüzbaşı buraya varmış mıdır?" diye sordu Kalam, eyere çıkarken. Alacalı atı başını çevirip onu ısırır gibi yaptı. Kalam cevaben hırıldadı. İki eski yoldaş az sonra karşılıklı bir güvensizlik içinde duruldu.

Alakarga bunu keyifle seyretti. "Muhtemelen. Hadi yanlarına gidelim. Surlardan bizi izleyen birileri varsa kıllanmış olabilirler." Sonra keyfi kaçtı. Sahiden de oyunu tersine çevirmişlerdi. Ve zamanlamaları daha beter olamazdı. Alakarga sıradaki görevlerinin kapsamını biliyor ve o sayede hem Tez Ben'den hem de Kalam'dan daha çok şeye aklı eriyordu. Yine de işleri daha da çetrefilleştirmenin anlamı yoktu. *Nasılsa yakında öğrenecekler.*

Yırtıkyelken, Baş Büyücü Tayschrenn'in altı adım gerisinde duruyordu. Malazan sancakları rüzgârda şaklıyor, is lekeli taretin üzerine takılı direkler gıcırdıyordu. Fakat durdukları korunaklı yerde hava durgundu. Yırtıkyelken'in karşısındaki batı ufkunda Moranth Dağları yükseliyor, eğri bir kolla kuzeydeki Genabaris'e doğru uzanıyordu. Sıradağ güneye indiğinde Tahlyn dağlarıyla

birleşip doğu istikametli bin fersahlık tırtıklı bir hat hâlini alıyordu. Yırtıkyelken'in sağında Rhivi Ovası'nın sarı otlarla kaplı düzlüğü yayılıyordu.

Tayschrenn bir mazgal dişine yaslanarak şehre giren arabaları seyrediyordu. Aşağıdan öküzlerin inlemeleri ve askerlerin bağrışları yükseliyordu. Baş Büyücü birkaç dakikadır ne kıpırdamış ne de konuşmuştu. Solunda meşe yüzeyi derinlemesine oyulmuş rünlerle kaplı küçük bir tahta masa duruyordu. Yüzeyin orasında burasında ilginç koyu lekeler göze çarpıyordu.

Yırtıkyelken'in omuzları gerginlik boğumlarıyla zonkluyordu. Bellurdan'la karşılaşması onu sarsmıştı ve kendini şimdi yaşanacaklara hazır hissetmiyordu.

"Köprüyakarlar," diye mırıldandı Baş Büyücü.

Şaşıran efsuncu kaşlarını çattı, sonra gidip Tayschrenn'in yanında durdu. Sağlarındaki, kendisinin fazlasıyla aşina olduğu tepeden bir grup atlı asker iniyordu. Yırtıkyelken o mesafeden bile dördünü tanıdı: Tez Ben, Kalam, Alakarga ve Üzgün adlı o acemi. Beşinci atlı lağımcı olduğu her hâlinden anlaşılan, kısa boylu, sırımsı bir adamdı. "Hımm?" dedi sahte bir ilgisizlikle.

"Alakarga'nın mangası," dedi Tayschrenn. Bakışlarını efsuncuya çevirdi. "Ay'ın ricatından hemen sonra konuştuğun manga." Baş Büyücü gülümsedi, ardından kadının omzunu sıvazladı. "Gel. Falıma bakmanı istiyorum. Hadi başlayalım." Gidip masanın önünde durdu. "Oponn'un telleri tuhaf bir ağ örüyor. Nüfuzuna tekrar tekrar dolanıyorum." Sura sırtını dönüp bir mazgal aralığına oturdu ve başını kaldırdı. "Yırtıkyelken," dedi ciddiyetle, "İmparatorluk meselelerinde ben İmparatoriçe'nin hizmetkârıyım."

Yırtıkyelken muharebe sonrası toplantıdaki tartışmalarını anımsadı. Hiçbir çözüme ulaşılmamıştı. "O zaman belki şikâyetlerimi doğrudan ona iletmeliyim."

Tayschrenn'in kaşları kalktı. "Bunu bir espri kabul ediyorum."

"Öyle mi yapıyorsun?"

"Evet," dedi Baş Büyücü sertçe. "Ve buna şükret, kadın."

Efsuncu, Destesini çıkarıp karnına dayadı ve parmaklarını en üstteki kartta gezdirdi. Kart serindi. Yırtıkyelken büyük bir ağır-

lık ve karanlık hissetti. Deste'yi masanın ortasına koydu, sonra yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöktü. Bakışları Tayschrenn'inkilere kenetlendi. "Başlayalım mı?"

"Bana Dönen Sikke'den bahset."

Yırtıkyelken'in nefesi kesildi. Kıpırdayamadı.

"İlk kart," diye buyurdu Tayschrenn.

Efsuncu ciğerlerindeki havayı bir tıslamayla dışarı atarak iç geçirdi. *Canı çıkasıca*, diye düşündü. Kafasında bir kahkahanın yankısı çınladı ve birinin ya da bir şeyin yolu açmış olduğunu anladı. Bir Ermiş arkasında soğukkanlı ve keyifli hatta neredeyse hercai bir his bırakarak onun vasıtasıyla dünyaya uzanıyordu. Gözleri kendiliğinden kapanan Yırtıkyelken ilk karta dokundu. Kartı âdeta gelişigüzelce sağına açtı. Gözleri kapalı kalsa da gülümsediğini hissetti. "İttifaksız bir kart: Küre. Yargı ve doğruyu görme." İkinci kartı alanın soluna attı. "Bakire, Ölüm Üst Hanesi. Yaralı ve gözleri bağlı. Elleri kanlı."

Çok uzaklardan gelircesine atların gümbürtüsünü duydu. Ses yaklaştı ve toprak onları yutmuşçasına tam altından geçti. Sonra arkasından tekrar yükseldi. Yırtıkyelken kafa salladığını hissetti. *Acemi*. "Ellerindeki kan ona ait değil. İşlenen suç ona ait değil. Gözlerini saran kumaş ıslak."

Üçüncü kartı tam önüne çarptı. Gözkapaklarının gerisinde bir imge biçimlendi. Gördüğü şey onu ürpertip korkuttu. "Suikastçı, Gölge Üst Hanesi. Urgan, sonu gelmez bir ilmekler zinciri. Suikastçıların Hamisi de bu oyunda." Bir an için Tazıların ulumasını duyar gibi oldu. Elini dördüncü karta koyduğunda tanımanın verdiği bir heyecana kapıldı ve bunu sahte tevazuya benzer bir şey izledi. "Oponn. Leydi'nin başı yukarıda, Lord'unki aşağıda." Kartı alıp Tayschrenn'in karşısına koydu.

İşte engelin. Kendi kendine gülümsedi. *Biraz düşünüp taşın bakalım, Baş Büyücü. Leydi sana tiksintiyle bakıyor*. Yırtıkyelken adamın soru sormaya can attığını tahmin ediyordu ama Tayschrenn onları dile getirmedi. Bu açılışın arkasında çok fazla güç vardı. Yoksa Ermiş'in varlığını sezmiş miydi? Yırtıkyelken bunun adamı korkutup korkutmadığını merak etti.

"Sikke," sözünün çıktığını duydu ağzından, "dönüyor, Baş Büyücü. Yüzü pek çok, belki bir avuç kişiye bakıyor ve işte onla-

rın kartı." Beşinci kartı kenarları değecek şekilde Oponn'un sağına bıraktı. "Bağımsız bir kart daha: Taç. Dikine durduğu için bilgeliği ve adaleti temsil ediyor. Etrafı mavi ve yeşil renkli gaz alevlerinin aydınlattığı güzel bir şehrin surlarıyla çevrili." Yırtıkyelken biraz düşündü. "Evet, Darujhistan. Son Özgür Kent."

Ermiş'in canı sıkılmışçasına geri çekilmesiyle geçit kapandı. Yorgun vücudu beklenmedik bir sıcaklıkla rahatlayan Yırtıkyelken'in gözleri açıldı. "Oponn'un ağına düştük," dedi, bu beyandaki gizli hakikatten keyif duyarak. "Daha ileri gidemem, Baş Büyücü."

Tayschrenn uzun bir nefes verip arkasına yaslandı. "Benim gidebildiğimin çok daha ötesine gittin, Efsuncu." Kadına bakarken yüzü asıktı. "Verdiği mesajdan değilse bile kaynağından etkilendim." Kaşlarını çatıp dirseklerini dizlerine dayadı ve uzun parmaklarını birbirine dayadı. "Şu Dönen Sikke devamlı yankı yapıyor. Bu biçimlendirmede Maskara'nın mizahı var – şu anda bile yanlış yönlendirildiğimizi hissediyorum. Ölüm'ün Bakiresi – muhtemelen bir yanıltma."

Şimdi etkilenme sırası Yırtıkyelken'deydi. Demek ki Baş Büyücü bir Üstat'tı. Kartların açılmasını vurgulayan kahkahaları o da duymuş muydu? Yırtıkyelken duymadığını umuyordu. "Haklı olabilirsin," dedi. "Bakire'nin yüzü sürekli değişiyor – herhangi bir kimse olabilir. Oponn veya Urgan için aynı şeyi söyleyemem." Kafa salladı. "Yanıltmaca olma ihtimali çok yüksek," derken bir dengiyle sohbet etmekten memnundu ama bu gerçek ona içten içe surat ekşittiriyordu. *Nefretin ve hıncın saf, bozulmadan kalması hep daha iyidir.*

"Ne düşündüğünü duymak isterim," dedi Tayschrenn.

İrkilen Yırtıkyelken adamın sabit bakışlarından ürktü. Kartları toplamaya başladı. Bir açıklama sunmaktan zarar gelir miydi? *Bilakis kafası şimdikinden daha bile çok karışır.* "Yanıltmaca, Hami Suikastçı'nın başlıca yeteneğidir. Sözümona efendisi Gölgetaht'a dair hiçbir şey sezinlemedim. Bu da Urgan'ın burada tek başına olduğundan kuşkulanmama neden oluyor. Suikastçı'dan sakın, Baş Büyücü; onun oyunları Gölgetaht'ınkilerden daha bile usturupludur. Ve Oponn kendi versiyonunu oynasa da oyun aynı oyundur ve bu oyun dünyamızda cereyan eder. Talihin İkizleri,

Gölge Âlem'de söz sahibi değiller ve Gölge, sınırlarını kaydırmasıyla –kuralları çiğnemesiyle– bilinir."

"Doğru," diyen Tayschrenn of çekerek ayağa kalktı. "O piç âlemin doğumu hep rahatımı kaçırmıştır."

"Orası henüz genç," dedi Yırtıkyelken. Destesini alıp pelerininin cebine geri koydu. "Nihai biçimlendirmesine daha asırlar var ve öyle bir şey asla gerçekleşmeyebilir de. Çarçabuk ölüp giden diğer yeni Haneleri hatırla."

"Bu seferki çok fazla güç kokuyor." Tayschrenn, Moranth Dağları'nı incelemeye kaldığı yerden devam etti. "Minnetimin," dedi, Yırtıkyelken şehre inen merdivene giderken, "bir değeri vardır. En azından öyle umuyorum. Her halükârda ona sahipsin, Efsuncu."

Yırtıkyelken sahanlıkta tereddüde kapıldı, sonra da inmeye başladı. Tayschrenn az önce yanlış yönlendirildiğini öğrenseydi bu kadar cömert davranmazdı. Yırtıkyelken, Bakire'nin kimliğini tahmin edebiliyordu. Düşünceleri Bakire'nin ortaya çıktığı âna geri gitti. Gürültüsünü duyduğu ve altından geçip giden atlar bir illüzyon değildi. Alakarga'nın mangası az önce aşağıdaki kapıdan şehre girmişti. Üzgün de aralarındaydı. Bu bir tesadüf müydü? Belki ama Yırtıkyelken öyle düşünmüyordu. Dönen Sikke o anda hafifçe yalpalamış, sonra şıngırtısı kaldığı yerden devam etmişti. Yırtıkyelken onu gece gündüz zihninde duymasına rağmen sese iyice alışmıştı ve artık onu bulmak için yoğunlaşması gerektiğini fark etmişti. Yine de yalpalamayı yakalamış, tınıdaki değişikliği hissetmiş ve anlık bir kararsızlık sezmişti.

Ölüm'ün Bakiresi ve Gölge Üst Hanesi Suikastçısı. Aralarında her nasılsa bir bağlantı mevcuttu ve bu durum Oponn'u rahatsız ediyordu. Belli ki her şey değişkenliğini koruyordu. "Aman ne güzel," diye mırıldandı kadın, merdivenin dibine varırken.

Gözüne daha önce karşısına çıkmış o genç piyade takıldı. Delikanlı yerleşkenin ortasında bir acemiler sırasında bekliyordu. Görünürde hiç rütbeli yoktu. Yırtıkyelken oğlanı yanına çağırdı.

"Emret, Efsuncu?" diye sordu piyade, gelip kadının önünde esas duruşa geçtikten sonra.

"Neden öylece dikiliyorsunuz, asker?"

"Az sonra silahlarımız verilecek. Başçavuş at arabasını getirmeye gitti."

Yırtıkyelken kafa salladı. "Sana verecek bir görevim var. Silahlarını almanı sağlayacağım –ama dostlarınınkiler gibi tenekeden olmayacaklar. Üst rütbeli bir subay yokluğunun sebebini sorarsa onu bana yönlendir."

"Emredersin, Efsuncu."

Oğlanın parlak, hevesli gözlerine bakarken Yırtıkyelken ani bir üzüntüye kapıldı. Delikanlı büyük ihtimalle birkaç ay içinde ölecekti. İmparatorluk'un bayrağı pek çok suçla lekeliydi ama içlerinden en kötüsü buydu. Kadın iç geçirdi. "Bu mesajı Köprüyakarlar'dan Çavuş Alakarga'ya bizzat ilet. Büyülere sahip şişman hanımın onunla konuşmak istediğini söyle. Anladın mı, asker?"

Oğlanın beti benzi attı.

"Tekrar et."

Piyade mesajı duygusuz bir ses tonuyla yineledi.

Yırtıkyelken gülümsedi. "Çok güzel. Şimdi git ve ondan bir cevap almayı unutma. Ben konutumda olacağım."

Yüzbaşı Paran, Siyah Moranthlılara sonra bir kez bakmak için döndü. Manga az önce platonun zirvesine ulaşmıştı. Paran onlar gözden kaybolunca ya dek seyretti, sonra da bakışlarını doğudaki şehre çevirdi.

Aralarında geniş, düz ova varken Pale bu mesafeden yeteri kadar huzurlu görünse de surların dışındaki toprak bazaltsı siyah molozlarla bezeli olup dumanın ve yangının anısı havaya tutunuyordu. Sur boyunca yer yer ufacık figürlerin üstünde sıkış tepiş durdukları yapı iskeleleri yükseliyor, görünüşe bakılırsa taş yapıdaki devasa gedikler onarılıyordu. Kuzey kapısından çıkan bir at arabası dizisi dolambaçlı bir güzergâh izleyerek tepelere doğru ağır ağır ilerliyordu. Arabaların yukarısındaki gökyüzü kargalarla doluydu. Gittikleri tepelerin kenarları boyunca doğal olamayacak kadar düzgün bir tümsek hattı uzanıyordu.

Paran sağda solda dedikodular duymuştu elbette. İkisi Baş Büyücü olmak üzere beş büyücü ölmüştü. 2. o kadar ağır kayıplar vermişti ki 5. ve 6.'yla birleştirilerek yeni bir alay oluşturulacağı yönünde tahminler yürütülüyordu. Ve Ay Tohumu ar-

kasında dumandan bir kuyruk bırakarak, yükünü boşaltmış bir yağmur bulutu gibi eğik vaziyette sürüklenerek güneye, Tahlyn Dağları üzerinden Azur Gölü'ne çekilmişti. Fakat öykülerden bir tanesi yüzbaşının aklında diğer hepsinden daha çok yer etmişti: Köprüyakarlar ortadan kalkmıştı. Bazı öyküler son adama kadar öldüklerini söylerken diğerleri tüneller çökmeden önce birkaç manganın dışarı çıkabildiğinde ısrarcıydı.

Paran'ın kafası bozuktu. Günlerdir Moranthlılarla beraberdi. Esrarengiz savaşçılar nadiren konuşuyorlardı ve konuştuklarında da bunu akıl ermez dilleriyle kendi aralarında yapıyorlardı. Paran'ın elinde hiçbir güncel bilgi bulunmuyordu ve bu da onu alışılmadık bir pozisyona sokuyordu. Tabii Genabaris'ten beri bir alışılmadık durumdan diğerine sürüklenip durmuştu, o ayrı.

İşte şimdi yine boş oturmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Tam heybesini düzeltip uzun bir bekleyişe hazırlanırken bir atlının karşıdaki plato sırtını aştığını gördü. Adamın yanında fazladan bir binek vardı ve dosdoğru yanına geliyordu.

Paran iç geçirdi. Pençelerle muhatap olmak daima can sıkıcıydı. Hepsi de öyle kendini beğenmişti ki. Genabaris'teki o adam hariç hiçbiri ondan pek hoşlanmışa benzememişti. Uzun zamandır dost diyebileceği biriyle karşılaşmıyordu. Tam olarak iki seneyi aşkın zamandır.

Atlı yanına vardı. Onu yakından görünce Paran istemeden bir adım geri çekildi. Adamın yüzünün yarısı yanmıştı. Sağ gözü bir bantla kaplıydı ve başı garip bir açıda duruyordu. Adam ona tüyler ürpertici bir tebessüm etti ve atından indi.

"Demek o sensin, ha?" dedi hırıltılı bir sesle.

"Köprüyakarlar'la ilgili haberler doğru mu?" diye bilmek istedi Paran. "İmha mı edildiler?"

"Sayılır. Geriye aşağı yukarı beş manga kaldı. Toplamda sayıları kırk kadar." Adam sol gözünü kıstı ve elini kaldırıp ezilmiş miğferini düzeltti. "Daha önce nereye gideceğini bilmiyordum. Artık biliyorum. Demek Alakarga'nın yeni yüzbaşısısın, ha?"

"Çavuş Alakarga'yı tanıyor musun?" Paran kaşlarını çattı. Bu Pençe diğerleri gibi değildi. Onun hakkında her ne düşünüyorlarsa bunu kendilerine saklarlardı ve Paran için hava hoştu.

Adam yeniden eyere çıktı. "Hadi gidelim. Yolda konuşuruz."

Genç subay diğer ata gidip heybesini eyere bağladı. Yedi Kent tarzındaki eyer yüksek arkalıklıydı ve öne katlanan menteşeli bir boynuzu vardı – Paran bu kıtada böyle pek çok eyere rastlamış, bu ayrıntıyı da aklının bir köşesine yazmıştı. Yedi Kent yerlileri sorun çıkarmaya yatkındılar ve bütün bu Genabackis Seferi daha en başından itibaren ters gitmişti. *Bunun tesadüfle ilgisi yok.* 2., 5. ve 6. Orduların büyük bölümü Yedi Kent yarımadasından toplanmıştı.

Paran atına bindi ve platoda sabit bir tırıs tutturdular.

Pençe konuştu. "Çavuş Alakarga'nın burada bir sürü destekçisi vardır. Bunun farkında değilmiş gibi davranır. Malazan'da artık unutulmaya yüz tutmuş bir şeyi aklında bulundurmalısın – Alakarga bir zamanlar kendi bölüğüne komuta ederdi."

Paran'ın başı hızla adamdan tarafa çevrildi. Bu bilgi kayıtlardan tümüyle silinmişti. İmparatorluk tarihine göre öyle bir şey asla olmamıştı.

"Bu dediğim Dassem Ultor'un orduyu yönettiği zamanlardaydı," diye kaygısızca devam etti Pençe. "Yedi Kent'in büyücü cemiyetini Pan'potsun Bozkırları'nda imha eden, Alakarga'nın Yedinci Bölüğü'ydü. Savaşı oracıkta bitirdi. Tabii Hood, Ultor'un kızını alınca her şeyin çivisi çıktı. Ve kısa süre sonra Ultor da ölünce bütün adamları çabucak alaşağı edildi. Bürokratlar işte o zaman Kara Kuvvetleri'ni iç ettiler. Kahrolası çakallar. O zamandan beri de seferleri boş verip birbirlerini yiyorlar." Pençe eyer boynuzunu aşağı iterek öne eğildi ve atının sol kulağının yanından aşağı tükürdü.

Bu hareketi görünce Paran ürpermeden duramadı. Eski günlerde Yedi Kent arasındaki kabile savaşlarının başladığı böyle duyurulurdu. Şimdiyse Malazan 2. Ordusu'nun sembolü hâline gelmişti. "Yoksa," diye lafa girdi, "bana az önce anlattığın öykünün yaygın olarak bilindiğini mi iddia ediyorsun?"

"Ayrıntılarıyla değil," diye itiraf etti Pençe. "Ama İkinci'deki bazı eski gaziler sadece Yedi Kent'te değil, tâ Falar yarımadasından beri Ultor'la beraber savaşırlardı."

Paran bir müddet kafa yordu. Yanında at süren adam bir Pençe olmasına rağmen aynı zamanda 2. Ordu'dandı. Üstelik onlarla beraber pek çok badire atlatmıştı. Bu da ona ilginç bir bakış açısı

kazandırmıştı. Adama göz atınca sırıttığını gördü. "Bu kadar komik olan ne?"

Adam omuz silkti. "Bugünlerde Köprüyakarlar'ın başları biraz belada. En işe yaramaz acemiler onlara veriliyor ve bu da yakında lağvedileceklerini düşündürüyor. Malaz'da her kimlerle konuşuyorsan onlara Köprüyakarlar'la uğraşırlarsa bir isyanla karşı karşıya kalacaklarını söyle. Bunu gönderdiğim her rapora ekliyorum ama hiç kimse bana kulak asara benzemiyor." Sırıtışı genişledi. "Belki taraf değiştirdiğimizi falan düşünüyorlardır, ha?"

Paran omuz silkti. "Beni karşılamakla görevlendirildin ya, değil mi?"

Pençe güldü. "Sahiden de dünyadan haberin yok, değil mi? Beni görevlendirdiler çünkü İkinci'de kalan son Faal benim. Hele Beşinci'yi ve Altıncı'yı unut gitsin. Brood'un Tiste Andiileri bir Pençe'yi bin adım uzaktan tespit edebiliyorlar. Onlarda da kimse kalmadı. Kendi Pençe Efendim daha iki gün önce garotla boğuldu – sanki dünya tersine döndü. Sonuçta bana kaldın, Yüzbaşı. Şehre ulaştığımızda seni uğurlayacağım ve muhtemelen birbirimizi bir daha hiç görmeyeceğiz. Dokuzuncu Manga Komutanı olarak görevlendirildiğini bildirdiğinde ya suratına gülecekler ya da gözüne bir bıçak saplayacaklar – ikisi de aynı derecede mümkün. Maalesef durum bu."

İleride Pale'ın şehir kapısı göründü.

"Bir şey daha," dedi Pençe, gözünü kapının üzerindeki mazgal dişlerine dikerek. "Oponn belki sana gülümsüyordur diye sana bir kıyak geçeceğim. Burada idare Baş Büyücü Tayschrenn'in elinde. Dujek bu durumdan hoşnut değil – özellikle de Ay Tohumu'yla yaşananların ardından. Araları epey bozuk ama Baş Büyücü, İmparatoriçe'yle yakın ve devamlı temasta olmasından yararlanarak üste çıkıyor. İşte sana bir uyarı. Dujek'in askerleri onun peşinden ayrılmazlar... *nereye giderse gitsin*. Aynı şey Beşinci ve Altıncı ordular için de geçerli. Burada kopmaya hazır bir fırtına toplanıyor."

Paran adama bakakaldı. Topper vaziyeti açıklamıştı ama Paran onun değerlendirmesini dikkate almamıştı – sözleri İmparatoriçe'nin önüne geleni asmasını haklı göstermek için uydurulmuş bir senaryo gibi gelmişti. *Bulaşmak istediğim bir kör-*

düğüm değil. Bırakın görevimi yerine getireyim – bundan fazlasını istemiyorum.

Kapının gölgesinden geçerlerken Pençe tekrar konuştu. "Bu arada Tayschrenn az önce gelişimizi seyretti. Seni tanıyor olabilir mi, Yüzbaşı?"

"Hayır." *Umarım tanımıyordur*, diye içinden ekledi.

Şehir sınırından girdiklerinde onları bir ses duvarı karşıladı ve Paran'ın gözleri hafifçe donuklaştı. Pale bir tımarhaneden farksızdı. Dört bir yandaki binalar yanarak harabeye dönmüştü. Kimi yerlerde parke taşları sökülmüş, kimi yerlerdeyse çukurlar açılmış olmasına rağmen sokaklar insanlarla, arabalarla, böğüren hayvanlarla ve piyadelerle kaynıyordu. Paran hayatını dakikalarla ölçmeye başlaması gerekir mi diye merak ediyordu. Üç yılda dört yüzbaşı eskitmiş bir manganın başına geçip onlara aklı başında hiçbir askerin yanaşmayacağı bir görev vermeye, bir de tek derdi kendi mevkiini sağlama almak gibi görünen bir Baş Büyücü'ye karşı İmparatorluk'un en iyi ordu komutanının önderliğinde başlayacak büyük çaplı bir isyan olasılığının kaynayan kazanı eklenince Paran bir miktar ümitsizliğe kapılıyordu.

Sırtına inen sert bir şaplakla irkilerek kendine geldi. Pençe atını yaklaştırıp ona doğru eğilmişti.

"Boyundan büyük bir şeye bulaştığını mı düşünüyorsun, Yüzbaşı? Tasalanma, buradaki herkes boyundan büyük bir şeye bulaşmış vaziyette. Bunu bazıları biliyor, bazıları bilmiyor. Sen asıl bilmeyenleri dert et. İşe önünde seni bekleyenlerden başla ve geri kalanı şimdilik unut. Nasılsa zamanı gelince kendiliğinden karşına çıkarlar. Köprüyakarlar'ın yerini kime sorsan söyler. O işin kolay kısmı."

Paran başıyla onayladı.

Pençe tereddüt etti, sonra daha da sokuldu. "Düşünüyordum da, Yüzbaşı. Gerçi bu sadece bir önsezi ama bana burada bir faydan dokunacakmış gibi geliyor. Hayır, cevap verme. Sadece başın derde girerse bana, yani Genç Toc'a haber uçur yeter. Ulak Kadrosu, öncü sınıfı, İkinci Ordu. Tamam mı?"

Paran yeniden kafa salladı. "Sağ ol," dediği sırada arkalarında büyük bir gürültü koptu ve bunu öfkeli bağrışmalar izledi. Her iki binici de arkasına dönmedi.

"Ne dedin, Yüzbaşı?"

Paran gülümsedi. "İyisi mi artık git. Kimliğini belli etme – belki başıma bir şey gelir. Ben kitabına göre kendime bir rehber bulurum."

"Hayhay, Yüzbaşı." Genç Toc el salladı, sonra da atını bir yan sokağa yönlendirdi. Paran saniyeler içinde adamı gözden kaybetti. Derin bir nefes aldı ve etrafına göz gezdirerek uygun bir asker aradı.

Paran, anavatanındaki asilzade ortamlarında geçirdiği gençlik yıllarının, kendisini Muavin Lorn'un ondan talep ettiği türde bir aldatmacaya iyi hazırlamış olduğunun farkındaydı. Lakin son iki yılda neye dönüştüğünü daha net anlamaya başlamıştı. O gün Itko Kan sahilinde İmparatoriçe Muavini'yle konuşan pervasız, açık sözlü genç bir türlü yakasını bırakmıyordu. Lorn'un kucağına el değmemiş bir kil topağı misali düşmüştü. Ve kadın en iyi yaptığı şeyi yapmaya koyulmuştu.

Paran'ı bugünlerde en çok korkutan şey kullanılmaya alışmış olmasıydı. O kadar çok kereler başka biri gibi davranmıştı ki hepsi de kendisininkiyle çelişen bin farklı çehre görüyor, bin farklı ses duyuyordu. Kendini, dürüstlüğe ve namusluluğa gereğinden fazla itimat eden o soylu delikanlıyı artık ne zaman düşünse aklında soğuk, sert ve kapkara bir şeyin görüntüsü beliriyordu. O şey zihninin en derin gölgelerinde saklanarak onu seyrediyordu. Düşünüp taşınmıyor, hüküm vermiyor, sadece soğuk ve tarafsız bir gözlemde bulunuyordu.

Paran'ın tahmininee o delikanlı bir daha güneş yüzü görmeyecekti. Tam tersine daha da ufalacak, karanlık tarafından yutulacak ve sonra arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolacaktı.

Üstelik Paran bunun umurunda olup olmadığını bile bilmiyordu.

Bir zamanlar Pale'ın Soylu Muhafızlarının kaldıkları kışlaya girdi. Yakındaki karyolaların birine paçavralara sarılı ayakları yatağın ucundan dışarı taşan kıdemli bir asker uzanmıştı. Şilte çıkarılıp bir köşeye atılmıştı; çıplak tahtalarda yatan kadın ellerini başının arkasında kavuşturmuştu.

Paran'ın bakışları kısa bir süre onun üstünde oyalandı, sonra da koğuş boyunca gezindi. Kıdemli piyade haricinde içerisi boştu. Dikkatini tekrar kadına yöneltti. "Onbaşı, değil mi?"

Kadın yerinden kıpırdamadı. "Evet, ne olmuş?"

"Anlaşılan," dedi yüzbaşı ilgisizce, "burada emir komuta zincirinden eser kalmamış."

Kadın gözlerini açtı ve karşısında duran subayı tembel gözlerle süzmeye tenezzül etti. "Herhalde," deyip gözlerini tekrar kapadı. "Birini mi arıyorsun?"

"Dokuzuncu Manga'yı arıyorum, Onbaşı."

"Neden? Gene mi başları dertte?"

Paran kendi kendine gülümsedi. "Sıradan bir Köprüyakar senin gibi midir, Onbaşı?"

"Sıradanların hepsi öldü," dedi kadın.

"Komutanınız kim?" diye sordu Paran.

"Tezcanlı ama burada değil."

"O kadarını görebiliyorum." Yüzbaşı bekledi, ardından iç geçirdi. "Eh, nerede şu Tezcanlı?"

"Sokağın yukarısındaki Knobb'un Hanı'nı bir dene. Onu son gördüğümde gömleğini Kirpi'ye kaptırıyordu. Tezcanlı kâğıt oynamaya düşkündür ama pek becerikli sayılmaz." Kadın tırnağıyla ağzının gerisindeki bir dişi kurcalamaya başladı.

Paran'ın kaşları kalktı. "Komutanınız adamlarıyla kumar mı oynar?"

"Tezcanlı çavuş," diye açıkladı kadın. "Yüzbaşımız öldü. Hem zaten Kirpi bizim mangamızda değil."

"Demek öyle. Peki hangi mangada?"

Sırıtan kadın parmağıyla yerinden çıkardığı her neyse onu yuttu. "Dokuzuncu'da."

"Adın ne, Onbaşı?"

"Tırnakçı. Seninki ne?"

"Yüzbaşı Paran."

Gözleri fal taşı gibi açılan Tırnakçı zınk diye doğrulup oturdu. "Ah, sen daha hiç kılıç çekmemiş o yeni yüzbaşısın, ha?"

Paran sırıttı. "Doğru."

"Üstüne oynanan bahse dair bir fikrin var mı? Hiç iyi görünmüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kadın kocaman gülümsedi. "Bana kalırsa," deyip kendini karyolaya bıraktı ve tekrar gözlerini kapattı, "ellerinde göreceğin ilk kan seninki olacak, Yüzbaşı Paran. Sen en iyisi Quon Tali'ye dön. Hadi durma, İmparatoriçe'nin ayaklarının yalanması lazım."

"İmparatoriçe'nin ayakları yeterince temiz," diyen Paran bu durumla nasıl başa çıkacağından emin değildi. Bir parçası kılıcını çekip Tırnakçı'yı ikiye biçmek istiyordu. İsteriye kaçan bir diğerininse kahkahalarla gülesi geliyordu.

Arkasındaki dış kapı güm diye açıldı ve döşeme tahtalarından ağır ayak sesleri geldi. Paran döndü. Kıpkırmızı yüzüne hâkim olan devasa palabıyığıyla bir çavuş fırtına gibi içeri dalmıştı. Paran'a aldırış etmeyen adam hışımla Tırnakçı'nın karyolasının yanına kadar gitti ve kadına kötü kötü baktı.

"Ulan, Tırnakçı, bana Kirpi'nin şansının ters gittiğini söyledin ama o çarpık bacaklı puşt beni soyup soğana çevirdi!"

"Kirpi'nin şansı ters *gidiyor*," dedi Tırnakçı. "Ama seninki daha beter. Bana orasını sormadın, değil mi? Tezcanlı, Dokuzuncu'nun yeni subayı Yüzbaşı Paran'la tanış."

Çavuş hızla dönüp genç subaya aval aval baktı. "Hood'un Nefesi aşkına," diye mırıldandı, sonra tekrar Tırnakçı'ya doğru döndü.

"Alakarga'yı arıyorum, Çavuş," dedi Paran usulca.

Yüzbaşının ses tonu Tezcanlı'yı tekrar ona döndürdü. Adam ağzını açtı, sonra Paran'ın sabit bakışları karşısında yeniden kapattı. "Çocuğun teki bir mesaj getirdi. Alakarga çekip gitmiş. Adamlarından birkaçı Knobb'un orada."

"Sağ ol, Çavuş." Paran gergin adımlarla odayı terk etti.

Tezcanlı uzun bir nefes verip Tırnakçı'ya göz attı.

"İki gün," diye duyurdu kadın. "Sonra biri onun işini bitirecek. İhtiyar Kayasurat buna daha şimdiden yirmi koydu."

Tezcanlı'nın yüz ifadesi sertleşti. "İçimden bir ses, öyle bir şey olursa yazık olacağını söylüyor."

Knobb'un Hanı'na giren Paran kapı aralığının hemen içinde durdu. İçeriyi tıklım tıklım dolduran askerlerin sesleri karmakarışık bir uğultu yaratıyordu. Sadece birkaçının üniformasında Köp-

rüyakarların ateş amblemi göze çarpıyordu. Geri kalanlar 2. Ordu'dandı.

Birinci kat odalarının önündeki asma sahanlığın altında bulunan büyük bir masada yarım düzine Köprüyakar oturmuş kâğıt oynuyordu. Örülerek atkuyruğu yapılmış siyah saçlarına muskalar ve fetişler bağlanmış geniş omuzlu bir adam odaya sırtı dönük olarak oturuyor, sonsuz bir sabırla kartları dağıtıyordu. Paran muazzam uğultuya rağmen adamın tekdüze sayımını duyabiliyordu. Masadaki diğerlerinin dağıtıcıya yağdırdıkları küfürler fazla bir etki yaratmıyordu.

"Barghast," diye mırıldandı Paran, bakışlarını dağıtıcıdan ayırmayarak. "Köprüyakarlar'da onlardan sadece bir tane var. Öyleyse bu Dokuzuncu." Derin bir nefes aldı, ardından kalabalığın arasına daldı.

Barghast'ın arkasına vardığında kaliteli pelerini bayat bira ve acı şarapla sırılsıklam olmuş, alnı terle kaplanmıştı. Barghast'ın dağıtmayı az önce bitirdiğini ve desteyi masanın ortasına koymakta olduğunu gördü. Bu sırada açılan kolunu boydan boya kaplayan mavi çivit dövmeler meydana çıktı. Spiral desenler yer yer beyaz yara izleriyle bölünüyordu.

"Bu Dokuzuncu mu?" diye yüksek sesle sordu Paran.

Barghast'ın karşısındaki adam ona göz attı, sonra dikkatini yine kartlarına verdi. Yıpranmış yüzü deri kepiyle aynı renkteydi. "Sen Yüzbaşı Paran mısın?"

"Öyleyim. Ya sen kimsin, asker?"

"Kirpi." Adam sağında oturan iriyarı kişiyi başıyla işaret etti. "Bu manganın şifacısı Tokmak. Barghast'ın adı da Tırıs ama koşmaktan hoşlandığı için değil." Başını bu sefer de soluna eğdi. "Gerisi önemli değil – hepsi de İkinci Ordu'dan. Üstüne üstlük boktan oyuncular. Geç otur, Yüzbaşı. Alakarga ve diğerlerinin bir işi çıktı. Yakında dönerler."

Paran boş bir sandalye bulup Tokmak ile Tırıs'ın arasına çekti.

Kirpi söylendi. "Hey, Tırıs, eli başlatacak mısın başlatmayacak mısın?"

Paran uzun bir nefes verip Tokmak'a doğru döndü. "Söyle bana, Şifacı, Köprüyakarlar'daki bir subayın ortalama ömrü ne kadardır?"

Kirpi'nin dudaklarından bir homurtu kaçtı. "Ay'ın Tohumu'ndan önce mi sonra mı?"

Yüzbaşıya yanıt verirken Tokmak'ın kaşları hafifçe kalktı. "Belki iki sefer. Pek çok şeye bağlı. Taşak yetmez ama faydası dokunur. Bu da bütün öğrendiklerini unutman ve bir bebek gibi çavuşunun kucağına atlaman anlamına gelir. Onun sözünü dinlersen belki sağ kalabilirsin."

Kirpi masaya vurdu. "Uyansana be, Tırıs! Burada ne oynuyoruz?"

Barghast kaşlarını çattı. "Düşünüyorum," diye gürledi.

Paran arkasına yaslanıp kemerini çözdü.

Tırıs oyunda karar kılarak Kirpi, Tokmak ve üç 2. Ordu askerine of çektirdi çünkü oyunu her seferinde karar kıldığının aynısıydı.

Tokmak söz aldı. "Yüzbaşı, Köprüyakarlar hakkında bazı söylentiler duymuşsundur, değil mi?"

Paran kafa salladı. "Çoğu subayın Köprüyakarlar'dan ödü kopuyor. Dedikodulara bakılırsa ölüm oranının bu kadar yüksek olmasının sebebi, yüzbaşılardan yarısının sırtlarında bir hançerle can vermesiymiş."

Duraksayan genç subay tam sözlerini sürdürecekken ani sessizliği fark etti. Oyun durmuş ve tüm gözler üzerine çevrilmişti. Paran'ın giysilerinin altını ter bastı. "Ve şimdiye kadar gördüklerime dayanarak," diye yılmadan devam etti, "o dedikodulara inanasım var. Ama size –hepinize– şu kadarını söyleyebilirim: Eğer sırtımda bir hançerle öleceksem bari bunu hak etmiş olayım. Yoksa büyük hayal kırıklığına uğrarım." Kemerini bağlayıp ayağa kalktı. "Çavuşa beni kışlada bulabileceğini söyleyin. Resmen içtima almadan önce onunla konuşmak istiyorum."

Kirpi yavaşça kafa salladı. "Tamamdır, Yüzbaşı." Sonra tereddüt etti. "Şey, Yüzbaşı? Oyuna katılır mısın?"

Paran başını iki yana salladı. "Sağ ol ama hayır." Ağzı bir sırıtışla gerildi. "Bir subayın emrindeki eratların ceplerini boşaltması yakışık almaz."

"Bak, bu bir ara kanıtlaman gereken bir meydan okuma," dedi gözleri parlayan Kirpi.

"Bakarız," karşılığını veren Paran masadan ayrıldı. Kalabalığı yararak ilerlerken tümüyle hazırlıksız yakalandığı bir hisse

kapıldı: Önemsizlik. Soyluların arasında geçen çocukluğundan akademideki günlerine kadar içine epeyce kibir işlemişti. O kibir şimdi geçirdiği şokla suskun ve uyuşuk bir hâlde beyninin bir köşesine büzülüp kalmıştı.

Paran'ın Muavin'le tanışmadan çok önce öğrendiği bir şey vardı: Piyade Akademisi'nin subay eğitim kıtasına girmesi ve çıkması kayırmalarla dolu kolay bir süreç olmuştu ama İmparatorluk'un savaşları burada, binlerce fersah uzakta gerçekleşiyordu. Paran buradaki hiç kimsenin torpilleri ve karşılıklı fayda sağlayan anlaşmaları zerre kadar umursamadığını anlamıştı. O tür kısa yollar çarçabuk ölme ihtimalini katbekat artırırdı. Muavin olmasaydı komutasına tamamen hazırlıksız başlardı.

Taverna kapısını açıp sokağa çıkarken yüzünü buruşturdu. Eski İmparator'un ordularının İmparatorluk'u kurma yolunda önüne çıkan feodal krallıkları o kadar kolayca yutmasına şaşmamak lazımdı. Paran üniformasını kaplayan lekelere sevinmekten kendini alamadı – artık oraya ait değilmiş gibi görünmüyordu.

Kışlanın yan girişine çıkan ara sokağa girdi. Yol yüksek duvarlı binaların ve sarkık balkonlara gerilmiş soluk tentelerin gölgesindeydi. Pale ölüm döşeğindeki bir şehirdi. Paran, şehrin tarihine, kaybolalı çok olmuş bir ihtişamın ağarmış renklerini tanıyacak kadar aşinaydı. Doğru, Pale fethedilmeden önce Ay Tohumu'yla ittifak kuracak kadar güce sahip olmuştu ama yüzbaşı bunun karşılıklı bir güç kabulünden ziyade Ay'ın lordunun şahsi menfaatlerine dayandığından kuşkulanıyordu. Yerel eşraf süsüne püsüne düşkündü ama o süs püs yıpranmış ve eski duruyordu. Paran kendisinin ve akranlarının bu mahzun vatandaşlara ne kadar benzediğini merak—

Arkasından gelen belli belirsiz bir hışırtı o tarafa dönmesine sebep oldu. Gölgelere sarılı bir figür hızla üstüne geliyordu. Paran bağırarak elini kılıcına attı. Figürün yaklaşmasıyla buz gibi soğuk bir rüzgâr tarafından okşandı. Geri çekilirken her bir eldeki bıçakların ışıltısını gördü. Kılıcını kınından yarı yarıya çıkardığı sırada yan döndü. Saldırganının sol eli hızla kalktı. Paran başını geriye atıp omzunu önüne alarak asla gelmeyen bir saldırıyı engellemeye çalıştı. Onun yerine uzun bir hançer göğsünü ateş gibi deldi. İçinden yükselen kanlar ağzını doldururken ikinci bir yalım böğrüne saplandı. Öksürüp inleyen Paran yalpala-

dı, bir duvara çarptı, sonra bir eliyle rutubetli taşları faydasızca avuçlayarak aşağı kaydı. Tırnakları duvarın küflü yüzeyinde çizgiler bıraktı.

Yalnızca derin, içten bir eseften ibaretmiş gibi görünen düşüncelerinin üstüne karanlık çöktü. Küçük ve metalik bir şey sert bir yüzeye sürtüyormuşçasına belli belirsiz bir şıngırtı duyuldu. Ses devam ederek fırıl fırıl dönen bir cismi hatırlattı ve karanlık daha fazla sokulmadı.

"Özensizce," dedi ince bir erkek sesi. "Şaşırdım." Tanıdık aksan Paran'ı babasının Dal Honlu tüccarlarla pazarlık ettiği bir çocukluk anısına götürdü.

Cevap Paran'ın tam yukarısından geldi. "Gözünü üstümde mi tutuyorsun?" Bu aksanı da tanıdı: Kanlı. Ses bir kızdan veyahut çocuktan çıkar gibiydi ama Paran onun bir katile ait olduğunun farkındaydı.

"Tesadüf," dedi öbürü, ardından kıkırdadı. "Biri –daha doğrusu *bir şey*– kovanımıza girdi. Davetsizce. Tazılarım ava çıktılar."

"Ben tesadüflere inanmam."

Kıkırtı tekrar yükseldi. "Ben de. İki yıl önce kendi oyunumuza başladık. Eski defterleri kapatmaya yönelik basit bir çaba. Ama görünüşe göre burada, Pale'da bambaşka bir oyunla karşılaştık."

"Kimin oyunu?"

"O cevabı yakında bulacağım."

"Dikkatin dağılmasın, Ammanas. Hedefimiz hâlâ Laseen ve hükmettiği ama asla hak etmediği İmparatorluk'un çöküşü."

"Her zamanki gibi sana tüm kalbimle güveniyorum, Kotilyon."

"Artık geri dönmeliyim," diyen kız oradan uzaklaştı.

"Elbette. Demek bu, Lorn'un seni bulması için gönderdiği adam?"

"Öyle olduğunu düşünüyorum. Her halükârda bu olay onu da kavgaya karıştıracaktır."

"Bu arzuladığın bir şey mi?"

İki konuşmacı yürüyüp gittikçe diyalog duyulmaz oldu ve Paran'ın kafasında sadece bir sikkenin durmaksızın dönüşüne benzer o metalik tıngırtı kaldı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Aynı cinstiler, o zamanlar
tarih dövmeli bir elyazısıyla
yazılırdı koca koca harfler
öyküler koşardı
eski yaraların peşinden
ama bir şey ışıl ışıl parlardı
gözlerinde – ateşin kemirdiği
o kemerler,
o yitip giden ara,
onlar kendi geçmişleri
kaderlerinde yazılı
sırayla boyun eğmek
ismini anmayı reddettikleri
nehrin yanındaki
tenha yol kenarında...

Köprüyakarlar (IV.i)
Genç Toc (d. 1141)

Yırtıkyelken'in sert bakışları Alakarga'nın üstündeydi. "Sırma aklını kaçırmış," diye ilan etti. "O yönde bir eğilimi hep vardı ama artık kendi kovanlarında delikler açıyor ve Kaos'un tadına bakıyor. Daha da beteri bu onu daha güçlü, daha tehlikeli kılıyor."

Yırtıkyelken'in şu an içinde oturdukları dış odadan ve sağlam bir tahta kapı gibi nadir bir lükse sahip yatak odasından müteşekkil konutunda toplanmışlardı. Konutun önceki sakinleri mekânda değerli ve taşınabilir ne varsa alelacele alıp götürmüşler, geriye bir tek büyükçe mobilyaları bırakmışlardı. Masada oturan Yırtıkyelken'e Alakarga, Tez Ben, Kalam ve Kemancı adındaki lağımcı eşlik ediyorlardı. İçerinin havası sıcak ve boğucu bir hâl almıştı.

"Elbette kaçırdı," karşılığını verdi Tez Ben, çavuşuna bakarak. Alakarga'nın yüzü ifadesiz kalınca sihirbaz aceleyle devam etti. "Ama bu normal. Fener'in kuyruğuna aşkına, han'fendi; herif bir kuklanın vücuduna sahip! Elbette ki sapıtacak."

"Ne kadar sapıtacak?" diye sihirbaza sordu Alakarga. "Sırtımızı kollaması gerekmiyor muydu?"

"Tez onu kontrol altına aldı. Sırma geriye doğru iz sürerek düğümü çözüyor – İmparatorluk'ta bizi kimin öldürmek istediğini bulacak."

"Burada asıl tehlike," diye ekledi Tez Ben, Yırtıkyelken'e doğru dönerek, "onun tespit edilmesi. Kovanlarda dolambaçlı bir yol izlemesi gerekiyor – alışıldık yolların hepsi de bubi tuzaklı."

Yırtıkyelken bu noktayı düşünüp taşındı, ardından kafa salladı. "Tayschrenn onu bulacak veya en azından birinin bilgi peşinde koştuğunu sezinleyecektir. Fakat Sırma Kaos'un gücünü, kovanların *aralarından* geçen yolları kullanıyor ve bu yaptığı tehlikeli – sadece onun için değil, hepimiz için."

"Neden hepimiz için?" diye sordu Alakarga.

Cevabı Tez Ben verdi. "Öyle bir şey kovanları zayıflatır, dokuyu yıpratır. Sırma'nın onlara canı ne zaman isterse girip çıkmasına imkân tanıyan da bu. Ama başka seçeneğimiz yok. Sırma'yı kendi hâline bırakmaya mecburuz. Şimdilik."

Efsuncu iç geçirip alnını ovuşturdu. "Aradığınız kişi Tayschrenn. Size söyledim ya—"

"Bu tek başına yetmez," diye kadının sözünü kesti Tez Ben. "Kaç tane ajan kullanıyor? Planın ayrıntıları ne – ondan öte *plan* ne? Tüm bunları Laseen'in emirleri doğrultusunda mı yapıyor, yoksa Baş Büyücü tahta göz mü koydu? Bütün bunları öğrenmemiz gerek!"

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Yırtıkyelken. "Öyleyse Sırma her şeyi açığa çıkarıp önünüze koyacak – peki ya sonra? Tayschrenn'i ve meseleye müdahil herkesi öldürmeye mi niyetlisiniz? O konuda yardımıma mı güveniyorsunuz?" Bakışlarını bir çehreden diğerine gezdirdi. Hiçbiri ne düşündüğünü belli etmedi. Tepesi atan kadın ayağa kalktı. "Tayschrenn'in," dedi sert bir dille, "muhtemelen A'Karonys'i, Geceayazı'nı ve heyetimi öldürdüğünü biliyorum. Büyük ihtimalle içinde bulunduğunuz tünellerin üstünüze çökeceğinin farkındaydı ve Dujek'in İkinci Ordusu'na ortadan kaldırılması gereken bir tehdit gözüyle bakmış olması pekâlâ mümkün. Ama eğer ne planladığınızı bilmeden size yardım edeceğimi zannediyorsanız yanılıyorsunuz. Tüm bu yaşananlarda bana anlatmaya yanaştığınızdan fazlası var. Sadece canınız tehlikedeyse neden firar etmiyorsunuz? Dujek'in peşinizden koşacağını hiç sanmam. Tabii Tayschrenn'in Tekkol ve İkinci hakkındaki kuşkularında doğruluk payı varsa –sahiden de ayaklanıp Dujek'i İmparator ilan etmeyi ve Genabaris'e yürümeyi planlıyorsanız– o başka." Duraksayıp yine karşısındaki adamları gözden geçirdi. "Tayschrenn yalnızca ne yapacağınızı tahmin edip planlarınızı mı bozdu? Bir kumpasın içine mi çekiliyorum? Eğer öyleyse nihai amaçları bilmeliyim. Böyle bir hakka sahibim, değil mi ya?"

Alakarga homurdandı, ardından masada duran şarap testisine uzandı. Herkesin bardağını yeniden doldurdu.

Tez Ben uzun bir nefes verip ensesini ovuşturdu. "Yırtıkyelken," dedi usulca, "Tayschrenn'e doğrudan meydan okumayacağız. Öylesi intihar olur. Hayır, arkasındaki desteği dikkatle,

özenle aşındıracağız. Sonra da... *gözden düşmesini* sağlayacağız. Tabii yaşananlarda İmparatoriçe'nin parmağı yoksa. Ama daha fazlasını öğrenmemiz lazım. Seçeneklerimizi kararlaştırmadan önce o cevaplara ihtiyacımız var. Olaya şimdi olduğundan daha fazla müdahil olmak zorunda değilsin. Hatta olmaman daha güvenli. Sırma başka çare kalmazsa senden *onun* sırtını kollamanı istiyor. Öyle bir şey büyük ihtimalle gerekmeyecek." Başını kaldırıp kadına zoraki tebessüm etti. "Tayschrenn'i bana ve Kalam'a bırak."

Hepsi iyi hoş da bana cevap vermedin. Yırtıkyelken gözlerini kısarak diğer siyah tenli adamı süzdü. "Eskiden bir Pençe'ydin, değil mi?"

Kalam omuz silkti.

"Hiç kimsenin aralarından ayrılamayacağını sanırdım – en azından canlı olarak."

Adam tekrar omuz silkti.

Lağımcı Kemancı anlaşılmaz bir şey homurdanıp sandalyesinden kalktı ve volta atmaya başladı. Çarpık bacakları onu çukura düşmüş bir tilki gibi bir duvardan diğerine taşıdı. Hiç kimse ona daha fazla ilgi göstermedi.

Alakarga kadına bir bardak verdi. "Bize destek ol, Efsuncu. Tez Ben genellikle işi yüzüne gözüne bulaştırmaz... veya bulaştırsa bile aşırıya kaçmaz." Suratını astı. "İtiraf etmeliyim ki ben de bütünüyle ikna olmuş değilim ama ona güvenmeyi öğrendim. Artık bundan istediğin sonucu çıkar."

Yırtıkyelken şaraptan büyük bir yudum içti. Dudaklarını sildi. "Mangan bu akşam Darujhistan'a doğru yola çıkıyor. Göreviniz gizli olması, işler sarpa sararsa sizinle iletişim kuramayacağım anlamına geliyor."

"Tayschrenn alışıldık yöntemleri tespit eder," dedi Tez Ben. "Aramızdaki kopartılamayacak tek bağlantı Sırma – bize onun vasıtasıyla ulaşabilirsin, Yırtıkyelken."

Alakarga efsuncuyu süzdü. "Sırma konusuna dönelim. Ona güvenmiyorsun."

"Hayır."

Çavuş susup gözünü masanın yüzeyine dikti. Yüzündeki ifadesizlik kaybolup bir duygu savaşını açığa çıkardı.

Dünyasını içinde tutuyor ama basınç artıyor. Yırtıkyelken adamın içindeki her şey serbest kalırsa neler olacağını merak etti.

Yedi Kentli iki adam gözlerini çavuşlarında tutarak bekledi. Sadece Kemancı dalgın voltasını sürdürdü. Lağımcının uyumsuz üniforması hâlâ tünellerin lekelerini taşıyordu. Tuniğinin önüne başka birinin kanı bol miktarda sıçramıştı – sanki bir arkadaşı kollarında can vermişti. Yanaklarındaki ve çenesindeki düzensiz sakalların altında doğru düzgün iyileşmemiş kabarcıklar görünüyor, düz ve cansız saçları deri miğferinin altından gelişigüzel sarkıyordu.

Uzun bir dakikanın ardından çavuş kendi kendine sertçe kafa salladı. Konuşurken sert bakışlarını masadan ayırmadı. "Pekâlâ, Efsuncu. Sana şu kadarını söyleyeceğiz. Tez Ben, ona Üzgün'den bahset."

Yırtıkyelken'in kaşları kalktı. Kollarını göğsünde kavuşturup sihirbaza doğru döndü.

Tez Ben'in hiç de hoşnut bir hâli yoktu. Huzursuzca kıpırdandı ve Kalam'a ümitli bir bakış attı. Fakat iriyarı adam başını öteye çevirdi.

Alakarga homurdandı. "Hadisene, Sihirbaz."

Yırtıkyelken'in sabit bakışlarıyla buluşan Tez Ben'in yüzünde âdeta çocuksu bir ifade vardı – yakışıklı yüz hatlarında korku, suçluluk ve yılgı birbirini kovaladı. "Onu hatırlıyor musun?"

Yırtıkyelken sert bir kahkaha attı. "Kolay kolay unutulacak biri değil. Üstünde... garip bir... hava var. Tehlikeli bir hava." Tayschrenn'le fal bakarken Fatid'inden öğrendiklerini açıklamayı düşündü. *Ölüm'ün Bakiresi.* Fakat nedense vazgeçti. *Hayır,* diye kendi kendini düzeltti, *nedense değil – onlara hâlâ güvenmiyorum.* "Başka birine hizmet ettiğinden mi kuşkulanıyorsunuz?"

Sihirbazın suratı kül gibiydi. Genzini temizledi. "İki yıl önce Itko Kan'da, İmparatorluk'un göbeğindeki olağan toplanmalardan birinde askere alınmış."

Kalam'ın sesi yanı başından gürledi. "Yine o zamanlarda oralarda fena bir şey olmuş. Olayın üstü hemen örtülmüş ama Muavin işe karışmış ve onun arkasından gelen bir Pençe şehir inzibatında konuşmuş olabilecek hemen hemen kim varsa susturmuş. Ben bazı eski kaynaklarımı kullanarak birkaç tuhaf ayrıntı öğrenebildim."

"Tuhaf," dedi Tez Ben, "ve aydınlatıcı – tabii ne aradığını biliyorsan."

Yırtıkyelken kendi kendine gülümsedi. Bu iki adamın art arda konuşmak gibi bir huyları vardı. Dikkatini tekrar söze devam eden sihirbaza yöneltti.

"Görünüşe bakılırsa bir süvari bölüğünün şansı kötü gitmiş. İçlerinden hiç kimse sağ kalmamış. Karşılaştıkları şey ise tahminlere göre—"

"Köpeklermiş," diye hiç ara vermeden cümleyi tamamladı Kalam.

Efsuncu suikastçıya bakıp kaşlarını çattı.

"Bütün bilgileri bir araya getir," dedi Tez Ben, kadının dikkatini yeniden çekerek. "Muavin Lorn, Laseen'in kişisel büyücü katili. Onun olay yerine gitmesi, katliamda efsunun da rol oynadığını akla getiriyor. Hem de yüce efsunun." Sihirbaz Yırtıkyelken'e bakan gözlerini kısıp bekledi.

Kadın bir ağız dolusu şarap daha yuttu. *Fatid bana gösterdi. Köpekler ve efsun.* Zihninde Urgan'ın falda gördüğü hâli canlandı. *Gölgetaht ile Urgan'ın egemenliğindeki Gölge Üst Hanesi. Hizmetlerinde de* – "Gölgenin Yedi Tazısı." Alakarga'ya baksa da çavuşun gözleri aşağı çevriliydi ve yüzü taş kadar ifadesizdi.

"Güzel," diye biraz sabırsızca atıldı Tez Ben. "Tazılar avlanmışlar. Bu sadece bir tahmin ama iyi bir tahmin. Sekizinci Süvari Birliği'nin On Dokuzuncu Alayı atları da dahil topyekûn öldürülmüş. Bir fersahlık kıyı yerleşimlerinin yeniden iskân edilmesi gerekmiş."

"Peki." Yırtıkyelken iç geçirdi. "İyi ama bunların Üzgün'le ne ilgisi var?"

Sihirbaz başka tarafa döndü ve bu sefer Kalam konuştu. "Sırma birden fazla iz sürecek, Efsuncu. Üzgün'ün her nasılsa Gölge Hanesi'yle bir ilgisi olduğundan emin sayılırız..."

"Deste'ye gelişinden ve kovanlarının açılışından bu yana," dedi Yırtıkyelken, "Gölge'nin yolunun İmparatorluk'la tesadüf olamayacak kadar sıklıkla kesiştiği kesin gibi. Aydınlık ile Karanlık arasındaki kovan, Malazan İmparatorluğu'na neden bu kadar yoğun bir... takıntı sergiliyor ki?"

Kalam'ın gözleri kısıktı. "Garip, değil mi? Sonuçta o kovan ancak İmparator'un Laseen'in ellerinde can vermesinin ardından

ortaya çıktı. Kellanved ile Dansçı'nın ölümlerinden önce Gölgetahtı ve yoldaşı Suikastçıların Hamisi –namı diğer Kotilyon– duyulmuş kimseler değillerdi. Ayrıca Gölge Hanesi ile İmparatoriçe Laseen arasındaki... anlaşmazlık her neye dayanıyorsa, şey, şahsi görünüyor."

Yırtıkyelken gözlerini yumdu. *Kahretsin, her şey apaçık ortada, öyle değil mi?* "Tez Ben," dedi, "hep erişilebilir bir Gölge Kovanı olagelmedi mi? İllüzyonlar Kovanı Rashan?"

"Rashan sahte bir kovan, Efsuncu. O temsil ettiğini öne sürdüğü şeyin bir gölgesi, bilmem anlatabildim mi. Kendisi de bir illüzyon. Nereden çıktığını, kim tarafından ve hatta neden yaratıldığını ancak tanrılar bilirler. Ama hakiki Gölgeler Kovanı kapalı olup binlerce yıl boyunca erişilmezdi – ta ki Burn'ün Uykusu'nun 1154. Yılı'na, yani dokuz sene öncesine dek. Gölge Hanesi'yle ilgili en eski yazılara göre tahtında bir Tiste Edur oturuyormuş ve—"

"Tiste Edur mu?" diye lafa daldı Yırtıkyelken. "Onlar da kim?"

Sihirbaz omuz silkti. "Tiste Andiilerin kuzenleri olabilirler mi? Bilmiyorum, Efsuncu."

Bilmiyorsun demek? Aslında çok fazla şey biliyor gibisin.

Tez Ben son sözlerini omuz silkerek vurguladı, sonra da şöyle ekledi. "Her halükârda Üzgün'ün Gölge Hanesi'yle bağlantılı olduğuna inanıyoruz."

Alakarga birdenbire ayağa kalkarak herkesi irkiltti. "Ben ikna değilim," dedi ve bu konuda sayısız münakaşa yaşandığını Yırtıkyelken'e açıkça göstererek Tez Ben'e sert bir bakış attı. "Üzgün öldürmekten hoşlanıyor ve onun yanında bulunması, gömleğinin içinde örümceklerin gezinmesine benziyor. Tüm bunları biliyorum. Ben de sizinle aynı şeyleri görüyor ve hissediyorum. Ama bu Üzgün'ün bir tür iblis olduğu anlamına gelmez." Kalam'a doğru döndü. "O da senin gibi can alıyor, Kalam. İkinizin de damarlarında kan değil buzlu su dolaşıyor. Ne olmuş yani? Sana baktığımda bir insan görüyorum çünkü insanlar böyle şeylere kadirdirler – sırf ne kadar iğrençleşebileceğimizi düşünmek istemediğim için bahaneler aramıyorum. Üzgün'e baktığımızda kendi yansımalarımızı görüyoruz. Gördüğümüz hoşumuza gitmiyorsa kabahat bizde."

Kalktığı hızla oturdu ve şarap testisine uzandı. Sözlerini sürdürdüğünde sesi bir kademe azalmıştı. "En azından ben bu fikirdeyim. İblisler konusunda uzman değilim ama ihtiyaç anında iblisler gibi *davranan* yeterince fâni erkek ve kadın gördüm. On beş yaşında bir kız, mangamın sihirbazının ödünü koparıyor. O kız ne zaman yirmi adım yakınına gelse suikastçım avucuna bir bıçak kaydırıyor." Yırtıkyelken'in gözünün içine baktı. "Sonuçta Sırma'nın bir yerine iki görevi var ve Tez Ben ile Kalam'ın şüphelerinde haklı olduklarını düşünüyorsan çekip gidebilirsin – tanrılar kavgaya karıştıklarında neler olur bilirim." Hafızasındaki anıların canlanmasıyla göz çevrelerindeki çizgiler kısa bir süreliğine derinleşti. "Evet, bilirim," diye fısıldadı.

Yırtıkyelken çavuş ayağa kalktığından beri tuttuğu nefesini yavaşça verdi. Alakarga'nın ihtiyaçlarını artık apaçık görebiliyordu: Adam Üzgün'ün yalnızca bir insan, sadece ve sadece zorlu bir dünyanın zorlu biri hâline getirdiği bir kız olmasına ihtiyaç duyuyordu. Çünkü öylesi anladığı ve başa çıkabileceği bir şey olurdu. "Anlatıldığına göre," dedi efsuncu usulca, "Yedi Kent'te İmparatorun İlk Kılıcı –ordularının kumandanı– Dassem Ultor bir tanrının teklifini kabul etmiş. Hood onu kendi Şövalyesi yapmış. Sonra bir şey olmuş. Bir şey... ters gitmiş. Ve Dassem unvanından vazgeçip Hood'dan –Ölüm'ün Efendisi'nin ta kendisinden– intikam almaya ant içmiş. Diğer Ermişler hep beraber işe karışmaya, olayları yönlendirmeye başlamışlar. Tüm bunlar Dassem'in cinayetiyle, ardından İmparator'a suikast düzenlenmesiyle, sokakların kan gölüne dönmesiyle, tapınakların savaşa tutuşmasıyla ve sihirlerin salınmasıyla sonlanmış." Kadın o günlerinin anılarının Alakarga'nın yüzünden yansıdığını görüp duraksadı. "Sen de oradaydın." *Ve aynı şeylerin burada tekrarlanmasını istemiyorsun. Üzgün'ün Gölge'ye hizmet ettiğini yadsırsan inancının gerçeği şekillendirmeye yeteceğini düşünüyorsun. Akıl sağlığını korumak için böyle düşünmen lazım çünkü hayatta ancak bir kez atlatabileceğin şeyler vardır. Ah, Alakarga, yükünü hafifletemem. Çünkü Tez Ben ile Kalam'ın haklı oldukları fikrindeyim.* "Eğer Gölge o kızı sahiplendiyse arkada bariz bir iz kalmıştır – Sırma onu bulur."

"Bu durumda çekip gidecek misin?" diye sordu çavuş.

Yırtıkyelken gülümsedi. "Korktuğum tek ölüm cahil ölmek-

tir. Cevabım hayır." *Bunlar cesur sözler, kadın. Bu insanlar en iyi taraflarımı –veya belki de en kötüleri– nasıl açığa çıkaracaklarını biliyorlar.*

Gözlerinde bir parıltı beliren Alakarga kafa salladı. "Tamam öyleyse," diye kestirip attı. Arkasına yaslandı. "Aklından ne geçiyor, Kemancı?" diye sordu arkasında volta atmayı sürdüren lağımcıya.

"Kötü bir hisse kapılıyorum," diye mırıldandı adam. "Bir terslik var. Burada değil ama yakında. Sadece—" Durup başını yan yatırdı, sonra iç geçirdi ve huzursuz voltasına devam etti. "Emin değilim. Emin değilim."

Yırtıkyelken'in bakışları sırımsı adamı takip etti. Doğal bir yeteneği mi vardı? Tamamıyla içgüdülere dayanan bir şey? Bu çok nadir bir şey. "Bana kalırsa ona kulak asmalısın," dedi.

Alakarga kadına bezgin bir bakış attı.

Kalam sırıtırken koyu gözlerinin etrafı bir çizgiler ağıyla kırıştı. "Kemancı tünelde hayatımızı kurtardı," diye açıkladı. "Yine o *kötü hislerinden* birine kapıldı."

Yırtıkyelken sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Peki Üzgün şu an nerede?" diye sordu.

Kemancı hızla döndü. Efsuncuya diktiği gözleri kocaman aralandı. Ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı.

Diğer üçü sandalyelerini devirerek ayağa fırladı.

"Gitmemiz gerek," dedi Kemancı, dişlerini sıkarak. "Orada bir yerde bir bıçak çekildi ve üstünde kan var."

Alakarga uzunkılıcını kontrol etti. "Kalam, yirmi adım önden git." Suikastçı dışarı sıvışırken Yırtıkyelken'e doğru döndü. "Üzgün bir iki saat önce kayboldu. Görev aralarında bu sık sık olur." Yüzü süzgün duruyordu. "Şu kanlı bıçakla bir ilgisi olmayabilir."

Bir güç yayılımı odayı doldurdu ve Yırtıkyelken hızla Tez Ben'e doğru döndü. Sihirbaz, kovanına erişmişti. Sihri kadına yabancı gelen garip, fırdöndü bir tat sızdırıyor ve yoğunluğuyla onu korkutuyordu. Yırtıkyelken zencinin ışıltılı gözlerine baktı. "Seni tanıyor olmam gerek," diye fısıldadı. "Bu dünyada seni tanımamama yetecek kadar gerçek usta yok. Kimsin sen, Tez Ben?"

Alakarga araya girdi. "Herkes hazır mı?"

Sihirbazın Yırtıkyelken'e verdiği tek cevap omuz silkmek oldu. "Hazırız." dedi Alakarga'ya.

Çavuş tez adımlarla kapıya gitti. "Kendine iyi bak, Efsuncu."

Oradan çabucak ayrıldılar. Yırtıkyelken sandalyeleri düzeltti, ardından bardağını şarapla doldurdu. *Gölge Üst Hanesi ve karanlıkta bir bıçak. Yeni bir oyun başladı veya eskisi az önce tersine döndü.*

Paran gözlerini parlak, sıcak gün ışığına açtı ama yukarısındaki gökyüzü... bir tuhaftı. Güneş falan görmedi; sarı ışık göz alıcı fakat kaynaksızdı. Isı bunaltıcı bir ağırlıkla üstüne üstüne geliyordu.

Havayı bir uğultu doldurdu. Sesi rüzgâr çıkarmıyordu çünkü rüzgâr yoktu. Paran düşünmeye, son anılarını hatırlamaya çalıştı ama geçmiş bomboş ve kopuk olup geriye yalnızca bölük pörçük kesitler kalmıştı: bir gemi kamarası, hançerini tahta bir direğe tekrar tekrar atması; yüzükler takan, küçümseyici bir ifadeyle sırıtan beyaz saçlı bir adam.

Uğultunun kaynağını arayarak yattığı yerde yan döndü. Ne çimen ne de toprak olan düzlüğün bir düzine adım ilerisindeki kemerli bir geçidin ötesinde—

Hiçbir şey yok. Böyle geçitleri daha önce de gördüm. Sanırım hiçbiri bunun kadar büyük değildi. Ayrıca hiçbiri bu... bu şeye pek benzemiyordu. Eğri büğrü, aslında dik fakat bulunduğu konumdan bakıldığında yatay geçidin taşlardan oluşmadığını fark etti. *Bedenler. Çıplak insan bedenleri. Oyulmuş tasvirler mi? Hayır... ah, hayır.* Bedenler kıpırdamakta, inlemekte, durdukları yerde ağır ağır kıvranmaktaydı. Tenleri turbaya boyanmışçasına kapkara, gözleri kapalı ve ağızları hafif ama daimi iniltilerle açıktı.

Ayağa kalkan Paran başının dönmesiyle yalpaladı, sonra tekrar yere yığıldı.

"Kararsızlığa benzer bir şey," dedi bir ses sakince.

Paran gözlerini kırpıştırarak sırtüstü döndü. Başında genç bir adam ile kadın dikiliyordu – ikizler. İnce yüzü solgun ve ifadesiz olan adam beyaz ve altın sarısı renklerde bol ipek giysiler giyiyordu. Yanardöner mor bir harmaniyeye sarılı ikizinin sarı saçları kızılımsı parıltılar saçıyordu.

Konuşan adamdı. Paran'a neşesizce gülümsedi. "Uzun zamandır hayranlık duyduğumuz bir şeyin var..." Gözleri daha da aralandı.

"Kılıcın," diye kendinden memnun bir sesle ekledi kadın.

"Mesela bir sikke kadar göze batmıyor, sence de öyle değil mi?" Adamın tebessümü alaycı bir ifadeye büründü. "Çoğu kimse burada duraklamaz," deyip başını çevirdi ve korkunç bir abideyi andıran geçidi inceledi. "Bir zamanlar kurbanlarını bataklıkta boğmayı huy edinmiş bir tarikat olduğu söylenir... Estetik açıdan Hood'un hoşuna gidiyorlar herhalde."

"Ölüm'ün zevk sahibi olmamasına hiç şaşırmadım," dedi kadın aheste aheste.

Paran doğrulup oturmayı denedi ama uzuvları emirlerini reddetti. Başını tekrar yere bıraktığı zaman tuhaf zeminin, ağırlığı altında esnediğini hissetti. "Neler oldu?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

"Cinayete kurban gittin," dedi adam hiç istifini bozmadan.

Paran gözlerini yumdu. "Öyleyse neden Hood'un Kapısı'ndan geçmedim – tabii bu şey oysa?"

"Bu işe burnumuzu soktuk," dedi kadın.

Şans İkizleri Oponn. Ve yıllar önce satın alıp öylesine bir isim taktığım hiç sınanmamış kılıcım – "Oponn benden ne istiyor?"

"Sadece hayat dediğin bu ağır aksak, cahilce şeyi, sevgili çocuğum. Ermişlerin sorunu her oyunda hile yapmaya çalışmalarıdır. Tabii *biz* belirsizlikten zevk alırız."

Uzaktan bir uluma geldi.

"Tüh," dedi adam. "Sanırım işi sağlama almaya geliyor. Gitsek iyi olacak, kardeşim. Kusura bakma, Yüzbaşı ama görünen o ki neticede geçitten geçeceksin."

"Belki," dedi kadın.

Kardeşi hızla ona doğru döndü. "Ama anlaşmıştık! Kafa tutmayacağız demiştik! Kafa tutmak işi karmaşıklaştırır. Nahoşlaştırır. Hiç hazzetmem rahatsız edici sahnelerden! Hem zaten gelenler oyunu kuralına göre oynamıyor."

"Öyleyse bir de oynamayız," diye tersledi kız kardeşi. Geçide doğru dönüp sesini yükseltti. "Ölüm'ün Efendisi! Seninle konuşmak istiyoruz! Hood!"

Başını çeviren Paran kambur bir figürün Kapı'dan topallayarak çıkmasını seyretti. Paçavralar giyen figür yavaş yavaş yaklaştı. Paran gözlerini kıstı. Yaşlı bir kadın, çenesinden salya damlayan bir çocuk, deforme bir genç kız, haşat hâldeki bodur bir Trell, kuruyup kalmış bir Tiste Andii—

"Of, bir karar ver artık!" dedi kız kardeş.

Umacı ölüme yaraşır bir şekilde başını yan yatırdı. Sırıtan dişleri çamur sarısına çalmıştı. "Seçiminiz," dedi titrek bir sesle, "yaratıcılıktan mahrum."

"Sen Hood değilsin." Erkek kardeş kaşlarını çattı.

Hışırtılı cildin altındaki kemikler yerlerinden oynadı. "Efendi meşgul."

"Meşgul mü? Hakaretleri hoş karşılamayız," dedi kız kardeş.

Umacı kıkırdadı, sonra aniden durdu. "Hay aksi. Akıcı, gırtlaksı bir kahkaha daha çok hoşuma giderdi. Eh, neyse. Cevaben: Efendim de bir ruhun bu doğal geçişini engellemenize sıcak bakmaz."

"Bu adam bir tanrının ellerinde can verdi," dedi kız kardeş. "Bu da onu meşru bir hedef hâline getirir."

Homurdanan umacı ayaklarını sürüyerek yaklaşıp Paran'ı süzdü. Gölgelerin içinde eski inciler saklanıyormuşçasına göz yuvaları hafifçe parlıyordu. "Efendimden, Oponn," diye sordu, Paran'ı incelerken, "ne istiyorsunuz?"

"Ben bir şey istemiyorum," diyen adam sırtını döndü.

"Kız kardeş?"

"Ölüm," karşılığını verdi kadın, "tanrıları bile bekler. İçlerinde bir yerde bir belirsizlik gizlenir." Duraksadı. "Bu da onları kararsız kılar."

Yaratık gene kıkırdadı ve gülmeyi gene yarıda bıraktı. "Karşılıklı."

"Elbette," diye karşılık verdi kız kardeş. "Başka bir tane, vakitsiz bir ölüm bakacağım. Hatta anlamsız."

Umacı bir süre sesini çıkarmadı, sonra başı gıcırdayarak sallandı. "Tabii bu fâninin gölgesinde olacaksa."

"Anlaştık."

"Gölgem mi?" diye sordu Paran. "Bunun anlamı tam olarak nedir?"

"Maalesef derin bir keder duyacaksın," dedi umacı. "Sana yakın biri Ölüm'ün Kapısı'ndan geçecek... senin yerine."

"Hayır. Yalvarırım beni al."

"Sus!" diye çattı umacı. "Yakarı beni hasta eder."

Uluma tekrar yankılandı. Bu sefer çok daha yakındı.

"Gitsek iyi olacak," dedi erkek kardeş.

Umacı gülmek istercesine çenesini açtı, sonra da şak diye kapattı. "Hayır," diye mırıldandı. "Tekrar olmaz." Topallayarak Kapı'ya giderken bir defa durdu ve dönüp el salladı.

Kız kardeş gözlerini devirdi.

"Gitme zamanı," diye huzursuzca tekrarladı erkek kardeş.

"Tamam, tamam," dedi kadın, Paran'ı süzerek.

Yüzbaşı iç geçirip başını öteye çevirdi. "Lütfen son bir bilmece olmasın." Tekrar baktığında Oponn ortadan kaybolmuştu. Paran bir kez daha doğrulup oturmayı denedi. Bir kez daha beceremedi.

Yeni bir varlık oraya geldi. Ortama gergin bir hava, bir tehdit kokusu çöktü.

Paran iç geçirerek başını sağa sola çevirdi. Bir çift Tazı gördü. Koyu renkli kocaman yaratıklar dillerini sarkıtarak oturmuş onu seyrediyordu. *Itko Kan'daki bölüğü öldürenler bunlardı. O melun, dehşet verici yaratıklar işte bunlar.* Her iki Tazı da donakaldı ve genç adamın gözlerindeki nefreti fark etmişçesine başlarını ona doğru uzattı. Bu yoğun ilgi karşısında Paran'ın kalbi duracak gibi oldu. Dişlerini gösterdiğini anlaması uzun sürdü.

İki Tazının arasına lekemsi bir gölge girdi. Leke az çok insan şeklinde ve kesifti. Gölge konuştu. "Lorn'un yolladığı kişi. Daha... becerikli birini seçer sanmıştım. Yine de güzel öldüğünü belirtmeliyim."

"Bana hiç öyle gelmiyor," dedi Paran.

"Ah, evet," dedi gölge. "Dolayısıyla işi tamamlamak bana düşüyor. Bunlar meşgul zamanlar."

Paran'ın aklına Oponn ile Hood'un hizmetkârı arasında geçen diyalog geldi. *Belirsizlik. Eğer tanrıların korktukları bir şey varsa...* "Öldüğün gün, Gölgetahı," dedi usulca, "seni o geçidin öbür tarafında bekliyor olacağım. Yüzümde bir tebessümle. Tanrılar da *ölebilirler*, öyle değil mi?"

Geçidin kapı aralığında bir şey çatırdadı. Gölgetaht ile Tazılar irkildiler.

Paran bu Ermişleri kışkırtma cesaretine şaşırarak sözlerini sürdürdü. *Otoriteyi hep hor görmüşümdür, değil mi ya?* "Görüyorsun ya, yaşam ile ölüm arasındayken bu vaat bana hiçbir şeye mal olmuyor."

"Yalancı. Artık sana dokunabilecek tek kovan—"

"Ölüm," dedi Paran. "Tabii," diye ekledi, "başka birileri... devreye girdi ve hem sen hem de gürültücü Tazıların buraya varmadan çok önce çekip gitmeye özen gösterdi."

Gölge Üst Hanesi Kralı biraz öne çıktı. "Kim? Ne planlıyor? Bize kim kafa tutuyor?"

"Kendi cevaplarını kendin bul, Gölgetaht. Eğer şimdi beni yoluma gönderirsen... rakiplerinin başka yollar arayacaklarını anlıyorsundur herhalde? Bir sonraki maşalarına dair hiçbir şey bilmezsen bundan sonra yapacakları hamleleri nasıl kestirirsin? Gölgelerin arasında ne yapacağını bilmeden kalakalırsın."

"Seni izlemek daha kolay," diye kabullendi tanrı. "Yoldaşımla konuşmalıyım—"

"Nasıl istersen," diye sözünü kesti Paran. "Keşke ayağa kalkabilseydim..."

Tanrı hırıltılı bir kahkaha attı. "Ayağa kalkarsan yürürsün. Sadece tek bir yönde. Sana bir erteleme tanındı – ve eğer Hood seni ayağa kaldırmaya gelirse, kılavuz el bizimki değil, onunki olur. Fevkalade. Yaşarsan da gölgem seni takip eder."

Paran homurdandı. "Gölgem bugünlerde tıkış tıkış bir yer." Gözleri yeniden Tazılara çevrildi. Yaratıklar sönmeye yüz tutmuş közleri andıran gözlerle onu hâlâ seyrediyordu. *Elbet hakkınızdan geleceğim.* Sessiz vaadi tarafından körüklenmişçesine kızıl parıltılar yoğunlaştı.

Tanrı konuşmaktan vazgeçmedi ama Paran'ın etrafındaki dünya kararmaya başlamıştı. Her şey silikleşti, küçüldü, sonunda ses duyulmaz oldu. Onunla beraber bütün şuur da kayboldu ve geriye bir tek fırıl fırıl dönen bir sikkenin kaldığı yerden devam eden şıngırtısı kaldı.

* * * * *

Bilinmeyen bir zaman dilimi boyunca Paran uzun süre evvel yitirdiğini sandığı anılar arasında dolaştı – annesinin elbisesine tutunduğu ve ilk sarsak adımlarını attığı çocukluk günleri; minicik ayaklarını soğuk taşlara şap şap basarak ayaz koridorda ebeveynlerinin yatak odasına koştuğu fırtınalı geceler; avlunun sert parkeleri üstünde dikilerek birini beklerlerken iki kız kardeşinin ellerini tutuşu. Görüntüler kafasında sallanır gibi oldu. Annesinin elbisesi mi? Hayır, elbise ailesinin hizmetinde çalışan yaşlı bir kadına aitti. Koşa koşa gittiği yatak odasında ebeveynleri değil, hizmetçiler kalıyordu. Ve kız kardeşleriyle beraber orada, avluda bütün bir sabah gelişini bekledikleri kişiler anneleri ve babaları, yani neredeyse hiç tanımadıkları iki insandı.

Bütün bu sahneler esrarengiz ve gizli önem anları, başka eller tarafından idrak edemediği bir amaçla şekillendirilmiş bir bulmacanın tanıyamadığı parçaları olarak tekrarlandı. Bir şeyin – birinin– hayatına yön vermiş hadiseleri yeniden düzenlediğini, onları tepetaklak edip mevcut yeni gölgelere soktuğunu sezinleyince düşünceleri boyunca bir korku ürpertisi yayıldı. Kılavuz el her nasılsa... *oynuyordu*. Onunla, hayatıyla.

Bu ne garip bir ölümdü—

Sesler duydu.

"Of, hay aksi." Bir surat Paran'ınkine sokulup açık ama ifadesiz gözlerine baktı. Surat Tırnakçı'ya aitti. "Kendini savunma fırsatı bile bulamamış," dedi kadın.

Çavuş Tezcanlı birkaç adım uzaktan konuştu. "Dokuzuncu'daki hiç kimse onu böyle haklamaz," dedi. "En azından şehirdeyken."

Tırnakçı uzanıp göğüs yarasına dokundu. Paran'ın yırtık derisinde gezdirdiği parmakları şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Bu Kalam'ın işi değil."

"Sen burada kalır mısın?" diye sordu Tezcanlı. "Gidip Kirpi'yi ve Tokmak'ı getireceğim. Dönen başkaları varsa onları da."

"Git," karşılığını veren Tırnakçı ilkinden yirmi santim aşağıdaki ikinci yarayı da arayıp buldu. "Bu daha sonra açılmış. Sağ elle ve zayıfça."

Sahiden de garip bir ölüm, diye düşündü Paran. Onu burada tutan neydi? Başka bir... yer daha var mıydı? Isının, kavurucu sarı ışığın olduğu bir yer? Sesler de hatırlar gibiydi. Silik, belirsiz

figürler. Gözleri kapalı, ağızları açık kalabalıklardan müteşekkil bir kemer. Bir ölüler korosu... Bir yere gitmiş de bu gerçek seslerin, tenine dokunan bu gerçek ellerin arasına geri mi dönmüştü? Boş camları andıran gözleriyle nasıl görüyor veya kadının nazik dokunuşunu vücudunda nasıl hissedebiliyordu? Peki ya bir deniz canavarı gibi derinliklerden yükselen acıya ne demeliydi?

Tırnakçı ellerini çekti ve Paran'ın önüne çömelip dirseklerini uyluklarına dayadı. "Nasıl hâlâ kanıyorsun, Yüzbaşı? O bıçak yaraları en az bir saatlik."

Acı yüzeye ulaştı. Paran yapış yapış dudaklarının ayrıldığını hissetti. Çenesindeki mafsallar gıcırdadı ve ani bir nefes aldı. Sonra da haykırdı.

Kendini geriye atan Tırnakçı ara sokağın karşı duvarına çekildi. Kılıcı yoktan var olmuşçasına ellerinde belirdi. "Shedenul aşkına!"

Sağındaki parke taşlarından çizme patırtıları geldi ve kadının başı hızla o tarafa çevrildi. "Şifacı! Pezevenk yaşıyor!"

Gece yarısından sonraki üçüncü çan dolgun bir sesle çınlayarak dışarı çıkma yasağıyla boşalmış Pale sokaklarında yankılandı. Çiselemeye başlayan yağmur gece göğüne kasvetli bir sarı katmıştı. Eski saraydan iki blok uzakta, 2.'nin karargâhı hâline gelmiş büyük ve köhne malikânenin önündeki bahçe kapısında siyah yağmurluklara sarılı iki piyade nöbet tutmaktaydı.

"Amma sefil bir gece, di mi?" dedi biri titreyerek.

Diğeri teberini sol omzuna aktardı ve lağım oluğuna ağız dolusu balgam tükürdü. "Senden de hiçbi' şey kaçmıyo," dedi, başını iki yana sallayarak. "Paylaşmak istediğin daha başka zekice gözlemlerin olursa hiç durma, ha?"

"Yav ne dedim ki?" diye alınarak öğrenmek istedi ilk adam.

İkinci asker gerildi. "Şışt, sokağın ilerisinden biri geliyo."

Muhafızlar ellerinde silahlarıyla tedirgince beklediler. Sokakta karşıdan karşıya geçen bir figür meşale ışığına girdi.

"Dur!" diye homurdandı ilk muhafız. "Ağır ağır gel. Dua et de burda bi' işin olsun."

Yabancı bir adım yaklaştı. "Kalam, Köprüyakarlar, Dokuzuncu," dedi usulca.

Piyadeler tedbiri elden bırakmasalar da esmer yüzü yağmurda parlayan Köprüyakar mesafesini korudu. "Burada ne arıyosun?" diye sordu ikinci muhafız.

Kalam homurdanıp sokağın aşağısına göz attı. "Geri gelmeyi beklemiyorduk. İşimize gelince, eh, Tayschrenn'in kulağına gitmese iyi olur. Çaktın mı, asker?"

Piyade sırıtıp oluğa ikinci defa tükürdü. "Kalam – öyleyse Alakarga'nın onbaşısısın." Sesinde yeni bir saygı tonu vardı. "Dile ne dilersen."

"Al benden de o kadar," diye söylendi diğer asker. "Ben de Nathilog'daydım, komutanım. Bir saat kadar yağmurdan hiçbi' şey görmememizi istersen söyle yeter."

"Birini getiriyoruz," dedi Kalam. "Ama nöbetinizde böyle bir şey olmadı."

"Hood şahittir," dedi ikinci piyade. "Yedinci Şafak kadar huzurlu bir nöbet oldu."

Sokağın aşağısından gelen birkaç kişinin sesleri duyuldu. Kalam onlara el salladı, sonra da ilk muhafızın açtığı bahçe kapısından içeri sızdı. Muhafız, "Ne iş çeviriyolar dersin?" diye sordu, Kalam gözden kaybolduktan sonra.

Öbürü omuz silkti. "Her neyse umarım Tayschrenn'in kıçına sert ve sivri bir şey sokarlar. Hood o kalleş katilin canını alsın. Hem Köprüyakarlar'ı tanıyosam yapacakları aynen odur." Grubun gelmesiyle sustu. İki adam aralarında üçüncü birini taşıyordu. Baygın adamın rütbesini ve kanla kaplı kılıç kayışını görünce ikinci askerin gözleri kocaman aralandı. "Oponn'un şansı sizden yana olsun," diye tısladı ağarmış bir deri kep takan en yakınındaki Köprüyakar'a.

Köprüyakar ona sert bir bakış attı. "Peşimizden bir kadının geldiğini görürseniz yolunda durmayın, beni duyuyor musun?"

"Bir kadın mı? Kim?"

"Dokuzuncu'dan biri. Kana susamış olabilir," karşılığını verdi adam, silah arkadaşıyla beraber yüzbaşıyı bahçe kapısından sokarken. "Güvenliği unut," dedi omzunun üzerinden. "Elinizden gelirse canlı kalın yeter."

Adamlar geçip gittikten sonra iki piyade aralarında bakıştı. Az sonra ilk asker kapıyı kapatmak için elini uzattı. Diğeri onu durdurdu.

"Bırak açık kalsın," diye mırıldandı. "Gel, gidip kendimize bi' gölge bulalım. Yakın olsun ama çok da yakın değil."

"Amma gece be," dedi ilk piyade.

"Bariz şeyleri dile getirmeye epey meraklısın, di mi?" dedi diğeri, kapıdan ayrılırken.

İlk adam çaresizce omuz silkti, sonra aceleyle arkadaşının peşinden gitti.

Yırtıkyelken açma alanının ortasında duran karta uzun uzun baktı. Spiral bir düzen seçip bütün Ejderhalar Destesi'ni oynamış ve nasıl koyulduğuna bağlı olarak ya bir doruk noktasını ya da bir tezahürü belirtebilecek son karta gelmişti.

Spiral, bir çukur, aşağıya inen bir tünel hâline gelmişti ve uzak görünen gölgelerle kaplı kökünde bir Tazı imgesi bekliyordu. Yırtıkyelken bu falın aciliyetini sezinleyebiliyordu. Gölge Üst Hanesi duruma müdahil olmuş, Oponn'un oyun üstündeki hâkimiyetine meydan okumuştu. Kadının gözleri spiralin en başına koyduğu ilk karta çevrildi. Ölüm Üst Hanesi'nin Taş Ustası genel sıralamada düşük bir yer tutardı ama şimdi tahta karta kazınmış figür önemli bir konuma yükselmiş gibiydi. Aynı Hane'ye mensup Asker'in kardeşi olan Taş Ustası'nın imgesi, solmuş deriler giyen ince, saçları kırçıl bir adamdı. Kocaman, boğum boğum damarlarla kaplı ellerinde taş kesme aletleri vardı ve etrafı zımparalanmamış taş anıtlarla çevriliydi. Yırtıkyelken taşlarda belli belirsiz semboller seçebildiğini keşfetti. Sembollerin dilini tanımasa da ona Yedi Kent alfabesini hatırlatıyorlardı. Ölüm Hanesi'nde Taş Ustası cenaze höyüklerinin inşacısı, taşların yerleştiricisi, bir ya da birkaçına değil, çok sayıda kişiye ölüm vaadiydi. Taş anıtlardaki yazıların verdiği mesaj Yırtıkyelken için değildi: Taş Ustası o sözleri kendisi için oymuş ve zaman bütün yüzeyleri aşındırmıştı – yüzü kırışıklıklarla örülü, gümüşi sakalı seyrek ve dolanık adamın kendisi bile hayli yıpranmış görünüyordu. Rol, eskiden taşla çalışan ama artık öyle bir şey yapmayan bir adamca üstlenilmişti.

Efsuncu bu açılımı anlamakta güçlük çekiyordu. Gördüğü sıralamalar onu ürkütüyordu: Sanki her turda oyuncuların ka-

tıldığı yepyeni bir oyun başlamıştı. Spiralin ortalarında Karanlık Üst Hanesi'nin Şövalyesi duruyor, konumu hem başlangıca hem de sona tezat teşkil ediyordu. Deste'nin bu merhametsiz figürü açığa çıkardığı geçen sefer olduğu gibi Şövalye'nin arkasındaki simsiyah gökyüzünde kimi zaman efsuncunun gözlerine bile kara bir leke gibi gelen, her zamanki kadar kaçamak bir şey asılı duruyordu.

Şövalye'nin kılıcı siyah, dumanlı bir hat üzerinde spiralin doruğundaki Tazı'ya doğru uzanıyordu ve Yırtıkyelken gördüğü şeyin anlamını bu sefer kestirebiliyordu. Gelecekte Şövalye ile Gölge Üst Hanesi arasında bir çatışma yatıyordu. Bu düşünce Yırtıkyelken'i hem korkutuyor hem de içini rahatlatıyordu – bir kavga çıkacağı belliydi. Haneler arasında ittifak kurulmayacaktı. İki Hane arasında bu kadar net ve direkt bir bağlantı görebilmek nadir bir olaydı: Ortaya çıkabilecek yıkımın potansiyeli Yırtıkyelken'in endişeden buz kesmesine sebep oldu. Bu kadar yüksek bir güç seviyesinde akıtılan kan, bütün dünyada artçı sarsıntılar yaratırdı. İnsanlar kaçınılmaz olarak zarar görürlerdi. Ve bu düşünce efsuncuyu Ölüm Üst Hanesi Taş Ustası'na geri getirdi. Yırtıkyelken'in kalbi göğsünde gümbür gümbür atmaya başladı. Ter kaçan gözlerini kırpıştırdı ve kendini birkaç derin nefes almaya zorladı.

"Kan," diye mırıldandı, "daima aşağıya akar." *Taş Ustası bir höyük şekillendiriyor –sonuçta o Ölüm'ün hizmetkârı– ve bana doğrudan dokunacak. O höyük... benim için mi? Caymalı mıyım? Köprüyakarlar'ı kaderlerine terk edip Tayschrenn ve İmparatorluk'tan kaçmalı mıyım?*

Neredeyse iki asırdır bastırdığı kadim bir anı düşüncelerine karıştı. Görüntü onu sarstı. Bir kez daha, Hüner'e sahip bir çocuk olarak doğduğu köyün çamurlu sokaklarında yürüyordu. Savaşın atlılarının korunaklı hayatlarına fırtına gibi girdiğini öngörmüştü. Fakat bu bilgiden kaçmış, gördüklerini hiç kimseye söylememişti. Sonra o gece –çığlıkların ve ölümün gecesi– gelip çatmıştı.

İçinde kabaran vicdan azabının ruhani siması akıldan çıkmayacak kadar tanıdıktı. Bunca yıl sonra bile yüzü hâlâ Yırtıkyelken'in dünyasını altüst edebilecek, sağlam kalmalarına

ihtiyaç duyduğu şeylerin altını oyabilecek, güvenlik illüzyonunu neredeyse iki asırlık bir utançla sarsabilecek güce sahipti.

İmge bir kez daha ağdalı karanlığa battı ama geride değişmiş bir Yırtıkyelken bıraktı. Bu sefer kaçıp gitmeyecekti. Gözleri son bir defa Tazı'ya çevrildi. Hayvanın gözleri sanki sarı bir ateşle yanıyor, kadının ruhunu dağlama peşindeymişçesine bakışlarıyla onu delip geçiyordu.

Arkasında soğuk bir varlık hisseden Yırtıkyelken sandalyesinde gerildi ve yavaşça o tarafa doğru döndü.

"Uyarıda bulunmadığım için kusura bakma," dedi Tez Ben, Kovanının girdaplı bulutundan çıkarak. Bulut garip, acı bir koku taşıyordu. "Diğerleri de geliyorlar," derken adamın dalgın bir hâli vardı. "Sırma'yı da çağırdım. Kovandan gelecek."

Sırtından bir önsezi dalgası geçen Yırtıkyelken ürperdi. Tekrar Deste'ye doğru döndü ve kartlarını toplamaya başladı.

"Vaziyet çok daha karmaşık bir hâl aldı," dedi sihirbaz arkasından.

Duraksayan efsuncu kendi kendine küçük, zoraki bir tebessüm etti. "Sahi mi?" diye mırıldandı.

Rüzgâr yağmur damlalarını Alakarga'nın yüzüne savuruyordu. Dördüncü çan karanlık gecede hafifçe çınladı. Çavuş yağmurluğuna daha sıkı sarındı ve duruşunu bitkince değiştirdi.

Sarayın doğu taretinin çatısındaki manzara yağmur perdeleri yüzünden büyük ölçüde kapalıydı. "Günlerdir bir şeye kafa yoruyorsun," dedi yanındaki adama. "Söyle de bilelim, asker."

Kemancı yüzündeki yağmuru sildi ve kısılı gözlerle doğuya baktı. "Söyleyecek fazla bir şey yok, Çavuş," dedi huysuzca. "Sadece bazı hisler işte. Mesela o efsuncu."

"Yırtıkyelken mi?"

"Evet." Lağımcı kılıç kemerini çözerken metalik bir şıkırtı çıktı. "Bu lanet şeyden nefret ediyorum," diye söylendi.

Alakarga adamın kemeri ve kınındaki kısakılıcı arkalarındaki mıcır kaplı çatıya atmasını seyretti. "Aman geçen seferki gibi unutup gitme," dedi çavuş, sırıtışını gizleyerek.

Kemancı yüzünü ekşitti. "Bir tanecik hata yapıyorsun ve hiç kimse onu unutmana izin vermiyor."

Alakarga karşılık vermese de omuzları kahkahalarla sarsıldı.

"Hood'un Kemikleri aşkına," diye devam etti Kemancı. "Ben dövüşçü değilim. En azından o şekilde. Malaz Şehri'ndeki bir ara sokakta doğdum, Mock'un Kalesi'nin arkasındaki düzlüğe kurulu höyükleri soyarken taşçılık mesleğini öğrendim." Çavuşuna göz attı. "Sen de eskiden bir taşçıymışsın. Aynı benim gibi. Ama ben askerliği senin kadar çabuk öğrenemedim. İki seçeneğim vardı: ordu veya madenler. Bazen yanlış bir seçim yaptığımı düşünüyorum."

Kemancı'nın sözlerini izleyen iç sızısı Alakarga'nın keyfini kaçırdı. *Neyi öğrenemedin?* diye merak etti. *Adam öldürmeyi mi? Onları ecnebi bir diyarda ölmeye yollamayı mı?* "Yırtıkyelken hakkında neler hissediyorsun?" diye lafı uzatmadan sordu.

"Korkuyor," yanıtını verdi lağımcı. "Tahminimce eskiye dayanan bazı pişmanlıklarla başı belada."

Alakarga homurdandı. "Hoş bir geçmişe sahip bir büyücü zor bulunur," dedi. "Anlatılanlara bakılırsa orduya kendi rızasıyla katılmamış. Firardaymış. Sonra daha ilk atamasında her şeyi berbat etmiş."

"Böyle bir zamanda yumuşaması bizim için hiç iyi değil."

"Bütün heyetini kaybetti. İhanete uğradı. İmparatorluk olmadan tutunacak neyi var?" *Bizlerin tutunacak neyimiz var?*

"Sanki her dakika ağlamanın eşiğinde. Bana cesaretini kaybetmiş gibi geliyor, Çavuş. Tayschrenn ona baskı yaparsa ötmeye yatkın."

"Bence efsuncuyu hafife alıyorsun, Kemancı," dedi Alakarga. "O çetin biri – ayrıca sadık. Bunu herkes bilmiyor ama ona birden fazla kez Baş Büyücü unvanı teklif edilmiş ve her seferinde reddetmiş. İlk bakışta anlaşılmasa bile onunla Tayschrenn arasında geçecek bir kapışmanın sonucu hiç belli olmaz. O kendi kovanında bir Usta ve böyle bir şeyi sağlam bir yüreğin olmadan başaramazsın."

Hafifçe ıslık çalan Kemancı kollarını korkuluğa dayadı. "Öyleyse yanılmışım."

"Daha başka, Lağımcı?"

"Bir şey daha," diye duygusuzca karşılık verdi Kemancı.

Alakarga gerildi. Bu ses tonunun neyi ima ettiğinin farkındaydı. "Konuş."

"Bu gece bir şeyler serbest kalacak, Çavuş." Ona doğru dönen Kemancı'nın gözleri karanlıkta parlıyordu. "Ortalık epey karışacak."

Her iki adam da çatı kapağının patırtısına döndü. Aşağıdaki odanın ışığı, bir işaret fenerinin kesik huzmesi gibi etrafından yükselen Baş Yumruk Dujek Tekkol'un başı dışarıya çıktı. Merdivenin son tutamağını da tırmanan adam dama ayak bastı. "Şu kahrolası kapağı kapatmama yardım edin!" diye seslendi iki askere.

Adamlar çatıya serpiştirilmiş mıcırları gıcırdatarak hızla oraya gittiler. "Yüzbaşı Paran'dan haber var mı, Baş Yumruk?" diye sordu Alakarga, Kemancı kapağın başına çöküp bir homurtuyla onu yerine indirirken.

"Hiç yok," dedi Dujek. "Herif ortadan kayboldu. Senin o katilin Kalam da."

Alakarga başını iki yana salladı. "Kalam'ın bütün gece nerede olduğunu biliyorum. Yüzbaşıyı en son Knobb'un Hanı'ndan ayrılırken Kirpi ile Tokmak görmüşler. Sonra da sanki yer yarılmış içine girmiş. Baş Yumruk, biz şu Yüzbaşı Paran'ı öldürmedik."

"Lafı uzatma," diye söylendi Dujek. "Eh be, Kemancı. Şurada duran senin kılıcın mı? Hem de bir *su birikintisinin* içinde?"

Soluğu dişlerinin arasından bir tıslamayla kaçan Kemancı aceleyle silaha koştu.

"Adam ümitsiz bir efsane," dedi Dujek. "Shedenul postunu korusun." Düşüncelerini bir düzene sokarcasına duraksadı. "Tamam, o ihtimali unutalım. Paran'ı öldürmediniz. Peki öyleyse nerede?"

"Arıyoruz," dedi Alakarga hevessizce.

Baş Yumruk iç geçirdi. "Pekâlâ. Anlaşıldı. Paran'ı başka kimin öldürmek isteyebileceğini bilmek istiyorsun ve bu da onu kimin gönderdiğini açıklamam anlamına geliyor. Eh, o Muavin Lorn'un adamı. Bir süredir de öyleymiş. Ama Pençe değil. Unta'daki lanet olasıca bir soylunun oğlu."

Silahını kuşanmış olan Kemancı şimdi çatının yirmi adım

uzaktaki kenarında ellerini beline koymuş bekliyordu. *Iyi bir adam. Kahretsin, hepsi de iyi insanlar.* Alakarga su kaçan gözlerini kırpıştırdı. "Başkentten miymiş? O çevreden biri ona diş bilemiş olabilir. Köklü soylu aileleri hiç kimse sevmez – soyluların kendileri bile."

"Mümkündür," diye kabullendi Dujek, pek ikna olmadan. "Her halükârda manganın komutasını o devralacak. Üstelik sadece bu görev için değil. Ataması temelli."

"Darujhistan'a sızma fikri ondan mı çıkmış?" diye sordu Alakarga.

"Hayır," yanıtını verdi Baş Yumruk, "ama kimden çıktığı belli değil. Belki Muavin'den, belki de İmparatoriçe'nin ta kendisinden. Yani tüm bunlar sizi ne olursa olsun göndereceğimiz anlamına geliyor." Kısaca kaşlarını çattı. "Nihai ayrıntıları sana aktarmam emredildi." Çavuşa doğru döndü. "Tabii Paran nalları diktiyse."

"Açık konuşabilir miyim, Baş Yumruk?"

Dujek bir kahkaha patlattı. "Bilmediğimi mi sanıyorsun, Alakarga? Plan beş para etmez. Tam bir taktiksel kâbus—"

"Aynı fikirde değilim."

"Ne?"

"Bence plan amacına tastamam ulaşacak," dedi çavuş donuk bir sesle. Bakışları önce ağaran doğu ufkuna, ardından çatının kenarında dikilen askere çevirdi. *Çünkü amacı hepimizi öldürtmek.*

Baş Yumruk çavuşun yüzünü inceledi. "Benimle gel." Alakarga'yı Kemancı'nın beklediği yere götürdü. Lağımcı onları başıyla selamladı. Az sonra üçü birden yan yana durarak aşağıdaki şehri seyrediyordu. Pale'ın iyi aydınlatılmamış sokakları geceden vazgeçmeye isteksiz gibi görünen inişli çıkışlı bina bloklarının arasında zikzaklı bir seyir izliyor, yağmur perdelerinin ardındaki bodur siluetleri yaklaşan şafak karşısında titreşir gibi görünüyordu.

Dujek az sonra usulca konuştu. "Burası amma da tenha, öyle değil mi?"

"Öyle, komutanım," diye homurdandı Kemancı.

Alakarga gözlerini yumdu. Binlerce fersah uzakta her ne yaşa-

nıyorsa etkileri burada hissediliyordu. İmparatorluk işte böyleydi ve yer yahut kişiler değişse bile hep böyle olacaktı. Hepsi de onları tutan elleri görmekten âciz birer maşaydı. Çavuşun uzun zaman evvel yüzleştiği bu gerçek o zaman da kafasını kızdırmıştı, şimdi de kızdırmaktaydı. Bugünlerde yegâne avuntu bitkinlikten gelir gibiydi.

"Köprüyakarlar'ı lağvetmem için baskı yapılıyor," diye sözlerini yavaşça sürdürdü Baş Yumruk. "İkinci'yi Beşinci ve Altıncı'yla birleştirme emrini çoktan aldım. Beşinci çatısı altında neredeyse tekmil kadro toplanacağız. Gelgitler sahilimize yeni sular getiriyor, beyler ve o sular pis kokuyor." Devam etmeden önce tereddüde kapıldı. "Eğer sen ve mangan Darujhistan'dan sağ salim geri gelirseniz, Çavuş, çekip gitmen için sana izin veriyorum."

Alakarga başını hızla çevirdi ve Kemancı yay gibi gerildi.

Dujek kafa salladı. "Beni duydun. Köprüyakarlar'ın geri kalanına gelince; eh, için rahat olsun. Onlara göz kulak olacağım." Baş Yumruk doğuya göz atarak neşesiz bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Üstüme geliyorlar. Ama beni manevra yapamayacağım kadar köşeye kıstırmaları sıkar biraz. Pek çok şey borçlu olduğum on bin askerim var ve—"

"Affedersin, komutanım," diye araya girdi Kemancı. "Asıl kendilerinin sana borçlu olduğunu söyleyen on bin askerin var. Tek yapman gereken—"

"Sus," diye uyardı Dujek.

"Emredersin, komutanım."

Sessiz kalan Alakarga'nın düşünceleri bir girdaba yakalanmışçasına karmakarışıktı. Firar. Bu sözcük kafasında bir ağıt gibi yankılanıyordu. Ayrıca Kemancı'nın iddiasının doğru olduğunu hissediyordu. Eğer Baş Yumruk Dujek bir hamle yapmanın zamanı geldiğine karar verirse Alakarga'nın bulunmak isteyeceği son yer olayların merkezinin yüzlerce fersah uzağıydı. Dujek'e çok yakındı ve saklamaya uğraşsalar da ilişkilerinin geçmişi devamlı yüzeyin hemen altında çalkalanırdı. Dujek'in *ona* "komutanım" dediği bir zaman olmuştu ve Alakarga herhangi bir garez beslememesine rağmen Dujek'in değişen şartları kabullenmekte hâlâ zorluk çektiğini biliyordu. Eğer vakit gelip çatarsa Alakarga onun yanında yer almak istiyordu.

"Baş Yumruk," dedi en sonunda. Konuşmasının her iki adam tarafından da beklendiğinin bilincindeydi. "Geriye hâlâ birkaç Köprüyakar kaldı. Kılıcı artık daha az el tutuyor. Ama kılıç hâlâ keskin. Bize karşı gelenlerin hayatını kolaylaştırmak tarzımız değildir – onlar her kim olursa olsun. Sessiz sedasız çekip gitmek..." Çavuş iç geçirdi. "Eh, bu öylelerinin işine gelir, değil mi? Kılıcı tutan tek bir el bile olduğu sürece Köprüyakarlar geri adım atmayacak. Zaten herhalde onurumuz buna müsaade etmez."

"Anladım," dedi Dujek, ardından homurdandı. "Eh, işte geliyorlar."

Alakarga kafasını kaldırıp Baş Yumruk'un doğu göğüne çevrili bakışlarını takip etti.

Tez Ben başını yan yatırdı, sonra da dişlerinin arasından tısladı. "Tazılar kokusunu almışlar," dedi.

Kalam hararetli bir küfür edip ayağa fırladı.

Yatakta oturan Yırtıkyelken, volta atarken döşeme tahtalarını neredeyse hiç gıcırdatmayan iriyarı adamı kızarmış gözlerle seyrediyordu. Kalam tüm o cüssesine rağmen âdeta süzülüyor, odanın merkezinde –tahta zeminden birkaç santim yukarıdaki boşlukta– bağdaş kurmuş oturan sihirbazı da içeren sahneye âdeta sürreal bir hava katıyordu.

Yırtıkyelken bitap düşmüş olduğunu fark etti. Pek çok şey yaşanıyordu ve tüm bunlar aynı anda olup bitiyordu. Zihnen silkinen kadın dikkatini tekrar Tez Ben'e verdi.

Sihirbaz, Sırma'yla arasında bağlantı kurmuştu ve kukla birinin –*bir şeyin*– izini sürerken yolu Gölgeler Kovanı'na düşmüştü. Sırma, Gölge Âlem'in kapısına kadar gelmiş, sonra ötesine geçmişti.

Tez Ben bir müddet kuklayla teması kaybetmişti ve çıt çıkmayan o uzun dakikalarda herkesin sinirleri harap olmuştu. Varlığı sihirbaza geri geldiğinde Sırma artık yalnız hareket etmiyordu.

"Dışarı çıkıyor," diye duyurdu Tez Ben. "Kovanlar arasında geçiş yapıyor. Oponn'un şansı ondan yanaysa Tazıları eker."

Soytarı'nın adının bu kadar gelişigüzel anılması Yırtıkyelken'e

surat ekşittirdi. Yüzeyin hemen altında bu kadar çok akıntı varken, öyle bir şey istenmeyen bir dikkati üzerlerine çekebilirdi.

Ter ve gerilim kokan odaya yorgunluk hâkimdi. Tez Ben son sözlerinin ardından başını önüne eğmişti. Yırtıkyelken adamın zihninin o esnada Sırma'nın omzunu koparılamayacak kadar sıkıca tutarak kovanlarda yolculuk ettiğinin farkındaydı.

Attığı volta Kalam'ı efsuncunun önüne getirdi. Adam durup ona doğru döndü. "Tayschrenn'den ne haber?" diye huysuzca sorarken elleri titriyordu.

"Bir şey olduğunu biliyor. Avlanıyor ama avı onu atlatıyor." Suikastçıya gülümsedi. "İhtiyatla hareket ettiğini sezinliyorum. Hem de çok büyük bir ihtiyatla. Sonuçta avı bir tavşan da olabilir, kurt da."

Kalam'ın yüz ifadesi ciddiyetini korudu. "Veyahut bir Tazı," diye mırıldandı, sonra da volta atmayı sürdürdü.

Yırtıkyelken arkasından baktı. Yoksa Sırma'nın amacı bu muydu? Bir Tazıyı peşine takmak? Hep beraber Tayschrenn'i ölümcül bir pusuya mı çekiyorlardı? "Sanmam," derken suikastçıya çevrili bakışları sertleşti. "Öylesi ahmaklık olur."

Kalam bakışmaktan özenle kaçındığı efsuncuyu duymazdan geldi.

Yırtıkyelken ayağa kalktı. "Ahmaklık bile değil. Delilik. Burada neyin açığa çıkabileceğinin farkında mısın? Bazıları Tazıların Gölge Âlem'den bile daha kadim olduklarına inanırlar. Ama sorun sadece onlar değil – güç gücü çeker. Ermişlerden biri şimdi ve burada gerçekliğin dokusunu yırtarsa, kan kokusunu alan diğerleri de gelirler. Şafağa kalmadan bu şehirdeki bütün fâniler ölebilir."

"Sakin ol, bayan," dedi Kalam. "Hiç kimse bir Tazının şehirde serbest kalmasını istemiyor. Ben korkumdan öyle konuştum." Hâlâ kadınla göz göze gelmeye yanaşmıyordu.

Suikastçının beyanı Yırtıkyelken'i şaşırttı. Kalam'ın gözlerini onunkilerden uzak tutan şey utançtı. Korku bir âcizlik itirafıydı. "Hood aşkına," deyip iç geçirdi efsuncu. "Son iki saattir kıçımın altında bir yastıkla oturuyordum."

Bu söz suikastçıyı hazırlıksız yakaladı. Kalam durdu, ona doğru döndü, sonra da güldü.

Derin, akıcı kahkahası Yırtıkyelken'in çok hoşuna gitti.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Tokmak içeri girdi. Yuvarlak yüzü parlak ve kızarıktı. Şifacı, Tez Ben'e şöyle bir baktı, sonra gidip Yırtıkyelken'in önünde çömeldi. "Hangi açıdan bakılırsa bakılsın," dedi usulca, "Yüzbaşı Paran'ın yakışıklı suratının şimdiye bir buçuk metrelik çamurun altında bir subay mezarında yatıyor olması gerekirdi." Yanlarına gelen Kalam'a doğru başını salladı. "Kalbinin altına aldığı ilk yara ölümcül. Profesyonelce bir saplama," diye eklerken suikastçıya imalı bir bakış attı. "İkincisi işini daha yavaş bitirirdi ama onun da sonu ilkininki kadar kesin."

Kalam yüzünü buruşturdu. "Yani ölmüş olması gerekirdi. Ama ölmedi. Bu ne anlama geliyor?"

"Müdahale," yanıtını verdi Yırtıkyelken, midesine bir bulantı peydahlanarak. Kapakları kurşun gibi ağırlaşan gözlerini Tokmak'a çevirdi. "Denul becerilerin yeterli oldu mu?"

Şifacı buruk bir tebessüm etti. "Kolaydı. Yardım aldım." Sözlerine açıklık getirdi. "Yaralar zaten kapanıyor, hasar onarılıyordu. Süreci biraz hızlandırdım ama hepsi bu kadar. Hem vücut hem de zihin derin bir travma geçirmiş. Fiziksel anlamda düzelmesi haftalar sürmeli. Ve bu başlı başına bir sorun teşkil edebilir."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Yırtıkyelken.

Kalam masaya kadar gidip bir testi şarap ile üç kil bardak aldı. Tokmak konuşurken yanlarına dönüp bardakları doldurmaya başladı. "İyileşmede beden ile bedensel algı asla birbirinden ayrı tutulmamalıdır. Açıklaması zor. Denul Kovanları şifanın her yönünü kapsar zira hasar gerçekleştiğinde bu her seviyede olur. Şok dediğimiz şey vücut ile zihin arasındaki boşluğu birbirine bağlayan yara izidir."

"Hepsi iyi hoş da," diye söylenen Kalam şifacıya bir bardak uzattı, "Paran'dan ne haber?"

Tokmak uzun bir fırt çekip ağzını sildi. "Araya hangi kuvvet girdiyse, bedenin iyileşmesinden başka hiçbir şeyi umursamamış. Paran bir iki gün içinde ayağa kalkabilir ama şoku atlatması için zaman lazım."

"Bunu sen yapamaz mısın?" diye sordu Yırtıkyelken.

Şifacı başını iki yana salladı. "Bütün bu şeyler birbirine bağlıdır. Araya giren şey her neyse o bağları koparmış. Paran hayatı

boyunca kaç şok, kaç travmatik olay atlattı? Hangi yara izlerini takip edeceğim? Bu bilgisizlikle daha fazla zarar bile verebilirim."

Yırtıkyelken'in aklı bir saat önce odasına soktukları genç adama gitti. Paran ara sokakta Tırnakçı'ya hâlâ yaşadığını duyuran çığlığının ardından bilincini kaybetmişti. Yırtıkyelken'in onun hakkında tek bildiği bir soylunun oğlu olduğu, Unta'dan geldiği ve Darujhistan'a düzenleyecekleri görevde mangaya komuta edeceğiydi.

"Her halükârda," diyen Tokmak şarabını bitirdi, "Kirpi ona göz kulak oluyor. Her an kendine gelebilir ama zihninin ne durumda olacağını tahmin etmek mümkün değil." Kalam'a sırıttı. "Kirpi'nin velede kanı kaynadı." Suikastçı sövünce sırıtışı genişledi.

Yırtıkyelken bir kaşını kaldırdı.

Onun yüz ifadesini gören Tokmak açıkladı. "Kirpi sokak köpeklerini ve daha başka, şey, yardıma muhtaç yaratıkları da sahiplenir." Voltasına kaldığı yerden devam eden Kalam'a bir bakış attı. "Ve bu konuda inatçılık etme huyu da var."

Onbaşı sözsüzce homurdandı.

Yırtıkyelken gülümsedi. Düşünceleri yeniden Yüzbaşı Paran'a gidince tebessümü kayboldu. "Kullanılacak," diye açık açık duyurdu. "Bir kılıç gibi."

Tokmak onun bu sözleriyle ciddileşti. "İyileşmesinde merhametten eser yok. Olan tek şey hesapçılık."

Tez Ben ansızın konuşarak hepsini birden irkiltti. "Öldürme girişimi Gölge'den gelmiş."

Odaya sessizlik çöktü.

Yırtıkyelken iç geçirdi. Bu şimdiye kadar sadece bir kuşku olarak kalmıştı. Tokmak ile Kalam'ın bakıştıklarını görünce aralarında neyin geçtiğini tahmin etti. Üzgün her neredeyse yanlarına döndüğünde bazı zor sorular sorulacaktı. Ve Yırtıkyelken kızın Gölge'ye ait olduğunu artık kesinkes biliyordu.

"Bu da demek oluyor ki," diye umursamazca devam etti Tez Ben, "Her kim Paran'ın lehine araya girdiyse, artık Gölge Âlem'le doğrudan bir husumet içinde." Başını çevirip kara gözlerini efsuncuya dikti. "Kendine geldiği zaman Paran'ın bildiklerini öğrenmemiz gerek. Ama—"

"Biz burada olmayacağız," diye sözü tamamladı Kalam.

"Sırma yetmezmiş gibi," diye söylendi Yırtıkyelken, "şimdi de şu sizin yüzbaşıya bakıcılık etmemi istiyorsunuz."

Tez Ben ayağa kalktı ve deri pantolonundaki tozları silkeledi. "Sırma bir süre daha gelmeyecek. O Tazılar çok inatçı. Onları atlatması biraz zaman alabilir. Veya işler iyice sarpa sararsa," deyip acımasızca sırıttı, "dönüp onlarla savaşır ve Gölge Lord'a kara kara düşünmesi için bir sebep verir."

Kalam, şifacıya doğru döndü. "Git Kirpi'yi getir. Artık yola koyulmalıyız."

Tez Ben'in son yorumu Yırtıkyelken'i ürpertmişti. Ağzındaki kül tadıyla yüzünü buruşturan efsuncu, manganın gitmeye hazırlanmasını konuşmadan seyretti. Önlerinde onları Darujhistan'ın tam kalbine götürecek bir görev vardı. Kıtanın göz koyulmaya yetecek kadar değerli tek pırlantası olan son Özgür Kent, İmparatorluk'un listesinde bir sonraki sıradaydı. Manga şehre sızacak, işgale zemin hazırlayacaktı. Tümüyle kendi başlarına kalacaklardı. Ne gariptir ki Yırtıkyelken girmek üzere oldukları tecride neredeyse gıpta ediyordu. Neredeyse ama tam olarak değil. O asıl hepsinin de öleceğinden korkuyordu.

Taş Ustası'nın Höyüğü âdeta kendi korkularının dürtüklemesiyle tekrar düşüncelerine karıştı. Höyük'ün hepsini alacak kadar büyük olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

Şafak arkalarında kırmızı renkli, bıçak kadar ince bir çizgi gibi belirirken, Siyah Moranthlılar yüksek eyerli Kuorl bineklerinin sırtında kanla kaplı elmaslar gibi parlıyorlardı. Alakarga, Kemancı ve Baş Yumruk bir düzine kanatlı bineğin yaklaşmasını seyrediyorlardı. Yukarıda yağış azalmıştı ve civardaki damların etrafını saran kurşuni sis çökerek kiremitlerin ve parka taşlarının üstünde su birikintileri oluşturmaktaydı.

"Mangan nerede, Çavuş?" diye sordu Dujek.

Alakarga'nın kafa salladığı Kemancı dönüp kapağa yollandı. "Geliyorlar," yanıtını verdi çavuş.

Kuorlların her bir yaratıkta dörder tane bulunan ışıltılı, deri inceliğindeki kanatları bir an için ters döner gibi oldu ve on iki

Moranthlı tek bir vücutmuşçasına aynı anda taretin damına alçalmaya başladı. Kanatların tiz vızıltısı, birbirine seslenen Moranthlı binicilerin tıkırtılı komutlarıyla vurgulandı. Biniciler çatıdaki iki adamın topu topu bir buçuk metre üzerinden geçtiler ve hiç vakit kaybetmeden arkalarına kondular.

Kemancı aşağıdaki odaya inerek gözden kaybolmuştu. Elini beline koyan Dujek kısa bir süreliğine Moranthlılara dik dik baktıktan sonra duyulmaz bir şeyler homurdandı ve o da kapağa doğru yürüdü.

Alakarga en yakındaki Moranthlının yanına gitti. Yüzü siyah bir kitin vizörle kaplı olan asker yavaşça dönüp çavuşu sessizce süzdü. "Aranızda biri vardı," dedi Alakarga. "Tek elliydi. Cesaretinden dolayı beş defa işaretlenmişti. Hâlâ yaşıyor mu?"

Siyah Moranthlı cevap vermedi.

Omuz silken çavuş dikkatini Kuorllara yöneltti. Daha önce de sırtlarına binmiş olmasına rağmen onu büyülemeye devam ediyorlardı. Kanatlı yaratıklar, eyerlerin altından çıkıntı yapan dört ince bacakla dengede duruyordu. Çatıda beklerken açık kanatlarını etraflarında bir su damlacığı perdesi yaratmaya yetecek kadar süratle çırpıyorlardı. Arkalarında dümdüz uzanan tuhaf biçimde parçalı kuyrukları çok renkli olup yedi metre boyundaydı. Artık tanıdık gelen keskin kokuyu almasıyla Alakarga'nın burun delikleri seğirdi. En yakındaki Kuorl'un üçgen şeklindeki kocaman kafasına peteğimsi gözleri ve eklemli kıskaçları egemendi. Gövdesinin altında fazladan iki uzuv –Alakarga'nın tahmininice kollar– katlıydı. O aval aval bakarken Kuorl başını döndürüp sol gözünü dosdoğru ona çevirdi.

Çavuş yaratığın ne gördüğünü, aklından ne geçtiğini –tabii herhangi bir şey geçiyorsa– merak ederek bakmaya devam etti. Meraka kapılıp Kuorl'a başıyla selam verdi.

Kafa yan yattı, sonra başka tarafa çevrildi. Kuorl'un kuyruk ucunun bir anlığına kıvrıldığını görünce Alakarga'nın gözleri kocaman açıldı. Böyle bir harekete ilk kez tanıklık ediyordu.

Moranthlılar ile İmparatorluk arasındaki ittifak, İmparatorluk savaşının çehresini değiştirmişti. Malazanların buradaki, yani Genabackis'teki taktikleri hem askerlerin hem de levazım

malzemelerinin havadan nakline giderek daha çok dayanan yeni bir şekle bürünmüştü. Alakarga'ya göre bu tehlikeli bir bağımlılıktı. *Bu Moranthlılar hakkında o kadar az bilgi sahibiyiz ki – şimdiye dek ormandaki şehirlerini gören biri çıkmadı. Cinsiyetlerini bile kestiremiyorum.* Çoğu âlim onların gerçek insanlar olduğu görüşündeydi ama gerçeği öğrenmek mümkün değildi – Moranthlılar savaş meydanlarından ölülerini kendileri toplarlardı. Eğer günün birinde güce susarlarsa, İmparatorluk büyük bir sorunla karşı karşıya kalacaktı. Lakin Alakarga'nın duyduğu kadarıyla, aralarındaki muhtelif hizip renkleri devamlı değişen bir hiyerarşiyi belirtmekte olup husumetler ve rekabetler fanatik bir seviyede süregidiyordu.

Baş Yumruk Dujek çavuşun yanına geri döndü. Sert yüz ifadesi kapıldığı huzurla biraz yumuşamıştı. "Geldiler," dedi. "Yeni acemine bağırıp çağırıyorlar. Sakın bana sebebini söyleme çünkü bilmek istemiyorum."

Alakarga'nın anlık rahatlaması, farkına daha yeni vardığı, Üzgün'ün firar ettiğine yönelik gizli umudunun suya düşmesiyle darmadağın oldu. Demek adamları sonunda onu bulmuşlardı veya kız onları bulmuştu. Her halükârda kıdemlileri onu gördüklerine sevinmişe benzemiyorlardı. Alakarga onları suçlayamazdı. Gerçekten de Paran'ı öldürmeye kalkışmış mıydı? Tez Ben ile Kalam'ın şüpheleri o yöndeydi.

Kükreme işinin çoğunu Kalam yapıyor, onbaşılık rolünü gereğinden fazla oynuyordu. Dujek'in çavuşa attığı meraklı bakış, Alakarga'yı çatı kapağına doğru itmek için yeterli oldu. Kıyıda durup aşağıdaki odaya sert gözlerle baktı. Herkes orada tehditkâr bir halka oluşturup Üzgün'ün etrafını kuşatmıştı. Merdivene yaslanan genç kadının ise tüm bu yaşananlardan sıkılmış bir hâli vardı.

"Susun!" diye aşağıya gürledi Alakarga. "Malzemelerinizi kontrol edip hemen buraya gelin!" Adamlarının koşturmalarını seyretti, sonra hoşnut bir edayla kafa sallayıp Baş Yumruk'un beklediği yere geri gitti.

Dujek sol kolunun çotuğunu ovuşturarak dalgın bir edayla kaşlarını çatıyordu. "Lanet olsun bu havaya," diye söylendi.

"Tokmak sıkıntını hafifletebilir," dedi Alakarga.

"Gerek yok," karşılığını verdi Dujek. "Yaşlanıyorum, hepsi bu." Çenesini kaşıdı. "Ağır gereçlerin hepsi de bırakılma noktasına teslim edildi. Uçmaya hazır mısın, Çavuş?"

Alakarga yaratıkların orta gövdelerinden birer külah gibi yükselen arkalıklı ikinci eyerlere göz gezdirdi, ardından kısaca kafa salladı.

Manga mensuplarının kare kapak aralığından tek tek çıkmasını seyrettiler. Hepsi de yağmurluk giyiyor ve ağır birer sırt çantası taşıyordu. Kemancı'yla fısıltılı bir tartışmaya tutuşmuş olan Kirpi hemen arkasından gelen Tırıs'a göz attı. Muska, incik boncuk ve yadigâr koleksiyonunun tamamını vücudunun çeşitli kısımlarına takıp takıştırmış olan Barghast, Kan'da düzenlenen Akrepler Şenliği'ndeki allanıp pullanmış bir kurşuntahta ağacına benziyordu. Barghastlar sıradışı espri anlayışlarıyla tanınırlardı. Her ikisi de surat asan ve tedirginlikleri her hâllerinden anlaşılan Tez Ben ile Kalam'ın aralarına aldıkları Üzgün ötekilere aldırış etmeyerek, onları bekleyen Kuorllara doğru ağır ağır ilerliyordu. Kızın çantası bir uyku tulumundan büyük değildi ve daha ziyade bir pelerini andıran yağmurluğu standart dağıtım olmayıp ayak bileklerine kadar iniyordu. Kız kapüşonunu takmıyor, şafağın gitgide yoğunlaşan ışığına rağmen yüzü gölgelerde kalıyordu. *Elimde bir tek bunlar kaldı.* Alakarga iç geçirdi.

"Kız ne durumda, Çavuş?" diye usulca sordu Dujek.

"Hâlâ nefes alıyor," diye duygusuzca yanıtladı Alakarga.

Baş Yumruk kafasını yavaş yavaş iki yana salladı. "Bugünlerde amma da genç oluyorlar..."

Dujek'in sözlerini değerlendirirken Alakarga'nın kafasında bir anı canlandı. Pale'daki kuşatmadan uzakta, Mott Seferi'nin ortasında 5.'yle yaptıkları kısa bir birleşme esnasında Üzgün, Nathilog'dan gelen yeni askerlerle beraber aralarına katılmıştı. Alakarga onun Griköpek'te esir aldıkları üç yerel fedaiye bıçakla girişmesini seyretmişti. Amaç güya bilgi almaktı ama çavuşun bir ürpertiyle hatırladığı üzere kızınki hiç de mecburiyete dayalı bir eylem olmamıştı. Üzgün'ün adamların kasıklarına yaptıkları karşısında Alakarga'nın ağzı dehşetten bir karış açık kalmıştı. Kalam'la göz göze geldiğini hatırlıyordu. Çaresizce yaptığı bir jest, siyah adamı ellerinde bıçaklarıyla harekete geçirmişti. Ka-

lam kızı itip geçmiş ve üç hızlı hareketle fedailerin gırtlaklarını yarmıştı. Bunu Alakarga'nın hâlâ kalbini burkan o an izlemişti. Fedailer ağızlarından kan gelirken son nefesleriyle Kalam'a *hayır duası* etmişlerdi.

Üzgün ise hiçbir şey olmamış gibi silahını kınına sokmuş ve öylece yürüyüp gitmişti.

Kadın iki yıldır mangada olmasına rağmen adamları ona hâlâ acemi diyorlardı ve muhtemelen ölecekleri güne kadar da öyle diyeceklerdi. Burada yatan bir anlam vardı ve Alakarga o anlamın pekâlâ farkındaydı. Acemiler, Köprüyakar değildi. O yaftanın atılması hak edilen bir şey, başarıların getirdiği bir tanımaydı. Üzgün acemiydi çünkü onu Köprüyakarlar'ın ayrılmaz bir parçası olarak düşünmek mangadaki herkes için ısıtılmış bir bıçağın boğaza saplanması gibiydi. Üstelik çavuş bile bundan muaf değildi.

Tüm bunlar aklından geçip giderken Alakarga genellikle kayıtsız olan yüz ifadesini daha fazla koruyamadı. Dujek'e içinden şu karşılığı verdi: *Genç mi? Hayır, gençleri bağışlayabilir, basit ihtiyaçlarını giderebilir ve gözlerine baktığın zaman tanıdık bir şeyler bulabilirsin. Ama Üzgün? Hayır. Yapabileceğin en iyi şey onun gözlerinden sakınmak. Orada genç hiçbir şey yok – hem de hiç.*

"Artık sizi yolcu edelim," diye homurdandı Dujek. "Herkes binsin." Baş Yumruk çavuşa son birkaç laf etmek üzere döndü ama Alakarga'nın yüzünde gördükleri, o sözleri boğazına dizdi.

Doğu kızılımsı örtüsünü göğe yayarken şehirde iki boğuk gök gürültüsü duyuldu. Bunlardan ilkini birkaç dakika sonra ikincisi izledi. Gecenin gözyaşlarının son damlaları da sokaklardaki lağım hendeklerinden akıp gidiyor, yollardaki çukurları dolduran çamurlu su birikintileri yukarıdaki seyrelen bulutları kesif bir tonla yansıtıyordu. Pale'ın Krael Semti'nin dar, eğri büğrü ara sokaklarında gecenin ayazı ve rutubeti azimle loş köşelere tutunuyordu. Burada küf kaplı tuğlalar ve aşınmış parkeler ikinci gök gürültüsünü yutmuş, geride su damlalarının pıtırtısına meydan okuyabilecek bir yankı bırakmamıştı.

Dış sur boyunca güneye doğru kıvrılan bir koridorda katır

ebatlarında bir köpek koşar adım ilerliyordu. Yaratığın devasa kafası geniş, boğum boğum kaslı omuzlarının önünde aşağıya sarkıyordu. Yağmursuz bir gece geçirdiği tozlu, kuru, alacalı grisiyah kürkünden anlaşılıyordu. Burnu gri beneklerle kaplı olan hayvanın gözleri kehribar sarısı bir ışıkla parlıyordu.

Gölgetaht'ın hizmetkârları arasında yedinci sırada yer alan ve Dişli adını taşıyan Tazı ava çıkmıştı. Avı kaypak, kurnaz ve kaçışında hızlıydı. Lakin Dişli onu yakınında hissediyordu. İzini sürdüğü şeyin insan olmadığını biliyordu – hiçbir fâni adam veya kadın bu kadar uzun bir süre çenelerinden kaçamazdı. Daha da hayret verici olanı Dişli'nin avını henüz hiç görmemiş olmasıydı. Fakat o her kimse elini kolunu sallaya sallaya Gölge Âlem'e izinsiz girmiş, Gölgetaht'ın ta kendisini takip edip Dişli'nin efendisinin ördüğü ne kadar ağ varsa tınlatmıştı. Böyle bir tahkire verilebilecek tek yanıt ölümdü.

Tazı yakında *kendisinin* av olacağının farkındaydı ve eğer o avcılar yeterli sayıda ve kuvvette gelirlerse Dişli aramasını sürdürmekte zorlanırdı. Şehirde dokunun şiddetle yırtıldığını hissedenler olmuştu. Ayrıca kovanın kapısından geçeli daha bir dakika bile geçmeden Dişli'nin tüyleri kabararak ona yakında bir yerde sihrin filizlendiğini haber vermişti. Tazı şimdiye dek tespit edilmekten kaçınmıştı ama bu böyle devam etmezdi.

Tazı şehir suruna sokularak, şafağın yağmurla temizlenmiş havasını tatmak için dışarı çıkan tek tük kent sakinine aldırış etmeyerek gecekondu ve çardak labirentinde sessizce ve ihtiyatla ilerlemeyi sürdürdü. Yoluna serilmiş yatan dilencilerin üstünden atladı. Yerel köpekler ve sıçancılar* ona şöyle bir baktıktan sonra kulaklarını yatırarak ve kuyruklarını çamurlu toprağa sürterek kaçıp gitti.

Dişli su basmış bir taş evin köşesini dönerken sabah esintisiyle başını çevirdi. Duraklayıp karşısındaki sokağın aşağısını taradı. Orada burada sis demetleri süzülüyor, düşük çaplı tüccarların ilk arabaları ayaza karşı sıkıca sarmalanmış figürler tarafından çekilerek götürülüyordu – tazının vakti hızla tükeniyordu.

Dişli'nin sokak boyunca gezinen bakışları karşı uçtaki büyük, duvarlı bir malikâneye odaklandı. Bahçe kapısının önünde oya-

* Bilhassa sokak sıçanlarını avlamak amacıyla yetiştirilen köpek veya daha başka bir hayvan. –*çn*

lanan dört asker gelip geçenleri fazla bir ilgi göstermeden seyretmekle ve aralarında konuşmakla meşguldü. Dişli'nin kafası kalktı, gözleri malikânenin ikinci katında panjurlu bir pencere buldu.

Tazının içi beklenti ve zevkle doldu. Sürdüğü izin sonuna gelmişti. Başını tekrar indirdi ve gözünü dört muhafıza dikip hareketlendi.

Nöbet sona ermişti. Gelen yeni piyadelerin ikisi de bahçe kapısının aralık durduğunu fark etti.

"Bu da ne?" diye sordu biri, duvara yaslanmış bekleyen iki yorgun suratı süzerek.

"O türden bi' geceydi," karşılığını verdi yaşça büyük muhafız. "Sorular sormadığın türden."

İki yeni adam bakıştı, sonra konuşan büyüğüne kafa sallayıp sırıttı. "Öyle geceleri iyi bilirim. Eh, gidin artık. Yataklarınız sizi bekler."

Teberini bir elinden diğerine aktaran büyüğü gevşer gibi oldu. Ortağına göz atsa da genç adamın dikkati sokağın yukarısındaki bir şeydeydi. "Vakit epey geç oldu," dedi büyükleri, iki yeni gelene. "Yani heralde artık fark etmez ama eğer Köprüyakarlar'dan bi' kadın gelirse gözünüzü duvarlara dikip geçmesine izin verin."

"Şu köpeğe bakın," dedi daha genç asker.

"Anladım," dedi yeni adam. "Ikinci'de hayat—"

"Şu köpeğe bakın," diye tekrarladı genç piyade.

Diğerleri dönüp o tarafa baktılar. Yaşça büyük muhafızın gözleri kocaman aralandı, sonra da bir küfür tıslayıp teberine davrandı. Tazı tepelerine binmeden önce diğerleri o kadarını bile beceremediler.

Gözüne bir türlü uyku girmeyen Yırtıkyelken dış odadaki yatakta sırtüstü uzanmış yatıyordu. Bitkinliği uykusunu bile kaçıracak bir noktaya ulaşmış olan kadın öylece tavana bakıyor, düşünceleri son yedi günün düzensiz bir değerlendirmesinde geziniyordu. Köprüyakarlar'ın dalaverelerine dahil edilmeye duyduğu o ilk öfkesine rağmen kapıldığı heyecanı kabul etmeye mecburdu.

Pılını pırtını toplayıp bir kovan açma ve İmparatorluk'tan, Sırma'nın deliliğinden ve açlığından, bitmek bilmeyen bir savaştan uzaklaşma arzusu artık hissetmediği bir çaresizlikten doğmuş gibi geliyordu.

Fakat efsuncuyu kalıp bu işi tamamına erdirmeye iten şey yenilenmiş bir insanlık anlayışından fazlasıydı – sonuçta Köprüyakarlar başlarının çaresine bakabileceklerini ona tekrar tekrar göstermişlerdi. Hayır, Yırtıkyelken asıl Tayschrenn'in *alaşağı edildiğine* tanıklık etmek istiyordu. Bu onu korkutan bir gerçekti. İntikam açlığı, ruhu zehirlerdi. Ayrıca Tayschrenn'in haklı sonunu görmek için muhtemelen uzun süre beklemesi gerekecekti. O zehirle bu kadar uzun süre beslenirse sonunda dünyayı Sırma'nın zırdeli gözlerinden görmeye başlamaz mıydı?

"Çok şey oluyor," diye mırıldandı. "Aynı anda çok şey oluyor."

Kapıdan gelen bir sesle irkildi. Doğrulup oturdu. "Ah," dedi kaşlarını çatarak, "geri dönmüşsün."

"Sağ salim," dedi Sırma. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma, 'Yelken." Kukla minicik, eldivenli ellerinden birini sallayınca arkasındaki kapı kapandı ve mandalı yerine düştü. "Şu Gölge Tazılarından amma korkuluyor," deyip aheste aheste odanın ortasına kadar yürüdü, bir defa piruet yapıp yere oturdu ve bacaklarını açıp kollarını gevşekçe sarkıttı. Kıs kıs güldü. "Ama aslında abartılı itlerden fazlası değiller. Aptal ve yavaşlar. Gördükleri her ağacı kokluyorlar. Yine de cingöz Sırma'yı bulamıyorlar."

Yırtıkyelken kaykılıp gözlerini kapadı. "Tez Ben özensizliğinden hoşnut değildi."

"Budala herif!" diye çıkıştı Sırma. "Beni gözlemesine, nereye gittiğimi bilerek beni kontrol altında tuttuğunu düşünmesine izin veriyorum. Bana hükmettiğini hevesle iddia ettiğinde alacağım intikamı daha tatlı kılmak için ahmaklığına göz yumuyorum."

Tüm bunları daha önce de duymuş olan Yırtıkyelken adamın kendisiyle iradesini zayıflatmak için böyle konuştuğunu biliyordu. Maalesef kısmen başarılı da oluyordu zira efsuncu kuşku duymaya başlamıştı. Belki Sırma doğruyu söylüyordu: Belki Tez

Ben onun üstündeki kontrolünü çoktan kaybetmişti ama bu gerçeğin farkında değildi. "İntikamını senden bacaklarını ve ardından vücudunu çalan adama sakla," dedi ilgisizce. "Tayschrenn seninle hâlâ alay ediyor."

"Önce o hesap verecek!" diye yaygara kopardı Sırma. Ardından öne eğilip yanlarını tuttu. "Her şey sırayla."

Pencerenin dışındaki tesisten ilk çığlıklar geldi.

Yırtıkyelken dimdik otururken Sırma haykırdı. "Bulundum! Görülmemeliyim, kadın!"

Kukla ayağa fırlayıp karşı duvardaki kutusuna seğirtti. "Tazı'yı yok et – başka çaren yok!" Aceleyle kutuyu açıp içine girdi. Kapak yerine düştü ve koruyucu büyünün aylasıyla kaplandı.

Yırtıkyelken tereddüde kapılıp yatağın yanında bekledi. Aşağıda tahtalar parçalandı ve bina sarsıldı. Haykırışlar yükseldi, silahlar çınladı. Efsuncu doğrulurken korku, uzuvlarına eriyik kurşun gibi sızdı. *Bir Gölge Tazısı'nı mı yok edeceğim?* Aşağıdaki katta birileri sağa sola fırlatılırken camlar şiddetli patırtılarla zangırdadı, sonra patırtılar merdivenin dibine ulaştı. Çığlıklar kesildi. Yırtıkyelken tesisteki askerlerin bağırdıklarını işitti.

Kendi Thyr Kovanı'na bağlandı. İçini dolduran güç o felç edici korkuyu bir kenara itti. Bütün yorgunluğu geçen efsuncu dik durarak bakışlarını kapıya çevirdi. Ahşap gıcırdadı, derken kalas panel bir mancınıktan fırlatılmışçasına içe doğru patladı ve derhal Yırtıkyelken'in sihirli kalkanı tarafından yana saptırıldı. Art arda aldığı darbeler kapıyı paramparça ederek kıymıkları tavana ve duvarlara saçtı. Kadının arkasındaki camlar tuzla buz oldu, panjurlar havaya kalktı. Buz gibi bir rüzgâr odayı doldurdu.

Tazı göründü. Gözleri sarı alevlerle yanıyor, yüksek omuzlarının yay gibi gergin kasları derisinin altında dalgalanıyordu. Yaratığın gücünün bir dalga gibi kapladığı Yırtıkyelken ani bir nefes aldı. Tazı *yaşlıydı* – hem de şimdiye dek karşılaştığı her şeyden daha fazla. Siyah dudaklarından kan damlayan yaratık kapı aralığında durup havayı kokladı. Sonra bakışları Yırtıkyelken'in solundaki duvara dayanmış demir şeritli kutuya çevrildi. Hayvan bir adım öne çıktı.

"Hayır," dedi kadın.

Tazı donakaldı. Efsuncuyu ilk defa fark etmişçesine dev ka-

fasını ona doğru ağır ağır çevirdi. Dudakları sıyrılarak yetişkin bir adamın başparmağı uzunluğundaki ışıl ışıl köpek dişlerini meydana çıkardı.

Hay canın çıksın, Sırma! Yardımına ihtiyacım var! Lütfen!

Tazının kocaman açılan gözlerinin yukarısında beyaz bir şerit yanıp söndü. Hayvan hücum etti.

Saldırı o kadar süratliydi ki Yırtıkyelken daha ellerini bile kaldıramadan hayvan arayı kapattı ve kadının dış sihrini sert bir rüzgârdan fazlası değilmişçesine aştı. Efsuncunun en yakın savunmaları –kat kat yerleştirilmiş Üst Müdafaalar– Tazının hücumunu taş bir duvar gibi karşıladı. Yırtıkyelken çatlakların, kollarına ve göğsüne kadar uzanan derin yarıkların çarpma noktasından dışa doğru yayıldığını hissetti. Çıkan çıtırtının yerini hemen fışkıran kanlar aldı. Bu ve Tazının ivmesi kadını geriye fırlattı. Pencerenin yanındaki duvara çarptığında arkasındaki müdafaalar darbeyi yumuşattı. Efsuncunun etrafındaki boşluğa sıva tozu püskürdü ve yere kırık tuğla parçacıkları saçıldı.

Tazı dizlerinin üstüne düşmüştü. Başını iki yana sallayarak ayağa kalktı, burnundan bir homurtu çıkardı ve tekrar saldırdı.

İlk hücumun etkisiyle feleği şaşan Yırtıkyelken daha başka hiçbir şey yapamayarak kanlı kollarından birini zayıfça yüzünün önüne kaldırdı.

Tazı ileri sıçrarken ve kadının başını kapmak için çenelerini kocaman açarken yandan yediği gri bir ışık dalgası onu Yırtıkyelken'in sağındaki yatağa fırlattı. Tahtalar çatırdadı. Tazı bir hırıltıyla yeniden ayaklandı ve bu sefer kutusunun üstüne çıkıp kollarını kaldırmış olan Sırma'ya doğru döndü. Kukla terden ışıldıyordu. "Ah, evet, Dişli!" diye tiz bir sesle bağırdı büyücü. "Avın benim!"

Yırtıkyelken'in vücudu gevşedi, ardından yana doğru eğilip yere kustu. Kaotik bir kovan odada girdap gibi dönüyor, pis havası zaptedilemez bir veba misali kadının içinde çalkalanıyordu. Gücü gözle görülebilen siyahla karışık gri damarlı dalgalar hâlinde Sırma'dan etrafa yayılıyordu.

Böğrü inip kalkan Tazı büyücüyü süzdü. Sanki güç dalgalarını beyninden defetmeye çalışıyordu. Göğsünden alçak bir hırıltı koptu – çıkardığı ilk ses. Geniş kafa aşağı sarktı.

Yırtıkyelken bakakaldı, sonra idrak bir çekiç darbesi gibi göğ-

süne indi. "Tazı!" diye haykırdı. "Ruhuna uzanıyor! Kaç! *Çek git buradan!*"

Hırıltısı derinleşse de hayvan yerinden kıpırdamadı.

Üçlüden hiçbiri soldaki iç yatak odası kapısının açıldığını veya ayak bileklerine kadar inen renksiz yün battaniyeye sarınmış Yüzbaşı Paran'ın ağır aksak ortaya çıkışını fark etmedi. Solgun ve süzgün genç adam Tazıya çevrili gözlerinde boş bir bakışla ilerledi. Dişli ile Sırma arasındaki görünmez irade savaşı sürerken Paran yaratığa sokuldu.

Kıpırtı Yırtıkyelken'in gözüne takıldı. Kadın bir ikaz bağırmak için ağzını açsa da Paran ondan önce davrandı. Battaniye ayrılarak bir uzunkılıcı açığa çıkardı. Silahın ucu bir saplama hamlesiyle hızla uzandı. Kılıç Dişli'nin göğsüne saplandı ve yüzbaşı geriye sıçrarken silahı da çevirerek çekip çıkardı. Dişli'nin boğazında bir böğürtü gürledi. Geri geri yalpalayan Tazı yatağın enkazına çarptı ve kanlar fışkıran yarasını dişlemeye çalıştı.

Hiddetle haykıran Sırma ileri atılarak Dişli'nin üstüne atıldı.

Yırtıkyelken bir ayağını kuklanın yoluna doğru savurup onu karşı duvara fırlattı.

Dişli uludu. Yırtılan bir kanaviçenin sesiyle etrafında karanlık bir gedik açıldı. Hayvan fırıl fırıl dönerek derinleşen gölgelere daldı. Yırtığın kapanmasıyla arkasında soğuk bir hava dalgalanması bırakarak ortadan kayboldu.

Acısını unutacak kadar hayretler içindeki Yırtıkyelken dikkatini Yüzbaşı Paran'a ve ellerindeki kanlı kılıca yöneltti. "Nasıl olur?" diye fısıldadı. "Tazının sihrini nasıl delebilirsin? Kılıcın—"

Yüzbaşı silaha göz attı. "Şansım yaver gitmiş olsa gerek."

"Oponn!" diye tıslayan Sırma ayağa kalktı ve Yırtıkyelken'e kötü kötü baktı. "Hood o Soytarılara lanet etsin! Ve sen, kadın; bu yaptığını unutmayacağım. Bedelini ödeyeceksin – yemin ederim!"

Yırtıkyelken başka tarafa bakıp iç geçirdi. Evvelden söylenen sözler yeni ve kasvetli bir anlamla hafızasında canlanınca dudaklarına bir tebessüm dokundu. "Hayatta kalmakla, benimle uğraşamayacak kadar meşgul olacaksın, Sırma. Gölgetaht'a düşünecek bir şey çıkardın. Ve ilgisini çektiğine bin pişman olacaksın. Cesaretin varsa inkâr et."

"Kutuma geri dönüyorum," dedi Sırma, o tarafa seğirterek.

"Tayschrenn dakikalar içinde buraya gelir. Ona tek kelime bile etmeyeceksin, Efsuncu." Kutuya girdi. "Tek kelime bile." Kapak çarparak kapandı.

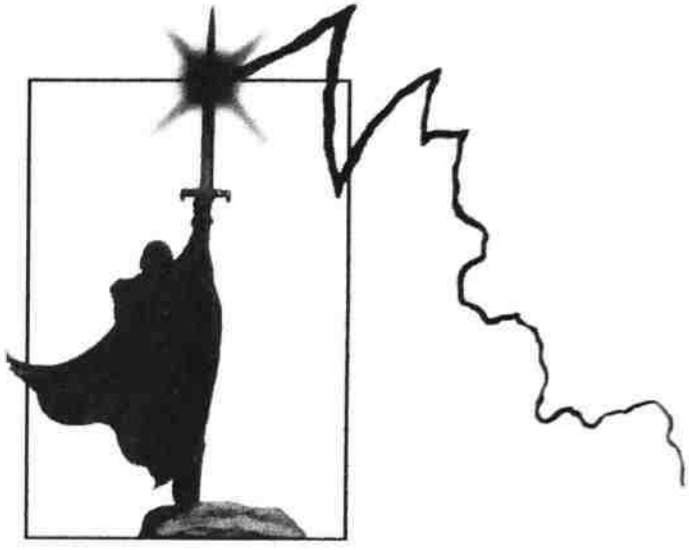
Yırtıkyelken'in tebessümü genişledi. Ağzındaki kan tadı bir kehanet, gelecekte karşılaşacağı şeylere dair Sırma'ya edilmiş sessiz ve görünmez bir ikaz gibiydi. Yine de Sırma'nın o ikazı dikkate almayacağını biliyordu. Bu da kan tadını âdeta ballandırıyordu.

Hareket etmeye çalıştı ama sanki uzuvlarına bir soğukluk çökmüştü. Zihninde görüntüler uçuşsa da onları idrak etmesine fırsat kalmadan üzerlerine karanlık duvarları kapandı. Bilincini yitirdiğini hissetti.

Bir erkek sesi aceleyle yakın bir mesafeden konuştu. "Ne duyuyorsun?"

Kaşlarını çatan kadın yoğunlaşmayı denedi. Ardından gülümsedi. "Dönen bir sikke. Dönen bir sikke duyuyorum."

İKİNCİ KİTAP

DARUJHİSTAN

Esen hangi rüzgâr okşadı duyularımızı?
Biz kendi körpe yolumuzda sakin sakin yürürken
bu gümbürtülü fırtına bulutu
kaldırdı gölün durgun sularını
ve eğirdi bir günün gölgelerini
bizi sabahtan akşama kadar yuvarlayan
bir merdane misali...

Hangi bocurgat gıcırdar meşum ikazlarla?
Hafif dalgalar sürükler batıp çıkan
bir tıpayı bizden tarafa
alacakaranlığın kızıl bulanıklığında
küle dönebilecek harikulade taçyapraklar gibi
güzelim macenta kokusuyla...

Rivayetin Doğuşu
Balıkçı (d. ?)

BEŞİNCİ BÖLÜM

Eğer bu adam görürse seni rüyalarında,
sallanırken sen mevsimin kasvetli gecesinde
bir ağacın kalın dalı altında,
ve gölgen düğümlü urganın
üzerinde sorguçluysa,
geçerken estirdiği rüzgâr
oynatır kasılmış uzuvlarını
koşturuyormuşçasına...

Rivayetin Doğuşu
Balıkçı (d. ?)

Üçüncü Milenyum'un 907. Yılı
Beş Diş Yılı'nın Fanderay Mevsimi
Darujhistan şehrinin kuruluşunun iki bininci yılı

Ufak tefek, toparlak adam rüyasında kendini batan güneşe doğru yollanarak İki Öküz Kapısı'ndan Darujhistan şehrini terk ederken buldu. Soluk kırmızı yeleğinin yırtık pırtık kuyrukları o telaşla peşi sıra uçuşuyordu. Ne kadar yürümesi gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ayakları şimdiden ağrımaya başlamıştı.

Dünyada sefaletler vardı, bir de *sefalet* vardı. Adam vicdanının sesini dinlediği zamanlarda dünyanın sorunlarını kendisininkilerin önünde tutardı. Neyse ki öyle zamanlar azdı ve kendi kendine söylediği gibi, bu onlardan biri değildi.

"Heyhat, maalesef tıpatıp aynı rüya bu titrek dizlerin altındaki bu çok parmaklı gereçleri de harekete sevk ediyor." İç geçirdi. "Hep aynı rüya." Öyleydi de. Karşısında uzak bir tepenin arkasına batmakta olan güneşi görebiliyor, o güneş bir orman yangınından yükselen duman bulutlarının arasında bakır bir diske benziyordu. Ayakları adamı Gadrobi Gecekondu Mahallesi'nin dolambaçlı toprak yolları boyunca taşırken her iki yanındaki barakalar ve kulübeler gitgide alacakaranlığa gömülüyordu. Cüzamlıların kirli sarı paçavralarına bürünmüş yaşlı erkekler yakındaki yemek ateşlerinin etrafında çömeliyorlar, o geçerken suspus oluyorlardı. Benzer giyimli kadınlarsa çamurlu kuyunun başında bekliyorlar, kedileri durmaksızın suya batıp çıkarmaya o gidene kadar ara veriyorlardı. Adam bu şaşırtıcı faaliyetin neyi simgelediğini bilmiyordu.

Maiten Nehri köprüsünü aştı, gitgide küçülen Gadrobi Sığırtmaç kamplarından geçti ve iki yanında üzüm bağlarının bulunduğu açık yola çıktı. O bağlardaki sulu üzümlerle üretilecek şarabı düşünerek orada oyalandı. Fakat rüyalar kendilerine has bir süratle cereyan ederdi ve bu düşünce çabucak uçup gitti.

Adam zihninin kaçtığını biliyordu – arkasındaki sonu gelmiş şehirden, onun üzerindeki boşlukta asılı duran koyu ve kasvetli lekeden, en çok da tanıdığı ve olduğu her şeyden kaçtığını.

Bazılarının taşıdıkları yetenek aşık kemiklerini zar gibi atarak, kürekkemiklerindeki ısı çatlaklarını okuyarak veya Ejderhalar Destesi'yle Fatid bakarak kendini gösterirdi. Kruppe'nin ise o tür zamazingolara ihtiyacı yoktu. Uzgörü gücü kafasının içindeydi ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu inkâr edemezdi. Kehanetin ağıtı kafatasının duvarları arasında çınlar, kemiklerinde yankılanırdı.

Bıyık altından mırıldandı. "Bu elbette bir rüya – uykunun molası. Belki bu sefer kaçabileceğini sanıyordur Kruppe. Sonuçta hiç kimse Kruppe'ye ahmak diyemez. Miskinlikten ve ihmalden semirmiş midir? Evet. Aşırıya kaçmaya yatkın ve bir kâse çorba içerken bile nispeten sakar mıdır? Kesinlikle. Ama aptal değildir. Bilge birinin seçim yapması gereken zamanlardayız. Diğer canların kendisininki kadar önemli olmadığı sonucuna varmak bilgelik değil de nedir? Elbette, pek bilgedir. Evet, bilgedir Kruppe."

Soluklanmak maksadıyla durakladı. Karşısındaki tepeler ve güneş eskisinden daha yakın değildi. Rüyalar işte böyle gençlikten yetişkinliğe çarçabuk geçivermek gibi asla geri çevrilemeyecek telaşlı bir koşuşturmaya benzerdi – iyi ama gençlikten kim bahsetmişti? Veya belirli bir gençten? "Bilge Kruppe bahsedecek değil ya! Onun bazen tabiri caizse alıp başını giden zihni yorgun düşmüş... hayır, pervasızca temposundan dolayı yarı yarıya aşınmış ayaklarının acısını çeker. Hiç şüphesiz tabanları şimdiden su toplamıştır. Bir ayağı sıcak, sabunlu bir merhem için bas bas bağırır. Yoldaşı da koroya katılır. Ah! Bu ne feryat! Yakınmayı bırakın, sevgili kaçış kanatları. Hem zaten güneş ne kadar uzakta? Onun tepelerin hemen arkasında olduğundan emin Kruppe. Kesinlikle daha uzak değildir. Evet, bu durmadan dönen bir sikke kadar kesin – iyi ama sikkelerden bahseden kim? Masumiyet bildirir Kruppe!"

Kuzeyden rüyasına esen bir rüzgâr beraberinden yağmur kokusu getirdi. Kruppe yırtık pırtık paltosunun önünü kapatmaya başladı. Son iki düğmeyi ilikleme çabasıyla karnını içine çekti ama sadece birinde başarılı olabildi. "Rüyamda bile," diye of çekti, "vicdan azabı söyleyeceğini söylüyor."

Rüzgâra karşı gözlerini kırpıştırdı. "Yağmur mu? İyi de yıl daha yeni başladı! Baharları yağmur yağar mı? Bu kadar sıradan meseleleri daha önce hiç kafasına takmadı Kruppe. Belki bu koku gölün kendi nefesinden fazlası değildir. Evet, hakikaten. Böylece cevaplandı soru." Azur Gölü'nün üzerindeki koyu bulut sırtına gözlerini kısarak baktı.

"Kaçmalı mı Kruppe? Hayır, gururu nerede? Haysiyeti? Kruppe'nin rüyalarında yüzlerini bir kerecik bile göstermiş değiller. Bu yolda hiç mi sığınacak bir yer yok? Ah, Kruppe'nin ayakları haşat oldu. Zonklayan tabanları kanlı et parçalarına döndü! Bu da ne?"

İleride bir kavşak vardı. Hemen ötesindeki alçak bir tepecikte bodur bir bina kuruluydu. Binanın panjurlu pencerelerinden dışarı mum ışığı sızıyordu.

Kruppe gülümsedi. "Tabii ya, bir han. Yolculuk çok uzun sürdü. Yorgun yolcular için dinlenecek ve gevşeyecek bir yer ihtiyacı apaçık ortada. Birkaç fersahtan fazla yol tepmiş kart maceracı Kruppe de öyle bir yolcu." Tez adımlarla yoluna devam etti.

Kavşakta geniş, dalları çıplak bir ağaç vardı. Kalın dalların birine asılmış kanaviçeye sarılı uzun bir şey rüzgârda gıcırdayarak sallanmaktaydı. Kruppe ona şöyle bir bakıp geçti. Patikaya gelip tırmanışına başladı.

"Kötü bir karar verildiği görüşünde Kruppe. Toz toprak içindeki yolculara yönelik hanlar tepelerin üstüne kurulmamalı. Tırmanmanın laneti, tırmanacağın mesafenin ne kadar uzun olduğunu keşfetmektir. Hancıya iki çift laf etmem gerekecek. Tabii mis gibi bira boğazı yatıştırdıktan, sulu kırmızı et dilimleri ve kızarmış tatlı patatesler karnı doyurduktan ve tertemiz, merhemli sargılar ayakları sardıktan sonra. O tür bakımlar Kruppe'nin burada gördüğüne benzer planlama kusurlarından önce gelmelidir."

Monoloğu kesilerek yerini patikayı tırmanmanın zorluğundan doğan derin nefeslere bıraktı. Kruppe kapıya vardığında o kadar tıknefesti ki başını bile kaldırmadan, yıpranmış kapıyı paslı menteşelerin gıcırtısıyla içeri açılıncaya dek itmekle yetindi. "Of!" diye bağırdı, duraklayıp paltosunun yenlerini silkelerken. "Şöyle köpüklü bir bira..." Kendisine çevrilen kirli suratları göz-

den geçirirken sesi kısılıp gitti. "Galiba işler kesat," diye geveledi. Mekân sahiden de bir handı – veya belki bir asır önce öyleydi. "Gece havasında yağmur var," dedi toprak zemine dikili kalın donyağı mumun etrafına toplanmış yarım düzine dilenciye.

Adamlardan biri kafa salladı. "Seni huzurumuza kabul edeceğiz, bahtsız kişi." Eliyle bir hasır minderi işaret etti. "Otur ve bizleri eğlendir."

Kruppe bir kaşını kaldırdı. "Kruppe davetinizden şeref duyar, bayım." Başını eğerek selam verdi, sonra da çekinmeden ilerledi. "Ama lütfen bu muazzez toplanmaya katkıda bulunmayacağını sanmayın." Harcadığı çabayla of çekerek yere çöküp az önce konuşan kişinin karşısında bağdaş kurdu. "Sizlerle ekmeğimi paylaşmak isterim." Bir yeninden küçük bir somun çavdar ekmeği çekip aldı. Diğer elinde de bir ekmek bıçağı belirdi. "Şu an karşınızda oturan adam hem dostlar hem de yabancılar tarafından Kruppe diye tanınır. Hemen gerideki ışıltılı Darujhistan'ın, Genabackis'in mistik incisinin, koparılmaya hazır o sulu üzüm tanesinin bir sakinidir." Bir parça keçi peyniri çıkardı ve karşısındaki suratlara kocaman gülümsedi. "Ve bu onun rüyasıdır."

"Öyle," dedi dilencilerin sözcüsü, çizgilerle bezeli çehresi keyifle buruşarak. "Senin kendine has tadını almak bizi hep hoşnut etmiştir, Darujhistanlı Kruppe. Ve seyahate olan iştahından da daima memnun kalmışızdır."

Kruppe ekmek somununu koyup dilimledi. "Sizi hep kendisinin yansımaları, bir bakıma pek çok Açlığından altısı olarak görmüştür Kruppe. Lakin tüm ihtiyaçlarınıza rağmen efendinize ne nasihat edersiniz? Kaçışından vazgeçmesini elbette. Kişinin kendi kafatasının aldanmaya yer vermeyecek kadar değerli bir oda olduğunu – lakin engin tecrübelerine dayanarak tüm aldanmanın zihinde doğduğuna ve erdemler orada aç kalırken kendisinin semirdiğine sizi temin eder Kruppe."

Sözcü bir dilim ekmek alıp gülümsedi. "O zaman belki de biz senin Erdemlerinizdir."

Kruppe duraklayıp elindeki peyniri inceledi. "Bu, elindeki peynirin küfünü sessizce gözlemleyen Kruppe'nin şimdiye kadar aklından geçirmediği bir düşünce. Fakat maalesef konumuz böyle laf oyunlarının labirentinde kaybolma tehlikesiyle karşı karşı-

ya. Üstelik peynir söz konusu olduğunda dilencilerin bulup da bunama imkânları yoktur. Bir kez daha karşıma çıktınız ve daha evvelden takdire değer bir ılımlılıkla da açıkladığı gibi bunun sebebini biliyor Kruppe."

"Sikke dönüyor, Kruppe. Hâlâ dönüyor." Sözcünün yüzündeki keyiften eser kalmamıştı.

Kruppe iç geçirdi. Peynir parçasını sağında oturan adama verdi. "Onu duyuyor Kruppe," diye bezgince kabullendi. "Kafasından çıkmayan o bitmek bilmez şıngırtıyı duymamak elinde değil. Ve Kruppe hem gördüğü hem de kendisinin olduğundan şüphelendiği her şeye rağmen altı üstü Kruppe – tanrılara kendi oyunlarında meydan okuyacak bir adam."

"O zaman belki şimdi de olduğu gibi daha önce de yüzleşmekten hiç korkmadığın Kuşkularımızdır," dedi sözcü. "Buna rağmen seni geri döndürmeyi hedefliyor; Darujhistan'ın, çok sayıdaki dostunun ve Sikke'nin ayakları dibine düşeceği gencin hayatını kurtarmak için çabalamanı talep ediyoruz."

"Sikke tam da bu gece düşecek," dedi Kruppe. Çoğu dikkatini ekmekten ve peynirden ayırmasa da altı dilenci bu söz üzerine başlarıyla onayladılar. "Öyleyse bu meydan okumayı kabul edecek mi Kruppe? Sonuçta tanrılar kusursuz kurbanlar değil de nedir?" Gülümseyerek ellerini kaldırdı ve parmaklarını oynattı. "El çabukluğuyla ancak zihin çabukluğunun boy ölçüşebileceği Kruppe karşısında? Kibirlerince ilelebet kör edilen, kendilerini ilelebet yanılmaz zanneden onların kendi özgüvenlerinin kusursuz kurbanları olduklarını ileri sürer Kruppe. Bu kadar uzun süre sağ kalmaları hayret verici değildir de nedir?"

Sözcü kafa salladı ve ağız dolusu peynirin arkasından konuştu. "O zaman biz bir bakıma heba olan İhsanların olabiliriz."

"Mümkündür," dedi Kruppe, gözlerini kısarak. "Lakin yalnızca biriniz konuşuyor."

Dilenci ağzındakini yutmak için duraksadı, ardından bir kahkaha attı. Gözleri mum ışığında oynaşıyordu. "Belki diğerleri henüz dile gelmemiştir, Kruppe. Efendilerinin buyruğunu bekliyorlardır."

"Vay be," deyip iç geçiren Kruppe ayağa kalkmaya hazırlandı. "Nasıl da sürprizlerle doluymuş Kruppe."

Sözcü başını kaldırdı. "Darujhistan'a geri dönecek misin?"

"Elbette," karşılığını verdi Kruppe, içten bir oflamayla yerden kalkarak. "Biraz gece havası almak için dışarı çıktı, o kadar. Şehrin ufalanan surlarının ötesinde hava çok temiz, öyle değil mi? Kruppe'nin zaten müthiş olan yeteneklerini geliştirmek için egzersiz yapması lazım. Uykusunda yürüyerek. Sikke bu gece düşecek," deyip başparmaklarını kemerine taktı. "Olayların ortasındaki yerini almalı Kruppe. Şimdi yatağına dönüyor. Gece henüz genç." Bakışları dilencilerin üstünde gezindi. Hepsi de kilo almış, yukarı dönük suratlarına sağlıklı bir renk gelmiş gibiydi. Kruppe memnuniyetle iç geçirdi. "Bunun bir zevk olduğunu beyan ediyor Kruppe, baylar. Fakat gelecek sefere gelin, bir tepenin üstüne inşa edilmemiş bir handa buluşalım. Anlaştık mı?"

Sözcü gülümsedi. "Ah, iyi ama, Kruppe, Erdemler gibi İhsanlar da kolay kazanılmaz ve Kuşkular kolayca aşılmaz. Hele Açlıklar tırmanmak için daima bir teşviktir."

Kruppe'nin adama bakan gözleri kısıldı. "Amma da akıllıymış Kruppe," diye söylendi.

Dilencilerin yanlarından ayrılıp gıcırtılı kapıyı arkasından yavaşça çekti. Geldiği yoldan geri giderek kavşağa vardı ve daldan sarkan, kanaviçeye sarılı figürün önünde durdu. Kruppe yumruklarını beline dayayıp onu inceledi. "Kim olduğunu biliyorum," dedi neşeyle. "Bu rüyanın aslında Kruppe'ninkilerin birer yansıması olan bütün o çehrelerini tamamlayacak son unsurusun. Veya en azından iddian bu yönde. Sen Tevazu'sun ama unutma, herkesin bildiği gibi Kruppe'nin hayatında Tevazu'ya yer yoktur. O yüzden burada kalacaksın." Sözlerinin ardından doğu göğünü mavi ve yeşil ışıklarla aydınlatan koca şehre baktı. "Ah, adına Darujhistan denen o harikulade inci Kruppe'nin yuvası. Yani," diye ekleyip yürümeye başladı, "aynen olması gerektiği gibi."

Gölün kıyısına yayılmış rıhtımdan Gadrobi ve Daru Mahallelerinin basamaklı teraslarına, tapınak komplekslerinden Üst Malikânelere ve şehir konseyinin toplandığı Haşmet Tepesi'nin zirvesine kadar Darujhistan çatıları düz damlarıyla, kemerli gablalarıyla,* konik kuleleriyle, çan kuleleriyle ve de platformla-

* Bir duvarın eğimli iki çatıyla birleştiği üçgen kısım. –çn

rıyla öyle karmakarışık bir bollukla yükseliyordu ki ana caddeler hariç hiçbir yer güneş görmüyordu.

Daha uğrak ara sokakları belli eden meşaleler içi boş çubuklardan ibaretti ve karartılmış demirden parmaklarla süngertaşı duvarlara tutunuyordu. Zamanla aşınmış kadim bakır borulardan verilen gaz, gözenekli taşların etrafından, tıslayan alev topları şeklinde fışkırıyor, istikrarsız ateşler mavi-yeşil bir ışık saçıyordu. Gaz, şehrin altındaki kocaman mağaralardan çekiliyor ve devasa valflarla yönlendiriliyordu. Bu işlerle ilgilenen Grisuratlar adlı sessiz adam ve kadınlar şehrin taş döşeli sokaklarının altında birer hayalet gibi geziyorlardı.

Gazın nefesi dokuz yüz yıldır şehrin mahallelerinden en az birini beslemişti. Borulardan bazıları cayır cayır yanan konut yangınlarında zarar görmüş ve alev sütunları metrelerce yüksekleere kadar çıkmış olmasına rağmen Grisuratlar çalışmayı sürdürmüşler, zincirlere asılarak görünmez ejderhalarına diz çöktürmüşlerdi.

Çatıların altında ilelebet mavi bir ışıkla yıkanan bir yeraltı dünyası mevcuttu. O tür ışıklar başlıca caddeler kadar çarşıların sık kullanılan dar ve çarpık çurpuk koridorlarını da belli ederdi. Lakin şehirde iki tekerlekli arabaların bile zor sığdığı yirmi bini aşkın ara sokak, yalnızca meşale taşıyan tek tük vatandaşın ve Şehir İnzibatı'na ait küreli fenerlerin böldüğü gölgelerde kalırdı.

Çatılar gündüzleri güneşin altında parlak ve sıcak olur, ev hayatının göl rüzgârında dalgalanarak kuruyan bayraklarıyla dolup taşardı. Geceleriyse ay ile yıldızlar boş çamaşır iplerinin ve onların düşürdüğü kaotik gölgelerin ağıyla kaplı bir dünyayı aydınlatırdı.

Yukarıdaki orak biçimli ayın, seyrek bulutları bir tanrının palası gibi biçtiği bu gece bir figür kenevir iplerin ve silik gölgelerin arasında mekik dokuyordu. Figür gövdesine ve uzuvlarına sıkıca sarılmış is lekeli bir kıyafet giyiyor, benzer şekilde örtülü yüzünün açıkta bırakılmış tek bölümü olan gözleri civardaki çatıları tarıyordu. Siyah deri kayışları göğsünde çaprazlama kesişen koşumu, çeşitli ceplere ek olarak mesleğinin aletlerini tutan sıkı, sert ilmikler içeriyordu: bakır tel kangalları, eğeler, her biri yağlı

parşömene sarılmış üç metal testere, reçine sakızı ile dörtgen biçiminde bir donyağı topağı, bir top olta misinası, ikisi de sapları öne bakacak biçimde sol kolunun altına takılmış ince yalımlı bir hançer ile bir fırlatma bıçağı.

Makosenlerinin uçları katrana batırılmış olan hırsız, düz çatıyı katederken tüm ağırlığını parmak uçlarına vermemeye dikkat ederek yapışkan katranla kaplı bir buçuk santimlik bölümü büyük ölçüde sağlam bırakıyordu. Adam binanın kenarına geldiğinde aşağıya baktı. Üç kat aşağıda küçük bir bahçe mevcuttu. Bahçe bir süs havuzunu çevreleyen parke kaplı verandanın köşelerindeki dört adet gaz feneriyle hafifçe aydınlatılıyordu. Verandaya sokulmuş bitkilere tutunan mor bir parıltı, bir dizi taş basamaktan akarak havuzun sığ çanağına dökülen suya vuruyordu. Havuzun yanındaki bankta kaykılmış uyuyan ve mızrağı dizlerinin üstünde duran bir muhafız oturuyordu.

D'Arle malikânesi Darujhistan soyluları arasında popüler bir sohbet konusuydu – özellikle de ailenin en genç kızının güzelliğinden dolayı. Genç kıza pek çok talip çıkmış olup bunların hediye ettikleri mücevherler ve incik boncuklar şimdi kızın yatak odasını süslüyordu.

Bu tür öyküler seçkin çevrelerde tatlı bir ekmek gibi ağızdan ağza dolaşsa bile sıradan halka ulaştığında çok az kişi onlara aldırış ederdi. Fakat anlatılanları pürdikkat dinleyenler, düşüncelerini dile getirmemelerine rağmen nedense ayrıntılara büyük bir heves gösterenler de olurdu.

Bakışlarını aşağıdaki bahçede uyuyakalmış ev muhafızında tutan Eliuzun Crokus'un zihni az sonra karşılaşacaklarının varsayımlarını dikkatle ele aldı. İşin püf noktası, malikânenin düzinelerce odasından hangisinin genç kıza ait olduğunu bulmaktı. Crokus tahminlere dayanarak iş yapmaktan hazzetmezdi ama neredeyse tamamen içgüdülere dayanan düşüncelerinin böyle şeyleri saptarken kendince bir mantıkla hareket ettiklerini keşfetmişti.

D'Arle ailesinin en genç ve güzel kızının odası hiç kuşku yok ki en üst kattaydı. Ve de bahçeye tepeden bakan bir balkonu vardı.

Crokus dikkatini muhafızdan ayırıp tam altındaki duvara çevirdi. Üç balkon gördü ama sadece solunda yer alan biri üçün-

cü kattaydı. Crokus kenardan geriye çekildi ve balkonun tam üstünde olduğuna kanaat edinceye dek çatıda sessizce ilerledi, sonra tekrar kenara yaklaşıp aşağıya baktı.

En fazla üç metre. Balkonun her iki yanında oymalarla süslü boyalı ahşaptan sütunlar yükseliyor, yarımay biçimli bir kemer bir kol mesafesi aşağısında onları birbirine bağlayarak cafcaflı çerçeveyi tamamlıyordu. Crokus yerinden kıpırdamayan ve mızrağı her an parke taşlarına düşerek takırdama tehlikesindeymiş gibi görünmeyen muhafıza son bir bakış atıp kendini yavaşça duvardan aşağı sarkıttı.

Mokasenlerinin katranlı uçları saçağı güven verici bir sıkılıkla kavradı. Oymacı ahşap yüzeylerde derin kesikler açtığı ve de güneş, yağmur ve rüzgâr boyayı aşındırdığı için tutunacak bol bol yer vardı. Crokus ayakları balkon tırabzanının duvara bitişik kısmına değinceye kadar sütunların birinden indi. Az sonra dökme demir bir masanın ve minderli bir sandalyenin gölgesinde kalan sırlı karolara çömelmişti.

Sürmeli kapının panjurları arasından hiç ışık sızmıyordu. Yumuşacık iki adım onu kapının önüne getirdi. Kısa bir inceleme, mandaldaki kilidin tarzını belirledi. Crokus küçük dişli bir testere çıkarıp işe koyuldu. Asgari düzeyde gürültü çıkaran aletin sesi bir çekirgenin bacağının titremesinden fazla değildi. Kaliteli testere nadir ve muhtemelen pahalıydı. Crokus birbirinden acayip yoğunlaştırma ve süzme mekanizmalarını üretirken sihirle sertleştirilmiş bu tür aletlere ihtiyaç duyan, dahası eşyalarını nereye koyduğunu sık sık unutan, simyaya meraklı dalgın bir amcası olduğu için şanslıydı.

Yirmi dakikanın ardından testerenin dişleri kilidin son cıvatasını da kesti. Crokus aleti kayıştaki yerine geri taktı, ellerindeki teri sildi, sonra da kapıyı hafifçe araladı.

Başını yatak odasına soktu. Gri loşlukta birkaç adım soluna denk gelen büyük, dört direkli bir yatak gördü. Başlık kısmı dış duvara dayalı olan yatağın etrafına sarılmış sivrisinek cibinliği yerlere kadar iniyor, cibinliğin altından derin uykudaki birinin düzenli solukları geliyordu. Oda muhtemelen Callows şehrinden alınmış pahalı bir parfümün hoş rayihasıyla buram buram kokuyordu.

Crokus'un tam karşısında iki kapı vardı. Bunlardan biri aralık olup bir banyoya açılırken diğeri devasa bir kilide sahip demir şeritli, sapasağlam meşe bir bariyerdi. Sağındaki duvara bir giysi dolabı ve üstünde menteşelerle birbirine tutturulmuş üç tane cilalı gümüş ayna bulunan bir makyaj masası dayalıydı. Ortadaki ayna duvara paralel yükselirken, diğer ikisi bakan kişiye sonsuz sayıda çehre sunacak bir açıyla yerleştirilmişti.

Crokus yan dönüp odaya santim santim girdi. Yavaşça doğruldu ve gerinerek son yarım saattir kaslarına dadanan gerginliği boşalttı. Bakışlarını makyaj masasına çevirdi, ardından parmak uçlarına basa basa oraya gitti.

D'Arle malikânesi iç kentin tepelerinden ilkini tırmanarak yabani otlarla ve kısmen toprağa gömülü intizamsız dolmenlerle* bezeli dairesel bir avluda son bulan Eski K'rul Caddesi'nin zirvesinden sonraki üçüncü konuttu. Avlunun karşısında kadim taşları yol yol çatlamış yosun kaplı K'rul Tapınağı yükselirdi.

Atacıl Tanrı'nın son keşişi nesiller önce can vermişti. Tapınağın iç avlusundan yükselen dörtgen biçimli çan kulesi uzun zaman evvel ortadan kalkmış bir halkın mimari tarzını yansıtıyordu. Yüksek platformun köşelerinde gül pembesi dört mermer direk yükseliyor, bunlar yanları yeşile çalan bronz karolarla kaplı sivri çatıyı hâlâ ayakta tutuyordu.

Çan kulesi soylulara ait bir düzine evin düz çatısına tepeden bakıyordu. O yapılardan biri tapınağın zımparalanmamış taş duvarlarından birine sokulmuştu ve çatısına kulenin kalın gölgesi vuruyordu. İşte bu çatıya elleri kanlı bir suikastçı sinmiş bekliyordu.

Jurig Denatte Klanı'ndan Talo Krafar kesik kesik nefes alıyordu. Alnında birikmiş ter çamurlu izler bırakarak akıyor ve geniş, çarpık burnundan aşağı damlıyordu. Ellerine bakmakta olan kara gözleri kocaman açıktı zira o elleri kaplayan kan kendisine aitti.

Bu gece bir Gezici olarak, tek tük hırsızlar haricinde bir tek suikastçıların kullandıkları, şehri ekseriya fark edilmeden katet-

* İki veya daha fazla anıttaşın düz bir taş tabakayı bir masa gibi ayakta tuttuğu eski bir kabir tipi. –çn

mek için yararlandıkları çatılarda devriye gezmekle görevlendirilmişti. Çatılar onlara izinsiz siyasi... faaliyetlerle veya iki Aile arasındaki kan davasının idamesiyle ilgili görevleri kadar ihanetlerin cezalandırılmasında da gerekli güzergâhları sağlardı. Konsey gündüzleri halkın gözetiminde, Lonca ise geceleri kimseye görünmeden ve geride hiç tanık bırakmadan şehre hükmederdi. Darujhistan burada, Azur Gölü'nün kıyılarında ilk kurulduğundan beri işler hep böyle yürümüştü.

Talo dikkat çekici bir özelliği olmayan bir çatıdan geçerken bir arbalet oku sol omzuna bir çekiç darbesi indirmişti. Adam darbenin etkisiyle ileri savrulmuş, bilinmeyen bir süre boyunca neler olduğunu anlamaya çalışarak tepedeki bulutlarla kaplı gökyüzüne şaşkın şaşkın bakmıştı. Sonunda uyuşukluk yerini yavaşça ıstıraba bırakırken yan dönmüştü. Vücudunu delip geçen ok birkaç adım ötedeki katranlı kiremitlere düşmüştü. Talo kanlı oka ulaşıncaya dek sürünmüştü.

Attığı ilk bakış bunun bir hırsız oku olmadığını doğrulamasına yetmişti. Ok ağır bir silahtan –bir suikastçının silahından– çıkmıştı. Talo bu hususu karmakarışık olmuş kafasında evirip çevirirken önce dizlerinin, ardından ayaklarının üstünde doğrulmuştu. Sarsak bir koşu onu binanın kenarına getirmişti.

Duvarlara tutunarak aşağıdaki ışıksız ara sokağa inerken yarasından kanlar akıyordu. Makosenleri nihayet kaygan, çöp dolu parke taşlarına bastığında duraklayarak zihnini açılmaya zorlamıştı. Bu gece bir suikastçılar savaşı başlatmıştı. İyi ama Klan Liderlerinden hangisi Vorcan'ın Lonca üstündeki hâkimiyetini ele geçirebileceğine inanacak kadar aptaldı? Talo her halükârda eğer mümkünse klanının yuvasına dönmeliydi. Kafasında bu düşünceyle koşmaya başlamıştı.

Tam girdiği üçüncü ara sokağın gölgelerine dalmışken sırtında buz gibi bir ürperti gezinmişti. Nefesi boğazına takılan Talo donakalmıştı. Kapıldığı apaçık his bir içgüdü kadar kesindi: Gizlice takip ediliyordu. Gömleğinin kanla kaplı önüne göz attığında avcısını atlatmak gibi bir umudunun olmadığını anlamıştı. Takipçisi onun ara sokağa girdiğini görmüş ve daha şimdiden sokağın karşı ucuna bir arbalet doğrultmuş olmalıydı. En azından Talo öyle yapardı.

Oyunu tersine çevirip bir tuzak kurması lazımdı. Bunun için de çatılara ihtiyacı vardı. Talo daha şimdi girdiği sokak ağzına doğru dönmüş ve yakındaki binaları incelemişti. İki sokak sağında K'rul Tapınağı yükselmekteydi. Bakışları çan kulesi olan koyu yapıya sabitlenmişti. *İşte.*

Tırmanış onu bayılmaya yaklaştırmıştı ama işte şimdi tapınaktan bir bina uzakta, çan kulesinin gölgesine sinmiş bekliyordu. Harcadığı efor omzundan dışarı dehşet verici miktarda kan pompalamıştı. Talo tabii daha önce de kan görmüştü ama kendi kanını bir seferde hiç bu kadar çok görmemişti. Ölüp ölmeyeceğini ilk defa ciddi ciddi merak etti. Kollarına ve bacaklarına uyuşukluk yayılıyordu ve orada uzun süre kalırsa bir daha asla ayrılamayabileceğinin bilincindeydi. Hafif bir iniltiyle doğruldu. Bulunduğu seviyenin altındaki tapınak çatısına yaptığı atlayış yalnızca birkaç metrelikti ama inişin sarsıntısıyla dizlerinin üstüne yığıldı.

Nefes nefese kalan Talo başarısızlık düşüncelerini kafasından attı. Geriye yalnızca tapınağın iç duvarına tutunarak aşağıdaki avluya inmek, sonra da çan kulesinin spiral merdivenini tırmanmak kalmıştı. İki iş. Sadece iki basit iş. Çan kulesinin gölgelerine girdiğinde civardaki her çatıyı kontrol altında tutabilirdi. Ve takipçisinin ona gelmesi gerekirdi. Talo duraklayıp sırtına asılı kendi arbaletini ve sol uyluğundaki kılıfta duran üç oku kontrol etti.

Sert bakışlarla çevresindeki karanlığa göz gezdirdi. "Her kimsen, piç kurusu," diye fısıldadı, "seni istiyorum."

Tapınak çatısında emeklemeye başladı.

Pırlanta kutusundaki kilidi açmak zor olmamıştı. Crokus odaya girdikten on dakika sonra kutuyu tertemiz bırakmıştı. Küçük bir servete bedel altınlar, mücevherler ve incilerle bezeli takılar şimdi kemerine bağlı deri keseyi doldurmaktaydı.

Makyaj masasının yanına çömelen adam son ganimetini eline aldı. *Bunu kendime saklayacağım.* Eşya hiç kuşkusuz yaklaşan Şenlik için hazırlanmış, gök mavisi renginde, sırma püsküllü, ipek bir türbandı. Crokus uzun bir dakikalık beğenisini sonlan-

dırdı ve türbanı koltukaltına kıstırıp doğruldu. Bakışları karşısındaki yatakta oyalandı. Oraya yaklaştı.

Cibinlik yumuşacık battaniyelerin altına kısmen gömülü sureti gizlemişti. Bir diğer adım Crokus'u karyola çerçevesinin kenarına getirdi. Kızın belden yukarısı çıplaktı. Yanakları utangaççа kızarmasına rağmen hırsız başını çevirmedi. *Düşler Kraliçesi aşkına, ne kadar da güzel!* On yedi yaşındaki Crokus, bir kadının çıplaklığına aval aval bakmayacak kadar çok fahişe ve dansçı görmüştü; yine de bakışları kızın üstünde oyalandı. Sonra yüzünü ekşitip tekrar balkon kapısına yollandı. Az sonra dışarıdaydı. Zihnini açmak için serin gece havasından derin bir soluk aldı. Yukarıdaki karanlık örtünün arasında bir avuç yıldız bulut tülbendini delmeye yetecek kadar parlıyordu. Hayır, gökyüzündeki şey bulut değil, kuzeyden gelip gölün üzerinde süzülen dumandı. Pale'ın Malazan İmparatorluğu tarafından fethedilişinin haberi son iki gündür dillerden düşmüyordu.

Sırada biz varız.

Amcası ona Konsey'in halen telaşla tarafsızlık bildirerek şehri artık dağılmış Özgür Kentler ittifakından ayırmak için canla başla çabaladığını söylemişti. Fakat Malazanlar kulak asar gibi görünmüyorlardı. *Zaten neden assınlar ki?* diye sormuştu Mammot Amca. *Darujhistan ordusu bir ellerini pırlantalı kılıçlarında tutarak Fahişe Sokağı'nda caka satan bir avuç cibilliyetsiz soylu çocuğundan fazlası değil...*

Crokus malikânenin çatısına tırmanıp kiremitleri sessizce arşınladı. Karşısında düz damı iki metreden daha kısa mesafede bulunan eşit yükseklikteki başka bir ev vardı. Hırsız kenarda durup on metre aşağıdaki ara sokağa baktığında sadece bir karanlık denizi gördü, sonra da sıçrayıp bir sonraki çatıya yumuşak bir iniş yaptı.

Çatıyı katetmeye başladı. Solunda K'rul'un çan kulesinin gece göğüne doğru kaldırılmış sıska bir yumruğu andıran bogumlu silueti yükselmekteydi. Bir elini kemerine bağlı deri keseye indiren Crokus parmaklarıyla düğümü ve uçkurların durumunu yokladı. Her şeyin sıkıca bağlı olduğuna kanaat getirince koşumunun bir kayışının altına sıkıştırılmış türbanı kontrol etti. Her şey yolundaydı. Çatıdaki sessiz ilerleyişini

sürdürdü. Sahiden de güzel bir gece geçiriyordu. Crokus kendi kendine gülümsedi.

Talo Krafar gözlerini açtı. Sersem gözlerle etrafına boş boş bakındı. Neredeydi? Kendini neden bu kadar takatsiz hissediyordu? Sonra anılar geri geldi ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Bu mermer sütuna yaslanırken bayılıp kalmıştı. İyi ama onu uyandıran neydi? Gerilen suikastçı tozlu sütuna tutunarak yerden kalktı ve aşağıdaki çatıları taradı. İşte! Yirmi metreden daha yakındaki bir binanın düz damında bir figür ilerliyordu.

Şimdi, seni gidi piç kurusu. Şimdi. Arbaletini kaldırıp bir dirseğini sütuna dayadı. Öyle yaptığını hatırlamamasına rağmen silahı çoktan kurmuştu. Bu mesafeden ıskalama ihtimali yoktu. Takipçisi saniyeler içinde ölecekti. Talo dişlerini sıkıp dikkatle nişan aldı.

Bir eliyle kalbinin tam üstüne sıkıştırdığı türbanın ipek kumaşını okşamakta olan Crokus tam çatıyı yarılamışken ayaklarının dibine bir sikke düştü ve gürültüyle çınladı. Genç hırsız içgüdüsel olarak eğilip iki elini birden sikkenin üstüne kapattı. Bir şey başının hemen üzerinden ıslık çalarak geçti. İrkilen delikanlı kafasını kaldırdı, ardından yedi metre uzaktaki seramik bir kiremidin parçalanmasıyla tekrar kafasını indirdi.

Crokus ani bir idrakle inledi. Telaşla doğrulduğu sırada hiç düşünmeden bir eliyle sikkeyi kaptı ve kemerinin altına kıstırdı.

Talo hayretle küfretti. Arbaleti indirip figürü şaşkın gözlerle süzdü – ta ki tehlike içgüdüleri son bir kez devreye girinceye kadar. Hızla arkasına dönen suikastçı, kolları kalkık olarak karşısında duran pelerinli bir figür görür gibi oldu. Derken kollar bir anda indi ve iki tane uzun, yarıklı hançer Talo'nun göğsüne saplandı. Suikastçı son bir şaşkınlık hırıltısıyla öldü.

* * * * *

Kulaklarına bir gıcırtı gelen Crokus hemen çan kulesine doğru döndü. Sütunların arasından siyah bir şekil yuvarlandı ve beş metre uzağa pat diye çakıldı. Saniyeler sonra bir arbalet takırdayarak onun yanına düştü. Crokus yukarı baktığı zaman sütunların arasında bir siluet gördü. Ellerinde uzun yalımlı bıçakların ışıldadığı figür onu izler gibiydi.

"Mowri yardımcım olsun," diye dua eden hırsız gerisingeri dönüp kaçtı.

K'rul'un çan kulesindeki katilin tuhaf biçimli gözleri, hırsızın, üstünde durduğu çatının karşı tarafına seğirtmesini seyretti. Katil başını azıcık kaldırıp havayı kokladı, ardından kaşlarını çattı. Az önce bir güç patlaması, çürümüş bir kumaşı delen parmak gibi gecenin dokusunu yırtmıştı. Ve o yırtıktan bir şey gelmişti.

Karşı kenara ulaşan hırsız oradan atlayarak gözden kayboldu. Katil çan kulesinden ve tapınaktan daha eski bir dilde, binlerce yıldır bu topraklarda duyulmamış bir lisanda bir büyü tısladı ve sonra kuleden sıçradı. Sihirle sarılı katilin aşağıdaki çatıya alçalışı yavaş ve kontrollü, kiremitlere yaptığı inişse tüy kadar hafif oldu.

Pelerini simsiyah bir kanat gibi açılmış ikinci bir figür yukarıdaki karanlıktan inerek ilkine katıldı. Onu yine çıt çıkarmadan alçalıp çatıya konan bir üçüncüsü izledi. Üçlünün arasında kısa bir konuşma geçti. Son gelen bir komut homurdanıp oradan ayrıldı. Kalan ikisi birbirine son birkaç laf etti, ardından hırsızın peşine düştü. İkincisi arbaletini hazırladı.

Crokus on dakika sonra soluklanmak için bir tüccar evinin eğimli damına yaslandı. Hiç kimseyi görmemiş, hiçbir şey duymamıştı. Katil ya peşinden gelmemişti ya da Crokus adamı ekmeyi becermişti. Veya kadını. Figürün çan kulesinde dikilirkenki hâli hafızasında canlandı. Hayır, kadın olması pek mümkün değildi – iki metreye varan boyuyla fazla uzun ve inceydi.

Genç hırsızı bir titreme aldı. Neye rastlamıştı böyle? Bir suikastçı onu neredeyse şişlemiş, sonra kendisi öldürülmüştü. Bir

Lonca savaşı mı çıkmıştı? Eğer öyleyse bu durum çatıları riskli bir yer hâline getirirdi.

Crokus ihtiyatla doğrulup etrafına bakındı.

Damın daha ilerisinde bir kiremit eğimli yüzeyden aşağı takır tukur kaydı. Crokus hızla o tarafa doğru döndüğünde katilin koşarak üstüne geldiğini gördü. Havada parıldayan iki hançere şöyle bir bakıp damın kenarına atıldı ve karanlığa sıçradı.

Karşısındaki bina yetişemeyeceği kadar uzaktı ama Crokus istirahat yerini tanıdık bir bölgeden seçmişti. Gölgelerin içine düşerken ellerini ileriye uzattı. Kılavuz tel dirseğinin yakınındaki bir noktaya takıldı. Genç hırsız teli kavramak için çırpındı, sonra da ara sokağın yedi metre üzerinde asılı kaldı.

Şehir sokaklarının üzerine gerili çamaşır iplerinin çoğu incecik, güvenilmez kenevir sicimler olmasına rağmen aralarında tel sarılı kenevirler de vardı. Geçmiş nesillerin hırsızlarının yerleştirdikleri bu teller duvarlara sıkıca tutturulmuştu. Hırsızların deyimiyle Maymun Yolu gündüzleri üzerine asılı iç çamaşırlarıyla ve çarşaflarla diğer çamaşır iplerinden farklı görünmezdi. Lakin güneşin batmasıyla birlikte gerçek amacı ortaya çıkardı.

Crokus derisi soyulan ellerle tele tutuna tutuna karşı duvara doğru ilerledi. Bir ara şans eseri yukarıya göz atınca donakaldı. Önündeki çatının kenarında ikinci bir avcı durmuş, ağır ve antika bir arbaletle ona dikkatlice nişan alıyordu.

Crokus teli bıraktı. Düşerken bir ok ıslık çalarak başının tam üzerinden geçip gitti. Arkasında ve aşağıda kalan bir cam kırıldı. Düşüşü uzuvlarına takılan ve kopmadan önce onu sağa sola döndüren bir dizi çamaşır ipiyle yavaşladı. Kemik titretici sarsıntılarla ve giysilerini biçip derisini yüzen kamçılamalarla dolu ömre bedel bir sürenin ardından Crokus bacakları düz, fazlasıyla öne eğik bir vaziyette ara sokağın parke taşlarına çakıldı. Dizleri büküldü. Bir omzunu çarpmayı hafifçe yumuşatacak kadar eğmeyi başardı ve kafasının bir duvara toslamasıyla durdu.

Sersem sersem inleyen Crokus kendini yerden kaldırdı. Yukarıya baktı. Acının bulandırdığı gözlerle bir figürün tam tepeden adeta ağır çekimle alçaldığını gördü. Hırsızın gözleri fal taşı gibi açıldı. *Efsun!*

Döndü ve biraz yalpaladıktan sonra ara sokaktan aşağı topal-

layarak koşmaya başladı. Köşeye ulaştı ve kısa bir süre boyunca gaz ışığıyla aydınlanarak bir caddenin karşısına geçti, ardından başka bir ara sokağa girdi. Gölgelere karıştıktan sonra durdu. Geldiği tarafa bakmak için başını ihtiyatla duvarın kenarından uzattı. Yüzünün yanındaki tuğlalara bir ok isabet etti. Genç adam kendini tekrar ara sokağa attı, arkasına döndü ve depara kalktı.

Yukarıda bir pelerinin uçuştuğunu duydu. Sol kalçasındaki yakıcı bir spazm onu tökezletti. Bir diğer ok ıslık çalarak omzunun yanından geçti ve parke taşlarına çarpıp sekti. Spazm geldiği kadar çabucak dindi ve Crokus topallayarak koşmayı sürdürdü. İleride, ara sokağın ağzında bir apartmanın ışıklı kapı aralığı göründü. Yaşlı bir kadın basamaklarda otururak pipo tüttürüyordu. Hırsızın gelişini seyrederken kadının gözleri parladı. Crokus yanından sekerek geçip basamakları çıkarken yaşlı kadın piposunu ayakkabısının tabanına vurdu. Parkelerin üstüne kıvılcım yağdı.

Crokus kapıyı iterek açtı ve içeriye daldı. Durakladı. Karşısında kötü aydınlanan dar bir hol, karşı uçtaysa çocuklarla dolu bir merdiven vardı. Genç adam gözünü merdivene dikip hol boyunca koşturdu. Her iki yandaki perdeli kapı aralıklarından bir gürültü kakofonisi gelmekteydi: tartışan sesler, avaz avaz ağlayan bebekler, tabak çanak takırtıları.

"Siz insanlar hiç mi uyumazsınız?" diye koşarken bağırdı Crokus. Merdivendeki çocuklar yolundan kaçıştılar ve genç hırsız çarpık basamakları ikişer ikişer çıktı. Çatı katında koridorun üçte birlik mesafesindeki sağlam bir meşe kapının önünde durdu. Kapıyı iterek açıp içeri girdi.

Devasa bir çalışma masasının arkasında oturan yaşlı adam başını kısa bir süreliğine işinden kaldırdı, sonra da önündeki buruşmuş parşömen yaprağına harıl harıl yazmayı sürdürdü. "İyi akşamlar, Crokus," dedi dalgın bir edayla.

"Sana da, Amca," dedi Crokus soluk soluğa.

Mammot Amca'nın omzunda küçük bir kanatlı maymun oturuyordu. Hayvan genç hırsızın kapının karşısındaki pencereye doğru odayı hızla katetmesini deli deli bakan ışıltılı gözlerle seyretti. Crokus panjuru apar topar açıp pencere pervazına çıktı. Aşağıda büyük çoğunluğu gölgelere gömülü bakımsız, ot bürü-

müş bir bahçe vardı. Yalnız, eğri büğrü bir ağaç yukarıya doğru uzanmaktaydı. Crokus karşısındaki dalları süzdü, sonra da pencere çerçevesini sıkıca tutarak geriye yaslandı. Derin bir nefes aldı ve kendini ileriye fırlattı.

Aradaki boşluğu aşarken tam üzerinden şaşkın bir homurtu geldi ve bunu panikle taşları tırmalayan ellerin sesi izledi. Hemen sonra biri aşağıdaki bahçeye çakıldı. Kediler miyavladı ve bir ses acıyla bir küfretti.

Crokus eğik bir dala tutundu. Esnek dalın her bir sallanışını dikkate aldı ve dal onu yukarı kaldırırken bacaklarını uzattı. Mokasenleri bir pencere pervazına tutunup kaldı. Delikanlı bir homurtuyla oraya çıktı ve dalı bıraktı. Tahta panjura yumruk attı. Panjurun içe doğru açılmasıyla arkadaki zemine balıklama daldı ve takla atıp ayaklarının üstüne bastı.

Dairedeki başka bir odada kıpırtılar duydu. Yerden fırladığı gibi koridor kapısına koştu, onu savurarak açtı ve tam boğuk bir ses arkasından bir küfür bağırırken kendini dışarıya attı. Koşarak ilerlediği koridorun sonunda tavandaki bir kapağa çıkan dikey bir merdiven vardı.

Crokus az sonra çatıdaydı. Karanlıkta çömelip soluklanmaya çalıştı. Kalçasındaki yanma geri gelmişti. Kılavuz telden düşerken bir yerleri zarar görmüş olmalıydı. Ovuşturmak için elini o noktaya götürdüğünde parmakları sert, yuvarlak ve sıcak bir şeye bastırdı. *Sikke!* Crokus ona uzandı.

Tam o anda ani bir ıslık duydu ve üstüne taş parçacıkları yağdı. Başını eğdiğinde çarpmanın şiddetiyle gövdesi yarılmış bir okun damdan bir defa sektiğini, sonra da çılgıncasına dönerek kenardan aşağı düştüğünü gördü. Dudaklarından hafif bir inilti kaçan delikanlı çatının karşı tarafına seğirtti ve hiç duraklamadan atladı. Üç metre aşağıda sarkmış ve gerilerek şekli bozulmuş bir tente vardı. Crokus onun üstüne düştü. Brandayı tutan demir çubuklar eğrilse de kopmadı. Hırsızın oradan sokağa inmesi uzun sürmedi.

Kirli pencerelerinden sarı ışık sızan eski bir binanın bulunduğu köşeye koştu. Kapının üstünde asılı tahta tabela, ayakları yukarı kalkık hâlde sırtüstü yatan ölü bir kuşun silik resmini taşıyordu. Genç hırsız basamakları koşa koşa çıktı ve kapıyı iterek açtı.

Bir ışık ve gürültü seli onu merhem gibi kapladı. Arkasından çarparak kapattığı kapıya yaslandı. Gözlerini kapadı, yüzünü ve başını örterek kimliğini gizleyen kumaşı çekip aldı. Ortaya terden sırılsıklam olmuş omuz uzunluğunda siyah saçlar ve açık mavi gözleri çevreleyen sıradan bir çehre çıktı.

Alnını silmek için uzanırken eline bir maşrapa tutuşturuldu. Crokus gözlerini açtığında Sulty'nin elinde teneke maşrapalarla dolu bir tepsiyle çabucak geçip gittiğini gördü. Kadın ona omzunun üzerinden göz atıp sırıttı. "Zor bir gece miydi, Crokus?"

Delikanlı ona öylece baktı. "Hayır, anormal bir şey olmadı." Maşrapayı dudaklarına götürüp kana kana içti.

Köhne Anka Hanı'nın karşısındaki sokakta bir avcı çatının kenarında dikilerek hırsızın az önce girdiği kapıyı süzüyordu. Arbaleti bir bebek gibi kollarında yatıyordu.

Çıkagelen ikinci avcı ilkinin yanına geçtiği sırada iki uzunbıçağını kınlarına soktu.

"Sana ne oldu böyle?" diye anadilinde usulca sordu ilk avcı.

"Bir kediyle tartışmaya girdim."

İkisi bir müddet konuşmadı, sonra ilk avcı endişeyle iç geçirdi. "Her şey hesaba katılırsa işler doğal olamayacak kadar ters gitti."

Diğeri aynı fikirdeydi. "Öyleyse ayrılmayı sen de hissettin."

"Bir Ermiş... müdahale etti. Lakin kendini tamamen göstermeyecek kadar temkinliydi."

"Yazık. Bir Ermiş öldürmeyeli yıllar oldu."

Silahlarını kontrol etmeye başladılar. İlk avcı arbaletine ok sürdü ve kemerine fazladan dört tane daha taktı. İkinci avcı her bir uzunbıçağı çekip üstündeki teri ve pisliği dikkatle sildi.

Arkalarından birinin yaklaştığını duydular ve döndüklerinde komutanlarını gördüler.

"Handa," dedi ikinci avcı.

"Lonca'yla tutuştuğumuz bu gizli savaşta hiç tanık bırakmayacağız," diye ekledi ilki.

Komutan Anka Hanı'nın kapısına göz attı. "Hayır," dedi avcılara. "Bir tanığın düşük çenesi çabalarımıza fayda sağlayabilir."

"Velet yardım aldı," dedi ilk avcı imalı bir üslupla.

Komutan başını iki yana salladı. "Ötekilerin yanına dönüyoruz."

"Pekâlâ."

İki avcı silahlarını kaldırdı. İlki hana bir kez daha baktı. "Onu kim korumuştur dersiniz?"

İkinci avcı hırladı. "Espri anlayışı olan biri."

ALTINCI BÖLÜM

Nefes alan bir cemiyet var
yağmurla ışıldayan parkelerin
altındaki zümrüt yeşili ateşleri harlayan
körüklerden daha derin.
Sen aşağıdaki mağaralardan gelen
iniltileri duyabilecekken
efsunun fısıltısı daha hafiftir
Darujhistan'ın gizli ağına
istemeden takılan bir hırsızın
verdiği son nefesten...

Cemiyet (fragman)
Puddle (d. 1122?)

Ay Tohumu'nun ıslıklı hava akımlarını tırmanmakta olan Kocakarı'nın sağ kanadının yayvan ucu hasarlı siyah kayalara sürttü. O önlerinden geçip giderken kıpırdak kız ve erkek kardeşleri mağaramsı oyuklardan ve yıldızların aydınlattığı korniş-lerden ona seslendiler. "*Uçuyor muyuz?*" diye sordular. Fakat Kocakarı cevap vermedi. Parlak siyah gözleri göğün kubbesine dikiliydi. Devasa kanatları çırptıkça gergin, amansız bir gücün gümbür gümbür nakaratını çalıyordu. Gençlerin tedirgin gaklamalarına ayıracak, bin yıllık ömrünün ona kazandırdığı irfanla onların basit ihtiyaçlarını karşılayacak zamanı yoktu.

Kocakarı bu gece lordu için uçuyordu.

Ay'ın tepesinin yıkık zirvelerinin üzerinden geçerken kuvvetli bir rüzgâr kanatlarını süpürerek yağlı tüyleri boyunca kuru ve soğuk bir hışırtı çıkardı. Etrafında incecik duman demetleri kayıp ruhlar gibi gecenin hava akımlarında uçuşmaktaydı. Kocakarı bir defa tur atarken keskin gözleriyle aşağıdaki kayalıklarda yanmayı sürdüren birkaç yangını saptadı, sonra da kanatlarından birini kıvırıp kendini kuzeydeki Azur Gölü'ne doğru esen rüzgâra bıraktı.

Altında dümdüz yayılıp giden Mukim Ova'nın otları herhangi bir ev veya tepe engeliyle karşılaşmayan gri dalgalar hâlinde sallanıyordu. Tam ileride adına Darujhistan denen o ışıltılı pırlanta duruyor, gökyüzüne safir mavisi bir ışık saçıyordu. Kocakarı şehre yaklaşırken anormal derecede güçlü görme yetisiyle üst terasa doluşmuş malikânelerin orasında burasında efsunun deniz yeşili yayılımını tespit etti.

Kocakarı yüksek sesle gakladı. Sihir, Koca Kuzgunlar için bir mıknatıstı. Kan ve güç kokusu onları kendine çekerdi ve onun aylasında ömürleri asırlarca uzardı. Kokusunun daha başka etkileri de vardı. Kocakarı yeniden gakladı. Bakışları bir koruyucu efsun bolluğuyla parlayan belirli bir malikânede yoğunlaştı.

Lordu, Kocakarı'ya bulması gereken sihir izinin kapsamlı tarifini vermişti ve Kocakarı şimdi onu bulmuştu. Kanatlarını katlayan kuş malikâneye doğru zarifçe alçaldı.

Gadrobi Mahallesi'nin limanına göre iç kesimlerde, arazi doğuya doğru tırmanan dört terasla yükseliyordu. Aşındıkça cilalı bir mozaiğe dönüşmüş parke taşlarıyla kaplı yokuşlar Gadrobi Mahallesi'nin toplamda beş adet olan Ticaret Caddelerini belirliyordu. Bu caddeler Bataklık Mahallesi'ni bir sonraki teras olan Göl Kenarı Mahallesi'ne bağlayan yegâne güzergâhlardı. Göl Kenarı'nın eğri büğrü sokaklarının ötesinde on iki tahta kapı Daru Mahallesi'ne açılıyor, Daru'da da yine on iki kapı alt ve üst şehirleri birbirine bağlıyordu. Öncekilerin aksine bu kapılar Şehir İnzibatı tarafından korunup demir ızgaralarla tıkanıyordu.

Dördüncü ve en üst terasta ise Darujhistan soylularının malikânelerine ek olarak alenen tanınan efsuncular bulunurdu. Eski Kralın Yaya Yolu ile Manzara Sokağı'nın kavşağında üstü düz bir tepe yükseliyor, bu tepede de Konsey'in her gün toplandığı Haşmet Salonu yer alıyordu. Tepeyi çevreleyen dar parkın kumla kaplı patikaları asırlık akasyaların arasından geçiyordu. Parkın girişinde, Yukarı Darağacı Tepesi'nin yakınında bir zamanlar Haşmet Tepesi'ne hâkim olan kalenin son kalıntısı –zımparalanmamış taşlardan kurulu koskoca bir kale kapısı– göze çarpıyordu.

Darujhistan'da krallar dönemi çoktan kapanmıştı. Despotun Barbakanı* olarak bilinen çıplak ve süssüz kapının üstündeki çatlaklar ağı, eski zorbalıkların silinmeye yüz tutmuş bir metni gibiydi.

Barbakan'ın devasa taş boyunduruğunun gölgesinde iki adam durmaktaydı. Omzunu oyuklu kayaya dayamış olan birinin üstünde Şehir İnzibatı'nın simgesine sahip halkalı hauberk ile kösele bir kep vardı. Belindeki kında duran yalın kısakılıcın deri sarılı sapı aşınarak pürüzsüzleşmişti. Omzuna bir teber yaslı adam, gece yarısı nöbetinin sonuna yaklaşmıştı. Nöbeti resmen devralacak meslektaşının gelişini sabırla bekliyor, ara sıra gözleri

* Büyük kalelerde güvenli giriş-çıkışı sağlayan müstahkem bir yapı. –çn

son bir yıldır daha başka pek çok gece de bu yeri paylaştığı ikinci adama kayıyordu. İyi giyimli beyefendiye attığı bakışlar kaçamak olup ifadeden yoksundu.

Konsey Üyesi Turban Orr gecenin bir vakti kapıya geldiği diğer her sefer olduğu gibi muhafıza neredeyse hiç aldırış etmiyor hatta onun hep aynı kişi olduğunu fark ettiğine dair herhangi bir emare bile göstermiyordu.

Sabırsız birine benzeyen Turban Orr sürekli huzursuzca kıpırdanıp volta atıyor, arada bir durup pırlantalı bordo pelerinini düzeltiyordu. Konsey üyesi yürüdükçe cilalı çizmeleri takır tukur sesler çıkararak Barbakan'ın altında hafif bir yankı yaratıyordu. Muhafız, içinde durduğu gölgelerden Orr'un bir düello kılıcının gümüş topuzunda duran eldivenli elîne dikkat ettiğinde soylunun işaretparmağının çizme tıkırtılarıyla uyumlu olarak inip kalkığını görebiliyordu.

Muhafız, nöbetinin başlarında, konsey üyesi gelmeden çok önce Barbakan'ın etrafında yavaş yavaş yürür, kimi zaman uzanıp kadim ve kasvetli taşlara dokunurdu. Bu kapıda tuttuğu altı yıllık gece nöbeti, zımparalanmamış bazaltla arasında yakın bir ilişki kurmuştu: her çatlağı, her keski izini, nerelerde bağlantıların zayıflamış olduğunu, zamanın ve hava şartlarının nerelerde harcı taşların arasından dışarı akıtıp ardından kemirerek toza dönüştürdüğünü bilirdi. Bildiği bir diğer şey de görünürdeki zayıflıkların aslında bir aldatmaca olduğuydu. Gerek Barbakan gerekse simgelediği her şey hâlâ sabırla bekliyor, geçmişin bir hayaleti gibi yeniden doğmanın açlığını çekiyordu.

Muhafız o hayaletin öyle bir şey yapmasına asla izin vermeyeceğine uzun zaman evvel ant içmiş bulunuyordu – tabii bu tür şeyler gücü dahilindeyse. Despotun Barbakanı ona olduğu şeyi olması için gereken her sebebi sunuyordu: Halka Bozan, bir casus.

Hem o hem de konsey üyesi, gelmeyi asla ihmal etmeyen diğerinin gelişini bekliyorlardı. Turban Orr adamın ahesteliğinden tiksinerek her zamanki gibi yakınacaktı; sonra onu kolundan tutacak ve yan yana yürüyerek Barbakan'ın kasvetli boyunduruğunun altına gireceklerdi. Ve muhafız karanlığa alışalı çok olmuş gözlerle diğer adamın yüzünü belleyecek, onu ifadesiz ve

unutulası çehresinin ardında gizli olağanüstü hafızasına bir daha silinmeyecek şekilde kazıyacaktı.

İki konsey üyesi yürüyüşlerinden geri gelinceye kadar muhafız nöbetini tamamlamış ve efendisinin talimatları doğrultusunda mesajını vermeye gidiyor olacaktı. Eğer Halka Bozan'ın şansı yaver giderse Darujhistan'da çıkmasına az kaldığını hissettiği iç savaştan belki sağ kurtulurdu. Malazan belasınıysa kafasına taktığı yoktu. Bilhassa Despotun Barbakanı'nın diriliş vaadini alaycı bir katiyetle fısıldar gibi göründüğü böyle gecelerde aynı anda tek bir kâbusla uğraşılması gerektiğini kendi kendine sık sık hatırlatırdı.

"İşte bu ilginizi çekebilir," diye tombul ellerindeki parşömen notundan sesli olarak okudu Baş Simyacı Baruk. Huzur kaçırıcı bir bilgiyi ima eden başlangıç cümlesi hep aynıydı. Uşağı Roald'ın bir saat önce teslim ettiği not, son bir yıl içinde eline geçen diğer hepsi gibi malikânenin arka kapısındaki dekoratif mazgallardan birine sıkıştırılmış olarak bulunmuştu.

Notun kaynağını tanıyan Baruk onu hemen okumuş, sonra da şehre ulaklar göndermişti. Bu tür bir haber eylem gerektirirdi ve Baş Simyacı şehirde böyle bir şeyle başa çıkabilecek az sayıdaki gizli güçten biriydi.

Adam şimdi pelüş bir koltukta otururak düşünüp taşınmaktaydı. Yanıltıcı derecede uykulu bakışları bir kez daha parşömene kaydı. "Konsey Üyesi Turban Orr, Konsey Üyesi Feder'le beraber bahçede yürüyor. Bendeniz yalnızca Halka Bozan, çıkarları sizinkilerle örtüşmeye devam eden Yılanbalığı'nın bir hizmetkârı olarak tanınırım." Baruk yine o dürtüye kapıldı. Yetenekleriyle yazarın kimliğini tespit etmesi zor olmazdı – elbette aynı şey Yılanbalığı'nınki için geçerli değildi; o pek çok kimsenin keşfetmeye çalışıp da başaramadığı bir kimlikti. Fakat her zamanki gibi içinden bir ses Baş Simyacı'yı engelledi.

Adam oturduğu koltukta kıpırdanıp iç geçirdi. "Pekâlâ, Halka Bozan. Sana itibar etmeyi sürdüreceğim. Yine de hakkımda, benim senin hakkında bildiklerimden daha fazlasını bildiğin belli ve efendinin çıkarları benimkilerle örtüştüğü için gerçekten de

şanslısın. Bununla beraber..." Yılanbalığı'nı, adamın –veya kadının– gizli çıkarlarını düşünerek kaşlarını çattı. Baruk çok fazla kuvvetin oyuna katıldığını anlayacak kadar bilgi sahibiydi – Ermiş güçlerin bir araya toplanışı çok tehlikeli bir şeydi. Şehrin müdafaasında görünmeden hareket etmeyi sürdürmek gitgide güçleşiyordu. Dolayısıyla aklına yine aynı soru geldi: Şu Yılanbalığı kendisini de maşa olarak mı kullanıyordu?

İşin garip tarafı, Baruk böyle bir ihtimalden pek kaygılanmıyordu. Daha şimdiden eline o kadar çok hayati bilgi geçmişti ki.

Parşömeni dikkatle katladı ve basit bir tılsım mırıldandı. Not boşluğa hücum eden havanın çıkardığı hafif pop sesiyle kayboldu ve güvenli bir yerde bulunan öbürlerinin arasına katıldı.

Baruk gözlerini kapadı. Arkasındaki geniş pencerenin panjuru bir esintiyle takırdadı, sonra tekrar duruldu. Hemen sonra buğulu camdan sert bir tıkırtı geldi. İrkilerek gözlerini açan Baruk dik oturdu. İlkinden daha yüksek ikinci bir tıkırtı onu öyle bir cüsseye sahip birinden beklenmeyecek bir çabuklukla arkasına döndürdü. Baş Simyacı ayağa kalkıp pencereyi karşısına aldı. Pervazda, panjur çıtalarının arasından yalnızca iri bir karaltı olarak görünen bir şey oturuyordu.

Baruk kaşlarını çattı. Mümkün değil. Hiçbir şey kurduğu sihir bariyerlerini tespit edilmeden aşamazdı. Simyacının bir el hareketiyle panjur açılıverdi. Camın arkasında bir Koca Kuzgun bekliyordu. Yaratık başını çevirip Baruk'u önce bir gözüyle, ardından diğeriyle süzdü. Devasa, kabarık göğsüyle ince cama hiç çekinmeden yüklendi. Cam levha bombe yaptı, sonra da parçalandı.

Kovanını ardına kadar açan Baruk dudaklarında acımasızca bir büyüyle ellerini havaya kaldırdı.

"Nefesini boşa harcama!" diye hırıltılı bir sesle konuştu Kuzgun, üstündeki cam kırıklarını atmak için göğsünü kabartıp kirli tüylerini hışırdatarak. Kafasını yan yatırdı. "Muhafızlarını çağırmışsın," diye gözlemde bulundu. "Gerek yok, Sihirbaz." Dev kuş tek bir sıçrayışla yere indi. "Sana değerli sözcükler getirdim. Yiyecek bir şeyin var mı?"

Baruk yaratığı inceledi. "Koca Kuzgunları evime davet etmek gibi bir alışkanlığım yok," dedi. "Kılık değiştirmiş bir iblis de değilsin."

"Tabii ki değilim. Adım Kocakarı." Kuş alaycı bir selamla başını indirip kaldırdı. "Hizmetindeyim, Lord."

Baruk tereddüde kapılarak durumu değerlendirdi. Az sonra da iç geçirdi. "Pekâlâ. Muhafızlarımı nöbet yerlerine geri gönderdim. Uşağım Roald, senin için uygunsa akşam yemeğinden kalan artıkları getiriyor."

"Harika!" Kocakarı yerde paytak paytak yürüyüp şöminenin önündeki kilime kuruldu. "İşte, Lord. Şimdi şöyle yatıştırıcı bir kadeh şarap iyi gelir, ne dersin?"

"Seni kim yolladı, Kocakarı?" diye sordu Baruk, çalışma masasının üstündeki sürahiye doğru yürüyerek. Asıl geceleri çalıştığı için normalde güneş battıktan sonra içki içmezdi. Fakat Kocakarı'nın basiretini inkâr edemezdi. Sakinleştirici bir içki tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Koca Kuzgun cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. "Ay Tohumu Lordu."

Baruk kadehini doldurmaya ara verdi. "Anlıyorum," dedi usulca, kalp atışlarını kontrol altında tutmakta zorlanarak. Sürahiyi yavaşça bıraktı ve büyük bir konsantrasyonla kadehi dudaklarına götürdü. Sıvı diline serin geldi ve boğazından geçişi sahiden de yatıştırıcı bir etki yarattı. "Eh, madem öyle," diyerek döndü, "lordun barışçıl bir simyacıdan ne istiyor?"

Kocakarı'nın çentilmiş gagası açıldı ve Baruk hayvanın sessiz bir kahkaha attığını anladı. Kuş ışıltılı gözlerinden birini ona dikti. "Cevabın kendi sözlerinde yatıyor, Lord. Barış. Lordum seninle konuşmayı diliyor. Buraya, hem de bu gece gelmek istiyor. Bir saat içinde."

"Sen de cevabımı bekleyeceksin, öyle mi?"

"Ancak çabuk karar verirsen, Lord. Sonuçta yapacak işlerim var. Ben basit bir haberciden fazlasıyım. Bilgece bir şey duydular mı anlayanlar beni bağırlarına basarlar. Ben Ay'ın Koca Kuzgunlarının en yaşlısı Kocakarı'yım. Gözlerim bin senelik insan divaneliği gördü. Hırpani kürküm ve kırık gagam gelişigüzel yıkımınızın delilleridir. Ebedi çılgınlığınızın kanatlı bir tanığıyım, hepsi bu."

Baruk alaylı bir üslupla karşılık verdi. "Bir tanıktan fazlasısın. Cinsinin Pale'ın surları dışındaki ovada nasıl ziyafet çektiği iyi bilinir."

"Et ve kanla ilk biz ziyafet çekmedik, Lord. Aman unutma."

Baruk başka tarafa doğru döndü. "Türümü savunmak üstüme vazife değil," diye mırıldandı, sözleriyle içini sızlatan Kocakarı'dan çok kendine. Gözleri yere saçılmış cam kırıklarına çevrildi. Bir onarım büyüsü mırıldandı ve kırıkların bir araya gelmesini seyretti. "Lordunla konuşacağım, Kocakarı." Cam levha yerden yükselip pencere çerçevesine dönerken kafa salladı. "Söyle bana, o da müdafaalarımı senin kadar kolayca hiçe sayacak mı?"

"Lordum şeref ve nezaket sahibidir," diye kaçamak bir yanıt verdi Kocakarı. "Öyleyse onu çağırayım mı?"

"Çağır," dedi Baruk, şarabını yudumlayarak. "Geçmesi için bir yol açılacak."

Kapı çalındı.

"Evet?"

Roald odaya girdi. "Bahçe kapısında sizinle konuşmak isteyen biri var," diyen ak saçlı uşak bir tabak dolusu kızarmış domuz etini yere bıraktı.

Baruk kuşa bakıp bir kaşını kaldırdı.

Kocakarı tüylerini hışırdattı. "Konuğun sıradan biri. Düşünceleri tamah ve kalleşlikle dolu kıpırdak bir şahsiyet. Omzunda Hırs adlı bir iblis oturuyor."

"Adı neymiş, Roald?" diye sordu Baruk.

Tereddüt eden uşağın yumuşak gözleri o sırada paytak adımlarla yemeğe doğru ilerleyen dev kuşa huzursuz bir bakış attı.

Baruk güldü. "Bilge misafirimin öğüdü, gelen kişinin ismini bildiğini belli ediyor. Konuşabilirsin, Roald."

"Konsey Üyesi Turban Orr."

"Bu görüşmeye katılmak isterim," dedi Kocakarı. "Eğer öğütlerimi duymak istersen."

"Lütfen katıl ve evet, duymak isterim," karşılığını verdi simyacı.

"Evcil bir köpekten fazlası olmayacağım," diye sinsice öttü Koca Kuzgun, bir sonraki soruyu tahmin ederek. "Yani konsey üyesinin gözünde. Sözlerim kulaklarına bir hayvanın sızlamaları gibi gelecek." Gagasıyla bir et parçasını şişleyip çabucak yuttu.

Baruk bu cadı gibi kuştan hoşlanmaya başlıyordu. "Konsey üyesini buraya getir, Roald."

Uşak oradan ayrıldı.

Antik meşaleler bir malikânenin yüksek duvarlı bahçesini, kaldırım taşlarına oynak gölgeler düşüren titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Bir gece rüzgârının gölden eserek yaprakları hışırdatmasıyla gölgeler birer imp* gibi oynaştı. Binanın ikinci katında bahçeye tepeden bakan bir balkon vardı. Perdeli pencerenin arkasında iki figür kıpırdıyordu.

Bahçe duvarının üstünde, malikânenin gablalı saçağının altındaki karanlık girintide uzanmış yatan Rallick Nom kadınsı silueti bir yılanın sabrıyla seyrediyordu. Adam üst üste beşinci gecesini bu gizli gözetleme yerinde geçiriyordu. Leydi Simtal'ın aynı zaman zarfında bir o kadar sevgilisi olmuştu ve Rallick içlerinde ilgiyi bilhassa hak eden ikisinin kimliğini tespit etmişti. İkisi de şehrin konsey üyeleriydi.

Cam kapı açıldı ve bir figür balkona çıktı. Konsey Üyesi Lim'i tanıyan Rallick gülümsedi. Suikastçı hafifçe yer değiştirerek eldivenli ellerinden birini arbaletinin dipçiğinin altına kaydırırken diğerini yağlı krankı geri çekmek için kaldırdı. Gözlerini karşısındaki balkon tırabzanına yaslanan adamda tutarak silaha dikkatle bir ok taktı. Okun demir ucuna attığı bir bakış güvenini tazeledi. Zehir sürülmüş, jilet keskinliğindeki kenarlar ıslak ıslak parlıyordu. Rallick dikkatini yeniden balkona yönelttiğinde Leydi Simtal'ın da Lim'e katılmış olduğunu gördü.

Gözleri yaptığı incelemeyle kısılan suikastçı, kadının sevgili sıkıntısı çekmemesine şaşırmıyordu. Simtal'ın artık açılmış parlak siyah saçları beline kadar iniyordu. Kadın tül inceliğinde bir gecelik giyiyordu ve odadaki fenerlerin ışığı arkadan vururken vücudunun yuvarlak hatları açıkça görülebiliyordu.

İkili konuşurken sesleri Rallick'in gizlendiği yere kadar ulaştı.

"Neden simyacı?" diye soruyordu Leydi Simtal. İçeride başlamış bir diyaloğu devam ettirdiği açıkça anlaşılıyordu. "O altı üstü sülfür ve kükürt kokan şişko, yaşlı bir adam. Hiç de siyasi

* Ufak tefek ve tez canlı bir iblis türü. –çn

bir gücü varmış gibi görünmüyor. Konsey üyesi bile değil galiba?"

Lim hafifçe güldü. "Saflığın öyle sevimli ki, leydim."

Simtal tırabzandan geriye çekilip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyleyse beni bilgilendir." Güçlükle dizginlenen sözleri sertti.

Lim omuz silkti. "Elimizde şüphelerden başka bir şey yok, leydim. Fakat bilge bir kurt, ne kadar silik olursa olsun her ayak izini takip eder. Simyacı kendisine o gözle bakılmasını istiyor: Eli ayağı titreyen ihtiyar bir budala." Lim düşünürcesine durakladı. Belki de ne kadar şey paylaşması gerektiğini tartıyordu. "Büyücüler arasında kaynaklarımız var," diye ihtiyatla devam etti. "Bize çıkarımlarla yüklü belirli bir bilgi veriyorlar. Şehirdeki sihirbazların pek çoğu simyacıdan korkuyormuş ve onu bir unvanla anıyormuş – bu bile bir tür gizli cemiyeti akla getiriyor. Efsuncuların bir araya toplanmaları tehlikeli bir şeydir, leydim."

Leydi Simtal konsey üyesinin yanına geri dönmüştü. Artık ikisi de tırabzana yaslanarak aşağıdaki karanlık bahçeyi inceliyordu. Kadın bir müddet sessizliğini korudu, sonra yeniden konuştu. "Konsey'le bir bağlantısı var mı?"

"Eğer varsa kanıtı derinlere gömülü." Lim sırıtıp geçti. "Ve eğer yoksa bu durum değişebilir – hem de bu gece."

Siyaset, diye sessizce söylendi Rallick. *Ve de güç. Kaltak bacaklarını Konsey'e açarak çok az kimsenin görmezden gelebileceği bir yem sunuyor.* Rallick'in elleri seğirdi. Bu gece can alacaktı. Bir mukavele üstlendiği için değil: Lonca'nın bu işte bir parmağı yoktu. Güttüğü kişisel bir kindi. Simtal etrafına güç toplayarak kendini yalıtıyordu ve Rallick neden böyle yaptığını anladığını düşünüyordu. İhanetin hayaletleri Simtal'ı yalnız bırakmaya yanaşmıyordu.

Sabır, diye kendi kendine hatırlatarak nişan aldı. Leydi Simtal ömrünün son iki yılını sefa sürerek geçirmişti. Çaldığı zenginlikler her açgözlülüğünü doyurmaya hizmet etmişti ve malikânenin tek sahibi olmanın prestiji yatak odasının kapı menteşelerini epeyce yağlamıştı. Suçunu Rallick'e karşı işlememişti ama Simtal'ın kurbanının aksine Rallick intikamını zaptedecek gururdan yoksundu.

Sabır, diye içinden tekrarladı Rallick, arbalet boyunca nişan alırken dudaklarını o sözcükle oynatarak. Sabır mükâfatıyla belirlenen bir vasıftı ve o mükâfata saniyeler kalmıştı.

"Ne güzel bir tazı," dedi Konsey Üyesi Turban Orr, Roald'a pelerinini uzatırken.

Odada bir tek Baruk, şöminenin önündeki kilime kıvrılmış siyah av köpeğini çevreleyen illüzyon aylasını ayırt edebilme kabiliyetine sahipti. Simyacı gülümseyerek bir koltuğu işaret etti. "Lütfen oturun, Konsey Üyesi."

"Sizi gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Orr, pelüş koltuğa yerleşerek. Baruk da Kocakarı aralarında kalacak şekilde onun karşısına geçti. "Simyanın," diye devam etti Orr, "en iyi koyu karanlıkta çiçek açtığı söylenir."

"Nitekim uyanık olduğuma güvendiniz," dedi Baruk. "İyi bir bahis oynamışsınız, Konsey Üyesi. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

Orr uzanıp Kocakarı'nın başını okşadı.

Baruk gülmemek için kendini zor tuttu.

"Konsey iki gün içinde oylama yapacak," dedi Orr. "İstediğimiz türden bir tarafsızlık bildirgesi sayesinde Malazan İmparatorluğu'yla savaşmanın önüne geçilecek – daha doğrusu öyle olacağına inanıyoruz. Fakat Konsey'de bu inancı paylaşmayanlar var. Gururları onları kavgacı, laftan anlamaz hâle getirmiş."

"Hepimizi de getirdiği gibi," diye mırıldandı Baruk.

Orr öne eğildi. "Darujhistan efsuncularının desteği gayemize büyük katkı sağlayacaktır," dedi.

"Aman dikkat," diye homurdandı Kocakarı. "Bu adam artık ciddi ciddi avlanıyor."

Orr köpeğe göz attı.

"Bacağı sakat," dedi Baruk. "Siz ona aldırış etmeyin." Koltuğunda arkasına yaslanıp cüppesindeki sökük bir ipliği çekiştirdi. "Kafamın karıştığını itiraf etmeliyim, Konsey Üyesi. İmkânım dışındaki bazı varsayımlarda bulunur gibisiniz." Simyacı ellerini açıp Orr'un gözünün içine baktı. "Mesela Darujhistan efsuncu-

ları. On Dünya'yı gezseniz onlardan daha kindar, daha kuduruk bir insan topluluğu bulamazsınız. Ah, hepsinin öyle olduğunu ileri sürmüyorum tabii. Aralarında tek ilgileri –daha doğrusu saplantıları– meslekleri olanlar yok değildir. Öyleleri kitaplarıyla o kadar çok meşguldürler ki hangi asırda olduğumuzu bile söyleyemezler. Ötekilerinse hayattaki tek gerçek zevki didişmektir."

Baruk konuşurken Orr'un ince dudaklarında bir tebessüm belirmişti. "Ama," dedi kara gözlerinde kurnazca bir parıltıyla, "hepsinin de tasdik ettiği bir husus var."

"Öyle mi? Neymiş o, Konsey Üyesi?"

"Güç. Hepimiz şehrin büyücüleri arasındaki itibarının farkındayız, Baruk. Söyleyeceğin birkaç söz diğerlerini yanımıza çekecektir."

"Böyle düşündüğün için koltuklarım kabardı," karşılığını verdi Baruk. "Maalesef ikinci yanılgın da bu. İddia ettiğin gibi bir nüfuza sahip olsam bile..." Kocakarı alaycı bir homurtu çıkarınca Baruk ona zehir gibi bir bakış attı, "...ki değilim, seninki kadar cahilane bir görüşü desteklemem için ne gibi bir sebep olabilir? Tarafsızlık bildirgesi ha? Bunun rüzgâra karşı ıslık çalmaktan farkı yok, Konsey Üyesi. Kime ne fayda sağlar?"

Orr'un tebessümü gerilmişti. "Herhalde, Lord," diye yumuşak bir sesle konuştu, "Pale sihirbazlarıyla aynı kaderi paylaşmayı arzulamıyorsundur, değil mi?"

Baruk kaşlarını çattı. "Ne kastediyorsun?"

"Bir İmparatorluk Pençesi tarafından öldürülmeyi. Ay Tohumu, İmparatorluk karşısında yapayalnızdı."

"Elindeki bilgi benimkiyle çelişiyor," dedi Baruk isteksizce, sonra da kendi kendine sövdü.

"Bildiklerine fazla itimat etme," dedi Kocakarı kibirli bir üslupla. "İkiniz de yanılıyorsunuz."

Baruk'un sözleri üzerine Orr'un kaşları kalkmıştı. "Öyle mi? Belki bilgilerimizi paylaşmak ikimize de yarar sağlar, ne dersin?"

"Sanmam," dedi Baruk. "İmparatorluk tehdidiyle gözümü korkutarak neyi ima ediyorsun? Bildirge oylamada kabul edilmezse şehrin efsuncuları İmparatorluk'un elinde can verecekler. Fakat edilirse şehir kapılarını barışçıl bir birliktelik içerisinde Malazanlara açmayı haklı gösterebileceksin ve bu senaryoda şehrin büyücüleri yaşamlarını sürdürecekler."

"Zekice, Lord," dedi Kocakarı.

Baruk artık Orr'un yüz ifadesinde görülebilen öfkeyi inceledi. "Tarafsızlık ha? O sözcüğü çarpıtmayı nasıl da becermişsin. Bildirgeniz topyekûn ilhaka giden ilk adım olacak, Konsey Üyesi. Şansına bu mevzuda bir ağırlığım, oyum ya da nüfuzum yok." Ayağa kalktı. "Roald seni kapıya kadar geçirecek."

Turban da ayaklandı. "Çok büyük bir hata yaptın," dedi. "Bildirgenin yazımı henüz tamamlanmadı. Anlaşılan Darujhistan büyücülerinin çıkarlarını dikkate almamamız daha uygun olacak."

"Çok cüretkâr bir yorum," diye gözlemde bulundu Kocakarı. "Üstüne git ve bak bakalım ağzından nasıl bir bakla çıkacak."

Baruk pencereye doğru yürüdü. "İnsan," diye omzunun üzerinden ilgisizce konuştu, "oylamada kazanamamanızı ümit ediyor."

Orr'un cevabı hararetli ve aceleciydi. "Son sayımıma göre tam da bu gece çoğunluğu sağladık, Simyacı. Sen işi sağlama almamızı sağlayabilirdin. Maalesef," diye dalga geçti, "sadece bir oy farkla kazanacağız. Ama bu da yeterli olacak."

Roald elinde Orr'un peleriniyle sessiz sedasız içeri girerken Baruk konsey üyesine doğru döndü.

Kocakarı yattığı yerde gerindi. "Tam da bu gece," dedi sahte bir yılgıyla, "böyle sözlerle kadere meydan okunur mu hiç?" Koca Kuzgun başını yan yatırdı. Çok uzaklardan gelirmişçesine fırıl fırıl dönen bir sikkenin sesini duyar gibi olmuştu.

Şehrin bir yerlerinden bir güç tınlaması geliyor, Kocakarı kendini ürpermekten alamıyordu.

Rallick Nom bekliyordu. Leydi Simtal'ın sefası buraya kadardı. Bu gece o tür lükslerin sonu gelecekti. İki figür tırabzandan ayrılıp cam kapıya doğru döndü. Rallick'in tetikteki parmağı kasıldı.

Suikastçı donakaldı. Başı hızla dönen bir şeyin tıngırtısıyla doldu, kulağına fısıldanan sözlerle vücudunu ter bastı. Bir anda her şey değişti, zihni tepetaklak oldu. Çabuk bir intikama yönelik planları bozuldu ve kalıntılardan çok daha... karmaşık bir şey yükseldi.

Tüm bunlar iki nefes arasında gerçekleşti. Rallick'in görüsü netleşti. Leydi Simtal ile Konsey Üyesi Lim kapının önünde duruyorlardı. Kadın paneli yana kaydırmak için uzandı. Rallick arbaletini iki santim sola çevirdi, ardından tetiğe bastı. Yayın karartılmış demir gövdesi gerilimin boşalmasıyla sarsıldı. Ok hedefini bulana dek görülmeyecek kadar süratle uçtu.

Balkondaki bir figür oku yiyince kendi ekseninde döndü ve kollarını açarak sendeledi. Figürün takılıp üstüne düşmesiyle cam kapı tuzla buz oldu.

Leydi Simtal dehşetle haykırdı.

Rallick daha fazla beklemedi. Sırtüstü dönüp uzandı ve arbaletini etek ile çatı arasındaki dar kornişe soktu. Sonra duvarın dışından aşağıya sarktı ve malikâne alarm bağrışlarıyla dolarken kısa bir süreliğine asılı kaldı. Sonunda kendini bıraktı, düşerken döndü ve ara sokağa kedi gibi indi.

Suikastçı doğruldu, pelerinine çekidüzen verdi ve sakince yan sokağa çıkıp malikâneden uzaklaştı. Leydi Simtal daha fazla sefa süremeyecekti. Fakat çabucak can da vermeyecekti. Şehir Konseyi'nin çok güçlü, çok saygın bir mensubu az önce balkonunda bir suikasta kurban gitmişti. Lim'in karısı –artık dulu– susup oturacak değildi. *İlk safha*, dedi Rallick kendine, Osserc Kapısı'ndan geçip Daru Mahallesi'ne çıkan geniş rampadan inerken. Bu sadece ilk safha, bir açılış hamlesi, Leydi Simtal'a avın başladığını ve avlananın kendisi olduğunu söyleyecek bir ipucuydu. *Kolay olmayacak; kadın entrika çevirmekte hiç fena değil.*

"Daha fazla kan akacak," diye sesli fısıldadı, bir köşeyi dönüp Anka Hanı'nın kötü aydınlanan girişine doğru yürürken. "Ama sonunda Simtal da devrilecek ve onun devrilişiyle beraber eski bir dost yükselecek." Hana yaklaştığı sırada bitişik bir ara sokağın gölgelerinden bir figür çıktı. Rallick durdu. Figür ona el etti, sonra karanlığa geri çekildi.

Rallick peşinden gitti. Ara sokakta gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi.

Karşısındaki adam iç geçirdi. "Kan davan muhtemelen bu gece hayatını kurtardı," dedi buruk bir sesle.

Rallick bir duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sahi mi?"

Klan Lideri Ocelot ona sokuldu. Dar, çopur suratı alışıldığı üzere asıktı. "Bu gece kıyamet kopuyor, Nom. Hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır."

Ocelot'un ince dudakları neşesiz bir tebessümle kıvrıldı. "Çatılarda bir savaş çıktı. Biri bizi öldürüyor. Bir saatten kısa sürede beş Gezici kaybettik. Yani etrafta birden fazla katil var."

"Hiç şüphesiz," karşılığını veren Rallick han duvarının taşlarındaki nemin pelerininden içeri sızıp tenini üşütmesiyle kıpırdandı. Lonca meseleleri hep içini sıkardı.

Ocelot sözlerini sürdürdü. "Talo Krafar denen o boğayı ve bir Klan Liderini kaybettik." Ansızın kendi sırtına da bir hançerin saplanmasını beklercesine arkasına çabucak göz attı.

İlgi eksikliğine rağmen bu haber üzerine Rallick'in kaşları kalktı. "Saldırganlar epey becerikli olmalılar."

"Becerikli mi? Geride bir tek görgü tanığı bile bırakmadılar. Piç kuruları hata yapmıyorlar."

"Herkes hata yapar," diye mırıldandı Rallick. "Vorcan ortaya çıktı mı?"

Ocelot başını iki yana salladı. "Daha değil. Klanları geri çağırmakla meşgul."

İster istemez meraklanan Rallick kaşlarını çattı. "Bu onun Lonca başkanlığına meydan okuma olabilir mi? Belki dahili bir olaydır. Bir hizip—"

"Hepimizin aptal olduğunu düşünüyorsun, değil mi Nom? Vorcan'ın da ilk kuşkusu buydu. Hayır, dahili değil. Adamlarımızı her kim öldürüyorsa Lonca'nın hatta şehrin dışından."

Cevabı bir anda bulan Rallick omuz silkti. "Öyleyse bir İmparatorluk Pençesi."

Yüzünde gönülsüz bir ifade olmasına rağmen Ocelot onunla mutabık kaldı. "Büyük ihtimalle," dedi diş gıcırdatarak. "Onların bu işin en iyileri oldukları söylenir, değil mi? İyi ama neden Lonca'ya saldırsınlar? Soyluları haklamaları gerekmez mi?"

"Benden İmparatorluk'un niyetini tahmin etmemi mi istiyorsun, Ocelot?"

Klan Lideri gözlerini kırpıştırdı, sonra yüzü daha da asıldı. "Seni uyarmaya geldim. Ve bu bir kıyak, Nom. Sen kan davanla

uğraşırken Lonca sana kol kanat germekle mükellef değil. Bir kıyak."

Rallick duvarı iterek dik durdu ve ara sokağın ağzına doğru döndü. "Bir kıyak ha, Ocelot?" Hafifçe güldü.

"Bir tuzak kuruyoruz," diyen Ocelot adamın önüne geçti. Yara izli çenesiyle Anka Hanı'nı işaret etti. "Göze görün ve hayatını nasıl kazandığına dair hiç kuşku bırakma."

Rallick'in onu süzen gözleri sabit, kayıtsızdı. "Yem."

"Dediğimi yap, o kadar."

Rallick karşılık vermeden sokağı terk etti ve basamakları çıkıp Anka Hanı'na girdi.

"Bu gece bir şekillenme oluyor," dedi Kocakarı, Turban Orr gittikten sonra. Gerçek suretini alırken etrafındaki hava parıldadı.

Kapıldıkları titremeyi geçirmek için ellerini arkasında kavuşturan Baruk harita masasına gitti. "Demek sen de hissettin." Duraksadı, sonra iç geçirdi. "Her şey hesaba katıldığında bunlar en yoğun saatler gibi görünüyor."

"Bir güç kavuşumu hep böyle sonuç verir," diyen Kocakarı ayağa kalkıp kanatlarını açtı. "Kapkara rüzgârlar toplanıyor, Simyacı. Onların deri yüzen nefesinden sakın."

Baruk homurdandı. "Sen trajik musibetlerimizin müjdecisi gibi onlarda uçarken."

Kocakarı güldü ve pencereye doğru paytak paytak yürüdü. "Efendim geliyor. Yapacak başka işlerim var."

Baruk döndü. "Müsaade et," deyip bir el hareketi yaptı. Pencere ardına kadar açıldı.

Kocakarı kanatlarını çırparak pervaza sıçradı. Başını çevirip bir gözünü Baruk'a dikti. "Derin bir limanda yüzen on iki gemi görüyorum," dedi. "On biri cayır cayır yanıyor."

Baruk gerildi. Bir kehanet beklememişti. Artık korkuyordu. "Ya on ikincisi?" diye sordu fısıltıdan ibaret bir sesle.

"Rüzgâr, dolu fırtınasını andıran kıvılcımlarla gece göğünü dolduruyor. O kıvılcımların son geminin etrafında döndükçe döndüğünü görüyorum." Kocakarı duraksadı. "Hâlâ dönüyorlar." Sonra çekip gitti.

Baruk'un omuzları çöktü. Masanın üstündeki haritaya döndü ve artık İmparatorluk bayrağını dalgalandıran on bir eski Özgür Kenti inceledi. Geriye bir tek Darujhistan kalmıştı. On ikinci ve son şehir bordo-gri olmayan bir bayrakla işaretlenmişti. "Özgürlüğün yitimi," diye mırıldandı Baş Simyacı.

Ansızın etrafındaki duvarlar gıcırdadı ve üstüne müthiş bir ağırlık çöker gibi olan Baruk'un ağzından bir inilti koptu. Başına hücum eden kan bıçak saplanmasına benzer bir ağrıya sebep oldu. Simyacı dengesini korumak için harita masasının kenarlarını kavradı. Tavandan sarkan bembeyaz ışık küreleri kısıldı, ardından titreşerek söndü. Baruk o karanlıkta evin üstüne bir devin eli inmişçesine duvarlardan aşağıya çatlakların yayıldığını hissetti. Basınç birdenbire geçti. Yaşlı adam titreyen ellerinden birini ter kaplı alnına götürdü.

Arkasında yumuşak bir sesle konuşuldu. "Selamlar, Baş Simyacı. Ben Ay Tohumu Lordu'yum."

Baruk hâlâ masaya dönük olarak gözlerini yumdu ve kafa salladı. "Unvana gerek yok," diye fısıldadı. "Lütfen bana Baruk de."

"Karanlık benim yuvamdır," dedi Lord. "Bu sana külfet olur mu, Baruk?"

Simyacı bir büyü mırıldandı. Önündeki masaya serili haritanın ayrıntıları donuk mavi bir ışık saçmaya başlayarak belirginleşti. Lord'a doğru dönen simyacı uzun boylu, pelerinli figürün odadaki cansız nesneler kadar az ısı yaydığını keşfedince şaşırdı. Buna rağmen adamın yüz hatlarını açıkça ayırt edebildi. "Bir Tiste Andii'sin," dedi.

Lord hafifçe eğilerek selam verdi. Çekik, çok renkli gözleri odayı taradı. "Şarabın var mı, Baruk?"

"Elbette, Lord." Simyacı çalışma masasına yürüdü.

"Adım, insanlar tarafından en iyi telaffuz edilebildiği şekliyle Anomander Rake." Lord yaşlı adamın peşinden çalışma masasına giderken çizmeleri cilalı mermer zeminde tıkırtılar çıkardı.

Baruk şarap koydu, sonra dönüp Rake'i biraz merakla inceledi. Tiste Andii savaşçılarının kuzeyde, Caladan Brood adlı insan kılığındaki vahşi bir hayvanın komutası altında İmparatorluk'a karşı savaştıklarını duymuştu. Tiste Andiiler Kızıl Muhafızlar'la ittifak kurmuşlardı ve bu iki kuvvet Malazanları kırıp geçiriyor-

du. Demek Ay Tohumu'nda Tiste Andiiler mevcuttu ve şimdi karşısında duran adam onları efendisiydi.

Bu, Baruk'un bir Tiste Andii'yi yüz yüze gördüğü ilk seferdi. Epeyce huzursuz olduğunu inkâr edemezdi. *Ne kadar dikkat çekici gözler*, diye aklından geçirdi. Bir an kedimsi ve ürkütücü bir koyu kehribar sarısı, bir sonrakindeyse gri ve bir yılanınkiler gibi halkalı – her türlü ruh hâliyle uyumlu meşum bir renk cümbüşü. Baruk o gözlerin yalan söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti.

Simyacının kütüphanesinde *Gothos'un Divaneliği*'nden, yani binlerce yıl öncesinin Jaghut yazmalarından sağlam kalan kitapların kopyaları vardı. Baruk o kitaplarda Tiste Andiilerden bir korku aylası içerisinde arada sırada bahsedildiğini hatırlıyordu. Ata Sihri'nin en derin kovanlarına kadar inmiş bir Jaghut sihirbazı olan Gothos bile Tiste Andiilerin azlığından dolayı o devrin tanrılarına şükretmişti. Üstelik siyah derili esrarengiz ırk o zamandan beri daha da seyrelmişti.

Anomander Rake'in simsiyah teni Gothos'un tarifine uysa da bir yeleyi andıran gür saçları gümüşiydi. Boyu iki metre on santime yakındı. Yüz hatları akikten yontulmuşçasına keskin, dikey gözbebekli iri gözleri hafifçe yukarı eğimliydi.

Rake'in sırtına asılı çift elli kılıcın ejderha kafatası biçimindeki gümüş topuzu ile antik el kundağı tam iki metre boyundaki tahta bir kından çıkıntı yapıyordu. Silahtan etrafa güç sızıyor, su birikintisine karışan mürekkep misali havayı lekeliyordu. Ona bakarken Baruk kısacık bir an boyunca önünde kocaman açılan engin bir karanlık görüp yalpalar gibi oldu. Bir buzulun kalbi kadar soğuk karanlıktan antik çağların ağır kokusu ve hafif bir inilti geliyordu. Baruk bakışlarını silahtan ayırdı ve başını kaldırdığında Rake'in kendisini bir omzunun üzerinden incelediğini fark etti.

Tiste Andii bilgiç bir tebessüm etti, sonra da şarap dolu kadehlerden birini alıp Baruk'a verdi. "Kocakarı her zamanki kadar melodramatik miydi?"

Baruk gözlerini kırpıştırdı, sonra sırıtmadan duramadı.

Rake şarabını yudumladı. "Yeteneklerini sergilemekte hiç mütevazı olmamıştır. Oturalım mı?"

"Elbette," karşılığını veren Baruk kaygısına rağmen gevşedi.

Baş Simyacı yılların araştırmalarına dayanarak büyük miktarda gücün farklı ruhları farklı şekillere soktuğunu bilirdi. Eğer Rake'inki çarpılmış olsaydı, Baruk bunu derhal anlardı. Fakat Lord'un denetimi mutlak görünüyordu. Bu bile başlı başına huşu uyandırıcı bir durumdu. Güç onu değil, o gücünü şekillendirmişti. Böyle bir kontrol... eh, *insandışıydı*. Baruk bu savaşçı-büyücüye dair kendisini hayrete ve korkuya sevk edecek daha başka sezgilere de kapılacağı kanaatindeydi.

"Bana elindeki her şeyle saldırdı," dedi Rake ansızın, kutup buzu kadar yeşil bir parıltı saçan gözlerle.

Bu çıkışın hararetine şaşıran Baruk kaşlarını çattı. *Saldıran kim? Ah, İmparatoriçe elbette.*

"Ama buna rağmen," diye devam etti Rake, "beni yenemedi."

Simyacı koltuğunda gerildi. "Yine de," dedi ihtiyatla, "hırpalanmış ve mağlup bir hâlde geri püskürtüldün. Gücünü hissedebiliyorum, Anomander Rake," dedi yüzünü buruşturarak. "Dalga dalga çevrene yayılıyor. O nedenle sormak zorundayım: Nasıl oldu da yenildin? İmparatorluk Baş Büyücüsü Tayschrenn hakkında biraz bilgi sahibiyim. Güçlüdür ama seninle boy ölçüşemez. O nedenle tekrar soruyorum, nasıl?"

Rake cevap verirken gözünü harita masasına dikti. "Efsuncularımı ve savaşçılarımı Brood'un kuzey seferine yolladım." Baruk'a neşesizce sırıttı. "Şehrimde çocuklardan, rahiplerden ve üç tane yaşlı, kitap kurdu bağcıdan başka kimse yok."

Şehir mi? Ay Tohumu'nun içinde bir şehir mi varmış?

Rake'in gözlerine boz bir ton karıştı. "Bütün bir Ay'ı savunamam. Aynı anda her yerde bulunamam. Üstelik Tayschrenn etrafındaki kimseleri zerre kadar umursamıyordu. Galibiyetin bedelini çok yüksek hâle getirerek onu yıldırmayı düşündüm..." Aklı ermiyormuşçasına başını iki yana salladı, sonra Baruk'a baktı. "Halkımın yurdunu kurtarmak için ricat ettim."

"Pale'ı savunmasız bırakarak—" Baruk densizliğine söverek çenesini kapattı.

Fakat Rake omuz silkip geçti. "Topyekûn bir saldırıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Sadece varlığımla İmparatorluk'u neredeyse iki yıldır uzak tutuyordum."

"İmparatoriçe'nin sabırsız olduğunu duydum," diye düşünce-

li bir edayla mırıldandı Baruk. Gözlerini kıstı, ardından kafasını kaldırdı. "Benimle görüşmek istedin, Anomander Rake. İşte buradayız. Benden dileğin nedir?"

"Bir ittifak," yanıtını verdi Ay'ın lordu.

"Benimle mi? Şahsen mi?"

"Oyun oynamak yok, Baruk." Rake'in sesi aniden sertleşti. "Haşmet Salonu'nda didişen o ahmaklar Konseyine kanacak değilim. Darujhistan'a asıl senin ve diğer büyücülerin hükmettiğinizi biliyorum." Ayağa kalkıp gri gözlerle simyacıya dik dik baktı. "Sana şu kadarını söyleyebilirim: Şehrin, İmparatoriçe'nin gözünde bu çamur kıtasındaki yegâne inci. O burayı istiyor ve istediğini genellikle elde eder."

Baruk uzanıp cüppesinin sökük kenarını çekiştirdi. "Anlıyorum," dedi alçak bir sesle. "Pale'ın da kendi sihirbazları vardı."

Rake kaşlarını çattı. "Öyle."

"Lakin," diye sözlerini sürdürdü Baruk, "muharebe patlak verdiğinde ilk olarak şehirle kurduğun ittifakı değil, Ay'ının esenliğini düşündün."

"Bunu sana kim söyledi?" diye öğrenmek istedi Rake.

Baruk ona bakıp ellerini kaldırdı. "O sihirbazlardan bazıları kaçmayı başardı."

"Yani şehirdeler mi?" Rake'in gözleri siyaha çalmıştı.

Onları görünce Baruk'u ter bastı. "Neden?" diye sordu.

"Kellelerini istiyorum," diye ilgisizce yanıtlayan Rake kadehini tekrar doldurdu ve şarabından bir yudum içti.

Baruk'un kalbini buzdan bir el sarmıştı ve parmaklarını gitgide daha çok sıkmaktaydı. Baş ağrısı son birkaç saniyede on kat artmıştı. "Neden?" diye bir kez daha sordu. Sözcük neredeyse bir fısıltıdan ibaretti.

Tiste Andii simyacının bu ani rahatsızlığının farkındaysa bile belli etmedi. "Neden mi?" Sözcüğü ağzında şarap gibi yuvarlarken dudaklarına hafif bir tebessüm değdi. "Moranth ordusu dağlardan indiğinde, Tayschrenn sihirbaz heyetiyle beraber kendini gösterdiğinde ve şehre bir İmparatorluk Pençesi'nin sızdığı haberi ağızdan ağza yayıldığında," derken gülümsemeyi bırakıp dişlerini gösterdi, "Pale'ın sihirbazları kaçıp gittiler." Anıları canlanmışçasına duraksadı. "Pençe'yi surlardan içeri daha bir

düzine adım bile atmamışken hakladım." Yüz ifadesiyle pişmanlığını bir an belli ederek tekrar duraksadı. "Şehrin sihirbazları kalıp savaşsalardı saldırı geri püskürtülürdü. Görünüşe bakılırsa Tayschrenn... *daha başka* işlerle meşguldü. Konumunu –bir tepenin zirvesini– müdafaa büyüleriyle doldurmuştu. Ardından benim değil, yoldaşlarından bazılarının üstüne iblislerini saldı. Bu beni şaşkına çevirdi ama öyle zuhurların gönüllerince gezmesine göz yummaktansa büyük bir güç harcayarak onları yok ettim." İç geçirdi. "Ay'ı yok olmasına dakikalar kalmışken geri çektim. Onu güneye doğru sürüklenmeye bırakıp o sihirbazların peşine düştüm."

"Peşlerine mi düştün?"

"İkisi hariç hepsini arayıp buldum." Rake simyacıyı süzdü. "O ikisini tercihen canlı istiyorum ama kelleleri de kâfidir."

"Bulduklarını öldürdün mü? Nasıl?"

"Kılıcımla elbette."

Baruk tokat yemişçesine irkildi. "Ah," diye fısıldadı. "Ah."

"İttifak," dedi Rake, şarabını bitirmeden önce.

"Konuyu Cemiyet'e açacağım," cevabını veren Baruk titrek bacaklarla ayağa kalktı. "Karar yakında sana bildirilecek." Tiste Andii'nin sırtına asılı kılıca baktı. "Söyle bana, eğer o sihirbazları canlı teslim alırsan *onu* üzerlerinde kullanacak mısın?"

Rake kaşlarını çattı. "Elbette."

Baruk sırtını dönüp gözlerini kapadı. "Öyleyse kellelerini alacaksın."

Arkasındaki Rake sert bir kahkaha attı. "Yüreğinde çok fazla insaf var, Simyacı."

Pencerenin dışından gelen solgun ışık şafağı belli ediyordu. Anka Hanı'nda sadece bir masa halen kullanılıyordu. Masanın etrafında dört adam oturuyor, biri bir bayat bira birikintisine kafasını koymuş uyuyordu. Yüksek sesle horluyordu. Ötekilerse kâğıt oynuyorlardı. İkisinin yorgunluktan gözleri kızarmışken sonuncusu kartlarını inceleyerek konuşuyordu da konuşuyordu.

"Bir keresinde de Tüm Arife Sokak'ın arkasında Rallick Nom'un hayatını kurtarmıştım. Dört, hayır, *beş* alçak haydut

oğlanı köşeye kıstırmıştı. Rallick ayakta zor duruyor, aldığı yüz bıçak yarasından kanlar fışkırıyordu. Kavganın uzun süre daha devam edemeyeceği apaçık belliydi. O altı suikastçıya arkadan yaklaştım. Bendeniz Kruppe'nin parmak uçlarında ateşler oynaşıyordu – korkunç şiddette sihirli bir büyü yapmıştım. Tılsımı tek bir nefesle seslendirdim ve aha! Rallick'in ayakları dibinde altı kül yığını belirdi. İçlerinde keselerinden dökülen sikkelerin ışıldadığı altı kül yığını – hah! Münasip bir ödül!"

Murillio uzun, zarif bedenini Eliuzun Crokus'a doğru eğdi. "Bir elin Kruppe'ninki kadar uzun sürmesi?" diye fısıldadı. "Böyle bir şey mümkün mü?"

Crokus dostuna bitkince sırıttı. "Açıkçası umurumda değil. Burası güvenli ve benim için önemli olan tek şey bu."

"Suikastçılar savaşıymış, yok daha neler!" diyen Kruppe arkasına yaslanıp solgun bir ipek mendille alnını sildi. "Hiç ikna olmadı Kruppe. Söyleyin bana, bu gece Rallick Nom'u burada görmediniz mi? Murillio'yla uzun uzun konuştu. Her zamanki kadar sakindi, öyle değil mi?"

Murillio yüzünü buruşturdu. "Nom ne zaman birini öldürse öyle davranır. Artık bir kart at, kahrolasıca! Yetişmem gereken randevularım var."

"Rallick ne hakkında konuşuyordu?"

Murillio cevaben omuz silkmekle yetindi ve Kruppe'ye dik dik bakmayı sürdürdü.

Ufak tefek adamın kalem inceliğindeki kaşları kalktı. "Sıra Kruppe'de miydi?"

Crokus gözlerini kapattı ve sandalyesine yayılarak inledi. "Çatılarda üç suikastçı gördüm, Kruppe. Ve suikastçı olmadığım her hâlimden anlaşılsa da üçüncüyü öldüren diğer ikisi peşime düştü."

"Eh," dedi Murillio, genç hırsızın yırtık pırtık giysilerini ve yüzü ile ellerindeki yara bereleri süzerek. "Sana inanasım geliyor."

"Budalalar! Bir budalalar masasında oturuyor Kruppe." Kruppe horlayan adama göz attı. "En budalası da işte Coll. Fakat maalesef kendini tanıma yeteneğine sahip Kruppe. Zaten pek çok tatsız gerçeğin anlaşılabileceği böyle bir hâle o yüzden düştü.

Randevular ha, Murillio? Şehrin çok sayıda hanımının bu kadar erken saatte kalktığını sanmazdı Kruppe. Sonuçta ortalık aydınlıkken aynalarında acaba neler görüyorlardır? Bunu düşündükçe ürperiyor Kruppe."

Crokus uzun, kahverengi saçlarının altında gizli morluğu ovuşturdu. Yüzünü ekşitti, sonra da öne eğildi. "Hadi artık, Kruppe," diye söylendi. "Bir kart at."

"Sıra bende miydi?"

"Anlaşılan kendini tanıma yeteneğin sıranın kimde olduğunu kapsamıyor," diye ukalaca yorumda bulundu Murillio.

Merdivenden çizme sesleri geldi. Üçü birden dönüp baktığında Rallick Nom'un birinci kattan indiğini gördüler. Uzun boylu, esmer tenli adam dinlenmişe benziyordu. Gümüş bir istiridye broşla boyundan tutturulan koyu mor renkli gündüz pelerinini giyiyor, yeni örülmüş siyah saçları sinekkaydı tıraşlı dar yüzünü çevreliyordu. Rallick masaya kadar geldi ve uzanıp Coll'un seyrek saçlarını kavradı. Adamın başını bira birikintisinden kaldırdı ve eğilerek Coll'un kızarık yüzünü inceledi. Sonra adamın başını nazikçe masaya bırakıp bir sandalye çekti.

"Bu geçen geceki oyun mu?"

"Elbette," karşılığını verdi Kruppe. "Bu iki adamı köşeye kısturdı Kruppe. Gömleklerini bile kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyalar! Seni tekrar görmek güzel, dostum Rallick. Bu delikanlı," derken elini Crokus'a doğru gevşekçe uzatıp parmaklarını oynattı, "hiç durmadan başlarımızın yukarısındaki cinayetlerden bahsediyor. Duyan da şakır şakır kan yağdığını zanneder! Hiç böyle bir saçmalık duymuş muydun, Kruppe'nin dostu Rallick?"

Rallick omuz silkti. "Bir rivayet daha. Bu şehir rivayetler üzerine kurulmuş."

Crokus kendi kendine kaşlarını çattı. Bu sabah hiç kimse soruları yanıtlamaya istekli görünmüyordu. Genç hırsız, Rallick ile Murillio'nun daha önce ne konuştuklarını bir kez daha merak etti; odanın bir köşesindeki loş bir masada kafa kafaya verdiklerini görünce Crokus bir tür komplodan şüphelenmişti. Aslında komplo kurmak onlar için alışılmadık bir şey değildi ama Kruppe çoğu zaman o komploların merkezinde yer alırdı.

Murillio bakışlarını bara çevirdi. "Sulty!" diye seslendi. "Uyanık mısın?"

Ahşap bar tezgâhının arkasından bir yanıt gevelendi, sonra sarı saçları dağılmış ve tombul yüzü sanki daha da tombullaşmış olan Sulty ayağa kalktı. "Evet," diye mırıldandı kadın. "Ne var?"

"Sana zahmet dostlarıma bir kahvaltı." Murillio ayağa kalktı ve giysilerini eleştirel bir gözle inceledi. Gördüğünden hoşnut kalmadığı belliydi. İnce uzun adamın sırtındaki parlak bir yeşile boyanmış yumuşacık, bol gömlek solmuş ve bira lekeleriyle bezenmişti. Tabaklanmış deriden kaliteli pantolonu da kırışıp buruşmuştu. İç geçiren Murillio masanın başından ayrıldı. "Yıkanıp üstümü değişmeliyim. Kapıldığım ümitsizliğin etkisiyle oyundan çekiliyorum. Artık Kruppe'nin kartını asla atmayacağına, böylece bizi hatıralarının ve hayıflanmalarının ihtimal dışı dünyasında belki de ebediyen mahsur bırakacağına inanıyorum. Hepinize iyi geceler." O ve Rallick bakıştılar, sonra Murillio belli belirsiz kafa salladı.

Bu bakışmaya tanıklık eden Crokus'un kaşları daha da çatıldı. Murillio'nun gitmesini seyretti, ardından Rallick'e bir bakış attı. Suikastçı oturup gözünü Coll'a dikti. Yüz ifadesi her zamanki kadar belirsizdi.

Sulty aheste adımlarla mutfağa girdi ve az sonra içeriden tencere tava çınlamaları geldi.

Kartlarını masanın ortasına atan Crokus arkasına yaslanıp gözlerini yumdu.

"Delikanlı da çekiliyor mu?" diye sordu Kruppe.

Crokus kafa salladı.

"Hah, yenilmezliğini koruyor Kruppe." O da kartlarını bıraktı ve kalın, bıngıldak boynuna bir peçete kıstırdı.

Hırsızın zihninde entrika şüpheleri birbirini kovalıyordu. Önce bir suikastçılar savaşı çıkmıştı, şimdi de Rallick ile Murillio bir işler çeviriyorlardı. İçinden of çekip gözlerini açtı. Geceki maceranın ardından vücudunda ağrımayan yer kalmamıştı ama şansı yaver gitmişti. Gözlerini Coll'a dikti ama boşa bakıyordu. Siyahlara bürünmüş o uzun boylu suikastçıların görüntüsü hayalinde canlanınca ürperdi. Gerçi çatılarda peşini bırakmayan bütün o tehlikelere rağmen geçen gecenin ne kadar heyecanlı geçtiğini inkâr edemezdi. Hanın kapısını arkasından çarptıktan ve Sulty'nin ellerine tutuşturduğu birayı kafasına diktikten sonra bütün vücudu bir saat boyunca tir tir titremişti.

Gözleri Coll'a odaklandı. Coll, Kruppe, Murillio ve Rallick. Ne tuhaf bir grup – bir ayyaş, yetenekleri su götürür obez bir büyücü, çıtkırıldım bir züppe ve bir katil.

Yine de onlar Crokus'un en yakın dostlarıydı. Ebeveynleri o daha dört yaşındayken Kanatlı Veba'da can vermişlerdi. O günden beri de onu amcası Mammot büyütmüştü. Yaşlı âlim elinden geleni yapmıştı ama çabaları yeterli olmamıştı. Crokus sokakların gölgelerini ve çatılardaki aysız geceleri amcasının küflü kitaplarından çok daha heyecan verici bulmuştu.

Lakin şimdi kendini yapayalnız hissediyordu. Kruppe'nin yüzündeki dertsiz ahmaklık maskesi bir an olsun düşmezdi – Crokus hırsızlık sanatında şişman adama çıraklık yaptığı bütün o yıllar boyunca Kruppe'nin başka türlü davrandığını hiç görmemişti. Coll'un hayatı ayıklıktan inatla uzak durmak üstüne kurulu gibiydi – Crokus bunun sebebini bilmese de Coll'un bir zamanlar bundan fazlası olduğundan kuşkulanıyordu. Ve şimdi Rallick ile Murillio onu yeni bir entrikanın dışında tutmuşlardı.

Genç hırsızın kafasında bir imge belirdi: Uyuyan bir genç kızın mehtapla aydınlanan uzuvları. Crokus başını öfkeyle iki yana salladı.

Sulty tereyağında kızartılmış ekmek dilimlerinden, bir parça keçi peynirinden, bir dal yerel üzümden ve bir ibrik dolusu acı Callows kahvesinden müteşekkil kahvaltıyla çıkageldi. Önce Crokus'a servis yaptı ve delikanlı teşekkürlerini mırıldandı.

Sulty suikastçıya servis yaparken Kruppe sabırsızlandı. "Bu ne densizlik," dedi adam, paltosunun geniş ve lekeli yenlerini düzelterek. "Kruppe'nin içinden kaba Sulty'ye bin korkunç büyü yapmak geliyor."

"Kruppe öyle bir şey yapmasa iyi eder," dedi Rallick.

"Ah, elbette hayır," diye yan çizdi Kruppe. "Benim becerilerime sahip bir sihirbaz asla basit bir bulaşıkçıyla uğraşarak kendini küçük düşürmez."

Sulty ona doğru döndü. "Bulaşıkçı mı?" Tabaktan bir dilim ekmek kapıp Kruppe'nin başına çarptı. "Tasalanma," dedi tezgâha geri giderken. "Sende böyle saçlar oldukça kimse farkına varmaz."

Kruppe ekmeği başından aldı. Tam onu yere atacakken fikrini

değiştirdi. Dudaklarını yaladı. "Bu sabah pek alicenap Kruppe," deyip geniş bir tebessüm etti ve ekmeği tabağına koydu. Öne eğilip tombul parmaklarını iç içe geçirdi. "Kahvaltısına biraz üzümle başlamayı rica ediyor Kruppe."

YEDİNCİ BÖLÜM

Bir adam görüyorum
alevlerin içinde çömelen.
Buz kesiyorum ona bakarken
ve merak ediyorum
bu kadar arsızca ne yaptığını
cenaze ateşimde...

Gadrobi Mezar Taşı Yazısı
Anonim

Kruppe'nin rüyası onu bu sefer Bataklık Kapısı'ndan geçirdi, Güney Yolu boyunca ilerletti, sonra da Cutter Gölü Yolu'na çıkardı. Yukarıda gökyüzü çok nahoş bir gümüş ve soluk yeşil renk karışımıyla girdap gibi dönüyordu. "Her şey değişken," dedi Kruppe nefes nefese, tozlu ve ıssız yolda aceleyle yürürken. "Sikke bir çocuğun mülkiyetine geçmiş ama o bunun farkında değil. Bu Maymun Yolu'nda yürümek Kruppe'ye mi kalmış? Neyse ki Kruppe'nin yusyuvarlak vücudu mükemmel simetrinin bir örneği. Denge konusunda yetenekli doğmak yetmez; insan onu gayretli bir talimle öğrenmelidir de. Tabii Kruppe asla talime ihtiyaç duymamasıyla eşsizdir – hem de hiçbir alanda."

Solundaki tarlalarda, genç bir ağaç halkasının içinde, küçük bir ateş tomurcuklanan dalları titrek bir kızıla boyuyordu. Kruppe'nin keskin gözleri orada tek başına oturan ve göründüğü kadarıyla ellerini alevlere tutan bir figürü seçebiliyordu. "Bu taşlı, çukurlu yolda," dedi soluk soluğa, "takılıp düşecek çok fazla engel var. Kruppe henüz mevsimin mahsulüyle yeşermemiş sürülü toprağı deneyecek. Hem ateş onu yanına çağırıyor." Yoldan ayrılıp ağaç halkasına yaklaştı.

İki ince gövdenin arasından geçip ışık havuzuna adım atarken kukuletalı figür yavaşça dönüp onu inceledi. Önündeki ateşe rağmen yüzü gölgelerde gizliydi. Ellerini alevlere tutmasına rağmen açık duran uzun, yılankavi parmakları ısıdan etkilenmiyordu.

"Bu sıcaktan ben de yararlanmak isterim," diyen Kruppe hafifçe eğilerek selam verdi. "Son zamanlarda Kruppe'nin rüyalarında ona çok nadiren rastlanıyor."

"O rüyalarda yabancılar dolaşıyor," dedi figür. İnce sesi tuhaf bir aksana sahipti. "Tıpkı benim gibi. Bu durumda beni sen mi çağırdın? Toprağa ayak basmayalı uzun zaman olmuştu."

Kruppe'nin kaşları kalktı. "Çağırmak mı? Hayır, öyle bir şey

yapmadı kendi rüyalarının bir diğer kurbanı olan Kruppe. Aslında şimdi mütevazı odasındaki sıcak battaniyelerin altında uyuyor. Lakin şu hâlime bak, yabancı zira üşüyor, hayır, donuyorum."

Ötekisi hafifçe güldü ve Kruppe'yi ateşe çağırdı. "Bir kez daha hissiyat arıyorum," dedi, "ama ellerim hiçbir şey hissetmiyor. Tapılmak, ricacının acısını paylaşmaktır. Korkarım müritlerim artık yaşamıyorlar."

Kruppe sessiz kaldı. Bu rüyanın karamsar havasından hoşlanmamıştı. Ellerini ateşe doğru tutmasına rağmen çok az sıcaklık hissetti. Dizlerine soğuk bir sızı yerleşmişti. Sonunda alevlerin üzerinden karşı tarafta oturan kukuletalı figüre baktı. "Senin bir Ata Tanrı olduğun kanaatinde Kruppe. Bir adın var mı?"

"K'rul olarak bilinirim."

Kruppe gerildi. Tahmini doğru çıkmıştı. Bir Ata Tanrının uyanıp rüyalarında gezindiğini öğrenmek düşüncelerini korkmuş tavşanlar gibi sağa sola dağıttı. "Nasıl oldu da buraya geldin, K'rul?" diye sordu titreyen bir sesle. Bulunduğu yer ansızın çok sıcak gelmeye başlamıştı. Yeninden mendilini çıkardı ve alnındaki teri sildi.

K'rul cevap vermeden önce düşünüp taşındı ve Kruppe adamın sesinde kuşku işitti. "Bu ışıltılı şehrin surları içinde bir zamanlar ismimle kutsanan taşlara kan döküldü, Kruppe. Bu... bu benim için yeni bir şey. Bir zamanlar pek çok fâninin zihninde hüküm sürerdim. Beni kanla ve kırık kemiklerle iyi beslerlerdi. İlk taş kuleler fâni heveslerle yükselmeden çok önce avcıların arasında yürürdüm." Kukuleta biraz yukarı kalktı ve Kruppe baki gözlerin üstüne odaklandığını hissetti. "Kan yeniden akıtıldı ama bu tek başına yeterli değil. Sanırım uyanacak olanı beklemek için buradayım. Uzun zaman önce tanıdığım birini."

Kruppe bu bilgiyi acı safra gibi yuttu. "Peki ne getirdin Kruppe'ye?"

Ata Tanrı birdenbire ayağa kalktı. "Sana ihtiyaç anlarında sıcaklık verecek kadim bir ateş," dedi. "Ama seni hiçbir şeye mecbur bırakmayacağım. Kadına rehberlik eden T'lan Imass'ı bul. Onlar Uyandırıcılar. Galiba çatışmaya hazırlanmalıyım. Kaybedeceğim bir taneye."

Kruppe'nin gözleri ani bir idrakle kocaman açıldı. "Kullanılıyorsun," diye fısıldadı.

"Belki. Eğer öyleyse Çocuk Tanrılar vahim bir hata yaptılar. Sonuçta," derken tüyler ürpertici bir tebessüm eder gibi oldu, "bir çatışma kaybedeceğim ama ölmeyeceğim." K'rul bunun ardından ateşe sırtını döndü. Sesi Kruppe'ye kadar ulaştı. "Oynamaya devam et, fâni. Her tanrı bir fâninin ellerinde can verir. Bakiliğin tek sonu budur."

Ata Tanrının efkârı Kruppe'nin dikkatinden kaçmadı. O son sözlerle kendisine büyük bir hakikatin, artık kullanmasına izin verilen bir hakikatin açıklandığından kuşkulandı. "Onu kullanacak da Kruppe," diye fısıldadı.

Ata Tanrı ışık havuzundan çıkıp tarlalarda kuzeydoğuya yollanmıştı. Kruppe gözünü ateşe dikti. Alevler odunları iştahla yalasa da hiç kül çıkmıyordu ve o geldiğinden beri yeni odun atılmamasına rağmen ateş aynı şiddette yanmaya devam ediyordu. Kruppe ürperdi.

"Bir çocuğun ellerinde," diye mırıldandı. "Bu gece dünyada cidden yalnız Kruppe. Yapayalnız"

Halka Bozan şafaktan bir saat önce Despotun Barbakanı'ndaki nöbetini bitirdi. Bu gece hiç kimse gelip kale kapısının altında buluşmamıştı. Adam, Baharat Semti'ndeki dolambaçlı Anason Sokağı'nda tek başına yürürken kuzeydeki Tahlyn Dağları'nın yalçın doruklarında şimşekler çaktı. İleride ve aşağıda Göl Kenarı ışıldıyor; gazla aydınlanan taş iskelelerin arasında uzak Callows, Elingarth ve Kepler'in Kini şehirlerinden gelmiş ticaret gemilerinin karaltıları yükseliyordu.

Serin bir göl esintisi yağmur kokusu taşısa bile yukarıda yıldızlar şaşırtıcı bir netlikle parlıyordu. Adam tabardını* çıkarıp katlamış ve omzunda asılı duran küçük bir deri çantaya koymuştu. Asker olduğunu artık yalnızca belinden sarkan yalın kısakılıç belli ediyor, yine de nerenin askeri olduğu anlaşılmıyordu.

Resmî vazifelerinden sıyrılmıştı ve suya doğru inerken yılların askerliğini ruhundan atar gibiydi. Oldu olası kıran kırana

* Zırhın üstüne giyilen kolsuz kumaş giysi. –çn

bir savaştan dönmüş yorgun ve yıpranmış kahramanlar misali kuşetlerine yanaşan yabancı ticaret gemilerinin cazibesine kapılarak uğradığı bu rıhtımlardaki çocukluk anıları parlaktı. O günlerde zarif ve topladıkları ganimetle suya epey batmış Hür Korsanlar kalyonlarını görmek nadir bir durum değildi. Öyle gemiler Filman Orras, Yarım Hisar, Ölü Adamın Öyküsü ve Sürgün gibi gizemli limanlardan gelir, bu isimler henüz kendi şehrini bile surların dışından hiç görmemiş bir oğlanın kulaklarında serüvenle çınlardı.

Adam taş iskelenin başına varırken yavaşladı. Kendisi ile o oğlan arasındaki yıllar gitgide yavuzlaşan askerî imgelerin tören alayı gibi zihninden ardı ardına geçip gitti. Geçmişte denk geldiği çok sayıda kavşağı arayacak olsa oralardaki göklerin fırtınalarla çalkalandığını, toprakların rüzgârla altüst edildiğini görürdü. Yaşın ve tecrübenin kuvvetleri artık oraları talan ediyor, eskiden yaptığı seçimler kaderinin bir parçasıymış gibi çaresiz görünüyordu.

Çaresizliği sadece gençler mi bilirler? diye düşündü, gidip iskelenin taş deniz duvarına otururken. Karşısında koyun siyah suları dalgalanıyordu. Yedi metre aşağıda kayalarla bezeli sahil bir karanlık kılıfının içinde uzanıyor, sağda sola cam ve çanakçömlek parçaları yıldızlar gibi göz kırpıyordu.

Adam hafifçe sağa döndü. Bakışları oradaki yamacı tırmanarak Haşmet Salonu'nun basık kütlesinin seçilebildiği zirveye çıktı. *Asla fazla ileri gitme.* Bu uzun zaman evvel karnı denizle dolarken Kırık Çene adlı şehrin yüksek istihkâmları dışında sürüklenen bir korsan gemisinin tutuşmuş güvertesinde öğrendiği basit bir hayat dersiydi. Âlimlere sorsan Hür Korsanlar'ın cayır cayır sonunu getirenin kibir olduğunu söylerlerdi.

Asla fazla ileri gitme. Adamın gözleri Haşmet Salonu'nda kaldı. Konsey Üyesi Lim'in öldürülmesiyle düşülen çıkmaz o duvarlar arasında hâlâ sürüyordu. Konsey telaşla yerinde sayıyor, kıymetli saatler devlet meselelerine değil de hevesli spekülasyonlara ve dedikodulara harcanıyordu. Oylamada kazanacağı zafer son anda ellerinden alınan Turban Orr şimdi dört bir yana tazılarını salıyor, yuvasına sızdıklarına ikna olduğu casusları fellik fellik arıyordu. Konsey üyesi budala değildi.

Yukarıda bir gri martı sürüsü gece ayazını taşıyan havaya öterek göle doğru süzüldü. Adam derin bir nefes aldı, kamburunu çıkardı ve bakışlarını zorla Haşmet Tepesi'nden ayırdı.

Artık fazla ileri gidip gitmeyi kafasına takması için çok geçti. Yılanbalığı'nın ajanı yanına uğradığı gün kaderi belirlenmişti; bazıları buna ihanet derdi. Ve belki sonuçta gerçekten de *ihanetti*. Yılanbalığı'nın aklından ne geçtiğini kim bilebilirdi? Başlıca ajanı –adamın irtibatı– efendisinin planlarından habersiz olduğunu ileri sürmüştü.

Adamın aklı yeniden Turban Orr'a gitti. Kurnaz ve güçlü birine kafa tutuyordu. Orr karşısındaki tek savunması anonimliğinde yatıyordu. Bu hep böyle sürmezdi.

İskelede oturup beklediği kişi Yılanbalığı'nın ajanıydı. Onun ellerine Yılanbalığı'na yönelik bir mesaj teslim edecekti. O mesajın ulaşmasıyla ne kadar şey değişecekti? Yardım arayarak, narin anonimliğini –ona bu kadar çok manevi kuvvet veren ve azmini pekiştiren yalnızlığı– tehlikeye atmakla hata mı ediyordu? Lakin Turban Orr'la tek başına boy ölçüşebileceğini sanmıyordu.

Adam elini yeleğine sokup oradaki tomarı çıkardı. Bir kavşağa gelmişti – en azından o kadarının farkındaydı. Ölçüsü kaçmış korkusuna cevaben yardım ricasını bu tomara yazmıştı.

Şimdi pes etmek kolay olurdu. Adam narin parşömeni ellerinde tartarak hafifliğini, kaplamasındaki belli belirsiz yağlılığı, onu bağlayan ipliğin sert dokusunu hissetti. Yaptığı çaresizlikten doğan kolay bir şeydi.

Adam kafasını kaldırdı. Gökyüzü ağarmaya, göl rüzgârı o günün ivmesini kazanmaya başlamıştı. Yılın bu zamanında sık sık olduğu gibi kuzeyden yağmur gelecekti. Şehir temizlenecek, baharat yüklü nefesi tazelenecekti. Adam ipliği tomardan sıyırdı ve parşömeni açtı.

Çok kolay.

Adam yavaş, özenli hareketlerle tomarı yırttı. Parçaları süzülerek yere düşmeye, gölün gölgeli kıyısının alacakaranlığına dağılmaya bıraktı. Yükselen dalgalar onları alıp kabarık sularda kül zerreleri gibi açıklara sürükledi.

Adam zihninin gerisinde bir yerde fırıl fırıl dönen bir sikke duyar gibi oldu. Ses kulağına kederli geldi.

Birkaç dakika sonra iskeleden ayrıldı. Yılanbalığı'nın ajanı sabah gezintisine çıktığında oradan geçerken irtibatının yokluğunu aklına yazacak ve yoluna devam edecekti.

Adam Göl Kenarı Sokağı boyunca yürürken arkasında bıraktığı Haşmet Tepesi gitgide ufaldı. O geçerken ilk ipek tüccarları ortaya çıkıp mallarını geniş kaldırıma dizmeye koyuldular. Adam ipeklerin arasında Illem'den getirilmiş eflatuna boyalı top top kumaşları, Setta ile Lest'in –güneydoğuda geçen ay Kâhin Pannion tarafından ilhak edildiklerini bildiği iki şehrin– açık sarılarını ve de Sarrokalle'nin ağır, cesurca büklümlerini tanıdı. Çeşitlilik iyice azalmıştı; Malazan egemenliği altında kuzeyle yapılan bütün ticaret sona ermişti.

Kokulu Koru'nun girişinde gölden sapıp şehre girdi. Dört sokak ileride, yaklaşan şafağın griye boyadığı köhne bir apartmanın ikinci katında, ince ve eğri kapısı kilitlenip sürgülenmiş tek odalık dairesi sessiz sedasız onu bekliyordu. O odada anılara izin yoktu; adamı bir sihirbazın gözünde mimleyecek veya keskin zekâlı bir casus avcısına hayatıyla ilgili ayrıntılar verecek hiçbir şey bulunmuyordu. Adam o odada kendine bile meçhul kalıyordu.

Leydi Simtal volta atıyordu. Son birkaç günde suları durultmak için zar zor kazandığı altınlardan çok fazla harcama yapması gerekmişti. Lim'in canı çıkasıca kaltağı tuttuğu yasın açgözlülüğü engellemesine izin vermemişti. Topu topu iki gün siyahlara büründükten sonra Murillio denen o züppenin kolunda, balodaki bir şıllık kadar şevkle mahkemeden mahkemeye koşmuştu.

Simtal'ın kalem çekilmiş kaşları hafifçe çatıldı. Murillio: O genç adam göze görünmekte maharetliydi. Her şey dikkate alındığında, baştan çıkarılmaya değebilirdi.

Simtal volta atmayı bırakıp yatağında yatan adama doğru döndü. "Demek hiçbir şey öğrenemedin." Sesine belli belirsiz bir küçümseme tınısı karışmıştı ve adamın bunu duyup duymadığını merak etti.

Yara izleriyle kaplı önkolu gözlerini kapatan Konsey Üyesi Turban Orr karşılık verirken kıpırdamadı. "Sana bütün bildik-

lerimi anlattım. Zehirli okun nereden geldiğini öğrenme imkânı yok. Zehir! Olacak iş değil. Yahu bugünlerde hangi suikastçı zehir kullanır? Vorcan onları sihirle öyle bir donattı ki başka hiçbir şeye gerek kalmadı."

"Konudan sapıyorsun," dedi kadın, pervasızca açığa vurduğu duygularının fark edilmemesine sevinerek.

"Dediğim gibi," diye devam etti Orr. "Lim birden fazla, şey, hassas işle meşguldü. Suikastın muhtemelen seninle bir ilgisi yoktu. Herhangi bir balkonda gerçekleşebilirdi. Tesadüfen seninkinde gerçekleşti."

Leydi Simtal kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben tesadüflere inanmam, Turban. Söyle bana, Lim'in ölümünün Konsey'deki çoğunluğunuzu bozması tesadüf müydü – hem de oylamadan bir gece önce?" Adamın yanağının seğirdiğini görünce onu hassas bir yerinden vurduğunu anladı. Gülümseyip yatağa çıktı. Oturdu ve elini Orr'un çıplak uyluğunda gezdirdi. "Her halükârda son günlerde onu hiç kontrol ettin mi?"

"Onu mu?"

Simtal kaşlarını çatıp elini çekti ve ayağa kalktı. "Sevgili kocamdan bahsediyorum, seni salak."

Turban Orr'un ağzı keyifli bir tebessümle kıvrıldı. "Senin için gözüm hep onun üzerinde, canım. Değişen bir şey yok. Sen onu sokağa attığından beri ayılmış değil." Adam doğrulup oturdu ve giysilerinin asılı durduğu karyola direğine uzandı. Giyinmeye başladı.

Simtal hızla ona doğru döndü. "Ne yapıyorsun?" diye cırtlak bir sesle bilmek istedi.

"Ne yapıyora benziyorum?" Turban pantolonunu giydi. "Haşmet Salonu'nda münazaralar kıran kırana devam ediyor. Nüfuzum gerekiyor."

"Ne yapmak için? Bir konsey üyesine daha boyun eğdirmek mi?"

Adam gülümsemeyi sürdürerek ipek gömleğini sırtına geçirdi. "O da var tabii."

Simtal gözlerini devirdi. "Ah, elbette, casus. Onu unutmuştum."

"Şahsen," diye sözlerini sürdürdü Orr, "Malazanlara tarafsız-

lık bildirme teklifinin kabul edileceği kanaatindeyim – yarın olmazsa öbür gün."

Simtal sertçe güldü. "Tarafsızlıkmış! Kendi propagandana inanmaya başlıyorsun. Senin asıl istediğin, Turban Orr, güç – bir Malazan Baş Yumruğu olmanın getirdiği mutlak güç. Bunun İmparatoriçe'nin kollarına giden yoldaki ilk adım olduğunu düşünüyorsun. Şehrin bundan zararlı çıkması umurunda bile değil!"

Turban ona dudak büktü. "Siyasetten uzak dur, kadın. Darujhistan'ın İmparatorluk'a geçmesi kaçınılmaz. Barışçıl bir işgal şiddetli bir tanesine yeğdir."

"Barışçıl mı? Pale'ın soylularına yapılanlardan haberin yok mu senin? Ah, kuzgunlar onların körpe etleriyle günlerce ziyafet çektiler. Bu İmparatorluk lıkır lıkır soylu kanı içiyor."

"Pale'da yaşananlar sandığın kadar basit değil," dedi Turban. "İttifak fermanındaki bir madde gereğince bir Moranth hesaplaşması söz konusuydu. Öyle bir kıyım burada gerçekleşmez – hem gerçekleşse bile ne yazar? Bana kalırsa faydası bile olur." Sırıtışı geri geldi. "Şehrin istikbaline dert yanmayı ne çabuk bıraktın. Seni ilgilendiren tek şey yine sensin. Erdemli vatandaş ayaklarını yalakalarına sakla, Simtal." Pantolonunu düzeltti.

Simtal karyola direğine sokuldu ve elini uzatıp Orr'un düello kılıcının gümüş topuzuna dokundu. "Kocamı öldürüp bu defteri kapatmalısın," dedi.

"Yine mi ona döndük?" Konsey üyesi gülerek ayağa kalktı. "Beynin habis bir çocuğun hinliğiyle çalışıyor." Kılıcını alıp kemerine taktı. "O ahmak kocanın elinden bir şeyler alabilmiş olman hayret verici – kurnazlık meselelerinde birbirinize öyle denktiniz ki."

"Hayatta en kolay kırılabilen şey bir adamın kalbidir," dedi Simtal mahrem bir tebessümle. Yatağa uzandı. Konuşurken kollarını gerip sırtını büktü. "Ay Tohumu'ndan ne haber? Hâlâ orada asılı duruyor."

Kadına bakarak gözlerini onun vücudu boyunca gezdiren konsey üyesi dalgın bir cevap verdi. "Henüz oraya mesaj ulaştırmanın bir yolunu bulabilmiş değiliz. Gölgesinde bir çadır kurup temsilciler görevlendirdik ama o gizemli lord bize aldırış etmiyor."

"Belki de ölmüştür," dedi Simtal, bir iç çekişle gevşeyerek. "Belki Ay'ın orada öylece durmasının sebebi içinde canlı hiç kimsenin kalmamış olmasıdır. Bunu hiç düşündünüz mü, sevgili Konsey Üyesi?"

Turban Orr kapıya doğru döndü. "Düşündük. Bu gece görüşecek miyiz?"

"Kocamın öldürülmesini istiyorum," dedi Simtal.

Konsey üyesi kapı mandalına uzandı. "Belki. Bu gece görüşecek miyiz?" diye tekrar sordu.

"Belki."

Turban Orr'un eli mandalda oyalandı, sonra kapıyı açıp odadan ayrıldı.

Leydi Simtal yattığı yerde iç geçirdi. Aklı, belirli bir duldan ayırmanın pek leziz bir darbe olacağı belirli bir züppeye gitti.

Murillio baharatlı şarabı yudumladı. "Detaylar yarım yamalak," derken sert alkolün dudaklarını yakmasıyla yüzünü ekşitti.

Aşağıdaki sokakta siyah yularlı üç beyaz atın çektiği parlak renklere boyanmış bir fayton takır tukur geçip gitti. Dizginleri tutan adam kukuletalı siyah bir cüppe giymişti. Kulaklarını yatırıp gözlerini deviren atlar başlarını yukarı aşağı oynatsalar da sürücünün geniş, damarlı elleri onları kontrol altında tutuyordu. Faytonun her iki yanında orta yaşlı kadınlar yürüyor, kazınmış kafalarında duran bronz kupalardan hoş kokulu dumanlar çıkıyordu.

Murillio tırabzana yaslanarak kafileye baktı. "Fander denen o kaltak dışarıda gezdiriliyor," dedi. "Bana sorarsan bunlar çok çirkin âyinler." Pelüş koltukta arkasına yaslandı ve refakatçisine gülümseyerek kadehini kaldırdı. "Kışın Kurt Tanrıçası mevsimsel ölümünde can veriyor – hem de beyaz bir halının üstünde. Ve bir hafta sonra Gedderone Şenliği sokakları çiçeklerle donatacak. Çok geçmeden de o çiçekler kent genelinde lağım oluklarını doldurup mazgalları tıkayacak."

Karşısındaki genç kadın gülümsedi. Bakışları bir adak gibi iki eliyle birden tuttuğu kendi kadehindeydi. "Hangi detaylardan bahsediyordun?" diye sordu, başını kaldırıp ona şöyle bir göz atarak.

"Detaylar mı?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Hani yarım yamalak olanlar."

"Ah." Murillio eldivenli ellerinden birini boşlarcasına salladı. "Leydi Simtal'ın hikâyesine göre Konsey Üyesi Lim onun resmî davetini kabul etmek için bizzat yanına uğramış."

"Davet mi? Gedderone Arifesi'nde düzenleyeceği kutlamayı mı kastediyorsun?"

Murillio gözlerini kırpıştırdı. "Elbette. Ailen muhakkak davet edilmiştir?"

"Ah, evet. Ya sen?"

"Maalesef hayır," dedi Murillio, gülümseyerek.

Sessizliğe bürünen kadının gözkapakları derin düşüncelerle kısıldı.

Murillio yeniden aşağıdaki sokağa göz gezdirdi. Bekledi. Ne de olsa bu tür şeyler kendiliğinden ilerleme kaydederdi ve o bile bir kadının düşüncelerinin temposunu yahut seyrini tahmin edemezdi – özellikle konu seksle alakalı olunca. Ve bu kesinlikle iltimaslar üzerine kurulu bir oyundu – yani Murillio'nun en başarılı olduğu ve her seferinde sonuna kadar oynadığı bir oyun. İşin püf noktası karşındakini hiç hayal kırıklığına uğratmamaktı. En sıkı saklanan sır, yaşı ilerlese bile asla eskimeyendi.

Müessesenin soylu müşterileri içerideki yemek salonunun parfümlü havasını yeğlediklerinden balkondaki diğer masalardan sadece birkaçı kullanılıyordu. Murillio ise sokakların cıvıl cıvıl koşturmacasından huzur buluyordu ve konuğunun da bulduğunu biliyordu – en azından bu seferlik. Aşağıdan gelen onca gürültü arasında konuştuklarının duyulması ihtimali düşüktü.

Bakışları Morul'un Pırlantalar Sokağı boyunca amaçsızca gezinirken gözleri karşısındaki bir kapı aralığında duran kişiye odaklanıp kocaman açıldı. Murillio hafifçe gerildi ve koltuğunda kıpırdanarak sol elini taş tırabzanın arkasına, kadının görüş alanının dışına indirdi. Sonra da o eli art arda sallayarak figüre dik dik baktı.

Rallick Nom'un tebessümü genişledi. Kapı aralığından çıktı ve aheste adımlarla sokakta ilerledi. Az ileride duraklayıp bir dükkânın önündeki abanoz masaya dizilmiş incileri gözden ge-

çirdi. İşletmeci ona doğru tedirgin bir adım attı, sonra Rallick'in yoluna devam etmesiyle rahatladı.

İç geçiren Murillio arkasına yaslandı ve içkisinden ağız dolusu içti. *Salak!* Adamın yüzü, elleri, yürüyüşü, gözleri, kısacası her şeyi tek bir şey söylüyordu: *Katil.* Hatta giyim kuşamı bile bir cellat üniformasının samimiyetini ve diriliğini yansıtıyordu.

Konu incelik olduğunda Rallick Nom fevkalade yetersizdi. Bu da suikastçının kaskatı geometrik beyninden doğmuş böyle karmaşık bir dalavereyi epeyce tuhaf hâle getirmekteydi. Yine de kaynağı ne olursa olsun plan dâhiceydi.

"Kutlamaya iştirak etmeyi çok istiyor musun, Murillio?" diye sordu kadın.

Murillio en içten tebessümünü etti. Başka tarafa baktı. "Malikâne büyük, değil mi?"

"Leydi Simtal'ınki mi? Evet, odalarla dolu." Kadın çıtı pıtı parmaklarından birini keskin kokulu, yakıcı sıvıya batırdı, sonra da dudaklarına götürdü ve düşüncelere dalmışçasına ağzına soktu. Öbür elindeki kadehi incelemeyi sürdürdü. "En basit lükslerden bile yoksun olsalar da pek çok hizmetkâr odasının gece boyunca boş kalacağını tahmin ediyorum."

Murillio'nun bundan daha açık bir davete ihtiyacı yoktu. Rallick'in planı tam bu âna ve onun sonuçlarına dayanıyordu. Bununla beraber zinanın bir dezavantajı mevcuttu. Murillio bu kadının kocasıyla düello pistinde buluşma arzusu duymuyordu. Böyle huzur kaçırıcı düşünceleri şarabından aldığı bir diğer yudumla kafasından kovdu. "Leydinin festivaline katılmayı çok isterim ama bir şartla." Kadının gözünün içine baktı. "O gece beni arkadaşlığınla şereflendirirsen – yani bir iki saatliğine." Dertli bir ifadeyle kaşları çatıldı. "Tabii kocanla aranıza girmeyi aklımın ucundan bile geçirmem." Aslında yapacağı şey aynen oydu ve ikisi de bunun farkındaydı.

"Elbette," karşılığını verdi kadın, aniden utangaç bir tavır takınarak. "Öyle bir şey hiç yakışık almaz. Kaç davetiye istersin?"

"İki," dedi adam. "Bir refakatçiyle görülmem daha iyi olur."

"Evet, öyle olur."

Murillio boşalmış kadehine kederli bir ifadeyle baktı. Ardından iç geçirdi. "Maalesef artık müsaade istemeliyim."

"Disiplinine hayranım," dedi kadın.

Gedderone Arifesi'nde öyle olmayacaksın, diye içinden yanıtlayan Murillio koltuğundan kalktı. "Şansın Leydisi seninle karşılaşmamı sağlayarak bana bir lütufta bulundu," deyip eğilerek selam verdi. "Arifede görüşürüz, Leydi Orr."

"Görüşürüz," karşılığını verdi konsey üyesinin karısı. Daha şimdiden ona olan ilgisini kaybetmişe benziyordu. "Güle güle."

Murillio tekrar selam verdi, sonra balkondan ayrıldı. Kalabalık masalarda birden fazla soylu kadın onun gidişini kaçamak gözlerle seyretti.

Morul'un Pırlantalar Sokağı, Orak Kapısı'nda son buluyordu. Üçüncü Teras Duvarı'nın devasa taşları arasından geçerken Rallick rampanın yanındaki iki muhafızın kocaman açılmış gözlerini üstünde hissetti. Ocelot ondan kendini açığa vurmasını istemişti ve Murillio ancak kör birinin onu katilden başka bir şeye benzetebileceğini düşünse de Rallick barizi daha da ortaya çıkarmak için gayret sarf etmişti.

Muhafızlar elbette hiçbir şey yapmadılar. Bir katile benzemek ile gerçekte öyle olmak aynı şey değildi. Şehrin böyle konulardaki yasaları katıydı. Rallick, Yukarı Malikâneler'in şatafatlı sokaklarında yürüdüğü sırada kendini takip edilirken bulabileceğinin farkındaydı ama peşindekileri kendi hâllerine bırakacak, onları atlatmaya yönelik bir çaba harcamayacaktı. Darujhistan soyluları günbegün sokaklara casuslar salmak için bol para harcarlardı. Bari o casuslar ekmeklerini hak etsinlerdi.

Rallick'in soylulara sempati beslediği yoktu. Lakin sıradan halkın asilzadelere duydukları nefreti de paylaşmazdı. Sonuçta devamlı havalara girmeleri, en ufak şeylere bile gocunmaları ve hiç durmadan aralarında didişmeleri suikastçıya epey iş imkânı yaratıyordu.

Rallick, Malazan İmparatorluğu çıkageldiğinde bu durumun değişeceği kanaatindeydi. İmparatorluk'ta suikastçı loncaları yasadışıydı ve meslekte başarılı kabul edilenler Pençe'nin gizli saflarına alınırlardı. Başarılı kabul edilmeyenlerse ortadan kaybolurlardı. Pale'dan gelen dedikodularda gerçeklik payı varsa

soylulara da onlardan daha iyi muamele edilmezdi. İmparatorluk çıkageldiğinde dünya farklı bir yere dönüşecekti ve Rallick oranın bir parçası olmak istediğinden emin değildi.

Yine de ulaşılacak hedefler vardı. Acaba Murillio davetiyeleri elde etmeyi başarmış mıydı? Her şey buna bağlıydı. Bir gece önce bu konuda uzun uzadıya tartışmışlardı. Murillio dulları yeğlerdi. Zina asla onun tarzı olmamıştı. Fakat Rallick ısrarcı davranmıştı ve Murillio en sonunda pes etmişti.

Dostunun gönülsüzlüğü hâlâ suikastçının kafasını kurcalıyordu. Rallick'in aklından geçen ilk düşünce Murillio'nun Turban Orr'la tutuşulacak bir düello ihtimalinden korkması olmuştu. Fakat Murillio meç kullanmakta hiç de beceriksiz değildi. Rallick dostunun bir Üstat olduğundan kuşkulanmasına yetecek kadar çok kereler onunla tenha yerlerde talim yapmıştı – ve Turban Orr bile öyle bir iddiada bulunamazdı.

Hayır, Murillio'yu planın bu kısmından soğutan şey korku değildi. Rallick'in aklına ortada ahlaki bir çekince olabileceği geldi. O anda Murillio'nun yepyeni bir yönünü keşfetmiş oldu.

Bunun ne anlama gelebileceğine kafa yorarken bakışları sokaktaki kalabalıkta tanıdık bir simaya rastladı. Durup civardaki binaları inceledi ve gezintisinin kendisini nereye sürüklemiş olduğunu anlayınca gözleri kocaman aralandı. Dikkatini tekrar birkaç saniyede bir sokağın karşı tarafında beliren o tanıdık figüre yöneltti. Suikastçının gözleri düşünceli bir bakışla kısıldı.

Crokus mavi ve gümüşi tonlardaki öğle göğünün altında, tüccarlar ve müşteriler keşmekeşiyle çevrili olarak Göl Kenarı Sokağı'nda yürüyordu. Bir düzine sokak ilerideki Üçüncü Teras Duvarı'nın ötesinde şehrin tepeleri yükseliyordu. En doğudaki tepede K'rul çan kulesi göze çarpıyor, yapının yeşile çalan bronz karoları gün ışığında parlıyordu.

Genç hırsızın zihninde kule, Haşmet Salonu'nun ışıltılı görünümüne meydan okuyor, kataraktlı gözlerle ve tarihin berelediği bir suratla alçaktaki tepelere tünemiş malikânelere ve binalara tepeden bakarken alaycı çehresinde bıkkın bir ifade taşıyordu.

Crokus, kulenin Haşmet Salonu'ndan hiç eksik olmayan ya-

lan dolana karşı hayali küçümseyiciliğinin bir kısmını paylaşıyordu. Bu, yıllar içerisinde amcasından delikanlıya bulaşmış bir duyguydu. Otorite içeren her şeye yönelik yoğun bir doz gençlik hıncı da o ateşi körüklüyordu. Ve meseleye fazla kafa yormamasına rağmen bunlar hırsızlık faaliyetlerinin başlıca dürtülerini teşkil ediyordu. Lakin Crokus hırsızlıklarının ettiği en ince ve ağır hakareti daha yeni yeni anlıyordu – mahremiyetin işgali ve ihlali. Yatağında uyuyan o genç kadının görüntüsü ister gece ister gündüz olsun düşsel gezintilerinde tekrar tekrar karşısına çıkıyordu.

Crokus zaman geçtikçe o görüntünün aklını kurcalayan her şeyle ilgisi olduğunu çözmüştü – *her şeyle*. Kızın odasına; peşinden salyalar akıtan soylu veletlerin adım atamadıkları, belki çocukluğundan kalma eski püskü bebeklerle konuştuğu, masumiyetin yalnızca henüz koparılmamış bir çiçek anlamına gelmediği bir yere; onun kutsal mekânına girmişti. Ve orayı yağmalamış, o genç kadından en değerli varlığını çalmıştı: Mahremiyetini.

Genç kadının D'Arle ailesinin kızı olmasının, Dilenciler Leydisi'nin dokunuşuyla kirlenmemiş saf bir kan taşımasının, hayatını korunarak ve gerçek dünyanın rezilliklerinden uzak tutularak bir eli yağda bir eli balda yaşamasının hiç önemi yoktu. Crokus'a göre o kıza karşı işlediği suç tecavüzden farksızdı. Onun dünyasını öyle küstahça tepetaklak etmesi...

Bir kendini kınama döngüsüne girmiş olan genç hırsız kalabalığı yararak Anason Sokağı'na saptı.

Zihnindeki bir zamanların sapasağlam erdemli hiddet duvarları çöküyordu. Nefret ettiği aristokrasi delikanlıya güzelliğiyle bir türlü aklından çıkmayan ve onu hiç beklenmedik yüz farklı yöne çekiştiren bir sima göstermişti. Baharatçı dükkânlarının sıcak esintide parfüm gibi yayılan hoş kokuları, nedendir bilinmez, boğazını isimsiz bir duyguyla düğümlemişti. Ara sokaklarda oyun oynayan Daru çocukların bağrışları ipe sapa gelmez bir duygusallıkla gözlerini dolduruyordu.

Crokus hızlı adımlarla Karanfil Kapısı'ndan geçip Osserc Darlığı'na girdi. Tam ileride Yukarı Malikâneler'e çıkan rampa vardı. Delikanlı oraya yaklaşırken arkasından gelen büyük bir faytondan kaçınmak amacıyla çabucak kenara çekilmek zorun-

da kaldı. Faytonun hangi aileye ait olduğunu anlamak için yan paneli süsleyen armaya bakmasına gerek yoktu. Atlar dişlerini birbirine vurup yeri tekmeliyor, yollarında kim veya ne olduğuna aldırış etmeden hızla ilerliyordu. Duraklayan Crokus faytonun rampayı tıngır mıngır çıkmasını ve yoldakilerin iki tarafa kaçışmalarını seyretti. Turban Orr hakkında duydukları doğruysa atlar sahiplerinin sözüm ona hizmet ettiği insanlara yönelik horgörüsünü paylaşmaktaydı.

Delikanlı Orr malikânesine ulaşıncaya kadar fayton dış bahçe kapısından gireli çok olmuştu. İrikıyım dört özel muhafız kapının her iki yanındaki nöbet yerlerine dönmüştü. Arkalarındaki duvar tamı tamına beş metre yüksekliğinde olup tepesi güneşte kurutulmuş kil tabakasına saplı paslı demir kazıklarla bezeliydi. Yine aynı duvara üç metrelik aralıklarla süngertaşı meşaleler dizilmişti. Crokus muhafızları görmezden gelerek bahçe kapısının önünden sakin sakin geçti. Duvarın yaklaşık bir metre yirmi santim genişliğindeki tabanında yer alan doksan santimetrekarelik zımparalanmamış tuğlalar standart ebatlardaydı. Delikanlı cadde boyunca yürümeyi sürdürdü, ardından sağa dönüp ara sokağa bitişik duvarı kontrol etti. Duvarın en yakın köşesine katranlanmış meşeden bronz şeritli bir servis kapısı koyulmuştu.

Ve kapıda muhafız yoktu. Karşı malikânenin düşürdüğü gölge, dar koridora kalın bir pelerin örtüyordu. Crokus rutubetli, küf kokulu karanlığa girdi. Ara sokağın yarısına gelmişken bir el arkadan ağzını kapattı ve böğrüne bir hançerin sivri ucu dayandı. Crokus donakaldı, sonra el suratını çevirirken sızlandı. Kendini tanıdık gözlere bakarken buldu.

Rallick Nom hançerini ondan ayırdı ve çatık kaşlarla geri çekildi. Ağzı açık kalan Crokus dudaklarını yaladı. "Beru'nun Yüreği aşkına be, Rallick. Ödümü kopardın!"

"Güzel," dedi suikastçı. Delikanlıya yaklaştı. "Beni iyi dinle, Crokus. Orr malikânesine girmeye kalkışmayacaksın. Bir daha onun yakınına bile yaklaşmayacaksın."

Hırsız omuz silkti. "Sadece bir fikirdi, Nom."

"At o fikri kafandan," dedi Rallick.

Dudakları incelerek düz bir çizgi hâlini alan Crokus kafa salladı. "Pekâlâ." Dönüp bir sonraki sokağı gösteren parlak gün

ışığı şeridine yöneldi. Kalleşin Kulvarı'na çıkana dek Rallick'in gözlerini üstünde hissetti. Orada durdu. Solunda özenle çiçeklendirilmiş yamacı elli üç basamaklık Dolambaçlı Merdiven'i bir renk cümbüşüyle çevreleyen Yukarı Darağacı Tepesi yükseliyordu. Platformun üstündeki beş ilmik esintide hafifçe sallanıyor, gölgeleri siyah birer çizgi şeklinde yamaçtan aşağı uzanarak sokağın parkelerine düşüyordu. Son Asil Suçlu asılalı uzun zaman olmuştu ama Gadrobi Mahallesi'nde Aşağı Darağacı'nın urganları esnemeden dolayı her hafta değiştiriliyordu. Bu gergin zamanları bundan daha iyi özetleyen bir tezat zor bulunurdu.

Delikanlı ansızın başını iki yana salladı. Sorular yumağından kaçınmak çok fazla zahmetliydi. Nom onu takip mi etmişti? Hayır, öyle bir ihtimal suikastçının Orr'u veya malikânedeki başka birini öldürmek için mimlemesinden daha düşüktü. İşte bu cesurca bir mukaveleydi. Crokus o mukaveleyi teklif edecek yüreğin kimde bulunduğunu merak etti – hiç şüphesiz bir diğer soylu. Fakat mukaveleyi teklif edebilmeyi gerektiren cesaret, Rallick'in onu kabul etmesi için gerekenin yanında sönük kalıyordu.

Her halükârda suikastçının ikazının ağırlığı, Orr'un malikânesini soymaya yönelik herhangi bir fikri ezmek için yeterliydi – en azından şimdilik. Crokus ellerini ceplerine soktu. Düşünceleri çıkmazlarla dolu bir labirentte dört dönerek yürürken ellerinden birinin cebinin derinliklerindeki bir sikkeye kapandığını fark edip kaşlarını çattı.

Sikkeyi çıkardı. Evet, bu suikastların gerçekleştiği o gece bulduğu sikkeydi. Nesnenin akıl sır ermez biçimde ortaya çıkışını, suikastçının arbalet oku ıslık çalarak geçip gitmeden hemen önce ayakları dibine düşmesini anımsadı. Crokus parlak sabah ışığında onu incelemeye zaman ayırdı. Önünde tuttuğu ilk yüzeyde keyifli bir ifade taşıyan, bir tür sarkık şapka takan genç bir adamın profili vardı. Diskin kenarına rüne benzer minicik harfler sıralanmıştı – genç hırsız alışık olduğu bitişik Daru alfabesinden çok farklı bu dili tanımadı.

Crokus sikkeyi ters çevirdi. Ne tuhaf! Yine bir kafayla karşılaşmıştı. Bu seferki öbür tarafa bakan genç bir kadına aitti. Buraya kazınmış yazılar diğer yüzeydekinden farklı bir tarzda olup sola eğimli bir tür çiziktirmeydi. Genç görünen kadının siması

adamınkine benzerdi; keyiften eser bulunmayan yüz ifadesi hırsızın gözlerine soğuk ve yılmaz geldi.

Orasında burasında ham bakırın açığa çıkmış ve çehrelerin etrafındaki kalayın atmış olduğu metal eskiydi. Sikke şaşırtıcı derecede ağırdı ama Crokus değerinin yalnızca eşsizliğinde yattığı sonucuna ulaştı. Callows, Genabackis ve Amat El'in para birimlerini, bir keresinde de Seguleh'in tırtıklı çubuklarını görmüşlüğü vardı ama bu onlardan hiçbirine benzemiyordu.

Sikke nereden düşmüştü? Bir yerde giysilerine mi takılmıştı, yoksa çatıdan geçerken onu kazara tekmelemiş miydi? Veya D'Arle kızının hazineleri arasından mı çıkmıştı? Crokus omuz silkti. Her halükârda ortaya çıkışı çok uygun bir âna denk gelmişti.

Yürüyüşü o zamana dek delikanlıyı Doğu Kapısı'na getirmişti. Şehir surlarının hemen dışına ve Jatem'in Kaygısı denen yolun kenarına Kaygıköy isimli bir avuç köhne bina çöreklenmişti. Hırsızın hedefi de orasıydı. Kapı gündüz saatlerinde açık bırakılırdı ve dar geçit ağır ağır ilerleyen sebze yüklü bir el arabası sırasıyla tıkalıydı. Crokus o arabaların yanından ite kaka ilerlerken Pale'dan gelen mültecilerle dolu ilk arabaları gördü. Bu insanlar muharebe sırasında kuşatma hattını aşmayı becerip Rhivi Ovası'nın güneyinden ve sonra Gadrobi Tepeleri'nden geçmişler, en sonunda da Jatem'in Kaygısı'na ulaşmışlardı. Crokus onların çehrelerini taradığında bitkinliğin körelttiği yoğun bir ümitsizlikle karşılaştı: Şehrin kıt savunmalarına bezgin gözlerle bakıyor, kaçarak sadece kısa bir zaman kazandıklarını anlamalarına rağmen yorgunluktan bunu umursamıyorlardı.

Gördüklerinden keyfi kaçan Crokus kapıdan alelacele çıktı ve Kaygıköy'ün en büyük yapısına, yani derme çatma bir ahşap tavernaya yaklaştı. Kapının üzerinde onlarca yıl evvel üç bacaklı bir koçun boyanmış olduğu bir tabela asılıydı. Genç hırsıza göre resmin Domuz Gözyaşları adlı tavernayla hiçbir ilgisi yoktu. Crokus elinde sikkeyle tavernaya girip hemen içeride durdu.

Birkaç derbeder surat dönüp onu şöyle bir süzdü, sonra gözler tekrar kupalarına çevrildi. Delikanlı loş bir köşedeki bir masada ellerini başının üstünde tutarak delicesine el kol işaretleri yapan tanıdık bir figür gördü. Dudakları bir sırıtışla gerilen hırsız oraya doğru yürüdü.

"...derken kimsenin göremeyeceği kadar hızlı bir hareketle kralın tacını ve asasını lahtin kapağından yürüttü Kruppe. Kabirde çok fazla rahibin olduğu fikrindeydi. Biri eksilse herkesin işine gelirdi, yoksa ölü kralın küflü nefesi kısalır ve öcüsü uyanırdı. Kruppe'nin daha önce pek çok kez D'rek'in derin çukurlarında hayatı boyunca işlediği suçları tek tek sayıp döken ve ruhumu yutma ihtiyacından dert yanan bir öcünün gazabıyla karşılaşmışlığı vardı – hah, güleyim bari! Kruppe öyle abidik gubidik hayaletler için fazla çevikti ve bitmek bilmez lakırdıları—"

Crokus bir elini Kruppe'nin nemli omzuna koydu ve terden parlayan yuvarlak yüz dönüp onu gözlemledi. "Ah!" dedi adam coşkuyla, elini masadaki yegâne yoldaşına doğru sallayıp açıklamada bulunarak. "Eski bir çırak münasip olduğu üzere yaltaklanmaya gelmiş! Crokus, lütfen otur. Garson! Çabuk en iyi şarabından getir!"

Crokus masanın öbür tarafında oturan adamı süzdü. "İkiniz şu anda biraz meşgul görünüyorsunuz."

Yüz ifadesinde umut beliren adam çabucak ayağa kalktı. "Yok, hayır!" diye atıldı. "Muhabbetimizi bölmekten hiç çekinme." Bakışları Kruppe ile Crokus arasında gidip geldi. "Ne yalan söyleyeyim, zaten gitmem gerekiyordu! Sana iyi günler, Kruppe. Sonra görüşürüz." Adam başıyla selam verip oradan ayrıldı.

"Amma aceleci bir mahlûkat," diye mırıldanan Kruppe, adamın geride bıraktığı şarap kupasına uzandı. "Ah, şuna bak," dedi, Crokus'a kaşlarını çatarak. "Üçte ikiye yakını dolu. Potansiyel bir israf!" Şarabı kafasına dikti, sonra da iç geçirdi. "Böylece bahsi geçen israftan kaçınıldı. Dessembrae'ye şükürler olsun."

Crokus oturdu. "O adam ticaret irtibatın mıydı?" diye sordu.

"Yok yahu." Kruppe bir elini boşlarcasına salladı. "Pale'dan gelmiş başıboş bir mülteci. Şansına Kruppe'nin akıllıca tavsiyeleri onu—"

"Dosdoğru kapıdan dışarı kaçırdı," diye gülerek cümleyi tamamladı Crokus.

Kruppe kaşlarını çattı.

Garson kadın mayhoş kokan bir şarapla dolu toprak bir testi getirdi. Kruppe kupaları tekrar doldurdu. "Şimdi ustaca eğitilmiş bu delikanlının tüm tekinsiz sanatların eski ustasından ne iste-

diğini merak ediyor Kruppe. Yoksa yeniden zafer kazandın da ganimetini usulen elden çıkarmaya mı geldin?"

"Şey, evet – yani hayır, pek sayılmaz." Crokus etrafa bakındı, ardından öne eğildi. "Mevzu geçen seferki vurgun," diye fısıldadı. "Burada sana getirdiğim eşyaları satıyor olacağını biliyordum."

Kruppe de öne eğilerek delikanlıyla sokuldu. Suratlarının arasında sadece birkaç santim kaldı. "D'Arle edinimi mi?" diye fısıldayarak karşılık verirken kaşlarını indirip kaldırdı.

"Aynen! Getirdiklerimi şimdiye kadar sattın mı?"

Kruppe yeninden bir mendil çıkarıp alnını sildi. "Tüm bu savaş dedikoduları yüzünden ticaret durma noktasına geldi. Dolayısıyla, şey, Kruppe onları henüz satamadığını üzülerek itiraf—"

"Harika!"

Kruppe delikanlının bağrışıyla irkilerek gözlerini sımsıkı yumdu. Onları tekrar açtığında incecik yarıklardan ibaretlerdi. "Ah, anlıyor Kruppe. Delikanlı başka bir yerden daha fazla kazanç elde etme gayesiyle eşyalarının geri verilmesini mi istiyor?"

Crokus gözlerini kırpıştırdı. "Yok, tabii ki hayır. Yani evet, onları geri istiyorum. Ama başka bir yerde elden çıkarmayı planlamıyorum. Yani diğer her şeyde yine seninle iş yapacağım. Ama bu dediğim başka." Konuşurken yüzünün kızardığını hisseden Crokus içerinin loşluğuna minnettardı. "Bu özel bir mesele, Kruppe."

Kruppe'nin yuvarlak yüzünde geniş bir tebessüm belirdi. "Ah, öyleyse bittabi, delikanlı. Söz konusu eşyaları bu akşam sana teslim edeyim mi? Harika, konuyu kapanmış say. Ama söyle bakalım, o elindeki nedir?"

Crokus şaşkın şaşkın baktı, sonra eline göz attı. "Ah, sadece bir sikke," diye açıklayıp onu Kruppe'ye gösterdi. "D'Arle malikânesini soyduğum gece buldum. İki başlı, görüyor musun?"

"Sahi mi? O ilginç nesneyi daha yakından inceleyebilir mi Kruppe?"

Crokus bu isteği yerine getirdi, sonra şarap kupasına uzandı. Arkasına yaslandı. "Gelecek sefere Orr'un malikânesini soymayı düşünüyorum," dedi lakaytça, gözünü Kruppe'ye dikerek.

"Hımm." Kruppe sikkeyi ellerinde tekrar tekrar çevirdi. "Kaplaması çok düşük kaliteli," diye mırıldandı. "Baskısı da yamuk. Orr'un malikânesi mi dedin? İhtiyat salık verir Kruppe. Ev iyi korunuyor. Bunu döken metalurji ustası asılmalı – hatta Kruppe'ye göre muhtemelen asılmıştır. Üstelik kara bakır. Düşük sıcaklıklarda bile eriyen ucuz kalaylı. Crokus, rica etsem şu kapıdan sokağa göz atar mısın? Eğer kırmızı-yeşil bir tüccar arabasının geldiğini görürsen bunu bildirmene minnettar kalır Kruppe."

Crokus yerinden kalkıp kapıya gitti. Dışarı çıktı ve etrafa bakındı. Herhangi bir at arabası görmeyince omuz silkip tekrar içeri girdi. Masaya geri döndü. "Tüccar arabası falan yok."

"Ah, neyse," dedi Kruppe. Sikkeyi masaya bıraktı. "Bunun değersiz olduğuna hükmetti arif Kruppe. Onu canın ne zaman isterse elden çıkarabilirsin."

Crokus sikkeyi alıp cebine koydu. "Hayır, saklayacağım. Şans getirsin diye."

Kruppe parlak gözlerle başını kaldırdı ama Crokus'un dikkati ellerindeki kupadaydı. Şişman adam iç geçirip başka tarafa baktı. "Eğer bu akşamki randevu müdahil herkes için hayırlı sonuçlanacaksa derhal gitmesi lazım Kruppe'nin."

Crokus şarabını bitirdi. "Birlikte geri dönebiliriz."

"Fevkalade." Ayağa kalkan Kruppe göğsündeki kırıntıları silkelemek için durakladı. "Öyleyse yola çıkalım mı?" Başını kaldırdığında Crokus'un kendi eline çatık kaşlarla baktığını gördü. "Delikanlı bir şeyden rahatsız mı oldu?" diye çabucak sordu.

Crokus irkildi. Mahcup bir ifadeyle bakışlarını kaçırırken yüzü kızardı. "Hayır," diye geveledi. Tekrar eline göz attı. "Bir yerlerde balmumuna dokunmuş olmalıyım," diye izah etti. Ellerini bacağına sildi ve utangaçça sırıttı. "Hadi gidelim."

"Her şeye kafası çalışan Kruppe bunun bir gezinti için iyi bir gün olacağı görüşünde."

Beyaz Altın Çemberi parlak renklere boyalı tentelerle terk edilmiş bir kulenin etrafını çevreliyordu. Her biri dışarıda oyalanan kendi muhafızlarına sahip kuyumcular yuvarlak sokağa bakıyor, aralarındaki koridorlar kulenin harabeye dönmüş yerleşkesine çıkan daracık çatlaklara benziyordu.

Hinter'ın Kulesi'ni ve civarını konu alan pek çok ölüm ve delilik hikâyesi yapıyı boş tutuyor, daha da önemlisi kuyumculara göre kıymetli dükkânlarına oradan yaklaşılması ihtimalini azaltıyordu.

Öğleden sonra akşamüstüne doğru loşlaşırken Çember'in kalabalıkları seyreldi ve özel muhafızlar daha temkinli davranır oldular. Sağda solda demir parmaklıklar takırdayarak kuyumcu önlerine indi ve açık kalan birkaçında meşaleler yakıldı.

Murillio ara sıra duraklayıp bir esnafın mallarını inceleyerek Üçüncü Teras Yolu'ndan Çember'e girdi. Malle Sahrası'ndan getirtilmiş yanardöner mavi bir pelerinle sarılıyken arsızca zenginlik teşhirinin şüpheleri epeyce dindireceğinin farkındaydı.

Her iki yanında ışıksız dükkânlar bulunan belirli bir müessesenin önünde durdu. Dar suratlı ve ufacık burunlu kuyumcu hevesle tezgâhına dayandı. Önündeki yıpranmış elleri bir kuzgunun çamurda bıraktığı izlere benzer ufacık gri yaralara sahipti. Bir parmağı inip kalkarak kıpırdak bir ritim tutmaya başladı. Murillio yaklaşıp adamın böcek gözlerinin içine baktı.

"Bu Talientli Krute'un dükkânı mı?"

"Krute benim," diye huysuzca hırıldadı kuyumcu, hayatından memnun değilmişçesine. "Moap ve Belt madenlerinden çıkartılan Kanaltınına takılı Talient incileri. Darujhistan'ın başka hiçbir yerinde bulunmaz." Adam öne eğilip Murillio'nun yanından yere tükürdü. Genç nedim istemdışı bir adımla yana çekildi.

"Bugün müşteri çıkmadı mı?" diye sordu, yeninden çıkardığı bir mendili dudaklarına değdirerek.

Krute'un bakışları sertleşti. "Sadece bir tane," dedi. "Ejderha sütü kadar nadir ve bir o kadar amansız kayalardan çıkarılmış bir Goaliss mücevherleri koleksiyonuna göz gezdirdi. Her bir taşı kızgın damarlardan söküp almak için yüz köle can vermişti." Krute'un omuzları sarsıldı ve gözleri başka tarafa baktı. "Birilerinin aklını çelip de sokağı kan gölüne çevirmesinler diye onları arka tarafta tutuyorum."

Murillio kafa salladı. "Doğru bir davranış. Peki onlardan hiç satın aldı mı?"

Krute sırıtarak dişlerinden geriye kalan kararmış dişetlerini meydana çıkardı. "Bir tanesini ama en iyisini değil. Gel de göstereyim." Yan kapıya gidip açtı. "Şöyle buyur."

Murillio dükkâna girdi. Duvarlar siyah perdelerle kaplıydı ve havada bayat ter kokusu vardı. Krute'un onu götürdüğü arka oda ilkinden daha bile kötü kokulu ve boğucuydu. Kuyumcu iki odanın arasındaki perdeyi indirip Murillio'ya doğru döndü.

"Çabuk ol! Öndeki tezgâha bir yığın sahte altın ve değersiz taş dizdim. Keskin gözlü bir müşteri durumu çakarsa bu deliğin işi biter." Arka duvara attığı bir tekmeyle menteşeli bir panel geriye savruldu. "Şuradan içeri gir ve Rallick'e Lonca'nın sırları konusunda bu kadar cömert davranmasından hoşnut kalmadığını söyle. Yürü!"

Murillio dizlerinin üstüne çöktü ve kapıdan içeri emeklerken ellerinin altındaki nemli toprak zemin dizlerini lekeledi. Kapı arkasından kapanırken nedim tiksintiyle söylendi, ardından ayağa kalktı. Karşısında küf kaplı taş duvarları azalan ışıkta ıslakça parıldayan Hinter'ın Kulesi yükseliyordu. Ot bürümüş parkeli bir patika kapıdan yoksun ve gölgelerle kaplı kemerli girişe kadar gidiyor, Murillio kulenin içinde karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Yolun iki yanındaki çalılıkların kökleri parke taşlarından çoğunu topraktan kaldırarak patikayı tehlikeli bir hâle getirmişti. Murillio temkinli bir dakikanın ardından kapı aralığına ulaştı. Gözlerini kısarak karanlığı delmeye çalıştı. "Rallick?" diye tısladı. "Hangi cehennemdesin?"

Arkasından biri konuştu. "Geç kaldın."

Hızla dönen Murillio'nun sol eliyle kabzasını tuttuğu düello meçi bir hışırtıyla kınından çıkıp alçak gard pozisyonu aldı. Sağ elinde de bir parat hançeri* beliren adam dizlerini kırarak savunmaya geçti, ardından gevşedi. "Eh be, Rallick!"

Keyifle homurdanan suikastçı meçin bir saniye önce karnının bir iki santim yakınında duran jilet keskinliğindeki ucunu süzdü. "Reflekslerinin körelmediğini görmek güzel, dostum. Tüm o şaraplar ve börek çörekler seni çok fazla hımbıllaştırmamış."

Murillio silahlarını kınlarına soktu. "Seni kulenin içinde bulmayı bekliyordum."

Rallick'in gözleri kocaman aralandı. "Aklını mı kaçırdın? İçerisi lanetli."

---

* Eskrimde saldırıları savuşturmakta kullanılarak baskın eldeki meçe yardımcı olan bıçak. –*çn*

"Yani bu, siz suikastçıların insanları buradan uzak tutmak için uydurduğunuz bir masal değil mi?"

Rallick döndü ve bir zamanlar bahçeye tepeden bakan bir alt taraçaya gitti. Sert sarı otların arasından yükselen beyaz banklar devasa bir hayvanın lekeli kemiklerine benziyordu. Suikastçının yanına gelen Murillio taraçanın aşağısında yosun dolu çamurlu bir göletin yayıldığını gördü. Kurbağalar vıraklıyor, sivrisinekler durgun havada vızıldıyordu. "Bazı geceler," diyen Rallick banklardan birindeki ölü yaprakları eliyle süpürdü, "öcüler girişe üşüşürler – burunlarının dibine kadar gidip yakarışlarını ve tehditlerini dinleyebilirsin. Hepsi de dışarı çıkmak ister." Banka oturdu.

Murillio ayakta kalarak kuleye baktı. "Ya Hinter'ın kendisi? Onun öcüsü de aralarında yer alıyor mu?"

"Hayır. Deli adamın kulenin içinde uyuduğu söylenir. Öcüler efsuncunun kâbuslarında kısılı kalmıştır – Hinter gitmelerine izin vermez ve Hood bile onları soğuk bağrına çekemez. O öcülerin nereden geldiklerini bilmek ister misin, Murillio?" Rallick sırıttı. "Kuleye gir de bizzat keşfet."

Rallick ona sürpriz yaptığında Murillio kuleye girmek üzereydi. "Uyarın için sağ ol," diye kinayeli bir edayla çattı ve pelerinini toparlayıp oturdu.

Rallick yüzüne konan sivrisinekleri kovalamak için elini salladı. "Eee?"

"Aldım," dedi Murillio. "Leydi Orr'un en güvenilir hizmetçisi onları ikindi vakti elden teslim etti." Pelerininin içinden mavi kurdeleyle bağlanmış bambu bir tüp çıkardı. "Söz verildiği gibi Leydi Simtal'ın şenliğine iki davetiye."

"Güzel." Suikastçı dostuna çabucak göz attı. "Kruppe'nin burnunun seğirdiğini görmedin mi?"

"Daha değil. Onunla bu öğleden sonra karşılaştım. Anlaşılan Crokus bazı garip taleplerde bulunuyormuş. Tabii," diye kaşlarını çatarak ekledi Murillio, "Kruppe'nin bir şey sezinleyip sezinlemediğini kim bilebilir? Her halükârda o kaypak cücenin bir iş çevirdiğimizden kuşkulandığına dair herhangi bir izlenim edinmedim."

"Crokus'un garip taleplerde bulunmasından bahsederken ne kastettin?"

"Enteresan bir şey oldu," dedi Murillio dalgın bir edayla. "Bu öğleden sonra Anka Hanı'na uğradığımda Kruppe delikanlıya son işinde topladıklarını geri veriyordu. Crokus herhalde çaldıklarını Kruppe aracılığıyla elden çıkarmaktan vazgeçmemiştir – öyle bir şeyden haberimiz olurdu."

"Bir malikâneye girmişti, değil mi? Kiminkine?" diye sordu Rallick.

"D'Arle," yanıtını veren Murillio'nun kaşları kalktı. "Gedderone'un Öpücüğü aşkına! D'Arle kızı! Hani dolgun yanaklı ergin – neredeyse her etkinlikte boy gösteriyor. Bütün o süslü püslü delikanlılar onun peşinden salyalarını akıtıyorlar. Vay canına! Belki genç hırsızımız abayı yakmıştır ve kızın incik boncuklarını kendine saklamak istiyordur. Bir oğlanın kapılabileceği tüm ümitsiz hayaller arasında en kötüsüne kapılmış."

"Olabilir," dedi Rallick usulca. "Olmayabilir de. Amcasını haberdar edersek..."

Murillio'nun dertli yüzüne neşe geldi. "Doğru istikamete yönlendirilirse? Evet, nihayet! Mammot bunu duyunca pek sevi—"

"Sabret," diye onun sözünü kesti Rallick. "Hırsız bir çocuğu itibarlı ve eğitimli bir adama dönüştürmek tutkun bir kalpten fazlasını gerektirir."

Murillio kaşlarını çattı. "Eh, delikanlının hayatını kurtarma beklentisiyle bu kadar heyecanlandığım için çok özür dilerim."

Rallick'in tebessümü yumuşaktı. "Öyle bir zevkten asla pişmanlık duyma," dedi.

Suikastçının ses tonunu fark eden Murillio iç geçirdi ve alaycı tavrından sıyrıldı. "Uğrunda çaba harcayacağımız bu kadar çok umuda kapılmayalı yıllar oldu," dedi usulca.

"Onlardan birine çıkan yol kanlı geçecek," dedi Rallick. "Bunu sakın unutma. Ama evet, uzun zaman oldu. Acaba Kruppe bile öyle günleri hatırlıyor mudur?"

Murillio burun kıvırdı. "Kruppe'nin hafızası saat başı yenilenir. Onu bir arada tutan tek şey keşfedilme korkusu."

Rallick'in bakışları sertleşti. "Keşfedilme mi?"

Dostu dalıp gider gibi oldu ama sonra kendini toparlayıp gülümsedi. "Ah, benimkisi eski şüpheler, o kadar. Sağı solu hiç belli olmaz Kruppe'nin."

Rallick dostunun alaycı sözdizimine gevrek gevrek güldü. "Evet," diye doğruladı bir süre sonra, "sahiden de olmaz." Ayağa kalktı. "Krute artık dükkânı kapatmak isteyecektir. Çember iyice tenhalaşmıştır."

"Tamam."

Ayaklarının etrafında metan pusları uçuşan iki adam taraçadan ayrıldı. Patikaya çıktıklarında Murillio içeride lakırdayan öcüleri görüp göremeyeceğini merak ederek döndü ve kulenin kapı aralığına baktı. Fakat sarkmış kemerin altında gördüğü tek şey bir karanlık duvarıydı. Ne gariptir ki bunu hayal ediyor olabileceği bir kayıp ruh güruhundan daha rahatsız edici buldu.

Baruk'un çalışma odasının geniş pencerelerinden parlak sabah ışığı doluyor, sıcak bir rüzgâr beraberinde aşağıdaki sokağın kokularını ve gürültülerini taşıyarak içeriye sızıyordu. Hâlâ pijamalarını giymekte olan simyacı harita masasının başındaki yüksek taburede oturuyordu. Elinde tuttuğu bir fırçayı zaman zaman süslü gümüş mürekkep hokkasına batırıp çıkarıyordu.

Kırmızı mürekkep sulandırılmıştı. Baruk parşömeni badanalayarak artık Malazan İmparatorluğu'na ait bölgeleri boyadı. Haritanın bütün bir yarısı –kuzey kısmı– kırmızıydı. Karaköpek Ormanı'nın hemen güneyindeki küçük ve boyasız bir şerit Caladan Brood'un kuvvetlerini belirtiyor, şeridin her iki yanında Kızıl Muhafızlar'ı gösteren daha küçük iki benek bulunuyordu. Bu temiz kısımları çevreleyen kırmızı boya aşağılara uzanarak Pale'ı yutuyor, Tahlyn Dağları'nın kuzey kenarında son buluyordu.

Kırmızı dalganın güney sınırını boyamak için haritanın üzerine eğilen Baruk sokaktaki gürültülerin epeyce arttığını fark etti. Vinç gıcırtıları ve birinin gelip geçenlere bağırdığını duyunca inşaat çalışmaları yapıldığı sonucuna vardı. Sesler kesildi, sonra yüksek bir çatırtı koptu. İrkilen Baruk'un sağ kolu seğirerek mürekkep hokkasını devirdi. Dökülen kırmızı mürekkep haritayı kapladı.

Baruk söverek dik oturdu. Yayılan lekenin Darujhistan'ı kaplamasını ve güneydeki Catlin'e doğru yayılmasını seyrederken gözleri kocaman açıldı. Tabureden inip ellerini silmek için bir

beze uzanırken kolaylıkla alamet olarak algılanabilecek bu gelişme karşısında hayli sarsılmıştı. Pencereye kadar odayı katetti, öne eğildi ve aşağıya baktı.

Bir grup işçi sokağın tam aşağısını kazmakla meşguldü. İriyarı iki adam kazma sallarken zincir oluşturmuş daha başka üçü kırık parke taşlarını kaldırıma yığıyordu. Sırtını yakındaki bir at arabasına dayamış olan ustabaşı bir parşömen tomarını inceliyordu.

Baruk kaşlarını çattı. "Yol bakımından kim sorumlu?" diye yüksek sesle sordu.

Kapının hafifçe çalınması dikkatini dağıttı. "Evet?"

Uşağı odaya bir adım girdi. "Ajanlarınızdan biri geldi, lordum."

Baruk harita masasına bakıp geçti. "Biraz beklesin, Roald."

"Peki, lordum." Uşak geri çekildi ve kapıyı kapattı.

Simyacı masaya gitti ve mahvolmuş haritayı dürdü. Koridordaki biri yüksek sesle konuştu ve bunu bir mırıldanma izledi. Baruk haritayı bir rafa kaldırıp döndüğünde ajanı içeri girerken gördü. Roald kaşlarını çatarak hemen peşindeydi.

Roald'a gitmesini işaret eden Baruk cafcaflı giyinmiş adamı süzdü. "İyi günler, Kruppe."

Roald dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı.

"İyiden de öte, Kruppe'nin sevgili dostu Baruk. Cidden harikulade! Temiz sabah havasını doya doya soludun mu?"

Baruk pencereye göz attı. "Maalesef," dedi, "penceremin dışındaki hava şu an bayağı tozlu."

Kruppe duraksadı. Kollarını iki yanına indirdi, sonra elini bir yenine sokup mendilini çıkardı. Onunla alnını sildi. "Ah, evet, yol işçileri. Gelirken yanlarından geçti Kruppe. Kavgacı tipler oldukları kanaatinde Kruppe. Cidden kaba saba tipler ama bu böyle vasıfsız işçiler için hiç de sıradışı değil."

Baruk bir sandalyeyi gösterdi.

Kruppe mutlu bir tebessümle gidip oturdu. "Ne kadar sıcak bir gün," dedi, şöminenin üstündeki şarap sürahisini süzerek.

Buna aldırış etmeyen Baruk tekrar pencereye kadar gitti, sonra ona arkasını döndü. Günün birinde Kruppe'nin mülayim tavırlarının altında ne yattığını görüp görüp göremeyeceğini merak ederek konuğunu süzdü. "Ne duydun?" diye usulca sordu.

"Kruppe ne mi duydu? Kruppe ne duymadı ki!"

Baruk bir kaşını kaldırdı. "Az ve öz olmak?"

Adam sandalyesinde kıpırdanarak alnını sildi. "Amma sıcak!" Baruk'un yüz ifadesinin sertleştiğini görünce sözlerini sürdürdü. "Gelelim haberlere." Öne eğilip sesini bir fısıltıya indirdi. "Meyhane köşelerinde, rutubetli sokakların loş kapı aralıklarında, gecenin zifiri karanlığında fısıldananlara göre—"

"Sadede gel, be adam!"

"Evet, elbette. Şey, Kruppe'nin kulağına bir dedikodu çalındı. Olacak iş değil ama bir suikastçılar savaşı çıkmış. Lonca zayiat veriyormuş."

Baruk yeniden pencereye doğru dönüp gözünü aşağıdaki sokağa dikti. "Ya hırsızlar ne durumdalar?"

"Çatılar kalabalıklaşıyor. Gırtlaklar kesiliyor. Kâr dibe vurdu."

"Rallick nerede?"

Kruppe gözlerini kırpıştırdı. "Ortadan kayboldu," dedi. "Onu günlerdir görmedi Kruppe."

"Şu suikastçılar savaşı dahili değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse şu yeni kuvvet tanımlandı mı?"

"Hayır."

Baruk'un bakışları sertleşti. Aşağıdaki sokak işçileri çalışmaktan çok tartışmaya vakit harcar gibiydiler. Bu suikastçılar savaşı sorun yaratabilirdi. Vorcan'ın Loncası güçlüydü ama İmparatorluk daha da güçlüydü – tabii bu yeni gelenler Pençe mensuplarıysa. Fakat tüm bu yaşananlarda bir tuhaflık varmış gibi geliyordu. İmparatoriçe geçmişte buradaki gibi yerel loncalardan yararlanmış, sık sık onlardan adam toplamıştı. Baş Simyacı böyle bir savaşın arkasında yatan bir gaye göremiyordu ve bu durum onu savaşın kendisinden daha fazla huzursuz ediyordu. Arkasında bir hışırtı duyunca ajanını hatırladı. Dönüp gülümsedi. "Artık gidebilirsin."

Kruppe'nin gözlerinden Baruk'u ürküten bir parıltı geçti. Şişman adam akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Kruppe'nin daha başka söyleyecekleri de var, Efendi Baruk."

Şaşıran simyacı devam etmesi için Kruppe'ye kafa salladı.

"Öykü ağır ve karmaşık maalesef," diyerek pencerenin önündeki Baruk'a katıldı. Mendili kaybolmuştu. "Ancak sayısız kabiliyete sahip bir adamın yapabileceği kadarını kestirebilir Kruppe. Boş vakitlerde, şans oyunları ve benzeri sırasında. İkizlerin aylasında bir Üstat rüzgâr kadar cisimsiz şeyler duyabilir, görebilir, koklayabilir ve onlara dokunabilir. Leydi Baht'tan alınan bir tat, Lord'un Kahkahası'nın buruk ikazı." Kruppe'nin bakışları hızla simyacıya çevrildi. "Anlıyor musun, Efendi?"

Gözleri konuğunun yuvarlak suratına mıhlanmış olan Baruk usulca konuştu. "Oponn'dan bahsediyorsun."

Kruppe aşağıdaki sokağa baktı. "Olabilir. Kruppe kadar budala birini yanlış yönlendirmeyi amaçlayan kerih bir yanıltmaca da olabilir."

Budala mı? Baruk içinden gülümsedi. *Bu adam hiç de öyle değil.*

"Kimbilir?" Kruppe bir elini kaldırarak avucunda tuttuğu balmumu diski gösterdi. Usulca konuşurken bakışları yassı cisme çevriliydi. "Menşei belirsiz, soğuk öpücüğünden dolayı pek çok kimsenin peşinden koştuğu, hayatın ve hayatın içinde yer alan her şeyin uğruna sık sık riske atıldığı bir eşya. Tek başınayken bir dilencinin tacı. Çok sayıdayken bir kralın divaneliği. Yıkımın ağırlığını taşır; lakin üstüne bulaşan kanlar en hafif yağmurda bile akıp gider ve bedeline dair en ufak ipucu vermeden bir sonraki sahibine geçer. Bunun neyse o olduğunu, aksini ısrar edenler hariç kimse için bir değer taşımadığını söyler Kruppe."

Baruk soluğunu tutuyordu. Ciğerleri yanmasına rağmen nefesini vermek büyük bir çaba gerektiriyordu. Kruppe'nin sözleri onu bir şeyin içine –engin bir bilgi stokunu ve onu toplayıp parşömene yazmış kendinden emin, şaşmaz, titiz eli akla getiren bir yere– çekmişti. Kabartmalı siyah tahtadan rafların, ışıltılı deriyle ciltlenmiş kitapların, sararmış tomarların, oyuklarla bezenmiş lekeli bir çalışma masasının bulunduğu bir kütüphane – Baruk'a bu mekânı bir anlığına görmüş gibi geldi. Kruppe'nin zihni, kapısı tek bir kimse hariç herkese kilitli olan, gizli bir yerdi. "Bahsettiğin şey," dedi Baruk yavaşça, Kruppe'nin elindeki balmumu diske odaklanıp gerçekliğe dönmek için çabalayarak, "bir sikke."

Kruppe'nin parmakları kapanıverdi. Dönüp diski pencere pervazına koydu. "Bu kopyayı incele, Efendi Baruk. Tek bir sikkenin her iki yüzünü gösteriyor." Mendil tekrar belirdi ve Kruppe alnını silerek geri çekildi. "Çok sıcak geliyor Kruppe'ye!"

"Kendine biraz şarap koy," diye mırıldandı Baruk. Adam yanından ayrılırken simyacı kovanını açtı. Bir el hareketiyle balmumu disk yavaşça yükselerek onun göz hizasında asılı kaldı. Baruk kendisine dönük baskıyı gözden geçirdi. "Leydi," diye kafa sallayarak mırıldandı. Disk dönerek ona Lord'u gösterdi. Disk yeniden hareket etti ve fırıl fırıl dönmeye başlayınca Baruk'un gözleri kocaman açıldı. Kafası bir tıngırtıyla doldu. Kovanının sesle beraber artan bir basınca direndiğini hissetti, derken kaynağı çöktü.

Kruppe'nin sesini çok uzaklardaymışçasına belli belirsiz duydu. "Bu kopya bile, Efendi Baruk, İkizlerin nefesini üflüyor. Hiçbir büyücünün kovanı o rüzgâra karşı koyamaz."

Disk, Baruk'un önündeki boşlukta gümüşi bir lekeyi andırarak fırıl fırıl dönmeyi sürdürdü. Etrafına seyrek bir buğu yayıldı. Yüzüne sıcak damlacıklar sıçrayan Baş Simyacı geri çekildi. Erimekte olan balmumundan mavi alevler fışkırdı ve disk hızla küçüldü. Az sonra ortadan kayboldu ve hem dönme sesi hem de ona eşlik eden basınç kesiliverdi.

Ani sessizlik Baruk'un kafasını acıyla doldurdu. Simyacı destek almak için titreyen ellerinden biriyle pencere pervazına tutundu, ardından gözlerini yumdu. "Sikkeyi kim taşıyor, Kruppe?" Sesi sıkışmış boğazından bir hırıltıyla çıktı. "Kim?"

Kruppe gene onun yanına geldi. "Bir delikanlı," dedi üstünkörü. "Kruppe kadar diğer ajanların Murillio, Rallick ve Coll'un da yakından tanıdıkları biri."

Baruk'un gözleri açıldı. "Bu bir tesadüf olamaz," diye tısladı, hissettiği dehşetin arasında çaresizce bir umuda kapılarak. Oponn da oyuna katılmıştı ve böyle bir güç kademesinde gerek bir kentin, gerekse orada yaşayanların hayatı en ufak bir önem taşımazdı. Kruppe'yi sert gözlerle süzdü. "Öyleyse grubu topla. İsmini verdiğin herkesi. Uzun bir zamandır çıkarlarıma hizmet ediyorlar ve aynı şeyi şimdi de yapmalılar – hem de diğer tüm uğraşların üstünde tutarak. Beni anlıyor musun?"

"Israrını iletecek Kruppe. Rallick bir ihtimal Lonca vazifeleriyle meşguldür. Öte yandan hayatı yeniden bir amaç edinen Coll belki kendine çekidüzen verip bu göreve dört elle sarılır. Efendi Baruk? Bu arada görevimiz nedir?"

"Sikke Taşıyan'ı koruyun. Onu gözleyin, ister iyi ister kötü gözle ona bakanları mimleyin. Ona Leydi'nin mi yoksa Lord'un mu arka çıktığını bilmeliyim. Ve Kruppe, bu iş için Rallick'i bul. Sikke Taşıyan eğer Lord'un eline düşerse, suikastçının becerilerine ihtiyaç duyulacak."

Kruppe gözlerini kırpıştırdı. "Anlaşıldı. Tüh, umarım genç Crokus'un şansı yaver gider."

"Crokus mu?" Baruk kaşlarını çattı. "Bu tanıdığım bir isim."

Kruppe'nin yüzü ifadesiz kaldı.

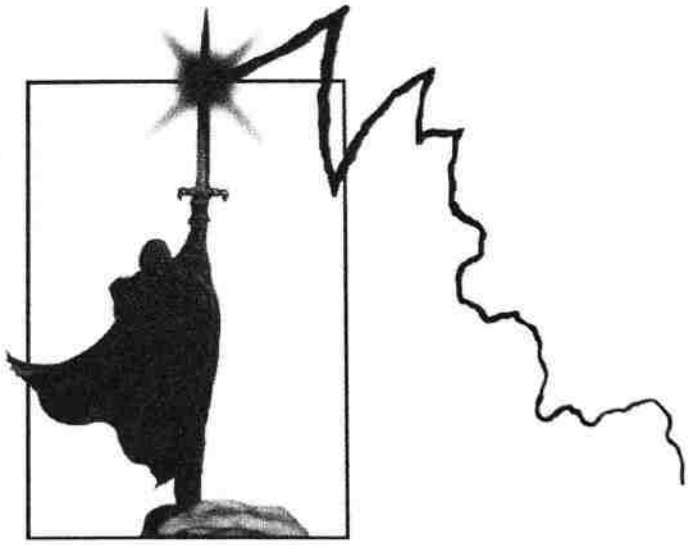
"Boş ver. Pekâlâ, Kruppe." Baş Simyacı bir kez daha pencereye doğru döndü. "Beni gelişmelerden haberdar et."

"Her zamanki gibi, Kruppe'nin dostu Baruk." Adam eğilerek selam verdi. "Şarap için de teşekkürler. Pek lezizdi."

Baruk kapının açıldığını ve ardından kapandığını duydu. Sokağa uzun uzun baktı. Korkusuna gem vurmayı başarmıştı. Oponn en iyi kurulmuş planları bile bozmakta becerikliydi. Baruk işlerinin şansa kalması potansiyelinden nefret ederdi. Öyle durumlarda öngörüde bulunma, tedbirler alma, her ihtimali değerlendirip arzularına en uygununu bulma becerisine güvenemezdi. *Sikke döndükçe şehir de dönüyor.*

Tüm bunlar yetmezmiş gibi İmparatoriçe'nin gizemli yöntemleri de cabasıydı. Baruk kaşlarını ovuşturdu. Roald'dan biraz şifalı çay getirmesini istemesi gerekecekti. Baş ağrısı elden ayaktan düşürücü boyutlara ulaşıyordu. Elini yüzünün önünden geçirirken gözüne bir kırmızılık takıldı. Avuçlarını önüne kaldırdı. İkisine de kırmızı mürekkep bulaşmıştı. Baş Simyacı pencere pervazında öne eğildi. Işıltılı bir toz perdesinin arkasında Darujhistan'ın çatıları yayılıp gidiyor, daha ileride de liman yer alıyordu. "Ve sen, İmparatoriçe," diye fısıldadı. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Piyonların şimdilik görünmeden hareket ediyorlar ama onları bulup ortaya çıkaracağım. Oponn'un kahrolası şansı yüzüme gülse de gülmese de bundan emin olabilirsin."

ÜÇÜNCÜ KİTAP

GÖREV

Uzakta kuklalar dans eder
ustaca ellerin yönettiği—
düşe kalka yürürüm aralarında
ayaklarımın takıldığı ipleri
dolanır çifter çifter attığım adımlara
ve söverim delice piruet yapan
tüm ahmaklara—
Onlar gibi yaşamayacağım
ah, hayır, beni bırakın
kendi yuvarlak dansıma—
gördüğünüz bu
istemsiz seğirmeler
yemin ederim ki Hood'un mezarı üstüne
sanattır hareket hâlinde

Soytarının Söylevleri
Theny Bule (d. ?)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

İşte o zaman indi adam
kadınların ve erkeklerin arasına,
nişanı silinmişti
kadının kerih arındırmasında
kandan sırılsıklam kumlarda
yitirdiler canlarını
İmparator ile İlk Kılıç—
bu ihanet öyle trajik ki...
Adam yandaşlardandı,
kumanda ederdi
İmparator'un hışmını,
ve kenara çekilerek
ama gitmeyerek
kadının gözü önünde
bir hatırası olarak kaldı,
katlanmayacağı bir vicdan azabının.
Önüne kondu bir bedel
şöyle bir bakıp geçtiği
bilmeden ve hazırlıksızca
inmekle kadınların ve erkeklerin arasına,
teslim edip lanetledi
onun yeniden dirilişini...

Köprüyakarlar
Genç Toc

Şafaktan çeyrek saat önce gökyüzü pas çizgileriyle kaplı demir rengini taşıyordu. Çavuş Alakarga çakıl taşlı sahilin yukarısındaki kubbemsi kayanın üstünde çömelerek Azur Gölü'nün puslu, durgun yüzeyine bakıyordu. Çok daha güneyden, gölün karşı sahilinden Darujhistan'ın silik parıltısı geliyordu.

Geceleyin dağların üzerinden geçerken cehennemi yaşamışlar, Kuorllar birbirine düşman üç fırtına bulutunun arasında oradan oraya savrulmuşlardı. Kimsenin kaybedilmemesi bir mucizeydi. Yağmur sonradan dinerek geride serin ve yapış yapış bir hava bırakmıştı.

Alakarga arkasında çizme seslerine eşlik eden bir tıkırtı duydu. O tarafa doğru döndü ve ayağa kalktı. Kalam ile bir Siyah Moranthlı yamacın dibine yuvarlanmış yosun kaplı taşların arasından dikkatle geçerek oraya geliyorlardı. Arkalarında gölgeli kızılağaç ormanı yükseliyor, alacalı gövdeler dağın eteklerine karşı sakallı nöbetçiler gibi dikiliyordu. Çavuş ayaz sabah havasını içine çekti.

"Her şey yolunda," dedi Kalam. "Yeşil Moranthlılar emirleri layıkıyla yerine getirmişler. Kemancı ile Kirpi'nin keyiflerine diyecek yok."

Alakarga'nın bir kaşı kalktı. Siyah Moranthlıya doğru döndü. "Mühimmat kıtlığı çekiyorsunuz sanıyordum."

Yaratığın suratı menteşeli miğferinin gölgesi altında kaldı. Oradan gelen sözcükler bir mağaradan yükseliyormuşçasına boğuk ve biraz yankılıydı. "Size ayıracak kadar var, Çalan Kuş. Aramızda meşhursun, Köprüyakar. Düşmanın gölgesinde geziyorsunuz. Moranthlılardan alacağınız destekte asla kıtlık çekmeyeceksiniz."

Şaşıran ve gözlerinin etrafındaki deri sıkılaşan Alakarga başka tarafa baktı.

Moranthlı sözlerini sürdürdü. "Türümüzden birinin durumu-

nu sormuştun. Uzun yıllar önce Nathilog sokaklarında seninle omuz omuza dövüşen tek kollu bir savaşçı. Hâlâ yaşıyor."

Çavuş tatlı orman havasından derin bir nefes aldı. "Sağ ol," dedi.

"Dileriz ki gelecek sefere ellerine bulaşan kan düşmanlarından akmış olur, Çalan Kuş."

Alakarga kaşlarını çattı, sonra sert bir baş selamı verip dikkatini tekrar Kalam'a yöneltti.

"Daha başka?"

Suikastçının yüzü ifadesizleşti. "Tez Ben hazır," dedi.

"Güzel. Ötekileri topla. Planımı açıklayacağım."

"*Senin* planın mı, Çavuş?"

"Benim," dedi Alakarga katiyetle. "İmparatoriçe ile taktikçilerinin tasarlamış oldukları plan şu an itibarıyla reddedilmiştir. Bu işi benim yöntemimle halledeceğiz. Kıpırda, Onbaşı."

Kalam selam verip oradan ayrıldı.

Kayanın üstünden inen Alakarga'nın çizmeleri yosunlara battı. "Söyle bana, Moranthlı; bundan iki hafta sonra sizin Siyahlardan bir bölük bu bölgede devriye gezebilir mi?"

Moranthlının başı duyulur bir sesle göle doğru çevrildi. "O tür plansız devriyeler yaygındır. Bundan iki hafta sonra birine bizzat kumanda etmeyi umuyorum."

Alakarga yanında duran siyah zırhlı savaşçıyı sabit bakışlarla süzdü. "Bundan nasıl bir anlam çıkarabileceğimden pek emin değilim," dedi en sonunda.

Savaşçı ona doğru döndü. "Birbirimizden çok da farklı değiliz," dedi. "Bizim gözümüzde edimlerin bir ölçüsü vardır. Hüküm veririz. O hükümler doğrultusunda hareket ederiz. Pale'da olduğu gibi ruhu ruhla eşleştiririz."

Çavuş kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Pale'daki ayıklamada on sekiz bin yedi yüz otuz dokuz ruh bedenden ayrıldı. Pale'ın bize yönelik husumet tarihinin bir kurbanı olduğu doğrulanmış her Moranthlıya karşılık bir tane. Ruha ruh, Çalan Kuş."

Alakarga verecek bir karşılık düşünemedi. Moranthlının bundan sonraki sözleri onu derinden sarstı.

"İmparatorluğunuzun bedeninde kurtçuklar dolaşıyor. Ama

bu tür bir çürüme tüm bedenlerde doğaldır. Halkınızın enfeksiyonu henüz ölümcül değil. Temizlenip atılabilir. Moranthlılar böyle çabalarda beceriklidirler."

"Bahsettiğin o temizliğin," diyen Alakarga duraksayarak kelimelerini dikkatle seçti, "tam olarak nasıl yapılmasını önerirsin?" Ceset yığılı arabaların Pale'dan ağır ağır çıkışını anımsadı ve sırtında gezinen buz gibi ürpertiye karşı mücadele etti.

"Ruha karşılık ruhla," yanıtını veren Moranthlı dikkatini tekrar güney kıyısındaki şehre verdi. "Artık gidiyoruz. Bizi iki hafta sonra burada bulacaksın, Çalan Kuş."

Alakarga, Siyah Moranthlının yürüyüp gitmesini ve binicilerinin bekledikleri açıklığı çevreleyen çalılıkları yararak gözden kaybolmasını seyretti. Az sonra kanat vızıltıları duydu, sonra da Kuorllar ağaçların üzerine yükseldi. Moranthlılar yukarıda bir tur attıktan sonra kuzeye yöneldiler ve sık yapraklı ağaç gövdelerinin arasından geçip yokuş yukarı uzaklaştılar.

Çavuş bir kez daha kayalığa oturdu ve mangasının üyeleri gelip etrafına çökerken bakışlarını yerden ayırmadı. Artık yalnız olmadığının farkında değilmişçesine sessiz kaldı. Azıdişlerini yavaş ve düzenli bir tempoyla birbirine sürterken kaşları çatık, çenesi kasılıydı.

"Çavuş?" dedi Kemancı usulca.

İrkilen Alakarga kafasını kaldırdı. Derin bir nefes aldı. Tez Ben hariç herkes toplanmıştı. Alakarga sihirbazı bilgilendirme görevini Kalam'a bırakacaktı. "Pekâlâ. Topyekûn ölümümüze sebep olacağı için asıl plandan vazgeçiyoruz. O kısım hoşuma gitmedi; bu yüzden işi benim yöntemimle halledeceğiz ve kısmetse sağ kalacağız."

"Şehir kapısının altını kazmayacak mıyız?" diye sordu Kemancı, Kirpi'ye göz atarak.

"Hayır," yanıtını verdi çavuşu. "O Moranth mühimmatlarını daha iyi değerlendireceğiz. İki amaç, iki ekip. Birini Kalam yönetecek ve ona Tez Ben ile..." tereddüt etti "... Üzgün eşlik edecekler. Ben de diğer ekibi yöneteceğim. İlk yapmamız gereken, fark edilmeden şehre girmek. Üniformasız." Tokmak'a baktı. "Herhalde Yeşiller üzerlerine düşeni yerine getirmişlerdir?"

Şifacı kafa salladı. "Yerel üretim. Beş buçuk metrelik dört kü-

rekli bir balıkçı teknesi. Gölü kolayca aşmamızı sağlayacaktır. Bir çift balık ağı bile var."

"Öyleyse biraz balığa çıkacağız," dedi Alakarga. "Limana elimiz boş girmemiz şüphe çeker. İçinizde balık avlamış biri var mı?"

Kısa bir sessizliğin ardından Üzgün söz aldı. "Ben avladım. Uzun zaman önce."

Alakarga ona uzun uzun baktı. "Tamam. Bunun için kime ihtiyaç duyarsan seçebilirsin."

Üzgün alaycı bir tebessüm etti.

Alakarga gözlerini genç kadınınkilerden ayırdı ve bıyık altından küfretti. İki sabotajcısını süzdü. "Ne kadar mühimmatımız var?"

"İki kasa," diye cevapladı Kirpi, deri kepini düzelterek. "Küfürgeçlerden Dumangaçlara kadar ne ararsan var."

"Bir sarayı bile havaya uçurabiliriz," diye ekledi Kemancı, olduğu yerde heyecanla kıpırdanarak.

"Yeterli," dedi Alakarga. "Pekâlâ, herkes kulağını açıp beni dinlesin, yoksa bu işten sağ çıkamayız..."

Ormandaki izbe bir kayranda, Tez Ben yere beyaz kum dökerek bir halka oluşturdu ve ortasına oturdu. Uçları sivriltilmiş beş çomağı toprağa çeşitli derinliklerde saplayarak önüne dizdi. En uzunu olan ortadaki çomak yerden yaklaşık doksan santim çıkıntı yaparken onun her iki yanındakiler altmış, en dıştakilerse otuz santim yüksekliğe ulaşıyordu.

Sihirbaz kangal yapılmış bir metre uzunluğunda ince bir misina çıkardı. İpin ucunu minyatür bir ilmik yapıp ortadaki çomağın tepesine yakın bir noktaya bağladı. Hattı sola uzatarak yandaki çubuğa bir kez doladı, sonra sağ tarafa geçip aynı şeyi tekrarladı. Birkaç kelime mırıldanarak misinayı en soldaki çomağa yaklaştırdı, ona iki defa sardı ve ardından en sağdaki çomağa götürdü. Orada bir düğüm attı ve fazlalığı kesti.

Tez Ben geriye kaykılıp ellerini kucağında kavuşturdu. Kaşları çatılarak alnı kırıştı. "Sırma!" Dış taraftaki çomaklardan biri seğirdi, hafifçe döndü, sonra da hareketsiz kaldı. "Sırma!" diye

tekrar seslendi adam. Bu sefer çomakların beşi birden titredi. Ortadaki çomak sihirbaza doğru eğildi. Gerilen misinadan alçak bir vızıltı yükseldi.

Tez Ben'in yüzüne çarpan soğuk rüzgâr son bir dakika içinde orada toplanmış ter damlalarını kuruttu. Başının içi bir uğultuyla dolan sihirbaz görünmeyen taş duvarları demir çekiçlerle dövülüyormuşçasına çınlayan karanlık mağaralardan geçtiğini hissetti. Çakan gümüşi ışıklarla gözleri kamaştı, rüzgâr tenine ve yüzüne asıldı.

Zihninin korunaklı bir bölümünde mesafe ve kontrol bilincini korudu. Bu sükûnet dahilinde düşünebiliyor, gözlemleyebiliyor, analiz edebiliyordu. "Sırma," diye fısıldadı, "çok ileri gitmişsin. Çok derine. Bu kovan seni yutmuş ve bir daha asla dışarı atmayacak. Kontrolü kaybediyorsun, Sırma." Fakat bu düşünceler yalnızca kendisi içindi; kuklanın hâlâ uzaklarda olduğunun farkındaydı.

Kaos Mağaraları'nda fırıldak gibi döne döne savrulmayı sürdürdü. Sırma onunla eşleşmeye mecburdu ama sadece yukarıya doğru. Tez Ben ansızın kendini kendini ayakta buldu. Ayaklarının altındaki siyah kaya âdeta girdap gibi dönüyor, ağır ağır bükülürken sağda solda parlak kırmızı çatlaklar açılıyordu.

Tez Ben etrafına bakındığında belirli bir açıyla yükselen ve dört metre ilerisinde sivri bir uçla son bulan kayalık bir uzantıda durduğunu gördü. Dönerek bakışlarını gezdirdiği uzantı aşağılara inerek çalkantılı sarı bulutların arasında gözden kayboluyordu. Sihirbaz anlık bir baş dönmesi yaşadı. Yalpaladı ve dengesini tekrar sağlarken arkasında birinin gevrek gevrek güldüğünü işitti. O tarafa doğru döndüğünde Sırma'nın uca tünemiş olduğunu gördü. Kuklanın tahta bedeni kirlenip kavrulmuş, giysileri yırtılıp sökülmüştü.

"Bu Andii Uzantısı, öyle değil mi?"

Sırma'nın kafası yukarı aşağı oynadı. "Onun yarısı. Artık ne kadar açıldığımı biliyorsun, sihirbaz. Kovanın en dibine, gücün ilk şeklini aldığı ve her şeyin mümkün olduğu yere kadar indim."

"Mümkün ama uzak bir ihtimal," dedi Tez Ben, kuklayı süzerek. "Bütün o yaradılışın ortasında durup da ona dokunamamak,

onu kullanamamak nasıl bir duygu? Her şey çok yabancı, değil mi? Her uzanışında seni yakıyor."

"Bunda da ustalaşacağım," diye tısladı Sırma. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir şey."

Tez Ben gülümsedi. "Burada daha önce de bulundum, Sırma." Zıt rüzgârlarla sürüklenerek etraflarında uçuşan gazları taradı. "Şanslıymışsın," dedi. "Sayıları az olsa da bu âlemi yuva bilen yaratıklar vardır." Duraksayıp kuklaya gülümsedi. "İstilacılardan hazzetmezler – onlara ne yaptıklarını gördün mü? Geride ne bıraktıklarını?" Sırma'nın istemdışı sarsıldığını görünce sihirbazın tebessümü genişledi. "Görmüşsün," dedi usulca.

"Sen benim koruyucumsun," diye tersledi Sırma. "Sana bağlıyım, Sihirbaz! Sorumluluk sende. Yakalanırsam bu gerçeği saklayacak değilim."

"Sahiden de bana bağlısın." Tez Ben çömeldi. "Hafızanın geri gelmesine sevindim. Söyle bana, Yırtıkyelken ne durumda?"

Kukla durgunlaşarak gözlerini kaçırdı. "Zorlu bir iyileşme süreci geçiriyor."

Tez Ben kaşlarını çattı. "İyileşme süreci mi? Neyin iyileşmesi?"

"Tazı Dişli izimi sürdü." Sırma huzursuzca kıpırdandı. "Bir çatışma çıktı."

Sihirbazın kaşları çatıldı. "Ve?"

Kukla omuz silkti. "Sizin şu yüzbaşının ellerindeki alelade bir kılıçla ağır yaralanan Dişli kaçtı. Tayschrenn olay yerine geldi ama Yırtıkyelken o zamana kadar bilincini kaybetmişti. Dolayısıyla Baş Büyücü'nün cevap arayışı sonuçsuz kaldı. Fakat içine kuşkunun ateşi düşmüştü bir kere. Yolladığı hizmetkârları kovanlarda kol geziyor. İpuçları arıyorlar – kim ve ne olduğuma dair. Ve neden. Tayschrenn hadisenin manganla bir ilgisi olduğunu, kendi postlarınızı kurtarmaya çalıştığınızı biliyor." Kuklanın delice bakan gözleri seğirdi. "Hep beraber ölmenizi istiyor, Sihirbaz. Yırtıkyelken konusundaysa herhalde hummasının onu öldürmesini umuyor ki bunu bizzat yapması gerekmesin – ama efsuncu sorgulanmadan önce can verirse Tayschrenn'in kaybedecek çok şeyi var. Yırtıkyelken'in ruhunu arayıp bulmak, bil-

diklerini Hood'un kendi âleminde öğrenmek isteyeceği kesin ama efsuncu kaçamak davranmayı bilir."

"Şu çeneni bir dakika kapat," diye buyurdu Tez Ben. "Başa dönelim. Yüzbaşı Paran'ın Dişli'ye kılıç sapladığını mı söyledin?"

Sırma kaşlarını çattı. "Evet. Fâni bir silahtı – öyle bir şeyin mümkün olmaması gerekirdi. Tazıda ölümcül bir yara açmış bile olabilir." Kukla duraksadı, ardından homurdandı. "Bana her şeyi anlatmamışsın, Sihirbaz. İşe tanrılar da karışmışlar. Beni cahil bırakırsan onlardan birinin yoluna çıkabilirim." Yere tükürdü. "Senin kölen olmak bile yeterince kötü. Üstümde hâkimiyet kurmak için bir tanrıya kafa tutabileceğini mi sanıyorsun? Ele geçirilirim, döndürülürüm hatta belki de..." küçük bıçaklarından birini çekti "...sana karşı kullanılırım." Işıltılı gözlerle bir adım yaklaştı.

Tez Ben bir kaşını kaldırdı. Fakat içten içe kalbi duracak gibi oldu. Öyle bir şey mümkün müydü? Bir terslik sezinlemez miydi? Bir tat, baki bir varlığa dair bir ipucu?

"Bir şey daha, Sihirbaz," diye mırıldandı Sırma, bir adım daha atarak. "Yırtıkyelken'in humması geçen gece zirve yaptı. Bir sikke hakkında bağırdı. Fırıl fırıl dönüyormuş ama sonra düşmüş, yerden sekmiş ve birinin eline geçmiş. Bana bu sikkeden bahsetmelisin – aklından geçenleri öğrenmeliyim, Sihirbaz." Kukla ansızın durdu ve elindeki bıçağa baktı. Kafası karışmışçasına tereddüt eder gibi göründü, sonra silahı kınına sokup çömeldi. "Bir sikke neden bu kadar önemli olsun ki?" diye homurdandı. "Değil. Kaltak sadece sayıkladı – düşündüğümden daha güçlü çıktı."

Tez Ben donakaldı. Kukla onun oradaki varlığını unutmuş gibiydi. Ben'in şimdi duyduğu düşünceler Sırma'ya aitti. Tez Ben kırık pencere camından kuklanın deli zihnine bakmakta olduğunu anladı. Bütün tehlikenin yattığı yer de orasıydı. Sırma gözlerini aşağıdaki bulutlara dikip konuşmayı sürdürürken sihirbaz nefesini tuttu.

"Dişli onu öldürmeliydi – o salak yüzbaşı olmasaydı öldürecekti de. Amma ironik bir durum. Şimdi o Yırtıkyelken'le ilgileniyor ve ne zaman yaklaşmaya çalışsam elini kılıcına götürüyor. Efsuncunun canını bir çırpıda alacağımı biliyor. Ama o kılıç...

Acaba hangi tanrı o budala soyluyla oynuyor?" Kukla konuşmaya devam etse de sesi kısılarak duyulmaz bir mırıltıya dönüştü.

Tez Ben daha fazlasını öğrenmeyi umarak beklese de o âna kadar duydukları kalbini gümbür gümbür attırmak için yeterliydi. Bu çılgın yaratığın sağı solu hiç belli olmazdı ve onu dizginleyen tek şey, Sırma'nın tahta vücuduna bağladığı güç iplikleriyle sağladığı narin bir kontroldü. Fakat böyle bir çılgınlık, beraberinde kuvvet getirirdi. Peki o kuvvet iplikleri koparmaya yeter miydi? Sihirbaz elinde tuttuğu kontrolden artık eskisi kadar emin değildi.

Sırma susmuştu. Boyanmış gözleri hâlâ siyah bir alevle –Kaotik gücün sızıntısıyla– titreşiyordu. Tez Ben bir adım ileri çıktı.

"Tayschrenn'in planlarını gözlemle," diye buyurdu, ardından sert bir tekme attı. Çizmesinin ucu Sırma'nın göğsüne isabet ederek onu havaya fırlattı. Kukla kenardan uçup aşağıya düştü. Sarı bulutların içinde kaybolurken hıncının hırıltısı da onunla beraber uzaklaştı.

Tez Ben yoğun, bayat havadan derin bir nefes aldı. Bu ani azadın Sırma'ya son birkaç dakikayı unutturmaya yeteceğini umuyordu. Yine de o kontrol ipliklerinin gitgide gerildiğini hissedebiliyordu. Sırma bu kovan tarafından çarpıtıldıkça daha fazla güce kavuşacaktı.

Sihirbaz ne yapması gerektiğinin farkındaydı – hatta bunu ona Sırma göstermişti. Yine de Tez Ben öyle bir şey yapmayı iple çekmiyordu. Ağzına ekşi safra tadı gelince kenardan aşağıya tükürdü. Havada ağır ter kokusu vardı ve o terin kendi vücudundan çıktığını anlaması biraz zaman aldı. Bir küfür tısladı. "Gitme zamanı," diye mırıldanıp kollarını kaldırdı.

Rüzgâr bir uğultuyla geri geldi ve Tez Ben vücudunun havaya savrulduğunu hissetti. Yukarıdaki mağaradan ve bir sonrakinden hızla geçti. Mağaralar art arda geride kalırken düşüncelerine tek bir sözcük, Sırma sorununun etrafına örümcek ağı gibi dolanan bir sözcük hâkimdi.

Tez Ben gülümsedi ama bu dehşete tepki niteliğindeki bir tebessümdü. Sözcük –*Dişli*– aklında kaldı ve sihirbazın dehşeti o isimle bir çehreye kavuştu.

* * * * *

Alakarga sessizliğin ortasında ayağa kalktı. Etrafına dizili yüz ifadeleri vakur, gözler yere veya başka tarafa çevrili, akıllar yalnızca en ağır düşüncelerin geçtiği şahsi ve özel bir yerdeydi. Tek istisna parlak, onaylayıcı gözlerle çavuşa bakmakta olan Üzgün'dü. Alakarga o gözlerdeki onaylamayı kimin yaptığını merak etti. Sonra da Tez Ben'in ve Kalam'ın şüphelerinin kendisine de bulaşmış olduğuna kızıp başını iki yana salladı.

Bakışlarını kaçırdığında Tez Ben'in yaklaştığını gördü. Yorgun bir hâli olan sihirbazın yüzü kül grisine çalmıştı. Alakarga'nın gözleri hemen Kalam'a çevrildi.

Suikastçı kafa salladı. "Canlanın biraz, millet," dedi. "Eşyaları yükleyip tekneyi hazır edin."

Tokmak'ın başını çektiği grup sahile yollandı.

Tez Ben'in gelmesini bekleyen Kalam tekrar konuştu. "Manga bitkin görünüyor, Çavuş. Kemancı, Tırıs ve Kirpi o tünellerde İmparatorluk'taki bütün ölüleri gömmeye yetecek kadar toprak kürediler. Onlar için kaygılanıyorum. Tokmak şimdilik kendine mukayyet olur gibi... Yine de Üzgün balık avlamaktan ne kadar anlarsa anlasın, içimizden herhangi birinin bir küvette bile kürek çekebileceğini sanmam. Bir de kalkıp neredeyse deniz büyüklüğündeki bir gölü geçeceğiz, öyle mi?"

Alakarga'nın çenesi kasıldı, sonra omuzlarını ilgisizce silkinmeye zorladı. "Şehrin yakınlarında açılan herhangi bir kovanın tespit edileceğini çok iyi biliyorsun. Kürek çekmekten başka çaremiz yok, Onbaşı. Tabii bir yelken uyduramazsak."

Kalam homurdandı. "Kız ne zamandan beri balık tutmaktan anlıyor?"

Çavuş iç geçirdi. "Biliyorum. Kimse öyle bir şey beklemiyordu, değil mi?"

"Amma münasip."

Tez Ben kaya kubbesine ulaştı. Yüz ifadesini görünce her iki silah arkadaşı da sesini kesti.

"Nefret edeceğiniz bir öneride bulunmak üzereyim," dedi sihirbaz.

"Duyalım bakalım," karşılığını verdi Alakarga, duygudan yoksun bir sesle.

Üç adam on dakika sonra kaygan çakıllı sahile vardı. Hem

Alakarga hem de Kalam sarsılmış görünüyordu. Su kenarından bir düzine metre uzakta balıkçı teknesi duruyordu. Tırıs pruva kancasına bağlı halata asılıyor, nefes nefese inleyerek tüm ağırlığını öne veriyordu.

Manganın geri kalanı bir kenarda toplanmış, Tırıs'ın beyhude çabaları hakkında usul usul konuşuyordu. Kemancı şans eseri başını kaldırdı. Üzerlerine gelen Alakarga'yı görünce de beti benzi attı.

"Tırıs!" diye gürledi çavuş.

Mavi dövmeleri gerilerek okunaksızlaşan Barghast kocaman açılmış gözlerle Alakarga'ya doğru döndü.

"Halatı bırak, asker."

Kalam ötekilere kötü kötü bakan Alakarga'nın arkasından alaycı bir homurtu çıkardı. "Madem," dedi çavuş sert bir sesle, "siz salaklardan biri diğer herkesi tekne daha sahildeyken araç gereçleri yüklemenin iyi bir fikir olduğuna ikna etti, halata hep beraber asılarak bu şeyi göle indirebilirsiniz – sen değil, Tırıs. Sen kıça geçip keyfine bak." Alakarga duraksadı. Üzgün'ün ifadesiz yüzünü inceledi. "Kemancı ile Kirpi'den böyle bir şey beklerdim ama seni gereken düzenlemeleri yapmakla görevlendirdim sanıyordum."

Üzgün omuz silkti.

Alakarga iç geçirdi. "Bize bir yelken uydurabilir misin?"

"Rüzgâr yok ki."

"Eh, belki daha sonra çıkar!" dedi Alakarga bezgince.

"Evet," yanıtını verdi Üzgün. "Bir miktar brandamız var. Bir de direk gerekecek."

"Kemancı'yı alıp bir tane yap. Geri kalanlarınız o sırada tekneyi suya indirsinler."

Tırıs tekneye çıkıp kıça oturdu. Bacaklarını rahatça uzattı ve bir kolunu denizliğin üstüne attı. Tebessüm olabilecek bir ifadeyle, törpülenmiş dişlerini gösterdi.

Alakarga, sırıtan Kalam ile Tez Ben'e doğru döndü. "Eee?" diye öğrenmek istedi. "Davet mi bekliyorsunuz?"

Sırıtışlar kayboldu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gördün mü herkesten
ayrı duranı
bir ayinle lanetlenip
türünü mahsur bırakanı
ölümün ötesinde güruh
toplandı ve fırdönüyor
bir polen vebası gibi—
o ise ayrı duruyor
herkesin arasında İlk
hep zamanla örtülü
lakin dışlanmış ve yalnız
başıboş geziyor bir T'lan Imass
düşmemiş bir tohum gibi

Onos T'oolan'ın Şarkısı
Genç Toc

Genç Toc eyerinde öne eğilip tükürdü. Pale'dan ayrılalı üç gün olmuştu ve şehrin yüksek surlarını etrafında görmeyi özlüyordu. İkindi rüzgârında dalgalanan sarı otlar hariç bomboş Rhivi Ovası dört bir yana yayılıp gidiyordu.

Genç Toc sol gözünü alan yaranın kenarlarını kaşıyıp bıyık altından homurdandı. Bir terslik vardı. Kadınla iki gün önce buluşmuş olması gerekirdi. Bugünlerde hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Yine de Yüzbaşı Paran'ın daha Alakarga'yla tanışmadan sırra kadem bastığı ve 2.'nin sağ kalan son büyücüsüne saldırıp arkasında on dört ölü piyade bırakan bir Tazı'yla ilgili öyküler anlatıldığı düşünülürse bu randevuda da sorun çıkmasına şaşırmaması gerekiyordu.

Kaos bu zamanların sembolü gibiydi. Toc eyerinde doğruldu. Ovada gerçek bir yol bulunmamasına rağmen ticaret kervanları batı kenarı boyunca kuzey-güney yönünde uzanan yarım yamalak bir patika belirlemişlerdi. Ticaret daha sonra kesilmişti ama nesillerce arabanın ve at katarlarının geçişi geride izini bırakmıştı. Ovanın merkezi Rhivilerin, yani hayvan sürüleriyle beraber mevsimsel bir döngüde göç eden ufak tefek ve kahverengi tenli bir halkın yurduydu. Savaşçıl olmamalarına rağmen Malazan İmparatorluğu onları savaşmaya mecbur bırakmıştı ve artık İmparatorluk'a karşı Caladan Brood'un Tiste Andii lejyonlarıyla beraber dövüşüp keşif yapıyorlardı.

Toc, Moranth raporlarına göre Rhivilerin çok daha kuzey doğuda bulunmalarına minnettardı. Bu çorak topraklarda kendini yapayalnız hissediyordu ama her şey göz önüne alındığında yalnızlık kötünün iyisiydi.

Toc'un tek gözü genişledi. Anlaşılan sandığı kadar yalnız değildi. Yaklaşık bir fersah uzakta kuzgunlar turluyordu. Küfreden adam belindeki kında duran palayı gevşetti. Atını dörtnala koşturma dürtüsüne direnerek hızlı bir tırısla yetindi.

Yaklaşırken tüccar patikasının bir yanındaki otların ezilmiş olduğunu gördü. Tenhalığı bir tek kuzgunların gaklayan kahkahaları bozuyordu. Hayvanlar şimdiden beslenmeye başlamıştı. Toc atını dizginledi ve öne eğilip eyerinde kıpırtısız oturdu. Yerdeki cesetlerden hiçbiri hareketlenecekmiş gibi görünmüyordu ve kuzgunların kendi aralarındaki hararetli hırgürleri sağ kalmış olabileceklerin buradan çoktan gittiklerine iyi bir delil teşkil ediyordu. Yine de Toc'un içinde kötü bir his mevcuttu. Havada koku ile tat arasında bir şey asılı duruyordu.

Adam bekledi. Niye böyle yaptığından emin değilse bile hareket etmeye yönelik bir isteksizlik onu pençesine almıştı. Duyumsadığı garipliği ansızın tanımladı: Sihir. Burada sihir kullanılmıştı. "Nefret ediyorum bundan," diye söylendi, sonra atından indi.

Kuzgunlar ona yer açtılar ama fazla değil. Genç Toc kuşların hınçlı yaygaralarına kulak asmadan cesetlere yaklaştı. Sayıları toplamda on ikiydi. Sekizi Malazan Piyadeleri'nin üniformasını giymişti – ama bunlar sıradan askerler değildi. Toc'un miğferlerdeki gümüş sembollere bakan gözleri kısıldı. "Jakatakanlar," dedi. Seçkinler. Hepsi de lime lime doğranmıştı.

Dikkatini kalan cesetlere yönelttiğinde Toc'un içi korkuyla titredi. Jakatakanların böylesine hırpalanmış olmalarına şaşmamak gerekirdi. Toc cesetlerden birinin yanına yaklaşıp çömeldi. Barghastlar arasındaki klan işaretlerinden, her avcı grubunun nasıl kendine has çivit dövmeleriyle tanımlandığından biraz anlardı. Nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkan Toc uzanıp vahşinin yüzünü kendisine doğru çevirdi ve kafa salladı. Bunlar Ilgres Klanı'ydı. Kızıl Muhafızlar'a katılmadan önce bin beş yüz fersah doğuda, Porule'nin hemen güneyindeki dağların arasında bulunan anavatanlarında yaşarlardı. Toc yavaşça ayağa kalktı. Ilgresler, Karaköpek Ormanı'nda Kızıl Muhafızlar'a katılan en güçlü birlikler arasındaydı ama orası dört yüz fersah kuzeydeydi. Öyleyse onları buraya ne getirmişti?

Saçılmış sihrin kokusu yüzüne vurunca Toc döndü ve gözünü daha önce fark etmediği bir cesede dikti. Ceset yanmış otların yanında yatıyordu. "Eh," dedi, "sorum cevaplandı." Saldıran gruba bir Barghast şamanı önderlik etmişti. Her nasılsa bir dizi ize rastlamışlardı ve bu şaman o izleri kimlerin bıraktığını anlamıştı. Toc şamanın ölüsünü inceledi. Boğazına aldığı bir kılıç ya-

rasıyla can vermişti. Açığa çıkan efsunun kaynağı şamandı ama ona sihirle karşı konmamıştı. Ve bu tuhaf bir durumdu çünkü çatışmada saldırıya uğrayan kişi değil, şaman ölmüştü.

Toc homurdandı. "Eh, zaten büyücülerin canına okuduğu söylenir." Ölüm alanının etrafında yavaşça turladı ve izleri fazla zorlanmadan buldu. Jakatakanlardan bazıları sağ kalmıştı ve onlarınkilerden küçük bir çift çizmenin izine bakılırsa aynı şey gözetimleri altındaki kişi için de geçerliydi. Ve bu ayak izlerinin üstüne yarım düzine makosen basıp geçmişti. İzler keskin bir dönüşle ticaret patikasından batıya sapmakla beraber yine de güney yönünde devam etmekteydi.

Atına geri dönen Toc eyere çıktı ve hayvanı geriye çevirdi. Eyer kılıfından kısa yayını çıkarıp kirişi bağladı, sonra yaya bir ok taktı. Barghastlara fark edilmeden yaklaşma ümidi yoktu. Bu düzlükte ok menziline girmeden çok önce tespit edilirdi – üstelik bir gözünü kaybettiğinden beri o menzil çok daha kısalmıştı. Dolayısıyla Barghastlar onu o lanet olasıca kargılarıyla bekliyor olacaklardı. Fakat Toc başka seçeneği olmadığını biliyor, şişlenmeden evvel içlerinden bir veya ikisini haklayabileceğini umuyordu.

Toc tekrar yere tükürdü, ardından dizginleri sol önkoluna doladı ve yayını daha sıkı kavradı. Yüzünü boydan boya kateden kırmızı renkli geniş yara izini canı yanıncaya kadar hatır hatır kaşıdığı sırada çıldırtıcı kaşıntının nasılsa saniyeler sonra geri geleceğini anladı. "Eh, neyse," dedi ve topuklarını atının böğrüne gömdü.

Muavin Lorn'un karşısında yükselen yalnız tepe doğal değildi. Büyük ölçüde toprağa gömülmüş taşların uç kısımları tepenin tabanını çepeçevre sarıyordu. Lorn içeriye neyin defnedilmiş olabileceğini merak etti, ardından kuruntularını defetti. Eğer o dikilitaşlar Genabaris'in dışındaki esrarengiz höyüklerin etrafında yükselenlerle aynı ebatlardaysa bu tepecik binlerce yıllık demekti. Lorn peşi sıra ayak sürüyen, bitkin iki piyadeye döndü. "Burada direneceğiz. Sen, arbaletli; tepeye çıkıp yatmanı istiyorum."

Adam cevaben kafa salladı ve tepeciğin çimenli doruğuna doğru yalpaladı. Ölmelerine dakikalar kaldığının bilincinde olmalarına rağmen hem o hem de silah arkadaşı Muavin'in dur emri vermesine sevinmiş görünüyorlardı.

Muavin diğer askeri süzdü. Adamın sol omzuna bir kargı çengeli batmıştı ve göğüslüğünün önüne hâlâ oluk oluk kan akıyordu. Son bir saattir nasıl ayakta kalabildiğine Lorn akıl sır erdiremiyordu. Adam ona teslimiyetin donuklaştırdığı gözlerle bakıyor, çekiyor olması gereken acıyı hiç belli etmiyordu.

"Ben solunu tutarım," dedi adam, sağ elindeki kıvrık tulvarı* tutan parmaklarını oynatarak.

Lorn kendi uzunkılıcını çekti ve dikkatini kuzeye yöneltti. Altı Barghast'tan sadece dördü görünür olup yavaşça oraya yaklaşmaktaydı. "Kuşatılıyoruz," diye arbaletçisine seslendi Lorn. "Solundakinin icabına bak."

Yanındaki asker inledi. "Canımın gözetilmesine gerek yok," dedi. "Biz seni korumakla görevlendirildik, Muavin—"

"Sus," diye buyurdu Lorn. "Ne kadar uzun süre ayakta kalırsan o kadar iyi korunurum."

Asker tekrar inledi.

Dört Barghast artık ok menzilinin hemen dışında oyalanıyordu. İkisi hâlâ kargılarını taşırken diğer ikisinin elinde birer kısa balta vardı. Derken Lorn'un epey sağında bir haykırış koptu. Hemen o tarafa doğru dönen kadın uçarak üstüne gelen bir kargı ve onun hemen arkasından hücum eden bir Barghast gördü.

Lorn kılıcını vücudunun önüne getirdi ve silahı başının üzerine kaldırarak dizlerini kırdı. Yalım kargının gövdesine çarptı ve Muavin aynı anda dönerek silahını yana çekti. Saptırılan kargı hızla yanından geçip sağındaki tepe yamacına saplandı.

Arkasında arbaletçinin bir ok attığını işitti. Üzerlerine hücum eden dört Barghast'a doğru döndüğü esnada tepeciğin öbür tarafından bir acı çığlığı yükseldi. Yanındaki asker yarasını unutmuş gibi görünerek tulvarını iki eliyle birden kavradı ve bacaklarını genişçe açtı.

"Dikkat et, Muavin," dedi adam.

Sağdaki Barghast haykırdı ve Lorn ona baktığında adamın bir ok darbesiyle dönerek yere düştüğünü gördü.

---

* Uca doğru kıvrılan ince, uzun bir kılıç. –çn

Karşılarındaki dört savaşçı artık on metreden uzak değildi. Kargılı ikisi kargılarını fırlattı. Kendisini hedef alanın açıktan geçeceğini neredeyse derhal anlayan Lorn yerinden kıpırdamadı. Yanındaki askerse kendini sola attı ama yeteri kadar değil. Kargı sağ uyluğuna öyle bir kuvvetle girdi ki arkadan çıkıp toprağa saplandı. Asker mıhlanmıştı ama yegâne tepkisi kısa bir nida oldu ve başına doğru savrulan baltayı karşılamak amacıyla kılıcını kaldırdı.

Lorn bu zaman zarfında üstüne hücum eden Barghast'la arasını çoktan kapatmıştı. Adamın baltası daha kısa bir silahtı ve Muavin bundan yararlanarak düşmanın vuruş menziline girmeden önce bir saplama hamlesi yaptı. Adam hamleyi savuşturmak için bakır kaplı balta sapını yukarı kaldırdı. Fakat Lorn çoktan bileğini kıvırarak şaşırtma hamlesini tamamlamış ve yalımı baltanın altına geçirmişti. Kılıcının ucu adamın deri zırhı kumaşmışçasına delip Barghast'ın göğsüne gömüldü.

Saldırısı Lorn'un dengesini bozmuştu ve vahşinin sırtüstü devrilmesiyle kılıcı elinden ayrılacak gibi oldu. Kadın bir baltanın ezici darbesini bekleyerek bir adım yalpaladı. Fakat öyle bir darbe almadı. Dengesini kazanıp hızla arkasına döndüğünde arbaletçinin artık tulvarını kullanarak öbür Barghast'la kapışmakta olduğunu gördü. Lorn diğer muhafızın durumu öğrenmek için dikkatini o tarafa verdi.

Adam her nasılsa hâlâ hayattaydı ama karşısında iki Barghast birden vardı. Kargıyı topraktan çıkarmayı başarmışsa da silahın gövdesi bacağında kalmıştı. Kendini savunabilmesi bir yana, hareket edebilmesi bile Jakatakanların disiplinini ve eğitimini açıkça gözler önüne seriyordu.

Lorn adamın sağında bulunan en yakınındaki Barghast'a koştu. O sırada bir balta askerin gardını aşıp göğsüne indi. Silahın ağır ağzının önünde zırhın pulları birbiri ardına kırıldı. Asker inleyerek bir dizinin üstüne düştü ve yere kanlar saçıldı.

Adamı savunabilecek bir konumda olmayan Lorn'un tek yapabildiği baltanın tekrar savrulmasını ve bu sefer adamın başına inmesini dehşetle seyretmekti. Askerin miğferi içe göçtü ve boynu kırıldı. Yana devrilen ceset Lorn'un ayakları dibine yığıldı. Vaktinde duramayan Muavin ona takıldı.

İleri kapaklanarak önündeki Barghast'a çarparken Lorn'un ağzından bir küfür çıktı. Kılıcını hasmına arkadan batırmaya çalıştı ama adam vücudunu kıvrakça yana büktü ve sıçrayarak uzaklaştı. Lorn yere yığılırken kılıcını adama doğru gelişigüzel savurup ıskaladı. Toprağa sertçe çarpmasıyla omzunun çıktığını hissetti ve kılıcı uyuşan elinden düştü.

Artık geriye bir tek ölmek kaldı, diye aklından geçirdi ve sırtüstü yuvarlandı.

Barghast bir homurtuyla yanında bitip baltasını havaya kaldırdı.

Lorn adamın arkasındaki topraktan fırlayan iskeletimsi eli görmek için iyi bir pozisyondaydı. El Barghast'ın ayak bileğini kavradı. Kemikler kırıldı ve savaşçı çığlık attı. Muavin bunları seyrederken aklının bir köşesi diğer iki vahşinin nereye kaybolduklarını merak etti. Dövüşün bütün sesleri kesilmiş gibiydi ama toprak arttıkça artan ivedi bir sesle gümbürdemekteydi.

Barghast incikkemiğini ezmekte olan ele aval aval baktı. Çakmaktaşı bir kılıcın geniş, dalgalı yalımı bacaklarının arasından dışarı fırlayınca tekrar çığlığı bastı. Baltasını bırakan savaşçı, kılıcı tutma çabasıyla ellerini indirdi ve yana kıvrılıp serbest bacağıyla bir tekme attı. Çok geç kalmıştı. Kılıç onu şişleyerek kalça kemiğine dayandı ve adamı yerden yukarı kaldırdı. Ölüm çığlığı göğe yükseldi.

Lorn omzundan işlevsizce sarkan sağ koluyla zar zor ayağa kalktı. Gümbürtüyü toynak patırtıları olarak tanımladı ve sesin geldiği tarafa doğru döndü. Bir Malazan. Bu gelişmenin aklına yatmasıyla dikkatini biniciden ayırdı ve etrafına bakındı. Muhafızlarının ikisi de ölmüştü ve iki Barghast'ın vücutlarına oklar saplıydı.

Kadın sığ bir nefes aldı –göğsüne bir acı yayılırken ancak bu kadarını yapabildi– ve topraktan çıkmış olan yaratığı süzdü. Çürümüş kürklerle kaplı şey, savaşçının bir bacağını hâlâ elinde tutarak cesedin başında dikiliyordu. Diğer el ise Barghast'ı boylu boyunca şişleyip ucu boyundan dışarı fırlamış kılıcını tutuyordu.

"Seni günler önce bekliyordum," dedi Lorn, figüre dik dik bakarak.

Yüzü miğferinin sararmış kemik alınlığı altındaki gölgelerde

gizli olan yaratık ona doğru döndü. Lorn miğferin aslında boynuzlu bir hayvanın kafatası olduğunu gördü. Boynuzlardan biri dibinden kırılmıştı.

Binici arkadan yaklaştı. "Muavin!" diye seslenerek attan indi. Elinde ok takılı bir yayla kadının yanına geldi. Tek gözüyle Lorn'u inceledi ve yarasının ölümcül olmadığına kanaat edince karşılarındaki devasa ama bodur yaratığa odaklandı. "Hood'un Nefesi aşkına, bir T'lan Imass."

Lorn yaratığa dik dik bakmayı sürdürdü. "Civarda olduğunu biliyordum. Bir Barghast şamanın ve dikkatle seçilmiş avcılarının bölgeye gelmelerinin tek açıklaması oydu. Buraya bir kovan vasıtasıyla ulaşmış olmalı. Eee, peki sen neredeydin?"

Genç Toc kadının bu çıkışına hayret ederek ona bakakaldı. Sonra gözü yeniden T'lan Imass'a çevrildi. Onlardan birini en son sekiz yıl evvel Yedi Kent'in birinde görmüştü. Üstelik bunu, namevt lejyonlar İmparatoriçe'nin bile hakkında hiçbir bilgi edinemediği bir görevle batıdaki çorak topraklara gitmek için şehirden ayrıldığı sırada uzaktan yapabilmişti. Toc bu yakın mesafede yakaladığı T'lan Imass'ı hevesle gözden geçirdi. Yaratıktan geriye fazla bir şey kalmadığı sonucuna vardı. Efsuna rağmen üç yüz bin yıl ondan ağır bir bedel almıştı. Bodur adamın gürbüz kemiklerine gerili deri parlak ceviz kahverengisi olup köselemsi bir dokudaydı. Bir zamanlar iskeletini kaplayan etler büzülerek meşe köklerinin yapısına sahip incecik şeritlere dönüşmüştü – orada burada yer alan yırtık kısımlardan kaslar belli oluyordu. Toc'un görebildiği kadarıyla yaratığın suratı çene kısmı kopuk ağır bir çene kemiği, yüksek elmacıkkemikleri ve çıkık bir kaş hattı taşıyordu. Göz yuvaları karanlık çukurlardan öteye geçmiyordu.

"Sana bir soru sordum," dedi Lorn dişlerini sıkarak. "Neredeydin?"

Imass boynunu bükerken kafa gıcırdadı. "Keşfe çıkmıştım," diye taştan ve tozdan doğan bir sesle usulca konuştu.

"Adın ne, T'lan?" diye öğrenmek istedi Lorn.

"Onos T'oolan. Bir zamanlar Logros T'lan'dan Tarad Klanı'na mensuptum. Sıkkın Yıl'ın güzünde dünyaya geldim. Klan'ın Altıncı Jaghut Savaşı için savaşçı diye bilediği dokuzuncu oğul olarak—"

"Yeter," dedi Lorn. Bitkince gevşemesiyle Toc yanına sokuldu. Kadın onu çatık kaşlarla süzdü. "Nemrut bir tipin var." Sonra dudaklarına ufak bir tebessüm geldi. "Ama bence hava hoş."

Toc sırıttı. "İlk yapmamız gereken sana dinlenebileceğin bir yer bulmak." Onu höyüğün yakınındaki çimenli bir tümseğe götürürken ve nazikçe dizlerinin üstüne indirirken kadın itiraz etmedi. Toc arkasına şöyle bir baktığında T'lan Imass'ın hâlâ topraktan ilk çıktığı yerde dikildiğini gördü. Lakin yaratık dönmüştü ve höyüğü inceliyor gibiydi. "Kolunu sabitlemeliyiz," dedi Toc, önünde diz çöken yorgun, yaralı kadına. "Adım Genç Toc," diyerek çömeldi.

Bunu duyunca Muavin kafasını kaldırdı. "Babanı tanırdım," dedi. Tebessümü geri geldi. "O da harika bir okçuydu."

Toc cevaben boynunu büktü.

"Ayrıca iyi bir komutandı," diye sözlerini sürdürdü Lorn, o sırada koluyla ilgilenen mahvolmuş gence. "İmparatoriçe onun ölümünden derin bir üzüntü—"

"Öldüğü kesin değil," diye kadının sözünü kesti Toc. Sesi boğuk, tek gözü başka tarafa çevriliydi. Muavin'in elindeki eldiveni çıkarmaya başladı. "Ortadan kayboldu."

"Evet," dedi Lorn hafifçe. "İmparator'un ölümünden beri kayıp." Eldiven çıkarılıp atılırken yüzünü ekşitti.

"Bana birkaç şerit kumaş lazım olacak," diyen adam doğruldu.

Lorn onun Barghast cesetlerinden birine gitmesini seyretti. O zamana dek Pençe irtibatının kim olacağını değil, yalnızca Dujek'in kuvvetleri arasında ondan başkasının sağ kalmadığını biliyordu. Acaba genç adam babasının izinden neden bu kadar ayrılmıştı? Bir Pençe olmanın hoş veya gurur verici hiçbir tarafı yoktu. Olan yegâne şeyler etkinlik ve korkuydu.

Toc cesedin tabaklanmış deri zırhına bıçağıyla girişti. Onu yarıp sıyırdı ve açığa çıkardığı kalın yün gömlekten parçalar kesti. Sonra bir elinde avuç dolusu uzun şeritle Muavin'in yanına geri döndü. "Sana bir Imass'ın eşlik ettiğini bilmiyordum," dedi tekrar çömelirken.

"Kendi yolculuk yöntemlerini kendileri seçerler," dedi Lorn, sesinde belli belirsiz bir öfkeyle. "Ve canları istediğinde gelirler.

Ama evet, o görevimin olmazsa olmaz bir parçası." Sustu ve Toc hazırladığı eğreti askıyı omzundan aşırıp kolunun altından geçirirken acıyla dişlerini sıktı.

"Bildirecek fazla iyi haberim yok," dedi Toc ve kadına gerek Paran'ın kayboluşundan gerekse Alakarga ile mangasının Paran olmaksızın yola çıkmalarından bahsetti. Sözlerini bitirinceye kadar askıyı gönlünce ayarladı ve iç geçirerek çömeldiği yerde geriye kaykıldı.

"Kahretsin," diye tısladı Lorn. "Kalkmama yardım et."

Toc söyleneni yaptığında kadın biraz yalpaladı ve onun omzundan destek aldı. Sonra kafa salladı. "Bana kılıcımı getir."

Toc kadının gösterdiği yere gitti. Kısa bir aramanın ardından uzunkılıcı otların arasında buldu ve silahın mat kırmızı yalımını görünce gözü kısılarak incecik bir yarık hâlini aldı. "Bu bir Otataral kılıç, Muavin. Sihri öldüren cevher."

"Ve de sihirbazları," diyen Lorn, silahı sol eliyle sarsakça alıp kınına soktu.

"Ölü bir şamanla karşılaştım," dedi Toc.

"Eh," dedi Lorn, "Otataral siz Yedi Kentliler için bir gizem değildir ama buralarda onu çok az kişi bilir ve bunun böyle kalmasından yanayım."

"Anlaşıldı." Toc dönüp hareketsiz Imass'ı süzdü.

Lorn sanki adamın düşüncelerini okudu. "Otataral onların sihrini söndüremiyor – inan bana, denenmedi değil. Imassların kovanları Jaghutlarınkilere ve Forkrul Assaillerinkilere benzer – Atasal olup kana ve toprağa bağlıdır. Onun o çakmaktaşı kılıcı asla kırılmaz ve en kaliteli demiri bile et ve kemik kadar kolayca keser."

Ürperen Toc yere tükürdü. "Refakatine gıpta ettiğimi söyleyememem, Muavin."

Lorn gülümsedi. "Sonraki birkaç gün boyunca sen de onu paylaşacaksın, Genç Toc. Pale'a kadar önümüzde uzun bir yürüyüş var."

"Altı, yedi gün," dedi Toc. "Atlı olmanı bekliyordum."

Lorn'un iç çekişi gönüldendi. "Barghast şaman marifetlerini üzerlerinde kullandı. Bir hastalık bütün atlarımızı öldürdü. Kovan üzerinden yanımda getirdiğim aygırımı bile." Kırışık yüzü

bir anlığına yumuşadı ve Toc kadında gerçek bir keder sezinledi.

Buna şaşırmadan edemedi. Muavin hakkında duyduğu her şey onu hunhar bir katil, ölümün her an her yerden inebilecek olan zırhlı eli olarak resmetmişti. Belki öyle bir yönü sahiden mevcuttu; tabii Toc onu hiç görmemeyi umuyordu. Öte yandan ölen askerlerine dönüp bakmamıştı bile. "Kısrağıma sen bin, Muavin," dedi adam. "Bir savaş atı değildir ama hızlıdır ve kolay kolay yorulmaz."

Hayvanı bıraktığı yere gittiklerinde Lorn gülümsedi. "Atın Wickan cinsi, Genç Toc," deyip bir elini kısrağın boynuna koydu. "O yüzden tevazuyu bırak, yoksa sana olan güvenimi kaybederim. Çok güzel bir hayvan."

Toc, kadının eyere çıkmasına yardım etti. "Imass'ı durduğu yerde mi bırakacağız?"

Lorn kafa salladı. "O kendi yolunu bulur. Şimdi şu kısrağa kendisi ispatlama fırsatı sunalım. Wickan kanının demir koktuğu söylenir." Sol kolunu aşağıya uzattı. "Bin," dedi.

Toc hayretini güçlükle saklayabildi. İmparatorluk Muavini'yle aynı eyeri mi paylaşacaktı? Bunun düşüncesi bile öyle saçmaydı ki gülesi gelmişti. "Ben yürürüm, Muavin," dedi boğuk bir sesle. "Kaybedecek bu kadar az zaman varken son sürat gitmen daha doğru olur. Üç gün içinde Pale'ın surlarını görürsün. Ben on saatlik süreler boyunca koşarak gelebilirim."

"Hayır, Genç Toc." Lorn'un ses tonu tartışmaya mahal vermiyordu. "Sana Pale'da ihtiyacım var. Üstelik işgalci lejyonlar, Dujek ve Tayschrenn hakkında söylenebilecek ne varsa duymalıyım. Şehre hazırlıksız gitmektense birkaç gün geç gitmeyi yeğlerim. Şimdi kolumu tut da yola koyulalım."

Toc itaat etti.

Lorn'un arkasında eyere yerleşirken kısrağı homurdanıp yana kaçtı. Hem onun hem de Muavin'in düşmelerine ramak kaldı. Dönüp baktıklarında T'lan Imass'ın yanlarında durduğunu gördüler. Yaratık başını Lorn'a doğru kaldırdı.

"Höyük bir gerçeği açık etti, Muavin," dedi Onos T'oolan.

Toc kadının gerildiğini hissetti. "Neymiş o?"

"Doğru yoldayız," yanıtını verdi T'lan Imass.

İçinden bir ses, Toc'a yaratığın atıfta bulunduğu yolun Pale'a

güneyden yaklaşan ticaret patikasıyla hiçbir ilgisi olmadığını söyledi. O arkalarındaki höyüğe son bir kez bakarken Lorn hiç konuşmadan atı durduğu yerde çevirdi, sonra Oros T'oolan'ı tekrar karşısına aldı. Her ikisi de sırlarını paylaşacak gibi görünmüyordu ama Lorn'un tepkisi Toc'un ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. O da yetmezmiş gibi kayıp gözünün etrafındaki kaşıntı yine bastırdı ve genç adam bıyık altından sövüp orayı kaşımaya başladı.

"Bir sorun mu var, Genç Toc?" diye dönmeden sordu Lorn.

Toc vereceği cevabı düşündü. "Kör olmanın bedeli, Muavin," dedi. "Hepsi bu."

Yüzbaşı Paran dar odada volta atıyordu. Bu düpedüz delilikti! Bildiği tek şey, birilerinden saklı tutulduğuydu ama sorularını yanıtlayabilecek tek insanlar tuhaf bir hummaya tutulmuş yatalak bir efsuncu ve boyalı gözleri ona yoğun bir nefretle bakar gibi görünen belalı bir kukladan ibaretti.

Silik anılar da kafasından çıkmıyordu. Bütün kuvvetinin vücudundan çıkıp gittiği bir anda tırnaklarının sürttüğü kaygan, soğuk taşlar ve sonra âdeta ölüm soluyan dev bir köpeğin –bir Tazı'nın?– odadaki puslu görüntüsü... Yaratık kadını öldürmeye çalışmıştı ve Paran onu durdurmuştu. Bunu nasıl becerdiğiniyse bilmiyordu.

Köpeğin ölmediği ve yakında geri geleceği şüphesinden bir türlü sıyrılamıyordu. Kukla çoğu sorusunu duymazdan geliyordu ve konuştuğunda da bunu ağır tehditler dillendirmek için yapıyordu. Anlaşılan hasta olmasına rağmen yalnızca efsuncunun varlığı –süregiden yaşamı– Sırma'yı o tehditleri yerine getirmekten alıkoyuyordu.

Alakarga neredeydi? Çavuş onsuz mu gitmişti? Bu durum Muavin Lorn'un planını nasıl etkilerdi?

Paran volta atmayı bırakıp döndü ve yatakta hareketsizce yatan efsuncuya uzun uzun baktı. Sırma, Baş Büyücü Taysch-renn köpeğin varlığını sezip geldiğinde kadının onu bir şekilde gizlediğini söylemişti genç subaya. Paran bunlardan hiçbirini hatırlamıyor ama bir yandan da kadının aldığı hasardan sonra

herhangi bir şeyi nasıl yapabilmiş olduğunu merak ediyordu. Sırma dudak büküp efsuncunun saldırıdan sonra kovanını son bir kez açtığının farkına bile varmadığını, bunu tamamen içgüdüleriyle gerçekleştirdiğini söylemişti. Paran, kuklanın o güç açılımından ürktüğü hissine kapılmıştı. Sırma kadının ölmesine can atar gibiydi ama ya bunu bizzat becermekten âcizdi ya da denemede bulunamayacak kadar korku içindeydi. Yaratık, efsuncunun etrafına yerleştirdiği müdafaalara dair bir şeyler homurdanmıştı.

Yine de Paran humma en üst seviyesine çıktığında uyguladığı bakımı engelleyen bir şeyle karşılaşmamıştı. Ateş dün gece düşmüştü ve Paran artık sabırsızlığının bir tür eşiğe ulaştığını hissediyordu. Efsuncu uyuyordu ama yakında uyanmazsa genç adam kendi göbeğini kendisi kesecekti. Saklandığı yerden ayrılacak, belki de Genç Toc'u arayacaktı – tabii binadan çıkarken Tayschrenn'e veya diğer subaylara yakalanmazsa.

Efsuncuyu dalgın bakışlarla süzen Paran'ın kafasında düşünceler birbirini kovaladı. Derken yeni bir gelişmenin yavaş yavaş farkına vardı ve ansızın gözlerini kırpıştırdı. Kadının gözleri açık olup ona çevriliydi.

Paran ona doğru bir adım atacak gibi oldu ama kadının ağzından çıkan ilk sözlerle donakaldı.

"Sikke'nin düştüğünü duydum, Yüzbaşı."

Paran'ın yüzündeki kan çekildi. Hafızası bir yankıyla çınladı. "Bir sikke mi?" diye sordu fısıltıdan ibaret bir sesle. "Dönen bir sikke mi?" *Tanrıların, ölü erkek ve kadınların sesleri. Tazıların ulumaları – hafızamın yırtık örtüsünün bütün parçaları.*

"Artık dönmüyor," yanıtını verdi kadın. Yataktan destek alarak doğrulup oturdu. "Ne kadar hatırlıyorsun?"

"Çok az," diye itiraf etti yüzbaşı, doğruyu söylediğine şaşırarak. "Kukla bana senin ismini bile söylemedi," dedi.

"Yırtıkyelken. Alakarga ile mangasına, şey, eşlik ediyordum." Mahmur bakışlarına bir ihtiyat perdesi kapanır gibi oldu. "Sağlığına kavuşuncaya kadar seninle ilgilenecektim."

"Sanırım ilgilendin," dedi Paran. "Ben de iyiliğine aynı şekilde karşılık verdim. Yani ödeştik, Efsuncu."

"Öyle görünüyor. Eee, ya şimdi?"

Paran'ın gözleri genişledi. "Ne yapmamız gerektiğini bilmiyor musun?"

Yırtıkyelken omuz silkti.

"İyi de bu çok saçma," diye çıkıştı Paran. "Burada neler döndüğüne dair en ufak bir fikrim yok. Ayıldığım zaman karşımda yarı ölü bir cadı ile konuşan bir kukla buluyorum ve emrim altındaki askerlerden tek bir ize dahi rastlamıyorum. Yoksa çoktan Darujhistan'a gittiler mi?"

"Sana cevap namına pek bir şey veremem," diye mırıldandı Yırtıkyelken. "Tek söyleyebileceğim, çavuş canlı kalmanı istiyordu çünkü seni kimin öldürmeye çalıştığını bilmesi gerekiyor. Aslına bakarsan bunu hepimiz bilmek istiyoruz." Sessiz kalıp bekledi.

Paran kadının yuvarlak, bembeyaz yüzünü inceledi. Yırtıkyelken'de fiziksel sıradanlığını önemsizleştiren hatta onu boşa çıkaran bir şey vardı. Bu nedenle yüzbaşının tepkisi kendini bile şaşırttı. Karşısındaki dostane bir simaydı ve Paran en son ne zaman böyle bir şey tecrübe ettiğini anımsayamadı. Dolayısıyla feleği şaştı ve orada Yırtıkyelken'den başka destek alabileceği biri yoktu. Bu da genç adama merkezinde efsuncunun yer aldığı bir sarmalda döne döne düşüyormuş gibi hissettirdi. Düşmek mi? Belki de yükseliyordu. Emin değildi ve belirsizlik onu ihtiyatlı davranmaya itti.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. Aslında bu tümüyle yalan değildi ama kadının yarı kapalı gözleri üstüne çevriliyken öyleymiş gibi geldi.

"Sanırım," diye çekincelerine rağmen ekledi Paran, "iki kişiydiler. Aralarında konuştuklarını anımsıyorum ama ölmüştüm. Sanırım."

"Ama bir sikkenin döndüğünü duydun," dedi Yırtıkyelken.

"Evet," diye kafası allak bullak yanıtladı subay. *Dahası da var... Bir yere gittim – sarı, kasvetli bir ışık, bir inilti korosu, bir kurukafa...*

Yırtıkyelken bir şüphesi doğrulanmışçasına kendi kendine kafa salladı. "Bir tanrı müdahale etti, Yüzbaşı Paran. Sana canını geri verdi. Bunu iyiliğin için yaptığını düşünebilirsin ama korkarım ortada herhangi bir müşfiklik yoktu. Beni anlıyor musun?"

"Kullanılıyorum," diye açıkça konuştu Paran.

Efsuncu bir kaşını kaldırdı. "Bu seni rahatsız etmiyor?"

Yüzbaşı omuz silkip arkasına döndü. "Yeni bir şey değil ki," diye mırıldandı.

"Anladım," dedi kadın usulca. "Öyleyse Alakarga haklıymış. Göreve yeni gelmiş alelade bir yüzbaşı değilsin; çok daha fazlasısın."

"Orası beni ilgilendirir," diye çattı Paran, kadınla göz göze gelmekten kaçınarak. Sonra asık bir suratla ona doğru döndü. "Peki senin tüm bu yaşananlardaki rolün ne? Benimle ilgilendin. Neden? Tanrına mı hizmet ediyorsun?"

Yırtıkyelken bir kahkaha attı. "Hiç sanmam. Zaten her halükârda senin için fazla bir şey yapmadım. İşin o kısmını Oponn halletti."

Paran gerildi. "Oponn mu?" *İkizler. Erkek ve kız kardeş. Şans İkizleri. Adam iter, kadın çeker. Yoksa rüyalarıma mı girdiler? Konuştular. Bir şeyden bahsettiler... kılıcımdan.* Bir süre hareketsiz kaldı, sonra tez adımlarla şifonyere gitti. Üstünde kınındaki kılıcı duruyordu. Bir elini kabzaya koydu. "Bu kılıcı üç yıl önce satın aldım ama ilk defa birkaç gece önce kullandım – o köpeğe karşı."

"O olayı hatırlıyor musun?"

Yırtıkyelken'in sesindeki bir şey genç adamı arkasına döndürdü. Paran efsuncunun gözlerinde korku gördü. Kadın bunu saklamaya teşebbüs etmiyordu. Yüzbaşı başıyla onayladı. "Lakin silahı daha satın aldığım gün adlandırdım."

"Neymiş o ad?"

Paran'ın sırıtışı tüyler ürperticiydi. "Kısmet."

"Desen örülmeye başlanalı çok olmuş," diyen Yırtıkyelken gözlerini kapatıp iç geçirdi. "Gerçi kılıcının ilk olarak bir Gölge Tazısı'nın kanını tadacağı herhalde Oponn'un bile aklının ucundan geçmemiştir."

Paran da onun gibi gözlerini yumdu ve iç geçirdi. "Demek o köpek bir Tazı'ydı."

Yırtıkyelken ona bakarak kafa salladı. "Sırma'yla tanıştın mı?"

"Evet."

"Ondan sakın," dedi Yırtıkyelken. "Beni ateşlendiren onun bir Kaos Kovanı'nı açığa çıkarmasıydı. Eğer kovanlar sahiden de yapısalsa Sırma'nınki benimkiyle taban tabana zıt. O zırdeli, Yüzbaşı ve seni öldürmeye ant içti."

Paran kılıcını kuşandı. "Onun tüm bu yaşananlardaki rolü ne?"

"Emin değilim," dedi Yırtıkyelken.

Bu kulağa yalan gibi gelse de Paran üstünde durmadı. "Durumunu kontrol etmek için her gece uğruyordu," dedi. "Ama onu son iki gecedir görmüyorum."

"Kaç gündür baygındım?"

"Sanırım altı. Korkarım ben de zamanın geçişinden senin kadar bihaberim." Kapıya yollandı. "Tek bildiğim burada ebediyen saklanamayacağım."

"Bekle!"

Paran gülümsedi. "Pekâlâ." Tekrar kadına doğru döndü. "Neden gitmemeliyim?"

Efsuncu konuşmadan önce tereddüt etti. "Sana burada hâlâ ihtiyacım var."

"Neden?"

"Sırma'nın korktuğu ben değilim," yanıtını verdi efsuncu. Bu sözleri sarf etmekte zorlanır gibiydi. "Beni canlı tutan şey sensin – daha doğrusu kılıcın. Tazı'ya ne yapabildiğini gördü."

"Kahretsin," diye tısladı Paran. Esasen hâlâ yabancı olmalarına karşın, Yırtıkyelken itirafıyla yüreğine dokunmuştu. Yüzbaşı içinde biriken merhamete direnmeyi denedi. Kendi kendine görevinin diğer tüm meselelere ağır bastığını, efsuncuya bir borcu olduysa bile onu çoktan ödediğini söyledi. Üstelik Paran, gizlenmeye devam etmesi için daha başka sebepler olduğundan ve kadının onları açıklamadığından şüphelenmekteydi. Eğer bu doğruysa Yırtıkyelken ona güvenmiyor demekti. Genç adam bütün bunları aklından geçirse bile hiçbiri yeterli olmadı.

"Gidersen," dedi efsuncu, "Sırma beni öldürür."

"Üstündeki müdafaalardan ne haber?" diye âdeta çaresizce öğrenmek istedi yüzbaşı. "Sırma üstünde müdafaalar olduğunu söyledi."

Yırtıkyelken bitkin bir tebessüm etti. "Sana gerçekte ne kadar tehlikeli olduğunu açık açık söyler mi sanıyorsun? Müdafaalar ha?" Güldü. "Dik oturacak kuvveti bile zor buluyorum. Bu hâlde kovanımı açmaya kalkışırsam güç beni tüketir, yakıp kül eder. Sırma cahil kalmanı istiyor – her konuda. Kukla yalan söylemiş."

Bu bile Paran'ın kulaklarına tamamen doğru gibi gelmiyordu. Fakat aklına yatan, Sırma'nın ona duyduğu nefrete ve bariz korkuya açıklama getiren yeteri kadar şey vardı. Paran asıl kazığı Yırtıkyelken'in değil, Sırma'nın atacağı inancındaydı. Aslında bu inancı destekleyen fazla bir şey yoktu ama... en azından Yırtıkyelken insandı. İç geçirdi. "Senin ve benim," derken kılıç kemerini açtı ve yine şifonyerin üstüne koydu, "er geç bütün bu yanıltıcı oyunlardan vazgeçmemiz gerekecek. Oponn olsun veya olmasın, ortak bir düşmana sahibiz."

Yırtıkyelken iç geçirdi. "Teşekkürler. Yüzbaşı Paran?"

Adam onu ihtiyatla süzdü. "Ne?"

Efsuncu gülümsedi. "Tanıştığımıza sevindim."

Paran kaşlarını çattı. Yırtıkyelken aynı şeyi gene yapmıştı.

"Bu hiç de mutlu bir orduya benzemiyor," dedi Lorn, Pale'ın kuzey kapısının önünde beklerlerken. Muhafızlardan biri başka bir at arayışıyla şehre girmişti ve diğer üçü yakın bir mesafede fısıldaşmakla meşguldü.

Genç Toc atından inmişti. Konuşmadan önce hayvana yaklaştı. "Değil zaten, Muavin. Herkes çok mutsuz. İkinci ve Altıncı orduların lağvedilmesiyle beraber karmakarışık emirler geldi. En yeni acemilere kadar hiç kimse eski yerinde değil. Mangalar dört bir yana dağıtıldı. Şimdi bir de Köprüyakarlar'ın emekli edilecekleri dedikoduları çıktı." Üç piyadeye göz attığında adamların kendisini ve Muavin'i süzdüklerini gördü. "Buradakiler bundan hiç hoşlanmadılar," dedi usulca.

Lorn eyerde geriye kaykıldı. Omzundaki ağrı sürekli bir zonklamaya çevirmişti ve yolculuğun en azından şimdilik bitmesinden memnundu. Höyükten beri T'lan Imass'ı hiç görmemelerine rağmen kadın tozlu rüzgârda, ovanın çatlak yüzeyinin altında onu sık sık sezmişti. Genç Toc'la beraberken sezdiği bir diğer şey de bu kıtadaki Malazan kuvvetleri arasında fokurdayan huzursuz öfkeydi.

Pale'da on bin asker isyanın eşiğine gelmiş, aralarındaki casuslar hunharca ortadan kaldırılmıştı. Tek bekledikleri, Baş Yumruk Dujek'in ağzından çıkacak bir sözdü. Üstelik Baş Büyücü

Tayschrenn, Dujek'in subaylarına verdiği talimatları açık açık iptal ederek vaziyeti kolaylaştırmıyordu. Lakin Muavin'i en çok huzursuz eden şey, bir Gölge Tazısı'nın 2.'nin son heyet büyücüsüyle kapıştığı yönündeki yarım yamalak öyküydü. Orada bir gizem vardı ve Lorn onun hayati önem taşıdığından kuşkulanıyordu. Diğer sorunların üstesinden gelinebilirdi – tabii idareyi devralırsa.

Lorn hem Tayschrenn'le hem de Yırtıkyelken adındaki şu efsuncuyla görüşmeyi iple çekiyordu. Kadının ismi tanıdık geliyor, çocukluğundan kalma anıları kımıldatıyordu. Ve o kaçamak ipuçlarının etrafında bir korku pelerini hışırdıyordu. Fakat Muavin işin o kısmını zamanı gelince halletmeyi kafasına koymuştu.

Şehir kapısı yavaşça savrularak açıldı. Lorn o tarafa baktığında piyadeyi bir savaş atıyla gelirken gördü. Üstelik yalnız değildi. Genç Toc bir asker selamı çaktı ve selamın arkasındaki enerji Lorn'a adamın sadakatini sorgulattı. Muavin eyerden yavaşça indi, ardından Baş Yumruk Dujek'e kafasıyla selam verdi.

On üç ay önce Genabaris'te görüştüklerinden beri adam on yıl yaşlanmış gibiydi. Karşısındaki sahne zihninde belirirken Lorn'un ağzı küçük bir tebessümle kıvrıldı: yıpranmış, yorgun, tek kollu Baş Yumruk; İmparatoriçe'nin kolu askıda Muavini; Pençe'nin Genabackis'teki son temsilcisi olan tek gözlü, yüzünün yarısı yanmış Genç Toc. Burada İmparatorluk'un kıtadaki dört kuvvetinden üçünü temsil ediyorlardı ve hepsi de berbat görünüyordu.

Kadının tebessümünü yanlış yorumlayan Dujek sırıttı. "Seni görmek de güzel, Muavin. İkmali denetlediğim sırada bu muhafız gelişini haber verdi." Kadını incelerken gözleri düşünceli bir bakış kazandı ve sırıtışı silindi. "Sana bir Denul şifacısı bulayım, Muavin."

"Efsun bana etki etmez, Baş Yumruk. Uzun bir zamandır da etmedi. Sıradan bir şifacı kâfi." Dujek'e bakan gözleri kısıldı. "Tabii kılıcımı Pale'ın surları dahilinde çekmem gerekmeyecekse."

"Garanti veremem, Muavin," dedi Dujek kaygısızca. "Gel, biraz yürüyelim."

Lorn yanındaki Genç Toc'a doğru döndü. "Refakatin için teşekkürler, asker."

Toc'a çevrili gözleri parlayan Dujek bir kahkaha attı. "Gerek yok, Muavin. Genç Toc'un kim ve ne olduğunu biliyorum – tıpkı buradaki hemen hemen herkes gibi. Eğer Pençelikte de askerlikte olduğu kadar iyiyse onu canlı tutmaya bak."

"Yani?"

Dujek yürümelerini işaret etti. "Yanisi gırtlağının kesilmesini önleyen tek şey İkinci'nin askeri olarak kazandığı şöhret. Yanisi onu Pale'dan çıkar."

Kadın, Toc'a göz attı. "Sonra görüşürüz," dedi.

Kapının devasa kemerinin altından geçmiş Dujek'e yetişen Lorn şehre girerlerken ona ayak uydurdu. Sokakları dolduran askerler tüccar arabalarını ve vatandaş yığınlarını yönlendiriyorlardı. Binaların pek çoğu hâlâ ölüm yağmurunun izlerini taşıyordu ama işçiler piyadelerin denetimi altında işe koşulmuşlardı.

"Soylular kıyımdan geçirilmek üzereler," dedi yanındaki Dujek. "Tayschrenn bu işin etraflıca ve alenen halledilmesini istiyor."

"İmparatorluk politikası," diye sert bir dille karşılık verdi Lorn. "Bunun pekâlâ farkındasın, Baş Yumruk."

Dujek ona dik dik baktı. "Her on soyludan dokuzunun asılması İmparatorluk politikası mı, Muavin? Çocuklar da dahil?"

Lorn ona bakakaldı. "O kadarı da biraz fazla gibi."

Dujek uzun süre konuşmadan kadını ana caddede yürüttü, sonra İmparatorluk karargâhına doğru yokuş çıkardı. Önlerinden geçtikleri çoğu çehre dönüp onları ifadesizce seyretti. Görünüşe bakılırsa Dujek'in kimliği Pale vatandaşları arasında bilinmekteydi. Lorn varlığının yarattığı atmosferi sezinlemeye çalıştı ama onun korku mu, saygı mı, yoksa ikisi birden mi olduğunda karar kılamadı.

"Görevim gereği," dedi Lorn, girişi bir düzine dikkatli piyade tarafından tutulan üç katlı bir taş binaya yaklaşırlarken, "yakında şehirden çıkıp—"

"Ayrıntıları duymak istemiyorum, Muavin," diye kadının sözünü kesti Dujek. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Yeter ki yoluma çıkma."

Ses tonu tehditkâr olmayıp neredeyse hoştu fakat Lorn kaslarının gerildiğini hissetti. Bu adama baskı yapılıyordu ve o baskıyı

Tayschrenn yapıyordu. Baş Büyücü ne işler çeviriyordu? Bütün bu vaziyet leş gibi beceriksizlik kokuyordu.

"Dediğim gibi," diye sözlerini sürdürdü Lorn. "Burada fazla kalmayacağım. Lakin buradayken," derken sesi sertleşti, "Baş Büyücü'ye şehrin idaresine bulunduğu müdahaleye tahammül edilmeyeceğini açıkça belirteceğim. Destek istiyorsan alacaksın, Dujek."

Bina girişinin hemen dışında durdular ve yaşlı adam samimiyetini tartarcasına misafirini dikkatle süzdü. Fakat konuştuğunda sözleri Lorn'u şaşırttı. "Kendi sorunlarımla başa çıkabilirim, Muavin. Canın ne dilerse yap ama senden bir isteğim yok."

"Yani soyluların kıyımında aşırıya kaçılmasına izin mi vereceksin?"

Dujek'in yüz ifadesi inatçı çizgiler kazandı. "Muharebe taktikleri her türlü duruma uygulanabilir, Muavin. Ve Baş Büyücü bir taktikçi değil." Dönüp basamakları önden çıktı. İki muhafız yeni takılmış gibi görünen bronz şeritli kapı kanatlarını açtı. Baş Yumruk ile Muavin içeri girdiler.

Aşağı yukarı her dört metrede bir iki yanında kapılar olan uzun, geniş bir koridorda ilerlediler. Her bir kapının önünde eli silahlı piyadeler nöbet tutuyordu. Tazı'yla yaşanan hadisenin, ihtiyatı neredeyse absürd bir seviyeye çıkarmış olduğu Lorn için apaçık ortadaydı. Derken kadının aklından bir düşünce geçti. "Baş Yumruk, hiç canına kastedildi mi?"

Dujek'in homurtusu keyifliydi. "Son bir hafta içinde dört kez, Muavin. İnsan zamanla alışıyor. Tüm bu piyadeler burada gönüllü olarak bulunuyorlar – artık bana kulak bile asmıyorlar. Son suikastçı öyle fena doğrandı ki kadın mı yoksa erkek mi olduğunu anlayamadım."

"Lejyonlarında çok Yedi Kent yerlisi var mı, Baş Yumruk?"

"Evet. İstediklerinde haddinden fazla sadık olabiliyorlar."

Acaba neye sadıklar? diye merak etti Lorn. *Ve kime?* Orduya Yedi Kent'ten katılan acemiler bugünlerde başka yerlere gönderiliyordu. İmparatoriçe, Dujek'in askerlerinin anavatanlarının apaçık isyanın eşiğinde olduğunu öğrenmesini istemiyordu. Öyle haberler Genabackis'teki dengeleri değiştirebilir ve bu da Yedi Kent'i tetikleyebilirdi. Hem Lorn hem de İmparatoriçe durumun

ne kadar tehlikeli bir hâl aldığını biliyorlardı ve hasarı onarmaya çabalarken adımlarını çok dikkatli atmaları gerekiyordu.Ve Tayschrenn'in büyük bir sorun teşkil ettiği artık belli olmuştu.

Muavin, Dujek'in desteğine Dujek'in onunkine duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğunu fark etti.

Çift kanatlı devasa bir kapının bulunduğu koridorun sonuna vardılar. Kapının her iki yanındaki askerler Baş Yumruk'u selamlayıp kanatları açtılar. Ötedeki büyük odaya, tam ortasına yerleştirilmiş ahşap masa hâkimdi. Masanın üstü haritalarla, tomarlarla, mürekkeple ve boya kavanozlarıyla doluydu. Dujek ile Lorn'un içeri girmelerinin ardından kanatlar arkalarından kapatıldı.

"Tayschrenn gelişinden haberdar edildi ama biraz gecikecek," diyen Dujek masanın kenarına oturdu. "Son zamanlarda Pale'da yaşanan hadiselerle ilgili soruların varsa şimdi sor."

Lorn, yaşlı adamın ona Tayschrenn'in ağzından çıkmayan cevaplar duyması için fırsat tanıdığını biliyordu. Tabii gerçeğin hangi versiyonunu kabul edeceğine kendisi karar verecekti. Dujek'in muharebe taktikleri hakkındaki yorumunu takdir etmeye başladı. Yakındaki bir sandalyeye gidip minderine yavaşça yerleşti. "Pekâlâ, Baş Yumruk. Önce ufak meseleler. Moranthlılarla hiç sorun yaşadın mı?"

Dujek kaşlarını çattı. "Bunu sorman ne komik. Bazı konularda giderek alicenaplaşıyorlar. Sarı lejyonlarını –seçkin savaşçılarını– Caladan Brood'la savaştırmakta akla karayı seçtim. Görünüşe göre onu düşman gözüyle bakılamayacak kadar onurlu kabul ediyorlar. Aramızdaki ittifak bir süre sallantıdaydı ama sonunda yürüyüşe geçtiler. Yakında Siyahları da peşlerinden göndereceğim."

Lorn kafa salladı. "Genabaris'te Yeşillerle ve Mavilerle de benzer sorunlar yaşıyoruz," dedi. "Bu da neden karadan geldiğimi açıklıyor. İmparatoriçe ittifaktan en iyi şekilde yararlanmamızı öneriyor çünkü çok uzun sürmeyebilir."

"Fazla bir seçeneğimiz yok," diye homurdandı Dujek. "Bahar çıkarmasında kaç lejyon alacağım?"

Lorn tereddüt etti. "Iki. Bir tane de Wickan kargıcı alayı. Wickanlar ve On Birinci Lejyon gemilerden Nathilog'da inecek. Do-

kuzuncu ise Nisti'te karaya çıkacak ve mecburi askerlerden oluşan kuvvetlere katılacak – İmparatoriçe bu ikinci takviye kuvvetin Tilki Geçidi'ndeki Kızıl Muhafızları dağıtmaya yeteceğine ve böylece Brood'un kanadını savunmasız bırakacağına güveniyor."

"Öyleyse İmparatoriçe ahmağın teki," dedi Dujek sert bir ses tonuyla. "Mecburi askerler neredeyse hiçbir işe yaramazlar, Muavin ve Kızıl Muhafızlar gelecek yılın bu zamanlarında Nisst, Treet, Tek Gözlü Kedi, Porule ve Garalt'ı özgürlüğüne kavuşturup—"

"Listenin farkındayım." Lorn birdenbire ayağa kalktı. "Gelecek yıl iki lejyon daha alacaksın, Baş Yumruk. O kadar."

Dujek bakışlarını masanın üstüne raptiyelenmiş haritada tutarak bir müddet düşündü. Lorn bekledi. Adamın gelecek mevsimki sefere yönelik planlarını değerlendirerek yeniden düzene soktuğunu, bir levazım ve bölüşüm dünyasına girip Caladan Brood'un ve de Kızıl Muhafızlar komutanı Prens K'azz'ın hareketlerini öngörmeye çalıştığının bilincindeydi. Dujek nihayet genzini temizledi. "Muavin, çıkarmaları tersine çevirmek mümkün mü? On Birinci ile Wickan kargıcıları doğu kıyısında, Elma'nın güneyinde karaya çıksınlar. Dokuzuncu ise aynı şeyi batı kıyısında, Laleler'de yapsın."

Lorn masaya yaklaşıp haritayı inceledi. *Laleler mi? Neden orası?* Bu hiç mantıklı değildi. "İmparatoriçe planlarında neden değişiklik yaptığını merak edecektir, Baş Yumruk."

"Yani 'belki' demek istiyorsun." Dujek çenesindeki kısa sakalları sıvazlayıp ardından sertçe kafa salladı. "Pekâlâ, Muavin. Öncelikle mecburiler Tilki Geçidi'ni tutamazlar. Takviye kuvvetlerimiz gelinceye dek Kızıl Muhafızlar kuzey topraklarına girmiş olur. O bölgenin büyük bölümü ekili arazilerden ve otlaklardan müteşekkil. Mecburileri Nisst'e geri çekerek ricat ederken taşrayı yakıp yakacağız. Geriye hiç ekin, hiç besi hayvanı kalmayacak. K'azz'ın ihtiyaç duyacağı bütün erzakı yanında taşıması gerekecek. Bak, Muavin; hareket hâlindeki bir ordu, yani bozguna uğratılan başka bir ordunun peşindeki bir ordu ikmal kervanını mutlaka geride bırakır, düşmana yetişip ölüm vuruşunu indirme telaşıyla onu peşi sıra uzatır. İşte Wickan kargıcıları orada devreye girecekler."

Lorn, Wickanların doğma büyüme akıncılar olduklarının farkındaydı. O tür bir taşrada ele avuca sığmaz, çarçabuk saldırarak ölümcül sonuçlar doğururlardı. "Peki ya On Birinci? Tüm bu süreçte onlar nasıl bir rol oynayacaklar?"

"Üçte biri Nisst'te konuşlandırılacak. Geri kalanı hızla Tilki Geçidi'ne yürüyecek."

"Caladan Brood, Karaköpek Ormanı'nın güneyinde kalırken mi? Bu hiç mantıklı değil, Baş Yumruk."

"Moranthlılardan sonuna kadar yararlanmamızı önerdin, değil mi? Eh, Moranthlılar Kuorllarıyla beraber Laleler'den muazzam bir nakil gerçekleştirecekler." Haritayı incelerken Dujek'in gözleri kısıldı. "Ben kuvvetlerimi buraya getirip Brood'un güneyinde konuşlandırıncaya kadar Dokuzuncu'yu Karaköpek Bataklığı'nın güneyinde istiyorum. Sarıların ve Siyahların toplu taarruzu onu kucağımıza düşürürken müttefiki Kızıl Muhafızlar, Tilki Geçidi'nin yanlış tarafında sıkışıp kalacak."

"Bütün bir lejyonu havadan nakletmeye mi niyetlisin?"

"İmparatoriçe ömrünü doldurmadan önce bu savaşın kazanılmasını istiyor mu istemiyor mu?" Dujek masanın başından ayrılıp volta atmaya koyuldu. "Tabii bütün bunlar teoriden ibaret," dedi, aniden kuşkuya kapılmışçasına. "Brood'un yerinde olsam..." Sesi kısılıp gitti, ardından da Muavin'e döndü. "Nakliye emirleri tersine çevrilecek mi?"

Lorn adamın yüzünü inceledi. İçinden bir ses ona Baş Yumruk'un az önce sezgisel bir çıkarımda bulunduğunu ve bunun Caladan Brood'la bir ilgisi olduğunu söyledi. Ayrıca Dujek'e göre durum artık sahiden de teorikti. Haritayı tekrar gözden geçirerek Dujek'in gördüğünü görmeye çalıştı. Fakat çabası boşunaydı; o bir taktikçi değildi. Dujek'in düşüncelerini tahmin etmek zaten yeterince zordu; hele aynı şeyi Caladan Brood konusunda yapmak imkânsızdı. "Planın riskli olsa da İmparatoriçe adına resmen kabul edilmiştir. İsteklerin yerine getirilecek."

Dujek gönülsüzce kafa salladı.

"Tayschrenn gelmeden önce bir şey daha sormak istiyorum, Baş Yumruk. Buraya bir Gölge Tazısı mı geldi?"

"Evet," dedi adam. "Ben o esnada burada değildim ama hayvanın arkasında bıraktığı vahşeti gördüm. Yırtıkyelken olmasaydı her şey çok daha kötü sonuçlanırdı."

Dujek'in gözlerinde bir korku parıltısı gören Lorn'un aklı iki yıl önce Itko Kan'ın batısındaki sahil yolunda karşılaştığı o sahneye gitti. "Tazıların yıkımını daha önce de gördüm," dedi yaşlı adamla göz teması kurarak.

Bakıştıkları o anda derin bir şey paylaştılar. Sonra Dujek bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Şu Yırtıkyelken," dedi Lorn, kapıldığı üzüntüyü gizlemek için, "çok becerikli bir efsuncu olmalı."

"Tayschrenn'in Ay Tohumu'na düzenlediği saldırıdan canlı çıkan tek heyet büyücüsü o," karşılığını verdi Dujek.

"Öyle mi?" Lorn'a göre bu bilgi daha bile dikkat çekiciydi. Dujek'in herhangi bir şüpheye kapılıp kapılmadığını merak etti ama adamın bir sonraki sözleri içini rahatlattı.

"Yırtıkyelken her iki hadisede de şansının yaver gittiğini söyledi. Haklı da olabilir."

"Uzun zamandır bir heyet büyücüsü mü?" diye sordu Lorn.

"Ben komutayı devraldığımdan beri. Belki sekiz dokuz yıldır."

Yırtıkyelken isminin yaptığı çağrışım o anda Lorn'un yüreğini sıkan zırhlı bir yumruk misali geri geldi. Kadın kendini tekrar oturmaktan alıkoyamadı ve Dujek gözlerinde samimi bir kaygıyla ona doğru bir adım attı.

"Yaralarının tedavi edilmesi lazım," dedi adam içtenlikle. "Beklememem gerekirdi."

"Hayır, hayır, sorun yok. Sadece yorgunum."

Baş Yumruk onu soran gözlerle inceledi. "Biraz şarap ister misin, Muavin?"

Lorn kafasını sallayarak kabul etti. *Yırtıkyelken. Bu mümkün olabilir mi?* Kadını gördüğü zaman anlayacaktı. O zaman gerçeği bilecekti. "Dokuz yıl," diye mırıldandı. "Fare."

"Efendim?"

Kafasını kaldırınca Dujek'i karşısında buldu. Baş Yumruk ona bir kupa şarap uzattı. "Yok bir şey," diyen Lorn kupayı aldı. "Teşekkürler."

Kapının açılmasıyla ikisi de döndü. Yüzü öfkeyle çarpılmış Tayschrenn fırtına gibi içeri girip Dujek'in üstüne yürüdü.

"Lanet olsun sana," dedi Baş Büyücü, dişlerini sıkarak. "Bu işte bir parmağın varsa mutlaka öğreneceğim. Sözüm söz."

Dujek bir kaşını kaldırdı. "Hangi işte parmağım varsa, Baş Büyücü?" diye soğukkanlılıkla sordu.

"Az önce Sicil Dairesi'ndeydim. Yangın çıkmış. Bina bir fırının içine benziyordu."

Lorn ayağa kalkıp aralarına girdi. "Baş Büyücü Tayschrenn," dedi alçak ve tehlikeli bir ses tonuyla, "belki bir bürokratın ofisindeki yangının niye diğer tüm mevzulardan önemli olduğunu bana söylemek istersin."

Tayschrenn gözlerini kırpıştırdı. "Kusura bakma, Muavin," dedi kendini tutarak, "ama Sicil Dairesi'nde şehrin nüfus kayıtları vardı." Kara gözleri kadından ayrılıp Dujek'e odaklandı. "Pale'daki bütün soyluların isimleri orada bulunuyordu."

"Büyük talihsizlik," dedi Baş Yumruk. "Bir soruşturma başlattın mı? Personelim elbette ki emrine amadedir."

"Hiç gerek yok, Baş Yumruk," diye buruk bir üslupla konuştu sihirbaz. "Diğer tüm casusların ne güne duruyor?" Tayschrenn duraksadı, sonra bir adım geri çekilip Lorn'un önünde eğildi. "Selamlar, Muavin. Bu nezaketsiz karşılama için özürlerimi—"

"Özürlerini sonraya sakla," dedi Lorn istifini bozmadan. Dujek'e doğru döndü. "Şarap ve sohbet için teşekkürler," derken Tayschrenn'in gerildiğini memnuniyetle fark etti. "Herhalde bu akşam resmî bir yemek verilecektir?"

Dujek kafa salladı. "Elbette, Muavin."

"Rica etsem Yırtıkyelken'i de davet eder misin?" Baş Büyücü'nün bir kez daha irkilir gibi olduğunu hissetti ve Dujek'in kendisine çevrili bakışlarında yeni bir saygı gördü. Sanki bu sefer Dujek onun bu alandaki taktiksel becerisini kutluyordu.

Tayschrenn lafa karıştı. "Muavin, efsuncu Gölge Tazısı'yla girdiği çatışma sonucu rahatsızlandı," diyerek Dujek'e gülümsedi. "Eminim ki bütün bunlar Baş Yumruk tarafından sana tarif edilmiştir."

Yeteri kadar değil, diye esefle düşündü Lorn. Yine de Tayschrenn en kötüsünü düşünsün diye sustu. "Bir sihirbazın o hadiseye yönelik değerlendirmesini duymak isterim, Baş Büyücü," dedi.

"Kısa zaman içinde duyacaksın."

Dujek eğilerek selam verdi. "Yırtıkyelken'in sıhhatini sorup

soruşturacağım, Muavin. O yüzden müsaadenle artık gideyim." Tayschrenn'e doğru döndü ve onu da başıyla kısaca selamladı.

Tayschrenn tek kollu adamın odadan ayrılmasını seyretti, ardından kapı kanatlarının bir kez daha kapanmasını bekledi. "Muavin, içinde bulunduğumuz durum—"

"Absürd," diye hararetle tamamladı Lorn. "Kahretsin, Tayschrenn; sağduyun nerede? İmparatorluk ordusunun sahip olma ayrıcalığına eriştiği en kurnaz hergeleye kafa tuttun ve adam seni çiğ çiğ yiyor." Masaya doğru dönüp kupasını tekrar doldurdu. "Ve bunu hak ediyorsun."

"Muavin—"

Lorn sihirbazı tekrar karşısına aldı. "Hayır. Beni dinle, Tayschrenn. Direkt İmparatoriçe adına konuşuyorum. Ay'ın Tohumu'na saldırı düzenlemene isteksizce izin verdi – ama incelikten bu kadar yoksun olduğunu bilseydi öyle bir şeye asla müsaade etmezdi. Kendinden başka herkesi aptal mı sanıyorsun sen?"

"Dujek tek bir kişi," dedi Tayschrenn.

Lorn şaraptan ağız dolusu içti, sonra kadehi bırakıp alnını ovuşturdu. "Dujek düşmanımız değil," dedi bitkince. "Asla da olmadı."

Tayschrenn öne çıktı. "O İmparator'un adamıydı, Muavin."

"Dujek'in sadakatini sorgulamak küstahlıktır ve onu bize ihanet ettirse ettirse o küstahlık ettirebilir. Dujek tek bir kişi değil. Şu anda on bin kişi ve bir sene içinde yirmi beş bin kişi olacak. Üstüne gittiğinde geri adım atmıyor, değil mi? Hayır çünkü istese de atamaz. Arkasında on bin asker var – ve inan bana, onlar da senin üstüne gidecek kadar kızarlarsa karşılarında duramazsın. Dujek de o dalgaya kapılıp sürüklenir."

"Öyleyse Dujek bir hain."

"Hayır. O sorumlu olduğu ve hesap verdiği insanları önemseyen bir adam. İmparatorluk'un en iyilerinden biri. Eğer ihanet etmeye mecbur kalırsa, Tayschrenn, asıl hainler biziz demektir. Sözlerime kafan basıyor mu?"

Baş Büyücü'nün alnı derin, huzursuz bir çizgiyle ikiye ayrılmıştı. "Evet, Muavin," dedi usulca. "Basıyor." Başını kaldırdı. "İmparatoriçe'nin bana verdiği görev bana ağır geldi. Bunlar güçlü yönlerim değil. Belki de beni azletsen iyi olur."

Lorn bu öneriyi ciddiyetle değerlendirdi. Büyücüler doğaları gereği asla sadakat uyandırmazlardı. Korku, evet. Tabii korkudan doğan bir saygı da. Ama bir büyücünün anlamakta veya başa çıkmakta zorlandığı bir şey varsa sadakatti. Lakin uzun zaman önce sadakat uyandırabilen bir büyücü çıkmıştı – ve o kişi İmparator'dan başkası değildi. "Baş Büyücü," dedi kadın, "hepimiz de bir konuda hemfikir olduk. Yandaşların ortadan kaldırılması lazım. İmparator'a arka çıkmış ve hâlâ hatırasına tutunan herkes bilinçli veya bilinçsiz olarak ilelebet bize karşı çalışacaktır. Dujek buna bir istisna ve onun gibi bir avuç kişi daha var. Bunları kaybetmemeliyiz. Diğerlerininse ölmeleri lazım. Asıl risk onları bu gerçekten haberdar etmekte yatıyor. Çok alenen harekete geçersek İmparatorluk'u yok edebilecek boyutlarda bir isyanla karşı karşıya kalabiliriz."

"Dujek ve Yırtıkyelken dışında," dedi Tayschrenn, "herkesi temizledik. Alakarga ile mangasıysa sana kalıyor, Muavin."

"Şansımız yaver giderse onları da halledeceğiz," dedi Lorn, sonra Baş Büyücü'nün surat ekşitmesi üzerine kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Tayschrenn ayağa kalktı. "Ejderhalar Destemi her gece açarım," dedi. "Oponn'un fâni meseleler dünyasına girdiğinden eminim. Yırtıkyelken'in kendi falı da şüphelerimi doğruladı."

Lorn ona sert gözlerle baktı. "O bir Üstat mı?"

"Benden çok daha fazla," diye itiraf etti Tayschrenn.

Lorn düşünüp taşındı. "Oponn'un müdahilliği hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Darujhistan," yanıtını verdi Tayschrenn.

Lorn gözlerini kapadı. "Ben de bunu diyeceğinden korkuyordum. Darujhistan'a ihtiyacımız var – hem de çok. Servetini elimize geçirirsek bu kıtanın belini kırabiliriz."

"Biliyorum, Muavin. Ama durum sandığından çok daha kötü. Diğer her şeyin yanı sıra Alakarga ile Yırtıkyelken'in her nasılsa işbirliği yaptıklarına inanıyorum."

"Yüzbaşı Paran'a ne olduğundan haber var mı?"

"Hiç yok. Biri onu veya cesedini saklıyor. Öldüğüne inanasım geliyor, Muavin; ama ruhu henüz Hood'un Kapısı'ndan geçmedi ve bunu ancak bir büyücü engelleyebilir."

"Yırtıkyelken mi?"

Baş Büyücü omuz silkti. "Mümkündür. Yüzbaşının tüm bu yaşananlardaki rolü hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum."

Lorn tereddüt etti. "Uzun, zahmetli bir arayışla meşguldü."

Tayschrenn homurdandı. "Belki aradığını bulmuştur."

Lorn onu süzdü. "Belki. Söyle bana, Yırtıkyelken ne kadar yetenekli?"

"Baş Büyücü olmaya yetecek kadar," dedi Tayschrenn. "Bir Tazı'nın saldırısından sağ kurtulmaya ve onu kaçırtmaya yetecek kadar. Bunun mümkün olabileceğini sanmazdım. Ben bile öyle bir şeyi başarmakta zorlanırım."

"Belki de yardım almıştır," diye mırıldandı Lorn.

"Bak bunu düşünmemiştim."

"Artık düşün," dedi Lorn. "Ama evvela İmparatoriçe çalışmalarını sürdürmeni istiyor – tabii Dujek'e karşı değil. Darujhistan'daki görevimin ters gitmesi ihtimaline karşı bir aracı olarak burada bulunman lazım. Pale'ın işgalini yönetmekle uğraşma. Dahası Oponn'un ortaya çıkışıyla ilgili ayrıntıları Dujek'le paylaşacaksın. Eğer bir tanrı kavgaya karıştıysa, Dujek'in bunu bilme ve ona göre plan kurma hakkı var."

"Oponn oyundayken nasıl plan kurulabilir ki?"

"Sen orasını Dujek'e bırak." Lorn, adamın yüzünü inceledi. "Bu talimatlar arasında aklına yatmayan var mı?"

Tayschrenn gülümsedi. "Aslına bakarsan, Muavin, yüreğime su serpildi."

Lorn kafa salladı. "Güzel. Şimdi bana alelade bir şifacı ve kalacak bir konut lazım."

"Elbette." Tayschrenn hızla kapıya gitti, sonra duraklayıp döndü. "Muavin, buraya geldiğine sevindim."

"Teşekkürler, Baş Büyücü." O ayrıldıktan sonra Lorn koltuğuna yerleşti ve aklı dokuz yıl öncesine, bir çocuğun tecrübe ettiği görüntülere ve seslere, Fare Semti'ndeki bir geceye –genç bir kızın hayal edebileceği her kâbusun gerçekleştiği belirli bir tanesine– gitti. Her yerde kan olduğunu hatırlıyordu. Annesinin, babasının ve ağabeyinin yüzlerini de – esirgendiklerini, kanın kendilerine ait olmadığını kavrayınca uyuşmuş yüzlerini. Anılar

bir kez daha zihninde kol gezerken rüzgârlar ölü dalları pençelercesine havada hışırdayan bir ismi taşıdı. Lorn'un dudakları aralandı ve bir kelime fısıldadı. "Yırtıkyelken."

Efsuncu yatağından kalkacak kuvveti bulmuştu. Şimdi pencerenin önünde duruyor, bir eliyle çerçeveden destek alarak aşağıdaki askerî arabalarla dolu sokağa bakıyordu. Levazım subaylarının "ikmal" dedikleri sistematik yağmaya başlanalı çok olmuştu. Kendisinin de aralarından biri olduğu subay kadrosunun yerleşimi için soyluları ve şehir eşrafını aile malikânelerinden çıkarma süreci günler önce sona ermişti. Dış surların onarımı, kırılmış kapıların yenilenmesi ve "Ay yağmurundan" arta kalanların temizlenmesi ise tüm hızıyla sürüyordu.

Yırtıkyelken temizliğin ilk safhasında şehir sokaklarını tıka basa doldurmuş olması kaçınılmaz ceset nehrini –ezilmiş bedenlerin ağırlığı altında gıcırdayan at arabalarını, yangınların kavurup kılıçların biçtiği solgun bedenleri, farelerin kemirip kuzgunların gagaladığı erkek, kadın ve çocukları– görmediği için memnundu. Aynı sahneye daha önce tanıklık etmişti ve bir daha etmek gibi bir arzusu yoktu.

Şok ve dehşet zamanla akıp giderek gözden kaybolmuştu artık. Çiftçiler ve tüccarlar, hem işgalcilerin hem de işgal edilenlerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere, saklandıkları yerlerden çıktıkça olağan sahneler geri geliyordu. Malazan şifacıları şehirde tarama yaparak veba oluşumunu önlemişler ve dokundukları herkesin sıradan hastalıklarını iyileştirmişlerdi. Önlerine çıkan hiçbir vatandaş geri çevrilmemişti. Ve bu duyarlılık kusursuzca planlanmış uzun geçiş sürecini başlatmıştı.

Yırtıkyelken yakında soylu sınıfının kıyımdan geçirileceğini, en açgözlü ve en az sevilen soyluların darağacından sallandırılacaklarını biliyordu. Üstelik idamlar alenen gerçekleştirilecekti. Her el haklılığına inanılan bir şevkle kana bulanacak, tecrübelerle sabitlenmiş bu prosedür ilkel bir öç arzusu dalgasıyla orduya katılımları patlatacaktı. O ellere kılıç tutuşturulmasıyla komplo tamamlanacak ve bütün oyuncular gayenin –İmparatorluk'un gayesinin– bir sonraki kurbanları için çıkılacak ava iştirak edecekti.

Efsuncu bu sürecin doğal seyrini buna benzer yüz farklı şehirde görmüştü. Asıl hükümdarlar ne denli hoşgörülü, soylular ne denli cömert olurlarsa olsunlar, İmparatorluk'un sözü –kudretinin de desteğiyle– geçmişi bir iblisler tiranlığına çevirirdi. İnsanlık hakkındaki bu üzücü gerçek, Yırtıkyelken'in bu durumdaki rolü yüzünden daha da buruk bir ders hâline gelirdi.

Kadının zihninde bir kez daha Köprüyakarlar'ın çehreleri belirdi. Bu görüntü etrafındaki her şeye yönelttiği karamsar bakışın tuhaf bir tezadıydı. Alakarga köşeye kıstırılmış, daha doğrusu köşenin dört bir yandan üstüne geldiği bir adamdı. İnançlarının çöküşü ve güvendiği şeylerin onu yüzüstü bırakması sonucu insanlıkla arasında kalan tek bağ mangası, yani gitgide küçülen ve artık değer verdiği yegâne kişiler olan bir avuç insandı. Yine de her şeye rağmen ayak diretiyor ve kendini savunuyordu – hem de en sert şekilde. Yırtıkyelken onun en sonunda galip geleceğini, bu dünyanın İmparatorluk'tan arındırıldığını görecek kadar yaşayacağını düşünüyordu – hayır, buna inanmak istiyordu.

Tez Ben ile Kalam, çavuşlarının omuzlarındaki sorumluluğu yüklenme derdindeydiler. Adama sevgilerini göstermelerinin tek yolu buydu ama tabii asla böyle bir ifade kullanmazlardı. Yırtıkyelken aynı şeyi, Üzgün hariç, diğerlerinde de görüyordu; lakin onlar bunu, efsuncunun sevimli bulduğu bir çaresizlikle, Alakarga'yı bu kerih yerin ağırlığından kurtarmaya yönelik çocuksu bir arzuyla yapıyorlardı.

Yırtıkyelken onlara mümkün olduğuna ihtimal verdiğinden daha derin duygular besliyordu. O duygular yanıp yok olduğuna ve küllerinin sessiz bir matemle dağıldığına inandığı, hiçbir büyücünün taşımayı göze alamayacağı bir çekirdekten doğuyordu. Yırtıkyelken tehlikenin farkındaydı ama bu farkındalık her şeyi daha cazip kılıyordu.

Üzgün ise başka bir meseleydi ve Yırtıkyelken'in genç kadını düşünesi bile gelmiyordu.

Böylece geriye bir tek Paran kalıyordu. Yüzbaşı konusunda ne yapacaktı? Adam şu an odada, onun arkasındaki yatakta otururak kılıcı Kısmet'i yağlıyordu. Yırtıkyelken dört gün önce uyandığından beri fazla konuşmamışlardı. Ortada hâlâ kuşku duyulacak çok şey vardı.

Belki onları birbirlerine bu kadar çeken de bu gizem, bu belirsizlikti. Ve o çekim barizdi: şimdi bile adama sırtı dönük olmasına rağmen Yırtıkyelken gergin bir ipliğin onları birbirine bağladığını hissedebiliyordu. Aralarında her nasıl bir enerji yanıyorsa, tehlikeli geliyordu. Bu da heyecanı artırıyordu.

Yırtıkyelken iç geçirdi. Sırma daha o sabah, hevesli ve bir şeyden tedirgin bir hâlde çıkagelmişti. Sorulara cevap vermemişti ama efsuncu, Sırma'nın bir iz bulduğundan ve o izin kuklayı Pale'dan çıkarıp Darujhistan'a götüreceğinden şüphelenmişti.

Bu mutluluk verici bir düşünce değildi.

Kapısının önüne koyduğu müdafaaların tetiklenmesiyle gerildi. Hızla Paran'a doğru döndü. "Bir ziyaretçi," dedi.

Adam elinde Kısmet'le ayağa kalktı.

Efsuncu elini ona doğru salladı. "Artık görünür değilsin, Yüzbaşı. Hiç kimse varlığını da sezemez. Ses çıkarma ve burada bekle." Dış odaya çıktığı sırada kapı hafifçe çalındı.

Yırtıkyelken kapıyı açınca koridorda genç bir piyadeyle karşılaştı. "Ne var?" diye öğrenmek istedi.

Piyade eğilerek selam verdi. "Baş Yumruk Dujek sıhhatinizi merak ediyor, Efsuncu."

"Çok daha iyiyim," dedi kadın. "Nezaket göstermiş. Şimdi izin verirsen—"

Piyade çekinerek onun sözünü kesti. "Az önceki gibi bir cevap verdiğiniz için Baş Yumruk'un sizi bu akşam ana binada düzenleyeceği resmî yemeğe davet ettiğini iletmem gerekiyor."

Yırtıkyelken içinden sövdü. Doğruyu söylememesi gerekirdi. Fakat artık çok geçti. Komutanından gelen bir "daveti" geri çeviremezdi. "Baş Yumruk'a akşam yemeğinde ona eşlik etmekten onur duyacağımı bildir." Aklına bir fikir geldi. "Başka kimlerin iştirak edeceklerini sorabilir miyim?"

"Baş Büyücü Tayschrenn, Genç Toc adında bir ulak ve Muavin Lorn."

"Muavin Lorn burada mı?"

"Bu sabah geldi, Efsuncu."

Of, Hood'un Nefesi aşkına. "Cevabımı ilet," dedi Yırtıkyelken, içinde kabaran korku dalgasına direnerek. Kapıyı kapattı, sonra piyadenin çizmelerinin koridordan aşağı aceleyle uzaklaştığını duydu.

"Sorun ne?" diye karşı kapı aralığından sordu Paran.

Yırtıkyelken ona doğru döndü. "O kılıcı kaldır, Yüzbaşı." Elbise dolabına gitti ve çekmeceleri eşelemeye başladı. "Bir akşam yemeğine katılacağım," dedi.

Paran yanına geldi. "Resmî bir toplantı."

Yırtıkyelken dalgınca kafa salladı. "Tayschrenn yetmezmiş gibi, Muavin Lorn da orada olacakmış."

"Demek Muavin nihayet geldi," diye mırıldandı Yüzbaşı.

Yırtıkyelken donakaldı. Yavaşça genç adama doğru döndü. "Gelmesini bekliyordun, değil mi?"

Şaşıran Paran ona ürkek gözlerle baktı.

Yırtıkyelken adamın aslında kendi kendine mırıldandığını, bunu ona hitaben söylemediğini anladı. "Kahretsin," diye tısladı. "Onun hesabına çalışıyorsun!"

Yüzbaşı hızla arkasına dönerek net bir cevap verdi. Onun yatak odasına girip gözden kaybolmasını seyrederken Yırtıkyelken'in düşünceleri âdeta bir hiddet fırtınasıydı. Komplonun telleri artık zihninde tınlamaktaydı. Tez Ben kuşkularında haklı çıkmıştı: Mangayı öldürme amaçlı bir plan yürürlüğe koyulmuştu. Bu durum Yırtıkyelken'in canını da riske atar mıydı? Efsuncu bir karar vermeye yaklaştığını hissetti. O kararın ne olduğundan emin değildi ama artık düşünceleri bir istikamete ve bir çığın durdurulamaz ivmesine sahipti.

Genç Toc, İmparatorluk karargâhına girdiği sırada yedinci çan çalıyordu.

Adam davetiyesini bir diğer asık suratlı, tedirgin muhafıza gösterdi ve yemek salonuna doğru ana koridorda yoluna devam etmesine gönülsüzce izin verildi. Toc'un karnı huzursuzlukla çalkalanıyordu. Davetin Muavin'den geldiğini biliyordu ama Lorn da ötekiler kadar kestirilemez ve çıkarcı olabilirdi. O anda yaklaşmakta olduğu kapının arkasında hepsi de gelişini açlıkla bekleyen engereklerle dolu bir çukur bulunabilirdi.

Toc yediklerini midesinde tutup tutamayacağını, sonra da yaralı yüzünün durumunu göz önünde bulundurarak diğerlerinin aynı şeyi yapıp yapamayacaklarını merak etti. Yara izleri öteki

askerler arasında hiç dikkat çekmezdi: Dujek'in ordusunda en az birkaç tane yara izi taşımayan askerlerin sayısı azdı. Sahip olduğu birkaç arkadaşı sadece hâlâ yaşıyor olmasına minnettardı.

Yedi Kent'te, bir gözün kaybının aynı zamanda iç görünün doğumu olduğuna yönelik bir batıl inanç vardı. O inanç son iki haftada Toc'a en az bir düzine kez hatırlatılmıştı. Yine de gözüne karşılık gizli bir yetenek kazanmış değildi. Ara sıra zihninde kavurucu ışıkların çaktığı olurdu ama Toc bunun gözünün son gördüğü şeyin –ateşin– anısından öteye geçmediği fikrindeydi.

Ve şimdi İmparatoriçe hariç, İmparatorluk'un en seçkin şahsiyetleri arasında yer alacaktı. Yarası ansızın bir utanç kaynağı olup çıkmıştı. Orada savaşın dehşetlerinin bir kanıtı olarak öylece oturacaktı. Toc yemek odası kapısının hemen dışında çakılıp kaldı. Muavin onu neden davet etmişti? Tereddüt etti, ardından omuz silkip içeri girdi.

Dujek, Tayschrenn ve Muavin hep beraber ona doğru döndüler. Genç Toc eğilerek selam verdi.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Muavin Lorn. İki adamla beraber üç şömineden girişin karşısındaki duvarda bulunan en büyüğünün yakınında duruyordu. "Lütfen aramız katıl. Beklediğimiz sadece bir konuk daha kaldı."

Toc yanlarına giderken Dujek'in sırıtışına minnettardı. Baş Yumruk kristal kadehini şömine rafına bıraktı ve bile bile sol kolunun çotuğunu kaşıdı.

"Bahse varım bazen aklını kaçıracak gibi oluyorsundur," dedi yaşlı adam, sırıtışı genişleyerek.

"Ben yaramı iki elimle birden kaşıyorum," dedi Toc.

Dujek bir kahkaha attı. "Bir içki ister misin?"

"Teşekkürler." Dujek'in uzattığı kadehi alırken Lorn'un inceleyen bakışlarını fark etti. Yakındaki bir sehpada duran kristal sürahiyi alırken gözü Baş Büyücü'ye takıldı ama Tayschrenn dikkatini Lorn'un arkasında çıtır çıtır yanan ateşe vermişti.

"Atın toparlandı mı?" diye sordu Muavin.

Toc kadehini doldururken kafa salladı. "Son kontrolümde amuda kalkıyordu," dedi.

Lorn alaya alınıp alınmadığından emin değilmişçesine çekingen bir tebessüm etti. "Beni canlı tutmakta oynadığın hayati

rolü, at sırtındayken nasıl art arda dört ok atıp dört Barghast'ı devirdiğini anlatıyordum."

Toc ona sert bir bakış attı. "O son iki atışı yapabileceğimi hiç sanmazdım," dedi. Yarasını kaşıma dürtüsüne direnerek şarabını yudumladı.

Dujek homurdandı. "Babanın da insanları şaşırtmak gibi bir huyu vardı. Onu özlememek elimde değil."

"Benim de," yanıtını verdi Toc, boynunu bükerek.

Bu sohbeti izleyen mahcup sessizlik, neyse ki son misafirin gelişiyle bozuldu. Kapı savrularak açılırken Toc diğerleriyle beraber döndü. Girişte duran kadını görünce şaşırdı. Bu Yırtıkyelken miydi? Kadını şimdiye kadar savaş kıyafetinden başka bir şey giyerken görmemişti ve şu anda afallayıp kalmıştı. *Vay be*, diye aklından geçirdi. *Hiç fena değilmiş – tabii etine dolgun hatunlardan hoşlanıyorsan.* Hafifçe sırıttı.

Lorn, efsuncunun gelişine nidaya benzer bir ses çıkararak tepki verdi. "Daha önce tanışmıştık ama hatırlayacağından kuşkuluyum."

Yırtıkyelken gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım öyle bir şey aklımda kalırdı," dedi ihtiyatla.

"Ben sanmam. O sırada henüz on bir yaşındaydım."

"Öyleyse yanılıyor olmalısın. Çocuklarla nadiren etkileşimim olur."

"Siz orayı silip süpürdükten bir hafta sonra Fare Semti'ni yaktılar, Yırtıkyelken." Lorn'un sesindeki zar zor kontrol altında tutulan hiddet herkesin gerilmesine yol açtı. "Sağ bıraktıklarınız Mock'un Çukuru'na yerleştirildiler. Annem, babam ve ağabeyim o veba dolu mağaralarda son nefeslerini verdi."

Yırtıkyelken'in yuvarlak yüzündeki kan çekildi.

Şaşkına dönen Toc ötekilere göz gezdirdi. Dujek yüzünü ifadesiz tutsa da Lorn'u inceleyen gözlerinin arkasında bir fırtına kopuyordu. Efsuncuya bakan Tayschrenn'in yüzündeyse ani bir idrak ışığı belirdi.

"O ilk görevimizdi," dedi Yırtıkyelken usulca.

Lorn'un titrediğini gören Toc nefesini tuttu. Fakat kadın konuştuğunda ses tonu kontrollü, sözleri ölçülüydü. "Bir açıklama yapılması gerekiyor." Baş Yumruk Dujek'e döndü. "Acemi bir bü-

yücü heyetiydiler. Malaz Şehri'nde yeni komutanlarını beklerlerken Pençe Efendisi efsun karşıtı bir ferman yayımladı. Orayı arındırmaları için Eski Kent'e –Fare'ye– gönderildiler. Görevlerini ifa ederlerken..." boğazı düğümlendi, "...ayrım gözetmediler." Dikkatini tekrar Yırtıkyelken'e yöneltti. "Bu kadın da o büyücülerden biriydi. Efsuncu, o gece ailemle beraber geçirdiğim son gece oldu. Hemen ertesi gün Pençe'ye teslim edildim. Ailemin ölüm haberi benden yıllarca saklandı. Lakin," derken sesi bir fısıltıya indi, "o geceyi çok iyi hatırlıyorum. Akan kanları, çığlıkları..."

Yırtıkyelken konuşamaz gibiydi. Odadaki atmosfer yoğun, boğucu bir hâl almıştı. Efsuncu nihayet bakışlarını Muavin'den ayırıp Dujek'e hitap etti. "Baş Yumruk, o bizim ilk görevimizdi. Kontrolü kaybettik. Hemen ertesi gün subay kadrosundan istifa ettim ve başka bir Ordu'ya atandım." Kendini toparladı. "Eğer Muavin bir duruşma düzenlemek istiyorsa savunma yapmayacağım ve idamımı adil bir ceza olarak kabul edeceğim."

"Makbuldür," karşılığını veren Lorn sol elini kılıcına koydu ve onu çekmeye hazırlandı.

"Hayır," dedi Baş Yumruk Dujek. "Makbul değildir."

Lorn donakaldı. Yaşlı adama dik dik baktı. "Rütbemi unutmuş gibisin."

"Hayır, unutmadım. Muavin, eğer İmparatorluk dahilinde İmparator adına suç işleyenlerin idam edilmelerinden yanaysan," deyip öne çıktı, "beni de onların arasına katmalısın. Hatta Baş Büyücü Tayschrenn'in de İmparator adına gerçekleştirilen dehşetlerden nasibini aldığı kanaatindeyim. Ve son olarak İmparatoriçe'nin ta kendisini de hesaba katmalıyız. Laseen ne de olsa İmparator'un Pençesi'ne komuta etti – hatta onu o kurdu. Dahası kısa süreli bile olsa ferman ondan çıkmıştı." Efsuncuya doğru döndü. "Ben de oradaydım, Yırtıkyelken. Alakarga'nın emriyle sizi dizginlemeye gönderilmiştim. Öyle de yaptım."

Yırtıkyelken başını iki yana salladı. "Alakarga'nın emriyle mi?" Gözleri kısıldı. "Bunda bir tanrının oyununun tadı var."

Dujek tekrar Muavin'e doğru döndü. "İmparatorluk kendi tarihine sahip ve hepimiz onun bir parçasıyız."

"Bu konuda," diye söze katıldı Tayschrenn, "Baş Yumruk'la aynı fikirdeyim, Muavin."

"Tüm bu resmiyete gerek yok," dedi Yırtıkyelken, gözünü Lorn'un üstünde tutarak. "Seni bu vesileyle bir düelloya davet ediyorum. Şahsen seni yok etme çabasıyla bütün sihir yeteneklerimden yararlanacağım. Sen de kılıcınla kendini koruyabilirsin, Muavin."

Toc bir adım öne çıktı. Ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Lorn'un bir Otataral kılıç taşıdığını, düellonun son derece haksız geçeceğini, kılıç her büyüyü yutacağı için saniyeler içinde öleceğini efsuncuya söylemek üzereydi. Fakat sonra Yırtıkyelken'in bütün bunları zaten bildiğini fark etti.

Dujek hızla Yırtıkyelken'e doğru döndü. "Eh be, kadın! Her şeyin sözcük seçimine dayandığını mı sanıyorsun? İdam, düello... Hiçbirinin zerre kadar önemi yok! Muavin'in yaptığı ve söylediği her şey İmparatoriçe Laseen adınadır." Lorn'a baktı. "Laseen'in sesi, onun iradesi olarak buradasın, Muavin."

Tayschrenn usulca konuştu. "Eskiden bir çocuk olan, bir ailesi bulunan Lorn adındaki o kadın," derken Muavin'i gözlerinde ıstırapla süzdü, "artık yaşamıyor. Muavin olduğu gün varlığı sona erdi."

Lorn kocaman açılmış gözlerle iki adama bakakaldı.

Yanındaki Toc, o sözlerin kadının iradesini örselemesini, öfkesini ezmesini, kimliğinin her kalıntısını un ufak etmesini seyretti. Lorn'un gözlerine bir kez daha İmparatoriçe Muavini'nin o buz gibi soğuk, umursamaz sükûneti yerleşti. Toc kalbinin hızla çarptığını hissetti. Az önce bir idama tanıklık etmişti. Lorn adındaki kadın bir yanlışı düzeltmek, adaleti sağlayıp bu eylemle hayata dönmek için geçmişin yoğun sisleri arasından çıkmıştı – ve çarçabuk engellenmişti. Dujek'in yahut Tayschrenn'in sözleri değil, Muavin adıyla bilinen şey tarafından.

"Elbette," diyen kadın elini kılıcından çekti. "Lütfen içeri buyur, Efsuncu Yırtıkyelken ve bizimle yemeğe otur."

Toc, kadının ifadesiz ses tonuna bakarak yaptığı davetin ona hiçbir maliyeti olmadığını söyledi – ve bu durum genç adamı dehşete düşürdü, onu iliklerine kadar sarstı. Attığı kısa bir bakış Tayschrenn ile Dujek'in de benzer duygular içinde olduklarını ortaya koysa da ikincisi bunu gizliyordu.

Yırtıkyelken yere yığılacakmış gibi görünse de Muavin'in davetine cevaben titrekçe kafa salladı.

Toc sürahiyi alıp fazladan bir kristal kadeh buldu. Efsuncunun yanına gitti. "Ben Genç Toc," dedi gülümseyerek, "ve senin bir içkiye ihtiyacın var." Bardağı ağzına kadar doldurup kadına verdi. "Yürüyüşe geçip de kamp kurduğumuzda o seyahat gardırobunu peşin sıra sürüklediğini görürdüm. Artık içinde ne olduğunu anlamış bulunuyorum. Efsuncu, insanın gözünü gönlünü açıyorsun."

Bakışlarına bir minnet ifadesi karışan Yırtıkyelken bir kaşını kaldırdı. "Seyahat gardırobumun böylesine ilgi çektiğini bilmezdim."

Toc sırıttı. "Korkarım İkinci'de alay konusu oldun. İster pusu ister plansız çatışma olsun, ne zaman beklenmedik bir şeyle karşılaşsak, düşman her seferinde senin seyahat gardırobundan çıkar, Efsuncu."

Dujek arkadan kahkahalarla güldü. "Ben de diyorum bu laf nereden çıktı. Onu öyle çok duydum ki – kendi subaylarımdan bile."

Odadaki atmosfer bir nebze gevşemesine rağmen hâlâ bir gerginlik mevcuttu. Lakin o gerginlik Yırtıkyelken ile Baş Büyücü Tayschrenn'in arasındaymış gibi görünüyordu. Muavin ne zaman dikkatini başka tarafa yöneltse, efsuncu bakışlarını ona çeviriyordu. Toc efsuncunun gözlerindeki şefkati görebiliyor, ona olan saygısı gitgide artıyordu. Yırtıkyelken'in yerinde olsaydı Lorn'a attığı her bakış korku dolu olurdu. Ayrıca Yırtıkyelken ile Tayschrenn arasında kopma tehlikesi olan fırtına, kuşkunun yanı sıra bir görüş farklılığından kaynaklanıyora benziyor, şahsi görünmüyordu.

Öte yandan Dujek'in istikrarlı varlığı dengeleyici bir etki yaratıyor olabilirdi. Toc'un babası Dujek'ten sık sık bahsetmiş, onun güçsüzlerle ve kendisinden daha az güçlülerle bağlantıyı asla koparmayan biri olduğunu söylemişti. Bu gruplardan ilkiyle muhatap olurken Dujek kendi eksikliklerini açığa vurmaktan çekinmezdi; ikincisiyle muhatap olurken ise iltihaplı eti alan bir cerrahın ustalığıyla şahsi hırsları kesip atan, geriye güveni ve dürüstlüğü genelgeçer özellikler olarak kabul eden şaşmaz bir göze sahipti.

Dujek'in, kendisi de dahil oradakilerle ve yemek dolu tepsiler

getiren uşaklarla girdiği rahat, sakin muhabbetleri gözlemlerken, Genç Toc yaşlı adamın İhtiyar Toc'un dost bildiği kişiden gözle görülür derecede değişmemiş olduğu izlenimine kapıldı. Baş Yumruk'un üstündeki baskıları bildiği için de bu durum Toc'u derinden etkiledi.

Lakin herkes yerini alır almaz ve ilk tabaklar servis edilir edilmez, idareyi Muavin Lorn devraldı. Anlaşılan önceki hadisenin Muavin nazarında kapandığına güvenen Dujek buna hiç itiraz etmedi.

Lorn o ürpertici, pes sesle Yırtıkyelken'e hitap etti. "Efsuncu, bir Gölge Tazısı'nı alt ettiğin ve vakitlice iyileştiğin için seni kutlamama izin ver. Tayschrenn'in o olayla ilgili olarak seni sorguladığını biliyorum ama öyküyü bir de senin ağzından duymak isterim."

Yırtıkyelken kadehini bıraktı ve tabağını kısaca süzdükten sonra Muavin'le göz teması kurdu. "Baş Büyücü'nün açıklamış olabileceği gibi tanrıların kavgaya karıştıkları artık apaçık ortada. Özellikle de İmparatorluk'un Darujhistan üzerindeki planlarına müdahil oldukları—"

Toc hemen ayağa kalktı. "Sanırım," dedi, "müsaadenizi istemeliyim. Burada konuşulanlar rütbemin çok üstünde—"

"Yerine otur, Genç Toc," diye buyurdu Lorn. "Sen burada Pençe'yi temsil ediyorsun ve bundan dolayı Pençe adına konuşmakla sorumlusun."

"Pençe'yi mi temsil ediyorum?"

"Evet."

Toc yavaşça oturdu.

"Lütfen devam et, Efsuncu."

Yırtıkyelken kafasıyla onayladı. "Oponn bu oyunda merkezî bir rol oynuyor. İkiz Maskaraların açılış hamlesi dalgacıklar yarattı –eminim Baş Büyücü de bunu doğrulayacaktır– ve böylelikle diğer tanrıların ilgisini çekti."

"Gölgetaht," dedi Lorn. Dönüp Tayschrenn'e baktı.

Baş Büyücü bunu doğruladı. "O tür bir tahminde bulunmak doğal. Lakin Tazı'nın saldırısından sonra o ihtimali canla başla araştırmama rağmen Gölgetaht'ın bize ilgi gösterdiğine dair hiçbir bulguya rastlamadım."

Lorn yavaşça nefes verdi. "Efsuncu, lütfen devam et."

"Tazı'nın varlığı bütünüyle tesadüfen tetiklendi," dedi Yırtıkyelken, Tayschrenn'e kısa bir bakış atarak. "Ejderhalar Destemle fal açarken Tazı kartına rastladım. Tüm Üstatlarda olduğu gibi imgenin bir dereceye kadar canlandığını fark ettim. Ona tüm dikkatimi verdiğimde sanki," genzini temizledi, "tamamen o kartın öbür tarafında –Gölge Üst Hanesi'nde– yaratılan bir geçit açıldı." Ellerini kaldırıp Baş Büyücü'ye uzun uzun baktı. "Bu mümkün olabilir mi? Gölge Âlem henüz Haneler arasında yeni. Gücü tamamıyla açığa çıkmış değil. Eh, her ne açıldıysa –bir geçit, bir yırtık– Tazı Dişli oradan çıkageldi."

"Öyleyse neden," diye sordu Tayschrenn, "odanda değil de sokakta belirdi?"

Yırtıkyelken gülümsedi. "Tahmin yürütebilirim."

"Lütfen yürüt," dedi Muavin.

"Odamda müdafaalar var," dedi Yırtıkyelken. "Bunların en içtekileri Üst Thyr."

Bunu duyunca irkilen Tayschrenn'in şaşırdığı her hâlinden belliydi.

"O tür müdafaalar," diye sözlerini sürdürdü Yırtıkyelken, "bir akım, çok hızlı çarpan bir kalbin atışı gibi gidip gelen bir dalga yaratır. Sanırım müdafaalarım Tazı'yı uzak tutmaya yetti çünkü geçiş hâlindeyken –kendi âlemiyle bizimkisi arasındayken– güçleri tümüyle açığa çıkmamıştı. Ancak geçişi tamamlamasının ardından tüm gücünü kullanabildi."

"Bir Gölge Tazısı'nı defetmeyi nasıl becerdin?" diye sordu Tayschrenn.

"Şans," diye hiç tereddüt etmeden yanıtladı Yırtıkyelken. Cevabı âdeta havada asılı kaldı ve Toc'a herkes yemeğini unutmuş gibi geldi.

"Diğer bir deyişle," dedi Lorn yavaşça, "Oponn'un müdahale ettiğine inanıyorsun."

"Evet."

"Neden?"

Yırtıkyelken bir kahkaha attı. "Bunu çözebilseydim, Muavin, mutlu bir kadın olurdum. Durum itibarıyla," derken neşesi kayboldu, "kullanılıyormuşuz gibime geliyor. Koskoca İmparatorluk bir piyon hâline geldi."

"Çıkar yol var mı?" diye sordu Dujek, herkesi irkilten bir hırıltıyla.

Yırtıkyelken omuz silkti. "Varsa bile Darujhistan'da yatıyor zira Oponn'un oyunu orayı merkez alır gibi görünüyor. Gerçi, Baş Yumruk, bizi Darujhistan'a çekmek Oponn'un tam da başarmayı istediği şey olabilir."

Toc dalgın bir edayla yarasını kaşıyarak arkasına yaslandı. Efsuncunun her şeyi anlatmadığından şüpheleniyor ama şüphesi için belirli bir kaynak tespit edemiyordu. Daha sert kaşındı. Yırtıkyelken istediği zaman dilbaz olabilirdi; öyküsündeyse bir sadelik vardı. En iyi yalanlar basit olanlardı. Yine de öbürleri gereğinden fazla kuşkulanmışa benzemiyordu. Efsuncu dikkatleri öyküsünden ayırıp gelecekteki olası sonuçlarına yöneltmişti. Kendini herkese unutturmuştu ve dinleyicilerinin düşünceleri ne kadar hızlı akarsa, ona yönelik kuşkuları da o kadar geride kalırdı.

Toc efsuncunun diğerlerini seyretmesini seyretti ve Lorn konuştuğu zaman gözlerinde beliren utku ile huzuru bir tek o fark etti.

"Oponn, Malazan İmparatorluğu'na yön vermek isteyen ilk tanrı değil," dedi Muavin. "Ötekiler başarısız olup zarar gördüler. Oponn'un dersini almamış olması talihsizlik – tabii Gölgetaht'ın da." Derin bir iç geçirdi. "Yırtıkyelken, Baş Büyücü'yle aranda ne gibi uyuşmazlıklar olursa olsun, Oponn'un müdahalesiyle ilgili ayrıntıları keşfetmek için birlikte çalışmanız gerekli – hayır, bu hayati. O esnada Baş Yumruk Dujek lejyonunu harekete hazırlamaya devam edecek ve Pale'daki hâkimiyetimizi sağlamlaştıracak. Bana gelince; yakında şehirden ayrılacağım. Müsterih olun, görevim sizinkilerle tıpatıp aynı amaçlara sahip. Son bir şey daha var," deyip Toc'a doğru döndü. "Pençe'nin burada geçen sözler hakkındaki değerlendirmesini duymak istiyorum."

Toc ona şaşkın gözlerle bakakaldı. Muavin'in kendisinden beklediği rolü farkına bile varmadan üstlenmişti. Dik oturup Yırtıkyelken'e göz gezdirdi. Artık tedirgin görünen kadın ellerini masanın altına çekti. Toc gözleri kenetlenınceye kadar bekledi ve biraz bakışmalarının ardından Muavin'e doğru döndü.

"Efsuncu bildiği kadarıyla doğruyu söylüyor," dedi. "Tahminlerinde samimiydi ama sihrin dinamikleri hakkında bilgi sahibi

değilim. Belki Baş Büyücü Tayschrenn bu konuda yorum yapabilir."

Lorn adamının değerlendirmesinden belli belirsiz hüsrana uğramış gibiydi ama yine de kafa salladı. "Öyleyse kabul edilmiştir. Baş Büyücü?"

Tayschrenn nefesini yavaşça verdi. "İsabetli," dedi. "Yırtıkyelken'in tahminleri mantıklı."

Toc kadehini tekrar doldurdu. İlk tabaklar neredeyse el değmeden toplanmıştı ama ikinciler gelirken herkes tüm dikkatini tabaklara verdi ve diyalog sona erdi. Toc efsuncuyla göz göze gelmekten kaçınarak yemeğini ağır ağır yese de kadının bakışlarını kimi zaman üstünde hissetti. Kendi davranışları onu şaşırtmıştı. İmparatoriçe Muavini'ni, Baş Büyücü'yü ve Baş Yumruk'u toplu olarak kandırmak ona delice değilse bile pervasızca geliyordu. Üstelik bunu yapmaktaki sebeplerinin bütünüyle mantıklı olması durumu daha da rahatsız edici kılıyordu.

2. Ordu uzun, kanlı bir tarihe sahipti. Toc'un sayabileceğinden daha fazla kere birileri, şartlar ne olursa olsun başka birilerinin yardımına koşmuştu. Ve o birileri genellikle büyücü heyeti olmuştu. Toc da Pale'ın dışındaki ovada yer almış ve bin kişiyle beraber heyetin çok daha güçlü bir düşman tarafından haşat edilmesini seyretmişti. Bu tür bir israf 2.'nin içine sinmemişti. Ayrıca Toc bir Pençe olmasına rağmen ona umutla, yılgıyla ve –kimi zaman– ölümcül bir teslimiyetle bakan çehreler onunkini yansıtmış, içindeki Pençe'ye her seferinde başkaldırmıştı. Pençe'de duyguların ve şefkatin sistematik bir şekilde bastırılmasıyla geçen yıllar, 2. Ordu'nun gündelik gerçeklerine karşı koyamamıştı.

Toc bu akşam ağzından çıkan sözlerle Yırtıkyelken'e bir şeyleri geri vermişti – yalnızca ona değil, heyetine de. Kadının bunu anlamış olup olmasının bir önemi yoktu. Toc davranışının kadını şaşkına çevirmiş olması gerektiğini biliyordu ama bunun da bir önemi yoktu. Toc ne yaptıysa kendisi için yapmıştı.

Ansızın dik oturdu. *İşte bu tuhaf*, diye düşündü. Yarası kaşınmaz olmuştu.

Başı dönen Yırtıkyelken, odasının kapısına doğru koridorda yü-

rürken ara sıra yalpalıyordu. Sebebin şarap olmadığını biliyordu. Sinirleri bu kadar harapken o kaliteli mahsulün tadı su gibi gelmiş ve en fazla o kadar etki etmişti.

Muavin Lorn, efsuncuda bastırmak için yıllar harcadığı anıları canlandırmıştı. O olay Lorn için bir dönüm noktasıydı. Yırtıkyelken içinse pek çok kâbustan sadece biri. Yine de efsuncuyu diğer suçların sürüklemediği bir yere sürüklemişti ve sonuç olarak Yırtıkyelken'in yolu 2. Ordu'ya düşmüştü. Bir acemiyken gönderildiği 2.'ye dönüşü bir döngünün tamamlanması gibi olmuştu ama Yırtıkyelken aradan geçen zaman zarfında değişmişti.

O dönüş, o yirmi küsur yıllık hizmet bu gece hayatını kurtarmıştı. Efsuncu Genç Toc'un onun için yalan söylediğinin farkındaydı ve adamın değerlendirmesini beyan etmesinden önce ona attığı bakışın altında yatan mesajı almıştı. Toc 2.'ye bir Pençe olarak gelmesine rağmen o gizli teşkilatta aldığı yılların eğitimi bile kendini içinde bulduğu yeni dünyaya karşı koyamamıştı.

Yırtıkyelken tüm bunları apaçık anlıyordu zira aynı şey onun da başına gelmişti. Onca zaman önce Fare Semti'ne giren bir büyücüler heyetindeki efsuncu, kendinden başka hiç kimseyi umursamayan biriydi. Parçası olduğu dehşetlerden uzaklaşma teşebbüsü bile bencilce bir kaçma, kendi vicdanını rahatlatma arzusundan fazlası değildi. Fakat İmparatorluk onu öyle yapmaktan alıkoymuştu. Fare Semti'ndeki katliamın ertesi günü yaşlı bir asker ayağına gelmişti. Yaşlı, isimsiz gazi efsuncuyu ona halen ihtiyaç duyulduğuna ikna etmek için gönderilmişti. Yırtıkyelken adamın sözlerini daha dünmüş gibi hatırlıyordu. "Geçmişinin vicdan azabından kaçarsan, Efsuncu, ruhundan da kaçarsın. Ona tekrar yakalandığında da canından olursun." Ve adam bunun ardından Yırtıkyelken'i çaresizce duyduğu ihtiyaçtan tümüyle mahrum bırakmaktansa onu kıdemli bir orduya –5.'ye– yollamıştı. 2.'ye, yani Dujek Tekkol'un emrine dönüş zamanı gelince de Yırtıkyelken'e ikinci bir fırsat tanınmıştı.

Kapısına ulaşan Yırtıkyelken müdafaalarının durumunu kontrol etmek için durakladı. Her şey yolundaydı. İç geçiren kadın odaya girdi, sonra da arkasından kapattığı kapıya yaslandı.

Yatak odasından çıkarken Yüzbaşı Paran'ın yüz ifadesi temkinli ve nedense utangaçtı. "Demek tutuklanmadın? Şaşırdım."

"Ben de," karşılığını verdi kadın.

"Sırma buradaydı," dedi Paran. "Sana bir mesaj iletmemi istedi."

Yırtıkyelken genç subayın yüzünü inceleyerek aktarmak üzere olduğu şeye dair bir ipucu aradı. Paran onun bakışlarından kaçındı ve yatak odası kapısının yakınında dikilmeyi sürdürdü. "Eee?" diye öğrenmek istedi efsuncu.

Paran genzini temizledi. "Öncelikle Sırma, şey, heyecanlıydı. Muavin'in gelişinden haberdardı ve onun yalnız olmadığını söyledi."

"Yalnız değil miymiş? Ne kastettiği açıkladı mı?"

Paran omuz silkti. "Muavin'in etrafında tozların yürüdüğünü, çizmelerinin altındaki toprağın kımıldadığını, rüzgârın ayaz ve ateş fısıldadığını söyledi." Kaşlarını kaldırdı. "Bu sözler senin için bir anlam ifade ediyor mu? Ben hiçbir halt anlamadım."

Yırtıkyelken şifonyerine gitti. Akşam yemeği için taktığı tek tük mücevheratı çıkarmaya başladı. "Sanırım ediyor," dedi yavaşça. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Söyledi. Muavin ile yoldaşı yakında Pale'dan ayrılacaklarmış ve Sırma izlerini sürmeye niyetliymiş. Efsuncu..."

Yırtıkyelken genç adamın her içgüdüsüne direnircesine çabaladığını gördü. Bir kolunu şifonyere koyup bekledi. Göz göze geldiklerinde nefesi kesildi. "Bir şey demek üzereydin," dedi kadın alçak sesle. Kalbi çok hızlı çarpıyor, vücudunun âdeta kendiliğinden tepki verdiğini hissedebiliyordu. Paran'ın gözlerinde karşılaştığı bakış apaçık bir anlam taşıyordu.

"Muavin'in göreviyle ilgili bir şeyler biliyorum," dedi yüzbaşı. "Onun Darujhistan'daki irtibatı olacaktım."

Aralarında her ne gelişiyorsa, Yırtıkyelken'in bakışlarının sertleşmesi ve yüzünün öfkeyle asılması sonucu yok oldu. "Lorn, Darujhistan'a gidecek, değil mi? Sen ve o, Köprüyakarlar'ın uzun zamandır beklenen sonunu getirecektiniz. Birlikte Alakarga'yı öldürebileceğinizi, mangasını içeriden çökertebileceğinizi düşündünüz."

"Hayır!" Paran bir adım öne çıktı. Fakat Yırtıkyelken'in avucu ileri bakacak şekilde elini kaldırmasıyla donakaldı. "Bekle," diye fısıldadı. "Bir şey yapmadan önce bana kulak ver."

Efsuncunun Thyr Kovanı açığa çıkma hevesiyle eline aktı. "Neden? Seni yaşattığı için Oponn'a lanet olsun!"

"Yırtıkyelken, lütfen."

Kadın kaşlarını çattı. "Konuş."

Paran geri çekildi ve yakındaki bir koltuğa doğru döndü. Ellerini yanlarda tutarak oturdu ve başını kaldırıp ona baktı.

"Ellerini orada tut," diye buyurdu Yırtıkyelken. "Kılıcına yaklaştırma."

"Bu daha en başından itibaren Muavin için şahsi bir görev olageldi. Üç yıl önce Itko Kan'daki Subay Kadrosu'nda görevliydim. Günün birinde mevcut bütün askerler seferber edilip sahil yolunun bir bölümüne gönderildiler." Paran'ın elleri titremeye başlamış, çenesindeki kaslar belirginleşmişti. "Orada gördüklerimize dünyada inanmazsın, Yırtıkyelken."

Efsuncu, Tez Ben'in ve Kalam'ın anlattıkları öyküyü anımsadı. "Bir katliam. Bir süvari bölüğü."

Paran'ın yüzünde hayret belirdi. "Nereden biliyorsun?"

"Devam et, Yüzbaşı," dedi kadın sertçe.

"Muavin Lorn başkentten çıkagelip idareyi devraldı. Katliamın bir... bir yanıltma olduğunu tahmin etti. İz sürmeye koyulduk. İzler ilk başta belirgin değildi. Efsuncu, kollarımı indirebilir miyim?"

"Yavaşça. Koltuğun kolçaklarına, Yüzbaşı."

Şükranla iç geçiren genç adam titreyen kollarını istendiği gibi koydu. "Her neyse, Muavin bir kızın ele geçirildiğini, bir tanrı tarafından sahiplenildiğini saptadı."

"Hangi tanrı?"

Paran burun kıvırdı. "Hadi ama, katliamdan haberin varsa, bunu tahmin etmek zor mu? O bölük Gölge Tazıları tarafından öldürüldü. Hangi tanrı? Eh, akla ilk Gölgetaht geliyor," dedi alaycı bir dille. "Muavin'e göre Gölgetaht'ın o işte parmağı varmış ama kızı sahiplenen tanrı Urgan'mış – başka bir adı var mı bilmiyorum. Suikastçıların Hamisi, Gölgetaht'ın yoldaşı."

Yırtıkyelken kolunu indirdi. Ağır bir baskı yapmaya başladığı ve ona daha fazla direnecek kadar kuvveti olmadığından korktuğu için kovanını bir dakika önce kapatmıştı. "Kızı buldunuz," dedi donuk bir edayla.

Paran öne kaykıldı. "Evet!"

"Adı Üzgün."

"Öyleyse biliyorsun," diyen Paran tekrar arkasına yaslandı. "Demek ki Alakarga de biliyor. Sana bunları ondan başka kim söyleyebilirdi ki?" Şaşkın bir ifadeyle kadının gözlerine baktı. "Kafam karmakarışık oldu."

"Yalnız değilsin," dedi Yırtıkyelken. "Yani tüm bunlar –senin ve Muavin'in buraya gelişiniz– sırf kızı avlamak için miydi?" Başını iki yana salladı. "Tek sebep bu değil, Yüzbaşı. Tek sebep bu olamaz."

"Bildiklerim bundan ibaret, Yırtıkyelken."

Efsuncu onu kısa bir süre inceledi. "Sana inanıyorum. Söyle bana, Muavin'in göreviyle ilgili ayrıntılar neler?"

"Bilmiyorum," dedi Paran, ellerini bezgince kaldırarak. "Nedense beni kolayca bulabiliyor. O yüzden mangayla beraber olmam onu kıza getirecektir."

"Muavin pek çok beceriye sahip," diye sesli düşündü Yırtıkyelken. "Efsunun antitezi olmasına rağmen seninle bağlantı kurma yeteneği pekâlâ olabilir – özellikle de son iki yıldır ona eşlik ediyorsan."

"Öyleyse neden kapını kırmıyor?"

Yırtıkyelken'in gözleri şifonyere saçılmış mücevherattaydı. "Oponn aradaki bağı koparmış, Yüzbaşı."

"Bir prangayı bir başkasıyla değiştirme düşüncesi hiç içime sinmiyor," diye söylendi Paran.

"Her şey bunlarla sınırlı değil," dedi Yırtıkyelken ısrarla, yüzbaşıdan ziyade kendine. "Lorn'un yanında bir T'lan Imass var."

İrkilen Paran dimdik oturdu.

"Sırma'nın üstü kapalı imaları," diye açıkladı kadın. "Bence görev çift yönlüydü. Evet, Üzgün öldürülecekti ama ayrıca Alakarga ile timi de ortadan kaldırılacaktı. Muavin'in planı bir tek seni içerseydi T'lan olaya müdahil olmazdı. Lorn'un Otataral kılıcı Üzgün'ü yok etmek ve muhtemelen Urgan'ı da öldürmek için yeterli – tabii kızı sahiplenen tanrı gerçekten oysa."

"Buna inanasım gelmiyor," dedi Paran. "Alakarga'nın mangası benim komutam. Benim sorumluluğum. Muavin bana öyle ihanet—"

"Etmez mi? Niyeymiş?"

Yüzbaşı ona verecek bir cevap bulamaz gibiydi ama gözlerinde inatçı bir parıltı vardı.

Geldiğini sezinlediği karara varan Yırtıkyelken'in içi ürperdi. "Sırma çok erken gitmiş. Muavin'i ve o T'lan Imass'ı takip etmeye çok hevesli. Onlarla, ne iş çevirdikleriyle ilgili bir şey keşfetmiş olmalı."

"Sırma'nın efendisi kim?" diye sordu Paran.

"Alakarga'nın büyücüsü Tez Ben." Yırtıkyelken genç adama baktı. "Şimdiye dek gördüklerimin en iyisi. En güçlüsü değil ama çok akıllı. Yine de T'lan Imass onu gafil avlarsa hiç şansı olmaz – tabii diğerlerinin de." Gözlerini yüzbaşıdan ayırmaksızın duraksadı. "Pale'dan ayrılmalıyım," dedi birdenbire.

Paran ayağa fırladı. "Yalnız değil."

"Yalnız," diye üsteledi Yırtıkyelken. "Alakarga'yı bulmam lazım ve peşime takılırsan Lorn da onu bulur."

"Muavin'in çavuşa herhangi bir tehdit teşkil ettiğine inanmayı reddediyorum," dedi Paran. "Söyle bana, Üzgün'ü öldürmeyi başarabilir misin? Tez Ben'in yardımıyla bile?"

Efsuncu tereddüt etti. "Öldürmek istediğimden emin değilim," dedi yavaşça.

"Ne?"

"Karar Alakarga'ya kalmalı, Yüzbaşı. Seni buna ikna etmek için iyi bir sebep sunabileceğimi sanmıyorum. İçimden öyle geliyor, hepsi bu." Yırtıkyelken bu konuda içgüdülerine güveniyormuş gibi hissetse de kararından vazgeçmemeye ant içti.

"Öyle bile olsa," dedi Paran, "burada saklanmayı sürdüremem, değil mi? Ne yiyeceğim? Nerede yatacağım?"

"Seni buradan çıkarabilirim," dedi Yırtıkyelken. "Hiç kimse seni tanımaz. Bir handa oda tutarsın ve üniforma giymekten kaçınırsın. Her şey yolunda giderse iki hafta sonra dönerim. O kadar bekleyebilirsin, değil mi Yüzbaşı?"

Paran kadına bakakaldı. "Peki ya buradan çıkıp gider ve kendimi Dujek Tekkol'a takdim edersem?"

"Baş Büyücü Tayschrenn bir gerçek arama büyüsüyle beynini lime lime eder, Yüzbaşı. Oponn sana dokundu ve Oponn bu geceden itibaren İmparatorluk'un resmen düşmanı. Tayschrenn

işini bitirdiğinde seni ölüme terk eder. Zaten öylesi canlı kalman hâlinde pençesine düşeceğin deliliğe yeğdir. En azından o kadarcık merhamet gösterir." Yırtıkyelken genç adamın aklından geçenleri tahmin etti. "Dujek seni korumak isteyebilir ama Tayschrenn bu konularda ondan daha yetkili. Oponn'un elinde maşa oldun ve Dujek için askerlerinin güvenliği, Tayschrenn'i gıcık etmekten alacağı zevke ağır basar. Dolayısıyla seni korumaya çalışmayabilir bile. Üzgünüm, Yüzbaşı ama çekip gidersen yapayalnız kalırsın."

"Sen gittiğinde de yapayalnız kalacağım, Efsuncu."

"Biliyorum ama ebediyen değil." Yüzbaşının gözlerinin içine bakarken içini bir şefkat kapladı. "Paran," dedi, "durum o kadar kötü değil. Aramızdaki tüm güvensizliğe rağmen sana uzun zamandır kimseye beslemediğim hisler besliyorum." Kederle gülümsedi. "Bu sözlerimin ne kadarlık kıymeti var bilmiyorum ama onları söylediğime memnunum."

Paran kadını uzun uzun süzdü. "Pekâlâ, Yırtıkyelken. Dediğini yapacağım. Bir han, öyle mi? Sende yerel para var mı?"

"Kolayca edinebilirim." Kadının omuzları çöktü. "Üzgünüm ama çok yorgunum." Yatak odasına doğru dönerken bakışları son bir kez şifonyere çevrildi. Küçük bir iç çamaşırı yığının altında Ejderhalar Destesi'ni gördü. Verdiği kadar göz önüne alındığında bir fal bakmaması aptallık olurdu.

Hemen arkasındaki Paran konuştu. "Yırtıkyelken, ne kadar yorgunsun?"

Kadın bu sözlerdeki hararetin, içinde sönmeye yüz tutmuş bir ateşi canlandırdığını hissetti ve bakışlarını Deste'den ayırıp yüzbaşıya doğru döndü. Soruyu karşılıksız bıraksa da cevabı belliydi. Paran elini tutarak böyle masumane bir jestle onu şaşırttı. *Ne kadar genç*, diye aklından geçirdi Yırtıkyelken, *ve şimdi beni yatak odasına götürüyor*. Paran'ın davranışı o kadar tatlı olmasaydı katıla katıla gülmesi işten bile değildi.

Sahte şafak* doğu ufkunda belirirken Muavin Lorn bineğiy-

* Genellikle şafaktan bir saat önce ufukta beliren ve çabucak kaybolan ortamsal ışık çizgisi. –*çn*

le beraber bir yük beygirini Pale'ın Doğu Kapısı'ndan çıkardı. Dujek sözünü tutmuştu; görünürde hiç muhafız yoktu ve kapı açık bırakılmıştı. Lorn kendisini sokaklarda takip eden birkaç çift mahmur gözün bunu yalnızca normal bir merakla yaptığını umuyordu. Her ihtimale karşı basit, süssüz bir deri zırh kuşanmıştı ve yüzünün büyük bölümü yalın bronz miğferinin alınlığının gölgeleri altında saklıydı. Dayanıklı ve uysal atları bile yerel bir türdü. Alışık olduğu savaş atlarının yanında çok daha ufak tefek kalmalarına rağmen binmesi rahattı. Uygunsuz bir ilgi çekmiş olması pek muhtemel görünmüyordu. İmparatorluk'un gelişinden beri işsiz kalmış birden fazla fedainin Pale'dan ayrılmışlığı vardı.

Zirveleri karla kaplı dağlar güney ufkundaki tırtıklı bir hattı. Tahlyn Dağları bir müddet sağında kalacak, daha sonra da Rhivi Ovası yerini Catlin Ovası'na bırakacaktı. Lorn'un etrafındaki düzlükler birkaç çiftlikle bölünmekteydi ve bunlar şehir sınırları dahilindeydi. Rhivi halkı bölgesine tecavüz edilmesinden hoşlanmazdı ve Pale'da başlayıp biten bütün ticaret yolları onların geleneksel topraklarından geçtiği için şehirdekiler akıllıca davranarak Rhivileri kızdırmaktan kaçınırdı.

Muavin atını yürütmeyi sürdürürken, ileride şafak kızıl bir çizgiyle yüzünü gösterdi. Yağmur birkaç gün önce dinmişti ve yukarıdaki gökyüzü gümüşi-mavi ve bulutsuzdu. Dünya ışıkla dolarken tek tük kalmış yıldızlar da hızla kayboluyordu.

Gün sıcak geçeceğe benziyordu. Muavin göğüsleri arasındaki deri sırımları gevşeterek alttaki kaliteli hauberki açığa çıkardı. Öğleyin ilk pınara ulaşacak, orada su stokunu tazeleyecekti. Bir elini eyerine bağlı tulumlardan birinin yüzeyinde gezdirdi. Kaldırdığında teni buğuyla nemlenmişti. Parmaklarını dudaklarına sürttü.

Ansızın yanında konuşan ses onu eyerinde hoplattı ve bineği korkuyla kişneyerek yana kaçtı.

"Bir süre seninle beraber yürüyeceğim," dedi Onos T'oolan.

Lorn, T'lan Imass'a dik dik baktı. "Gelişini haber vermeni yeğlerim," dedi dişlerini sıkarak. "Hem de uzaktan."

"Nasıl istersen." Onos T'oolan toz misali toprağa battı.

Muavin sövdü. Sonra yaratığı yüz metre ilerisinde, yükselen

güneşin önünde gördü. Kızıl gökyüzü sanki savaşçının etrafına kıpkırmızı bir alev düşürmüştü. Ortaya çıkan etki en derin, en eski anılarına –kendi ömrünün ötesine uzanan anılara– dokunan bir sahneyle karşı karşıyaymışçasına kadının sinirlerini gerdi. At yanına varıncaya kadar T'lan Imass hareketsiz kaldı, sonra ona ayak uydurdu.

Kısrak sakinleşinceye kadar Lorn dizleriyle onun omuzlarını sıkarak dizginleri gergin tuttu. "Bu kadar düz akıllı olmak zorunda mısın, Tool?" diye sordu.

Pörsümüş savaşçı düşünürmüş gibi göründü, ardından kafa salladı. "O ismi kabul ediyorum. Geçmişimin tamamı öldü. Varlık baştan başlıyor ve onunla beraber yeni bir isim olacak. Münasiptir."

"Neden bana eşlik etmeye sen seçildin?" diye sordu Muavin.

"Yedi Kent'in batısındaki ve kuzeyindeki diyarlarda klanımdan bir tek ben Yirmi Sekizinci Jaghut Savaşı'ndan sağ çıktım."

Lorn'un gözleri kocaman açıldı. "O savaşlardan yirmi yedi tane var sanıyordum," dedi usulca. "Yedi Kent'in fethinden sonra lejyonlarınız yanımızdan ayrıldığında ve çorak topraklara doğru uzaklaştığınızda—"

"Kemikbakarlarımız sağ kalmış bir Jaghut topluluğu sezinledi," dedi Tool. "Komutanımız Logros T'lan onları imha etmemize karar verdi. Biz de öyle yaptık."

"Bu da dönüşte sayınızın neden o kadar azaldığını açıklıyor," dedi Lorn. "Kararınızı İmparatoriçe'ye açıklayabilirdiniz. Açıklamadığınız için ne zaman geri geleceğini bilmeksizin en güçlü ordusundan mahrum kaldı."

"Döneceğimiz kesin değildi, Muavin," dedi Tool.

Lorn hırpani yaratığı uzun uzun süzdü. "Anlıyorum."

"Klanımın reisi Kig Aven'in kesintisine bütün soydaşlarım eşlik ettiler. Tek kalan ben Logros'tan çözüğüm. Kig Aven'in Kemikbakarı, İmparator bizi tekrar uyandırmadan çok önce yitirdiğimiz Kilava Onass'tı."

Lorn'un zihninde düşünceler birbirini kovalıyordu. Malazan İmparatorluğu dahilinde T'lan Imasslara Sessiz Güruh da denirdi. Lorn hiç Tool kadar çenebaz bir Imass tanımamıştı. Belki de bunun şu "çözülmeyle" bir ilgisi vardı. Imasslar arasında bir tek

Komutan Logros insanlarla düzenli olarak konuşurdu. Kemikbakarlar –Imass şamanları– ise kendilerini göstermezlerdi. Şimdiye dek sadece Olar Ethil adında biri ortaya çıkmış, Kartool muharebesi sırasında klan reisi Eitholos Ilm'in yanında yer almıştı. O muharebede Ay Tohumu'nu çocuk tılsımı gibi gösteren bir efsun takası yaşanmıştı.

Lorn her halükârda Tool'la yaptığı bu kısa sohbette Imasslara dair İmparatorluk Tarihçelerinde yazanlardan daha fazlasını öğrenmişti. İmparator daha fazlasını, hem de çok daha fazlasını bilirdi ama o tür bilgileri kayıt altına almak asla onun tarzı olmamıştı. Imassları yeniden uyandırması, âlimler arasında yıllarca tartışılagelmiş bir teoriden ibaretti ama Lorn artık bunun doğru olduğunu öğrenmişti. Acaba bu T'lan Imass gelişigüzel sohbetlerde daha ne gibi sırları açığa çıkaracaktı?

"Tool," dedi, "hiç İmparator'la bizzat tanıştın mı?"

"Ben Galad Ketan'dan önce ve Onak Shendok'tan sonra uyandım. Bütün T'lan Imassların yaptıkları gibi İlk Taht'ta oturduğu sırada İmparator'un önünde diz çöktüm."

"İmparator o sırada yalnız mıydı?" diye sordu Lorn.

"Hayır. Dansçı adlı kişi ona eşlik ediyordu."

"Vay canına," diye tısladı kadın. Dansçı, İmparator'un yanında can vermişti. "Bahsettiğin şu İlk Taht nerede, Tool?"

Savaşçı bir müddet sessiz kaldı. "İmparator'un ölümü üzerine Logros T'lan Imasslar zihinlerini bir araya topladılar. Bu, en son Diaspora kurulmadan önce yapılan, nadir bir şeydi. O olayın sonucunda bir bağlama gerçekleşti. Muavin, sorunun cevabı o bağlamada yatıyor. Seni tatmin edemem. Bu bütün Logros T'lan Imasslar ve bütün Kron T'lan Imasslar için geçerli."

"Kronlar kim?"

"Geliyorlar," yanıtını verdi Tool.

Muavin'in alnını ter bastı. Logros'un lejyonları ortaya ilk çıktığında sayıları on dokuz bin civarıydı. Artık on dört bin kadar olduklarına inanılıyordu ve o kayıpların büyük bölümü İmparatorluk sınırlarının ötesinde, bahsi geçen o son Jaghut Savaşı'nda verilmişti. Yoksa on dokuz bin Imass daha mı gelmek üzereydi? İmparator neyi serbest bırakmıştı böyle?

"Tool," dedi ağır ağır, savaşçıyı sorgulamaktaki ısrarından ne-

redeyse pişmanlık duyarak, "şu Kronların gelişinin önemi nedir?"

"Üç Yüzüncü Milenyum'un Yılı yaklaşıyor," diye cevapladı savaşçı.

"O zaman ne olacak?"

"Muavin, Diaspora sona erecek."

Kocakarı adındaki Koca Kuzgun, Rhivi Ovası'nın üzerindeki yüksek rüzgârlarda süzülüyordu. Kuzey ufku artık yeşile çalan bir eğri olup uçuşun her saatinde daha da belirginleşiyordu. Yorgunluk kuşun kanatlarına ağırlık yapıyordu ama göğün nefesi kuvvetliydi. Dahası hiçbir şey Kocakarı'nın bu dünyaya değişimlerin geldiği yönündeki inancını sarsamazdı ve yaratık buna güvenerek engin sihir stokundan tekrar tekrar güç aldı.

Büyük kuvvetlerin vahim bir kavuşumu olacaksa, o olay şimdi ve burada yaşanacaktı. Tanrılar savaşmak için fâniler âlemine iniyorlardı, etten ve kemikten şekillendirmeler doğuyordu ve de efsunun kanı artık durdurulamaz bir ivmenin çılgınlığıyla kaynıyordu. Kocakarı kendini hiç olmadığı kadar canlı hissediyordu.

Güçler açığa çıktıkça başlar çevriliyordu. Ve Kocakarı kulak ardı etmekten âciz olduğu bir çağrıya cevaben onlardan birine uçuyordu. Onun tek efendisi Lord Anomander Rake değildi ve bu durum Koca Kuzgun için işleri daha da ilginç hâle getiriyordu. Kendi hırslarınıysa yine kendine saklamayı uygun buluyordu. Şimdilik bilgi güç demekti.

Ve eğer diğer hepsinden daha fazla ilgi duyduğu bir sır varsa o da Caladan Brood adlı yarı insan savaşçıyı çevreleyen gizemdi. Heves Kocakarı'nın kanatlarını yenilenmiş bir dermanla çırpmasını sağladı.

Karaköpek Ormanı'nın yemyeşil örtüsü kuzeye doğru mütemadiyen serildi.

ONUNCU BÖLÜM

Kallor dedi ki: "T'lan Imasslar henüz birer çocukken bu topraklarda yürüdüm. Yüz bin kişilik orduları kumanda ettim. Gazabımın ateşini koskoca kıtalara yaydım ve yüksek tahtlarda tek başıma oturdum. Bunun anlamına kafan basıyor mu?"
"Evet," dedi Caladan Brood, "dersini hiç almıyorsun."

Savaş Sohbetleri
(Komutan Muavini Kallor'un
Savaş Beyi Caladan Brood'la konuşması),
6. Ordu'dan
Öncü Hurlochel
tarafından kaydedilmiştir

Vimkaros Hanı, Pale'ın Opal Semti'ndeki Eltrosan Meydanı'nın hemen ilerisinde yer alıyordu. Toc şehirde yaptığı gezintiler sayesinde o kadarını biliyordu. Fakat orada kalanlar arasında tanıdığı tek bir kişi bile gelmiyordu aklına. Lakin bu esrarengiz buluşma konusunda aldığı talimatlar açıktı.

Gösterişli yapıya ihtiyatla yaklaştı. Şüphe uyandırıcı bir şeye rastlamadı. Meydan alışıldık eşrafla ve dükkânlarla doluydu; Malazan muhafızları az sayıdaydı. Soyluların kıyımı, Pale'ı, görünmez boyunduruklar gibi insanların üstünde asılı duran şaşkın bir durgunlukla kaplamakta hayli etkili olmuştu.

Toc son birkaç günde başkalarından uzak durmuş, canı istediğinde diğer askerlerle beraber kafayı çekmişti. Lakin o anlar şimdilerde giderek nadirleşir gibiydi. Muavin'in gitmesinden ve Yırtıkyelken'in kayıp olduğunun bildirilmesinden sonra Dujek ile Tayschrenn birbirinden bağımsız sorumluluklar üstlenmişlerdi. Baş Yumruk şehri ve yeni kurulmuş 5. Ordu'sunu yeniden yapılandırmakla meşgulken Baş Büyücü anlaşılan fazla bir başarı sağlamaksızın Yırtıkyelken'in peşindeydi.

Toc iki adam arasındaki barışın uzun sürmeyeceği fikrindeydi. O akşam yemeğinin ardından resmî her şeyden uzak durmuş, en üst rütbeli Pençe sıfatıyla ayrıcalığı olmasına rağmen karnını subaylardan ziyade silah arkadaşlarıyla beraber doyurmayı seçmişti. Ona göre ne kadar az dikkat çekerse o kadar iyiydi.

Vimkaros Hanı'na girip durakladı. Önünde gür bir bahçenin içinde uzanan dolambaçlı patikalara sahip, çatısız bir avlu vardı. Han belli ki kuşatmadan zarar görmeksizin çıkmıştı. Geniş bir merkezî patika dosdoğru büyük bir tezgâha gidiyor, tezgâhın arkasında şişman bir adam üzüm atıştırıyordu. Birkaç müşteri yan patikalarda gezinerek alçak seslerle muhabbet ediyordu.

Mesaj, Toc'un yerel bir kıyafetle gelmesinde ısrar etmişti. O sayede Toc tezgâha giderken fazla dikkat çekmedi.

Yaşlı adam atıştırmasına ara verip başını eğdi. "Hizmetinizdeyim, bayım," dedi, ellerini silerek.

"Sanırım adıma bir masa ayrılmış," dedi Toc. "İsmim Render Kan."

Yaşlı adam önündeki balmumu tableti inceledi, sonra gülümseyerek kafasını kaldırdı. "Elbette. Beni izleyin."

Toc bir dakika sonra bahçe avlusuna tepeden bakan bir balkondaki bir masada oturuyordu. Tek yoldaşı oraya onunla aynı anda gelen bir sürahi soğutulmuş Saltoan şarabıydı ve genç adam arada bir kupasını yudumluyor, tek gözüyle aşağıdaki bahçede bulunan insanları seyrediyordu.

Bir uşak gelip önünde eğildi. "Sevgili bayım," dedi adam, "size şu mesajı iletmem gerekiyor: Boyundan büyük işlere kalkışıp da o zaman bunun farkına varmamış ama artık varmış bir beyefendi az sonra size katılacak."

Toc kaşlarını çattı. "Mesaj bu mu?"

"Evet."

"Bunlar onun kendi sözleri mi?"

"Ve de sizinkiler, bayım." Uşak bir kez daha eğilip oradan ayrıldı.

Toc kaşlarını daha da çattı, sonra her kası gerilerek öne kaykıldı. Tam balkon girişine döndüğü sırada Yüzbaşı Paran içeri adım attı. Genç subay yerel eşrafla aynı tarzda giyinmişti. Silahsızdı ve oldukça zinde bir hâli vardı. Toc sırıtarak ayağa kalktı.

"Umarım gereğinden fazla şok geçirmemişsindir," dedi Paran yaklaşırken. Oturdular ve yüzbaşı kendine biraz şarap koydu. "Mesajım seni hazırladı mı bari?"

"Ucu ucuna," yanıtını verdi Toc. "Seni nasıl karşılamam gerektiğinden emin değilim, Yüzbaşı. Burada Muavin'in talimatları doğrultusunda mı bulunuyorsun?"

"O öldüğümü sanıyor," dedi Paran, kaşları çatılarak. "Bir süre ölmüştüm de. Söyle bana, Genç Toc, bir Pençe'yle mi konuşuyorum yoksa İkinci'nin bir askeriyle mi?"

Toc'un tek gözü kısıldı. "Bu zor bir soru."

"Öyle mi?" diye sordu Paran, yoğun ve şaşmaz bakışlarla.

Toc tereddüt etti, sonra tekrar sırıttı. "Hood'un Nefesi aşkına, hayır, hiç bile değil! Pekâlâ, Yüzbaşı, münfesih İkinci'ye hoş geldin."

Rahatladığı her hâlinden anlaşılan Paran güldü.

"Şimdi, ölü olup da sonra olmaman hakkındaki tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Paran'ın keyfi kaçıverdi. Ağız dolusu şarap içti ve yutkunup başını öteye çevirdi. "Bir suikast girişimi," diye yüzünü buruşturarak açıkladı. "Tokmak ve Yırtıkyelken olmasalardı ölürdüm."

"Ne? Alakarga'nın şifacısı ve efsuncu mu?"

Paran başıyla onayladı. "Kısa bir süre öncesine kadar Yırtıkyelken'in dairesinde istirahat ediyordum. Alakarga varlığımın şimdilik gizli tutulmasını istedi. Toc," deyip öne eğildi, "Muavin'in planları hakkında ne biliyorsun?"

Toc aşağıdaki bahçeyi inceledi. Yırtıkyelken yüzbaşıyla ilgili gerçeğin farkındaydı – yine de akşam yemeğinde bunu diğer herkesten saklamayı başarmıştı. Takdiri hak ediyordu. "Bu sefer," dedi usulca, "sorunu bir Pençe'ye soruyorsun."

"Evet."

"Yırtıkyelken nerede?" Toc bakışlarını yüzbaşı çevirip onunla göz göze geldi.

Yüzbaşı başını silkti. "Pekâlâ. Yırtıkyelken karadan Darujhistan'a gidiyor. Muavin'e bir T'lan Imass'ın refakat ettiğini biliyor ve Lorn'un planının Alakarga ile mangasını öldürmeyi de kapsadığına inanıyor. Ben aynı fikirde değilim. Görevdeki rolüm çavuşun mangasının bir üyesine bakarak olmaktı ve sadece o kişi ölecekti. Muavin manganın komutanlığını ona üç yıllık hizmetimin ardından verdi – bu bir mükâfat ve onu elimden alacağına inanmakta güçlük çekiyorum. İşte, bildiklerim bu kadar. Bana yardım edebilir misin, Toc?"

"Bildiğim kadarıyla," dedi Toc uzun bir nefes verdikten sonra, "Muavin'in görevi yalnızca Üzgün'ü öldürmekten çok daha fazlasını içeriyor. Yanındaki T'lan Imass başka bir amaçla orada. Yüzbaşı," derken Toc'un yüz ifadesi vahimdi, "Köprüyakarlar'ın günleri sayılı. Dujek'in adamları Alakarga'ya neredeyse kutsal gözüyle bakıyorlar. Bu Muavin'i ikna edemediğim bir şey –hatta galiba tam aksi görüşte– ama eğer çavuş ve Köprüyakarlar ortadan kaldırılırlarsa bu ordu hizaya girmeyip ayaklanır. Ve Malazan İmparatorluğu, Baş Yumruk Dujek'le karşı karşıya gelir – hem de onunla boy ölçüşebilecek tek bir komutanı bile olmadan.

Genabackis Seferi sona erer ve iç savaş İmparatorluk'un kalbine kadar yayılabilir."

Paran'ın yüzü bembeyaz kesmişti. "Sana inanıyorum," dedi. "Pekâlâ, şüphelerimi alıp onları birer inanç hâline getirdin. Ve bana tek bir seçenek bıraktın."

"Neymiş o?"

Paran boş kadehi ellerinde çevirdi. "Darujhistan," dedi. "Şansım yaver giderse Yırtıkyelken'e yetişirim ve birlikte Muavin'den önce Alakarga'yla temas kurmaya çalışırız." Toc'a göz attı. "Anlaşılan Muavin artık yerimi sezinleyemiyor. Yırtıkyelken onun tarafından saptanacağımı öne sürerek kendisine eşlik etmemi yasakladı ama ayrıca 'ölümümün' Muavin'le aramdaki bağları kopardığını da ağzından kaçırdı. Bunu daha önce akıl etmem gerekirdi ama Yırtıkyelken... dikkatimi dağıttı."

Zihninde efsuncunun o akşamki görüntüsü beliren Toc bilgiççe kafa salladı. "Eminim dağıtmıştır."

Paran iç geçirdi. "Eh, evet. Her halükârda en az üç ata ve erzaka ihtiyacım var. Muavin bir tür programa göre hareket ediyor. O kadarını biliyorum. Yani seyahatini aceleye getirmiyor. Yırtıkyelken'e herhalde bir iki günde yetişirim. Sonra birlikte hızla yol alırız ve Tahlyn Dağları'nın kenarına kadar geldikten sonra etraflarından dolaşır ve Muavin'e fark ettirmeden öne geçeriz."

Paran planını detaylandırırken Toc dudaklarında hafif bir tebessümle arkasına yaslanmıştı. "Sana Wickan atları lazım, Yüzbaşı; zira tarifin Muavin'in bindiğinden üstün atlar gerektiriyor. Peki yerel kıyafetlerle ama İmparatorluk atlarının sırtında şehir kapısından nasıl geçmeyi planlıyorsun?"

Paran gözlerini kırpıştırdı.

Toc sırıttı. "Cevabın bende, Yüzbaşı." Ellerini iki yana açtı. "Ben de seninle geleceğim. Atları ve erzakı bana bırak. Ayrıca Pale'dan kimseye fark ettirmeden çıkacağımızı garanti edebilirim."

"Ama—"

"Şartlarım bunlar, Yüzbaşı."

Paran öksürdü. "Pekâlâ. Hem düşünüyorum da yalnız kalmamak iyi olur."

"Güzel," diye homurdandı Toc. Şarap sürahisine uzandı. "Öyleyse gel kahrolası planımızın şerefine içelim."

* * * * *

Yol gitgide zorlaşıyor, Yırtıkyelken korkunun ilk titremelerini hissediyordu. Bir Üst Thyr Kovanı'nda yolculuk ediyordu ve Tayschrenn bile ona saldırma becerisinden yoksundu. Yine de kovan saldırı altındaydı. Doğrudan değil. Onunkine kafa tutan güç ısrarcı olup efsununu bastırıyordu.

Kovan daralıp engellerle dolmuştu. Bazen kadının etrafında sarsılıyor, her iki taraftaki koyu duvarlar muazzam bir basınca maruz kalırcasına dalgalanıyordu. Ve Yırtıkyelken'in şekillendirmeye uğraştığı tüneldeki hava, tanımlamakta zorluk çektiği pis bir koku taşıyordu. Ona kazılıp açılmış kabirleri hatırlatan ekşi bir kükürt ve küf tadı mevcuttu. Sanki aldığı her nefeste gücünü tüketiyordu.

Yırtıkyelken yola devam edemeyeceğini anladı. Fiziksel dünyaya girip dinlenmesi gerekecekti. İhmalkârlığına tekrar küfretti. Ejderhalar Destesi'ni yanına almayı unutmuştu. O olsaydı ne bekleyeceğini bilirdi. Bir kez daha haricî bir kuvvetin kendisine etki ederek Destesiyle arasındaki bağı kopardığından şüphe etti. Dikkati ilk olarak Yüzbaşı Paran tarafından dağıtılmıştı ve hoşça zaman geçirmişse bile Paran'ın Oponn'a ait olduğunu unutmamalıydı. O olayın ardından bir an önce yola koyulmak için öyle akıl ermez bir telaşa kapılmıştı ki her şeyini geride bırakmıştı.

Kovanı olmadan kendini Rhivi Ovası'nda yapayalnız, yiyeceksiz hatta uyku tulumsuz hâlde bulacaktı. Tecrübe ettiği düşüncesizce acele etme ihtiyacı tüm içgüdülerine tersti. O ihtiyacın kendisine dayatıldığından, her nasılsa savunmasını indirerek kendini öyle manipülasyonlara açık bıraktığından gitgide daha çok emin oluyordu. Bu da düşüncelerini dönüp dolaştırıp Yüzbaşı Paran'a, yani Oponn'un arzularının hizmetkârına geri getiriyordu.

Nihayet daha fazla gidemez oldu. Sonuna kadar zorladığı gücünü geri çekmeye başlayarak etrafındaki kovanı katman katman çökertti. Çizmelerinin altındaki zemin katılaşarak sararmış seyrek otlarla kaplandı ve çevresindeki hava günbatımının donuk menekşe rengini kazandı. Toprak kokan rüzgâr yüzünü okşadı. Ufuk dört bir yanda sabitlendi sağında, çok uzaklarda güneş halen Tahlyn Dağları'nı yıkıyor, zirveler altın gibi parlıyordu– ve tam önünde devasa bir figürün silueti yükseldi. Figür ona doğru dönerken şaşkın bir homurtu çıkardı.

Yırtıkyelken telaşla geri çekildi. Figürün ağzından çıkan ses efsuncunun ciğerlerindeki havayı önce huzurla, ardından dehşetle dışarı kaçırdı.

"Yırtıkyelken," dedi Bellurdan kederle, "Tayschrenn bu kadar ilerleyebileceğini tahmin etmiyordu. O nedenle seni belirli bir mesafeden saptarım sanıyordum." Thelomen devi geniş omuzlarını çocuksu bir edayla silkti. Ayaklarının dibinde tanıdık bir kanaviçe çuval vardı ama içindeki ceset Yırtıkyelken onu son gördüğünden beri epey küçülmüştü.

"Baş Büyücü nasıl oldu da kovanımı bozabildi?" diye sordu kadın. Dehşetini bir bitkinlik hatta neredeyse tevekkül izledi.

"Öyle bir şey yapamaz ki," yanıtını verdi Bellurdan. "Tayschrenn sadece Darujhistan'a gideceğini öngördü ve Thyr Kovanı'n suyun üstünde etki etmeyeceği için bu güzergâhı kullanacağına hükmetti."

"Öyleyse kovanıma ne oldu?"

Bellurdan hoşnutsuzca homurdandı. "Muavin'e eşlik eden T'lan Imass çevrelerinde bir ölü boşluk yarattı. Efsunumuz savaşçının Atacıl güçleri tarafından yutuluyor. Ortaya birikimli bir etki çıkıyor. Eğer kovanını tamamen açarsan tamamen tükenirsin, Yırtıkyelken." Thelomen öne çıktı. "Baş Büyücü seni tutuklayıp ona geri götürmemi emretti."

"Ya direnirsem?"

Bellurdan üzüntü dolu bir sesle yanıt verdi. "O zaman seni öldürecekmişim."

"Anlıyorum." Yırtıkyelken bir müddet düşündü. Dünyası âdeta üstüne üstüne geliyor, her anısı önemsizleşerek ıskartaya çıkıyordu. Kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu. Geçmişinden geriye kalan tek şey ve hayatının tek gerçek algısı pişmanlıktı – belirsiz ama ezici bir pişmanlık. Başını kaldırıp Thelomen'e bakarken gözleri şefkatle yaşardı. "Öyleyse şu T'lan ve Muavin neredeler?"

"Belki buranın sekiz saat doğusunda. Imass farkımızda bile değil. Laflama zamanı sona erdi, Yırtıkyelken. Benimle gelecek misin?"

Yırtıkyelken kupkuru bir ağızla konuştu. "Eski bir dostuna ihanet edeceğini sanmazdım."

Bellurdan ellerini daha da açtı. Sesi kederliydi. "Sana asla iha-

net etmem, Yırtıkyelken. İkimiz de Baş Büyücü'nün komutası altındayız. Ortada nasıl bir ihanet olabilir ki?"

"Onu demiyorum," diye çabucak karşılık verdi Yırtıkyelken. "Bir keresinde seninle enine boyuna konuşabilir miyim diye sormuştum. Hatırladın mı? Sen de evet demiştin, Bellurdan. Lakin şimdi bana laflama zamanı sona erdi diyorsun. Sözünün böylesine kıymetsiz olduğunu bilmezdim."

Kaybolan ışıkta Thelomen'in yüzünü görmek imkânsızdı ama ıstırabı ses tonundan belliydi. "Üzgünüm, Yırtıkyelken. Haklısın. Yeniden konuşacağımıza dair sana söz verdim. Bunu Pale'a dönerken yapamaz mıyız?"

"Hayır," diye tersledi Yırtıkyelken. "Şimdi yapmak istiyorum."

Bellurdan boynunu büktü. "Pekâlâ."

Yırtıkyelken omuzlarını ve boynunu gevşemeye zorladı. "Bazı sorularım var," dedi. "Öncelikle Tayschrenn seni bir süreliğine Genabaris'e yolladı, değil mi? Orada onun adına bazı tomarlar mı arıyordun?"

"Evet."

"O tomarların ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Böyle bir zamanda bu çok mu önemli, Yırtıkyelken?"

"Evet. Gerçek, seninle mi geleceğime yoksa burada mı öleceğime karar vermeme yardım edecek."

Bellurdan kısacık bir tereddüt etti. "Pekâlâ. Biliyorsun şehrin büyücüleri idam edilmişti. Onlardan toplanan arşivler arasında *Gothos'un Divaneliği*'nden kopyalanmış bazı alıntılar bulundu. Biliyorsun o kadim bir Jaghut kitabı olup—"

"Biliyorum," diye adamın sözünü kesti Yırtıkyelken. "Devam et."

"Bir Thelomen olarak Jaghut kanı taşıyorum ama elbette Gothos öyle bir şeyi inkâr ederdi. Baş Büyücü beni o alıntıların incelenmesiyle görevlendirmişti. Bir Jaghut Tiran'ın gömüldüğü yerle ilgili bilgi toplayacaktım. Gömüldüğü yer aslında bir hapishaneydi."

"Bekle," dedi Yırtıkyelken, başını iki yana sallayarak. "Jaghutların bir devleti yoktu. Tiran derken ne kastediyorsun?"

"Kanı, öbürlerine hükmetme hırsıyla zehirlenmiş birini. O Jaghut Tiran etrafındaki toprakları –oralarda yaşayan bütün canlıları– üç bin yıla yakın bir süreliğine köleleştirmiş. O zamanki

Imasslar onu yok etmeye çalışıp başaramamışlar. Tiran'ın yıkımı ve hapsi diğer Jaghutlara kalmış – zira öyle bir yaratık Imasslar kadar onlar için de menfurmuş."

Yırtıkyelken'in kalbi artık gümbür gümbür atıyordu. "Bellurdan," derken kelimeleri ağzından zorla çıkarması gerekti, "o Tiran nereye gömülmüş?"

"Höyüğün buranın güneyinde, Darujhistan'ın hemen doğusundaki Gadrobi Tepeleri'nde olduğu sonucuna ulaştım."

"Of, Düşler Kraliçesi aşkına. Bellurdan, ne yaptığının farkında mısın?"

"Baş Büyücümüz ne emrettiyse onu yaptım."

"T'lan Imass işte o yüzden Muavin'e eşlik ediyor."

"Ne dediğini anlamıyorum, Yırtıkyelken."

"Kahretsin, seni gidi beyinsiz öküz!" diye çıkıştı kadın. "Tiran'ı özgür bırakmayı planlıyorlar! Lorn'un Otataral kılıcı—"

"Hayır," diye gürledi Bellurdan. "Asla öyle bir şeye kalkışmazlar. Asıl başka birilerinin onu salıvermesini önleme peşindeler. Evet, bu akla daha yatkın. İşin aslı bu. Şimdi, Yırtıkyelken, konuşmamız böylece sona ermiş bulunuyor."

"Geri dönemem," dedi efsuncu. "Yoluma devam etmeliyim. Lütfen beni durdurma."

"Pale'a dönüyoruz," dedi Bellurdan inatla. "Soruların yanıtlandı. İzin ver seni geri götüreyim ki Geceayazı için uygun bir defin yeri aramayı sürdürebileyim."

Yırtıkyelken'in zihninde hiçbir seçenek kalmamıştı ama bir çıkar yol muhakkak olmalıydı. Yaptıkları konuşma efsuncuya kovanda yolculuğun bitkinliğini atlatacak kadar zaman kazandırmıştı. Bellurdan'ın söyledikleri aklından geçti: Eğer şimdi Thyr Kovanı'na erişirse bitip tükenirdi. T'lan Imass'ın reaktif nüfuzuyla yanıp kül olurdu. Gözleri Thelomen'in yanındaki kanaviçe çuvala çevrildi ve ondan hafif bir efsun ışıltısı yayıldığını gördü. Bir büyü. *Kendi büyüm.* Hatırlıyordu: Bir merhamet jestinde bulunmuş, cesedin çürümemesi için bir... bir muhafaza büyüsü yapmıştı. *Çıkar yolum bu mu? Hood'un Nefesi aşkına, böyle bir şey mümkün olabilir mi ki?* Sırma'yı, onun ölmek üzere olan bedenden cansız bir... kaba yaptığı yolculuğu düşündü. *Shedenul, bize insaf et...*

Efsuncu bir adım geri çekilip kovanını açtı. Üst Thyr sihri etrafını alev alev sardı. Bellurdan'ın geriye yalpaladığını, ardından dengesini sağladığını gördü. Adam bir şey bağırsa da Yırtıkyelken onu duyamadı. Thelomen daha sonra ona hücum etti.

Yırtıkyelken devin ölümcül cesaretinden esef duyarken, ateş çevresindeki dünyayı kararttı. Kollarını açan kadın Bellurdan'ı kucakladı.

Lorn gelip Tool'un yanında durdu. T'lan Imass kadının neredeyse görebildiği bir gerginlikle batıya bakıyordu.

"O ne?" diye sordu Muavin, gözlerini ufkun üzerine yükselen bembeyaz ateş fıskiyesine dikerek. "Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de," karşılığını verdi Tool. "Çevremize koyduğum bariyer dahilinde oluyor."

"İyi ama öyle bir şey mümkün değil," diye tersledi Muavin.

"Evet, bu kadar uzun sürmesi mümkün değil. Kaynağı neredeyse anında tükenmeliydi. Ama..." T'lan Imass sessiz kaldı.

Tool'un cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Ateş sütunu son bir saattir yaptığı gibi hâlâ gece göğünü kasıp kavuruyordu. Yıldızlar etrafındaki zifiri karanlıkta yüzüyor, âdeta dipsiz bir kuyudan sihir fışkırıyordu. Rüzgâr Lorn'un midesini biraz bulandıran bir koku taşıyordu. "Kovanı tanıdın mı, Tool?"

"Kovanlar, Muavin. Tellann, Thyr, Denul, D'riss, Tennes, Thelomen Toblakai, Starvald Demelain..."

"Starvald Demelain mi? Hood aşkına, o da ne?"

"Ata."

"Ben sadece üç Ata Kovanı var sanıyordum ve o, onlardan biri değil."

"Üç mü? Hayır, çok daha fazlalar, Muavin. Fakat hepsi de birinden doğar. Starvald Demelain."

Lorn bakışlarını ateş sütunundan ayırmaksızın pelerinine daha sıkı sarındı. "Böyle bir oluşumu kim yaratabilir?"

"Yaratabilecek biri vardı... eskiden. İbadetçileri hiç kalmadığı için artık yok. Soruna cevap veremem, Muavin." Sütunun dışa doğru genişlemesiyle Imass yalpaladı, sonra ateş söndü. Gök gürültüsüne benzer bir gümbürtü onlara kadar geldi.

"Bitti," diye fısıldadı Lorn.

"Yok oldu," dedi Tool. Başını yan yatırdı. "Garip. Kaynak sahiden de yok oldu. Fakat aynı zamanda bir şey doğdu. Yeni bir varlık seziyorum."

Lorn kılıcını kontrol etti. "Neymiş o?" diye sordu.

Tool omuz silkti. "Yeni. Kaçıyor."

Bu endişelenmeyi gerektiren bir durum muydu? Lorn kaşlarını çatarak T'lan Imass'a doğru döndü ama savaşçı yanından ayrılmış, kamp ateşlerine doğru yürüyordu. Muavin batı ufkuna bir kez daha göz attı. Yıldızları örten bir bulut vardı. Kocaman görünüyordu. Kadın ürperdi.

Yatma vakti gelmişti. Imass nöbet tutacağı için Lorn'un sürpriz ziyaretçilerden çekinmesi yersizdi. Uzun bir gün geçirmekle kalmayıp suyunu fazla idareli içmişti; kendini zayıf hissediyordu. Bu aşina olmadığı bir histi. Kampa doğru yürürken kaşları daha da çatıldı. Alevlerin yanında hareketsiz bekleyen Tool ona iki gün önceki gelişini anımsattı. Kuruyup kalmış etten ve kemikten miğferi bir kez daha Lorn'un zihnindeki ilkel bir şeyi tetikledi ve o şey beraberinde karanlığa yönelik derin, mantıksız bir korku getirdi. Kadın, Imass'a sokuldu. "Ateş hayattır," diye sanki içgüdülerinin derinliklerinden doğan bir ibare fısıldadı.

Tool kafa salladı. "Hayat ateştir," dedi. "İlk İmparatorluk bu tür sözcüklerden doğdu. Imass İmparatorluğu. İnsanlık İmparatorluğu." Savaşçı, Muavin'e doğru döndü. "İyi iş çıkardın, evladım."

Kocakarı, üzerinde kurşuni bir duman bulutunun hareketsizce asılı durduğu kuzeyindeki Karaköpek Ormanı'na bir düzine fersah kala taraklı kuyruğunu kıvırdı ve Rhivi Ovası'nda kamp kurmuş orduya doğru ihtiyatla alçaldı.

Çadırların tekerlek ispitleri misali etrafından dışa doğru uzandığı merkezî bir müstahkem göbekte sabah esintisiyle uçuşan büyük bir tente kuruluydu. Koca Kuzgun'un hedefi işte o merkezdi. Kocakarı'nın keskin bakışları koridorlarda gezinen Rhivi ovalılarını tek tek saptadı. Doğu kenarında Catlin Atlıları'nın sancakları dalgalanıyor, yeşil-gümüşi renkleriyle Ca-

ladan Brood'un ana ordusunun fedai birliklerini temsil ediyordu. Lakin askerlerin büyük bölümünü Tiste Andiiler, yani Anomander Rake'in Ay Tohumu'ndaki şehirde yaşayan halkı oluşturuyordu. Bunların uzun, siyahlara bürünmüş suretleri çadırlarında arasında birer gölge gibi hareket ediyordu.

Kuzeydeki ormanın çeperine doğru tekerlek izleri uzanıyor, bu izler oralardaki hendeklere giden ikmal güzergâhlarını gösteriyordu. Hendekler daha evvelden Malazanların kontrolündeyken artık Brood'un ön saflarını teşkil ediyordu. Rhivilerin sürdükleri arabalar sonu gelmez bir levazım sevkiyatı gerçekleştirirken ölülerle ve yaralılarla dolu diğerleri kasvetli bir akışla kampa giriyordu.

Kocakarı gakladı. Ana çadırdan sızan sihir, tozlu havayı ağır, koyu bir macentaya –toprak sihri D'riss Kovanı'nın rengine– boyamıştı. Kanatları ona artık hafif gelen kuş onları gençlere özgü bir zindelikle çırptı. "Ahhh," diye iç geçirdi Kocakarı, "sihir." Müdafaaları ve tuzakları kolayca aşan Koca Kuzgun çadırın üzerinden süzülerek geçip girişin dışına kondu.

Yana çekilerek bir destek direğine bağlanmış olan çadır ağzında bekleyen bir muhafız yoktu. Kocakarı seke seke içeri girdi.

Karşı uçta asılı duran ve arkasında bir ordu karyolası bulunan küçük perde hariç çadırın iç kısmında herhangi bir bölümlendirme yapılmamıştı. Ortada, yüzeyine civardaki arazinin hatları oyulmuş devasa bir masa vardı. Yalnız bir adam girişe sırtı dönük olarak o masanın üzerine eğilmişti. Adamın geniş sırtında devasa bir demir çekiç asılıydı. Ebatlarına ve bariz ağırlığına rağmen, çekiç o kas ve kemik yığınının önünde oyuncak gibi kalıyordu. Adamdan etrafa dalga dalga güç yayılıyordu.

"Gecikme üstüne gecikme," diye söylendi Kocakarı, kanatlarını çırparak masaya çıkarken.

Caladan Brood dalgınca homurdandı.

"Dün geceki efsun fırtınasını sezdin mi?" diye sordu kuş.

"Sezmek mi? Buradan görülebiliyordu. Rhivi şamanları biraz keyifsiz gibiydiler ama verecek bir cevapları yoktu. Bunu daha sonra konuşuruz, Kocakarı. Şimdilik düşünmem gerekiyor."

Kocakarı başını yan yatırarak masaya baktı. "Batı kanadı tam bir kargaşa içerisinde geri çekiliyor. O Barghast ayaktakımına kim komuta ediyor?"

"Onların görüş alanında ne zaman uçtun?" diye sordu Brood.

"İki gün önce. Başlangıç kuvvetinin sadece üçte birini canlı gördüm."

Brood başını iki yana salladı. "Jorrick Sivrimızrak. Emrinde beş bin Barghast ve yedi Kızıl Muhafızlar Kılıcı var."

"Sivrimızrak mı?" Kocakarı tıslayarak güldü. "Kendine pek güveniyor, öyle değil mi?"

"Evet ama bu ismi ona Barghastlar taktı. Az evvel açıkladığım gibi, üç gün önce kucağına beş Sarı Moranth lejyonu düştü. Jorrick gecenin karanlığında ricat etti ve ordusunun üçte ikisini doğuya ve batıya dağıttı – adamın Barghastları siper almanın mümkün görünmediği yerlerde bile gözden kaybolmakta becerikliler. Panik hâlindeki ayaktakımı dün gerisingeri dönüp Sarılarla kapıştı. Barghastları kıskaç gibi düşmanın üzerine kapandı. İki Moranth lejyonu imha edildi, diğer üçü levazımlarının yarısını ovada bırakarak ormana çekildi."

Kocakarı kafasını tekrar yan yatırdı. "Jorrick'in planı ne?"

Brood başını eğdi. "O bir Kızıl Muhafız ama Barghastlar onu kendilerinden biri olarak görüyorlar. Genç; o yüzden de korkusuz."

Kuzgun haritayı inceledi. "Ya doğu? Tilki Geçidi ne âlemde?"

"İyi," dedi Brood. "Öbür tarafta çoğunlukla Stannis mecburileri var – Malazanlara gönülsüz bir müttefik oluyorlar. Kızıl Muhafızlar'ın yürekliliğini on iki ay sonra, bir sonraki Malazan piyadeleri Nisst'te karaya çıktıklarında göreceğiz."

"Neden kuzeye yürümüyorsunuz?" diye sordu Kocakarı. "Prens K'azz kış boyunca Özgür Kentleri kurtarabilir."

"Prens ile ben bu konuda hemfikiriz," dedi Brood. "Olduğu yerde kalacak."

"Neden?" diye öğrenmek istedi Kocakarı.

Brood homurdandı. "Taktiklerimiz bizi ilgilendirir."

"Kuşkucu piç," diye söylenen Kocakarı haritanın güney kenarı boyunca sekti. "Arkan kem gözlerin bakışına açık. Pale ile aranda Rhivi ovalılarından başka kimse yok. Ve şimdi ovada Rhivilerin bile bilmedikleri kuvvetler geziyor. Buna rağmen çok az endişe gösteriyorsun, Savaşçı. Acaba neden diye merak ediyor Kocakarı."

"Hem Prens K'azz ve büyücüleriyle, hem de Barghast ve Rhivi Şamanlarıyla iletişim hâlindeyim. Dün gece ovada doğan şey hiç kimseye ait değil. Yalnız ve korku içinde. Rhiviler şimdi bile onu arıyorlar. Endişelenmeli miyim? Hayır, o şey yüzünden değil. Yine de güneyde bundan çok daha fazlası olup bitiyor." Brood belini doğrulttu.

"Anomander tüm bunların tam ortasında," diye mırıldadı Kocakarı. "Planlar ve karşı planlar kuruyor, herkesin önüne cam kırıkları serpiştiriyor. Onu hiç bu kadar keyifli görmemiştim."

"Bu kadar dedikodu yeter. Bana verecek haberlerin var mı?"

"Elbette, Efendi." Kocakarı kanatlarını gererek iç geçirdi. Kaşınan bir yerini gagasıyla dürttü ve bir keneyi ezip yuttu. "Dönen Sikke kimin elinde biliyorum."

"Kimmiş?"

"Dünyadan haberi olmayan bir genç. Sikke döndükçe dönüyor ve o gencin civarındakilere bir yüzünü gösteriyor. Herkes kendi oyununu oynuyor ama Sikke daha büyük şeylere vesile olacak. Bu nedenle Oponn'un iplikleri normalde Maskaraların nüfuzuna bağışıklı olan kürelerde tınlıyor."

"Rake ne biliyor?"

"Bu konuda fazla bir bilgisi yok. Ama Oponn'dan hazzetmediğini iyi bilirsin. Fırsatını bulursa o iplikleri keser atar."

"Budala," diye homurdandı Brood. Bir süre taştan ve demirden bir heykel gibi hiç kıpırdamadan durup düşündü. Kocakarı o sırada Rhivi Ovası'nın üstünde ileri geri gezinerek siyah pençeleriyle tahta alay ve tümen imleçlerini dominolar gibi devirdi.

"Oponn olmadan Rake'in gücü şu an için emsalsiz," dedi Brood. "Darujhistan'ın üzerinde işaret feneri gibi asılı duruyor. Imparatoriçe'nin ona karşı birilerini yollayacağı kesin. O tür bir çatışma—"

"Darujhistan'ı yerle bir eder," diye hevesle cıvıldadı Kocakarı. "Özgür Kentler on iki yangının içinde rüzgâra kapılmış küller gibi dağılır gider."

"Rake'in kendisinden aşağı her şeye duyduğu horgörü pek çok kez apışıp kalmamıza sebep oldu," dedi Brood. Kocakarı'ya göz atıp kılsız kaşlarından birini kaldırdı. "Ordularımı dağıtıyorsun. Kes şunu."

Kocakarı volta atmayı bırakıp olduğu yere çöktü. "Bir kez daha," diye iç geçirdi, "Büyük Savaşçı Caladan Brood kansız bir yol arıyor. Rake o sikkeyi eline geçirirse, Oponn'u kıskıvrak yakalar ve o güzelim kılıcıyla Lord ile Leydi'yi ikiye böler. Çıkacak kargaşayı bir düşün. Oluşacak dalgayla tanrılar yıkılır, âlemleri sel basar." Kendi sesindeki heyecanı duyduğunda yaygaracılığıyla zevkten dört köşe oldu. "Bundan büyük eğlence zor bulunur."

"Sus, kuş," dedi Brood. "Mademki Rake büyücülerini geri çağırdı, Sikke Taşıyan'ın korunması gerek."

"İyi ama Tiste Andiilerle kim boy ölçüşebilir ki?" diye sordu Kocakarı. "Herhalde buradaki seferini bırakıp gitmek gibi bir niyetin yoktur?"

Brood edepsizce bir sırıtışla dişlerini gösterdi. "Hah, sanırım seni faka bastırdım. Güzel. Ağzının payını alman lazım, Kocakarı. Her şeyi bilmemek nasılmış bakalım?"

"Senden geldiği sürece böyle bir işkenceye göz yumarım, Brood," diye gakladı Kocakarı. "O da sırf huyuna suyuna saygı duyduğum için. Yeter ki fazla üstüme gelme. Söyle bana, buralarda kim Rake'in büyücülerine kafa tutabilir? Bunu bilmem gerek. Ah sen ve şu sırların yok musunuz. Efendim hayati bilgileri benden gizlerse nasıl onun gerçek bir hizmetkârı olabilirim?"

"Kızıl Muhafızlar hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Brood.

"Az şey," yanıtını verdi Kocakarı. "Benzerleri arasında büyük saygı gören bir fedailer topluluğu. Ne olmuş onlara?"

"Rake'in Tiste Andiilerine ne düşündüklerini sor, karga."

Kocakarı hınçla tüylerini kabarttı. "Karga mı? Böyle hakaretlere katlanacak değilim! Gidiyorum. Ay'a dönüp orada Caladan Brood'a öyle rezil isimler uyduracağım ki âlemler utanacak!"

"Defol git öyleyse," dedi Brood gülümseyerek. "İyi iş çıkardın."

"Rake senden daha pinti olmasaydı," dedi Kocakarı, çadırın girişine doğru seke seke ilerlerken, "casusluk becerilerimi onun yerine senin üstünde kullanırdım."

"Son bir şey daha, Kocakarı," diye konuştu Brood.

Kuş girişte durup başını çevirdi.

Savaşçı dikkatini yeniden haritaya vermişti. "Kendini Rhivi Ovası'nın çok daha güneylerinde uçarken bulduğun zaman

orada faal olduğunu sezinlediğin güçleri belirle. Ama dikkat et, Kocakarı. Bir şey mayalanıyor ve o şey her neyse çok kötü kokuyor."

Kocakarı cevaben gaklamakla yetindi, sonra da uçup gitti.

Brood haritasının başında dikilerek kafa yordu. Yirmi dakikaya yakın bir süre hiç kıpırdamadı, sonra sırtını dikleştirdi. Dışarı çıkıp göğü taradı. Kocakarı görünürde yoktu. Homurdanarak en yakındaki çadırlara bakmak için döndü. "Kallor! Neredesin?"

Çadırlardan birinin arkasından çıkan uzun boylu, gri bir adam yavaş adımlarla Brood'un yanına geldi. "Sarılar ormanda köşeye sıkıştılar, Savaş Beyi," dedi gıcırtılı bir sesle, kadim ve cansız gözlerini Brood'unkilere dikerek. "Laederon Yüksekleri'nden bir fırtına geliyor. Moranthlıların Kuorlları bir süre havalanamayacaklar."

Brood kafa salladı. "Komutayı sana devrediyorum. Tilki Geçidi'ne gideceğim."

Kallor bir kaşını kaldırdı.

Brood onu süzdü. "Fazla heyecanlanmayalım. Yoksa millet tüm bu olup bitenlerden göründüğün kadar sıkılmadığını düşünmeye başlayabilir. Prens K'azz'la görüşeceğim."

Kallor'un ince dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. "Jorrick Sivrimızrak gene nasıl bir delilik peşinde?"

"Bildiğim kadarıyla hiçbir şey," yanıtını verdi Brood. "Delikanlının üstüne bu kadar varma, Kallor. Geçen seferkinden alnının akıyla çıktı. Unutma, bir zamanlar sen de gençtin."

Yaşlı savaşçı omuz silkti. "Jorrick'in son başarısı her şeyden çok Leydi Baht'a ait. Bir dehanın ürünü olmadığı kesin."

"Bak o konuda sana karşı çıkacak değilim," dedi Brood.

"K'azz'la yüz yüze görüşme sebebini sorabilir miyim?"

Brood etrafa bakındı. "Kahrolası atım nerede ki?"

"Herhalde saklanıyordur," dedi Kallor ilgisizce. "Söylentilere bakılırsa ağırlığın altında bacakları kısalıp güdükleşmiş. Öyle bir şeyin mümkün olabileceği henüz aklıma yatmadı ama bir atla kim tartışabilir ki?"

"Prens'in adamlarından bir kısmına ihtiyacım var," dedi Brood, çadırların arasındaki yollardan birine girerek. "Daha açık konuşmak gerekirse," dedi omzunun üzerinde, "bana Kızıl Muhafızlar Altıncı Kılıcı lazım."

Caladan Brood'un uzaklaşmasını seyreden Kallor iç geçirdi. "Yine mi Rake, Savaş Beyi? Tavsiyemi dinleyip onu yok etsen daha iyi edersin. Sözlerime kulak asmadığına pişman olacaksın, Brood." Donuk gözleri, bir köşeyi dönüp ortadan kaybolunca kadar Brood'u izledi. "Bunu son ikazım say."

Yanık toprak, atlarının toynakları altında hışırdıyordu. Genç Toc'un omzu üzerinden arkasına attığı bakış Yüzbaşı Paran tarafından vahim bir bakışla karşılandı. Dün geceki ateş sütununun kaynağına yaklaşıyorlardı.

Toc'un söz verdiği gibi, şehirden ayrılmaları zor olmamıştı; hiç kimse onları durdurmamıştı ve şehir kapısı aralık bırakılmıştı. Sırım gibi ve uzun bacaklı atları sahiden de Wickan soyundandı. Kulaklarını yatırmalarına ve gözlerini devirmelerine rağmen dizginlerinin disiplinine bağlı kalıyorlardı.

Durgun öğle havasında ağır bir kükürt kokusu asılıydı ve hem iki binici hem de atları daha şimdiden ince bir kül tabakasıyla kaplanmıştı. Yukarıdaki güneş parlak bir bakır küreden farksızdı. Toc atını durdurup yüzbaşının yanına varmasını bekledi.

Paran alnındaki kirli teri sildi ve miğferini düzeltti. Gözlerini kısarak ileri bakarken kamaili* omuzlarına ağır geliyordu. Ateş sütununun yükseldiği yere doğru ilerliyorlardı. Dün gece Paran için derin bir korkuyla geçmişti: Şimdiye kadar ne o ne de Toc böyle bir efsun yangınına tanıklık etmişti. Kamplarını fersahlarca uzağa kurmalarına rağmen o noktada yayılan ısıyı hissetmişlerdi. Şimdi oraya yaklaşırlarken Paran'ın tek hissettiği endişeydi.

O da Toc da konuşmadı. Belki yüz metre doğuda çarpık bir ağaç gövdesine benzer bir şey yükseliyor, kararmış boğum boğum bir dal göğe doğru uzanıyordu. Etrafındaki yaklaşık beş metrelik kusursuz bir dairede bulunan çimenli toprak hiç zarar görmemişti. O yanmamış alanın kenarına doğru kara bir leke vardı.

Paran atını dürterek yürüttü ve Toc onu takip ederken yayını çıkarıp kirişledi. Yüzbaşıya yetiştiğinde Paran yoldaşının yaya bir de ok sürmüş olduğunu gördü.

---

* Orj. *camail*; Zincir zırhın miğfere takılan ve gerek boynu gerekse omuzları koruyan parçası. –*çn*

Onlar yaklaştıkça kömürleşmiş şey ağaca gitgide daha az benzer oldu. Üstünden çıkıntı yapan uzuv tanıdık hatlara sahipti. Paran gözlerini biraz daha kıstı, sonra küfredip atını mahmuzladı. Şaşkın durumdaki Toc'u geride bırakarak aradaki mesafeyi çabucak kapattı.

Vardığı zaman attan indi ve artık biri normal diğeriyse devasa boyutlarda iki beden olduğunu gördüğü şeye doğru yürüdü. Bedenlerin ikisi de yanarak tanınmayacak hâle gelmişti ama Paran küçüğünün kim olduğunu bal gibi bilmekteydi. *Yanıma yaklaşan ne varsa, değer verdiğim ne varsa elimden alındı...* "Yırtıkyelken," diye fısıldadı, ardından dizlerinin üstüne yığıldı.

Toc yanına gelse de eyerde kaldı ve üzengilere basarak ufku taradı. Bir dakika sonra o da atından indi ve birbirine sarılmış bedenlerin etrafını yavaş yavaş turladı. Uzaktan gördükleri o kara lekeye geldiğinde durdu. Çömelip onu inceledi.

Başını kaldıran Paran gözlerini figürlerde tutmak için çaba harcadı. Uzuv deve aitti. İkisini de yakan ateş, kolun büyük bölümünü karartmıştı ama el sadece biraz kavrulmakla yetinmişti. Paran açık parmaklara bakarken devin ölüm anında ne gibi bir kurtuluşa doğru uzandığını merak etti. *Adına ölüm denen, bana çok görülen özgürlük. Bütün tanrıların canları cehenneme.* Uyuşmuş hâldeki genç subay Toc'un kendisine seslendiğini geç fark etti.

Ayağa kalkması kolay olmadı. Toc'un çömelmeyi sürdürdüğü yere kadar yalpaladı. Pençe'nin önündeki toprakta yırtık bir kanaviçe çuval duruyordu.

"Bundan uzaklaşan bazı ayak izleri var," diye titrek bir sesle konuşan Toc'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Yüzündeki yara izini hatır hatır kaşıdı, sonra doğruldu. "Kuzeydoğuya gidiyor."

Paran yoldaşına hiçbir şey anlamadan baktı. "İzler mi?"

"Bir çocuğunkiler gibi küçükler. Ama..."

"Ama ne?"

Adam kollarını gövdesine doladı. "Bu izleri bırakan ayaklar çoğunlukla kemikmiş." Yüzbaşının ifadesiz gözlerine baktı. "Sanki tabanları çürümüş veya yanmış. Bilmiyorum... Burada feci bir şey olmuş, Yüzbaşı. Her neyse buradan uzaklaştığına memnunum."

Paran yeniden birbirine dolanık iki figüre doğru döndü. İrkildi. Bir elini kaldırıp yüzüne dokundu. "O Yırtıkyelken," dedi tekdüze bir sesle.

"Biliyorum. Üzgünüm. Öbürü de Thelomen Baş Büyücü Bellurdan olmalı." Toc kanaviçe çuvala baktı. "Buraya gelip Geceayazı'nı gömmek için izin almıştı." Usulca devam etti. "Geceayazı'nın artık gömülmeye ihtiyaç duyduğunu sanmam."

"Bunu Tayschrenn yaptı," dedi Paran.

Yüzbaşının ses tonu Toc'u ona doğru döndürdü.

"Tayschrenn. Ve de Muavin. Yırtıkyelken haklıydı. Yoksa onu öldürmezlerdi. Ama kolayca ölmedi. O hiçbir konuda kolay yolu seçmezdi. Lorn onu benden aldı. Tıpkı diğer her şeyi de aldığı gibi."

"Yüzbaşı..."

Paran'ın eli bilinçsizce kılıcının topuzunu kavradı. "O kalpsiz kaltak başına gelecekleri hak ediyor ve ona cezasını bizzat vermeye niyetliyim."

"İyi, ver," diye homurdandı. "Yeter ki bunu akıllıca yap."

Paran ona dik dik baktı. "Artık gidelim, Genç Toc."

Toc kuzeydoğuya son bir bakış attı. *Bu iş bitmedi*, diye ürperterek içinden geçirdi. Yara izinin altından şiddetli, acı verici bir kaşıntının yükselmesiyle yüzünü buruşturdu. Denemesine rağmen kaşıntısını gideremediğini keşfetti. Üstelik boş göz yuvasının gerisinde biçimsiz bir ateş yanıyordu. Bu son zamanlarda sıkça tecrübe ettiği bir durumdu. Kendi kendine söylenerek atına gitti ve eyere çıktı.

Yüzbaşı kendi atını ve ona bağlı olanı daha şimdiden döndürüp güneye yönlendirmişti. Adamın duruşu çok şey söylüyordu. Genç Toc ona eşlik etmekle hata yapıp yapmadığını merak etti. Sonra da omuz silkti. "Eh," dedi yanlarından geçtiği kömürleşmiş iki cesede, "artık olan oldu, değil mi?"

Aşağıdaki ova karanlıkla örtülüydü. Kocakarı batıya bakınca batan güneşi halen görebiliyordu. En yüksek rüzgârlarda süzüldüğü için çevresindeki hava buz gibi soğuktu. Caladan Brood'un yanından ayrılalı iki gün olmuştu. Koca Kuzgun o zamandan beri aşağıdaki çorak topraklarda hiçbir yaşam belirtisine rastla-

mamıştı. Rhivilerin takip etmeyi huy edindikleri dev Bhederin sürüleri bile ortadan kaybolmuştu.

Geceleri Kocakarı'nın duyuları kısıtlanırdı ama aynı zamanda efsunu en iyi böyle bir karanlıkta tespit edebilirdi. Güneye doğru kanat çırpmayı sürdürürken çok aşağılardaki araziyi aç bir gözle taradı. Ay Tohumu'ndaki türdeşleri, Anomander Rake'in hizmetinde düzenli olarak ovalarda devriye gezerdi. Kocakarı henüz onlardan birini görmüş değildi ama görmesi sadece an meselesiydi. Gördüğünde ona son zamanlarda herhangi bir sihir kaynağı saptadı mı diye soracaktı.

Brood aşırı tepki gösteren biri değildi. Aşağıda onun keyfini kaçıran bir şey varsa mesele çok ciddi olabilirdi ve Koca Kuzgun neler döndüğünü diğer herkesten önce öğrenmek istiyordu.

İlerisindeki gökyüzünde, yaklaşık bir fersah uzakta bir ateş yandı. Yeşil ve mavi renkteki ateş kısa bir süre parlayıp ardından gözden kayboldu. Kocakarı gerildi. Gördüğü şey daha önce hiç karşılaşmadığı cinsten bir efsundu. Bölgeye yaklaşırken üstüne esen hava sıcak ve nemli olup ona –başını yan yatırdı– yanık tüyleri hatırlatan ağır bir koku taşıyordu.

İleriden kızgın ve korkulu bir çığlık yükseldi. Kocakarı karşılık vermek için gagasını açtı, sonra tekrar kapadı. Çığlığın türdeşlerinin birinden geldiğinden emindi ama nedense dilini tutma ihtiyacı hissetti. Derken bir ateş topu daha patladı. Bu seferki yeterince yakın olduğundan Kocakarı alevlerin neyi yuttuğunu görebildi: Bir Koca Kuzgun.

Nefesi gagasından tıslayarak çıktı. O kısa süreli aydınlıkta türdeşlerinden yarım düzinesinin daha ilerisindeki ve batıdaki gökyüzünde turladığını görmüştü. Kanatlarını açarak onlara yöneldi.

Dört bir yanında telaşlı kanat çırpışlar duyar olduğu zaman seslendi. "Çocuklar! Kocakarı'ya yaklaşın! Yüce Ana geldi!"

Kuzgunlar müsterih çığlıklarla onun etrafında kümelendiler. Neler olduğunu anlatma çabasıyla hep bir ağızdan ötseler de Kocakarı'nın öfkeli tıslaması hepsini susturdu. "Aranızda Hurtle'ın sesini duydum," dedi, "öyle değil mi?"

Bir erkek ona sokuldu. "Duydun," dedi. "Hurtle benim."

"Daha şimdi kuzeyden geldim, Hurtle. Burada neler olduğunu bana açıkla."

"Hengâme," diye alaycı bir cevap verdi Hurtle.

Kocakarı gakladı. Güzel esprilere bayılırdı. "Öyle! Hadi konuş, delikanlı!"

"Hava kararmadan önce Hısım Clip aşağıdaki ovada bir efsun parlaması tespit etti. Tuhaf bir hisse kapıldı ama bir kovanın açıldığı ve ovaya bir şeyin çıktığı belliydi. Hısım Clip bana bunu söyledi, sonra da araştırmaya gitti. Onun alçalışını yukarıdan gözlemledim ve bu sayede onun gördüğünü gördüm. Kocakarı, bana ruh nakil sanatı bir kez daha icra edilmiş gibi geliyor."

"Ha?"

"Yerde az evvel bir kovandan çıkmış küçük bir kukla yolculuk ediyordu," diye izah etti Hurtle. "Canlıydı ve büyük bir güce sahipti. Bu kukla Clip'i tespit ettiğinde ona el etti ve Clip alevlere boğuldu. Yaratık bunun ardından kovanına geri dönerek gözden kayboldu ve o zamandan beri sadece birimizi daha öldürmek için ortaya çıktı."

"Neden burada kaldınız?" diye öğrenmek istedi Kocakarı.

Hurtle kıkırdadı. "Güzergâhını belirlemek için, Kocakarı. Şimdiye dek güneye yolculuk edermiş gibi görünüyor."

"Pekâlâ. Artık bu doğrulandığına göre git ve diğerlerini de yanında götür. Ay Tohumu'na dönüp lordumuza bilgi ver."

"Nasıl emredersen, Kocakarı." Hurtle bir kanadını eğerek karanlığa karıştı. Seslendiğinde ona bir koro cevap verdi.

Kocakarı bekledi. Kendi incelemesine başlamadan önce hepsinin bölgeden ayrıldığından emin olmak istiyordu. Ateş sütununu o kukla mı yaratmıştı? Öyle bir şey pek muhtemel görünmüyordu. Hem bir Koca Kuzgun'un soğuramayacağı ne tür bir efsuna sahipti? Bu hadisede bir Atacıl tadı vardı. Ruh nakli basit bir tılsım değildi ve teknikleri bilinirken dahi sihirbazlar arasında yaygın olarak kullanılmazdı. Aktarım dahilinde çok fazla delilik öyküsü doğardı.

Belki o kukla öyle zamanlardan kalmıştı. Kocakarı buna kafa yordu. Aklına yatmadı.

Aşağıdaki ovada sihir filizlendi, sonra kayboldu. O noktadan seğirten küçük bir sihirli kuvvet zikzaklar çizerek koştu. *İşte*, diye düşündü Kocakarı, *sorularımın cevabı. Demek yavrularımı yok edersin? Bakalım Kocakarı'yı da o kadar kolayca hor görebilecek misin?*

Kanatlarını katlayıp dalışa geçti. Hava ıslık çalarak etrafından akmaya başladı. Tam kendini koruyucu bir sihir aylasıyla sarmaladığı sırada küçük bir figür koşturmayı bırakıp yukarı baktı. Kocakarı manik bir kahkaha duyar gibi oldu, sonra kukla bir el işareti yaptı.

Kocakarı'yı saran güç muazzam olup beklentisinin çok ötesindeydi. Savunmaları dayansa da kendini dört bir yandan yumruk yercesine oradan oraya savrulurken buldu. Acıyla haykıran Koca Kuzgun döne döne düştü. Hırpalanmış kanatlarını açıp yükselen bir hava akımını yakalamak için bütün kuvvetini ve iradesini kullanması gerekti. Gece göğüne yükselirken bir ötüşle hıncını ve paniğini dile getirdi. Aşağıya attığı bir bakış kuklanın yeniden kovanına döndüğünü gösterdi zira görünürde sihirli bir şey yoktu.

"Evet." Kuş iç geçirdi. "Bilgiye karşılık ne büyük bir bedel! Ata Kovanı – içlerinden en yaşlısı. Kaos'la böyle oynayan kim ki? Kocakarı bilmiyor. Burada her türlü şey toplandıkça toplanıyor." Başka bir hava akımı bulup yönünü güneye çevirdi. Bu Anomander Rake'in bilmesi gereken bir gelişmeydi – Caladan Brood'un Tiste Andii lordunun hemen hemen her şeyden habersiz bırakılması yönündeki talimatına rağmen. Rake, Brood'un ona atfettiğinden daha fazla alanda marifetliydi. "Mesela yıkımda." Kocakarı güldü. "Ve ölümde. Ölüm konusunda pek marifetli!"

Hızlandığı için ne aşağıdaki ölü karaltıyı ne de oranın merkezinde bekleyen kadını fark etti. Zaten orada herhangi bir sihir de yoktu.

Muavin Lorn dürülmüş uyku tulumunun yanında çömelerek bakışlarıyla gece göğünü tarıyordu. "Tool, bütün bunlar iki gece önce şahit olduğumuz şeyle bağlantılı mıydı?"

T'lan Imass başını iki yana salladı. "Sanmam, Muavin. Hatta bu beni daha çok endişelendiriyor. Gördüğümüz şey efsundu ve etrafımıza çektiğim bariyeri hiçe saydı."

"Nasıl?" diye usulca sordu kadın.

"Tek bir ihtimal var, Muavin. Çağlar önce kaybolmuş Atacıl bir kovan aramıza dönmüş. Onu kullanan her kim olursa olsun, belirli bir maksatla izimizi sürdüğünü farz etmeliyiz."

Lorn bitkince doğruldu, ardından sırtını esneterek omuriliğinin çıtlattı. "Tadı Gölgetaht'ınki mi?"

"Hayır."

"Öyleyse izimizi sürdüğünü farz etmeyeceğim, Tool." Gözünü uyku tulumuna dikti.

Tool kadına doğru döndü ve yatmaya hazırlanmasını sessizce seyretti. "Muavin," dedi, "görünüşe bakılırsa bu avcı savunmalarımı delebiliyor. Dolayısıyla yerimiz öğrenildiği vakit kovanının geçidini tam arkamızda açabilir."

"Sihirden korkum yok," diye mırıldandı Lorn. "Bırak uyuyayım."

T'lan Imass sessizliğe büründü ama gecenin saatleri ağır ağır geçerken kadına bakmayı da sürdürdü. Şafak doğuyu aydınlatırken hafifçe kımıldadı, sonra tekrar hareketsiz kaldı.

Gün ışığı yüzüne vurunca Lorn inleyerek sırtüstü döndü. Gözlerini açıp hızla kırpıştırdı, sonra donakaldı. Başını yavaşça kaldırdığında T'lan Imass'ı tam tepesinde dikilirken buldu. Savaşçının çakmaktaşı kılıcının ucu gırtlağından birkaç santim uzakta duruyordu.

"Başarı," dedi Tool, "disiplin gerektirir, Muavin. Dün gece Ata sihrinin bir dışavurumuna ve kuzgunları hedef seçmesine tanıklık ettik. Kuzgunlar, Muavin, geceleri uçmazlar. Yeteneklerimin seninkilerle bileşiminin güvenliğimizi sağlama aldığını düşünüyor olabilirsin. Bu bir garanti değil, Muavin." T'lan Imass silahını kaldırıp kenara çekildi.

Lorn titrek bir nefes aldı. "Bir kabahat," deyip sözlerini sürdürmeden önce genzini temizledi, "işlediğimi itiraf ediyorum, Tool. Beni gitgide artan kayıtsızlığımdan haberdar ettiğin için sağ ol." Doğrulup oturdu. "Söyle bana, bu sözüm ona boş Rhivi Ovası'nın böylesine hareketli olması sana da garip gelmiyor mu?"

"Kavuşum," dedi Tool. "Güç daima gücü çeker. Bu karmaşık bir düşünce değil ama yine de biz Imassların dikkatinden kaçtı." Kadim savaşçı başını Muavin'e doğru döndürdü. "Tıpkı onların çocuklarından da kaçtığı gibi. Jaghutlar tehlikenin pekâlâ farkındaydılar. Böylelikle birbirlerinden uzak durdular. Birbirlerini yalnızlığa terk ettiler ve bir medeniyeti ufalanıp gitmeye bıraktı-

lar. Aynı şeyi Forkrul Assailler de anladılar ama onlar başka bir yol seçtiler. İşin asıl garip tarafı, Muavin, bu üç kurucu halktan yalnızca Imassların cehalet mirası çağlar öncesinden bugünlere kadar gelebildi."

Lorn savaşçıya bakakaldı. "Yoksa bu bir espri teşebbüsü müydü?" diye sordu.

T'lan Imass miğferini düzeltti. "Orası ruh hâline göre değişir, Muavin."

Ayağa kalkan kadın atları kontrol etmeye gitti. "Her gün biraz daha garipleşiyorsun, Tool," dedi usulca, Imass'tan ziyade kendi kendine. Gözlerini açtığı zaman ilk gördüğü şey hayalinde canlandı: o kahrolasıca yaratık ile kılıcı. Tool öyle ne kadar durmuştu ki? Bütün gece mi?

Muavin omzunu çekinerek yokladı. Hızla iyileşiyordu. Belki de yarası ilk başta düşündüğü kadar ciddi değildi.

Atını eyerlerken Tool'a göz atma riskine girdi. Savaşçı durmuş ona bakıyordu. Acaba üç yüz bin yıl yaşamış birinin aklından ne gibi düşünceler geçerdi? Imasslar gerçekten de yaşarlar mıydı? Tool'la tanışmadan önce Lorn onlara ekseriyetle namevt gözüyle bakmış, dolayısıyla da haricî bir kuvvetle hareket eden ruhtan yoksun yaratıklar olduklarını düşünmüştü. Fakat artık o kadar emin değildi.

"Söyle bana, Tool; düşüncelerine en çok ne hâkimdir?"

Imass cevap vermeden önce omuz silkti. "Beyhudeliği düşünürüm, Muavin."

"Bütün Imasslar beyhudeliği mi düşünürler?"

"Hayır. Çok azı düşünmekle uğraşır."

"O niye?"

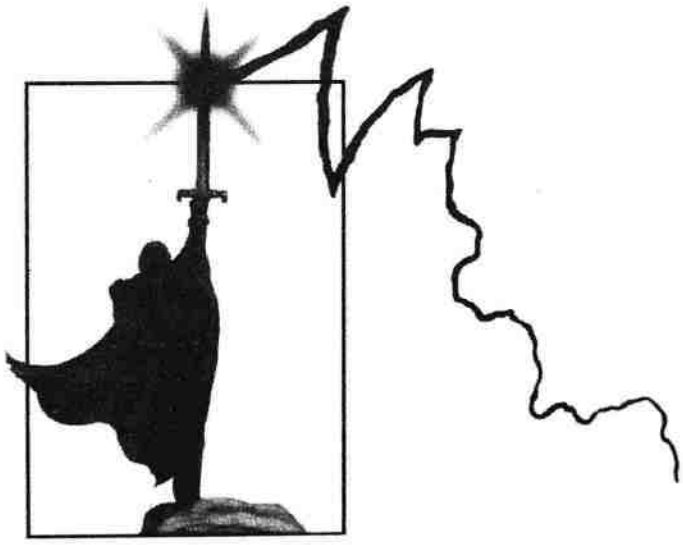
Imass başını yana eğip kadını süzdü. "Çünkü, Muavin, düşünmek beyhudedir."

"Artık yola koyulalım, Tool. Boşa vakit harcıyoruz."

"Evet, Muavin."

Lorn eyere çıkarken Imass'ın ne kastettiğini merak ediyordu.

DÖRDÜNCÜ KİTAP

SUİKASTÇILAR

Bir sikke gördüm rüyamda
yüzü değişiyordu—
birbirinden genç çehreler
pahalıya patlayan düşler,
ve yuvarlanıp şıngırdıyordu
mücevherle için yapılmış
bir kupanın
yaldızlı ağzında

Rüyaların Hayatı
Acuze Ilbares

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gece peşimden ayrılmadı
gezindiğim sırada
ruhum takılıp da düştü
ne toprağa ne taşa
ağaçtan sökülmemiş
demir çiviyle çakılmamış
lakin gecenin kendisi gibi
ışıktan mahrum
havadan müteşekkil bir şey
derken onlara rastladım,
geceleyin taşları
yıldızların ışığıyla ve yıpranmış ellerle
kesen ve oyan o taş ustalarına.
"Güneşten ne haber?" diye sordum birine.
"Onun ifşa perdesi
mantığın sıcaklığı
yok mu şekillendirmenizde?"
Ve içlerinden biri cevap verdi,
"Hiçbir ruh karşı koyamaz
güneşin ışıktan kemiklerine
ve mantık söner
karanlık çöktüğünde—
o yüzden geceleyin şekil veririz
senin ve hısımının höyüklerine."
"Öyleyse rahatsız etmemi mazur görün," dedim.
"Ölüler asla rahatsız etmezler," dedi taş ustası,
"sadece gelirler."

Fukara Taşı
Darujhistan

"Bu gezgine yoldaşlık edecek kısık bir ateşten başka bir şeyin olmadığı bir diğer gece, bir diğer rüya," diye of çekti Kruppe, ellerini bir Ata Tanrı tarafından yakılmış titrek ama sönmez ateşe tutarken. Bu tuhaf bir armağan gibi görünse de Kruppe onun bir önem taşıdığını sezinleyebiliyordu. "Bunun anlamını çözecek Kruppe zira kapıldığı hüsran nadir ve nahoş."

Etrafındaki arazi kıraçtı; sürülü toprak bile ortadan kaybolmuştu ve görünürde hiçbir yerleşim yeri yoktu. Kruppe'nin önünde çömeldiği ateş bir tundra bozkırında yanıyor ve hava çürüyen buzun nefesini taşıyordu. Yıldızlara meydan okuyacak bir ay doğmasa da kuzeyde ve doğuda ufuk parlak denebilecek bir yeşile bürünmüştü. Kruppe şimdiye dek hiç böyle bir şeyle karşılaşmamasına rağmen bu görüntüyü kendi zihni yaratmıştı. "Bunu sahiden de huzur bozucu buluyor Kruppe. Acaba bu sanrılar rüyalarında belirli bir amaçla mı ortaya çıkıyor? Kruppe bilmiyor ve elinde olsa derhal sıcak yatağına geri döner."

Liken ve yosun kaplı toprağa bakarak orada doğmuş garip ve parlak renklere kaşlarını çattı. Çok daha kuzeyde, Laederon Platosu'nun ötesinde yer alan Kızılkülah Ovası'yla ilgili öyküler duymuştu. Acaba tundra dedikleri şey böyle mi görünürdü? Kruppe orayı hep kasvetli, renksiz bir dünya olarak hayal etmişti. "Lakin tepedeki şu yıldızlara bak. Genç bir enerjiyle göz kırpıyorlar. Hayır, sanki onları kafasında tasarlayan kişinin keyfi yerindeymişçesine ışıldıyorlar. Öte yandan toprağın kendisi engin kırmızı, turuncu ve menekşe tonları taşıyor."

Batıdan alçak bir gök gürültüsünün gelmesiyle Kruppe ayağa kalktı. Uzakta kahverengi kıllı hayvanlardan müteşekkil dev bir sürü hareket ediyordu. Bir o yana bir bu yana dönmelerine karşın hep uzakta kalarak koştururlarken verdikleri nefesin buharı üzerlerinde ve arkalarında gümüşi bir bulut bırakıyordu. Kruppe onları bir müddet seyretti. Hiç yapmadıkları kadar yaklaştıkla-

rında da kürklerinde kızılımsı çizgiler, kafalarındaysa önce aşağı ve ardından yukarı kıvrılarak çıkıntı yapan boynuzlar gördü. Sürünün geçişiyle yer sarsıldı.

"Bu dünyada hayat böyle mi diye merak eder Kruppe. Sakın geçmişe, her şeyin en başına yolculuk etmiş olmasın?"

"Ettin," dedi arkasındaki derin bir ses.

Kruppe döndü. "Ah, ateşimi paylaşmaya geldin elbette." Önünde geyik veya ona benzer bir hayvanın tabaklanmış postlarıyla kaplı bodur bir figür gördü. Adamın başındaki gri ve tüylü kafatası takkesinden geyik boynuzları uzanıyordu. Kruppe eğilerek selam verdi. "Karşında Darujhistanlı Kruppe'yi görüyorsun."

"Ben Kron Tlanlı Cannig Tol Klanı'ndan Pran Chole." Pran yaklaşıp ateşin önünde çömeldi. "Beyaz Tilki olarak da bilinirim, Kruppe. Buzun hâllerinden iyi anlarım." Kruppe'ye göz atıp gülümsedi.

Pran'ın yumuşak, altın sarısı bir cilde sahip geniş yüzündeki kemikler belirgindi. Sarkık gözkapaklarının altındaki gözleri zar zor seçilebilse de Kruppe'nin görebildiği kadarıyla renkleri şaşırtıcı bir kehribar sarısıydı. Pran uzun, kıvrak ellerini ateşin üzerinde tuttu. "Ateş hayat, hayat da ateştir. Buz çağı bitiyor, Kruppe. Burada koca sürüleri avlayarak, toplanıp güney diyarlarındaki Jaghutlarla savaşarak, donmuş nehirlerin met cezriyle doğarak ve ölerek çok uzun bir zamandır yaşıyoruz."

"Öyleyse çok uzaklara yolculuk etmiş Kruppe."

"Başlangıca ve sona. Türüm yerini senin türüne bırakıyor, Kruppe ama savaşlar bitmiyor. Size vereceğimiz şey o tür savaşlardan muafiyet. Jaghutlar azalarak yasaklı yerlere çekiliyorlar. Forkrul Assaillerle çatışmaya hiç gerek duymasak da onlar da ortadan kayboldular. Ve K'chain Che'Malleler ortadan kalktılar – buz onlara ölüm sözcükleri söyledi." Pran'ın bakışları ateşe çevrildi. "Çıktığımız avlar koca sürülere ölüm getirdi, Kruppe. Güneye çekilmek zorunda kalıyoruz ama bu böyle olmamalı. Bizler Tlanlarız ama yakında Toplanma gerçekleşecek. Imass Âyini ve Kemikbakarların Seçimi seslendirilecek. Bunu etin hatta zamanın ta kendisinin ayrımı izleyecek. Toplanma sonucunda T'lan Imasslar ve İlk İmparatorluk doğacak."

"Neden burada olduğunu merak ediyor Kruppe."

Pran Chole omuz silkti. "Çağrıldığım için geldim. Çağıranın kim olduğunu bilmiyorum. Belki senin için de aynı şey geçerlidir."

"Ama rüya görüyor Kruppe. Bu Kruppe'nin rüyası."

"Öyleyse onur duydum." Pran dik durdu. "Senin zamanından biri geliyor. Belki bu seferki aradığımız cevapları verir."

Kruppe adamın bakışlarını güneye doğru takip etti. Bir kaşını kaldırdı. "Kruppe yanılmıyorsa bu bir Rhivi."

Oraya doğru yaklaşan kadın orta yaşlarda olup hamileliğinin sonlarındaydı. Esmer, yuvarlak çehresi Pran Chole'ninkine benzemesine rağmen daha yumuşak hatlara sahipti. Gözleri korkuyla parlasa da vahim bir azim de içermekteydi. Ateşe ulaştığında iki adamı süzerken dikkatinin çoğunu Pran Chole'ye yöneltti. "Tlan," dedi, "çağımız Imasslarının Tellann Kovanı bir efsunlar izdihamında bir çocuk dünyaya getirdi. Ruhu nereye gideceğini bilmeden başıboş geziyor. Bedeni menfur. Bir aktarım gerçekleşmeli." Kruppe'ye doğru döndü ve giydiği kalın yün cüppeyi sıyırarak şiş karnını açığa çıkardı. Çıplak, gergin deriye kısa süre önce bir dövme yapılmıştı. İmge beyaz kürklü bir tilkiye aitti. "Kutsal taşa dökülen kanın dirilttiği Ata Tanrı bir kez daha yürüyor. K'rul çocuğun ihtiyacına cevaben geldi ve şimdi bize arayışımızda yardım ediyor. Rüyandaki dünyayı kullandığı için senden özür diliyor, Kruppe; fakat hiçbir genç tanrı bu mekâna etki edemez. Ruhunu her nasılsa onlara bağışıklı kılmışsın."

"Kuşkuculuğun mükâfatları," diyen Kruppe eğilerek selam verdi.

Kadın gülümsedi.

"Anlıyorum," dedi Pran Chole. "Imass güçlerinden doğacak o çocuğu bir Tektutan yapacaksınız."

"Evet. Elimizden ancak o kadarı gelir, Tlan. Bizim de Tektutan adıyla andığımız bir şekildeğiştirenin yaratılması lazım."

Kruppe genzini temizledi. "Lütfen Kruppe'nin kusuruna bakmayın. Ama bu planlarda çok mühim bir şeyi gözden kaçırmıyor muyuz?"

"Kız iki dünyayı birden arşınlıyor," dedi Rhivi. "K'rul şimdi onu sizinkine yönlendiriyor. Hâlâ korku içinde. Ona kucak açmak sana düşüyor, Kruppe."

Kruppe soluk, eski püskü pelerininin yenlerini düzeltti. "Bu Kruppe'nin cazibesine sahip biri için zor olmamalı."

"Belki," dedi Rhivi, kaşlarını çatarak. "Bedeni menfur. Kendini uyarılmış say."

Kruppe nazikçe kafa salladı, sonra etrafına bakındı. "Her yön olur mu?"

Pran Chole güldü. "Ben güneyi öneririm," dedi Rhivi.

Kruppe omuz silkti ve iki yoldaşa selam vermesinin ardından güneye yollandı. Birkaç dakika sonra arkasına göz attığında ateşten eser kalmamıştı. Soğuk gecede yapayalnızdı.

Doğu ufkunda beliren dolunay araziyi gümüşi bir ışıkla yıkadı. Kruppe'nin önündeki tundra düz ve engebesiz olarak göz alabildiğine uzanmaktaydı. Derken Kruppe gözlerini kıstı. Uzakta, görünüşe bakılırsa büyük bir güçlükle yürüyen bir şey belirmişti. Kruppe figürün bir defa düştüğünü, sonra tekrar ayağa kalktığını gördü. Mehtaba rağmen figür simsiyah görünüyordu.

Kruppe ilerledi. Varlık henüz onu görmemişti ve Kruppe aralarında on metre kalınca durdu. Rhivi doğru söylemişti. Kruppe ipek mendilini çıkarıp alnından fışkıran teri sildi. Figür bir zamanlar uzun boylu, uzun siyah saçlı bir kadındı. Fakat o kadın öleli çok olmuştu. Bedeni pörsümüş ve koyu bir ahşap rengine bürünmüştü. Belki de en dehşet verici tarafı vücuduna hoyratça yeniden dikilmiş uzuvlarıydı. "Evet," diye fısıldadı Kruppe. Bu kadın bir keresinde parçalara ayrılmıştı.

Kadın hızla başını kaldırdı ve görmeyen gözlerini Kruppe'ye dikti. Durup ağzını açsa da hiç ses çıkmadı.

Kruppe çaktırmadan kendine bir büyü yaptı, sonra kadına tekrar baktı. Kaşlarını çattı. Kadının üstüne bir muhafaza büyüsü yapılmıştı. Fakat o büyüye bir şey olmuş, onu yeniden şekillendirmişti. "Yavrum!" diye bağırdı Kruppe. "Beni duyabildiğini biliyorum." Aslında bilmiyordu ama yine de ısrar etmeye karar vermişti. "Ruhun sana ait olmayan bir bedende mahsur kalmış. Bu sana hiç yakışmıyor. Adım Kruppe ve sana yardım edeceğim. Gel!" Dönüp yürümeye başladı. Az sonra arkasında bir ayak sürümesi duydu. "Ah," diye fısıldadı, "sahiden de Kruppe'nin cazibesine diyecek yok. Ama dahası gerektiğinde sert davranabilir."

Ateş geri gelmişti ve bir işaret feneri gibi karşılarında yanıyor-

du. Kruppe onları bekleyen iki figür gördü. Tlan'ın ve Rhivi'nin güçleri öyle bir boyuttaydı ki kendi üstüne yaptığı büyünün kalıntıları bile onlara bakarken Kruppe'nin gözlerini kamaştırmaya yetiyordu. Kruppe ve peşindeki kadın ateşin yanına vardılar.

Pran Chole öne çıktı. "Sağ ol, Kruppe." Kadını inceleyip yavaşça kafa salladı. "Evet, Imass'ın etkilerini üzerinde görüyorum. Ama dahası da var." Rhivi'ye baktı. "Eskiden bir büyücü müymüş?"

Rhivi kadına yaklaştı. "Beni duy, kayıp kişi. Adın Yırtıkyelken, efsunun Thyr. Kovan artık içinde akıyor, seni hareketlendiriyor, seni koruyor." Cüppesini bir kez daha açtı. "Seni dünyaya geri getirme zamanı geldi."

Yırtıkyelken panikle geri çekildi.

"İçinde geçmiş var," dedi Pran. "Yani benim dünyam. Şimdiki zamanı biliyorsun ve Rhivi sana geleceği sunuyor. Burada hepsi birdir. Giydiğin bedende bir muhafaza büyüsü var ve ölmeden hemen önce kovanını Tellann'ın nüfuzu dahilinde açtın. Ve şimdi bir fâninin rüyasında geziyorsun. Kruppe değişimin vasıtası. İzin ver, sana yardım edelim."

Sendeleyen Yırtıkyelken sözsüz bir çığlıkla kendini Pran'ın kollarına attı. Rhivi çabucak onlara katıldı.

"Vay canına," diye fısıldadı Kruppe. "Kruppe'nin rüyaları amma garip bir seyir izliyor. Kendi sıkıntıları hiç eksik olmasa bile böyle dertli bir ses duyarken onları bir kez daha rafa kaldırmalı."

K'rul ansızın yanında bitti. "Hiç de bile. Adil bir tazminat ödemeden seni kullanmak tarzım değil."

Kruppe dönüp Ata Tanrı'ya baktı. "Hiçbir şey istemiyor Kruppe. Bu başlı başına bir armağan ve onun gerçekleşmesine iştirak etmekten memnunum."

K'rul kafa salladı. "Olsun. Bana çabalarından bahset."

"Rallick ile Murillio eski bir yanlışı düzeltme peşindeler," dedi Kruppe, iç geçirerek. "Beni dünyadan habersiz sanıyorlar ama dalaverelerini kendi amaçlarıma uyarlayacağım. Bu karara vicdan azabı eşlik etse de onlara ihtiyacım var."

"Anlaşıldı. Peki ya Sikke Taşıyan?"

"Koruma devreye sokuldu ama nihai şekli henüz belirsiz. Ma-

lazan İmparatorluğu'nun Darujhistan'da şimdilik gizlice faaliyet gösterdiğini biliyorum. Peşlerinde oldukları şey—"

"Onlar için bile belirsiz, Kruppe. Onları bulunca bunu kendi yararına kullan. Beklenmedik yerlerden müttefikler çıkagelebilir. Sana şu kadarını söyleyeceğim: Şu an şehre iki kişi yaklaşıyor. Biri bir T'lan Imass, diğeriyse sihrin düşmanı. Maksatları yıkıcı olsa da bazı kuvvetler daha şimdiden onlarla ilgileniyor. Haklarında bilgi topla ama onlara açık açık kafa tutma. Tehlikeliler. Güç gücü çeker, Kruppe. Onları eylemlerinin sonuçlarına bırak."

Kruppe başını sallayıp onayladı. "Ahmak değildir Kruppe, K'rul. Hiç kimseye açık açık kafa tutmaz ve güçten ne pahasına olursa olsun uzak durur."

Onlar konuşurlarken Rhivi kadını Yırtıkyelken'i kollarına almıştı. Yakın bir yerde çömelen ve dudaklarını oynatarak sessiz kelimeler telaffuz eden Pran Chole'nin gözleri kapalıydı. Rhivi kadını hafifçe mırıldanarak kurumuş bedeni ritmik hareketlerle sallıyordu. Bacaklarının arasından su akmaya başlamıştı.

"Evet," diye fısıldadı Kruppe. "Gerçeği doğurmaya hazırlanıyor."

Rhivi ansızın bedeni fırlatıp attı. Beden düştüğü yerde cansızca yığılıp kaldı.

Ay artık tam üzerlerinde asılı duruyordu. O kadar parlaktı ki Kruppe ona doğrudan bakamıyordu.

Rhivi çömelmişti. Doğumun ritmiyle ıkınırken yüzü terden sırılsıklamdı. Pran Chole yerinde kalsa da vücudu yüzünün acıyla buruşmasına sebep olan nöbetlerle sarsılıyordu. Parlak kehribar sarısı ışık saçan gözleri Ay'a çevriliydi.

"Ata Tanrı," dedi Kruppe usulca, "şu Yırtıkyelken eski hayatının ne kadarını hatırlayacak?"

"Meçhul," yanıtını verdi K'rul. "Ruh nakli hassas bir olaydır. Kadın bir yangında kül oldu. Ruhu ilk uçuşunu acıdan ve şiddetten kanatlarla gerçekleştirdi. Dahası kendi travmalarını barındıran başka bir harap bedene girdi. Doğacak çocuk şimdiye kadarkilerin hiçbirine benzemeyecek. Hayatı bir gizem, Kruppe."

Kruppe hıhladı. "Ebeveynleri düşünülürse sıradışı olacağı kesin." Aklına bir fikir gelince kaşlarını çattı. "K'rul, Rhivi'nin karnındaki ilk çocuktan ne haber?"

"Karnında çocuk yoktu ki, Kruppe. Rhivi kadını hiçbir erkeğin bilmediği bir yöntemle hazırlandı." K'rul gevrek gevrek güldü. "Ben de dahil." Başını kaldırdı. "Bu efsun Ay'a ait, Kruppe."

Doğum sancılarını seyretmeye devam ettiler. Kruppe'ye normal bir gecenin içerebileceğinden daha uzun bir süre karanlıkta beklemişler gibi geldi. Ay konumundan hoşlanmışçasına –veya başlarında nöbet tutarcasına– üzerlerindeki yerini korudu.

Derken durgun havaya küçük bir feryat yükseldi ve Rhivi ellerine aldığı gümüş kürklü çocuğu havaya kaldırdı.

Kruppe'nin gözleri önünde kürk sıyrılıp düştü. Rhivi çocuğu döndürdü ve ağzını onun karnına dayadı. Çenesi kasıldı ve göbek bağının kalan kısmı koptu.

Pran Chole gelip Kruppe ile Ata Tanrı'nın yanında durdu. T'lan'ın bitkin bir hâli vardı. "Çocuk benden kontrolümün ötesinde güç aldı," dedi hafifçe.

Rhivi doğum sonrasında tekrar çömelip çocuğu bağrına basarken Kruppe'nin gözleri kocaman açıldı. Annenin karnı lekesizdi. Beyaz tilki dövmesi ortadan kaybolmuştu.

"Yirmi yıl sonra geri gelip de bu çocuğun olup çıkacağı kadını göremeyeceğim için üzgünüm," dedi Pran.

"Geleceksin," dedi K'rul alçak bir sesle, "ama bir T'lan olarak değil bir T'lan Imass Kemikbakarı olarak."

Pran'ın nefesi dişlerinin arasından ıslık çalarak kaçtı. "Ne kadar sonra?" diye sordu.

"Üç yüz bin yıl, Cannig Tol Klanı'ndan Pran Chole."

Kruppe bir elini Pran'ın koluna koydu. "Artık iple çekeceğin bir şeye sahipsin," dedi.

T'lan ona uzun uzun baktı, sonra başını geriye atıp kahkahalara boğuldu.

Kruppe'nin rüyasından önceki saatler olaylı geçmişti. Baruk'la yaptığı görüşme Sikke Taşıyan'ın ifşasına imkân tanımış, sikkenin balmumu kopyasının akıllıca ama nedense ters giden bir tılsımdan dolayı dramatik bir sona kavuşmasıyla da noktalanmıştı.

Görüşmeden sonra paltosunun göğsü ve kolları artık sertleşmiş balmumu damlalarıyla bezeli olan Kruppe simyacının kapı-

sının hemen dışında durakladı. Roald görünürde yoktu. "Çok ilginç," diye fısıldadı Kruppe, alnındaki teri silerken. "Crokus'un ismi Efendi Baruk'a neden tanıdık gelsin ki? Ah, aptal Kruppe! Elbette Mammot Amca yüzünden. Of, ucuz atlattık – her şey elden gidebilirdi!" Merdivenlere doğru koridor boyunca yürüdü.

Oponn'un gücü orada bir süreliğine epey yükselmişti. Kruppe dalgın dalgın gülümsedi. O tür temaslardan kaçınsa iyi ederdi. Yeteneklerinin güçle karşılaştığı zaman tetiklenmek gibi bir huyu mevcuttu; Kruppe daha şimdiden Ejderhalar Destesi'nin teşviklerini kafasının içinde hissedebiliyordu.

Merdivenden aceleyle indi ve kapıya doğru ana holden geçti. Roald tam o sırada gündelik malzemelerin ağırlığını taşıyarak içeri giriyordu. Yaşlı adamın giysilerini kaplayan toz Kruppe'nin dikkatinden kaçmadı. "Sevgili Roald, bir kum fırtınasından çıkmış gibisin! Kruppe'nin yardımına ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diye homurdandı Roald. "Sağ ol, Kruppe. Kendim halledebilirim. Rica etsem çıkarken kapıyı arkandan çeker misin?"

"Elbette, sevgili Roald!" Kruppe adamın kolunu sıvazlayıp avluya çıktı. Sokak kapısı açık bırakılmıştı ve dışarıda bir toz bulutu uçuşmaktaydı. "Ah, evet, yol çalışmaları," diye mırıldandı Kruppe.

Gözlerinin arkasında bir baş ağrısı patlak vermişti ve tepedeki parlak güneşin buna faydası dokunduğu söylenemezdi. Kruppe dış kapıyla arasındaki mesafeyi yarılamışken durdu. "Kapı! Evin kapısını arkasından çekmeyi unuttu Kruppe!" Malikânenin girişine döndü ve kapı tatmin edici bir tıkırtıyla kapanınca iç geçirdi. İkinci defa dönerken dışarıdaki sokakta biri bağırdı. Bunu yüksek bir patırtı izledi ama Kruppe ikinci sesi duymadı.

Böğürülen o küfürle beraber kafasında bir efsun fırtınası kopmuştu. Kruppe dizlerinin üstüne düştü, sonra da kocaman açılmış gözlerle başını kaldırdı. "O," diye fısıldadı, "bir Malazan küfrüydü. Öyleyse Gölge Hanesi'nin imgesi neden Kruppe'nin kafatasında ateş gibi yanıyor? Darujhistan sokaklarında şimdi kimler yürüyor?" *Sonu gelmez bir ilmikler zinciri...* "Gizemler çözüldü, daha fazlası yaratıldı."

Ağrı geçmişti. Kruppe ayağa kalktı ve giysilerindeki tozu

silkeledi. "O rahatsızlığın kuşkucu gözler önünde yaşanmamış olması Kruppe'nin içini rahatlatıyor. Hepsi de dost Roald'a verilmiş bir söz sayesinde. Bilge ve yaşlı dost Roald'a. Oponn'un nefesi bu sefer gönülsüzce de olsa iyi geldi."

Kruppe dış kapıya kadar gidip sokağa göz gezdirdi. Kırık parke taşlarıyla dolu bir at arabası devrilmişti. İki adam arabayı düzeltip tekrar doldurmakla uğraşırken suçun kimde olduğunu tartışıp duruyordu. Kruppe onları inceledi. Darucayı akıcı konuşmalarına rağmen dikkatle dinlendiğinde buraya ait olmayan belli belirsiz bir aksan duyulabiliyordu. "Çok ilginç," diyen Kruppe geri çekildi. Paltosuna çekidüzen verdi, derin bir nefes aldı, sonra da kapıyı açıp sokağa çıktı.

Gevşek yenlere sahip şişman, ufak tefek adam evin kapısından çıkıp sola döndü. Acelesi var gibi görünüyordu.

Çavuş Alakarga yara izli önkollarından biriyle alnındaki teri sildi. Gözleri parlak gün ışığından ötürü kısılarak incecik birer yarık hâlini almıştı.

"İşte o, Çavuş," dedi yanındaki Üzgün.

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Alakarga adamın kalabalıkta zikzaklar çizerek ilerlemesini seyretti. "Onda bu kadar önemli olan ne var ki?" diye sordu.

"Önemine dair biraz kararsız kaldığımı itiraf etmeliyim," yanıtını verdi Üzgün. "Ama hayati bir rol oynuyor, Çavuş."

Alakarga dudağını çiğnedi, sonra da köşelerine taşlarla ağırlık yapılarak arabanın kasasına serilmiş olan şehir haritasına doğru döndü. "O malikânede kim yaşıyor?"

"Baruk isimli bir adam," dedi Üzgün. "Bir simyacı."

Alakarga kaşlarını çattı. Üzgün bunu nereden biliyordu? "Gördüğümüz o şişman adamın Baruk olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. O Baruk hesabına çalışıyor. Bir uşak değil. Belki bir casus. Becerileri arasında hırsızlık da var ve bir... kabiliyete sahip."

Alakarga kıza baktı. "Yani bir kâhin mi?"

Üzgün her nedense surat ekşitti. Çavuş genç kızın yüzünün solmasını şaşkınlıkla seyretti. *Hay aksi*, diye merakla düşündü. *Bu kızın nesi var böyle?*

"Öyle sanıyorum," dedi Üzgün titrek bir sesle.

Alakarga doğruldu. "Pekâlâ. Peşine düş."

Kız titrekçe kafa salladı, ardından kalabalığa karıştı.

Çavuş sırtını arabanın yan duvarına yasladı. Mangasını gözlerken yüzü asıldı. Tırıs kazmasını bir savaş meydanındaymışçasına sallıyor, her tarafa taş kırıkları uçuşuyordu. Gelip geçenler sakınıyorlar ve sakınmaları sonuçsuz kaldığında sövüyorlardı. Kirpi ile Kemancı bir el arabasının arkasını kendilerine siper almışlardı ve Barghast'ın kazması sokağa her çarptığında irkiliyorlardı. Tokmak yakın bir mesafede durarak yayaları karşı kaldırıma yönlendiriyordu. Kocaman bir yakacak odun sepetinin altında yalpalayan bir eşeğe sahip yaşlı bir adamla tartışırken sesi kısıldığı için artık insanlara bağırıp çağırmıyordu. Odun yığınları artık sokağa saçılmıştı –yaşlı adam ile eşeği görünürde yoktu– ve tekerlekli araçlara karşı etkili bir bariyer teşkil ediyordu.

Neticede beraberindeki herkes Alakarga'nın nedense keyfini kaçıran bir kolaylıkla sıcaktan aklını oynatmış sokak işçisi rolüne bürünmüştü.

Arabayı, gece yarısı Göl Kenarı'ndaki umumi bir rıhtıma yanaşmalarının üzerinden bir saat bile geçmeden Kirpi ile Kemancı tedarik edip parke taşlarıyla doldurmuştu. Alakarga bunu nasıl becerdiklerini sormaya çekinmişti. Fakat araba planlarına dört dörtlük uymuştu. Bir şey aklını kemirse de Alakarga bunu dikkate almadı. O bir askerdi ve bir asker emirleri uygulardı. Vakit gelince şehir sokaklarındaki her ana kavşakta kıyamet kopacaktı.

"Mayın döşemek kolay olmayacak," diye belirtmişti Kemancı, "o yüzden bunu herkesin gözü önünde yapacağız. Yol çalışması."

Alakarga başını iki yana salladı. Kemancı tahmininde haklı çıkmış, henüz hiç kimse onları sorgulamamıştı. Sokakları kırıp dökmeyi ve eski parke taşlarını ateşte sertleştirilmiş kille kaplı Moranth mühimmatlarıyla değiştirmeyi sürdürüyorlardı. Her şey bu kadar kolay mı olacaktı?

Aklı yeniden Üzgün'e gitti. *Hiç sanmam.* Tez Ben ile Kalam en

sonunda onu görevlerinin yarısının kızsız daha kolay olacağına ikna etmişlerdi. Üzgün, gözleri bir an bile kıpırtısız kalmaksızın ekibine eşlik etmişti ama bunun dışında pek az yardımda bulunmuştu. Alakarga onu o şişman adamın peşine taktığına memnundu.

Peki ama on yedi yaşındaki bir kızı savaş dünyasına ne çekmişti? Alakarga buna akıl erdiremiyordu – kızın gençliğini bir türlü boş veremiyor, o ölü gözlerin ardındaki soğuk ve hunhar katilin ötesini göremiyordu. Mangasına onun diğer herkes kadar insan olduğunu ne kadar söylerse söylesin Üzgün'le ilgili cevaplayamadığı her soruda kuşkuları daha da artıyordu. Onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Bir balıkçı teknesini kullanabileceği bilgisi âdeta yoktan var olmuştu. Ve Darujhistan'a geldiklerinden beri hiç de bir balıkçı köyünde büyümüş bir kız gibi davranmamıştı. Üzgün'de doğal bir sükûnet, daha çok eğitimli üst sınıflarda rastlanan bir özgüven vardı. Nereye giderlerse gitsinler oraya aitmiş gibi davranabiliyordu.

Bu on yedi yaşındaki bir kızın yapabileceği bir şeye benziyor muydu? Hayır ama Tez Ben'in iddiasını destekler nitelikteydi ve bu da Alakarga'nın asabını bozuyordu. Başka türlü onu Nathilog'un dışındaki tutsaklara işkence eden o buz gibi soğuk kadınla nasıl eşleştirebilirdi ki? Ona baktığı zaman içinden bir ses şöyle derdi: "Genç, göze hoş geliyor ve başkalarını mıknatıs gibi çeken bir özgüvene sahip." Zihninin başka bir tarafıysa kapanıverirdi. *Genç mi?* Kendi sert, üzgün kahkahasını duyardı. *Ah, hayır, hiç de bile. Bu kız yaşlı. Zamanın şafağında kan kırmızı bir ayın altında yürümüş. Yüzü akıl sır eremeyecek her şeyin yüzü. Gözünün içine bakıyor, Alakarga ve aklından geçenleri asla bilemezsin.*

Alakarga bunları düşünürken yüzündeki ve boynundaki terin soğuduğunu hissedebiliyordu. Yok daha neler. Zihninin o bölümü kendi dehşeti içinde kaybolup gidiyordu. Körü körüne bir çaresizlik içinde bilinmeyene ve uydurulana, tanıyamayacağı bir çehreye tutunmuştu. Alakarga kendi kendine ümitsizliğin daima bir istikamet, bir odak talep ettiğini söyledi. O istikameti bulursan ümitsizlik ortadan kaybolur.

Tabii mesele bu kadar basit değildi. Hissettiği ümitsizliğin bir şekli yoktu. Sorun yalnızca Üzgün, bu daimi savaş hatta İmparatorluk'un ihaneti değildi. Alakarga cevap arayabileceği bir yerden yoksundu ve soru sormaktan yorulmuştu.

Griköpek'te Üzgün'e bakarken kapıldığı dehşetin kaynağı, kendisinin neye dönüştüğünü anlamasında yatıyordu: Pişmanlıktan arınmış; zalimliğin soğuk demir zırhına bürünmüş; sorular sorma, cevaplar arama, bir katliam denizindeki bir ada gibi makul bir hayat kurma gereksiniminden sıyrılmış bir katil.

O çocuğun boş gözlerinde kendi ruhunun çürüdüğünü görmüştü. Yansıma kusursuz olup karşısındaki gerçeğine kafa tutacak kusurlardan mahrumdu.

Yeleğinin sırtından akan ter bedenini pençesine almış ürpertide sıcak geliyordu. Alakarga titreyen ellerinden birini alnına götürdü. İleriki günlerde ve gecelerde emirleri doğrultusunda insanlar ölecekti. Buna dikkatli, detaylı planlamasının sonucu – düşmanın verdiği kayıpların kendi zayiatlarına oranıyla ölçülen bir başarı– gözüyle bakmıştı. Şehir, itişip kakışarak irili ufaklı hayatlarını kâh ödlekçe kâh cesurca yaşayan kıpır kıpır insan yığınlarıyla sadece başkalarının çıkarına oynanan bir oyunun tahtasından fazlası değildi. Alakarga planlarını kendisine dair hiçbir şey tehlikede değilmişçesine kurmuştu. Lakin dostları – işte, nihayet onların ne olduklarını itiraf etmişti– can verebilirdi. Aynı şey başkalarının dostları için de geçerliydi – tabii oğulları, kızları, ana babaları için de. Dağılan hayatların yoklaması asla sona ermeyecekmiş gibiydi.

Alakarga baş dönmesini geçirme çabasıyla sırtını yan duvara yasladı. Bakışlarını sokaktan çaresizce ayırdı. Gözüne malikânenin ikinci katındaki bir pencerede duran adam takıldı. Onları seyreden adamın elleri kıpkırmızıydı.

Sarsılan çavuş başını öteye çevirdi. Keskin bir acı hissedinceye kadar yanağının içini ısırdı, sonra da kan tadı aldı. *Yoğunlaş*, dedi kendi kendine. *Uçurum kenarından geri çekil. Yoğunlaş yoksa öleceksin. Üstelik bir tek sen değil, mangan da. Bu işten sağ çıkmak için sana güveniyorlar. O güveni hak etmeye devam etmelisin.* Burun deliklerinden derin bir nefes aldı, ardından başını çevirip ağız dolusu kan tükürdü. Kırmızı balgamlı parke taşlarına baktı. "İşte," dedi. "Bakması çok kolay, öyle değil mi?"

Ayak sesleri duyunca başını kaldırdı ve Kirpi ile Kemancı'nın yanına geldiklerini gördü. İki adamın da yüz ifadesi kaygılıydı.

"İyi misin, Çavuş?" diye usulca sordu Kemancı. İki sabotajcının arkasından Tokmak yaklaştı. Hesapçı bir bakış taşıyan gözleri Alakarga'nın bembeyaz kesilmiş terli yüzüne dikiliydi.

Çavuş surat ekşitti. "Programın gerisindeyiz. Daha ne kadar sürecek?"

Yüzleri beyaz toz ve ter kaplı iki adam bakıştı, sonra Kirpi yanıt verdi. "Üç saat."

"Yedi mayında karar kıldık," dedi Kemancı. "Dört Kıvılgaç, iki Alevgeç ve bir Küfürgeç."

"Patlamalarda bazı binalar yıkılacak mı?" diye sordu Alakarga, Tokmak'la göz göze gelmekten kaçınarak.

"Tabii. Bir kavşağı tıkamanın daha iyi bir yolu yoktur." Kemancı yoldaşına sırıttı.

"Yıkmak istediğin belirli bir tane var mı?" diye sordu Kirpi.

"Arkandaki malikâne bir simyacıya ait."

"Evet," dedi Kirpi. "O gökyüzünü bütün gece aydınlatır."

"İki buçuk saatiniz var," dedi Alakarga. "Sonrasında Haşmet Tepesi kavşağına geçeceğiz."

Tokmak ona sokuldu. "Yine mi başın ağrıyor?" diye hafifçe sordu.

Alakarga gözlerini yumdu ve kısaca kafa salladı.

Şifacı bir elini kaldırıp çavuşun alnından geçirdi. "Biraz hafifletiyorum, o kadar," dedi.

Çavuş esefle sırıttı. "Artık kabak tadı veriyorsun, Tokmak. Söylediğin sözler bile aynı." Düşüncelerine serin bir uyuşukluk karıştı.

Tokmak'ın yüzü asıktı. Elini indirdi. "Zamanımız olduğunda kaynağı bulacağım, Alakarga."

"Tamam." Çavuş gülümsedi. "Zamanımız olduğunda."

"Umarım Kal ile Tez iyidirler," dedi Tokmak, dönüp sokaktaki trafiği seyrederek. "Üzgün'ü yolladın mı?"

"Evet. Kendi başımızayız. Üçü de bizi nerede bulabileceğini biliyor." Alakarga malikânenin penceresine göz attı. Kırmızı elli adam hâlâ oradaydı ama şimdi uzak çatıları incelemekle meşguldü. Aralarında bir toz bulutunun kalkmasıyla çavuş dikkatini

yeniden şehir haritasına verdi. Haritada her ana kavşak, kışla ve Haşmet Tepesi kırmızı birer daire içine alınmıştı. "Tokmak?"

"Çavuş?"

"Gene yanağımın içini ısırdım."

Şifacı sokulup bir kez daha elini kaldırdı.

Eliuzun Crokus tez adımlarla Trallit Yaya Yolu'nda güneye ilerliyordu. Yaklaşan Gedderone Şenliği'nin ilk izleri görülmeye başlanmıştı. Sokağın üzerindeki çamaşır iplerinden bayraklar sarkıtılmış, kapılar farklı renklere boyalı çiçeklerle ve ağaç kabuklarıyla süslenmiş, her kavşakta duvarlara kurutulmuş ot kileleri çivilenmişti.

Sokaklar daha şimdiden ecnebilerle dolmuştu: Gadrobi çobanları, Rhivi tüccarları, Catlin dokumacıları – terli, gürültücü, heyecanlı bir insan yığını. Hayvan kokuları insanlarınkine karışarak dar ara sokakları neredeyse geçilemeyecek kadar boğucu hâle getiriyor, bu da ana caddelerin daha da kalabalıklaşmasına yol açıyordu.

Crokus geçmiş yıllarda kutlamalardan büyük zevk alır, gece yarısı kalabalıklarının arasında gezinerek etrafındakilerin ceplerinden aşırdıklarıyla kendininkileri doldururdu. Şenlik sırasında Malazan İmparatorluğu'nun çok daha kuzeydeki atılımları bir süreliğine unutulurdu. Amcası buna hep gülümser, mevsim değişikliğinin insanlara kendi meşgalelerine farklı bir açıdan bakma imkânı sunduğunu söylerdi. "Kısa ömürlü ve basiretsiz bir canlı türünün âcizce, cüzi eylemleri, Crokus," derdi Mammot Amca, "Hayatın Büyük Döngülerini sekteye uğratamaz."

Crokus evine doğru yürürken Mammot'un bu sözlerini tekrar hatırladı. Amcasına hep bilge ama biraz yararsız bir ihtiyar gözüyle bakmıştı. Lakin son zamanlarda onun gözlemlerini gitgide daha çok kafasına takıyordu.

Gedderone'un Bahar Âyini'ni kutlamak gerçeğin baskılarından sakınmaya bahane edilmemeliydi. Öyle bir şey yalnızca zararsız bir kaçış değildi; aynı zamanda muhtemeli erteleyerek kaçınılmaza dönüştürmenin bir yöntemiydi. *Bütün bir yıl boyunca bin Büyük Döngü'nün şerefine sokaklarda dans edebiliriz*, diye

kaşlarını çatarak düşündü. *Ama biz öyle yaparken Malazan İmparatorluğu mevsimlerin gelişine ve geçişine mahsus bir katiyetle şehrimize girer. Geleceği göremeyen hamarat, disiplinli bir halk oldukları ve enerjilerini lüzumsuzca harcayacak kadar sabır taşımadıkları için de dansı bir kılıçla sonlandırıverirler.*

Sonunda bir apartmanın önüne geldi ve basamaklarda otururak pipo içen yaşlı kadını başıyla selamladıktan sonra içeri girdi. Hol boştu. Her zamanki çocuk kalabalığı hiç şüphesiz sokakta oynuyordu ve kapalı kapılardan dışarı huzur verici ailevi mırıldanmalar sızıyordu. Crokus gıcırtılı merdiveni tırmanarak birinci kata çıktı.

Mammot'un evcil kanatlı maymunu kapısının önünde asılı duruyor, kapı koluna can havliyle asılarak tahtayı tırmalıyordu. Aldırış etmediği Crokus tarafından kenara itilince ciyakladı ve delikanlının üzerinde daireler çizmeye koyuldu.

"Yine baş ağrıtıyorsun, ha?" diyen Crokus fazla yaklaşan yaratığa doğru elini salladı. Yine de maymun saçlarına yapıştı ve minicik insansı elleriyle kafa derisini kavradı. "Pekâlâ, Moby," diye pes eden genç hırsız kapıyı açtı.

İçeride Mammot bitki çayı hazırlıyordu. Yaşlı adam sorusunu dönmeden sordu. "Çay, Crokus? Ve muhtemelen başına tünemiş o küçük canavara bugün ondan bıkıp usandığımı söyle."

Moby dargınca burnunu çekiştirdi ve âlimin çalışma masasına doğru kanat çırptı. Oraya karın üstü inerek kâğıtları yere saçtı. Cıvıldadı.

Mammot iç geçirerek tepsiyle beraber döndü. Sulu gözleri Crokus'a odaklandı. "Yorgun görünüyorsun, evlat."

Crokus odadaki iki koltuktan daha az hırpani olanına kendini bıraktı. "Evet. Yorgunum ve kafam bozuk."

"Çayım her zamanki gibi mucizeler yaratacak," dedi Mammot, gülümseyerek.

Crokus başını kaldırmadan homurdandı. "Yaratabilir. Yaratamayabilir de."

Mammot gelip tepsiyi koltukların arasındaki sehpaya koydu. Hafif bir iniltiyle o da oturdu. "Bildiğin gibi seçtiğin mesleğe ahlaki açıdan pek kötü gözle bakmam, Crokus zira sahiplik de dahil her türlü hakkı sorgularım. Hep söylediğim gibi, ayrıcalıklar

sorumluluk gerektirir ve bir mala sahip olduğunu iddia eden kişi onu korumakla yükümlüdür. Elbette ki yegâne endişem mecburen girdiğin riskler." Öne eğilip çay koydu. "Delikanlı, bir hırsız tek bir şeyden kesinkes emin olmalıdır – konsantrasyonundan. Dalgınlıklar tehlikelidir."

Crokus başını kaldırıp amcasına baktı. "Bunca yıldır ne yazıyorsun?" diye ansızın sordu, çalışma masasını işaret ederek.

Şaşıran Mammot fincanını eline alıp arkasına yaslandı. "Bak sen! Nihayet eğitime hakiki bir ilgi mi duyuyorsun? Daha önce de söylediğim gibi, Crokus, hayatta çok ileriye gitmeni sağlayacak bir zekâya sahipsin. Ve ben mütevazı bir âlim olsam da sözüm sana şehirdeki pek çok kapıyı açabilir. Hatta o yönde ilerlemeyi seçersen Şehir Konseyi bile erişimin dışında kalmaz. Burada önemli olan disiplin, evlat – bir hırsız olarak ustalaştığın gereksinimin ta kendisi."

Crokus'un amcasına çevrili gözlerinde uyanık bir bakış belirdi. "O tür çevrelerde isim yapmam ne kadar zaman alır?" diye usulca sordu.

"Eh," dedi Mammot, "önemli olan elbette öğrenim."

"Elbette." Lakin Crokus'un zihninde, uyuyan bir genç kızın görüntüsü belirdi.

Mammot çayına üfledi. "Bütün vaktini çalışmalarına ayırırsan, gençlik hevesinin de yardımıyla bunun bir sene süreceğini tahmin ediyorum. Aşağı yukarı. Acele etmeni gerektiren bir sebep mi var?"

"Sanırım benimkisi yalnızca gençlik hevesi. Yine de soruma cevap vermedin. Ne yazıyorsun, Amca?"

"Ah." Mammot çalışma masasına göz attı ve açtığı bir mürekkep hokkasının muhteviyatını içmekte olan Moby'ye bir kaşını kaldırdı. "Darujhistan'ın tarihi," dedi. "Ektalm'ın, yani Tiran Kralların sondan ikincisinin saltanatıyla başlayan beşinci cilde daha yeni giriş yaptım."

Crokus gözlerini kırpıştırdı. "Kimi dedin?"

Mammot gülümseyerek çayını yudumladı. "Letastte'yi devireni. Onun ardından tahta çıkan kızı Sandenay, Ayaklanma Zamanı'nı başlatarak tiranlar çağını sona erdirmişti."

"Ah, doğru."

"Crokus, eğer bu konuda ciddiysen, derslerine Darujhistan tarihinden başlayacaksın. Ama beşinci ciltten değil, en baştan."

Crokus kafa salladı. "Bir rivayetle doğumundan," dedi.

Çalışma masasındaki Moby viyakladı, ardından öksürdü. Mammot ona bir bakış attıktan sonra dikkatini yeniden Crokus'a yöneltti. Karşılık verirken yüz ifadesi örtülüydü. "Evet, delikanlı. Darujhistan bir rivayetten doğdu." Tereddüt etti. "Bu tabiri başka bir yerde de duydun mu? Son zamanlarda?"

"Biri bahsetmişti," dedi Crokus ilgisizce. "Ama kim olduğunu hatırlamıyorum." Aslında hatırlıyordu. O laf suikastçı Rallick Nom'un ağzından çıkmıştı.

"Anlamını biliyor musun?"

Crokus başını iki yana salladı.

Mammot arkasına yaslandı. "Çayını iç, evladım." Yaşlı adam bir süre duraksadı, sonra söze girdi. "Bu Âlem'in Erken Döngülerinde üç büyük halk egemenlik için mücadele hâlindeydi. Hiçbiri bizim bildiğimiz anlamda insan değildi. Mücadeleden ilk olarak Forkrul Assailler veya şimdiki adlarıyla Krussailler vazgeçti. Âcizliklerinden değil de... eh, ilgisizliklerinden. Geriye kalan iki halk durmak bilmeden savaştı. Sonunda biri mağlup oldu zira onlar ırksal düşmanları kadar kendi aralarında da didişen bir bireyler ırkıydı. Adları Jaghut'tu ama o tabir zamanla yozlaşarak Jhag veya Shurl oldu. Savaşı kaybetmelerine rağmen tümüyle ortadan kaybolmadılar – bazı Jaghutların bugünlere kadar sağ kaldığı söylenir ama neyse ki Genabackis'te değil.

"İşte," diyen Mammot çay fincanını avuçlarına aldı, "Darujhistan bir rivayetten doğdu. Yerel Gadrobi tepe kabileleri arasında tepelerde bir Jaghut höyüğünün bulunduğuna dair bir efsane anlatılırdı. Jaghutlar büyük bir sihre sahiptiler. Gizli kovanların ve güç nesnelerinin yaratıcılarıydılar. Gadrobi efsanesi zamanla tepeleri aşarak kuzey Genabackis'e ve güney Catlin'e, doğuda ve batıda şimdiye dek çoktan yıkılmış krallıklara yayıldı. Yıllar geçtikçe arayıcılar –güce aç şamanların ve bağcıların yönetimindeki koskoca kabileler– ilk başta tek tük ama sonra sürüler hâlinde tepelere geldiler. Her tepe yamacı hendeklerle ve maden çukurlarıyla bezendi. Kamplardan ve gecekondu kasabalarından, her baharda çıkagelen binlerce hazine avcısından bir şehir doğdu."

"Darujhistan," dedi Crokus.

"Evet. Höyük asla bulunamadı ve rivayet uzun zaman önce unutuldu – bugünlerde çok az kimse onu bilir ve bilenler de arayışı sürdürmeye yanaşmaz."

"Neden?"

Mammot kaşlarını çattı. "Bir Jaghut eseri nadiren bir insanın eline geçer ama böyle bir şey daha önce yaşandı ve her seferinde faciayla sonuçlandı." Yaşlı adamın kaşları daha da çatıldı. "Gönlü olanlar için alınacak ders apaçık bellidir."

Crokus bir müddet düşündü. "Yani Krussailler ortadan kayboldular ve Jhaglar yenildiler. Peki üçüncü halka ne oldu? Galip gelenlere? Burada neden onlar değil de biz varız?"

Mammot cevap vermek üzere ağzını açtı, sonra durup tekrar düşündü.

Crokus'un gözleri kısıldı. Amcasının ne söylemek üzere olduğunu ve neden söylemekten vazgeçtiğini merak etti.

Mammot fincanını sehpaya bıraktı. "Onlara ne olduğundan veya bugünkü hâllerine nasıl düştüklerinden kimse emin değil, Crokus. Bir bakıma hâlâ varlıklarını sürdürürler ve Malazan İmparatorluğu'yla karşı karşıya gelen herkesçe T'lan Imasslar olarak bilinirler."

Üzgün, kalabalığı yararken şişman adamı göz önünde tutmakta güçlük çekiyordu. Aslında adamı takip etmek zor değildi ama kız, kafasının içinde Çavuş Alakarga'nın ağzından çıkmış tek bir sözcüğün tetiklediği bir fırtınayla boğuşuyordu.

Kâhin.

Sanki beynindeki karanlık, sıkışık bir şey o sözcükle patlayarak açılmıştı ve şimdi etrafındaki her şeyle savaş hâlindeydi. İlk başta neredeyse ezici bir kuvvetle Üzgün'ü pençesine alsa da genç kız artık onun ufaldığını seziyordu. Kapıştığı şey her neyse savaşı kazanıyordu. Yine de Üzgün bir çocuğun ağladığını duyar gibi oluyordu.

"Ben Kotilyon'um," diye kendi kendine mırıldandığını duydu. "Suikastçıların Hamisi'yim. Herkes beni Gölge'nin Urganı olarak tanır." Ağlama hafifledi. "Kâhin öldü."

Bunun üzerine zihninin bir bölümü çığlık atarken bir başkası soru sordu. *Ne Kâhini?*

"Dahilim ama aynı zamanda ayrıyım. Gölgetaht'ın yanında yer alırım. Onun adı Ammanas'tır ve Gölgelerin Lordu'dur. Ben ölümün eli olarak buradayım." Kontrolü bir kez daha kazanan Üzgün gülümseyerek kendi kendine kafa salladı. Ona meydan okuyan her neyse artık gitmiş, yeniden derinlere gömülmüştü. Genç kızın ağlamak, öfkelenmek, korkmak gibi bir lüksü yoktu ve asla da olmamıştı.

Derin bir nefes alan Üzgün duyularını önündeki göreve odakladı. Küçük şişman adam tehlikeliydi. Bunun nasılı ve nedeni henüz cevaplanmış değildi ama Üzgün onu ne zaman kalabalıkların arasında şöyle bir görse içindeki her güç telaşla tıslamaktaydı. *Ve tehlikeli her şeyin ölmesi lazım*, dedi kız kendi kendine.

Göl Kenarı'ndaki İkinci Teras Duvarı'nın altında, Tuz Yaya Yolu boyunca yer alan çarşı her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Gün boyunca sıkışık caddelerde ve ara sokaklarda tırmanan boğucu sıcak doruk noktasındaydı. Kan ter içindeki yorgun tüccarlar müşterilerinin başları üzerinden rakiplerine küfürler haykırıyordu. Her birkaç dakikada bir o veya bu kısımda kavga çıkıyor, hareketli kalabalıkların itiş kakışı kavgacıları asabi muhafızların gelişinden çok önce ayırıyordu.

Ot hasırlarında bağdaş kuran yerel Rhivi ovalıları sattıkları kaliteli at etini o genizden gelen, tekerlememsi lehçeleriyle durmaksızın methediyorlardı. Kavşaklarda bazı Gadrobi çobanları meleyen keçilerin ve koyunların bağlı olduğu direklerin başında beklerlerken diğerleri peynir ve kımız dolu testiler yüklenmiş tahta arabaları itiyorlardı. Daru balıkçılarının başları üzerinde taşıdıkları tütsülenmiş balık şişlerinin peşi sıra sinekler uçuşuyordu. Catlin dokumacıları parlak renklere boyalı top top kumaşlardan müteşekkil bel hizasındaki kale duvarlarının arkasında oturuyorlardı. Gredfalan çiftçileri arabalarında dikilerek mevsimin acı meyvelerini ve tatlı köklerini satıyorlardı. Oduncular kağnılarını çeken öküzleri kalabalığın içinde yürümeye zorluyorlar, çocukları üst üste istiflenmiş odun demetlerine maymun

misali tutunuyorlardı. Callows'tan gelmiş koyu cüppeli erkek ve kadınlar, Bin D'rek Tarikatı'ndan mensubu olduklarının diğerleriyle çelişkili buyruklarını zikrediyor, her biri kendi tarikatının simgesini taşıyordu.

Çarşı sokağında şen adımlarla yürüyen Kruppe'nin kolları âdeta başlarına buyruk sallanıyordu. Lakin davranışı gösteriş amacı taşımıyor, büyü yapmak için gereken el hareketlerini gizliyordu. Bir hırsız olarak Kruppe'nin zevkleri fazla bir şey gerektirmiyordu. Sağdan soldan yiyecek –çoğunlukla meyve ve şekerleme– aşırıyordu ve sihir becerileri o tür damak tatlarını tatmin edecek doğrultuda gelişmişe benziyordu.

Yürürken kollarının kaotik dansı sepetlerden uçan elmaları, tepsilerden kaçan hamur işlerini, tavalardan fırlayan çikolata kaplı kirazları havada yakalayacak bir zamanlamayla gerçekleşiyordu. Tüm bunlar öylesine hızlı hareket ediyordu ki insanların yanından yöresinden geçerken bulanık bir lekeden fazlası görünmüyordu. Kruppe'nin paltosunun bol ve sarkık yenlerinin iç kısımlarına irili ufaklı pek çok cep dikiliydi. Kruppe'nin ellerine giren her şey uygun ebatlardaki bir cebe atılarak o yenlerde kayboluyordu. Şişman adam yüz farklı kültüre ait yenebilir lezzetlerin bir erbabıymışçasına, yuvarlak yüzünde tok bir memnuniyetle yoluna devam ediyordu.

Uzun, dolambaçlı bir güzergâhın ardından Kruppe nihayet Anka Hanı'na vardı. Basamaklarda duraklayıp orada dikilen yalnız bir haydutla biraz lafladı ve yeninden şeker kaplı bir baltopu çıkardı. Sonra şekerlemeden bir ısırık alıp kapıyı itti ve içeriye girerek gözden kayboldu.

Sokağın yarım blok aşağısında, Üzgün bir apartmanın oyuklu duvarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Küçük şişman adam hayret verici biriydi. Üzgün onun bir Üstat olduğunu anlayacak kadar seyretmişti harikulade balesini. Lakin kafası karışıktı zira adamın maskesinin arkasındaki zihin görünenden çok daha büyük bir kapasiteye işaret ediyordu. Bu da onun gerçekten tehlikeli bir yaratık olduğunu doğruluyordu.

Genç kız durduğu yerden hanı inceledi. Basamaklardaki adam

içeri kimin girdiğini kontrol eder gibiydi ama Üzgün bir hırsız parolasını belli edebilecek bir jest saptamış değildi. Konuşmalar kısa olup genellikle karşılıklı tanışıklığa dayalıydı. Gelgelelim Üzgün hana girmeye kararlıydı. Bu tam da Alakarga'nın bulmaları için Kalam ile Tez Ben'i yolladığı yerdi – bir hırsızlar, kabadayılar ve suikastçılar batakhanesi. Çavuşun neden böyle bir yer bulmak istediği, kızla paylaşmadığı bir ayrıntıydı. Sihirbaz ile Kalam ona dair şüphe besliyordu ve Üzgün, ikilinin Alakarga'nın fikrini yavaş yavaş değiştirmekte olduğunu sezinliyordu. Ellerinden gelse onu her şeyin dışında tutarlardı ama Üzgün öyle bir şeye göz yumacak değildi.

Kendini duvardan ayıran genç kız sokağın karşısına geçip Anka Hanı'na yaklaştı. Yukarıdaki ikindi göğüne yoğun, ağır bir alacakaranlık çökmüştü. Havada yağmur kokusu vardı. Üzgün ön basamaklara yaklaşırken haydudun dikkati ona odaklandı. Adam sırıttı. "Demek Kruppe'nin peşinde geziyorsun, ha?" Başını iki yana salladı. "Zaten kızların kılıç taşımamaları gerekir. Umarım içeri girmeyi planlamıyorsundur. Hele bir kılıçla? I-ıh. Hem yalnızken olmaz."

Üzgün geri çekildi ve sokakta sağına soluna bakındı. En yakındaki yaya bir sokak uzakta olup aksi istikamete yürüyordu. Kız yarım pelerinini eteklerinden tutup beline sardı. "Bırak geçeyim," dedi usulca. Şişman adam onu nasıl fark etmişti ki?

Haydut tırabzana yaslandı. "Tüm bunlar dostane bir sohbetle çözülebilir," dedi. "Gel sen ve ben arka sokağa gidelim. Kılıcını yere bırakırsın ve ben de sana nazik davranırım. Öteki türlü işler çığırından çıkabilir. Onun da ne eğlencesi—"

Üzgün'ün sol eli hızla ileri atıldı. Adamla arasında bir hançer ışıldadı. Yalım adamın sağ gözüne ve oradan da beynine girdi. Kendini geriye atan adam tırabzana çarpıp takla attı ve sert bir patırtıyla basamakların yanına düştü. Üzgün yanına gidip hançerini aldı. Duraklayıp düello kılıcını taşıyan kemeri düzeltti, ardından sokağı kolaçan etti. Derinleşen alacakaranlıkta kimsenin bir terslik olduğunu fark edecek kadar yakınlarda bulunmadığını görünce basamakları çıkarak hana girdi.

İçeride, daha ikinci adımını bile atmadan tepetaklak sallandırılmış inleyen bir oğlanla yüz yüze gelip durdu. Bıçkın görünümlü iki kadın oğlanı sırayla ileri geri sallıyordu. Kurbanları ne

zaman ayak bileklerine bağlı halata uzanmayı denese kafasına bir darbe yiyordu. Kadınlardan biri Üzgün'e sırıttı.

"Hey, sen!" dedi kadın, yanından geçmekte olan Üzgün'ü kolundan tutarak.

Üzgün onu soğuk bakışlarla süzdü. "Ne var?"

Kadın ona doğru eğildi ve leş gibi bira kokan bir nefesle fısıldadı. "Başın derde girerse Irilta'yı ve Meese'i çağır yeter. Onlar biziz, tamam mı?"

"Teşekkürler."

Üzgün yürümeyi sürdürdü. Küçük şişman adamı görmesi uzun sürmedi – haydut ondan ne diye bahsetmişti? Kruppe. Karşı duvarın yakınında, galerinin altındaki masada oturuyordu. Üzgün içerideki kalabalığın arasından bar tezgâhında konuşlanıp gözlem yapabileceği bir yer açıldığını gördü. Oraya yollandı.

Kruppe tarafından tanındığı belliydi; o nedenle ilgisini gizlememeye karar verdi. Bu genellikle tam da insanın iradesini kıracak türde bir baskı yaratırdı. Bir sabır savaşında fâniler daima dezavantajlı olurlardı. Üzgün içinden gülümsedi.

Crokus köşeyi dönüp Anka Hanı'na yaklaştı. Mammot'un ona hazırladığı müfredat yıldırıcıydı. Alacağı eğitim, kitapların çok ötesine geçerek saray adabına, muhtelif devlet görevlilerinin işlevlerine, neseplere ve eşraftan belli başlı kimselerin huyuna suyuna kadar uzanmaktaydı. Yine de Crokus bu yoldan caymayacağına dair kendi kendine söz vermişti. Amacı günün birinde D'Arle kızının karşısına geçip resmî bir takdim beklemekti.

Bir parçası o hayalle dalga geçiyordu. Kendini geleceği parlak, sofistike bir âlim olarak öylece dikilirken düşündükçe gülesi geliyordu. Yine de görüntü aklından bir türlü çıkmıyor, azmini pekiştiriyordu. Günün birinde hedefine ulaşacaktı. Lakin o zamana dek ilgilenilmesi, çözüme kavuşturulması gereken meseleler vardı.

Hanın basamaklarına gelirken tırabzanın altında bir karaltı gördü. İhtiyatla yaklaştı.

* * * * *

Üzgün bara ulaştığı sırada salonun karşısındaki kapı çarparak açıldı. Diğer herkesle beraber dönünce orada siyah saçlı bir delikanlının dikildiğini gördü.

"Biri Chert'i öldürmüş!" diye bağırdı genç adam. "Bıçaklanmış!"

Kapıya koşan yarım düzine müşteri genç adamı itip geçti ve dışarıda gözden kayboldu.

Üzgün tekrar bara doğru döndü. Barmenle göz göze geldi. "Teneke maşrapada Gredfalan birası lütfen."

Irilta'nın Meese dediği kadın yanında belirdi ve geniş ön kollarını bara dayayıp öne eğildi. "Bayanın siparişini al, Scurve," diye hırıldadı. "Ağzının tadını biliyor."

Meese başını Üzgün'ünkine yaklaştırdı. "Hem de her açıdan. Chert domuzun tekiydi."

Üzgün gerildi. Elleri pelerininin altına kaydı.

"Sakin ol, çocuğum," dedi Meese alçak sesle. "Biz boşboğazlık etmeyiz. Buralarda önce kendini kollarsın ve gözüme bıçak saplansın istemem. Seninle ilgileneceğimizi söyledik, değil mi?"

Bira sipariş edildiği gibi geldi. Üzgün bir elini kaldırıp maşrapanın kulpunu kavradı. "Benimle ilgilenmek istemezsin, Meese," dedi usulca.

Meese'in diğer tarafına başka biri geldi. Üzgün oraya göz attığında gelenin o siyah saçlı genç olduğunu gördü. Delikanlının yüzü solgundu. "Of be, Meese," diye tısladı oğlan. "Cidden berbat bir gün geçiriyorum."

Meese gevrek gevrek gülerek bir kolunu onun omuzlarına attı. "Scurve, bize de o Gredfalan birasından bir çift ver. Crokus, Darujhistan'ın en iyisini hak etti." Başını çevirip yeniden Üzgün'e sokuldu. "Gelecek sefere," diye fısıldadı, "o tür bir terbiye göstermesen iyi edersin. En azından buralarda."

Üzgün içkisine kaşlarını çattı. Şehrin en iyisini sipariş ederek dikkatsizce davranmıştı. Sonra biradan bir yudum aldı. "Güzelmiş," dedi. "Hem de çok."

Meese sırıttı ve Crokus'u dirseğiyle dürttü. "Bayan birasından hoşlandı."

Crokus öne eğilerek Üzgün'e bıkkın ama samimi bir tebessüm etti. Dışarıdan İnzibat kornalarının sesi geldi.

Scurve iki bira servis etti.

Üzgün, delikanlının bakışlarını üstünde gezdirmesini, sonra aniden durmasını seyretti. Gencin tebessümü gerildi, yüzü daha da soldu. Önüne biranın konmasıyla Crokus bakışlarını kaçırdı ve elini maşrapaya uzattı.

"Onu içmeden önce parasını öde, Crokus," diye homurdandı Scurve. "İyice Kruppe'ye benzemeye başladın sen de."

Crokus elini cebine sokup bir avuç sikke çıkardı. Sikkeleri saymaya çalışırken bazıları parmaklarının arasından bara düşüp sekti. Düşen üç sikkeden ikisi kısa bir süre takırdadıktan sonra durdu. Üçüncüsüyse dönmeye başladı ve durmadı. Üzgün'ünkiler gibi Scurve'ün ve Meese'in gözleri de ona çevrildi. Crokus sikkeye doğru uzanırken tereddüt etti. Sikke hiç yavaşlamadan dönmeyi sürdürmekteydi.

Üzgün sikkeye bakarken gücün yankılarının okyanus dalgaları gibi kafatasına çarptığını hissetti. İçinden bir anda cevap niteliğinde bir akım geldi. Sikke bar boyunca ilerledi, bir defa havaya sıçradı, sonra da Crokus'un tam önünde şıngırdayarak durdu. Scurve kendini bağırmaktan alıkoyamadı.

Hiç kimse konuşmadı. Küçük çemberlerinin dışındaki hiç kimse olaya tanıklık etmemişti.

Crokus elini uzatıp sikkeyi aldı. "Bu bende kalsın."

"Peki," diye onunki gibi boğuk bir sesle karşılık verdi Scurve. Titreyen ellerle uzanıp Crokus'un bara bıraktığı diğer sikkeleri topladı.

Üzgün tezgâhın altında parmaklarını hançerinin kabzasında ve kınında gezdirdi. Elini geri çektiğinde ıslaktı. Demek Crokus kanı görmüştü. Onu öldürmesi gerekecekti. Lakin kaşları daha da çatıldı. Öyle bir şey yapmayacağının farkındaydı.

"Crokus, evladım!" diye galerinin altından bir bağrış geldi.

Meese o tarafa dudak büktü. "Karaya vurmuş balığın ta kendisi," diye homurdandı. "Kruppe çağırıyor, çocuk."

Sikkeyi tekrar cebine koymuş olan Crokus alaycı bir homurtu çıkarıp maşrapasını eline aldı. "Görüşürüz, Meese."

Üzgün, Oponn'un adamını bulmuştu – hem de bu kadar kolayca. Ve delikanlı her nasılsa Kruppe'yle bağlantılıydı. Durum neredeyse fazla basitti. Bu da kızı şüphelere gark etti.

"İyi bir delikanlı," dedi Meese. "Ben ve Irilta ona göz kulak oluruz. Anladın mı?"

Üzgün gözlerini elindeki maşrapaya dikip bara yaslandı. Adımlarını çok dikkatli atması gerekecekti. Sikke'nin nüfuzuna cevaben gelen o Gölge efsunu tamamen içgüdüseldi. "Anladım, Meese," dedi. "O konuda tasalanma."

Meese iç geçirdi. "Peki. Gel bir de ucuzunu deneyelim. Scurve? Daru birası lütfen. Varsa kil bardakta ver."

Göl Kenarı tarafındaki İkinci Teras Duvarı'na sokulmuş Quip'in Barı denizcilerin ve balıkçıların uğrak yeriydi. Barın duvarları yontma kumtaşındandı ve yapı zaman içerisinde ön sokaktan geri çekilircesine arkaya yatmaya başlamıştı. Artık hem o hem de Mole'un Resifi'ndeki tek tük gemi enkazından kopup karaya vuran tahtalardan ve gövde kalaslarından inşa edilmiş bitişik gecekondu kulübeleri İkinci Teras Duvarı'na dayanmaktaydı.

Günbatımı Darujhistan'a hafif bir yağmur getirmiş, sudan kıyıya sis bulutları süzülmüştü. Gölün çok açıklarında şimşekler çaksa da aradaki mesafe gök gürültüsünün duyulamayacağı kadar büyüktü.

Kalam tam Quip'in Barı'ndan çıktığı sırada saniyeler evvel bakır valfları açmış olan yerel bir Grisurat yanan katranlı çomağı yakındaki bir gaz fenerine değdirdi. Fener çabucak kaybolan mavi bir alev parlamasıyla yandı. Kalam barın önünde durup gri cüppeli garip adamın yoluna devam etmesini seyretti. Gözlerini kısarak göğe baktı, sonra da sokaktan ilerlemeye başladı. Teras duvarındaki anormal bir çentiğe dayalı son gecekondu kulübesine varıp içeri girdi.

Toprak zeminin ortasında bağdaş kurmuş oturan Tez Ben kafasını kaldırdı. "Şansın yaver gitti mi?"

"Hayır," dedi Kalam. "Lonca saklanmış – neden hiçbir fikrim yok." Karşı duvara gidip uyku tulumuna oturdu. Sırtını kadim, oyuklu taşa verip silah arkadaşını süzdü. "Sence Şehir Konseyi yerel suikastçılarından kurtulmak istemiş olabilir mi?"

Tez Ben'in gözleri alacakaranlıkta parlıyordu. "Yani temas kurmaya çalışacağımızı tahmin mi ettiler demek istiyorsun?"

Kalam başka tarafa baktı. "Budala olduklarını sanmam. Malazanların böyle çalıştıklarını biliyorlardır. Lonca'ya reddedemeyeceği bir mukavele teklif et, sonra da arkana yaslanıp hükümdarların başsız sinekler gibi birbiri ardına düşmesini seyret. Planı Alakarga teklif etti. Dujek onay verdi. O ikisi orada eski İmparator'un dilini konuşuyordu, Tez. İhtiyar şu an Hood'un diyarında kahkahalarla gülüyor olmalı."

Sihirbaz ürperdi. "Nahoş bir imge."

Kalam konuşmaya devam etmeden önce omuz silkti. "Yerli bir suikastçı bulamazsak plan teoriden öteye geçemez zaten. Her neredeyseler Göl Kenarı Mahallesi'nde olmadıklarına yemin edebilirim. Buralarda kulağıma çalınan tek esrarengiz isim Yılanbalığı oldu. Ama o bir suikastçı değil. Başka bir şey."

"Öyleyse şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Tez Ben. "Gadrobi Mahallesi'ne mi?"

"Hayır. Orada çiftçilerden ve çobanlardan başka bir şey yok. Kokusu bile orayı listeden çıkarmaya yeter. Yarından itibaren bir de Daru'yu deneriz." Kalam tereddüt etti. "Senin işler nasıl gitti?"

Tez Ben boynunu büktü. Cevap verdiğinde sesi hafif bir fısıltıydı. "Hazır sayılır."

"Alakarga teklifini duyduğunda neredeyse boğulacaktı. Tabii ben de. Bir engerek yuvasına gireceksin, Tez. Bunun gerekli olduğundan emin misin?"

"Hayır." Tez Ben başını kaldırdı. "Şahsen her şeyden vazgeçip kaçmamızı yeğlerim – tüm bunlardan, İmparatorluk'tan, Darujhistan'dan, savaştan. Ama gel de çavuşu buna ikna et. O bir fikre sadık ve bozulması en zor sadakat odur."

Kalam kafa salladı. "Onur, namus, bütün o masraflı zırvalar."

"Evet. O yüzden bunu deneyeceğiz çünkü başka seçeneğimiz yok. Sırma'nın deliliği bir yük hâline geldi ama ondan son bir kez daha yararlanabiliriz. Güç gücü çeker ve şans bizden yanaysa Sırma'nın sonu da aynen buna sebep olacak. Kavgaya ne kadar çok Ermiş çekebilirsek o kadar iyi."

"Ben hep bunun kaçınılması gereken bir şey olduğunu sanırdım, Tez."

Sihirbazın tebessümü gergindi. "Sen onu bir de bana sor. Ama şu anda ne kadar çok keşmekeş ve kaos çıkarsa o kadar iyi."

"Peki ya Tayschrenn durumu çakarsa?"

Tez Ben'in tebessümü genişledi. "Öyleyse çok daha çabuk ölürüz. O kadar."

Kalam kısa, neşesiz bir kahkaha attı. "İşte o kadar."

Sihirbaz kafasını yana eğdi. "Güneş ufku geçti. Başlama zamanı."

"Dışarı çıkmamı ister misin?" diye sordu Kalam.

Tez Ben başını iki yana salladı. "Hayır, bu iş için seni yanımda istiyorum. Geri gelmezsem bedenimi al ve yakıp kül et. Külleri dört rüzgâra saç ve arkamdan tüm kalbinle sövüp say."

Kalam sessiz kaldı. Sonra bir hırıltıyla soru sordu. "Ne kadar bekleyeyim?"

"Şafağa kadar," yanıtını verdi Tez Ben. "Ancak en yakın dostumdan böyle bir şey isteyeceğimi anlıyorsundur herhalde?"

"Anlıyorum. Hadi artık, işe koyul."

Tez Ben el etti. Yerden fışkıran bir ateş halkası sihirbazın etrafını sardı. Adam gözlerini kapadı.

Kalam'a, dostu yaşam için olmazsa olmaz bir şeyini kaybetmişçesine azıcık sönmüş gibi geldi. Tez Ben'in çenesi göğsüne inerken boynu gıcırdadı, omuzları çöktü ve ciğerlerindeki hava yavaş bir tıslamayla dışarı kaçtı. Ateş halkası harlandı, sonra da kısılarak topraktaki titrek bir parıltı hâlini aldı.

Kalam pozisyon değiştirerek bacaklarını uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Toplanan sessizlikte oturup bekledi.

Murillio solgun bir yüzle masaya geri dönüp oturdu. "Biri cesedi imha ediyor," dedi, sonra başını iki yana salladı. "Chert'i öldüren her kimse cani bir profesyonelmiş. Hançeri tam gözüne—"

"Yeter!" diye haykıran Kruppe ellerini kaldırdı. "Kruppe bir şeyler atıştırıyor, sevgili Murillio. Kruppe ayrıca hassas bir mideye sahip."

"Chert ahmağın tekiydi," diye sözlerini sürdürdü Murillio, ona aldırış etmeden. "Ama hiç de o tür bir hunharlığa hedef olacak bir tip değildi."

Crokus konuşmadı. O siyah saçlı kadının hançerindeki kanı görmüştü.

"Kimbilir?" Kruppe kaşlarını oynattı. "Belki korkunç bir dehşete tanıklık etmiştir. Belki bir adamın şirin bir fareyi ayağının altında ezmesi gibi gebertilmiştir."

Crokus etrafa bakındı. Gözleri barda Meese'le beraber oturan genç kadına çevrildi. Kız deri zırhıyla ve kemerine asılı düello kılıcıyla, o çocukken şehirden gelip geçmiş bir fedai birliğini anımsatıyordu ona. Hatırladığı kadarıyla içlerinde tek bir parlak kopça bile bulunmayan o beş yüz kişilik erkek ve kadın grubu Kızıl Muhafızlar'a mensuptu.

Bakışları kadının üstünde oyalandı. Tıpkı bir fedaiye, adam öldürmeyi kanıksayalı çok olmuş bir katile benziyordu. Acaba Chert gözünden bıçaklanmaya hak edecek ne yapmıştı?

Crokus başını çevirdiğinde Rallick Nom'un bara girdiğini gördü. Suikastçı önünden çekilen müşterilerin farkında bile değilmiş gibi görünerek masaya yaklaştı.

Masaya ulaşmasına fırsat kalmadan Coll yolunu kesti. İriyarı adam Rallick'in sırtına bir şaplak indirdi ve ona sarhoşça yaslandı. "Nom, seni gidi ihtiyar piç kurusu!"

Rallick de bir kolunu Coll'un yuvarlak omuzlarına attı ve birlikte masaya geldiler.

Kruppe başını kaldırdı. "Selam, sevgili yoldaşlarım! Sizi samimi buluşmamıza davet eder Kruppe." Kollarını iki boş sandalyeye doğru sallayarak oturduğu yerde geriye yaslandı. "Sizi dramatik faaliyetlerimiz hakkında bilgilendirmem gerekirse, genç Crokus dalgın dalgın boşluğa bakarken Murillio ile Kruppe sokak sıçanlarının son zamanlardaki lakırdılarını tartışıyorlardı."

Kaşları çatılan Coll ayakta kalarak dengesizce sallandı. Rallick oturup bira ibriğine uzandı. "Neymiş o lakırdılar?" diye ilgisizce sordu.

"Artık Ay Tohumu'yla müttefik olduğumuz söylentisi," dedi Murillio.

"Safsata elbette," dedi Kruppe. "Sen hiç öyle bir izlenim verecek bir şey gördün mü?"

Murillio sırıttı. "Ay çekip gitmedi, değil mi? Hemen altına kurulu Konsey çadırı da cabası."

Crokus söz aldı. "Mammot Amca'dan konsey üyelerinin Ay Tohumu'ndakilere bir türlü mesaj iletemediklerini duydum."

"Hiç şaşırmadım," diye yorumda bulunan Murillio'nun Rallick'e çevrili gözleri bir anlığına kısıldı.

"Orada kim yaşıyor ki?" diye sordu Crokus.

Yalpalayan Coll dengesini sağlamak için iki eliyle birden masaya tutundu. Kızarmış yüzünü Crokus'a yaklaştırıp böğürdü. "Beş siyah ejderha!"

Kaos Kovanı'ndaki Tez Ben kapılara çıkan sürekli değişim hâlindeki patikalara aşinaydı. Onlara kapı demesine rağmen aslında kovanların birbirine değdikleri yerlerde oluşmuş birer bariyer, bazalt kadar sağlam birer enerji yığılmasıydı. Kaos, güç sızdıran boğum boğum parmak uçlarıyla bütün âlemlere dokunur, kapılar diğer dünyalardaki –diğer sihir koridorlarındaki– yaraların etini sertleştirirdi.

Sihirbaz kabiliyetlerini o tür kapılara odaklamıştı. Kaos Kovanı'ndayken onların enerjilerini şekillendirmenin usullerini öğrenmişti. Bariyerlerde değişiklik yapmanın, arkalarında ne olduğunu sezinlemenin yöntemlerini keşfetmişti. Her bir sihir kovanı kendi kokusuna, her bir âlem bir dokuya sahipti ve geçtiği patikalar asla önceden geçtikleriyle aynı olmasa da Ben aradıklarını bulmanın yollarında ustalaşmıştı.

Şimdi yine o patikaların birinde, kovanın kendi birikimleriyle kuşatılmış bir tanesinde yolculuk ediyordu. Dolambaçlı bir seyir izleyen güzergâhı çelişkilerle doluydu. Bir patikada ilerlemeyi istemesine karşın kendini geri geri giderken bulmuştu; keskin bir sağ dönemece gelmiş, bunu hepsi de aynı yönde olan başkaları izlemişti.

Yolu açanın kendi zihninin gücü olduğunu biliyordu ama patikalar kendi yasalarına sahipti – veya belki henüz bilmese de o yasalar ona aitti. Şekillendirmenin kaynağı her neyse deliliğin vuku bulmuş hâliydi.

Sonunda aradığı kapıya vardı. Bariyer arduaz grisi donuk bir kayadan fazlasına benzemiyordu. Onun önünde asılı duran Tez Ben bir komut fısıldadı ve ruhu kendi vücudunun biçimini aldı. Biraz bekleyerek hayalet bedeninin kopuk titremesine hâkim oldu, sonra da yaklaşıp ellerini kapıya koydu.

Kapının kenarları sert ve sıcaktı. Merkeze doğu ısınarak yumuşamaktaydı. Yüzey sihirbazın elleri altında kesifliğini yavaş yavaş kaybederek obsidiyen gibi camsılaştı. Tez Ben gözlerini kapadı.

Daha önce bu tür bir kapıdan geçmeyi hiç denememişti. Böyle bir şeyin mümkün olduğundan bile emin değildi. Hem öbür tarafta sağ kalsa bile geri dönmenin yolu var mıydı? Teknik ayrıntıların ötesinde nihai ve en zor endişesi yer almaktaydı: İstenmediği bir âleme girme teşebbüsünde bulunmak üzereydi.

Tez Ben gözlerini açtı. "Ben yönüm," dedi usulca. Bariyere yüklendi. "Ben ona ve sadece ona saygı duyan bir yerdeki irade gücüyüm." Daha fazla yüklendi. "Ben kovanın dokunuşuyum. Hiçbir şeyin, hiçbir yerin Kaos'a bağışıklığı yoktur." Kapının açılmaya başladığını hissetti. Bir elini arkasına götürüp artan basıncı savuşturdu. "Bir tek ben gireceğim!" diye tısladı. Ansızın vücudunun çevresi enerjiyle parladı ve garip bir patırtıyla aralıktan geçiverdi.

Sihirbaz sert, kavruk toprağın üstünde sendeledi. Dengesine kavuşup etrafına bakındı. Çorak bir düzlükte duruyor, solundaki ufukta hörgücü andıran alçak tepeler yükseliyordu. Yukarıda cıva renkli gökyüzü yayılıp giderken tam üzerinde mürekkep kadar siyah renkli uzun, tel tel bulutlar hep beraber hareket ediyordu.

Tez Ben bağdaş kurarak oturdu ve ellerini kucağında kavuşturdu. "Gölgetaht," dedi. "Gölgeler Lordu, âlemine geldim. Barışçıl bir ziyaretçiye yakışır şekilde varlığımı ağırlar mısın?"

Tepelerden bir cevap geldi: Tazı ulumaları.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Benimle beraber yürü
Hırsızlar Yolu'nda
duy şarkısını
ayaklar altında
ne durudur tonu
yanlış bir adımda
seni bölerken ikiye
şarkısıyla

Apsalar'ın Tekerlemesi
Drisbin (d. 1135)

Kruppe alnını ovuşturarak Mammot'un çalışma odasında kitap okuyordu.

> *... ve toprağa İnişte, Tanrı Sakatlandı ve yerine Zincirlendi. İnişte pek çok diyar Tanrının Yumruklarıyla birbirinden ayrıldı ve şeyler doğup şeyler serbest kaldı. Bu Tanrı Zincirli ve Sakattı*

Kruppe kadim kitaptan başını kaldırıp gözlerini devirdi. "Özlük. Özlük için dua ediyor Kruppe!" Yeniden el yazısı silik metne döndü.

> *ve güçlerini açığa vururken temkinli davrandı. Sakat Tanrı temkinli davrandı ama yeterince değil zira toprağın güçleri sonunda ona geldi. Sakat Tanrı Zincirlendi ve Zincirliyken yok edildi. Ve Sakat Tanrı'yı hapseden bu çorak ovada pek çok kimse edim için toplandı. Ölümün gri seyyahı Hood toplananlar arasındaydı. Tıpkı o zamanlar Hood'un Savaşçısı olan Dessembrae gibi – lakin Dessambrae burada ve bu zamanda Hood'un ona vurduğu bağları kopardı. Ayrıca toplananlar arasında*

Kruppe inleyerek sayfaları çevirmeye başladı. Saçmalık derecesinde uzun olan listenin ucu bucağı yok gibiydi. Kruppe sayılanlar arasında neredeyse ninesinin ismini de görmeyi bekleyecekti. Üç sayfanın ardından en sonunda aradığı isimleri buldu.

> *ve gümüşi gök kubbeden gelenlerin arasında Tiste Andiiler, Işık'tan önceki Yerin Karanlığı'nda yaşayanlar, sayıları beşi bulan Siyah Ejderhalar vardı. Gümüşi gök kubbeden inmiş Karanlık'ın Dişi'ndeki Tiste Andii-*

ler arasında yaşadığı söylenen al kanatlı Silanah da onlarla beraber uçardı

Kruppe kendi kendine mırıldanarak kafa salladı. Gökten inen Karanlık'ın Dişi – bu Ay Tohumu muydu? Orası Beş Siyah Ejderha ile bir Kırmızı Ejderha'nın yuvası mıydı? Kendini ürpermekten alamadı. Coll bunu nereden biliyordu? Doğru, adam hep ayyaş bir zonta olagelmemişti ama geçmişteki makamı üst düzey olmakla birlikte âlimane değildi.

Öyleyse yaşlı adamın şarap kokan ağzıyla kim konuşmuştu?

"İşte bu sorunun," diye kendi kendine iç geçirdi Kruppe, "cevabını beklemesi gerekecek. Bununla beraber Coll'un haykırdığı iddiasının önemi, aşikâr doğruluğunda ve mevcut durumu nasıl ilgilendirdiğinde yatıyor." Kitabı kapatıp ayağa kalktı. Arkasında ayak sesleri duydu.

"Sana bitki çayı getirdim," dedi yaşlı adam, elbise dolabı ebatlarındaki odaya girerken. "*Alladart'ın Âlem İcmali* faydalı oldu mu, Kruppe?"

"Oldu tabii," dedi Kruppe, kil bardağı minnetle kabul ederken. "Modern dilin değerini öğrendi Kruppe. O kadim âlimler arasında yaygın olan böyle tumturaklı fasa fisolar Kruppe'nin ortadan kalktığı için şükran duyduğu bir lanet."

"Aha," dedi yaşlı adam, hafifçe öksürüp başını öteye çevirerek. "Eh, ne aradığını sormamın sakıncası var mı?"

Başını kaldıran Kruppe'nin göz kenarları birazcık kırıştı. "Hiç de bile, Mammot. Ninemin adıyla karşılaşacağımı düşünüyordum."

Mammot kaşlarını çattı, ardından kafa salladı. "Anlıyorum. Eh, öyleyse şansının nasıl gittiğini sormayacağım."

"Lütfen sorma," dedi Kruppe, gözleri aralanarak. "Her şeyin ne denli ters gittiği düşünülürse şans bugünlerde berbat bir yoldaş. Ama Kruppe'nin tedbir ihtiyacına anlayış gösterdiğin için sağ ol."

"Hiç önemli değil," dedi Mammot, bir elini sallayarak. "Burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu – şey, aslında vardı. Meraktan, anlarsın ya. Entelektüel olanından."

Kruppe keyifli bir tebessüm edip çayını yudumladı.

"Eh," dedi Mammot, "artık salona dönüp şöminenin önünde keyif çatalım mı?"

Diğer odaya geçtiler. Yerlerine oturduklarında Kruppe bacaklarını uzatıp arkasına yaslandı. "Yazımın nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş," yanıtını verdi Mammot. "Yani beklendiği gibi."

Mammot'un lafı bir yere vardırmak istermiş gibi bir hâli vardı. O yüzden Kruppe ayak parmaklarını tembel tembel oynatarak bekledi. Aradan bir dakika geçti, sonra yaşlı adam genzini temizledi. "Kruppe, son zamanlarda sevgili yeğenimi sıkça görüyor musun?"

Kruppe kaşlarını kaldırdı. "Uzun zaman önce," dedi, "bir adama söz verdi Kruppe. O adam, sokakları heyecan verici bir oyun alanı gibi gören genç bir oğlanın kaygılı amcasıydı. Evet, delikanlı kılık değiştirmiş prensesler namına ara sokaklarda yapılan kılıç dövüşleri ve tekinsiz işler düşlerdi."

Mammot kapalı gözlerle kafa salladı.

"Kruppe sözünü elinden geldiğince tuttu zira o da oğlanı severdi. Ve bütün uğraşlarda olduğu gibi, beka yetenekle ölçüldüğünden Kruppe delikanlıyı ipeksi kanatlarının altına aldı. Biraz başarıya da ulaştı, değil mi?"

Mammot gene kafa sallayarak gülümsedi.

"Kısacası amcanın sorusuna cevap vermek gerekirse evet, Kruppe delikanlıyı gördü."

Mammot öne eğildi ve konuğunu yoğun bakışlarla süzdü. "Hiç davranışlarında bir tuhaflık tespit ettin mi? Yani sana garip sorular sordu mu? Herhangi bir ricada bulundu mu?"

Kruppe'nin gözleri kısıldı. Çayını içmek maksadıyla duraksadı. "Açıkçası evet. Mesela son zamanlarda elde ettiği pahalı mücevheratı kendi deyimiyle şahsi sebeplerden ötürü iade etmemi istedi. Kruppe o şahsi sebepleri o zaman da merak etti, hâlâ da etmekte fakat delikanlının zahiri samimiyeti, hayır, yoğun azmi Kruppe'ye takdire şayan geldi."

"Aynı fikirdeyim! Crokus'un artık resmî bir eğitime ilgi duyduğunu söylesem inanır mısın? Aklım almıyor. Oğlanın bir şeye resmen saplantısı var."

"Öyleyse belki Kruppe bu işin aslını astarını öğrenmeli."

"Sağ ol," dedi rahatlayan Mammot. "Tüm bunların nereden çıktığını öğrenmek isterim. Bir anda bu kadar büyük bir hırsın kısa zamanda tükeneceğinden korkuyorum. Fakat o hırsı canlı tutabilirsek..."

"Bittabi," dedi Kruppe. "Sonuçta hayat adi hırsızlıktan ibaret değildir."

Mammot sırıttı. "Senin ağzından böyle bir şey duyduğuma şaşırdım, Kruppe."

"Bu tür yorumların seninle Kruppe arasında kalması daha uygun olur. Her halükârda Murillio'nun bu konuda bir şeyler bildiğini sanıyorum. Bu akşam Anka Hanı'nda yemek yerken o kadarını ima etti."

"Murillio iyi mi?" diye sordu Mammot.

Kruppe gülümsedi. "Delikanlının etrafındaki ağ hâlâ sağlam," dedi. "Öncelikle Rallick Nom sorumluluğunu ciddiye aldı. Belki de Crokus'ta kendi kayıp gençliğini görüyordur. Aslında Rallick'in gerçek doğasına akıl erdiremiyor Kruppe. Dostlarına tüm kalbiyle sadık olduğu kesin. Ayrıca senin de iyi bildiğin gibi, borçlarına çevresindekileri mahcup edecek bir şevkle vefalı. Elbette Kruppe hariç. Öte yandan damarlarında dolaşan şey kan mı? İnsan bazen merak ediyor."

Mammot'un yüzünde dalgın bir ifade belirmişti.

Kruppe gerildi. Hava sihir kokuyordu. Öne eğilip karşısında oturan yaşlı adamı inceledi. Biri Mammot'la iletişim hâlindeydi ve Kruppe şu an odada zonklayan kovana aşinaydı.

Arkasına yaslanıp bekledi.

Sonunda Mammot ayağa fırladı. "Yapmam gereken araştırmalar var," dedi dalgın bir edayla. "Sana gelince, Kruppe, Efendi Baruk seninle derhal konuşmak istiyor."

"Zaten ben de simyacının varlığını sezer gibi olmuştum," diyen Kruppe hafif bir homurtuyla koltuğundan kalktı. "Ah, kaderimize yazılmış bu gecelerin cefaları başımızdan hiç eksik olmuyor. Öyleyse sonra görüşürüz, Mammot."

"Güle güle," diyen âlim asık bir suratla odayı katetti ve Kruppe'nin içinde yardım saat geçirdiği küçük odaya girdi.

Kruppe pelerininin yenlerini düzeltti. Her ne olduysa Mammot'un nezaketini sarsmaya yetmişti ve bu bile meşum ha-

diselerin habercisiydi. "Eh," diye mırıldandı, "Baruk'u bekletmemek en iyisi. En azından uzun bir müddet," diye kendi kendini düzeltip kapıya yollandı. "Edep, Kruppe'nin haysiyet anlayışını korumasını gerektirir. Evet, hızlı yürüyecek. Fakat yürümekten fazlasını da yapmayacak zira Kruppe'nin düşünmek, plan hazırlamak, komplo kurmak, tahminlerde bulunmak, bazı düşünceleri geçmişe dönük olarak değerlendirmek, diğerleriyle ileri atılmak, kısacası gerekenleri yapmak için zamana ihtiyacı var. Kruppe her şeyden önce peşine takılan, Chert'i öldüren, silahındaki kanın Crokus tarafından görüldüğünü fark eden ve Rallick Nom'u daha gelir gelmez bir suikastçı olarak mimleyen kadının doğasını belirlemeli. Her şeyin anahtarını pekâlâ o temin edebilir. Dahası Sikke bir anlığına da olsa yüzünü ona çevirdi. Ve sonucu ister iyi ister kötü olsun, bunun karşımıza tekrar çıkacağı kanaatinde Kruppe." Durdu ve hızla gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı. "En azından," diye mırıldandı, "Mammot'un odasından ayrılmalı Kruppe." Âlimin girmiş olduğu odadan tarafa tekrar göz attı. İçeriden hızla çevrilen gevrek sayfaların hışırtısı geliyordu. Kruppe huzurla iç geçirdi ve orayı terk etti.

Kocakarı kavrulmuş tüylerini hışırdatarak endişeyle hoplayıp zıplıyordu. Neredeydi şu simyacı? Kocakarı'nın gece sonlanmadan önce halletmesi gereken bin farklı işi mevcuttu. Açıkçası onlardan hiçbiri aklına gelmiyordu. Yine de Koca Kuzgun bekletilmekten hazzetmiyordu.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Baruk hatırı sayılır cüssesine bir cüppe sararak içeri girdi. "Kusuruma bakma, Kocakarı. Biraz meşguldüm."

Kocakarı homurdandı. Adam yürürken peşi sıra kalın, ekşi efsun izleri bırakıyordu. "Efendim Lord Anomander Rake," diye lafı dolandırmadan söze girdi, "sana Rhivi Ovası'ndaki maceralarımı anlatmamı buyurdu."

Baruk kuşun üstünde gezinmekte olduğu harita masasına geldi. Kaşlarını çattı. "Yaralısın."

"Sadece gururum. Şimdi öyküme kulak ver."

Simyacı bir kaşını kaldırdı. İhtiyar cadının kafası bozuktu. Baruk konuşmadı. Kuzgun söze girdi.

"Küçük bir tahta kukla –ruh naklinin bir Kaos Kovanı'ndan doğmuş eseri– kuzeyden buraya geliyor. Gücü muazzam ve çarpık. Koca Kuzgunlara karşı bile habis. Kovanına girip çıkarken türdeşlerimden pek çoğunu öldürdü. O tür eylemlerden zevk aldığı belli." Kocakarı gagasını öfkeyle şaklattı, ardından devam etti. "Yaklaşamadığım bir gücü takip ediyor ve o güç her neyse dosdoğru Gadrobi Tepeleri'ne gidiyor – lordum ve ben bu konuda hemfikiriz. Güç o tepelerde yer alan bir şeyi arıyor ama biz bu memleketin yerlisi değiliz. O nedenle sana bu haberi getirdik, Simyacı. İki farklı kuvvet Gadrobi Tepeleri'nde buluşacak. Lordum sana bunun sebebini soruyor."

Baruk'un yüzü bembeyaz kesilmişti. Yavaşça dönüp bir koltuğa yürüdü. Oturduktan sonra parmaklarını yüzünün önünde birbirine geçirip gözlerini yumdu. "Malazan İmparatorluğu kontrol etmeyi umamayacağı, Gadrobi Tepeleri'ne gömülü bir şeyin peşinde. Bahsettiğin iki kuvvetin o şeyi serbest bırakmaya muktedir olup olmadığı ayrı mesele. Aramak bulmak, bulmak da başarmakla aynı şey değildir."

Kocakarı sabırsızca tısladı. "Orada kim gömülü, Simyacı?"

"Bizzat Jaghutlar tarafından hapsedilmiş bir Jaghut Tiran. Nesillerin âlimleri ve efsuncuları o höyüğü bulmaya çalıştılar. Hiçbiri bir ipucu bile keşfedemedi." Baruk endişe dolu bir yüz ifadesiyle başını kaldırdı. "Darujhistan'da o defin yeriyle ilgili mevcut bütün bilgiyi toplamış birini tanıyorum. Onunla konuşmalıyım. Yine de lorduna şu kadarını söyleyebilirim. Gadrobi Tepeleri'nde bir dikilitaş var – yerini tam olarak biliyorum. Neredeyse görünmez. Sadece uç kısmı yerden belki bir karış çıkıntı yapıyor. Geri kalan yedi metresiyse toprak altında. Çevresinde kazılmış çok sayıda çukur ve hendeğin kalıntısını görebilirsin. Bütün o kazılar boşu boşuna yapıldı zira dikilitaş başlangıç noktasını işaretlemekle birlikte höyüğün girişi değil."

"Öyleyse giriş nerede?"

"İşte orasını sana söylemem. Meslektaşımla konuştuktan sonra belki seninle daha fazla ayrıntı paylaşabilirim. Belki de paylaşamam. Fakat höyüğe girmenin yöntemi sır olarak kalmalı."

"Bu söylediklerinin bize en ufak yararı yok! Lordum—"

"Çok güçlü," diye kuşun sözünü kesti Baruk. "Artık müttefik

olsak bile niyeti hiç belli değil, Kocakarı. O höyükte yatan şey bir şehri –bu şehri– yok edebilir. Öyle bir şeyin Rake'in eline geçmesine izin veremem. Dikilitaşın konumunu öğreneceksin zira bahsettiğin avcıların ilk oraya gitmeleri lazım. Yalnız sana bir sorum var, Kocakarı. Kuklanın o diğer gücü takip ettiğinden emin misin?"

Kocakarı başıyla onayladı. "İz sürüyor. Gerektiğinde gizleniyor. Her iki gücün de Malazan olduğunu varsaydın. Neden?"

Baruk homurdandı. "Öncelikle Malazanların gözü Darujhistan'da. Onu ele geçirmek için her şeyi yaparlar. Fethettikleri memleketlerdeki koskoca kütüphanelere erişimleri var. Jaghut höyüğü başlı başına bir sır değil. İkincisi, her iki gücün de kuzeyden geldiğini söyledin. Bundan dolayı yalnızca Malazan olabilirler. Birinin diğerinden niye saklandığı beni aşar ama İmparatorluk bünyesinde rakip hizipler olduğundan en ufak şüphem yok – bu kadar büyük bir siyasi varlık muhakkak uyuşmazlıklarla fokurduyordur. Her halükârda Darujhistan'a ve dolayısıyla lordunun Malazan İmparatorluğu tarafından fethedilmemizi engelleme arzusuna doğrudan bir tehdit teşkil ediyorlar. Söz ettiğin güçlerin Malazan olduklarını varsaymak mantıklı görünüyor."

Kocakarı'nın hoşnutsuzluğu açıkça belliydi. "Rhivi Ovası'ndaki faaliyetlerden haberdar edileceksin. Lordumun o güçleri Gadrobi Tepeleri'ne ulaşmadan önce durdurup durdurmayacağına karar vermesi gerekecek." Baruk'u öfkeli bir gözle süzdü. "Müttefiklerinden çok az yardım alıyor. Bir dahaki sohbetimizde bu durumun düzeltileceğine güveniyorum."

Simyacı omuz silkti. "Anomander Rake'le yaptığım ilk görüşme aynı zamanda tekti. Yardım, iletişim gerektirir." Ses tonu sertleşti. "Lordunu bizim de onun kadar hoşnutsuz olduğumuz yönünde bilgilendir."

"Lordum üstüne düşen işleri halletmekle meşguldü," diye söylenen Kocakarı kanatlarını çırparak pencere pervazına çıktı.

Baruk gitmeye hazırlanan kuşa uzun uzun baktı. "Meşgul müydü?" diye somurtarak sordu. "Neyle?"

"Her şey zamanı gelince, Simyacı," diye öttü Kocakarı. Hemen sonra da uçup gitti.

Küfreden Baruk kızgın bir el işaretiyle pencereyi eski hâline getirdi ve panjurları çarparak kapattı. Bunu sihir vasıtasıyla ve uzaktan yapmak fiziksel olarak yapmak kadar tatmin edici değildi. Homurdanan Baş Simyacı ayağa kalkıp şömine rafına kadar yürüdü. Kendine biraz şarap koyarken durakladı. Yarım saatten kısa zaman önce bir iblis zuhur etmişti. Yaptığı hırslı bir zuhur değildi; bir katile değil, casusa ihtiyacı vardı. İçinden bir ses ona yakın gelecekte çok daha ölümcül yaratıklara başvuracağını söyledi. Kaşlarını çatan adam ağız dolusu şarap içti. "Mammot," diye fısıldadı kovanını açarken, "sana ihtiyacım var."

Kafasında küçük bir oda ve taş bir şömine içeren bir sahnenin belirmesiyle gülümsedi. Bakış açısının tam karşısındaki koltukta Kruppe oturmaktaydı. "Güzel. İkinize de ihtiyacım var."

Tez Ben'in üstüne gelen Tazı geniş ve ağır olup kürkü soluk beyazdı. Koşar adımlarla yaklaşırken gözlerinin de beyaz olduğu sihirbazın dikkatinden kaçmadı. Yaratığın gözbebekleri yoktu. Yakın bir mesafede durup oturdu.

Tez Ben eğilerek selam verdi. "Sen Kör adlı Tazı'sın," dedi. "Baran'ın eşi ve Dişli'nin annesisin. Zarar vermeye gelmedim. Efendinle konuşmak istiyorum."

Yanında bir hırıltı duyunca donakaldı. Başını yavaşça çevirip aşağı baktı. Sağ bacağından bir adımlık mesafede başka bir Tazı yatmaktaydı. Sırımsı yaratığın alacalı kahverengi ve ten rengi postu yara izleriyle kaplıydı. Gözleri Kör'e çevriliydi. "Baran." Tez Ben başını salladı. Baran'ınkine bu sefer sihirbazın arkasından gelen başka bir hırıltı cevap verdi. Tez Ben dönüp bakınca üç metre uzakta üçüncü bir Tazı gördü. Bu seferki uzun, siyah ve zarifti. Üstüne dikili gözleri kızıldı. "Ve Shan," dedi Ben usulca. Tekrar Kör'e doğru döndü. "Avınızı buldunuz mu, yoksa bana refakat mi edeceksiniz?"

Yanındaki Baran yavaşça ayağa kalktı. Omuzları adamın göğsüyle aynı hizadaydı. Kör da doğruldu, ardından sola doğru koşar adım uzaklaştı. Biraz ileride durup arkasına baktı. Çifte hırıltılar Tez Ben'i onun peşine taktı.

Etraflarındaki arazi yavaş yavaş değişti. Ayrıntılar kaynaksız

gölgelere karışıp ufak değişikliklerle yeniden belirdi. Sihirbazın kuzey ufku olarak düşündüğü yerde kurşuni bir orman, duvara benzer bir yamacı tırmandı. O duvar göğün yerini almıştı –belki göğün ta kendisiydi– ama ne gariptir ki orman fersahlarca uzakta olmasına rağmen Tez Ben'e yakın gibi görünmekteydi. Yukarıya bakmak bu âlemin sihirli bir duvara bitişik olduğu hissini doğrulamasına veya yalanlamasına yardım etmedi zira o da neredeyse erişim mesafesindeymiş gibiydi. Öte yandan üzerindeki rüzgârlarda siyah bulutlar sürüklenmekte, bunlar algısını çarpıtarak başını döndürmekteydi.

Gruplarına bir Tazı daha katılmıştı. Bu seferki bir erkek olup koyu griydi. Gözlerinden biri maviyken diğeri sarıydı. Fazla yaklaşmamasına rağmen Tez Ben onun etrafındakilerden daha iri olduğuna hükmetti. Ayrıca hareketleri ölümcül bir sürati işaret etmekteydi. Ben onun, sürü lideri Rood ile Rood'un ilk eşi Pallick'in ilk doğan yavruları Doan olduğunu anladı.

Doan bir süre Kör'ü yanında yürüdü, sonra alçak bir sırtın zirvesine çıkar çıkmaz ileri atıldı. Zirveye ulaşan Tez Ben hedeflerini görüp iç geçirdi. Tıpkı Gölgetaht'a adanmış tapınaklardaki mihraplara oyulmuş imgedeki gibi düzlükte yükselen Gölgekale dev bir siyah cam kütlesini andırıyordu. Kıvrımlı düzlemlere sahip yer yer eğimli yapının bazı köşeleri ezilmişçesine beyaz bir parıltı saçıyordu. Onlara dönük en geniş yüzey –Tez Ben'in tahminince bir duvar– kabuk bağlamışçasına alacalı ve dokuluydu. Yıpranmış yüzey obsidiyendendi.

Binada pencere namına bir şey yoktu ama kaygan yüzeylerden çoğu kısmen yarısaydam görünüyor ve sanki dahili bir ışıkla parlıyordu. Tez Ben'in görebildiği kadarıyla kale bir kapıdan, girişten veya açılır köprüden yoksundu.

Yapıya varmalarının ardından Kör'ü taşa girip gözden kaybolmasıyla sihirbaz bir hayret nidası attı. Tereddüt edince Boran onu dürtecek gibi oldu. Tez Ben alacalı taşa yaklaştı ve içine girerken ellerini kaldırdı. Hiçbir şey hissetmedi ve duvardan zahmetsizce geçmesinin ardından kendini alelade bir malikânede karşılaşılabilecek bir holde buldu.

Süsten mahrum koridor aşağı yukarı on metre boyunca dümdüz uzanıyor ve çift kanatlı bir kapıda son buluyordu. Kör ile

Doan o kapının iki yanında oturuyorlardı. Kapı kanatları kendiliğinden açıldı.

Tez Ben ötedeki odaya girdi. Mekân kubbeliydi. Karşısındaki hafifçe yükseltilmiş podyumda yalın bir obsidiyen taht vardı. Donuk, parke taşlı zemin halısızdı ve duvarlar üçer metre aralıklarla yerleştirilmiş meşaleler haricinde çıplaktı. Tez Ben onlardan kırk tane saydı ama titrek ışık saldırgan gölgelerle boğuşur gibiydi.

İlk başta tahtın boş olduğunu zannetti. Fakat yaklaştıkça orada oturan figürü gördü. Neredeyse yarısaydam gölgelerden müteşekkil figür insan biçimli olmasına rağmen başındaki kukuleta gözlerinin parıltısını bile gizliyordu. Yine de Tez Ben tanrının bütün dikkatini üstünde hissedebiliyor, ürpertisini güçlükle bastırıyordu.

Gölgetaht sakin ve net bir sesle konuştu. "Shan bana Tazılarımın adlarını bildiğini söylüyor."

Tez Ben podyumun önünde durdu ve eğilerek selam verdi. "Bir zamanlar tapınağında bir mürittim, Lord."

Tanrı bir müddet konuşmadı. "Böyle bir şeyi itiraf etmek akıllıca mı, Sihirbaz? Bir zamanlar bana hizmet ederken daha sonra âdetlerimden vazgeçenlere iyi gözle bakar mıyım sanıyorsun? Söyle bana. Rahiplerimin ne öğrettiklerini senin ağzından duymak istiyorum."

"Gölge Yolu'nda adım atıp sonra ondan ayrılmak Urgan'la ödüllendirilir."

"Yani?"

"Âdetlerini benimseyen herkesin suikast hedefindeyim, Lord."

"Yine de karşımda duruyorsun, Sihirbaz."

Tez Ben tekrar selam verdi. "Bir anlaşmaya varmak istiyorum, Lord."

Tanrı kıkırdadı, ardından bir elini kaldırdı. "Hayır, sevgili Shan. Saldırma."

Tez Ben gerildi. Siyah Tazı onun etrafından dolaşıp podyuma çıktı. Tanrısının önüne yatıp sihirbazı boş bakışlarla gözledi.

"Az önce hayatını neden kurtardım biliyor musun, Sihirbaz?"

"Biliyorum, Lord."

Gölgetaht öne eğildi. "Shan bana söylemeni istiyor."

Tez Ben yaratığın kızıl gözlerine baktı. "Gölgetaht anlaşmalara bayılır."

Tanrı iç geçirip arkasına yaslandı. "Sahiden de müridimmişsin. Eh, öyleyse hâlâ becerebiliyorken konuş, Sihirbaz."

"Bir soruyla başlamam lazım, Lord."

"Sor bakalım."

"Dişli hâlâ hayatta mı?"

Gözleri parlayan Shan tam kalkacakken tanrının eli başına dokundu.

"Ben," dedi Gölgetaht, "soru diye buna derim. Maalesef çok az kimsenin becerebildiği bir şeyi becerdin, Sihirbaz. Beni meraklandırdın. O nedenle sana cevap vereceğim: Evet, Dişli sağ. Buyur devam et."

"Lord, Tazı'nı inciteni senin ellerine teslim etmek isterim."

"Nasıl? O Oponn'a ait."

"Onu değil, Lord. Dişli'yi o odaya sokanı. Dişli'nin ruhunu almaya çalışıp da Oponn'un fâni maşası müdahale etmeseydi bunu başaracak olanı."

"Neye karşılık?"

Tez Ben içinden sövdü. Tanrının ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyordu ve bu durum işleri beklediğinden daha bile karmaşık hâle getiriyordu. "Canıma, Lord. Urgan'ın ödülünün üstümden kalkmasını diliyorum."

"Başka bir isteğin var mı?"

"Evet." Tez Ben sözlerini sürdürmeden önce kısa bir tereddüt yaşadı. "Yeri ve zamanı seçmek istiyorum, Lord. Yoksa bahsettiğim kişi kendi Kaos Kovanı'nı kullanarak Tazılarından kaçar. Bunu bir tek ben engelleyebilirim. Dolayısıyla bu da anlaşmada yer almalı. Senin tek yapman gereken Tazılarını hazırda tutmak. Uygun an gelince sana haber verecek, yaratığın tam konumunu bildireceğim. Gerisi Tazılarına kalmış."

"Planını iyi kurmuşsun, Sihirbaz," dedi Gölgetaht. "Şimdilik hem o yaratığı hem de seni öldürmenin bir yolunu akıl edemiyorum. Seni tebrik ederim. Öyleyse bana nasıl haber vermeye niyetlisin? Herhalde âlemime bir kez daha gelmezsin."

"Lord, seninle temas kurulacağını garanti ederim ama bu konuda daha fazla konuşamam."

"Peki ya şimdi güçlerimi üzerinde kullanırsam, Sihirbaz? O narin beyninde gizli olanları söküp almak istesem beni nasıl durdurabilirsin?"

"Buna cevap vermem için, Lord, önce teklifimi yanıtlamalısın."

Shan hırıldadı ve tanrı bu sefer onu durdurmaya davranmadı.

Tez Ben alelacele devam etti. "Her fırsatta bana ihanet etmeye kalkışacağını, planımda zayıf nokta arayacağını hesaba katarak başka çaren kalmazsa anlaşmanın üstüne düşen kısmını yerine getireceğine söz vermeni istiyorum, Lord. Bunu yaparsan son sorunu cevaplarım."

Gölgetaht uzun bir dakika boyunca konuşmadı. "Eh, neyse," diye mırıldandı. "Kurnazlığın takdire şayan, Sihirbaz. Bu düelloya hayret ettiğimi ve ondan büyük zevk aldığımı itiraf etmeliyim. Tek üzüntüm Gölge Yolu'ndan ayrılmış olman – kalsaydın çok yükseklere çıkardın. Pekâlâ. Söz veriyorum. Tazılar hazır olacaklar. Şimdi, neden beynini hemen buracıkta lime lime etmemeliyim, Sihirbaz?"

"Cevabın, Lord, kendi sözlerinde saklı." Tez Ben kollarını kaldırdı. "Zaten sana hizmet ederken çok yükseklere çıktım, Gölgetaht." Kovanını açtı. "Bana sahip olmayacaksın, Lord çünkü istesen de olamazsın." Kaos'tan doğma bir sözcük olan geri çağırma kelimesini fısıldadı. Etrafında bir güç patlaması oldu ve dev bir el tarafından tutulmuş gibi hissetti. El onu kovanına geri çekerken Gölgetaht'ın tanıma haykırışını işitti.

"Delat! Bu sensin! Seni gidi şekil değiştiren piç!"

Tez Ben gülümsedi. Amacına ulaşmıştı. Artık erişim dışındaydı. Başarmıştı – yeniden.

Kruppe katlanmaktan haz duyduğu gecikmelerden hiçbirine maruz kalmaksızın Baruk'un çalışma odasına buyur edildi. Hafif bir hayal kırıklığına uğrayan adam yerine geçip mendiliyle alnını sildi.

Baruk içeri girdi. "Bakıyorum da buraya gelmekte hiç acele etmemişsin," diye hırıldadı. "Neyse, boş ver. Verecek haberlerin var mı?"

Kruppe kucağına koyduğu mendilini dikkatle katlamaya başladı. "İstendiği gibi Sikke Taşıyan'ı korumaya devam ediyoruz. Malazan ajanlarının şehirdeki varlığı konusundaysa bir gelişme yok." Söylediği büyük ama gerekli bir yalandı. "Sana pek sıradışı bir kaynaktan gelen bir mesaj vermem gerekiyor," diye devam etti. "Onun Kruppe'ye aktarımı bile bir tuhaftı."

"Söyle ne söyleyeceksen."

Kruppe yüzünü ekşitti. Baruk'un cinleri tepesindeydi. Kruppe iç geçirdi. "Bizzat sana yönelik bir mesaj, Efendi." Mendilini katlamayı bitirip başını kaldırdı. "Yılanbalığı'ndan."

Baruk gerildi, sonra yüzü daha da asıldı. "Neden olmasın ki?" diye söylendi. "Herif ajanlarımın kim olduklarını bile biliyor." Gözlerindeki dalgın bakış kayboldu ve Kruppe'yi seyretti. "Bekliyorum," diye homurdandı.

"Elbette!" Kruppe mendilini sallayarak açtı ve alnını sildi. "'Aradıklarını bulmak için sokaklara bak.' Hepsi bu kadar. Kruppe'ye hayatı boyunca gördüğü en ufak tefek çocuk tarafından—" Durup başını iki yana salladı. Hayır, Baruk bu kadar sinirliyken abartıya kaçmak hiç iyi olmazdı. "Her halükârda ufak tefek bir çocuktu."

Baruk ellerini arkasında kavuşturup şöminedeki sönmeye yüz tutmuş közlere dik dik baktı. Parmakları iri bir gümüş yüzüğü döndürdü. "Söyle bana, Kruppe," dedi ağır ağır, "şu Yılanbalığı hakkında ne biliyorsun?"

"Fazla bir şey bilmediğini itiraf ediyor Kruppe. Erkek, kadın? Meçhul. Kökeni? Bir gizem. Tasarıları? Zorbalık karşıtlığı üstüne kurulu bir statükonun idamesi. Tabii söylenenlere kulak asacak olursanız. Nüfuzu? Geniş kapsamlı. Yılanbalığı'yla ilgili her on söylentiden dokuzu dikkate alınmasa bile ajanlarının sayısı yüzleri buluyor olmalı. Hepsi de kendini Darujhistan'ı korumaya adamış. Dedikodulara bakılırsa Konsey Üyesi Turban Orr bütün oyunlarını bozduklarına inandığı için onların peşindeymiş. Belki bozmuşlardır da. Eğer öyleyse rahat bir nefes alabiliriz."

Baruk hiç de rahat bir nefes almışa benzemiyordu. Kruppe adamın diş gıcırdattığını duyar gibiydi. Yine de Baş Simyacı ona doğru dönüp kafa salladı. "Verecek bir görevim var. Bunun için Murillio, Rallick ve Coll'u toplaman gerekecek. Güvende kalması için Sikke Taşıyan'ı da yanınıza alın."

Kruppe bir kaşını kaldırdı. "Şehir dışına mı çıkacağız?"

"Evet. Sikke Taşıyan her şeyden daha önemli – onu başkalarının erişimi dışında tutun. Görevinize gelince; gözlemde bulunacaksınız. Hepsi bu. Beni anlıyor musun, Kruppe? Gözlem. Başka bir şey yapmak Sikke Taşıyan'ın yanlış ellere düşmesi riskini doğurur. O Oponn'un maşası olmakla beraber aynı zamanda başka bir Ermiş'in Oponn'a ulaşmak için kullanabileceği bir yol. İhtiyacımız olan son şey tanrıların fâniler düzleminde kapışmaları."

Kruppe genzini temizledi. "Neyi gözlemleyeceğiz, Efendi?"

"Emin değilim. Muhtemelen sağda solda kazı yapan yabancı bir iş ekibini."

Kruppe irkildi. "Yani... yol bakım çalışması gibi mi?"

Simyacı kaşlarını çattı. "Sizi Gadrobi Tepeleri'ne yollayacağım. Ya birileri gelinceye ya da ben sizinle irtibat kurup başka talimatlar verinceye kadar orada kalın. Eğer birileri gelirse, Kruppe, saklanacaksınız. Tespit edilmekten ne pahasına olursa olsun sakının – gerekirse kovanını kullan."

"Hiç kimse Kruppe'yi ve onun değerli, sadık yoldaşlarını bulamayacak," dedi Kruppe, gülümseyip parmaklarını oynatarak.

"Güzel. Öyleyse hepsi bu kadar."

Şaşıran Kruppe ayağa kalktı. "Ne zaman gideceğiz, Efendi?"

"Yakında. Sana en az bir gün önceden haber vereceğim. Bu kadar zaman yeter mi?"

"Evet, dost Baruk. Bunun fazlasıyla yeterli bir zaman olacağı kanısında Kruppe. Rallick muvakkaten meşgul görünüyor ama zamanı gelince müsait olacağını umuyorum."

"Elinden gelirse onu da yanına al. Eğer Sikke Taşıyan'ın nüfuzu aleyhimize çevrilirse suikastçının görevi oğlanı öldürmek. Bunu anlıyor mu?"

"Konuyu görüştük," dedi Kruppe.

Baruk başını eğip sessiz kaldı.

Kruppe biraz bekledi, sonra oradan usulca ayrıldı.

Tez Ben'in ruhu kulübe zemininde oturan bedenden ayrılıp Gölge Âlemi'ne yolculuk edeli bir saat bile geçmemişken beden gırcırdayarak canlandı. Bitmek bilmez gerginliğin doğurduğu bir

bitkinlikle gözleri kızarmış olan Kalam yerden destek alarak ayağa kalktı ve dostunun kendine gelmesini bekledi.

Suikastçı sırf tedbir olsun diye uzunbıçaklarını kavradı. Eğer Tez Ben ele geçirilmişse, onu kontrol eden şey gelişini duyurmak için yakın mesafedeki herkese saldırabilirdi. Kalam nefesini tuttu.

Sihirbazın gözleri açıldı, şuurunu kazanırken bakışları etrafta gezindi. Kalam'ı görünce gülümsedi.

Suikastçı nefesini verdi. "Oldu mu? Başardın mı?"

"Her ikisi için de evet. İnanması zor, öyle değil mi?"

Kalam sırıtmaktan kendini alamadı. Yaklaşıp Tez Ben'in kalkmasına yardım etti. Ağırlığının büyük bölümünü ona veren sihirbaz da sırıtıyordu.

"Gitmemden hemen önce kim olduğumu anladı." Tez Ben'in sırıtışı genişledi. "Haykırışını duymalıydın."

"Eh, şaşırmamışsındır herhalde? Kaç Baş Rahip makamının cüppesini yakar ki?"

"Bana sorarsan yeteri kadarı değil. Tapınaklar ve rahipler olmasaydı, tanrıların kahrolası müdahaleleri fâni âleme dokunamazdı. O zaman da dünya cennet olurdu, değil mi dostum?"

"Belki," dedi bir ses kapı aralığından. Her iki adam da döndüğünde Üzgün'ü girişte dikilirken gördüler. Yarım pelerinini ince vücuduna sıkıca sarmış olan kızın üstü başı yağmurda ıslanmıştı. Kalam tavandaki çatlaklardan etraflarına şıpır şıpır su damladığını ancak o zaman fark etti. Ellerinin boşalması için Tez Ben'in yanından ayrıldı. "Burada ne arıyorsun?" diye öğrenmek istedi.

"Cennet hayalleri mi kuruyorsun, Sihirbaz? Keşke konuşmanızı en başından dinleyebilseydim."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu Tez Ben.

Üzgün içeri girip kukuletasını çıkardı. "Bir suikastçı buldum," dedi. "Onu mimledim. Daru Mahallesi'ndeki Anka Hanı adlı bir yerde. İlginizi çekiyor mu?" diye sordu, adamları donuk gözlerle süzerek.

"Sorularıma cevap istiyorum," dedi Kalam alçak sesle.

Tez Ben hem suikastçıya yer açmak, hem de gerekirse büyülerini hazırlamak için karşı duvara çekildi – gerçi o sırada kovanını idare edebilecek bir durumda değildi. Aynı şekilde Kalam'ın da

bir kavgaya pek hazırlıklı olmadığı dikkatinden kaçmadı. Tabii suikastçı bu durumun kendisini engellemesine izin vermezdi, o ayrı. Şu an en tehlikeli ruh hâlindeydi – alçak ses tonuyla bunu apaçık belli etmişti.

Üzgün cansız gözlerini Kalam'a dikti. "Çavuş sizi bulmam için—"

"Yalan," diye usulca sözünü kesti Kalam. "Alakarga yerimizi bilmiyor."

"Pekâlâ. Gücünü sezdim, Sihirbaz. Belirgin bir ize sahip."

Tez Ben afallayıp kaldı. "İyi ama bu yerin etrafına bir kalkan koymuştum," dedi.

"Evet. Ben de şaşırdım, Sihirbaz. Genellikle seni bulamam. Anlaşılan kalkanında çatlaklar belirmiş."

Tez Ben buna kafa yordu. "Çatlaklar"ın doğru sözcük olmadığına karar verdi – ama Üzgün bunu bilmiyordu. Kız şüphelendikleri şey, yani Urgan'ın bir piyonu olduğu için yerini sezebilmişti. Gölge Âlemi kısa bir süreliğine ve zayıfça da olsa Tez Ben'in etine kemiğine bağlanmıştı. O bağlantıyı tespit edebilecek hassasiyet ancak Gölge'nin bir hizmetkârında bulunabilirdi. Sihirbaz gelip Kalam'ın yanında durdu ve bir elini iriyarı adamın omzuna koydu.

Kalam ona şaşkın bir bakış attı.

"Doğru söylüyor. Çatlaklar belirdi, Kalam. Belli ki efsun alanında doğal bir Hüneri var. Hadi, dostum. Kız aradığımız şeyi bulmuş. Hadi gidip bakalım."

Üzgün kukuletasını başına geçirdi. "Sizinle gelmeyeceğim," dedi. "Adamı gördüğünüz zaman tanıyacaksınız. Sanırım mesleğini belli etmekle görevlendirilmiş. Belki de Lonca sizi bekliyordur. Her hâlükârda Anka Hanı'nı bulun."

"Sen ne halt yiyeceksin?" diye öğrenmek istedi Kalam.

"Çavuşun verdiği bir vazifeyi yerine getireceğim." Dönüp kulübeden çıktı.

Omuzları gevşeyen Kalam uzun bir soluk verdi.

"Düşündüğümüz kişiymiş," dedi Tez Ben usulca. "Şimdilik her şey yolunda."

"Diğer bir deyişle," diye homurdandı suikastçı, "ona saldırsaydım şimdiye ölmüş olurdum."

"Aynen. Zamanı gelince hakkından geleceğiz. Ama şimdilik ona ihtiyacımız var."

Kalam kafa salladı.

"Anka Hanı'na gidiyor muyuz?"

"Kesinlikle. Ve oraya varınca ilk işim içmek olacak."

Tez Ben gülümsedi. "Anlaştık."

Rallick başını kaldırıp bara giren irikıyım adama baktı. Güneyli olduğunu gösteren siyah teni sıradışı değildi. Rallick'in dikkatini asıl çeken, dar kemerine takılı boynuz saplı, gümüş topuzlu uzunbıçaklardı. Silahların güneyli bir tarafı yoktu ve topuzlara basılmış çapraz desenler meslekteki herkesçe bir suikastçının işareti olarak tanınırdı.

Adam mekânın sahibiymişçesine elini kolunu sallaya sallaya yürürken omuz atıp geçtiği yerlilerden hiçbiri ona karşı çıkmaya hevesli görünmedi. Sonunda bar tezgâhına ulaşıp bir bira sipariş etti.

Rallick kendi maşrapasının dibinde kalmış artığa baktı. Adamın tam da Rallick Nom gibi biri, yani bir Lonca suikastçısı tarafından mimlenmek istediği belliydi. Öyleyse yem kimdi? Ortada bir tuhaflık vardı.

Lonca'daki diğer herkes gibi Rallick'in Klan Lideri Ocelot da İmparatorluk Pençeleri'nin şehre gelip onlara savaş açtığına ikna olmuştu. Rallick bundan o kadar da emin değildi. Barda duran adam Callows'tan gelen bir yolcu da olabilirdi, bir Yedi Kentli de. Aynı zamanda Malazan İmparatorluğu'na özgü bir havası vardı. Acaba bir Pençe miydi? Eğer öyleyse neden kendini göstermişti? Düşman şimdiye dek kimliğini ele verecek en ufak bir ipucu veya tek bir görgü tanığı bırakmamıştı. Rallick'in şu an gözlemlediği arsızlık ya duruma uymuyor ya da belirgin bir taktik değişimini işaret ediyordu. Vorcan'ın gizlenme emrinin böyle bir değişimi tetiklemiş olması mümkün müydü?

Rallick'in kafasında alarm zilleri çalıyordu. Gördükleri hiç içine sinmiyordu.

Murillio ona sokuldu. "Bir terslik mi var, dostum?"

"Lonca meselesi," yanıtını verdi Rallick. "Susadın mı?"

Murillio sırıttı. "Reddedemeyeceğim bir teklif."

Coll'un baygın suretine düşünceli bir bakış atan suikastçı masadan ayrıldı. Beş siyah ejderhayla ilgili o sözler *nereden* çıkmıştı? Rallick bara doğru ilerledi. Kalabalığı yararken bir gencin sırtına sert bir dirsek darbesi indirdi. Oğlan bir acı nidası attı, sonra çaktırmadan mutfağa yollandı.

Rallick bara ulaşınca Scurve'e seslendi, ardından bir ibrik daha sipariş etti. Yabancıdan tarafa bakmasa da onun tarafından mimlendiğinin bilincindeydi. Bu bir histen ibaretti ama Rallick hislerine güvenmeyi öğrenmişti. Köpüklü bira ibriğini Scurve'den teslim alırken iç geçirdi. Eh, Ocelot'un talebini yerine getirmişti ama Klan Lideri'nin daha fazlasını isteyeceğinden şüpheleniyordu.

Masaya döndü ve bir süre Murillio'yla laflayarak biranın çoğunluğunu dostuna içirdi. Suikastçının artan gerginliğini sezinleyen Murillio durumu çaktı. Birasından kalanı başına dikip ayağa kalktı. "Eh," dedi, "Kruppe gibi Crokus da çekip gitti. Coll da yine dünyaya gözlerini kapadı. Rallick, bira için teşekkürler. Gidip sıcak bir yatak bulma zamanım geldi. Yarın sabah görüşürüz."

Bara yaslanmış siyah tenli yabancıyla sadece bir defa göz göze gelen Rallick masada beş dakika daha oturdu. Sonra kalkıp mutfağa girdi. O yanlarından geçerken iki aşçı gözlerini devirdi. Rallick adamlara aldırış etmedi. Serinletici bir esinti ümidiyle aralık bırakılmış kapıya vardı. Yağmurun dinmiş olmasına rağmen ötedeki ara sokak ıslaktı. Hanın karşısındaki duvarda bulunan gölgeli bir girintiden tanıdık bir figür çıktı.

Rallick, Ocelot'un yanına gitti. "Tamamdır. Adamın bira yudumlayan iriyarı bir siyah. Çapraz desenli iki hançeri var. Belalıya benziyor; öyle birine bulaşmak istemem. Gerisi sana kalmış, Ocelot."

Adamın çiçekbozuğu suratı buruştu. "Hâlâ içeride mi? Güzel. Geri git. Fark edildiğinden kesinkes emin ol, Nom."

Rallick kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eminim zaten," dedi ağır ağır.

"Onu dışarı çekip Tarlow'un ambarındaki yükleme alanına götüreceksin." Ocelot dudak büktü. "Emir Vorcan'dan, Nom. Ve

dışarı çıkarken bunu ön kapıdan yap. Hata istemem. Gizli saklı davranma."

"Herif suikastçı," dedi Rallick diş gıcırdatarak. "Gizli saklı davranmazsam bunun bir tuzak olduğunu anlar ve saniyeler içinde tepeme biner."

"Vorcan'ın dediğini yapacaksın, Nom. Şimdi içeri gir!"

Rallick tiksintisini açıkça belli etmek için komutanına dik dik baktı, ardından mutfağa döndü. Aşçılar ona sırıtsalar da bu davranışları kısa sürdü. Rallick'in yüzüne atılan tek bir bakış odadaki neşeyi kaçırmak için yeterliydi. Adamlar bir köle bekçisi tarafından dürtülmüşçesine kendilerini işlerine verdiler.

Rallick salona girdi, sonra kalakaldı. "Kahretsin," diye söylendi. Siyah adam gitmişti. Şimdi ne olacaktı? Suikastçı omuz silkti. "Ön kapıya o zaman." Kalabalığın arasından geçti.

Bir yanında yüksek bir taş duvar uzanan bir ara sokakta, bir tüccar evinin nemli tuğlalarına yaslanmakta olan Crokus gözünü bir pencereye dikmişti. Panjurlu pencere üçüncü katta, duvarın ötesindeydi ve arkasında delikanlının yakından tanıdığı bir oda vardı.

Aşağıda beklediği iki saatin büyük çoğunluğu boyunca odada ışık yanmışsa bile son on beş dakikadır içerisi karanlıktı. Yorgunluktan vücudu uyuşan ve kuşkularla başı belada olan genç hırsız pelerinine daha sıkı sarındı. İlk defa olmamak kaydıyla burada ne yaptığını sorguladı. Tüm azmi yağmur suyuyla birlikte lağım oluklarından akıp gitmiş gibiydi.

Sebep Anka Hanı'ndaki o siyah saçlı genç kadın mıydı? Crokus'u sahiden de bu kadar sarsmış mıydı? Hançerindeki kan, sırf sırrını saklı tutmak için onu öldürmekten çekinmeyeceğini apaçık ortaya koymuştu. Belki kafasını bu kadar karıştıran şey fırıl fırıl dönen o sikke olmuştu. O hadisenin doğal bir tarafının bulunmadığı apaçık ortadaydı.

D'Arle kızıyla tanıştırılma hayalinde böylesine yanlış olan ne vardı? O hayalin bardaki katil kadınla hiçbir ilgisi yoktu.

"Yok işte," diye mırıldandı, sonra da kaşlarını çattı. Şimdi bir de kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

Aklına kaşlarını daha da çattıran bir fikir geldi. Tüm bu çılgınca gidişat genç kızı soyduğu gece başlamıştı. Eğer duraklamamış, kızın yumuşacık, yuvarlak, bir içim su yüzüne bakmamış olsaydı...

Ağzından bir inilti kaçtı ve ağırlığını bir ayağından öbürüne aktardı. Bir soylu. Asıl sorun buydu, değil mi?

Her şey artık o kadar aptalca, o kadar absürd geliyordu ki. Kızla tanışmanın mümkün olduğu gibi bir şeye kendini nasıl ikna edebilmişti? Silkindi. Artık fark etmezdi. Bir plan kurmuştu ve şimdi o planı uygulayacaktı.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldanarak duvardan ayrıldı ve ara sokaktan aşağı yollandı. Eli kemerine bağlı keseye sürttü. "Bir kızdan çaldıklarımı geri vermek üzereyim."

Aradığı taş duvara geldi ve tırmanmaya başladı. Derin bir nefes aldı. *Pekâlâ, şu işi bitirelim.*

Taşlar ıslaktı ama Crokus bir dağa bile çıkmasına yetecek kadar azimliydi. Tırmanırken bastığı tek bir yer bile kaymadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir örümcek var burada
tam şuradaki köşede—
üç gözü
sessizce bakar karanlıkta,
sekiz bacağı
gezinir sırtımda,
taklit ve alay eder
attığım adımlarla.

Bir örümcek var burada
hakkımda her şeyi bilen
ağında yazar bütün geçmişim.
Bu garip yerin bir taraflarında
bekler bir örümcek
kaçmamı panik hâlinde...

Komplo
Kör Gallan (d. 1078)

Lonca suikastçısı salondan ayrılır ayrılmaz Kalam birasından kalanı bitirdi, hesabı ödedi ve merdivenden çıktı. Galerinin tırabzanından aşağıdaki kalabalığı inceledi, kendisine fazla bir ilgi duyulmadığını görünce de koridorda yürüyüp sağdaki en son odaya girdi.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Tez Ben yerdeki eritilmiş mavi balmumundan çemberin içinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Belden üstü çıplak olan sihirbaz öne eğilmiş ve gözlerini yummuştu. Yüzünden aşağı şıpır şıpır ter damlıyor, etrafındaki hava vernikle cilalanmışçasına parlıyordu.

Kalam balmumu çemberin etrafından dolaşıp yatağa gitti. Karyola direğinin üzerindeki bir kancaya asılı deri çantayı aldı ve ince, saman dolu şilteye bıraktı. Çantanın ağzını açıp içindekileri boşalttı. Bir dakika sonra bir keçi ayaklı arbaletin* mekanizmasını yatağa dizmişti. Silahın metal parçaları oksitlenmiş, dar tahta dipçik katrana batırılıp siyah kumla zımparalanmıştı. Kalam silahı yavaşça ve sessizce birleştirdi.

Tez Ben arkasından konuştu. "Tamamdır. Ne zaman hazır olursan başlayabiliriz, dostum."

"Adam mutfaktan dışarı çıktı. Ama geri gelecek," diyen Kalam ellerinde arbaletle ayağa kalktı. Silaha bir kayış takıp omzuna astı. Ardından sihirbaza doğru döndü. "Hazırım."

Tez Ben de yenlerinden biriyle alnını silerek doğruldu. "İki büyü. Süzülebilecek, alçalışını kontrol edebileceksin. Diğeri sana sihirli her şeyi görme kabiliyeti verecek – eh, hemen hemen her şeyi. Etrafta bir Baş Büyücü varsa şansımıza küsebiliriz."

"Ya sen?" diye sordu Kalam, ok dolu sadağını incelerken.

"Beni değil, yalnızca aylamı görebileceksin," diye sırıtarak yanıt verdi Tez Ben. "Ama yol boyunca yanında olacağım."

---

* Kurma işlemi çatala benzer oynak bir parçayla yapılan arbalet türü. –çn

"Eh, umalım da pürüz çıkmasın. Lonca'yla temasa geçeceğiz, İmparatorluk'un mukavelesini teklif edeceğiz, kabul edecekler ve bizim adımıza şehirdeki başlıca her tehdidi ortadan kaldıracaklar." Siyah pelerinini omuzlarına geçirip kukuletayı taktı.

"Aşağıya inip o adamın yanına gidemeyeceğimizden ve her şeyi açık açık konuşamayacağımızdan emin misin?"

Kalam başını iki yana salladı. "Bu iş öyle yürümez. Biz onu tanımladık, o da aynı şeyi bizimle yaptı. Herhalde az evvel komutanıyla irtibat kurmuştur. Vaziyeti kendi zevklerine göre ayarlayacaklar. Adamımızın şimdi bizi buluşma yerine götürmesi lazım."

"Öyleyse bir pusuya düşmez miyiz?"

İriyarı adam bunu doğruladı. "Aşağı yukarı. Ama öncelikle onlarla ne işimiz olduğunu öğrenmek isterler. Ve bu kısım aradan çıktıktan sonra Lonca'nın efendisinin bizi öldürmeye ilgi duyacağını sanmam. Hazır mısın?"

Tez Ben bir elini yoldaşına doğru kaldırdı, sonra bıyık altından kısaca mırıldandı.

Kalam tenini bir hafifliğin kapladığını ve vücudunun serin bir hava tabakasıyla sarmalandığını hissetti. Aynı anda gözlerinin önünde Tez Ben'in figürü uzun parmaklı ellerinde yoğunlaşan mavi-yeşil bir aylaya karıştı. "Onları görebiliyorum," dedi suikastçı, gülümseyerek. "İki eski dost."

Tez Ben iç geçirdi. "Evet, işte tüm bunları sil baştan yapıyoruz." Dostunun gözlerine baktı. "Hood hemen arkamızda, Kal. Bugünlerde onun nefesini ensemde hissedebiliyorum."

"Bak o açıdan yalnız değilsin." Kalam pencereye doğru döndü. "Bazen," dedi şakayla, "İmparatorluğumuzun ölmemizi istediği hissine kapılıyorum." Pencereye gidip panjur mandallarını kaldırdı ve panjurları içe doğru açıp iki elini birden pervaza dayadı.

Tez Ben dostunun yanına gelip bir elini onun omzuna koydu. Birlikte karanlığa bakarlarken huzursuzlukla dolu kısacık bir an paylaştılar.

"Çok fazla şey gördük," dedi Tez Ben yumuşak bir sesle.

"Hood'un Nefesi aşkına," diye homurdandı Kalam. "Zaten niye böyle bir şey yapıyoruz ki?"

"Belki İmparatorluk istediğini –Darujhistan'ı– alırsa sıvışıp gitmemize izin verilir."

"Tabii ama çavuşu İmparatorluk'u bırakıp gitmeye kim ikna edecek?"

"Ona başka seçeneği olmadığını gösteririz."

Kalam pervaza çıktı. "İyi ki artık bir Pençe değilim. Sadece askeriz, değil mi?"

Arkasındaki Tez Ben kendi göğsüne dokunup gözden kayboldu. Vücutsuz sesi buruk bir keyif tınısı taşıyordu. "Evet. Artık ihtiyar Kalam için gizli kapaklı oyunlar yok."

Suikastçı kendini yukarı çekti, duvara doğru döndü ve çatıya tırmanmaya başladı. "Zaten öyle şeylerden hep nefret etmişimdir."

Tez Ben'in sesi bu sefer yanından geldi. "Artık suikast yok."

"Artık casusluk yok," diye ekledi Kalam, çatının kenarına ulaşırken.

"Artık kılık değiştirici büyüler yok."

Kalam dama çıkıp kıpırtısız yattı. "Artık sırttan hançerlenmek yok," diye fısıldadı, sonra da doğrulup oturdu ve yakındaki çatıları taradı. Hiçbir şey görmedi; ne sinmiş bekleyen sıradışı bir şekil ne de parlak sihir aylaları vardı.

"Tanrılara şükür," diye yukarıdan geldi Tez Ben'in fısıltısı.

"Tanrılara şükür," diye onu taklit etti Kalam, ardından çatının kenarından aşağıya baktı. Sokakta bir ışık havuzu hanın girişini belli ediyordu. "Sen arka kapıyı al. Ben buna bakarım."

"Tamam."

Sihirbaz daha cevabını verirken Kalam gerildi. "İşte orada," diye tısladı. "Hâlâ yanımda mısın?"

Tez Ben tasdikledi.

Rallick Nom'un artık pelerin giyen figürünün karşıdan karşıya geçip bir ara sokağa girmesini seyrettiler.

"Peşindeyim," dedi Tez Ben.

Sihirbazın etrafı mavi-yeşil bir parıltıyla kaplandı. Havaya yükselen sihirbaz hızla sokağın karşısına uçtu ve ara sokağa yaklaşırken yavaşladı. Kalam ayağa kalktı ve sessiz adımlarla damın kenarı boyunca yürüdü. Köşeye vardığında komşu binanın çatısına göz attı, sonra da sıçradı.

Suya batarcasına ağır ağır alçaldı ve hiç ses çıkarmadan iniş yaptı. Sağında Tez Ben'in sihir aylası onunkine paralel bir güzergâhta ilerlemekteydi. Kalam çatıdan bir sonraki binaya geçti. Takip ettikleri adam liman kenarına doğru gitmekteydi.

Dostunun aylasını takip etmeyi sürdüren Kalam kâh aşağı atlayarak kâh yukarı tırmanarak bir çatıdan diğerine geçti. Hareketlerinde incelik namına pek bir şey yoktu; başkaları zarafete ağırlık verirken o kalın kollarının ve bacaklarının kuvvetinden yararlanırdı. Böyle yapmak onu alışılmadık bir suikastçı kılsa da Kalam bunu avantaja çevirmeyi öğrenmişti.

Artık liman bölgesine yaklaşıyorlardı. Binalar tek katlı ve büyüktü. Tek tük özel muhafızın nöbet tuttuğu ambar girişlerindeki çift kanatlı kapı çevreleri hariç sokaklar pek aydınlatılmamıştı. Gece havasına lağım suyu ve balık kokusu hâkimdi.

Tez Ben nihayet durdu, bir ambar avlusunun üzerinde asılı kaldı, ardından yakındaki iki katlı bir takas evinin kenarında bekleyen Kalam'ın yanına döndü. "Geldik galiba," dedi suikastçının bir iki metre yukarısında süzülerek. "Şimdi ne olacak?"

"O avluya iyi bir bakış hattım olsun istiyorum."

"Beni takip et."

Tez Ben onu başka bir binaya götürdü. Artık görünürde olan adamları ambar çatısında çömelmiş, dikkatini aşağıdaki avluya vermişti.

"Kal, bu konuda burnuna kötü kokular geliyor mu?"

Kalam alaycı bir homurtu çıkardı. "Yok yahu, ortalık güllük gülistanlık. Mevzi al, dostum."

"Tamam."

Rallick Nom dama yatıp başını kenardan uzatmıştı. Aşağıda ambarın düz, gri ve boş avlusu vardı. Tam altındaki gölgeler zifiri karanlıktı. Rallick'in yüzü boncuk boncuk terle kaplıydı.

Aşağıda gölgelerden Ocelot'un sesi geldi. "Seni gördü mü?"

"Evet."

"Ve kıpırdamıyor, öyle mi?"

"Hayır. Dinle, birden fazla olduklarından eminim. İzimi sürseydi anlardım ama kimse peşimden gelmedi. Bu işte bir büyücülük var, Ocelot, büyücülüğe ne gözle baktığımı bilirsin."

"Eh be, Nom. Sana verdiğimiz hapları kullanmaya başlasan aramızdaki en iyilerden biri olur çıkarsın. Ama tenezzül bile etmiyorsun. Etrafa gözcüler diktik; çok usta bir sihirbazla karşı karşıya değilsek her türlü sihri fark ederdik. Gerçeği kabullen," derken Ocelot'un sesine bir haset tınısı karıştı. "Herif senden daha yetenekli. İzini sürdü, işte o kadar. Hem de tek başına."

"Ya şimdi?" diye sordu Rallick.

Ocelot gevrek gevrek güldü. "Her geçen saniye çemberi daraltıyoruz. Sen üstüne düşeni yaptın, Nom. Suikastçılar savaşı bu gece sona eriyor. Beş dakika sonra evine gidebilirsin."

Şehrin çok yukarılarında bir iblis köselemsi kanatlarını çırpıyor, sihri de ısı kadar kolayca tespit eden sürüngenimsi yeşil gözleriyle aşağıdaki çatıları inceliyordu. İblis bir köpekten daha iri olmamasına rağmen neredeyse onu bu gece çağırıp zincirlemiş adamınkine denk, muazzam bir güce sahipti. Çatılarda birbirine yakın iki ayla görebiliyordu. Bunlardan biri üstüne büyü yapılmış bir adamken diğeri çok yetenekli bir sihirbazdı. Etraftaki diğer çatılardan eğri büğrü bir erkek ve kadın çemberi ikiliye doğru daralıyordu. Çemberdekilerden bazılarını vücut ısıları, diğerleriniyse taşıdıkları efsunlanmış cisimler ele veriyordu.

İblis o âna kadar yüksek gece rüzgârlarında bıkkın ve efendisine kızgın olarak uçmuştu. Onun gücündeki bir yaratığa altı üstü bir gözlem görevi verilmesi olacak iş değildi! Fakat artık iblisin içini bir kana susamışlık kaplamaktaydı. Efendisi biraz daha zayıf olsaydı bağlarını koparıp çatılara inebilir ve gönlünce katliam yapabilirdi.

Gözleri aşağıdaki sahneye çevrili olan yaratık bunları düşünürken küçük, yuvarlak başının arkasına bir çizmenin topuğu indi. Yaratık havada savrularak takla attı, sonra kafatası öfkeden alev alev yanarak saldırganına doğru döndü.

Hemen sonra kendini canı pahasına dövüşürken buldu. Üstüne gelen figür göz kamaştırıcı bir sihir aylası taşıyordu. Boğuşmaya başlayan iki rakibin kabaran enerjileri iç içe geçerek dokunaçlar gibi birbirine dolandı. Figür baskıyı artırdıkça iblis hareketlerini kısıtlayan şiddetli acıya karşı mücadele etti. Kafata-

sı yakıcı bir soğukla doldu. Soğuğun güçlü nefesi öyle yabancıydı ki iblis ona karşı koymanın bir yolunu bulamadı.

İkili düşerek dövüşürken, aşağıdaki şehir sakinlerinin göremedikleri kuvvetlerle çıt çıkarmadan düello ederken etraflarında daha başka suretler ambara doğru alçaldı. Bunlar pelerinlerini yelken misali açmış, arbaletlerini koltukaltlarına sıkıştırmış, siyah birer maskeyle örtülü kukuletalı başlarını aşağıya doğru çevirmişti. İblisin ve saldırganının yanlarından böyle on bir kişi geçti. Hiçbiri onlara aldırış etmedi ve iblis bunu fark edince daha önce hiç tanımadığı bir duygu tecrübe etti: Korku.

Düşünceleri savaşmaktan hayatta kalmaya çevrilen iblis, kendini saldırganının kollarından kurtardı. Tiz bir çığlık attı ve kanat çırparak yükseldi.

Figür onu takip etmektense şehre doğru sessizce alçalan diğerlerine katıldı.

Siyahlara bürünmüş on iki suikastçı aşağıdaki erkek ve kadın çemberine doğru inerken biri diğerlerinden ayrılıp çemberin iki hedefine yönlendi. Gruptakilerin arbaletlerini dikkatle hizalamalarının ardından bir kıyım başladı.

Kalam aşağıdaki çatıda yatan suikastçıya bakarak şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Onun temas kurmasını mı bekliyorlardı? Ağzından alçak bir hırıltı çıktı. Bir terslik vardı. Bunu bir humma gibi iliklerinde hissedebiliyordu.

"Kahretsin, Tez. Gel buradan çekip gidelim!"

"Bekle!" diye geldi Tez Ben'in sahipsiz sesi. "Of, hay aksi," dedi sonra usulca.

Kalam'ın ilerisinde iki parlak şekil aşağıdaki çatıya düşüp oradaki suikastçının arkasına indi.

"Bu da ne yahu?"

Kalam hemen sonra ellerinin altındaki düz kiremitlerde hafif bir titreşim hissetti. Sırtüstü yuvarlanırken bir okun vızıldayarak geçip gittiğini işitti. Dizlerinin arasından, yaklaşık on metre uzakta pelerinli bir figürün durduğunu gördü. Figür atışını ıskalamasının ardından ona doğru koşmaya başladı. İlkinin arkasına, çatı kenarının yakınına bir tane daha indi.

Kalam alelacele seğirtip kendini çatının kenarından aşağı bıraktı.

Tez Ben onun yukarısında süzülüyordu. Etrafına sardığı saptırma büyüsü bir Baş Nizam büyücülüğüydü ve bu yeni saldırganların kendisini görmediklerinden emindi. Yaklaşan figürün yavaşlamasını, sonra da Kalam'ın alçalarak gözden kaybolduğu çatı kenarına ihtiyatla sokulmasını seyretti. Eldivenli ellerinde hançerler ışıldayan bu yeni suikastçı kenara ulaşıp çömeldi. Figür öne eğilirken Tez Ben nefesini tuttu.

Kalam fazla uzaklaşmamış, çatının gablalarına tutunmuştu. Saldırganın gövdesi görüş alanına girerek arkasındaki yıldızları örtünce kuvvetli kollarından biriyle kendini yukarı çekti ve hızla yukarı fırlayan boştaki eli mengenemsi bir tutuşla suikastçının boynuna kapandı. Kalam suikastçıyı aşağı çekerek aynı anda bir dizini kaldırdı. Saldırganın kumaş sarılı yüzü sert bir çatırtıyla dizine çarptı. Gablayı tek eliyle tutmayı sürdüren adam hareketsiz figürü şöyle bir sarstı, sonra da aşağıdaki sokağa attı.

Nefes nefese kendini yeniden çatıya çekti. Karşı uçtaki ikinci suikastçının hızla kendisine doğru döndüğünü gördü. Hırıldayarak ayağa fırladı ve figüre doğru koştu.

Bilinmeyen suikastçı irkilmişçesine geri çekildi, sonra bir elini indirip gözden kayboluverdi.

Kayarak duran Kalam ellerini iki yanına indirdi ve çömelip bekledi.

"Onu görüyorum," diye fısıldadı Tez Ben.

Kalam bir tıslamayla üç yüz altmış derece döndü, ardından yana kaçarak sırtını çatının kenarına verdi. "Ben görmüyorum."

"Yaptığına enerji aktarıyor," dedi Tez Ben. "Onu gözden kaybedip duruyorum. Bekle, Kal." Sihirbazın sesi kesildi.

Kalam'ın başı en ufak bir sesle bile sağa sola çevriliyordu. Elleri seğiren adam burun deliklerinden hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. *Bekle.* Göğsünden hafif bir gurultu yükseldi. Neyi bekleyecekti? Gırtlağını kesecek bir bıçağı mı?

Ansızın gece sesle ve ateşle doldu. Saldırgan ansızın Kalam'ın önünde belirip hançerini onun göğsüne doğru uzattı. Üstünden dumanlar ve kıvılcımlar yağsa da kadın hiç etkilenmemiş gibi hareket etti. Kalam yana kıvrılarak hançerden sakınmaya çalıştı.

Silah kaburgalarının altından gömleğini delip etinin derinlerine saplandı, sonra da yanlamasına yırttı. Yarasından sıcak kanların fışkırdığını hisseden Kalam yumruğunu kadının karın boşluğuna indirdi. Nefesi kesilen saldırgan sağ elindeki hançerden kan sıçratarak geri geri sendeledi. Kalam bir hırıltıyla ileri atıldı. Arayı kapattı ve hançere aldırış etmeden düşmanının göğsüne bir yumruk daha indirdi. Kaburgalar çatladı. Köprüyakar diğer elinin avucuyla kadının alnına vurdu. Suikastçı devrilerek çatıya sırtüstü düştü. Vücudu kıpırtısız kaldı.

Nefes almakta zorlanan Kalam bir dizinin üstüne düştü. "Bekle dedin, kahrolasıca! Senin derdin ne, Tez?" Bir kumaş parçasını tortop edip göğüs kafesinin altındaki yaraya tıktı. "Tez?"

Karşılık almadı. Gerilen Kalam döndü ve alçaktaki çatıları taradı. Sağda solda cesetler yatıyordu. İki figürü hedeflerinin arkasına inerken gördüğü ambar damı boştu. Hafifçe inleyen Kalam diğer dizini de yere koydu.

Kadının saldırısı sırasında ışıklar çakarken bir şey duymuştu: Bir gümleme. Hayır, birbirine çok yakın iki tane. Bir sihir mübadelesi. Köprüyakar'ın nefesi boğazına takıldı. Üçüncü bir suikastçı mı vardı? Bir sihirbaz? Tez Ben buna hasar vermişti ama başka biri de aynı şeyi ona yapmıştı. "Ah, Hood aşkına," diye fısıldayan Kalam etrafa bakındı.

Rallick'in belaya dair ilk sezisi kürekkemiklerinin arasına inen sert bir darbe oldu. Ciğerlerinden boşalıveren hava beraberinde kıpırdama yetisini de götürdü. Sırtı zonklayan Rallick bir ok yediğini anladı ama gömleğinin altındaki Jazeraint zırhı darbeye dayanmıştı – okun sivri ucu demiri delmesine rağmen daha ileri gidemeyecek kadar yavaşlamıştı. Kulaklarındaki zonklamanın arasında, arkadan yaklaşan bir çift ayağın sesini duydu.

Aşağıdaki gölgelerden Ocelot'un sesi yükseldi. "Nom? Neler oluyor?"

Rallick'in arkasındaki ayak sesleri kesildi ve bir arbalet yumuşak bir tıkırtıyla kuruldu. Nihayet soluklanabilen Rallick'in bedenindeki uyuşma çekildi. Kendi silahı yanında hazır duruyordu. Bekledi.

"Nom?"

Arkasında ve sol tarafında hafif bir ayak sesi geldi. Rallick tek bir hareketle sırtüstü döndü, arbaletini kaptı, doğrulup oturdu ve ateş etti. Beş metreden daha yakındaki suikastçı okun çarpmasıyla silahını düşürdü ve geriye savruldu.

İlkinin epey arkasındaki ikinci saldırganı daha yeni gören Rallick kendini yana attı. Figür diz çöküp arbaletini ateşledi. Ok Rallick'in göğsünün sağ üst kısmına çarpıp sekti ve kafasının yanından geçip karanlıkta kayboldu. Yediği darbe sağ kolunu uyuşturdu. Zar zor ayağa kalkan Rallick bıçağını çekti. Kıvrık yalım gecenin içinde mavi bir parıltı saçtı.

Karşısındaki suikastçı dikkatle bir adım öne çıktı, sonra geri geri yürüyerek çatının kenarına çekildi ve aşağıya atladı.

"Hood'un Nefesi aşkına," diye Rallick'in yanından yükseldi Ocelot'un sesi. Rallick dönüp baksa da kimseyi görmedi.

"Sihrimi gördü," dedi Ocelot. "İlkini iyi hakladın, Nom. Belki nihayet bu insanların kim olduklarını öğrenebiliriz."

"Hiç sanmıyorum," dedi Rallick, gözlerini hareketsiz bedene dikerek. Kurbanı artık göz kamaştırıcı bir ışıkla kaplıydı.

Ceset ortadan kaybolurken Ocelot sövdü. "Bir tür geri çağırma büyüsü," dedi. Klan Efendisi birdenbire Rallick'in önünde belirdi. Etrafa dik dik bakarken yüzü bir hırıltıyla çarpıldı. "Tuzağı biz kurduk, biz can verdik."

Rallick karşılık vermedi. Omzunun üzerinden elini uzattı, sırtındaki oku çekip çıkardı ve bir kenara fırlattı. Tuzağı kuranların tuzağa düştükleri doğruydu ama Rallick kendisini takip eden o adamın bu yeni gelenlerle ilgisi olmadığından emin sayılırdı. Döndü ve başını kaldırıp takipçisinin konuşlanmış olduğu çatıya baktı. Gözlerinin önünde kırmızı-sarı bir ışık çaktı ve art arda iki gümbürtü çıktı. Rallick o anda çatının kenarında önden gelen bir saldırıya karşı kendini koruyan bir figürün siluetini gördü. Işığın sönmesiyle birlikte geriye yalnızca karanlık kaldı.

"Büyücülük," diye fısıldadı Ocelot. "Hem de çok güçlü. Gel hadi, gidiyoruz."

Oradan çabucak ayrılıp ambarın avlusuna indiler.

* * * * *

Üzgün, onları bir defa işaretlemesinin ardından küçük şişman adamı ve Sikke Taşıyan'ı zahmetsizce bulabilirdi. Kalam ile Tez Ben'i kulübede bıraktıktan sonra niyeti şu Kruppe'nin peşine düşmek olsa da bir şey onu oğlana çekmişti. İçinden bir his oğlanın eylemlerinin –en azından şimdilik– Kruppe'nin avarelikleri nden daha önemli olduğunu söylemişti.

Sikke Taşıyan, Oponn'un nüfuzunun son parçası ve tanrının oyundaki en önemli oyuncusuydu. Üzgün şimdiye kadar diğer potansiyel oyuncuları ortadan kaldırmayı ihmal etmemişti. Muavin'in yaveri ve dolayısıyla İmparatoriçe'nin hizmetkârı olan Yüzbaşı Paran onlardan biriydi. Tabii bir de Pale'da garotla boğduğu Pençe Lideri vardı. Yolu Köprüyakarlar'a düşünceye dek başkalarını da temizlemişti ama sadece gerektikçe.

Oğlanın ölmesi gerektiğini bilse de içindeki bir şey sanki bu neticeye karşı koyuyordu ve Üzgün o parçayı tanımıyordu. İki yıl önce ele geçirilmiş, o sahil yolunda bir katil olarak yeniden doğmuştu. İçinde ikamet ettiği beden amaçlarına uygun olup dramatik bir hayatın hadiseleriyle lekelenmemişti. Bedenin asıl sahibi olan balıkçı kızın zihni, onu ezerek ortadan kaldıran güçle boy ölçüşememişti.

Peki ama sahiden de ortadan kalkmış mıydı? Sikke kızın içindeki neye değmişti? Ayrıca kafasında böyle bir güçle ve azimle konuşan ses kime aitti? Onu ilk olarak Alakarga'nın ağzından Kâhin lafı çıktığı zaman duymuştu.

Son iki yılda bir kâhinle girmiş olabileceği herhangi bir etkileşimi hatırlamak için kafa patlatsa bile aklına bir şey gelmedi.

Pelerinini omuzlarına daha sıkı sardı. Oğlanı bulmakta zorlanmamıştı ama ne iş çevirdiğini çözmek ayrı meseleydi. Yaptığı şey görünüşte basit bir hırsızlıktan fazlası değildi. Crokus bir ara sokakta durmuş ve bir malikânenin üçüncü katındaki ışıklı bir pencereye bakarak ışık sönene kadar beklemişti. Üzgün'ün yaslandığı kaygan duvara tırmanırken doğaüstü gölgelere sarılı olan kızı görmemişti. Tırmanışını etkileyici bir zarafet ve beceriyle tamamlamıştı.

O gittikten sonra Üzgün odanın balkonunu ve sürme kapıyı açıkça görmesine imkân tanıyan başka bir gözlem noktası bulmuştu. Bunun için malikânenin bahçesine girmesi gerekmişti.

Fakat bahçede devriye gezen sadece bir muhafıza rastlamıştı. Adamı rahatlıkla öldürmüştü ve şimdi bir ağacın altında dikilerek balkonu seyrediyordu.

Crokus balkona çoktan ulaşmış, kilidi maymuncukla açıp içeri girmişti. Üzgün onun işinde epey maharetli olduğunu inkâr edemezdi. Peki ama nasıl bir hırsız, soyduğu odada yarım saate yakın kalırdı? Üstelik oğlan hâlâ içerideydi. Üzgün alarm verildiğini duymamış, malikânenin diğer pencerelerinde ışık yandığını görmemiş, bir terslik çıktığına dair herhangi bir belirtiyle karşılaşmamıştı. Öyleyse Crokus orada neyle meşguldü?

Üzgün kaskatı kesildi. Darujhistan'ın başka bir bölümünde efsun filizlenmişti ve tadı kıza yabancı değildi. Tereddüde kapılarak gidip gitmemeye karar veremedi. Delikanlıyı bırakıp bu yeni ve ölümcül yayılımı mı soruşturmalı, yoksa Crokus tekrar dışarı çıkana yahut keşfedilene kadar burada mı kalmalıydı?

Derken balkonun sürme kapısının arkasında kararsızlığını sona erdiren bir şey gördü.

Alnından devamlı ter akan Crokus gözlerini tekrar tekrar silmek zorunda kalıyordu. İçeri girerken yeni tetiklerin –balkondakinin, kapı mandalına takılmış bubi telinin– icabına bakmıştı ve şimdi makyaj masasına doğru parmak uçlarına basa basa ilerliyordu. Oraya varınca daha fazla kıpırdayamadan donakaldı. *Budala! Burada ne halt yiyorum?*

Arkasındaki kızın yumuşak, düzenli soluklarını dinledi – *bir ejderhanın nefesi gibi.* O solukların ensesine vurduğunu hissedebildiğinden emindi. Başını çevirip aynadaki kendi yansımasına baktı. Ona neler oluyordu böyle? Kısa süre içinde çekip gitmezse... Çantasındakileri çıkarmaya başladı. İşini bitirince bir kez daha kendi yüzüne baktı – ve yüzünün arkasında onu yataktan seyreden daha başka, yuvarlak, beyaz bir çehre gördü.

Kız konuştu. "Mademki her şeyi yerine koyuyorsun, bunu doğru düzgün yapmanı yeğlerim. Makyaj kavanozum aynanın soluna gelecek," dedi fısıldayarak. "Saç fırçası sağda duracak. Küpelerim de yanında mı? Onları şifonyere bırak yeter."

Crokus inledi. Yüzünü gizlemeyi bile unutmuştu. "Sakın bir

şey deneme," diye hırıldadı. "Bütün eşyaları geri verdim ve artık gidiyorum. Anlaşıldı mı?"

Kız battaniyelerini üstüne çekerek yatağın ucuna geçti. "Tehditler hiçbir işe yaramaz, hırsız," dedi. "Tek yapmam gereken çığlık atmak. Babamın Baş Muhafızı saniyeler içinde burada olur. Hançerini onun kısakılıcıyla çakıştırır mısın?"

"Hayır," dedi Crokus. "Öyle yapacağıma hançerimi senin gırtlağına dayarım. Seni aramızda rehin tutarken bana kılıç savurur mu? Hiç sanmam."

Kızın beti benzi attı. "Bir hırsız olarak sadece elini kaybedersin. Ama bir soyluyu kaçırırsan darağacını boylarsın."

Crokus tasasızca omuz silkmeye çalıştı. Balkona göz atarak dışarı ne kadar çabuk çıkabileceğini ve oradan balkona tırmanabileceğini hesapladı. O yeni bubi teli tam bir karın ağrısıydı.

"Olduğun yerde kal," diye buyurdu kız. "Bir fener yakacağım."

"Neden?" diye huzursuzca kıpırdanarak öğrenmek istedi Crokus.

"Seni daha iyi görebilmek için," yanıtını verdi kız ve kucağındaki fenerden çıkan ışık odayı aydınlattı.

Crokus kaşlarını çattı. Hemen el altında bir fener olduğunu fark etmemişti. O plan yaptıkça kız bozuyordu. "Beni daha iyi görmenin faydası ne ki?" diye hırıldadı. "Kahrolası muhafızlarını çağırıp beni tutuklat, olsun bitsin. Ne yapacaksan yap." İpek türbanı gömleğinden çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Hepsi bu kadar," dedi.

Türbana göz atan kız rahatça omuz silkti. "O Şenlik kostümümün bir parçası olacaktı," dedi. "Çalınmasının ardından daha güzelini buldum."

"Benden," diye tısladı Crokus, "ne istiyorsun?"

Delikanlının ümitsizce feveranı karşısında kızın yüzünde anlık bir korku belirdi, sonra gülümsedi. "Bütün mücevherlerimi başarıyla çalan bir hırsızın onları şimdi neden geri getirdiğini bilmek istiyorum. Hırsızlar genellikle böyle şeyler yapmazlar."

"Geçerli bir sebeple," diye mırıldandı Crokus, kızdan ziyade kendi kendine. Öne çıktı, sonra da kızın gözlerini kocaman

açarak irkilmesiyle durdu. Bir elini kaldırdı. "Kusura bakma, amacım seni korkutmak değildi. Sadece... seni daha iyi görmek istedim. Hepsi bu."

"Niye ki?"

Delikanlı bu soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. Sonuçta kıza delicesine tutulduğunu söyleyecek hâli yoktu. "Adın ne?" diyebildi.

"Challice D'Arle. Seninki ne?"

Challice. "Elbette," dedi gözlerini devirerek. "Senin gibi birine olsa olsa böyle bir isim koyulur." Kıza dik dik baktı. "Benimki mi? Seni hiç ilgilendirmez. Hırsızlar kendilerini kurbanlarına takdim etmezler."

Kızın kaşları kalktı. "Kurban mı? Ama artık bir kurban sayılmam, değil mi? Geri gelerek bunu açıklığa kavuşturdun. Bana kalırsa" dedi muzipçe, "ne yaptığın düşünülürse, bana ismini söylemekle yükümlü sayılırsın. Ve ne kadar tuhaf görünürlerse görünsünler, yükümlülüklerini ciddiye alan tipte biri olmalısın."

Crokus bunun üzerine kaşlarını çattı. Kız neden bahsediyordu? Yükümlülüklerine nasıl baktığını ne bilirdi? Hem neden haklıydı? "Adım," diye yenilgiyle iç geçirdi, "Eliuzun Crokus. Ve sen tüm o taliplerin takdim edilmek için sıraya girdikleri soylu D'Arle ailesinin kızısın. Ama bir gün beni de o sırada göreceksin, Challice ve beni en son nerede gördüğünü bir tek sen bileceksin. O resmî bir takdim olacak ve yanımda münasip bir hediye getireceğim." Kendi sözlerinden dehşete düşerek kıza bakakaldı.

Challice'in iri gözleri onunkilerle bakıştı. İçleri Crokus'un anlamayı umamayacağı duygularla doluydu. Derken kız kahkahalara boğuldu. Hemen elini ağzına kapadı, sonra yatakta ileri atıldı. "Gitsen iyi olur, Crokus. Birileri beni duymuştur. Çabuk ol. Bubi teline de dikkat et!"

Crokus ruhsuzca balkonun sürme kapısına gitti. Kızın kahkahaları bütün hayallerine son noktayı koymuştu. Maruz kaldığı tuhaf bakışlardan dolayı kendisine ait olabilecek alaycı bir kıkırtı hariç kendini cansız hissediyordu. Battaniyeleri vücudundan sıyrılan Challice bir kez daha çıplak kalmıştı. Bunun farkında bile değilmiş gibi görünmesi Crokus'u uzaktan da olsa hayrete düşürdü.

Koridora açılan kapının ötesinden belirsiz bir ses geldi.

"Acele etsene, budala!" diye tısladı kız.

Kafasında çalan alarm zilleri Crokus'u kendine getirdi. Elini çabuk tutması lazımdı. Bubi telinin üzerinden geçip kapıyı açtı. Duraklayıp kıza göz attı ve battaniyeleri boynuna çektiğini görünce gülümsedi. Eh, en azından bu maçı kazanmıştı.

Odanın kapısı dışarıdan çalındı.

Crokus balkona adım atıp tırabzana çıktı. Aşağıdaki bahçeye bakınca düşmesine ramak kaldı. Muhafız ortada yoktu. Yerinde bir kadın duruyordu – ve pelerinli olmasına rağmen duruşundaki bir şey Crokus'un onu anında tanımasına sebep oldu. Bu bardaki o genç kadındı ve Crokus'un içine işleyen siyah gözlerle dosdoğru ona bakıyordu.

Oda kapısının açılmasıyla Crokus silkinerek kendini toparladı. *O kadının canı cehenneme! İkisinin de canı cehenneme!* Başının üzerindeki saçakları kavradı ve kendini kıvrakça yukarı çekerek görüş alanından çıktı.

Kalam her elinde birer bıçakla çatının ortasında çömelmiş bekliyordu. Etrafı sessizlikle sarılı olup gece havası gergin ve ağırdı. Uzun dakikalar geçti. Suikastçı bazen yalnız kaldığına, Tez Ben ile diğer sihirbazın çatıdan ayrılmış olduklarına –birbirlerini yukarıdaki gökyüzünde, aşağıdaki ara sokaklarda veya başka bir çatıda avladıklarına– kendini ikna etti. Bazen de bir şey –alınan bir nefes, köseleye sürten kumaş hışırtısı yahut bu rüzgârsız gecede yanağını okşayan hafif bir esinti– duyar gibi olup fikrini değiştirdi.

Derken gözlerinin önünde karanlık dağıldı. Çatının üzerinde asılı duran iki şekil belirdi. Tez Ben'i bulmuş olan düşman suikastçı bir ateş okuyla saldırdı. Sihirbaz aldığı darbeyle sersemlemiş gibi görününce de aralarındaki mesafeyi hızla kapattı.

Kalam müdahale etmek için ileri atıldı. Tez Ben ansızın yok oldu, sonra da suikastçının hemen arkasında tekrar belirdi. Sihir kullanan suikastçı, Ben'in ellerinden mavi bir ışıkla fışkıran gücü dosdoğru sırtına yedi. Giysileri tutuşan adam havada taklalar attı.

Tez Ben hemen Kalam'a doğru döndü. "Hadi! Kıpırda!"

Kalam koştururken dostu yanında uçarak ona eşlik etti. Çatının kenarına vardıklarında son bir bakış için arkasına döndü. Suikastçı-büyücü her nasılsa giysilerini söndürmüştü ve dengesini yeniden sağlıyordu. Karşı kenarda silah arkadaşlarından ikisi belirdi.

"Atla," dedi Tez Ben. "Ben onları oyalarım."

"Neyle?" diye öğrenmek istedi Kalam, kenarda oyalanarak.

Tez Ben cevaben ufak bir cam tüp çıkardı. Havada arkasına dönüp tüpü fırlattı.

Kalam sövüp aşağı atladı.

Dama çarpan tüp incecik bir şıngırtıyla kırıldı. İlerideki üç suikastçı durakladı. Tez Ben yerinde kalarak cam parçacıklarından yükselen beyaz dumana baktı. Dumanın içinde bir figür belirip gitgide büyüdü. Kimi yerleri iplik gibi uzanan, kimi yerleriyse yün gibi kıvrılan dumansı varlığın yalnızca iki siyah yarıktan ibaret olan gözleri belirgindi. O gözler Tez Ben'e çevrildi.

"Sen," dedi bir çocuğun sesiyle, "Efendi Tayschrenn değilsin."

"Doğru," dedi Tez Ben, "ama onun lejyonundanım. Ve sen hâlâ İmparatorluk'un hizmetindesin." Çatının karşısını işaret etti. "Orada İmparatorluk'un düşmanları var, İblis. Malazan İmparatorluğu'na karşı gelmek için buraya gelmiş üç Tiste Andii."

"Adım İnci," dedi Korvalah iblisi yumuşak bir sesle, sonra da karşı kenara yayılmış olan üç suikastçıya doğru döndü. "Kaçmıyorlar," dedi bir şaşkınlık tınısıyla.

Alnındaki teri silen Tez Ben aşağıya göz attı. Ara sokakta bekleyen Kalam'ın suretini belli belirsiz seçebildi. "Biliyorum," dedi İnci'ye. Bu gözlem onu da huzursuz etmişti. Tayschrenn'in Korvalahrailerinden biri isterse bir şehri dümdüz edebilirdi.

"Meydan okumamı kabul ediyorlar," dedi İnci, tekrar Tez Ben'e doğru dönerek. "Onlara acımalı mıyım?"

"Hayır," yanıtını verdi sihirbaz. "Hepsini öldür gitsin."

"Sonra da Efendi Tayschrenn'in yanına mı döneyim?"

"Evet."

"Adın ne, Sihirbaz?"

Tez Ben yanıt vermeden önce tereddüt etti. "Ben Adaephon Delat."

"Ölmüş olman gerekirdi," dedi İnci. "Adın Yedi Kent'te İmparatorluk'a yenik düşen Baş Büyücülerin yazıldığı tomarlarda geçiyor."

Tez Ben kafasını kaldırdı. "Başkaları da geliyor, İnci. Önünde zorlu bir dövüş var."

İblis havaya baktı. Yukarıdan ışık saçan figürler iniyordu. Birinci dalgada beş, ikincide bir kişi vardı. Bu sonuncusu etrafına öyle bir güç saçıyordu ki kanı donan Tez Ben büzülüp kaldı. Figürün sırtına uzun ve dar bir şey asılıydı.

"Ben Adaephon Delat," dedi İnci hüzünlü bir sesle, "bak arkadan kim geliyor. Beni ölümüme yolluyorsun."

"Biliyorum," diye fısıldadı Tez Ben.

"Git öyleyse. Onları sen kaçana kadar oyalayacağım, daha fazla değil."

Tez Ben çatının yanından aşağı alçaldı.

Görüş alanından çıkmadan hemen önce İnci ona bir kez daha hitap etti. "Ben Adaephon Delat, bana acıyor musun?"

"Evet," diye usulca karşılık verdi Ben, sonra dönüp karanlığa daldı.

Rallick sokağın ortasından yürüyordu. Geniş koridorun her iki yanında nemli parke taşlarına mavi ışık daireleri düşüren gaz meşaleleri takılı sütunlar yükseliyordu. Tekrar çiselemeye başlayan yağmur her şeyi parlak bir ıslaklıkla kaplamıştı. Suikastçının sağında ve sokağın o tarafına dizili konutların ötesinde yer alan tepedeki Yukarı Thalanti'nin solgun kubbeleri koyu gri gökyüzünün önünde ışıldıyordu.

Şehrin en eski yapılarından biri olan tapınağın temeli iki bin yıldan uzun bir zaman önce atılmıştı. Diğer pek çok kimse gibi Thalanti keşişleri de oraya rivayetin kanatlarınca taşınarak gelmişlerdi. Rallick o öyküye Murillio ile Coll'dan daha az aşinaydı. Tüm bildiği, tepelerin arasına Ata Halklara mensup birinin, büyük bir servete ve güce sahip bir kişinin gömülü olduğuna inanıldığıydı.

Fakat bu rivayet pek çok netice doğurmuştu. Toprağa binlerce baca kazılmasaydı gaz mağaraları asla keşfedilmezdi. Ve o

bacalardan pek çoğu asırlar içerisinde çökse veya unutulsa da öbürleri hâlâ sağlam olup tünellerle birbirine bağlıydı.

Tapınağın altındaki toprağı bal peteği gibi kaplayan çok sayıdaki odadan birinde Suikastçılar Ustası Vorcan bekliyordu. Ocelot'u bu gece başlarına gelen felaketin yüküyle aşağı inerken hayal etmek Rallick'in süzgün yüzüne bir tebessüm kondurdu. Vorcan'la hiç tanışmamıştı ama Ocelot ayaklar altında koşturan bir diğer şehir faresi gibi o dehlizlere cuk oturuyordu.

Rallick günün birinde bir Klan Lideri olacağını ve aşağıda bir yerde Vorcan'la yüz yüze tanışacağını biliyordu. Bunun kendisini nasıl değiştireceğini merak etti ve bunu düşünmek keyfini tümden kaçırdı.

Başka seçeneği yoktu. Anka Hanı'na yaklaşırken bir zamanlar kendisini farklı bir tarafa yönlendirecek seçimler yapabileceğini düşündü. Fakat o günler çok geride kalmıştı ve gelecek yalnızca geceler ile ebedi karanlığa çıkan kapkara bir yol barındırıyordu. Eninde sonunda Vorcan'la tanışacak, Lonca Başkanı'na hayatı üstüne ant içecek ve böylece son kapı da kapanmış olacaktı.

Ve çevresindeki haksızlıklara, dünyanın yozluklarına duyduğu öfke Darujhistan'ın altındaki ışıksız tünellerde solup gidecekti. Suikast yöntemlerinin kesinliğiyle son kurbanı kendisi olacaktı.

Murillio'yla beraber çevirdiği dalavereyi hayatı boyunca yapacağı son insanca eylem hâline getiren de diğer her şeyden çok buydu. Rallick'e göre suçların en büyüğü ihanetti zira bir kişinin içindeki bütün insanlığı alıp ıstıraptan ibaret bir şeye dönüştürürdü. Cinayet buna kıyasla çok daha nihaiydi: Çabucak olup biter, ümitsiz bir yaşamın elemini ve yeisini sona erdirirdi. Her şey plana uygun giderse hem Leydi Simtal hem de kocası Lord Coll'a ihanetinde onunla işbirliği yapan o adamlar can vereceklerdi. Böyle bir şey yapılan yanlışları düzeltebilir, öç terazisinin kefelerini dengeleyebilir miydi? Hayır ama bir adama yaşantısını ve umudunu geri verebilirdi.

Rallick şahsen o tür lütufları uzun zaman önce yitirmişti ve külleri eşeleyecek tipte biri değildi. Geriye hiç köz kalmamıştı ve hiçbir alev yoktan var olamazdı. Hayat başka insanlara aitti ve Rallick'in payına düşen tek şey onu onlardan alma gücüydü.

Aynı şekilde, umuda kapılsa bile farkına varmazdı. Umut ona çok fazla yabancı, çok uzun zamandır bir hayaletti.

Hanın girişine yaklaşırken Crokus'un sokağın aşağısından geldiğini fark etti. Adımlarını açtı. "Crokus!" diye seslendi.

Oğlan irkildi, sonra Rallick'i gördü ve durup bekledi.

Rallick tek kelime etmeden onu kolundan tutup ara sokağa yönlendirdi. Gölgelere girmelerinin ardından tutuşunu sıkılaştırdı ve Crokus'u kendine doğru döndürüp yakınına çekti. "Beni dinle," diye tıslarken yüzü oğlanın şaşkın çehresinden birkaç santim uzaktaydı, "Lonca'nın en iyileri bu gece katledildiler. Bu bir oyun değil. Çatılardan uzun dur, beni anladın mı?"

Crokus kafa sallayıp onayladı.

"Ayrıca amcana şunu söyle. Şehirde bir Pençe var."

Oğlanın gözleri kocaman aralandı.

"Ve," diye devam etti Rallick, "başka biri daha var. Gökten inip gördüğü herkesi öldüren biri."

"Bunları Mammot Amca'ya mı aktaracağım?"

"Ne diyorsam yap. Ve beni iyi dinle, Crokus. Söylemek üzere olduğum şey yalnızca seninle benim aramızda, anladın mı?"

Crokus solgun bir suratla yeniden kafa salladı.

"Bu yolda yürümeye devam edersen geberip gidersin. Her şeyin ne kadar heyecan verdiği umurumda değil – sana heyecan gibi gelen şey, başkaları için çaresizlik. Şehrin can damarıyla beslenmekten vazgeç, delikanlı. Başkalarını emip kurutmak bir kahramanın yapacağı şey değil. Sözlerim anlaşıldı mı?"

"Evet," diye fısıldadı Crokus.

Rallick oğlanın kolunu bırakıp geri çekildi. "Artık git." Crokus'u sokağa itti, sonra da oğlanın tökezleyerek uzaklaşmasını ve köşeyi dönüp gözden kaybolmasını seyretti. Derin bir nefes aldı ve pelerininin yakasını gevşetirken ellerinin titrediğini görüp şaşırdı.

Murillio gölgelerden çıktı. "Çabalarının işe yarayacağından emin değilim, dostum ama yine de iyi denemeydi." Bir elini suikastçının omzuna koydu. "Efendi Baruk bize bir iş verdi. Kruppe, Crokus'u da yanımızda götürmemizde ısrar ediyor."

Rallick kaşlarını çattı. "Yanımızda götürmek mi? Darujhistan'dan ayrılıyor muyuz?"

"Korkarım evet."

"Bensiz gidin," dedi Rallick. "Baruk'a beni bulamadığınızı söyleyin. Her şey kritik bir yol ayrımında – planlarımız da dahil."

"Başka bir şeyler mi oluyor, Nom?"

"Crokus'a amcası için verdiğim mesajı duydun mu?"

Murillio başını iki yana salladı. "Sahnenize geç geldim. Delikanlıyı ara sokağa çektiğini gördüm."

"Eh," dedi Rallick, "gel içeri girelim. Hood'u gülümsetecek bir gece geçirdim, dostum."

İki adam ara sokaktan çıktı. Anka Hanı'nın önünde şafağın ilk ışıkları, inatçı yağmurun pusları arasında geziniyordu.

Çatının orta yerinde hafif hafif cızırdayan ve arada bir tıslayarak kıvılcımlar çıkaran geniş bir kül ve kemik yığını yatıyordu. Anomander Rake kılıcını kınına soktu. "Sizi gönderdiğimde on iki kişiydiniz," dedi yanında duran siyah harmaniyeli figüre. "Ama şimdi sadece sekizinizi görüyorum. Neler oldu, Serrat?"

Tiste Andii kadınının bitkinliği her hâlinden belliydi. "Sıkı çalıştık, Lord."

"Ayrıntılar," dedi Rake aniden.

Serrat iç geçirdi. "Jekaral'ın boynu kırıldı ve üç kaburgası çatladı. Boruld'un yüzü haşat oldu. Kırık bir burun, kırık elmacık-kemikleri, kırık bir çene—"

"Kimlerle dövüşüyorlardı?" diye soran Rake, teğmenine doğru asabice döndü. Lonca Başkanı saklandığı yerden çıktı mı?"

"Hayır, Lord. Jekaral'ı da Boruld'u da bu hâle tek bir adam düşürdü. Şehrin Loncasından değildi."

Rake'in gözleri tehlikeli bir bakışla parladı. "Pençe?"

"Mümkündür. Ona bir Baş Büyücü eşlik ediyordu. Bize oynamamız için bu Korvalah'ı veren."

"Meret İmparatorluk kokuyordu," diye mırıldanan Rake bakışlarını daha şimdi çatıyı eritmeye başlamış olan kül yığınına çevirdi. "Sanırım Tayschrenn'in zuhurlarından biri." Acımasızca sırıttı. "Bu gece uykusunu bölmüş olmamız ne üzücü."

"Dashtal zehirli bir okla vuruldu," dedi Serrat. "Bunu Lonca suikastçılarından biri başardı." Tereddüt etti. "Lord, Brood'un

seferinde büyük baskı altındaydık. Dinlenmemiz gerek. Bu gece hatalar yapıldı. Lonca'dan bazıları elimizden kaçtı ve ricamı yanıtsız bıraksaydınız, bu iblisi yok ederken daha fazla zayiat verirdik."

Rake ellerini beline koyup sabah göğüne baktı. Az sonra iç geçirdi. "Ah, Serrat. Beni vurdumduymaz zannetme. Ama Lonca Başkanı açığa çıkarılmalı. Bu Lonca kapatılmalı." Teğmenini süzdü. "Karşılaştığınız şu Pençe var ya, sence bir buluşma mı tesis ediliyordu?"

"Bir buluşma değil," cevabını verdi Serrat. "Bir tuzak."

Rake kafa salladı. "Güzel." Bir süre duraksarken gözleri menekşe tonuna çalarak Serrat'ınkilere uyum sağladı. "Öyleyse Ay Tohumu'na geri dönün. Jekaral'la Baş Rahibe ilgilensin."

Serrat eğilerek selam verdi. "Teşekkürler, Lord." Dönüp ötekilere el etti.

"Ah," diyen Rake sesini yükselterek suikastçı-büyücü heyetinin tamamına hitap etti, "son bir şey daha. İyi iş çıkardınız – hem de fevkalade iyi. Bir istirahat hak ettiniz. Üç gün ve gece boyunca istediğinizi yapabilirsiniz."

Serrat yeniden eğildi. "Yas tutacağız, Lord."

"Yas mı?"

"Zehirli ok Dashtal'ı öldürdü. Zehir bir simyacının eseriydi, Lord. Hem de becerikli birinin. Paralt içeriyordu."

"Anlıyorum."

"Bizimle gelecek misiniz?"

"Hayır."

Teğmen üçüncü kez selam verdi. Sekiz Tiste Andii aynı anda ellerini kaldırıp ortadan kayboldular.

Rake'in göz attığı cızırtılı kül yığını damı eriterek karanlığa düştü. Aşağıdan hafif bir patırtı geldi. Lord Anomander Rake bakışlarını tekrar göğe çevirdi, ardından iç geçirdi.

Çavuş Alakarga sandalyesini iki arka ayağı üstüne kaldırıp yıkık dökük duvara yasladı. Küçük, köhne odaya leş gibi bir sidik ve rutubet kokusu hâkimdi. Soldaki duvara, tahta çerçevelere oturtulmuş saman dolu kanaviçe şiltelerden ibaret iki

adet tek kişilik yatak dayalıydı. Diğer üç eğreti sandalye odanın merkezindeki masaya yanaştırılmıştı. Masanın üzerinde asılı yağ feneri, kâğıt oynayan Kemancı, Kirpi ve Tokmak'ı aydınlatmaktaydı.

Adamlar hava kararmakta olduğu sırada Haşmet Salonu'nun hemen önünde işlerini bitirmişlerdi. Moranthlılarla kurulan ittifaka kadar Malazan sabotajcıları tüneller kazan ve şehir kapılarını kıran abartılı birer lağımcıdan öteye geçmemişlerdi. Lakin Moranth simyası İmparatorluk'a çoğu havaya maruz kalınca infilak eden çeşit çeşit kimyasal ve toz patlayıcı tanıtmıştı. Yavaş etki gösteren bir asidin patlamamış kil kabuklarda delik açmasıyla uygulanan sabotaj bir sanat hâline gelmişti. Kilin kalınlığı ve asidin kuvveti zor bir denklem olup çok az kişi hatalarından ders çıkarabilecek kadar hayatta kalırdı.

Alakarga'ya göre Kirpi ile Kemancı berbat askerlerdi. Kısakılıçlarını en son ne zaman çektiklerini hatırlamıyordu bile. İkilinin temel eğitimde kazandığı disiplin sahada geçen yıllar boyunca eriyip gitmişti. Yine de sabotaj denince onlara denk biri bulunmazdı.

Alakarga masada oturan üç adamı kısılı gözlerle inceledi. Herhangi biri kıpırdamayalı veya konuşmayalı birkaç dakika olmuştu. Alakarga bunun Kemancı'nın yeni oyunlarından biri olduğuna karar verdi. Adam devamlı yenilerini icat eder, ne zaman işine gelse kuralları değiştirirdi. Bitmez tükenmez tartışmalara rağmen de asla oyuncu sıkıntısı çekmezdi.

Can sıkıntısı nelere kadir, dedi kendi kendine. Ama hayır, sebep yalnızca can sıkıntısı değildi. Beklemek insanın içini kemirirdi – özellikle de dostların söz konusuysa. Tez Ben ile Kalam'ın o anda bir ara sokakta yüzükoyun yatıyor olmaları pekâlâ mümkündü. Bu da beklemeyi güçleştiriyordu.

Alakarga'nın bakışları yataklardan birine çevrildi. Şilenin üstünde zırhı ve uzunkılıcı duruyordu. Hauberkin hırpani zincirleri kurumuş kanı andıran pas lekeleriyle kaplıydı. Bazı yerlerdeki halkalar eksikken diğerlerinde kopuktu. Alakarga o hasarın anılarını kemiklerinde ve kaslarında taşıyordu; her kesik ve darbe sızılarla başına musallat oluyor, onu her sabah eski silah arkadaşları gibi karşılıyordu. Kılıç, deri sarılı yalın sapıyla ve kısa

kabzasıyla, tahta üstüne hayvan postundan kınının içindeyken kemer ve kayışlar yatağın yanından aşağı sarkmıştı.

Alakarga o silahı ilk muharebesinden sonra, ölülerle dolu bir savaş meydanında bularak sahiplenmişti. O zamanlar çizmelerinde hâlâ babasının taş ocağının tozu vardı ve bir dünya dolusu vaat İmparatorluk'un sancaklarıyla önünde uzanırdı. Kılıç eline geçtiğinde pırıl pırıldı ve bilenmiş yalımında en ufak bir çentik bile yoktu. Alakarga onu şahsi sembolü olarak benimsemişti.

Alakarga'nın gözleri dalıp gitti. Zihni gençliğinin kurşuni, çamurlu patikalarında gezindi. Tanımsız bir kederle kör olarak o tanıdık yollarda nereye gittiğini bilmeden yürüdü.

Kapının hızla açılmasıyla odaya buharlı bir hava akımı ve ardından Tırıs girdi. Barghast'ın kömür karası gözleri çavuşunkilerle buluştu.

Alakarga hemen ayağa kalktı. Yatağa gidip kılıcını aldı. Masadaki diğerleri oyunlarına devam ettiler. Kaygılarını ele veren tek şey sandalyelerin belli belirsiz kıpırtısı oldu. Tırıs'ı itip geçen Alakarga kapıyı aralık kalıncaya dek çekip dışarıyı seyretti. Sokağın karşısında, bir ara sokağın ağzında daha iri olanı diğerine yaslanan iki figür çömelmişti. Alakarga'nın nefesi dişlerinin arasından tıslayarak çıktı. "Tokmak," dedi omzunun üzerinden.

Masadaki şifacı iki sabotajcıya kaşlarını çattı, ardından kartlarını dikkatle bıraktı.

Ara sokaktaki iki figür karşıya geçti. Alakarga'nın eli kılıcının sapına gitti.

"Hangisi?" diye sordu Tokmak, yataklardan birindeki battaniyeleri ayarlarken.

"Kalam," yanıtını verdi çavuş. İki adam kapıya ulaştığında Alakarga içeri girebilsinler diye onu ardına kadar açtı, sonra tekrar kapattı. El ettiği Tırıs perdeli pencereye kadar yürüdü ve sokağı gözlemek için bir köşeyi kaldırdı.

Ağırlığını Tez Ben'e vermiş olan Kalam'ın yüzü bembeyazdı. Suikastçının koyu gri gömleği kandan sırılsıklam olmuştu. Tokmak sihirbaza yardım etmeye davrandı ve birlikte Kalam'ı yatağa taşıdılar. Şifacı hastasını yatırır yatırmaz Tez Ben'i başından savdı ve Kalam'ın gömleğini çıkarmaya başladı.

Tez Ben çavuşuna bakarak başını iki yana salladı ve Tokmak'tan

boşalan sandalyeye oturdu. "Oyun ne?" diye sorup Tokmak'ın kartlarını aldı ve onları incelerken kaşlarını çattı.

Ne Kirpi ne de Kemancı cevap verdi.

"Hiçbir fikrim yok," diyen Alakarga gidip Tokmak'ın arkasında durdu. "Öylece oturup kartlarına bakıyorlar."

Tez Ben sırıttı. "Ah, bir bekleme oyunu, değil mi Kem?" Rahatça arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı.

Tokmak başını kaldırıp çavuşa göz attı. "Bir süre dinlenmesi gerekecek," dedi şifacı. "Yara temiz ama çok kan kaybetmiş."

Alakarga çömelip suikastçının solgun yüzünü inceledi. Kalam'ın keskinliğini koruyan bakışları çavuşa odaklandı. "Eee?" diye öğrenmek istedi Alakarga. "Neler oldu?"

Tez Ben arkasından yanıtladı. "Ufak bir büyücü düellosuna tutuştuk."

Kalam kafa sallayarak bunu doğruladı.

"Ve?" diye sordu Alakarga, doğrulup sihirbaza dik dik bakarak.

Tez Ben oturduğu yerde biraz büzüldü. "İşler ters gitti. Oradan canlı çıkabilmemiz için bir İmparatorluk iblisi salmam gerekti."

Odadaki herkes donakaldı. Penceredeki Tırıs döndü ve parmağını yüzündeki çivit çizgilerde gezdirerek kabilesine özgü bir defetme işareti yaptı.

Alakarga'nın sesi yumuşaktı. "Yani şimdi şehirde başıboş mu geziyor?"

"Hayır," diye yanıtladı sihirbaz. "Öldü."

"Yahu *kiminle* karşılaştınız böyle?" diye gürledi Alakarga, ellerini bezgince kaldırarak.

"Tam emin değilim," dedi Tez Ben usulca. "Her kimse iblisi bir dakikadan kısa sürede hakladı. Daha bir blok uzaklaşmışken yaratığın ölüm çığlığını duydum. Gökten inen suikastçı–büyücüler, Çavuş. Şehrin Loncasını temizlemeye kararlı görünüyorlardı."

Alakarga sandalyesine geri döndü. Kendini bırakmasıyla altındaki tahtalar şikâyet edercesine gıcırdadı. "Demek gökten indiler. Tiste Andiiler."

"Evet," diye mırıldandı Tez Ben. "Biz de öyle düşündük. Ef-

sunlarında o tat vardı. Eski, karanlık ve buz gibi soğuk. Kurald Galain."

"Gördüğümüz kadarıyla," diye ekledi Kalam, "iyi iş çıkardılar. Lonca'yla temas sağlayamadık, Çavuş. Kan gövdeyi götürdü."

"Demek Ay burada faal." Alakarga duraksadı, ardından yumruğunu sandalyenin kolçağına vurdu. "Daha da beteri Ay'ın lordu bizden bir adım önde. Lonca'yla temasa geçmeye çalışacağımızı hesapladı. Peki bunun üzerine ne yaptı?"

"Lonca'nın icabına baktı," dedi Kalam. "Kibir diye buna derler."

"O lord kibirli olmayı fazlasıyla hak ediyor," dedi Alakarga, yüzünü buruşturarak, "Bunu reddedemeyiz. Acaba bu şehrin Lonca Başkanı ne kadar güçlüdür – Tiste Andiilerle başa çıkmaya yetecek kadar mı? Hiç sanmam."

"Diğer mesele var ya," dedi Tez Ben. "İşe yaradı."

Çavuş beş altı saniye boyunca sihirbazı süzdü, ardından kafa salladı.

"Bir de Üzgün'le karşılaştık," dedi Kalam, Tokmak bir elini yarasına bastırınca irkilerek. Şifacı bıyık altından mırıldandı.

"Öyle mi? Onu önemli olduğunu düşündüğü şişman bir adamın peşinden yollamıştım. Siz ikinizle nasıl karşılaştı ki?"

Tez Ben'in kaşları kalkmıştı. "Demek doğru söylemiş. Bizi nasıl bulduğunu bilmiyoruz ama aradığımız adamı buldu – ve onu bize verdi."

Tokmak elini kaldırdı. Az önce yaranın olduğu yerde artık pembe bir yara izi vardı. Bir teşekkür homurdanan Kalam doğrulup oturdu.

Alakarga parmaklarıyla sandalyenin kolçağında ritim tuttu. "Bu kahrolası şehri kimin yönettiğini bilseydik aynı şeyi biz de deneyebilirdik."

Suikastçı burnunu çekti. "Konsey üyelerini gebertmeye başlarsak belki gerçek hükümdarları açığa çıkarabiliriz."

Çavuş kaşlarını çattı. "Fena fikir değil," deyip ayağa kalktı. "Bu fikir üzerinde çalışın. O iblisin ortaya çıkmasıyla Ay'ın lordu artık burada olduğumuzu biliyor. Elimizi çabuk tutmalıyız."

Kemancı söz aldı. "Haşmet Salonu'nu havaya uçurabiliriz," dedi, Kirpi'ye bakıp sırıtarak.

"Öyle bir şeyi becerebilecek kadar mühimmatınız var mı?" diye sordu Alakarga.

Kemancı'nın yüzü asıldı. "Eh, şey, belki bir malikâneyi yıkacak kadar var. Ama kurduğumuz mayınlardan bazılarını çıkarırsak..."

Alakarga iç geçirdi. "Bu iş iyice absürdleşiyor. Hayır, her şeyi olduğu gibi bırakacağız." Var olmayan kâğıt oyununu seyretti. Oynamak için tam bir hareketsizlik gerekir gibiydi. Bir restleşme. Çavuşun gözleri kısıldı. Yoksa ona bir şey söylemeye mi çalışıyorlardı?

Doğu ufkunu aydınlatan turuncu ve sarı tonlar şehrin tuğlalarına ve parkelerine bakırımsı bir parıltı kazandırıyordu. Damlayan sular haricinde sokaklar sessiz olsa da vatandaşların ortalığa dökülmesine dakikalar kalmıştı. Tahıl, meyve ve kök stoklarını tüketen çiftçiler yakında el arabalarını ve kağnılarını alıp şehirden ayrılacaklardı. Dükkânlar ve tezgâhlar sabahki müşteri dalgasını yakalamak için açılacaktı.

Darujhistan genelinde Grisuratlar başlıca caddelere dizili meşalelere gaz veren valfları kapatmaya hazırlanıyorlardı. Küçük gruplar hâlinde hareket eden bu figürler kavşaklarda toplanıyor, sonra da günün ilk çanıyla beraber etrafa dağılıyorlardı.

Üzgün, Crokus'un bir apartmanın ön basamaklarını ihtiyatla çıkmasını seyrediyordu. Kız sokağın yarım blok aşağısında, artan ışığa rağmen kaybolmakta isteksiz davranan gölgelerin içinde bekliyordu.

Kısa bir süre önce İmparatorluk iblisinin aldığı ölüm darbesini neredeyse fiziksel olarak göğsünün derinliklerinde hissetmişti. Normalde iblisler celplerinin bağlarını koparmaya yetecek kadar hasar aldıklarında kendi âlemlerine geri kaçarlardı. Fakat Korvalah yalnızca mağlup edilmemiş veya kovulmamıştı. İblis, Üzgün'ü sarsan bir kesinlikle son bulmuş, gerçekten ölmüştü. Sessiz, çaresiz çığlığı hâlâ kızın kafasında yankılanıyordu.

Sikke Taşıyan'la ilgili bütün kararsızlığı kaybolmuştu. Üzgün artık onu öldüreceğini adı gibi biliyordu. Bunun muhakkak yapılması gerekiyordu – hem de yakın bir zamanda. Cinayeti işle-

meden önce geriye kalan tek şey, oğlanın eylemlerinin esrarıydı. Oponn onu ne ölçüde kullanıyordu?

Üzgün, D'Arle malikânesinin bahçesinde, genç hırsız binanın çatısına kaçmadan hemen önce oğlan tarafından tespit edildiğinin farkındaydı. Balkonun sürme kapısının arkasında ışık yandığını görmek Crokus'un peşinden ayrılmama kararını perçinlemişti. D'Arlelar Darujhistan'ın en güçlü ailelerinden biriydi. Oğlanın öyle bir kızla gizli saklı aşk yaşaması akla hayale sığmaz bir fikirdi ama Üzgün gördüklerine dayanarak başka nasıl bir sonuca varabilirdi ki? Sonuçta geriye tek bir soru kalıyordu: Oponn oğlan vasıtasıyla olaylara direkt müdahale ederek Şehir Konseyi'ni yönlendiriyor muydu? D'Arle kızı ne kadarlık bir nüfuza sahipti?

Olası bir skandal, sadece bir konum meselesiydi. Peki, Konsey Üyesi Estraysian D'Arle'ın siyasi konumu neydi? Üzgün şehrin siyasi arenasını epey öğrenmiş olmasına rağmen Oponn'un hamlelerini öngörmesine yetecek kadar şey bilmediğini anladı. Konsey Üyesi D'Arle bu tarafsızlık bildirgesi meselesinde Turban Orr'un başlıca muhalifiydi – iyi ama bunun ne önemi vardı ki? Malazan İmparatorluğu öyle bir bildirgeyi zerre kadar umursamazdı. Tabii bildirge bir hileden fazlası değilse. Yoksa Turban Orr denen o adam İmparatorluk destekli bir darbe için zemin mi hazırlıyordu?

Bu tür soruların cevabı hemen ortaya çıkmayacaktı. Üzgün sabırlı davranması gerektiğinin farkındaydı. Tabii sabır onun en üstün vasfıydı. Kendini bahçede Crokus'a ikinci kez göstererek delikanlıyı paniğe sevk edebileceğini veya kurduğu kontrol sahiden de o kadar dolaysızsa Oponn'u sinirlendirebileceğini ummuştu.

Üzgün daha sonra etrafına sardığı gölgelerin içinden Rallick adlı suikastçının delikanlıyı azarlamasını seyretmişti. Ayrıca oyalanması sayesinde Rallick ile Murillio arasındaki diyaloğa kulak misafiri olmuştu. Anlaşılan oğlanın koruyucuları vardı ve Kruppe denen şişman adamın bir tür grup lideri olduğu varsayılırsa bunlar alışılmadık kimselerdi. Crokus'u "efendilerinin" isteği üzerine şehirden çıkaracaklarını duymak vaziyeti daha da ilgi çekici bir hâle getirmişti.

Üzgün yakında harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Kruppe ile Murillio'nun sağladıkları korumanın işini fazla güçleştirmesini beklemiyordu. Kruppe göründüğünden fazlası olsa da şiddet kesinlikle başlıca becerisine benzemiyordu.

Öyleyse Crokus'u şehir dışında öldürecekti. Görevlerinin doğasını ve efendilerinin kim olduğunu keşfeder etmez. Her şey yerine oturur oturmaz.

Çavuş Alakarga onun dönüşünü bir süre daha beklemek zorunda kalacaktı. Ortalarda görünmeyince manganın ne kadar rahatlayacağını iyi bilen Üzgün bunu düşünürken gülümsedi. Diğer meseleye –Tez Ben ile Kalam'ın teşkil ettikleri tehlikeye– gelince... Eh, her şeyin bir zamanı vardı.

Baş Simyacı Baruk'un şiddetli migreni diniyordu. Şehre salıverilen varlık her neyse ortadan kaybolmuştu. Okuma koltuğunda oturan adam beze sarılı bir buz parçasını alnına bastırıyordu. Bir zuhur gerçekleşmişti. Baruk bundan emindi. Yayılımlar leş gibi iblisçilik kokuyordu. Fakat bundan fazlası olmuştu. Varlık kaybolur kaybolmaz, Baruk kendisini bayılmanın eşiğine getiren zihinsel bir burkulma tecrübe etmişti.

Yaratığın son ölüm çığlığını paylaşmış, kendi haykırışı koridorda yankılanarak silahlı adamlarını yatak odasının kapısında toplamıştı.

Baruk derinlerinde bir yerde ruhu hırpalanmışçasına bir yanlışlık hissetmekteydi. Kısacık bir saniye boyunca zifiri karanlık bir dünyaya bakmıştı ve o karanlıktan gelen sesleri –tahta tekerlerin gıcırtısını, zincirlerin şıngırtısını, hapsedilmiş bin ruhun inlemelerini– duymuştu. Sonra bu his geçmişti ve kendini koltuğunda otururken bulmuştu. Roald mahzenden aldığı bir kova buzla yanında diz çökmüş bekliyordu.

Baruk şimdi çalışma odasında yalnız başına oturuyor, alnına bastırdığı buz parçası kalbindeki hisse kıyasla sıcak geliyordu.

Kapı çalındı ve Roald içeri girdi. Uşağın yüzü endişeyle kırışmıştı. "Lordum, bir ziyaretçiniz var."

"Öyle mi? Bu saatte?" Simyacı titreyerek ayağa kalktı. "Kimmiş?"

"Lord Anomander Rake." Roald tereddüt etti. "Ve... biri daha."

Kaşlarını çatan Baruk elini salladı. "Onları buraya getir."

"Peki, lordum."

Rake ensesinden tuttuğu köpek ebatlarında kanatlı bir yaratıkla beraber içeri girdi. Kıvranıp tıslayan yaratık dönüp yalvaran gözlerle Baruk'a baktı.

"Bu şey buraya gelirken beni takip ediyordu," dedi Rake. "Senin mi?"

Şaşıran Baruk ancak kafa sallayabildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Rake'in bıraktığı iblis odanın karşısına uçtu ve simyacının terlikli ayaklarının dibine indi.

Baruk yaratığı süzdü. İblis titriyordu.

Rake rahat adımlarla bir koltuğa gidip oturdu ve uzun bacaklarını esnetti. "Yoğun bir geceydi," dedi.

Baruk'un bir el hareketiyle iblis hafif bir pıt sesi çıkararak kayboldu. "Öyleydi," dedi simyacı sert bir sesle. "Hizmetkârıma bir görev vermiştim. Senin de müdahil olacağın aklımın ucundan bile geçmemişti." Gidip Tiste Andii'nin karşısına geçti. "Neden bir suikastçılar savaşının ortasındasın?"

"Neden olmayayım ki?" yanıtını verdi Rake. "O savaşı ben başlattım."

"Ne?"

Rake başını yukarı kaldırıp Baruk'a gülümsedi. "İmparatoriçe'yi benim kadar iyi tanımıyorsun, Baruk."

"Lütfen açıkla." Simyacının yüzü kızarmıştı.

Rake başka tarafa baktı. "Söyle bana, Baruk," dedi ve başını tekrar çevirip simyacıyla göz göze geldi, "bu şehirde senin gizli konseyinden haberdar olma ihtimali en yüksek kişi kim? Ve devre dışı bırakılmandan en çok kim yarar sağlar? En önemlisi de bu şehirde kim seni öldürebilecek imkâna sahip?"

Baruk hemen yanıt vermedi. Yavaş adımlarla yeni çizilmiş bir haritanın serili olduğu masaya yürüdü. Kenara tutunarak ona yaslandı. "İmparatoriçe'nin Vorcan'la temas kuracağından kuşkulanıyorsun," dedi. "Bir mukavele teklif edeceğinden."

"Senin ve diğer Baş Büyücülerin kellelerine," dedi Rake arkasından. "İmparatoriçe buraya bir Pençe yolladı. Şehir savunma-

larına hasar vermekten ziyade Usta Suikastçı'yla irtibata geçmek için. Bu konuda haklı olduğumdan kesinkes emin değildim ama o irtibatı önlemeye niyetliydim."

Baruk'un gözleri haritanın kırmızıya boyalı bölümünden ayrılmadı. "Yani Lonca'yı ortadan kaldırmak, Vorcan'ı saklandığı yerden çıkarmak için kendi suikastçılarını gönderdin." Rake'e doğru döndü. "Peki sonra ne yapacaktın? Onu öldürecek miydin? Sırf kapıldığın bir şüpheye dayanarak mı?"

"Bu gece," dedi Rake soğukkanlılıkla, "Pençe'yi irtibat kurmaktan alıkoyduk. İblisinin vereceği rapor bunu doğrulayacaktır. Hem zaten Vorcan'ın ölümünün ve şehir suikastçılarının imhasının kötü bir şey olduğunu iddia etmeyeceksin herhalde, değil mi?"

"Korkarım edeceğim." Baruk gitgide artan bir hınçla boğuşarak volta atıyordu. "İmparatoriçe'yi senin kadar iyi tanımayabilirim, Rake," dedi dişlerini sıkarak, "ama Darujhistan'ı tanıyorum – hem de senin tanıyabileceğinden çok daha iyi." Tiste Andii'ye ters ters baktı. "Sana göre bu şehir yalnızca İmparatoriçe'yle arandaki kişisel savaşın bir diğer meydanı. Darujhistan'ın nasıl sağ kaldığı, varlığını üç bin yıldır nasıl sürdürdüğü hiç umurunda değil."

Rake omuz silkti. "Öyleyse beni aydınlat."

"Şehir Konseyi bir işleve sahiptir. Hem de hayati bir işleve. Onlar şehri çalıştıran makinedir. Doğru, Haşmet Salonu devamlı didişilen, dar görüşlü, yozlaşmış bir yerdir ama buna rağmen işlerin görüldüğü de bir yerdir."

"Bunun Vorcan'la ve onun katiller çetesiyle ne ilgisi var?"

Baruk yüzünü ekşitti. "Ağır bir yük taşıyan her araba gibi, Darujhistan'ın tekerleklerinin de yağlanması gerekir. Suikast seçeneği olmasaydı soylu aileler iç savaşla birbirini uzun zaman önce yok ederler, şehri de yanlarında götürürlerdi. İkincisi, Lonca'nın etkinliği kan davalarını, tartışmaları falan bir dereceye kadar kontrol altında tutar. Lonca kan dökmeyi garantileyen bir seçenek sunar ve kan dökmek pis bir iştir. Genellikle soylu sınıfının midesinin kaldırmayacağı kadar pis."

"İlginç," dedi Rake. "Yine de Vorcan'ın İmparatoriçe'den gelen bir teklifi can kulağıyla dinlemeyeceğini mi sanıyorsun?

Sonuçta Laseen'in geçmişte fethettiği bazı şehirlerin yönetimini suikastçılara bırakmışlığı var. Hatta mevcut Baş Yumruklarının üçte biri o meslekten gelir."

"Asıl meseleyi anlamıyorsun!" Baruk'un yüzü asıktı. "Bize danışmadan hareket ettin ve buna müsamaha gösterilemez."

"Bana hâlâ cevap *vermedin*," diye mukabele etti Rake, alçak ve soğuk bir sesle. "Vorcan öyle bir mukaveleyi kabul eder mi? Onu yerine getirebilir mi? O kadın bu kadar güçlü mü, Baruk?"

Simyacı gözlerini kaçırdı. "Bilmiyorum. Üç soruna da cevabım bu."

Rake onu sert bakışlarla süzdü. "Eğer gerçekten bir simyacıdan fazlası olmasaydın belki sana inanırdım."

Baruk'un tebessümü buruktu. "Beni neden daha fazlası olarak düşünesin ki?"

Gülümseme sırası artık Rake'teydi. "Benimle çekinmeden tartışabilecek çok az kişi bulunur. Bir denk olarak hitap edilmeye alışkın değilim."

"Ermenin pek çok yol vardır. Bunlardan bazıları ötekiler kadar belirgin değildir." Baruk şömine rafına kadar yürüdü, eline bir sürahi aldı, sonra da çalışma masasının arkasındaki rafa gidip iki kristal kadeh seçti. "Vorcan bir Baş Büyücü'dür. Hepimizin de sihirli savunmaları var ama ona karşı..." Kadehleri şarapla doldurdu.

Rake simyacının yanına gitti. Kadehi alıp aralarında kaldırdı. "Seni bilgilendirmediğim için özür dilerim. Aslına bakarsan öyle yapmamın bilhassa önem taşıdığı aklımdan geçmemişti. Bu geceye kadar bir teoriye göre hareket ediyordum, daha fazlasına değil. Eli ayağı bağlanan bir Lonca'nın yaratabileceği etkileri düşünmedim."

Baruk şarabını yudumladı. "Anomander Rake, sana bir şey soracağım. Bu gece şehrimizde bir mevcudiyet vardı – bir celp."

"Tayschrenn'in Korvalah iblislerinden biri," yanıtını verdi Rake. "Bir Pençe sihirbazı tarafından salındı." Mayhoş sıvıdan içip bir süre ağzında bekletti, sonra da memnuniyetle yutkundu. "Artık gitti."

"Gitti mi?" diye usulca sordu Baruk. "Nereye?"

"Tayschrenn'in erişimi dışına," dedi Rake, dudaklarında hafif bir tebessümle. "Hatta herkesinkinin."

"Kılıcın," diyen Baruk o son görüyü hatırlayınca ürpermemek için kendini zor tuttu. Tekerlerin gıcırtısı, zincirlerin şıngırtısı, bin kayıp ruhun iniltisi. Ve de karanlık.

"Ah, evet," diyen Rake kadehini tekrar doldurdu. "İki Pale sihirbazının kellelerini aldım. Tıpkı söz verdiğin gibi. Kifayetine hayranım, Baruk. İtiraz ettiler mi?"

Baruk'un rengi soldu. "Onlara seçeneklerini açıkladım," dedi usulca. "Hayır, itiraz etmediler."

Rake'in yumuşacık kahkahası Baruk'un damarlarındaki kanı dondurdu.

Kruppe uzaktan gelen sesi duyunca ayağa kalktı. Önündeki ateş muntazaman titreşse de sanki sıcaklığı azalmıştı. "Ah," diye iç geçirdi, "Kruppe'nin elleri uyuşuk ama kulakları her zamanki kadar keskin. Mevcut rüyasının en izbe yörelerindeki bu belli belirsiz sesi dinliyor. Kaynağını biliyor mu?"

"Belki," dedi yanındaki K'rul.

İrkilen Kruppe kaşlarını kaldırarak o tarafa doğru döndü. "Seni uzun zaman önce gitti sanıyordu Kruppe, Atacıl Kişi. Buna rağmen yarenliğine minnettar."

Kukuletalı tanrı kafa salladı. "Çocuk Yırtıkyelken'de her şey yolunda. Rhiviler onu koruyorlar ve Tektutanların tabiatına uygun olarak hızla büyüyor. Güçlü bir savaş beyi onu kanatları altına aldı."

"Güzel," dedi Kruppe, gülümseyerek. Uzaktan gelen gürültüler bir kez daha dikkatini çekti. Karanlığa dikkatle baksa da bir şey göremedi.

"Söyle bana, Kruppe," dedi K'rul, "ne duyuyorsun?"

"Büyük bir yük arabasının geçişini veya öyle bir şeyi," diye kaşlarını çatarak yanıt verdi Kruppe. "Dönen tekerlekler, zincirler ve köle iniltileri duyuyorum."

"Duyduğun şeyin adı Dragnipur," dedi K'rul. "Ve o bir kılıç."

Kruppe'nin kaşları daha da çatıldı. "Bir yük arabası ve köleler nasıl bir kılıç olabilir ki?"

"Karanlıkta dövülmüş olan Dragnipur, ruhları ışığın gelişinden önceki dünyaya zincirler. Kruppe, onu kullanan kişi aranızda."

Kruppe'nin zihninde Ejderhalar Destesi canlandı. Yarı insan yarı ejderha bir imge gördü – Karanlık'ın Oğlu olarak da bilinen Karanlık Üst Hanesi Şövalyesi. Adam peşi sıra dumanlı zincirler sarkan siyah bir kılıcı havada tutuyordu. "Yani Şövalye Darujhistan'da mı?" diye sordu, bir korku ürpertisine karşı koyarak.

"Darujhistan'da," yanıtını verdi K'rul. "Darujhistan'ın etrafında. Darujhistan'ın tepesinde. Varlığı gücü çeken bir mıknatıs ve tehlike büyük." Ata Tanrı, Kruppe'ye doğru döndü. "Efendi Baruk ve T'orrud Cemiyeti'yle işbirliği içerisinde – Darujhistan'ın gizli hükümdarları iki yanı da keskin bir müttefik buldular. Dragnipur bu gece şehrinde bir iblisin ruhunu tattı, Kruppe. Asla uzun süre susuz kalmaz ve bu iş bitmeden önce daha fazla kanla beslenecek."

"Ona karşı koyabilecek biri var mı?" diye sordu Kruppe.

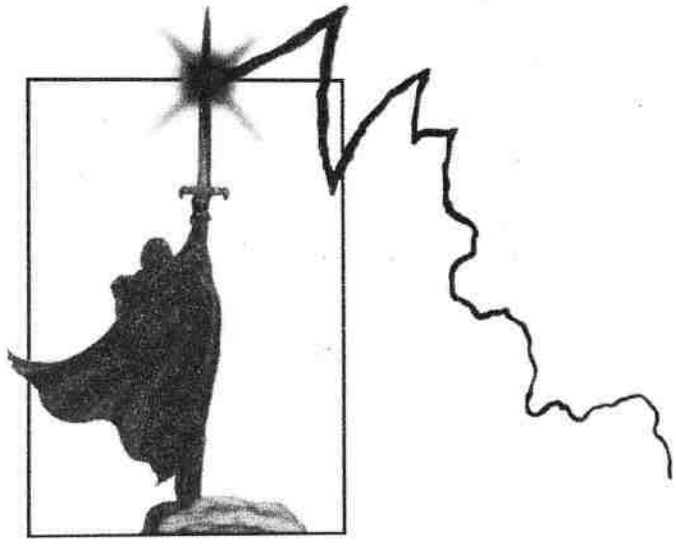
K'rul omuz silkti. "İlk dövüldüğünde hiç kimse koyamazdı ama bu dediğim uzun zaman önceydi – benim dönemimden bile önce. Şimdisi için cevap veremem. Sana sunacak bir bilgim daha var, Kruppe. Korkarım küçük bir bilgi."

"Can kulağıyla dinliyor Kruppe."

"Efendi Baruk'un sizi Gadrobi Tepeleri'ne gönderdiği yolculukla ilgili. Çok uzun bir zamanın ardından Ata sihri yeniden kaynıyor. Yapısı itibarıyla Tellann –Imasslarınki– ama Omtose Phellack'a –Jaghutların Ata sihrine– dokunuyor. Kruppe, sakın yollarına çıkma. Bilhassa Sikke Taşıyan'ı koru. Yaklaşan tehlike en az Şövalye ile onun kılıcı kadar büyük ve kadim. Adımını dikkatli at, Kruppe."

"Kruppe adımlarını daima dikkatli atar, Atacıl Kişi."

BEŞİNCİ KİTAP

GADROBİ TEPELERİ

Bu ince kösele duvarların ötesinde
oturur bir çocuk, önündeki yıpranmış ipekte
dizilidir bir Deste.
Çocuk konuşamaz daha
ve karşısındaki sahneleri
hiç görmemiştir ömründe.
Tek bir karta uzun uzun bakar çocuk
adı Dikilitaş'tır, gri yüzeyinin
pütürlülüğünü hissedebilir zihninde.
Dikilitaş gömülü durur çimenli bir tümsekte
topraktan çıkıntı yapan
bir parmak gibi, geçmişte ve gelecekte.
Çocuğun gözleri açıktır kocaman
dehşetle zira çatlaklar belirmiştir
taşların taşında ve çocuk bilir
kırılmanın başladığını.

Gümüştilki
Öncü Hurlochel,
6. Ordu

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kıyılarda gördüm onları
bakışlarının derinleşen çukurları
baki savaşa ant içti
Jaghut denizlerinin
iç çeken sükûnetine karşı...

Gothos'un Divaneliği
Gothos (d. ?)

Üçüncü Milenyum'un 907. Yılı
Beş Diş Yılı'nın Fanderay Mevsimi
Malazan hesabına göre, Burn'ün Uykusu'nun 1163. Yılı
T'lan Imass hesabına göre, Toplanma ve Tellann'ın Yükselişi Yılı

Günler geçtikçe Muavin Lorn yorgunluğun ve depresyonun geçtiğini, keskinliğin zihnine geri geldiğini hissetti. O kadar kolayca gaflete kapılabileceği düşüncesi onu derinden sarsmıştı ve bu aşina olduğu bir his değildi. İçine düştüğü durumla nasıl başa çıkacağını bilmiyor, bu da dengesini bozarak etkinliğinden şüphe duymasına yol açıyordu.

Gadrobi Tepeleri evvela güneyde ve sonra batıda belirdiği zaman özgüvenini geri kazanmaya yönelik ivedi bir telaşa kapıldı. Atıldığı görevde hayati bir kavşağa varmak üzereydi. Jaghut höyüğünde sağlayacağı başarı, diğer her şeyin başarısını da neredeyse garanti altına alırdı.

Şafaktan itibaren atını hızla sürmüş, ilk birkaç günkü aheste yolculuğun ardından programına bağlı kalabilmek için kendini zorlamıştı. Her iki atın da dinlenmesi gerekiyordu; o yüzden Muavin artık dizginlerini kemerine taktığı hayvanların önünden gidiyor, Tool da yanında yürüyordu.

Imass onun teşvikleri üzerine pek çok büyüleyici konu hakkında sık sık konuşmasına rağmen Lorn'un gerek İmparatorluk gerekse Laseen'in gücünü koruması bakımından önem taşıyan meselelerle ilgili çabalarını boşa çıkarıyordu. Konu sanki dönüp dolaşıp Tool'un son Toplanma'da ettiği yeminlere geliyordu. Imass'a göre, bir şey tamamına ermek üzereydi. Lorn bunun her nasılsa Jaghut Tiran'ı serbest bırakmakla ilgisi olup olmadığının merakı içerisindeydi. Ve bu huzur kaçırıcı bir düşünceydi.

Yine de tereddütlerinin görevi tehdit etmesine izin vermeyecekti. O, bu konuda Laseen'in koluydu ve hareketlerini kendisi

değil, İmparatoriçe belirliyordu. Dujek ile Tayschrenn ona bu gerçeği pek güzel hatırlatmışlardı. Dolayısıyla onun bu yaşananlarda hiçbir bir rolü yoktu – en azından Lorn adındaki kadın olarak. Herhangi bir şeyden nasıl sorumlu tutulabilirdi ki?

"İnsanlar arasında geçirdiğim yıllarda," dedi Tool yanından, "duyguların vücuda ve çehreye etkilerine dikkat eder oldum. Muavin, son iki gündür yüzün asık. Bunun bir önemi var mı?"

"Hayır," diye tersledi Muavin. "Yok." Düşüncelerini şahsi duygulardan arındırması hiç şimdiki kadar zor olmamıştı – acaba bu, Oponn'un müdahalesinin uzun soluklu bir etkisi miydi? Belki Imass onu bundan kurtarabilirdi. "Tool," dedi, "senin deyiminle, önemi olan şey, ne yaptığımızı yeterince bilmemem. Höyüğü işaret eden bir dikilitaş arıyoruz. Eh, onun bulunabileceğini farz edersek neden bu uzun zaman önce gerçekleşmedi? Neden höyük üç bin yıllık arayışa rağmen ortaya çıkarılamadı?"

"Dikilitaşı bulacağız," diye sakince karşılık verdi Tool. "O gerçekten de höyüğü işaret eder ama höyük orada değildir."

Muavin kaşlarını çattı. *Yine bir bilmece.* "Açıkla."

Imass bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Ben Tellann adıyla bilinen bir Ata Kovanı'ndan doğdum, Muavin. O bir sihir kaynağından fazlasıdır. Ayrıca bir zamandır."

"Höyüğün farklı bir zamanda var olduğunu mu iddia ediyorsun? Ona öyle ulaşmayı mı planlıyorsun – Tellann Kovanı'nı kullanarak?"

"Hayır, bizimkinden farklı paralel bir zaman yoktur. Geçmiş geçmişte kalmıştır. Bu daha ziyade bir... tat meselesidir. Muavin, devam edebilir miyim?"

Lorn'un ağzı incecik bir çizgi hâlini almıştı.

"Tiran'ı gömen Jaghutlar farklı bir Ata Kovanı'ndan doğdular. Fakat 'Ata' tabiri yalnızca bu çağda mevcut olan kovanlara ilişkindir. Jaghutların Omtose Phellack Kovanı, Tellann'a kıyasla 'Ata' değildir. İkisi aynıdır; aynı *tada* sahiptir. Buraya kadar anladın mı, Muavin?"

"Çokbilmiş pezevenk," diye kendi kendine söylendi kadın. "Evet, Tool."

Imass kemikleri gıcırdayarak kafa salladı. "Höyük tam da Omtose Phellack olduğu için şimdiye kadar bulunamadı. Dün-

yanın artık bilmediği bir kovanda yer alıyor. Gel gör ki ben Tellann'danım. Kovanım Omtose Phellack'a dokunur. Ona erişebilirim, Muavin. Her T'lan Imass erişebilir. Ben bir Klanım olmadığı için seçildim. Her açıdan yalnızım."

"Bunun neden önemi olsun ki?" diye sordu Lorn, midesi büzülerek.

Tool ona baktı. "Muavin, başarmaya çalıştığımız şey bir Jaghut Tiran'ı serbest bırakmak. Öyle bir varlık kontrolümüzden çıkarsa veya tahminlerimizi yanıltırsa bu kıtayı yok edebilir. Bu kıtanın üstünde yaşayan bütün canlıları kölesi hâline getirebilir ve göz yumulursa bunu mutlaka yapar. Logros eğer benim yerime bir Kemikbakar seçseydi, Tiran özgürlüğüne kavuştuğunda o Kemikbakarı kölesi yapardı. Bir Jaghut Tiran tek başına çok tehlikelidir. Yanında bir Imass Kemikbakarı olan bir Jaghut Tiran'sa durdurulamaz. Tanrılara meydan okurlar ve çoğunu da öldürürler. Hem bir Klanım olmadığı için köleleşmem –tabii öyle bir olay gerçekleşirse– hısımlarımı da köleleştirmez."

Lorn savaşçıya bakakaldı. İmparatoriçe ve Tayschrenn nasıl bir işe kalkışmışlardı böyle? Öyle bir varlığı kontrol etmeyi nasıl umabilirlerdi? "Kısacası, Tool, harcanabilir olduğunu söylüyorsun."

"Evet, Muavin."

Lorn aynı şeyin kendisi için de geçerli olduğunu anladı. "Peki," diye sordu, "Tiran'ı ne durduracak? Onu nasıl kontrol edeceğiz?"

"Etmeyeceğiz, Muavin. Oynadığımız kumar da bu."

"O da ne demek?"

Tool çürümüş kürklerinin altındaki kemikleri duyulur bir sesle kaldırıp indirerek omuz silkti. "Ay Tohumu Lordu, Muavin. Müdahale etmekten başka seçeneği kalmayacak."

"Tiran'ı durdurabilir mi?"

"Evet, Muavin. Durdurabilir ama öyle bir şey ona pahalıya patlar, onu güçsüz düşürür. Dahası o bir Jaghut Tiran'ın en çok korktuğu cezayı verebilir." Lorn'a bakarken Imass'ın göz yuvalarında belli belirsiz bir ışık yandı. "Esaret, Muavin."

Lorn zınk diye durdu. "Yani Ay'ın lordu Tiran'ı emri altına mı alacak?"

"Hayır, Muavin. Esaret lordun elinden çıkacak ama bu iş onun da ötesinde. Görüyorsun ya, İmparatoriçe lordun kim olduğunu ve ne taşıdığını biliyor."

Lorn kafa salladı. "O bir Tiste Andii ve Baş Büyücü."

Tool'un ağzından hırıltılı bir kahkaha çıktı. "Muavin, o Anomander Rake. Karanlık'ın Oğlu. Dragnipur'un Kullanıcısı."

Lorn kaşlarını çattı.

Tool kadının kafasının karıştığını anlamış olacak ki sözlerine açıklık getirdi. "Dragnipur bir kılıçtır. Işık'tan önceki çağda doğmuştur. Ve Karanlık, Muavin, Tiste Andiilerin tanrıçasıdır."

Lorn birkaç dakika sonra sesine kavuştu. "Düşman seçmekte," dedi usulca, "İmparatoriçe'nin üstüne yok."

Tool işte o zaman afallatıcı bir bilgi daha verdi. "Eminim ki," dedi, "Tiste Andiiler bu dünyaya geldiklerine pişmandırlar."

"Onlar bu dünyaya *geldiler*, ha? Nereden? Nasıl? Niye?"

"Tiste Andiiler, Karanlık'ın Kovanı Kurald Galain'dendirler. Kurald Galain bir zamanlar yalnız ve el değmemişti. Tanrıça, yani anneleri yalnızlık çekerdi..." Tool tereddüt etti. "Muhtemelen bu öyküde çok az doğruluk payı vardır, Muavin."

"Devam et," dedi Lorn usulca. "Lütfen.

"Tanrıça çektiği yalnızlıkla kendisinin haricinde bir şey aradı. Böylece Işık doğdu. Çocukları Tiste Andiiler bunu ihanet addettiler ve ona sırt çevirdiler. Bazıları onların kovulduklarına, diğerleriyse annelerinin bağrından kendi istekleriyle ayrıldıklarına inanır. Tiste Andii büyücüleri halen Kural Galain Kovanı'nı kullansalar da artık *oralı* değildirler. Hatta bazıları başka bir kovanı, Starvald Demelain'inkini benimsemiştir."

"İlk kovan."

Tool kafa salladı.

"Peki Starvald Demelain kimlerin kovanıydı?"

"Orası Ejderhaların yuvasıydı, Muavin."

Murillio eyerinde döndü ve katırı tozlu yolda durdurdu. İleriye göz attı. Kruppe ile Crokus çoktan Kaygı Kavşağı'na varmışlardı. Murillio kapüşonunun yumuşacık sateniyle alnını sildi, sonra tekrar arkasına baktı. Eyerinden sarkan Coll kahvaltısının geri kalanını da dışarı çıkarmakla meşguldü.

Murillio iç geçirdi. Adamı ayık görmek bile hayret vericiydi ama bir de onlara eşlik etmekte üstelemesi düpedüz mucizeydi. Murillio dostunun Rallick'in planlarından kuşkulanıp kuşkulanmadığını merak etti – ama hayır, ne işler çevirdiklerine dair en ufak bir ipucu bile edinseydi, hem Rallick'in hem de onun kafasına yumruğu indirirdi.

Coll'u bu hâle gururu düşürmüş, içki içmek o gururu zerre kadar eksiltmeyip tam tersine daha da güçlendirmişti. Öyle ki Coll bu yolculuk için kolluklarının ve bacaklıklarının bile eksik olmadığı brigandin* zırhını kuşanmıştı. Belinde bir piç kılıç** asılı olan iriyarı adam koifiyle*** ve miğferiyle tam da soylu bir şövalye gibi görünüyordu. Bunun tek istisnası yuvarlak yüzünün yeşilimsi tonuydu. Ayrıca grupta Kruppe'nin aşırdığı bu kahrolası katırlar yerine bir ata binen tek kişi oydu.

Coll eyerinde dik durdu ve Murillio'ya bitkin bir tebessüm etti, sonra da atını mahmuzlayıp yanına geldi. Tek kelime etmeden yolculuklarını sürdürdüler ve diğerlerine yetişinceye dek bineklerini tırıs koşturdular.

Kruppe her zamanki gibi ahkâm kesiyordu. "Işıl ışıl Darujhistan'ın ötesindeki çorak toprakların görüp geçirmiş yolcusu Kruppe birkaç günden fazla kalmayacağına seni temin eder. Somurtmana hiç gerek yok, evlat. Bunu müthiş bir serüven olarak düşün."

Dönüp Murillio'ya bakan Crokus bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Serüven mi? Burada ne halt yediğimizi dahi bilmiyorum! Kimse bana bir şey söylemeyecek mi? Bunu kabul ettiğime inanamıyorum!"

Murillio delikanlıya sırıttı. "Hadi ama, Crokus. Şehir dışına sık sık yaptığımız yolculuklar hakkında kaç kere merak beyan ettin? Eh, işte buradayız – bütün soruların cevabını bulmak üzere."

Crokus eyerinde biraz kamburunu çıkardı. "Bana hepinizin

---

* Üst üste gelecek şekilde keten veya deri bir astara dikilen pullardan yahut levhalardan müteşekkil esnek bir zırh. –*çn*

** Orj. bastard sword; Ister tek elle ister çift elle etkili biçimde kullanılabilen uzun, ağır bir kılıç türü. –*çn*

*** Orj. coif; Zincir zırhın kafaya geçirilen ve üstüne miğfer takılan, kapüşona benzer başlığı. –*çn*

de bir tüccarın hesabına ajanlık yaptığını söylediniz. Ne tüccarı? Tüccar müccar görmüyorum. Hem atlarımız nerede? Neden bir tek Coll ata biniyor? Neden kimse bana bir kılıç falan vermiyor? Neden—?"

"Pekâlâ!" diye gülen Murillio bir elini kaldırdı. "Yeter, lütfen! Sahiden de bir tüccarın *ajanlarıyız*," diye açıkladı. "Ama almaya gittiğimiz mal hayli sıradışı."

"Tüccarın kendisi de öyle," diye samimi bir tebessümle ekledi Kruppe. "Delikanlı, biz işverenimiz hesabına bilgi arayan ajanlarız. O işveren de Baş Simyacı Baruk'tan başkası değil!"

Crokus ona bakakaldı. "Baruk ha! Peki bize birer at vermeye parası yetmiyor muymuş?"

Kruppe genzini temizledi. "Ah, evet. Şey, saygıdeğer, dürüst Kruppe ile üçkâğıtçı, düzenbaz bir ahırcı arasında ufak bir yanlış anlaşılma yaşandı. Yine de Kruppe zararın tamamını karşılatarak sevgili efendimize on bir gümüş sikke tasarruf ettirdi."

"O parayı bir daha rüyasında görür," diye mırıldandı Murillio.

Kruppe sözlerini sürdürdü. "Bir kılıca gelince, delikanlı, onunla ne yapacaksın ki? Üstündeki savaş zımbırtılarıyla cafcaflı, solgun Coll'a aldırış etme. Onunkisi sadece gösteriş. Murillio'nun meçi de bir süs eşyasından fazlası değil – tabii ona sorsan hiç şüphesiz söz konusu eşyanın sapındaki mücevherlerin ve elmasların denge sağlamak veya ona benzer eskrimsel bir ayrıntı için olduğunu iddia edecektir." Kruppe, Murillio'ya keyifle gülümsedi. "Hayır, delikanlı; bilgi toplamanın gerçek ustaları öyle kullanışsız metal parçalarına ihtiyaç duymazlar. Tam tersine onları hor görürüz."

"Peki," diye söylendi Crokus, "madem öyle, ne tür bir bilgi arıyoruz?"

"Yukarıdaki kuzgunlar ne görüyorlarsa o tür," dedi Kruppe, bir elini havaya doğru sallayarak. "Gadrobi Tepeleri'ndeki diğer yolcular, diğer çabalar hep Efendi Baruk'un haber değirmenine gidecek birer hububattır. Biz gözlemlenmeden gözlemleriz. Herkes için bir esrar olarak kalıp öğreniriz. En ince ayrıntısına kadar—"

"Yahu çeneni kapar mısın?" diye ofladı Coll. "Su tulumlarını kim getirdi?"

Murillio gülümseyerek eyer boynuzuna bağlı kınnap ağdan bir testi çıkarıp Coll'a verdi.

"Sanki zırh yükünün altında ezilen bir sünger," dedi Kruppe. "Adamın kıymetli suyumuzu lıkır lıkır içmesine, o suyun yıpranmış cildinde tuz ve ter olarak çarçabuk yeniden belirmesine bak. Acaba ne gibi zehirleri dışarı atıyor? Düşüncesi bile Kruppe'nin tüylerini ürpertiyor."

Coll onu duymazdan gelip testiyi Crokus'a verdi. "Yüzün gülsün, delikanlı," dedi. "Bu iş için dolgun bir ücret alıyorsun. Şans bizden yanaysa sorun çıkmaz. İnan bana, bu tür işlerde arayacağın son şey heyecandır. Yine de," deyip Murillio'ya kötü kötü baktı, "Rallick de yanımızda olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim."

Crokus'un tepesi attı. "Ve ben değersiz bir dublörüm, değil mi? Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Coll? Düşünüyor musun ki—?"

"Bana ne düşündüğümü söyleme," diye gürledi Coll. "Senin bir dublör olduğunu asla söylemedim, Crokus. Sen bir hırsızsın ve o tür beceriler benim yapabileceğim herhangi bir şeyden çok daha kullanışlıdır. Aynı şey Murillio için de geçerli. Kruppe'ye gelince; eh, onun yetenekleri karnından ve onun içine tıkıştırdıklarından öteye geçmez. Sen ve Rallick birbirinize zannettiğinden çok daha fazla benziyorsunuz ve o yüzden buradaki en vasıflı kişi sensin."

"Tabii gereken zekâyı saymazsan," dedi Kruppe. "Benim gerçek becerim de budur – tabii Coll gibi biri bütünüyle yabancısı olduğu o tür kabiliyetleri asla anlayamaz."

Coll genç hırsıza doğru eğildi. "Bütün bu zırhı neden giydiğimi merak ediyorsun," diye yüksek sesle fısıldadı. "İdare Kruppe'de olduğu için. İdare Kruppe'de olduğu zaman savaşa hazırlıklı değilsem kendimi güvende hissetmem. İş oraya varırsa, evlat, bizi canlı çıkarırım." Dik durup dümdüz ileri baktı. "Bunu daha önce de yaptım. Öyle değil mi, Kruppe?"

"Bunlar absürd ithamlar." Kruppe burnunu çekti.

"Eee," dedi Crokus, "gözümüzü neye karşı açık tutmamız gerekiyor?"

"Gördüğümüz zaman bileceğiz," dedi Murillio. Başıyla doğuda yükselen tepeleri işaret etti. "Orada, yukarıda."

Crokus bir müddet sessiz kaldı, sonra gözleri kısıldı. "Gadrobi Tepeleri. Yoksa bir rivayet mi arıyoruz, Murillio?"

Murillio gerilse de cevabı Kruppe verdi. "Aynen, delikanlı. Rivayet üstüne rivayet. Kurnazca çıkarımını alkışlıyorum. Şimdi, nerede o su testisi? Kruppe'nin susuzluğu aldı başını gitti."

Üzgün'ün Jammit Kapısı'ndan çıkışı sakin, telaşsız olmuştu. Sikke Taşıyan'ın izini sürmek basit bir işti ve oğlanın görüş alanında kalmasını gerektirmiyordu. Genç kız Crokus ile Kruppe'nin daha başka iki kişiyle beraber Kaygıköy'ün bir fersah ilerisindeki yolda olduğunu seziyordu. Grubun acele eder gibi bir hâli yoktu.

Üstlendikleri görev her neyse, Darujhistan'ın esenliğini ilgilendirdiği belliydi. Üzgün bu konuyu düşününce gruptakilerin birer casus –hem de büyük ihtimalle becerikli birer casus– olduklarına kanaat getirdi. Murillio denen o züppe makbul bir nazlılığın desteklediği bir rahatlıkla –ki bu bir casus için mükemmel bir kombinasyondu– soylu çevrelere girip çıkabilirdi. Rallick bu görevde onlara eşlik etmemesine rağmen Suikastçılar Loncası'ndaki gözleri ve kulakları olarak bir diğer güç merkezine hâkimdi. Kruppe'nin hırsızlarla ve aşağı sınıflarla paylaştığı dünya, dedikoduların çamurlu topraktaki yabani otlar gibi filizlendiği bir yerdi. Üçüncü adamsa belli ki askerdi ve grubun güvenliğinden sorumluydu.

Öyleyse Sikke Taşıyan'ı koruyan grup dünyevi bir seviyede kifayetli olsa da kızın onu öldürmesini engellemek için yetersizdi – özellikle de suikastçı yanlarında değilken.

Yine de Üzgün'ün zihnini kemiren bir şey, grubun tehlikeyle –üstelik onu da tehdit eden bir tehlikeyle– karşılaşacağına dair muğlak bir kuşku vardı. Kaygıköy'ü geçtikten sonra temposunu artırdı. Kendini yolda yalnız bulur bulmaz da Gölge Kovanı'nı açtı ve onun kestirme yollarına adım attı.

Muavin yaklaştıkları tepeyi diğerlerinden ayıran hiçbir detay göremiyordu. Otlarla kaplı zirvesi etrafındakilerin aşağısında kalıyordu. Rüzgârın büktüğü yarım düzine kara kuru bodur meşe,

kırık kayalardan bir kayşatın arasındaki yamaçlarından birini kaplıyordu. Zirveye doğruysa düzleşerek sağında solunda kayaların yükseldiği eğri büğrü bir daireye dönüşüyordu.

Yukarıda turlayan kuzgunlar öylesine yüksekteydiler ki bunaltıcı gri gökteki birer noktadan öteye geçmiyorlardı. Lorn önünde yürüyen Tool'u seyretti. Imass tepenin tabanına doğru şaşmaz bir yol izliyordu. Kendini etrafındaki dünya tarafından mağlup edilmiş gibi hisseden kadın eyerinde kaykıldı. Öğle sıcağı gücünü tüketiyordu ve miskinlik düşüncelerine sızıyordu. Lorn buna Oponn'un sebep olmadığını biliyordu. Hissettiği şey havaya tutunan derin bir korku, yaptıklarının yanlış –hem de son derece yanlış– olduğu algısıydı.

Şu Jaghut Tiran'ı İmparatorluk'un düşmanının önüne atma ve Anomander Rake denen o Tiste Andii'nin ağır bir bedel ödeyerek onu yok edeceğine –ve böylece Karanlık'ın Oğlu'nun Malazan efsunları tarafından öldürülmesi yolunun açılacağına– güvenme planı artık hırsının boyutları bakımından düşüncesizce hatta saçma görünüyordu.

Tool tepenin tabanına varınca Muavin'in de gelmesini bekledi. Lorn savaşçının post sarılı ayaklarının dibinde, yerden olsa olsa yirmi beş santim çıkıntı yapan gri bir kaya gördü.

"Muavin," dedi Imass, "aradığımız höyük işaretçisi bu."

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Burada toprak katmanı yok denecek kadar az," dedi. "Bu dikilitaşın aşınarak mevcut boyutuna geldiğini mi iddia ediyorsun?"

"Taş aşınmadı," karşılığını verdi Tool. "Buz tabakaları gelip de bu memleketi kaplamadan önce o buradaydı. Rhivi Ovası bir iç denizken, sular artık Azur Gölü olarak bilinen yere çekilmeden önce olduğu gibi. Muavin, taş ikimizin toplamından daha uzun ve senin ana kayaç sandığın şey aslında şist."

Tool'un sesindeki belli belirsiz öfke Lorn'u şaşırttı. Atından inip hayvanları bukağılamaya koyuldu. "Öyleyse burada ne kadar kalacağız?"

"Akşam geçinceye kadar. Yarın şafakta yolu açacağım, Muavin."

Yukarıdan hafifçe kuzgun gaklamaları geliyordu. Lorn başını kaldırıp yükseklerde turlayan beneklere baktı. Kuşlar günlerdir

peşlerinden ayrılmamıştı. Bu sıradışı bir durum muydu? Lorn bilmiyordu. Omuz silkip atların eyerlerini çıkardı.

Imass gözünü taş işaretçiye dikip hareketsiz bekledi.

Lorn kampını hazırlamakla uğraştı. Bodur meşelerin arasında küçük bir yemek ateşine yetecek kadar çalı çırpı buldu. Tahta parçaları kuruydu, eskiydi ve muhtemelen fazla duman çıkarmayacaktı. Lorn davetsiz bir misafir beklemese de temkinli davranmayı huy edinmişti. Hava kararmadan önce yakınlarda çevresindekilerden daha yüksek bir tepe bulup zirvesine çıktı. Bulunduğu konum dört bir yanda fersahlarca alana hâkim bir manzaraya sahipti. Tepeler inişli çıkışlı bir seyir izleyerek güneye doğru devam ediyor, güneydoğuda batarak yerlerini bozkırlara bırakıyordu. Doğularında göz alabildiğine yaşamdan yoksun Catlin Ovası uzanıyordu.

Lorn kuzeye döndü. Birkaç gün önce etrafından dolaştıkları orman batıdaki Tahlyn Dağları'na doğru gitgide kalınlaşan koyu bir çizgiden ibaret olsa da hâlâ görülebiliyordu. Kadın oturup gecenin çökmesini bekledi. Herhangi bir kamp ateşini ancak o zaman görebilirdi.

Hava kararırken bile sıcak boğuculuğunu korudu. Lorn bacaklarını esnetmek için tepenin zirvesini turladı. Şiste açılmış yara izlerini andıran eski kazılara ait delillere rastladı. Taş el aletleri yaptıkları zamanlara kadar dayanan Gadrobi çobanlarından kalma buluntular da cabasıydı. Tepenin güney tarafında toprak höyük arayışıyla değil, bir taş ocağı için kazılmıştı. Görünüşe bakılırsa şistin altında çikolata kahverengisi, keskin kenarlı ve beyaz tebeşir kaplı çakmaktaşı vardı.

Meraklanan Lorn soruşturmasını derinleştirerek oyuğa indi. Çukurun tabanına taş tanecikleri yığılmıştı. Çömelen kadın eline bir parça çakmaktaşı aldı. Ustaca şekillendirilmiş parça bir mızrağın ucuydu.

Bu teknolojinin yankıları Tool'un kalseduan kılıcında da mevcuttu. Lorn'a Imass'ın iddialarına yönelik daha fazla kanıt gerekmiyordu. İnsanlar sahiden de onlardan gelmişler, sahiden de bir dünyayı devralmışlardı.

İmparatorluk onların bir parçası; insan kasında, kemiğinde ve beyninde kan gibi akan bir mirastı. Fakat böyle bir şey kolay-

lıkla bir lanet olarak da görülebilirdi. Kaderlerinde bir gün T'lan Imassların insan versiyonları olmak mı yazılıydı? Dünyada savaştan başka bir şeye yer yok muydu? Ölümün dağıtıcılarından öteye geçmeksizin baki bir kullukla onun önünde mi eğileceklerdi?

Lorn taş ocağının içinde oturup sırtını yontulmuş, yıpranmış taşlara verdi. Imasslar yüz binlerce yıl süren bir imha savaşı yürütmüşlerdi. Jaghutlar kim veya ne olmuşlardı? Tool'a göre devlet kavramını terk etmişler ve imparatorluklara; ordulara; yükseliş ve düşüş, ateş ve yeniden doğuş döngülerine sırtlarını çevirmişlerdi. Kendi türlerini, toplum kavramını, kendilerinden büyük amaçları hakir görerek tek başlarına yürümüşlerdi.

Lorn, onlar olsa savaş çıkarmazlardı, diye düşündü.

"Ah, Laseen," diye mırıldandı, gözleri dolarak, "o Jaghut Tiran'dan niye korktuğumuzu biliyorum. Çünkü o insan oldu. Bizim gibi oldu. Köleleştirdi, yok etti ve bunları bizden daha iyi yaptı." Başını ellerinin arasına indirdi. "Bu yüzden korkuyoruz."

Bu sözlerinin ardından susup gözyaşlarının yanaklarından akmasına, parmaklarının arasından sızmasına, bilekleri boyunca süzülmesine izin verdi. Acaba gözlerinden ağlayan kimdi? Lorn muydu, yoksa Laseen mi? Yoksa bu yaşlar türleri için miydi? Ne önemi vardı ki? Böyle gözyaşları daha önce de akıtılmıştı, tekrar akıtılacaktı – Lorn'a benzeyen ama aynı zamanda benzemeyen başkaları tarafından. Ve rüzgârlar hepsini kurutacaktı.

Yüzbaşı Paran yol arkadaşına göz attı. "Bu konuda bir teorin var mı?" diye sordu.

Genç Toc yara izini kaşıdı. "Biliyorsam ne olayım, Yüzbaşı." Önlerindeki toprakta yatan siyah, yanık, toz toprak kaplı kuzguna uzun uzun baktı. "Yine de sayıyordum. Bu son üç saatte karşılaştığımız on birinci kızarmış kuş. Eğer niyetleri Rhivi Ovası'nı kanlı bir halıyla kaplamak değilse anlaşılan birinin izinden gidiyoruz."

Paran homurdandı, sonra atını mahmuzlayarak harekete geçirdi.

Toc onu takip etti. "Hem de belalı birinin," diye sözlerini sür-

dürdü. "O kuzgunlar içten dışa kızarmış gibi görünüyorlar. Sinekler bile onlardan uzak duruyor."

"Diğer bir deyişle," dedi Paran sertçe, "efsun."

Toc gözlerini kısarak güneylerindeki tepelere baktı. Tahlyn Ormanı'ndan geçen bir oduncu patikası bulmuşlar ve o sayede yolculuklarını günlerce kısaltmışlardı. Lakin Rhivi tüccarlarının güzergâhına döner dönmez kuzgunlara ilaveten iki ata ve makosenli bir yayaya ait izlere rastlamışlardı. Bahsi geçen izler yalnızca birkaç günlüktü.

"Muavin ile Imass'ın neden bu kadar yavaş gittiklerini anlamıyorum," diye mırıldandı Toc, günün başından beri bir düzine kez ettiği sözleri tekrarlayarak. "Sence Lorn takip edildiğini bilmiyor mudur?"

"O kibirli bir kadın," dedi Paran, boştaki eliyle kılıcını kavrayarak. "Hem yanında o Imass varken neden endişelensin ki?"

"Güç gücü çeker," diyen Toc yara izini bir kez daha kaşıdı. Yaptığı hareket sonucu kafasında yine bir ışık çaktı ama flaşlar değişiyordu. Bazen ışığın içinde imgeler, farklı farklı sahneler görür gibi oluyordu. "Yedi Kent'in batıl inançlarına lanet olsun," diye bıyık altından söylendi.

Paran ona tuhaf tuhaf baktı. "Bir şey mi dedin?"

"Hayır." Toc eyerinde kaykıldı. Yüzbaşı dur durak bilmiyor, saplantısıyla canlarına okuyordu; yedek bineklerine rağmen atların işi bitmek üzereydi. Ayrıca Toc'un kafasını kurcalayan bir düşünce vardı. Muavin'i bulduklarında ne olacaktı? Önceki niyetlerine ağır basan bir intikam arzusunun kışkırttığı Paran belli ki Lorn ile Imass'a yetişme derdindeydi. Lorn ölürse ya da planları bozulursa Paran'ın komutası sağlama alınır, Alakarga ile mangasına uygun bir zamanda katılabilirdi. Tabii hâlâ hayattaysalar.

Toc, genç subayın planlarında bin ayrı kusur görebiliyordu. Bunların en başında da T'lan Imass geliyordu. Paran'ın kılıcı onunla boy ölçüşebilir miydi? Geçmişte Imass savaşçılarına çaresizlikten doğan bir cinnetle efsun yağdırılmıştı. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Bir Imass'ı ortadan kaldırmanın tek yolu onu lime lime doğramaktı. Toc, bir tanrının dokunuşunu taşısa da yüzbaşının silahının öyle bir şey başarabileceğini sanmıyordu ama bugünlerde Paran'a fikrini değiştirtmek mümkün olmuyordu.

Tüyleri rüzgârda hışırdayan, iç organları güneş altında şişip kiraz gibi kıpkırmızı kesilmiş başka bir kuzguna rastladılar. Yara izini tekrar kaşıyan Toc kafasında net ve belirgin bir imgenin tomurcuklanmasıyla neredeyse atından düşüyordu. Bir lekeye benzeyecek kadar hızlı hareket eden küçük bir şekil gördü. Atlar kişnedi ve havada devasa bir yırtık açıldı. Toc iri ve ağır bir şeyden darbe yemişçesine irkildi. Ötesinde girdap gibi bir karanlık dönen yırtık genişledi. Toc kendi atının kişnediğini işitti. Sonra görüntüler kayboldu ve kendini eyerinin menteşeli boynuzunu var gücüyle tutarken buldu.

Bir şey fark etmediği açıkça anlaşılan, dik oturarak güneye bakmakta olan Paran arayı açmıştı. Genç adamın bir eli kılıcının topuzunu hafifçe okşuyordu.

Silkinen Toc yana eğilip tükürdü. Az evvel ne görmüştü öyle? O yırtık – hava nasıl öyle yarılabilirdi? Cevabı akıl etmesi uzun sürmedi. *Bir kovan. Bunu ancak açılan bir kovan yapabilir.* Atını mahmuzlayıp Paran'a yetişti.

"Yüzbaşı, bir pusuya düşmek üzereyiz."

Paran kafasını hızla çevirdi. Gözleri parlıyordu. "Öyleyse kendini hazırla."

Toc itiraz etmek için ağzını açsa da konuşmadan kapadı. Ne anlamı vardı ki? Yayını kirişleyip kınındaki palasını gevşetti, ardından kirişe bir ok taktı. Paran'a göz attı. Genç subay kılıcını kınından çıkarıp uyluklarının üstüne yatırmıştı. "Saldırı bir kovandan gelecek, Yüzbaşı."

Paran yol arkadaşının kuşkusuzluğunu sorgulama gereği duymadı. Âdeta hevesli bir hâli vardı.

Toc, Kısmet adlı kılıcı inceledi. Donuk ve loş ışık cilalı yalım boyunca su gibi kayıyordu. Her nasılsa Toc'a, o da hevesliymiş gibi görünüyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jaghutlar fasılasız bir hücumla
bindiklerinde ruhlarına
bu kanlı üzengiler,
buzun akışını belli bir vaatle
haldır haldır gümbürdeten
sert ilmikler...
işte bu kırık taşlı bir sahada
günbatımıyla savaşan Jaghutlar ola...

Jaghut
Balıkçı (d. ?)

Tez Ben sırtını teras duvarının kadim taşlarına dayamış, kulübede oturuyordu. Önünde onu Sırma'ya bağlayan beş çomak dikiliydi. Çomakları birbirine bağlayan misina gergindi. Sihirbazın karşısında, post kaplı girişin yakınında Tırıs bekliyordu.

Kalam henüz ona eşlik edecek veya Tırıs'ın şimdi yaptığı gibi onu koruyacak kadar iyileşmemişti. Ben, Barghast savaşçıyı yıllardır tanırdı. Onunla hatırlayamadığı kadar çok muharebede omuz omuza dövüşmüşlükleri vardı ve birbirlerinin canını birden fazla kez kurtarmışlardı. Yine de Tırıs hakkında ne kadar az şey bildiğini fark etti. Lakin iyi bildiği bir şey içini rahatlatmaktaydı. Barghast fırlatma baltalarını da o esnada kucağında tuttuğu uzunkılıç kadar iyi kullanabilen vahşi, acımasız bir savaşçıydı. Ayrıca örgülerine bağlı fetişlere ve klanının şamanı tarafından ellerine yapılmış çivit dövmelere güvenerek efsundan korkmazdı.

Kucaklarına neyin düşebileceği dikkate alınırsa o korumalar epey işe yarayabilirdi.

Barghast kısık ışıkta hiç kırpışmayan donuk, ifadesiz gözlerle sihirbaza bakmaktaydı.

Tez Ben parmaklarını çıtlattı, sonra da öne eğilip sicimle bağlı çomak dizisini inceledi. "Sırma kovanının içinde," dedi. "Kıpırdamıyor. Sanki bekliyor." Dik oturdu ve hançerini çekip ucunu sıkı toprağa batırdı. "O yüzden biz de bekleyeceğiz. Ve seyredeceğiz."

"Neyi?" diye sordu Tırıs.

"Boş ver." Tez Ben iç geçirdi. "O uyku tulumu parçası yanında mı?"

Tırıs yeninden yırtık bir kumaş parçası çıkardı. Yaklaşırken çomaklarla arasında gereğinden fazla mesafe bıraktı ve parçayı sihirbazın eline tutuşturdu.

Tez Ben onu soluna koydu. Birkaç sözcük mırıldanıp elini kumaşın üzerinden geçirdi. "Yerine dön," dedi. "Ve işler sarpa sararsa diye silahını hazır tut."

Bunun ardından gözlerini yumup kovanının içine uzandı. Önünde şaşkınlıkla irkilmesine yol açan bir imge belirdi. "Sırma," dedi, "Rhivi Ovası'nda ne halt yiyor ki?"

Paran zihnini doldurup vücuduna yayılan akkor intikam ateşinden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Oponn onu kullanmayı seçmişti. Şimdi o Oponn'u, İkizlerin gücünü, Ermişlikle beraber gelen o dehşet verici yıkım potansiyelini kullanacaktı. Ve tanrılar gibi Paran da o kullanımı duygusuzca ifa edebilirdi – Oponn'u karşılarına her ne çıkacaksa onunla yüzleşmesi için bu ovaya saçlarından sürükleyerek getirmesi gerekse bile.

Vicdanı olabilecek bir ikaz tıslaması nihayet öfkesini aşarak içine işleyebildi. Genç Toc dostuydu – belki de dünyadaki tek dostu. Hiçbir tanrının koruması altında olmadığından yaşanacakları sağ atlatma şansı çok düşüktü. Bir ölümün daha sorumluluğunu mu taşıyacaktı? Paran bu ihtimali bir kenara itti. Yırtıkyelken'in cinayetinin hesabını sormak için buradaydı. Muavin ona tek bir amaca odaklanmanın değerini öğretmişti. *Peki ama Yırtıkyelken sana ne öğretti?*

"Vaziyet iyice kızışırsa," dedi, "kaç git, Toc. Atını Darujhistan'a sür. Alakarga'yı bul."

İzci kafasıyla onayladı.

"Eğer ölürsem—"

"Anladım, Yüzbaşı."

"Güzel."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Geriye yalnızca toynak patırtıları ve kum tanelerinin kayaları süpürmesi gibi esen sıcak batı rüzgârının fısıltısı kaldı.

Paran'ın kafası muğlak tahminlerle doluydu. Muavin onları mı bekliyordu? Eğer onu ve Toc'u tanırsa saldırması için bir sebep olmazdı. Onun bildiği kadarıyla yüzbaşı öldürülmüştü. Hem Toc bir Pençe'ydi. Bir pusu kurulmazdı. Muavin kendini gösterip onları selamlardı. İkiliyi karşısında gördüğüne hiç şüphesiz hayret ederdi ama kuşkuya kapılacak değildi.

Ve yaklaştığında Kısmet devreye girerdi. Her şey kaşla göz arasında olup biterdi ve gerekirse Imass'la ondan sonra uğraşırlardı.

Paran görevin çıkmaza girmesiyle Imass'ın çekip gideceğini tahmin etmekteydi. Muavin olmadan bütün planlar suya düşerdi.

En azından umutları bu yöndeydi. Kısmet özel bir kılıç olabilirdi ama T'lan Imasslar Oponn'un bile yanlarında çocuk gibi kaldığı efsunlardan doğmuş Ata yaratılarıydı.

Paran kılıcının sapını sımsıkı tutuyordu. Eli sızlıyordu ve parmaklarının arasından ter aktığını hissedebiliyordu. Kısmet diğer herhangi bir silahtan farklı gelmiyordu. Daha fazlasını beklemesi doğru muydu? Onu Tazı'ya karşı son kullandığı seferi pek hatırlamıyordu. Fakat silahta güç olsaydı bunu sezmesi gerekmez miydi? Kısmet an itibarıyla parmaklarının arasında erimeyi reddeden bir buz parçası misali soğuktu. Hatta kendisi bir acemiymiş ve silahı yanlış tutuyormuş gibi kullanışsız geliyordu.

Bu ani özgüven çöküşünü ne tetiklemişti ki? *Bir Ermiş'i kavgaya karıştırmak... böyle bir şeyi nasıl yapacağım? Tabii Oponn geçen seferki kadar hevesliyse...* Belki hissettiği şey bir olayın gerçekleşmesini beklemeye eşlik eden gerginlikten fazlası değildi. Toc yanılıyor olabilir miydi? Yanındaki adama doğru döndü ve konuşmak üzere ağzını açtı.

Yüksek, manik bir kıkırtı onu durdurdu. Paran dizginlere var gücüyle asıldı. Atı kişneyerek şahlandı. Hava âdeta yarıldı ve üzerlerine soğuk bir rüzgâr esti. Yüzbaşı kılıcını havaya kaldırıp küfretti. At bu sefer acıyla tekrar kişnedi ve kemikleri toza dönmüşçesine olduğu yere yığıldı. Toprak onu karşılamak için yükselirken kılıcı elinden uçan Paran yere serildi. Taşlarla ve gazyağıyla dolu bir çuval gibi bir ses çıkararak düşen at genç adamın bacaklarının üstüne yuvarlandı.

Toc'un kirişi tınladı ve bir ok sert bir şeye çarpıp parçalandı.

Paran yan dönüp yukarı baktı.

Sırma adlı kukla yedi metre ilerideki boşlukta asılı durmaktaydı. Yüzbaşı bakarken onu vuran ikinci ok da kırıldı.

Tekrar gülen Sırma delice bakışlarını Toc'a çevirdi. Bir el hareketi yaptı.

Haykıran Paran dönüp baktığında Toc'un atından fırladığını gördü. Pençe havada takla attı. Önündeki boşlukta zikzaklı bir yırtık açıldı. Paran çaresiz bir dehşetle ikinci kez haykırırken Genç Toc o yırtığa girdi ve çalkantılı sislerin içinde gözden kay-

boldu. Yırtık bir şaklamayla kapandığında Paran'ın yol arkadaşı ortalarda yoktu.

Sırma yavaşça yere indi. Duraklayıp yırtık pırtık giysilerini düzeltti, sonra da Paran'ın üstüne yürüdü.

"Seninle karşılaşacağımı tahmin etmiştim," deyip kıs kıs güldü. "İntikam baldan tatlı, ha, Yüzbaşı? Ölümün uzun, ağır ve çok ama çok acı verici olacak. Seni bu hâlde görmenin bana verdiği hazzı hayal et!"

Paran bacaklarını kullanarak kendini itti. Atın leşinin geriye yuvarlanmasıyla serbest kaldı. Alelacele ayağa kalktı, kılıcına doğru atladı, yerde takla atarken onu kaptı ve tekrar ayakları üstüne bastı.

Sırma onu bariz bir keyifle seyretti ve tekrar yaklaşmaya başladı. "O silah bana işlemez, Yüzbaşı. Beni kesmez bile. O yüzden," diye konuştu kukla, "feryat etmeye başlayabilirsin."

İçini bir ümitsizlik kaplayan Paran silahı havaya kaldırdı.

Sırma durdu ve başını yan yatırdı. Hızla kuzeye doğru döndü.

"Olamaz!" diye hırıldadı.

Artık Paran da onun duyduğunu duyabiliyordu: Tazı ulumaları.

Tez Ben kulübede pusuyu hayretler içerisinde seyretmişti. Paran ne yapıyordu? Yırtıkyelken neredeydi? "Hood'un Yolu aşkına," diye öfkeyle fısıldadı, "görüşmeyeli amma çok şey değişmiş!" Her halükârda olaylar onun yüzbaşıya refakat eden tek gözlü adamın kaybını engelleyemeyeceği kadar hızlı gelişmişti.

Gözleri ansızın açıldı ve kumaş parçasını kaptı. "Üzgün," diye tısladı. "Üzgün! Duy beni, kadın! Seni tanıyorum. Kim olduğunu biliyorum. Kotilyon, Suikastçıların Hamisi Urgan, sana sesleniyorum!"

Zihnine bir varlığın girdiğini hissetti ve bunu bir erkek sesi izledi. "Aferin, Tez Ben."

"Sana bir mesajım var, Urgan," dedi sihirbaz. "Gölgetahı için." Başında artan bir gerginlik hissetti. "Bir anlaşmaya varıldı. Lordunun Tazıları intikam açlığı çekiyorlar. Şu an her şeyi anlatacak

vaktim yok – işin o kısmını Gölgetaht'a bırak. Sana Gölgetaht'ın aradığı kişinin konumunu aktarmak üzereyim."

Urgan'ın sesinde küçümseyici bir keyif işitti. "Bağlantıyı ben sağlayacağım, doğru mu? Böylece bu işten sağ çıkacaksın. Seni tebrik ederim, Tez Ben. Çok az fâni, lordumun ihanete eğiliminden sakınmayı becermiştir. Görünüşe bakılırsa onu zekânla alt ettin. Pekâlâ, bana o konumu aktar. Gölgetaht derhal öğrenecek."

Tez Ben kuklanın Rhivi Ovası'ndaki tam konumunu verdi. Tek umudu Tazıların zamanında yetişmesiydi. Paran'a soracak pek çok sorusu vardı ve yüzbaşının yanlarına canlı varması arzusundaydı. Yine de öyle bir ihtimalin düşük olduğunu itiraf etmeliydi.

Sihirbazın artık tek yapması gereken Sırma'nın kaçışını engellemekti. Tez Ben tekrar gülümsedi. İşte bu, iple çektiği bir şeydi.

Onos T'oolan şafaktan beri dikilitaşın başında çömeliyordu. Aradan geçen saatlerde Lorn kendi içinde savaşarak yakındaki tepelerde gezmişti. Yaptıklarının yanlış olduğunu, sonuçların sıradan bir imparatorluğun eften püften çabalarından çok daha öteye geçeceğini artık kesinkes biliyordu.

T'lan Imasslar kendi amaçları doğrultusunda milenyumlar çerçevesinde faaliyet gösterirlerdi. Lakin ebedi savaşları artık Lorn'un da ebedi savaşı hâline gelmişti. Laseen'in imparatorluğu İlk İmparatorluk'un bir gölgesiydi. Aradaki fark Imassların başka türlere karşı soykırım yapmalarıydı. Malazanlar ise kendi türlerini öldürüyorlardı. Imassların karanlık çağından beri insanoğlu hiç yükselmemiş, tam tersine düştükçe düşmüştü.

Güneş yukarıda asılı duruyordu. Lorn'un Tool'a en son bakmasının üzerinden bir saat geçmişti. Savaşçı bir santim bile kıpırdamamıştı. Dikilitaştan daha şimdiden yarım kilometre uzaklaşmış olan Lorn bir tepeye daha tırmandı. Batıdaki Azur Gölü'nü uzaktan da olsa görmeyi umuyordu.

Tepenin zirvesine çıktığı zaman on metreden yakın mesafedeki dört atlı yolcuyla burun buruna geldi. Kimin daha çok şa-

şırdığını kestirmek güçtü ama önce Muavin harekete geçti. Arayı kapatmak için ileri fırlarken kılıcı kınından kayarak çıktı.

Gruptan ikisi –bir oğlan ve kısa boylu, şişman bir adam– esasen silahsızdı. Onlar ile biri daha –artık bir düello meçini kınından çıkarmakta olan, cafcaflı giyinmiş bir adam– katırlara biniyordu. Fakat Lorn'un dikkatini asıl sonuncusu çekiyordu. Bir atın sırtındaki tepeden tırnağa zırhlı adam onun hücumuna tepki veren ilk kişi oldu. Adam böğürerek atını mahmuzladı ve ötekilerin yanından geçerken piç kılıcını kınından çıkardı.

Şişman adam bir kovan açmaya çalışıp da beceremeyince Lorn gülümsedi. Otataral kılıcı kısa bir süreliğine buhar çıkardıktan sonra kılıçtan etrafa soğuk bir hava akımı yayıldı. Gözleri kocaman açılan şişman adam eyerinde yalpaladı ve hemen sonra katırın kıçından yuvarlanıp tozun toprağın arasına sertçe düştü. Kendi bineğinden aşağı atlayan oğlan, şişman adama yardım etmek ile kemerindeki hançeri çekmek arasında kararsız kalıp durakladı. Zırhlı adam yanından hızla geçerken bir karara vardı ve şişman adamın düştüğü yere koştu. Meçli olan da aşağı inmişti ve savaşçının peşinden koşuyordu.

Lorn tüm bunları göz açıp kapayana kadar saptadı. Derken savaşçı onun yanına vardı ve piç kılıcını tek eliyle kadının kafasına doğru salladı.

Muavin hamleyi karşılamakla uğraşmadı. Öyle yapmaktansa kendini atın önüne attı ve adama solundan, kılıç tutan kolunun aksi yönünden yaklaştı. At şaha kalktı. Lorn hayvanın yanından geçerken kılıcını adamın levha zırhının hemen üzerinden rakibinin uyluğu boyunca savurdu. Otataral kenar zincir halkalarını, deriyi ve eti aynı kolaylıkla yardı.

Savaşçı homurdanarak zırhlı ellerinden birini kanlar fışkıran yarasına kapattığı sırada atı onu eyerden attı.

Adama daha fazla aldırış etmeyen Lorn bu sefer düellocuya girişerek rakibinin ince kılıcını bir darbeyle yana itmeye ve onu Otataral yalımın keskin kenarı karşısında savunmasız bırakmaya çalıştı. Fakat becerikli çıkan adam meçini ustaca sakındı. Lorn kılıcının aşağıdan yukarıya bir kesme hamlesine hazırlık niteliğindeki ivmesini yavaşlatamadan dengesini kaybetti. Düellocu işte o anda meçini dümdüz uzattı.

İleri devinimiyle kendini yalımın ucuna atan Lorn küfretti. Sivri uç hauberkinin halkalarını delerek sol omzuna girdi. Lorn'un kolundan aşağı ateş gibi bir acı yayıldı. Yarasına sinirlenen kadın kılıcını adamın kafasına doğru vahşice savurdu. Yalımın yassı tarafı rakibinin alnının tam ortasına çarptı ve adam bir bez bebek gibi yere serildi.

Lorn bacağından fışkıran kanı durdurmak için hâlâ çabalayan savaşçıya kısaca göz attı, ardından son iki adama doğru döndü. Oğlan yerde baygın yatan şişman adamın önünde duruyordu. Yüzü solgun olmasına rağmen sol elinde ince yalımlı bir hançer, sağdaysa iri bir bıçak tutuyordu ve ona sert gözlerle bakıyordu.

Gecikmeli de olsa Lorn'un aklından bu adamlara saldırması gerekmediği düşüncesi geçti. Üstüne fedai kıyafeti giymişti ve T'lan Imass görünürde bile değildi. Belki sözlerle de aynı sonuca ulaşabilirdi. Hem zaten eskiden beri kan dökmeyi sevmezdi. Eh, artık çok geçti. Yavaşça ilerledi.

"Kimseye zarar vermek gibi bir niyetimiz yok," dedi oğlan Daruca konuşarak. "Bizi rahat bırak."

Lorn tereddüde kapıldı. Öneri onu şaşırtmıştı. Neden olmasındı? Dik durdu. "Anlaştık," diye aynı dilde karşılık verdi. "Dostlarına pansuman yap ve buradan uzaklaşın."

"Darujhistan'a geri döneceğiz," dedi oğlan, onun kadar şaşkın görünerek. "Burada kamp kurup toparlanacağız ve sabahleyin çekip gideceğiz."

Muavin geri çekildi. "Öyle yaparsanız canlı kalırsınız. Yok eğer başka bir şeye kalkışırsanız hepinizi öldürürüm. Anlaşıldı mı?"

Oğlan kafa salladı.

Lorn oradan ayrılıp kuzeye yöneldi. Bir müddet o tarafa gidecek, sonra doğudan dolaşarak Tool'un bulunduğu yere geri dönecekti. Bu adamları tepelere neyin getirdiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama sebebin kendisiyle ve hatta höyükle bir ilgisi olduğunu sanmıyordu. Tepeyle arasındaki mesafeyi artırırken oğlanın savaşçıya doğru koştuğunu gördü. Her halükârda bu grupta endişelenmesini gerektirecek fazla bir şey kalmadığı neticesine vardı. Düellocu ölmemişti ama şiddetli bir baş ağrısıyla ayılacaktı. Savaşçının durumu ise belirsizdi; Lorn adamdan epey

kan aktığını görmüştü. Şişman adam boynunu kırmış olabilirdi. Zaten bir büyücü olarak Muavin'in civarındayken zararsızdı. Böylece geriye bir tek oğlan kalıyordu ve Lorn'un bir oğlandan korkması için ne gibi bir sebep olabilirdi ki?

Muavin adımlarını açtı.

Tez Ben'den gelen şaşırtıcı iletişimin ardından Üzgün hiç vakit kaybetmeksizin Gölgetaht'la irtibata geçmişti. Gölgeler Lordu kısa bir süreliğine köpürmüştü ve Urgan'ı Ben Adeaphon Delat'ın bir zamanlar bir Gölge Baş Rahibi olduğu yönünde bilgilendirdikten sonra Üzgün kendini Gölgetaht'ın öfkesini paylaşırken bulmuştu. Adam üçkâğıtlarının bedelini ödeyecekti.

Gölgetaht dediği gibi Tazılarını hazırda bekletmişti ve Üzgün yaratıkların daha şimdiden ava çıktıklarından emindi.

Kovanında yaptığı yolculuğa devam ettiğinde giderek artan bir dirençle, doğuya doğru attığı her adımda üstüne binen tuhaf bir basınçla karşılaştı. Sonunda pes edip Gadrobi Tepelerine çıktı. Vakit öğleydi ve Sikke Taşıyan'ın grubu bir kilometre ilerideydi. Üzgün arayı hızla kapatarak aralarındaki mesafeyi yüz metreye indirdi ve yürürken etrafını gölgelerle sardı – fakat öyle yapmakta bile zorlandı. Bu tek bir anlama gelebilirdi: Yakınlarda bir T'lan Imass vardı.

Sikke Taşıyan atını neye ve kime sürüyordu? Üzgün yanlış bir hesap mı yapmıştı? Bunlar Malazan İmparatorluğu'nun ajanları mıydı? Bu ihtimal Oponn'un nüfuzuna aykırıydı ama genç kız başka bir sonuca varmakta zorlandı.

İlginç bir gün geçireceğine karar verdi.

Grup elli metre ileride bir yamacı tırmanıyordu. Zirveye vardıklarında kısa süre kızın görüş alanından çıktılar. Adımlarını hızlandıran Üzgün zirvede dövüş sesleri işitti. O dövüş sırasında da Otataral açığa çıktı.

Kızın içini ani bir hiddet kapladı. Otataral'la bağlantılı bir anısı vardı – hem de çok şahsi bir anısı. İhtiyatla doruğun kenarında bir gözlem noktası aradı.

Kapışma kısa sürdü ve Sikke Taşıyan'ın grubu perişan oldu. Öyle ki sonunda bir tek Sikke Taşıyan ayakta kaldı. Oğlanın kar-

şısında o Otataral kılıcı kullanan uzun boylu, kıvrak bir kadın vardı.

Üzgün, Muavin Lorn'u hemen tanıdı. Kadın hiç şüphesiz sevgili İmparatoriçesi adına göreve çıkmıştı. O göreve dahil olan T'lan Imass hâlâ görünürde değilse bile yakınlardaydı. Üzgün ikilinin arasında geçen diyaloğu dinledi. Eğer oğlanın grubu İmparatorluk ajanları değilse, belki Darujhistan'daki efendileri Imass'ın bölgedeki varlığını sezmiş ve onları tahkikata göndermişti.

Üzgün, Muavin'in görevinin doğasını daha sonra keşfedecekti. Lakin şimdi Sikke Taşıyan'ı öldürme vaktiydi. Üstelik Imass'ın yakınlığı başarıyı kesinleştiriyordu. Oponn'un güçleri bile bir Tellann Kovanı'nın nüfuzuna baskın gelemezdi. Oğlanı öldürmek kolay olacaktı. Üzgün bekledi, sonra Muavin Lorn'un oradan ayrılıp kuzeye yollanması üzerine gülümsedi.

Oponn'un Sikkesi'ni dakikalar içerisinde elinde geçecekti. Ve bugün belki bir tanrı can verecekti.

Lorn yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz Crokus savaşçının yanına koştu. Üzgün yavaşça doğruldu ve ellerinde garotuyla sessizce ilerledi.

Tazılar tekrar uludular. Hevesli bağrışları dört bir yandan geliyordu. Sırma kararsızca çömeldi. Derken yüzbaşıya doğru döndü. "Ölmek için biraz daha beklemen gerekecek, Yüzbaşı. İşleri aceleye getirmeye hiç niyetim yok. Hayır, sonunun tadını çıkarmak istiyorum."

Kısmet'i terli ellerinde tutan Paran omuz silkti. Bunları duymayı pek umursamadığını şaşırarak fark etti. Eğer Tazılar geldiklerinde Sırma'yı bulamazlarsa, öfkelerini muhtemelen ondan çıkarırlardı ve sonu gene aynı olurdu. "Fırsatı kaçırdığına hayıflanacaksın, Sırma. Bu kılıcın sihri sana etki etse de etmese de seni kırıp yakacak odun hâline getirmeyi iple çekiyordum. Sihrin nefretimle boy ölçüşebilir mi? Öğrenmesi hoş olurdu."

"Ah, şu ani cesarete de bak! Sen nefretten ne anlarsın, Yüzbaşı? Geri geldiğimde sana nefretin neler başarabileceğini bir güzel göstereceğim." Tahta figür bir el hareketi yaptı ve dört metre ile-

rideki boşlukta başka bir yırtık açıldı. Bu seferkinden pis kokular yayılmaktaydı. "İnatçı itler," diye homurdandı kukla. "Sonra görüşürüz, Yüzbaşı," deyip yırtığa doğru seğirtti.

Kulübedeki Tez Ben acımasızca sırıttı. Sağ eliyle hançeri topraktan çekip çıkardı ve çubukları birbirine bağlayan gergin misinayı akıcı bir hareketle kesti.

"Güle güle, Sırma," diye fısıldadı.

Kukla yüzükoyun kapaklanınca Paran şaştı kaldı. Sırma hemen sonra feryadı bastı.

Yüzbaşının gözleri kısıldı. "Anlaşılan biri iplerini kesmiş, Sırma," dedi.

Tazılar iyice yaklaşmışlardı. Saniyeler sonra oraya varacaklardı.

"Canın, Yüzbaşı!" diye haykırdı Sırma. "Beni kovana atarsan canını bağışlarım. Yemin ediyorum!"

Kılıcına yaslanan Paran cevap vermedi.

"Oponn'un piyonu," diye hırıldadı kukla. "Elimden gelse suratına tükürürdüm. Ruhuna tükürürdüm!"

Yer sarsıldı ve birdenbire Paran'ın etrafından dolaşan devasa şekiller hareketsiz kuklayı kuşattı. Paran, Dişli'yi –yaraladığı Tazı'yı– tanıdı. Ellerindeki kılıcın kollarına kadar ulaşan hevesli bir titreşimle o meydan okumaya yanıt verdiğini hissetti. Dişli geçip giderken başını ondan tarafa çevirdi ve Paran yaratığın gözlerinde bir vaat gördü. Yüzbaşı gülümsedi. *Oponn'u açığa çıkarsa çıkarsa yaklaşan dövüş çıkarır.*

Sırma son bir kez haykırdı, sonra Tazılar üstüne çullandılar.

Tepe boyunca iri bir gölge geçti. Paran yukarı baktığında bir Koca Kuzgun'un üzerlerinde süzüldüğünü gördü. Kuş açlıkla gakladı. "Şansına küs," dedi Paran hayvana. "Kalıntılarının iştah açıcı olacağını sanmam."

Tazılardan üçü Sırma'dan geriye kalan tahta parçaları için aralarında kavgaya tutuştu. Dişli'nin öncülüğündeki diğer dördü bu sefer Paran'a doğru döndü.

Yüzbaşı kılıcını kaldırdı ve dizlerini kırarak bir dövüş duruşu takındı. "Gelin bakalım. Benim üzerimden beni kullanan tanrıya

saldırın. Bir kerecik olsun, maşa İkizlerin ellerinde dönsün. Gelin bakalım, Tazılar. Bu toprağı kanla yıkayalım."

Yaratıklar ortasında Dişli'nin olduğu bir yarım halka şeklinde açıldılar.

Paran'ın tebessümü genişledi. *Gel bana, Dişli. Kullanılmaktan bıktım usandım ve ölüm artık o kadar korkutucu görünmüyor. Artık ne olacaksa olsun.*

Yüzbaşı gökten dev bir el inmiş ve onu toprağa batırmaya çalışıyormuş gibi ağır bir baskı hissetti. Tazılar irkildiler. Nefes alamayan, görüş alanının kenarlarını ani bir karanlık kaplayan Paran sendeledi. Altındaki zemin gacırdadı, ovanın sararmış otları dümdüz oldu. Derken baskı kalktı ve genç adamın ciğerleri soğumuş havayla doldu. Bir varlık sezinleyen yüzbaşı hızla döndü.

"Kenara çekil," dedi uzun boylu, siyah tenli, beyaz saçlı bir adam. Paran'ı itip geçerek Tazıların karşısına dikildi. Paran neredeyse kılıcını elinden düşürecekti. Bir Tiste Andii?

Adamın sırtında koskoca bir çift elli kılıç asılıydı. Tazıların önünde dururken silahına davranmadı. Artık yaratıkların yedisi de ikilinin karşısına dizilmişti ama huzursuzca kıpırdanıyorlar, yeni geleni temkinli gözlerle süzüyorlardı.

Tiste Andii başını çevirip Paran'a göz attı. "Tanrıların dikkatini çekmek için her ne yaptıysan akılsızlık etmişsin," dedi Malazca konuşarak.

"Anlaşılan dersimi hiç almıyorum," karşılığını verdi Paran.

Tiste Andii gülümsedi. "Öyleyse birbirimize çok benziyoruz, fâni."

Fâni mi?

Tazılar hırıldayarak ve havayı ısırarak ileri geri geziniyorlardı. Tiste Andii onları bir müddet seyretti, sonra tekrar konuştu. "Bu kadar burnunuzu soktuğunuz yeter. Seni görüyorum, Rood," dedi Tazılardan birine. Hırpani görünümlü, sarı gözlü yaratığın kahverengi postu yara izleriyle kaplıydı. "Türdeşlerini de al git. Gölgetahı'a müdahalesine müsamaha göstermeyeceğimi söyleyin. Malaz'la savaşım beni ilgilendirir. Darujhistan'dan uzak dursun."

Tazılardan bir tek Rood hırlamıyor, ışık saçan gözlerini Tiste Andii'ninkilere dikmiş bekliyordu.

"İkazımı duydun, Rood."

Paran adamın başını yan yatırmasını seyretti. Tiste Andii dikkatini yavaşça yüzbaşıya geri çevirdi. "Dişli ölmeni istiyor."

"Merhamet göstermemin bedeli."

Tiste Andii bir kaşını kaldırdı.

Paran omuz silkti. "Taşıdığı yara izini görüyor musun?"

"Hata etmişsin, fâni. Başladığın işi bitirmelisin."

"Gelecek sefere. Şimdi ne olacak?"

"Şimdilik, fâni, beni öldürme düşüncesini seni öldürme düşüncesinden daha makbul buluyorlar."

"Peki başarı şansları ne?"

"Cevap ne kadar uzun süredir tereddüt ettiklerinden belli, öyle değil mi, fâni?"

Tazılar, Paran'ın hayal edebileceğinden daha hızlı saldırdılar. Diğer adamın etrafı bir anda hareketlenince genç subayın kalbi tekledi. Geri çekildiği sırada sanki gözlerinin arkasında görünmez bir karanlığın yumruğu patladı. Devasa zincirlerin şıngırtısını, kocaman tahta tekerlerin gıcırtısını duydu. Sendeletici acı karşısında gözlerini sımsıkı yumdu. Onları açılmaya zorladığında da dövüşün çoktan bitmiş olduğunu gördü. Tiste Andii'nin kılıcı ellerindeydi ve silahın simsiyah yalımı kanla kaplıydı. O kan kaynayarak çabucak küle döndü. Tazılardan ikisi iki yanında hareketsiz yatıyordu. Başıboş bir rüzgâr of çekmeye benzer soğuk bir nefesle bu sahneye üfleyerek otları hışırdattı.

Paran'ın gördüğü kadarıyla yaratıklardan birinin neredeyse kafası uçmuştu. Diğerininse geniş göğsü boydan boya yarılmıştı. Aldığı yara ölümcül görünmese de Tazı'nın biri mavi diğeri sarı gözleri cansızca göğe bakmaktaydı.

Rood cıyakladı ve diğerleri geri çekildi.

Paran ağzında kan tadı aldı. Tükürdü ve elini kaldırdığında kulaklarından kan sızdığını keşfetti. Başındaki ağrı geçiyordu. Dönüp bakınca Tiste Andii'nin kafasını kendisine doğru çevirdiğini fark etti. Adamın gözlerinde ölüm gören Paran geri çekildi ve kılıcını kısmen kaldırdı. Bunun için gereken çaba bile bütün kuvvetini tüketti. Tiste Andii'nin başını iki yana sallamasını hiçbir şey anlamadan seyretti. "Bir an sandım ki... Hayır, artık hiçbir şey görmüyorum..."

Paran yakıcı gözyaşlarıyla dolmuş gözlerini kırpıştırdı, sonra da yanaklarını sildi. O yaşların kollarında pembe lekeler bıraktığını görünce şaşırdı. "Az önce iki Gölge Tazısı öldürdün."

"Diğerleri geri çekildiler."

"Kimsin sen?"

Tiste Andii yanıt vermedi. Dikkati bir kez daha Tazılara yönelmişti.

Tazıların arkasındaki boşlukta bir gölge bulutu toplanıyor, ortası derinleşip yoğunlaşıyordu. Az sonra bulut dağıldı ve yerinde ellerini yenlerine somuş, siyah, örtülü, kesif bir figür belirdi. Kukuletanın altında her nasıl bir surat varsa gölgelerin hâkimiyetindeydi.

Tiste Andii kılıcının ucunu yere indirdi. "Uyarıldılar, Gölgetaht. Bir şeyin açıkça anlaşılmasını istiyorum. Burada belki benimle boy ölçüşebilirsin – özellikle de Urgan'ın yakınlardaysa. Ama sana söz veririm ki kavgamız kanlı geçer ve intikamımı alacaklar çıkar. Varlığın, Gölgetaht, huzursuz bir hâl alır. Bak, henüz tepem atmadı. Âleminin nüfuzunu gelişmelerden çek, ben de konuyu kapatayım."

"Ben müdahil değilim," dedi Gölgetaht usulca. "Tazılarım aradığım düşmanı buldular. Av sona erdi." Tanrı başını çevirip iki ölü yaratığı gözlemledi. "Doan ve Ganrod için her şey temelli bitti," Kafasını kaldırdı. "Onlara kurtuluş yok mu?"

"Yok. İntikam arayacaklara da."

Tanrının yüzündeki kukuletalı karanlıktan bir iç çekiş geldi. "Ah, neyse. Dediğim gibi, ben müdahil değilim. Lakin Urgan için durum farklı."

"Onu geri çağır," diye buyurdu Tiste Andii. "Hemen."

"Fazlasıyla darılacak, Anomander Rake. Planları Darujhistan'ın çok ötesine geçerek Malazan tahtına kadar uzanıyor."

Anomander Rake... Paran, Ejderhalar Destesi'yle fal baktıktan sonra Yırtıkyelken'in vardığı sonucu anımsadı. *Karanlık Üst Hanesi Şövalyesi, Karanlık'ın Oğlu, siyah kılıca ve onun ölümcül zincirlerine sahip lord, Ay Tohumu'nun hükümdarı. Yırtıkyelken öyle düşünüyordu. Bunun olacağını bildi. Tam da bu anı, Gölge ile Karanlık arasındaki çatışmayı, akacak kanı...*

"Ben kendi savaşlarımı kendim veririm," diye homurdandı

Rake. "Ve Gölge'nin bir hizmetkârı yerine Malazan tahtında oturan Laseen'le uğraşmayı yeğlerim. Onu geri çağır."

"Son bir husus," dedi Gölgetaht, ağzından bir kıkırtı kaçarak. "Urgan'ın sana karşı yürütebileceği faaliyetlerden sorumlu değilim."

Rake'in ses tonuna bir tebessüm karıştı. "Onu akıllıca bir yol izlemeye ikna et, Gölgetaht. Oyunlarınıza ayıracak sabrım yok. Senden, Tazılarından yahut Urgan'dan biriniz dahi beni zorlarsanız ayrım gözetmem. Gölge Âlemi'ne taarruz ederim. İstediğin kadar beni durdurmayı deneyebilirsin."

"Sende de incelikten eser yok," diyen tanrı iç çekti. "Pekâlâ." Duraksadı ve etrafındaki gölgeler girdap gibi döndü. "Urgan geri çağrıldı. Deyim yerindeyse zorla tutulup getirildi. Malazan İmparatorluğu al senin olsun. Oponn da," diye ekledi Gölgetaht.

"Oponn mu?" Rake başını yavaşça çevirdi ve yüzbaşı yeniden o gözlerin koyu, soğuk mavisiyle karşı karşıya kaldı. Morali allak bullak oldu. Tiste Andii'nin bakışları kılıcına indi, sonra bir kez daha Gölgetaht'a çevrildi. "Çek git," dedi Rake. "Konu kapandı."

Gölgetaht başını hafifçe eğdi. "Şimdilik." Tanrı ellerini kaldırdı ve etrafına gölgeler toplandı. Sağ kalan Tazılar ölü türdeşlerini yattıkları yerde bırakıp ona yaklaştılar. Gölgeler yoğunlaşıp kesifleşerek içlerindekileri tamamen gizledi. Dağıldıklarında lord ile Tazıları gitmişti.

Paran kendisine doğru dönen Tiste Andii'yi süzdü. Bir süre sonra omuz silkti.

Rake'in kaşları kalktı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu. "Yorumlarının kapsamı bu mu? Doğrudan Oponn'la mı konuşuyorum? Daha evvelden bir varlık sezer gibi oldum ama daha dikkatli baktığımda... bir şey hissetmedim." Rake kılıcını oynatarak ucunu hafifçe kaldırdı. "İçeride mi saklanıyorsun, Oponn?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," karşılığını verdi Paran. "Sanırım Oponn hayatımı kurtardı – daha doğrusu beni yaşama döndürdü. Nedenine dair en ufak bir fikrim yok ama bana Oponn'un maşası hâline geldiğim söylendi."

"Darujhistan'a mı gidiyorsun?"

Paran kafa salladı.

"Yaklaşabilir miyim?" diye sordu Rake, kılıcını kınına sokarak.

"Neden olmasın?"

Tiste Andii geniş adımlarla yanına gelip bir elini yüzbaşının göğsüne koydu. Paran tekinsiz bir şey hissetmedi. Rake geri çekildi. "Oponn geçmişte içine girmiş olabilir ama görünüşe bakılırsa İkizler alelacele gitmişler. İzlerini görüyorum ama şu an seni hiçbir tanrı kontrol etmiyor, fâni." Tereddüt etti. "Sana uyguladıkları muamele... kabaymış. Caladan Brood burada olsaydı onu iyileştirebilirdi... Artık Oponn'un maşası değilsin." Tiste Andii'nin gözleri mavi kalsa da açılarak göğün rengine büründü. "Ama kılıcın öyle."

Yakından bir gaklama geldi ve dönüp baktıklarında Tazılardan birinin leşine konmuş bir Koca Kuzgun gördüler. Kuş bir gözü gagasıyla tutup çıkardı ve mideye indirdi. Paran mide bulantısına karşı koydu. Dev, hırpani kuş seke seke üzerlerine geldi.

"Korkarım ki bu adamın kılıcı, Efendi," dedi kuzgun, "Oponn'un yegâne maşası değil."

Paran başını iki yana salladı. Onu şaşırtan tek şey artık hiçbir şeye şaşırmadığının farkına varmaktı. Kılıcını kınına soktu.

"Konuş, Kocakarı," diye buyurdu Rake.

Kuzgun başını Paran'a doğru yan yatırdı. "Burada mı, Efendi?"

Rake kaşlarını çattı. "Belki değil." Tekrar yüzbaşıya baktı. "Şansın dönünceye kadar o silaha sahip çık. Bu olduğunda da hayatta kalırsan onu kır veya en büyük düşmanına ver." Yüzünden bir sırıtış geçti. "Anlaşılan şansın şimdiye dek yaver gitmiş."

Paran tereddüt etti. "Gitmekte serbest miyim?"

Lord Anomander Rake kafa salladı.

Yüzbaşı etrafa bakındı, sonra da sağ kalan atları bulmak üzere oradan ayrıldı.

Yaşadıklarının şoku dakikalar sonra ortaya çıkınca Paran dizlerinin üstüne yığıldı. Toc gitmişti. Ovalarda yaptığı amansızca, akılsızca takipte adamı peşinden sürüklemişti. Görmeyen gözlerle yukarı baktı. Sırma'yı düşmanı bellemişti. Lorn'un ölümünü nihai amacı ilan etmişti. Sanki bu iki şey çektiği ıstıraba merhem olacak, uğradığı kaybın acısını dindirecekti. *Fakat asıl iblis içimde.*

Oponn ona zalim davranmıştı... Rake ne demek istemişti? *Kapıldığım düşüncelerden hiç bana ait olan biri var mı? Şu hâlime bak – yaptığım her hareket suçlayacak birini, hep başka birini bulmaya yönelik çaresizce bir arayıştan ibaret. Bir tanrının maşası olmayı bahane ederek düşünmemeye, yalnızca tepki vermeye mazeret buldum. Ve bundan dolayı başkaları canından oldu.*

Rake ayrıca başladığı işi bitirmesini söylemişti. Paran'ın kendi iblisleriyle daha sonra cebelleşmesi gerekecekti. Artık ok yaydan çıkmıştı. Fakat planlarının bir tek kendi canını yakacağını düşünmekle hata etmişti. Lorn'un kanını kirli ellerine eklemek onu amacına ulaştırmazdı.

Paran doğruldu, sağ kalan atların dizginlerini topladı. Hayvanları dövüşün yaşandığı yere geri götürdü. Tiste Andii ortadan kaybolmuştu ama Tazılar sarı otların üstündeki hareketsiz koyu tümsekler olarak geride kalmışlardı. Paran dizginleri bırakıp birine yaklaştı. Yaratığın göğsündeki kesikten hâlâ kan sızıyordu. Çömelen Paran uzanıp parmaklarını hayvanın postunda gezdirdi. *Öldürme arzusunun başına ne işler açtığını görüyor musun? Hood'un Nefesi aşkına, ne de güzel bir yaratıktın.* Parmak uçları kana sürttü. Temas üzerine irkilse de artık çok geçti. Bir şey kolundan yukarı yayılarak içini kapladı. Gerilen zincir şakırtılarıyla dolu bir karanlığa düştü.

Paran kendini yürürken buldu. Yalnız da değildi. Alacakaranlıkta her biri uzun demir zincirlere bağlı, muazzam bir ağırlığı çekercesine öne eğilmiş figürlerle çepeçevre sarılıydı. Ayaklarının altındaki toprak çorak ve cansızdı. Yukarıda karanlıktan başka bir şey yoktu. Zincirlerin kesintisiz gıcırtısı altında, çizmelerinin tabanlarından hissedebildiği daha ağır bir ses mevcuttu. Orada zincire vurulmamış tek kişi olan Paran sesin geldiği tarafa doğru geri gitti. Yürürken zincirli figürlerin arasından geçti. Bunların pek çoğu insan değildi. Az sonra kocaman, eğik bir şekil belirdi. Karşısındaki şey akıl almaz derecede büyük bir yük arabasıydı. Tahta tekerleklerinin boyu yetişkin bir insandan daha uzun olan arabanın ne taşıdığını keşfetmeye yönelik doyumsuz bir arzunun güdümündeki genç adam taşıta yaklaştı.

Göğsüne çarpan bir zincirle ayakları yerden kesildi. Tam yukarısından kulakları delen bir uluma geldi. Bir pençe sol kolunu

delerek onu yere mıhladı. Sırtında bir zincir gezindi. Soğuk, ıslak bir burun ve sipsivri dişler çenesinin altına girerken debelendi. Bir ağız açıldı, boynunu kıstırdı, sonra da sıktı.

Paran hiç kıpırdamadan yatarak o ağzın ölümcül kapanışını bekledi. Öyle olacağına ağzın sahibi geri çekildi. Paran kendini Tazı'nın biri mavi diğeri kahverengi gözlerine bakarken buldu. Hayvanın boynuna devasa bir demir tasma takılıydı. Tazı ileri atıldı. Paran'ın altındaki zincir şaklayarak onu havaya fırlattı. Arabanın yana doğru gıcırdadığını duymaktan ziyade hisseden genç subay, o tahta tekerleklerden birinin önüne serildi.

Bir el onu pelerininin yakasından tutup kenara çekti. Yüzbaşı telaşla ayağa kalktı.

Yanında bir ses konuştu. "Tazıların insafına nail olan ve burada zincirsiz gezen biri konuşmaya değer biridir. Benimle yürü."

Çehresi bir kukuletanın gölgelerinde gizli olan iriyarı yabancı paçavralar giymişti. Paran'ı bıraktıktan sonra zincire asılmaya devam etti. "Bu hapishane," dedi, "daha önce hiç bu kadar sınanmamıştı." Tazıların hummalı kaçma çabaları yüzünden araba tekrar yalpalayınca ağzından bir tıslama çıktı. "Bu gidişle devrilecek."

"Devrilirse ne olur?"

Surat kısa bir süreliğine ona doğru döndü ve Paran karanlıkta dişlerin parıltısını gördü. "Çekmesi zorlaşır."

"Neredeyiz?"

"Kılıçtaki Kovan'da. Dragnipur senin de canını almadı mı?"

"Eğer alsaydı ben de zincire vurulmaz mıydım?"

"Doğru söylüyorsun. Öyleyse burada ne işin var?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Paran. "Tazıların Rake'in kılıcıyla öldürüldüklerini gördüm. Sonra birinin kanına dokundum."

"Bu da şaşkınlıklarını açıklıyor. Seni kendilerinden biri sandılar... en azından ilk başta. O Tazı'nın meydan okumasına boyun eğerek akıllıca davrandın."

"Herhalde 'kıpırdayamayacak kadar korkarak' demek istiyorsun."

Yabancı güldü. "Öyle olsun."

"Adın ne?"

"Adların bir anlamı yok. Rake beni öldürdü. Uzun zaman önce. Bu kadarı yeter."

Paran sustu. *Ebediyen burada zincirli. Hiç durmadan çekiyor. Ben de kalkmış adını soruyorum. Ne kadar özür dilesem az.*

Araba şiddetle sarsıldı, tekerleklerinin altından toprak kalktı. Figürlerden bazıları feryat figan yerlere düştü. Tazılar öfkeyle uludu.

"Gethol'un Nefesi aşkına," dedi yabancı. "Hiç vazgeçmeyecekler mi?"

"Vazgeçeceklerini sanmam," dedi Paran. "Bu zincirler koparılabilir mi?"

"Hayır. En azından şimdiye kadar hiçbirimiz beceremedik. Üstelik aramızda ejderhalar bile var. Ama şu Tazılar..." İç geçirdi. "Hayret verici ama gelişlerinin bozduğu huzur daha şimdiden burnumda tütüyor."

"Belki yardımcı olabilirim."

Yabancı bir kahkaha attı. "Buyur dene."

Paran oradan ayrılıp Tazılara doğru yürüdü. Kafasında bir plan yoktu. *Ama zincirsiz bir tek ben varım.* Bu düşünceyle durup gülümsedi. *Zincirsizim. Hiç kimsenin maşası değilim.* Düşünüp taşınarak yoluna devam etti. Bin bir güçlükle adım adım ilerleyen, bazıları suskunken bazıları delice homurdanan figürlerin yanından geçti. Hiçbiri başını çevirip ona göz atmadı. Kulağına hayvani hırıltılar çalındı. "Tazılar!" diye seslendi Paran. "Yardım etmek istiyorum!"

Hayvanlar bir süre sonra alacakaranlıkta belirdi. Omuzları ve göğüsleri kanla kaplıydı. Tasmaları etlerini yırtıp ezmişti. Böğürlerindeki kaslar seğirdikçe titriyorlardı. Paran'ınkilerle aynı hizadaki gözleri öyle uyuşuk, öyle çaresiz bir sefaletle bakıyordu ki genç adamın yüreği parçalandı. Gözleri farklı renklerde olana elini uzattı. "Tasmalarınızı, zincirlerinizi inceleyip bir kusur arayacağım."

Hayvan onunla yan yana yürüdü – devamlı yol alıyorlar, arabanın ilerleyişi hiç durmuyordu. Paran eğilip ellerini tasmada gezdirerek bir eklem yeri aradı. Öyle bir şeye rastlamadı. Zincirin takılı olduğu yerde sanki zincir halkası ile tasma yekpareydi. Paran demircilikten pek anlamamasına rağmen bu bağlantı nok-

tasının en zayıf unsur olduğu ve şimdiden hasar izleri taşıması gerektiği kanaatindeydi. Fakat parmak uçları ona aksini söyledi. Demir çizilmemişti bile.

Paran hayvanın yanından ayrılıp elini zincir boyunca kaydırdı. Her hareketinin diğer Tazı tarafından izlendiğini fark edip durakladı, ardından yoluna devam etti. Hayvandan arabaya kadar yetmiş kulaçtan uzun bir mesafe boyunca ellerini halkadan halkaya geçirerek demir yüzeyde bir değişiklik, bir ısı farklılığı yahut oyuk aradı. Hiçbir şey bulamadı. Sonunda arabaya ulaştı. Yanında yürüdüğü tekerlek de yekpare tahtadan olup bir karış genişliğindeydi. Çentiklerle ve oyuklarla bezeli olmasına rağmen bunun dışında ayırt edici bir özelliği yoktu. Kasanın yan duvarı en az yedi metre yüksekliğindeydi. Kuruyup solmuş kemik grisi tahta kalasların arasında bir parmak genişliğinde aralıklar vardı. Paran o aralıklardan dışarı uzanarak çaresizce oynayan iskeletimsi parmaklar görünce irkilerek geri kaçtı.

Yan kalasların altındaki çerçeve dikkatini çekti. Oradaki tahta siyah olup üzerini kaplayan katranla ışıldıyordu. Sayısız zincir ucu tahtayla kusursuzca birleşerek orada son buluyordu. Çerçeve Paran'ın parmaklarına kaskatı gelse de sanki zincir halkaları onun içinden geçiyordu – demek ki onları tutan her neyse arabanın çerçevesinin ötesinde yer alıyordu. Paran serin, bayat havadan derin bir nefes aldı, sonra da başını eğerek kasanın altına girdi.

Çerçevenin on iki karış kalınlığındaki kirişinin katranlı alt tarafında toplanan nem, kesintisiz bir yağmur şeklinde aşağı damlıyordu. Paran orada zincirleri bir kez daha buldu; hepsi de daha iç kısımlardaki bir yere doğru devam ediyordu. Birini tutup takip etti. Yürüdükçe halkalar da çevresindeki hava gibi soğudu. Fazla geçmeden elleri soğuktan yandığı için zinciri bırakmak zorunda kaldı. Arabanın altından yağan yağmur artık doluya çevirmişti. İki adım ileride zincirler birleşiyor, boşlukta asılı duran simsiyah bir karanlık havuzu tarafından yutuluyordu. Havuzdan etrafa dalga dalga soğuk yayılıyordu. Paran daha fazla yaklaşamadı.

Hüsranla ıslayan genç adam şimdi ne yapacağını düşünerek kara deliğin etrafından dolaştı. Zincirleri kırmayı becerebilse

dahi hangilerinin Tazılara bağlı olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Diğerlerininse... Anomander Rake acımasız ama adil bir yaratığa benziyordu. Bir zinciri kırmak canlıların âlemlerine kadim dehşetlerin salınmasına yol açabilirdi. Konuştuğu yabancı bile eskiden bir Tiran, feci bir hükümran olabilirdi.

Genç adam Kısmet'i çekti. Yalım kınından çıkarken ellerinde şiddetle sarsıldı. Kılıcın korku titreşimleri ellerine yayılırken Paran gülümsedi. "Oponn! Sevgili İkizler, sizi çağırıyorum! *Şimdi!*"

Hava inildedi. Paran birine takılıp tökezledi. Takıldığı kişi söyüp saydı. Kılıcını kınına sokan yüzbaşı aşağı uzandığında eli sırmalı bir kumaşa kapandı. Tanrıyı tutup ayağa kaldırdı. "Neden sen?" diye öğrenmek istedi. "Kız kardeşini istiyordum."

"Delilik bu, fâni!" diye çattı erkek İkiz. "Beni buraya çağırman! Karanlık'ın Kraliçesi'nin bu kadar yakınına – *tanrı katili bir kılıcın içine!*"

Paran adamı sarstı. Düşünceden yoksun hayvani bir hiddetle dolan yüzbaşı koskoca tanrıyı *sarstı*. Kulaklarına tazı ulumaları çalındı ve sesini onlarınkine katma arzusunu güçlükle bastırdı.

Parlak gözleri dehşetle dolan İkiz onu pençeledi. "Ne... ne yapıyorsun?"

Paran durdu. Zincirlerden ikisinin gevşemesi dikkatini çekmişti. "Geliyorlar."

Araba âdeta yukarı sıçradı ve daha önce hiç olmadığı kadar sarsıldı. Çarpmanın gümbürtüsü bütün o boşluğu doldurdu. Aşağıya sağanak gibi tahta ve buz parçaları yağdı.

"Kokunu aldılar, İkiz."

Çığlığı basan tanrı Paran'ın suratını yumrukladı, tırmaladı, tekmeler attı fakat yüzbaşı onu bırakmadı. "Çeken şans değil." Kan tükürdü. "İten... şans—"

Yine bir darbe alan arabanın tekerlekleri havaya kalktı ve yankılı bir çatırtıyla yere indi. Paran'ın içini dolduran, paniğe kapılmış bir tanrıyı zaptetmesini sağlayan müthiş kuvvete kafa yoracak zamanı yoktu. Adamı tutmakla yetindi.

"Lütfen!" diye yalvardı İkiz. "Ne istersen! Söyle yeter! Gücüm dahilimdeki her şeyi veririm."

"Tazıların zincirleri," dedi Paran. "Kır onları."

"Ben... yapamam!"

Uzakta tahtalar kırıldı. Korkunç bir şekilde sarsılan araba yeniden ilerlemeye başladı ve Paran tanrıyı da onunla beraber sürükledi. "Bir yolunu akıl et," dedi. "Yoksa Tazılara yem olacaksın."

"Emin... emin olamam, Paran."

"Ne? Neden emin olamazsın?"

İkiz arabanın altındaki o siyahlığı işaret etti. "Zincirler içeriye bağlı – Karanlık'ın Kovanı Kurald Galain'e. Tazılar oraya girerlerse... Bilmiyorum – emin olamam ama zincirler kaybolabilir."

"Oraya nasıl girecekler?"

"Bir kâbustan çıkıp kendilerini bir diğerinde bulmaları mümkün."

"Buradan beter olacak değil ya. Sana bir soru sordum. Nasıl?"

"Yemle."

"Ne?"

İkiz titrekçe gülümsedi. "Dediğin gibi, geliyorlar. Ama beni bırakman lazım, Paran. İstersen beni geçidin önünde tut ama lütfen son anda..."

"Seni bırakayım."

Tanrı kafa salladı.

"Pekâlâ."

Tazılar arabaya bir kez daha çarptılar ve bu sefer altına girmeyi başardılar. İkiz'i de tutarak hızla dönen Paran hayvanların alacakaranlıkta hücum ettiklerini gördü. Tutsağı çığlık attı.

Tazılar ileri sıçradı.

Paran tanrıyı bırakıp kendini yere attı. Tazılar onun üzerinden uçarak geçtiler. İkiz ortadan kayboldu. Hayvanlar onun az önce durduğu boşluğu bir çırpıda aşıp hiç ses çıkarmadan geçide daldılar.

Paran yuvarlanıp ayağa kalktığı sırada karanlık ona doğru uzandı – yok oluşun soğuğuyla değil de iç çekişi andıran sıcak bir nefesle.

Genç adam gözlerini açınca kendini ovanın sararmış otlarının üstünde emekler vaziyette buldu. Yanında daha önce bir Tazı leşinin yattığı ezilmiş, kanlı bir toprak parçası mevcuttu. Civarda böcekler vızıldıyordu. Başı ağrıyan Paran ayağa kalktı. Diğer Tazı'nın leşi de gitmişti. Ne yapmıştı böyle? Ve neden? İkiz'den

isteyebileceği onca şey dururken... *Yırtıkyelken... Genç Toc...* Ama zaten bir ruhu Hood'un Kapısı'ndan çekip almak büyük ihtimalle Oponn'un gücü dahilinde değildi. Tazıları serbest mi bırakmıştı? Cevabı muhtemelen asla öğrenemeyeceğini anladı.

Atlara doğru yalpaladı. En azından oradayken kısa bir süreliğine zincirlerinden kurtulmuştu. Özgür kalmış ve ne yaptıysa kendi tercihine göre yapmıştı. *Kendi tercihim.*

Güneye baktı. *Darujhistan ile Muavin beni bekliyorlar. Başladığın işi bitir, Paran. Hem de temelli.*

"Bak bu hiç iyi olmadı," diye homurdandı Coll, Crokus sargıyı bağlamayı bitirirken. "Becerikli bir dövüşçüydü," diye ekledi. "Ne yapması gerektiğini tamı tamına biliyordu. Bana eğitilmiş gibi geldi. Zaten bir fedai gibi giyinmişti."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Crokus, çömelerek. Murillio ile Kruppe'ye göz attı. İkisi de henüz ayılmamıştı. "Bize neden saldırdı? Ve beni neden öldürmedi?"

Coll cevap vermedi. Dört metre uzakta sessizce otlanan atına dik dik baktı. Hayvana daha şimdiden bir düzine ağır küfür sıralamıştı ve Crokus at ile sahibi arasındaki ilişkinin Kruppe'nin deyimiyle telafi edilemeyecek kadar zedelendiği kanaatindeydi.

"O da ne?" diye homurdandı Coll.

Crokus adamın ata değil, daha ileriye baktığını fark etti. Kaşlarını çatan Coll'un alnındaki çizgiler derinleşti.

Oğlan o tarafa doğdu döndü, sonra avazı çıktığı kadar haykırdı ve kendini geriye atıp hançerlerine davrandı. Bir taşa takılınca yere serildi. Ayağa fırladığında hançerlerden biri kınından kurtulmuş olarak elindeydi. "Bu o!" diye bağırdı. "Bardaki kadın! O bir katil, Coll!"

"Sakin ol, evlat," dedi Coll. "Belindeki kılıca rağmen hiç de tehlikeli görünmüyor. Dahası," diye ekleyerek daha dik oturdu, "feleği şaşmışa benziyor."

Crokus zirvenin kenarında dikilen kadını dikkatle süzdü. "Hood'un Nefesi aşkına," diye mırıldandı. Coll haklıydı. Bu kadar şaşkına dönmüş, bu kadar afallamış görünen biriyle hiç karşılaşmamıştı. Genç kadın onlara bakarken kaçmaya hazırmış gibi

gergindi. Anka Hanı'ndayken taşıdığı soğukkanlılıktan, o ölümcül özgüvenden eser kalmamıştı. Crokus hançerini kınına soktu.

"Eee," diye sordu, "şimdi ne yapacağız, Coll?"

Yaralı adam omuz silkti. "Herhalde kızcağızın içini rahatlatacağız. Hâline bakılırsa biraz yardıma ihtiyacı var."

"Ama o Chert'i öldürdü," diye belirtti Crokus. "Bıçağındaki kanı gördüm."

Coll kızı kısık gözlerle inceledi. "Dediklerinden şüphe duymuyorum, çocuğum ama bu kızın adam öldürebilirmiş gibi bir hâli yok."

"Farkında değil miyim sanıyorsun?" dedi Crokus. "Ben sana sadece gördüklerimi anlatıyorum. Bunun kulağa mantıklı gelmediğini biliyorum!"

Coll iç geçirdi. "Her neyse, kızın hâlâ yardımımıza ihtiyacı var. O yüzden git onu getir, Crokus."

Oğlan bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Bu dediğini nasıl yapacağım?"

"Biliyorsam ne olayım," diye sırıtarak yanıtladı Coll. "Flört etmeyi dene."

Crokus adama tiksintiyle baktı, sonra kıza doğru ihtiyatla yürüdü. Tedirginleşen kız bir adım geri çekildi. "Dikkat!" diye haykıran Crokus kızın arkasındaki zirve kenarını işaret etti.

Kız sarp bir yamacın tam ucunda durduğunu gördü. Nedense bu sanki onu rahatlattı. Geniş gözlerini Crokus'unkilere dikip delikanlıya doğru birkaç adım attı.

"İşte böyle," diye mırıldandı Crokus. "Her şey yolunda. Dediklerimi anlıyor musun?" Ağzını işaret edip konuşurmuş gibi yaptı.

Coll ofladı.

Kız Daruca karşılık vererek ikisini de şaşırttı. "Seni anlıyorum," dedi kesik kesik. "Artık daha fazla. Malazan değilsin, Malazca konuşmuyorsun. Ama seni anlıyorum." Kaşları çatıktı. "Nasıl?"

"Malazan, ha?" dedi Coll. "Nerelisin, çocuk?"

Kız bir müddet düşündü. "Itko Kan," dedi.

"Yok artık." Coll güldü. "Seni buraya hangi fırtına attı?"

Kızın gözleri idrakle doldu. "Babam nerede? Ağlara ne oldu?

Sicimleri satın almıştım. Sonra o kâhinle karşılaştım – Kâhin Riggalai, mum cadısı. Onu hatırlıyorum – o öldü!" Kız dizlerinin üstüne yığıldı. "Öldü. Ve sonra—"

Coll'un yüz ifadesi ciddi, düşünceliydi. "Ve sonra?"

"Hatırlamıyorum," diye fısıldadı kız, ellerine bakarak. "Başka hiçbir şey hatırlamıyorum." Ağlamaya başladı.

"Gedderone'un bin memesi aşkına," diye usulca söven Coll bir el hareketiyle Crokus'u yanına çağırdı. "Beni iyi dinle, evlat. Bizi bekleme. Bu kızı amcana götür. Onu Mammot'a götür ve çabuk ol."

Crokus kaşlarını çattı. "Neden? Sizi burada bırakıp gidemem, Coll. Murillio ile Kruppe'nin ne zaman ayılacaklarını kim bilebilir? Ya o fedai geri gelirse?"

"Ya gelirse?" diye imalı bir dille sordu Coll.

Yüzü kızaran Crokus bakışlarını kaçırdı.

"Murillio sürdüğü parfümlere rağmen çetin cevizdir," dedi Coll. "Yakında kendine gelip dans bile eder. Kızı amcana götür, evlat. Sözümü dinle."

"Bana hâlâ nedenini söylemedin," dedi Crokus.

"Benimki sadece bir önsezi." Coll yukarı uzanıp oğlanın omzunu kavradı. "Bu kız sahiplenilmiş. Sanırım. Biri veya bir şey onu buraya, Darujhistan'a getirip peşimize takmış. Hakikat kafasının içinde bir yerde, Crokus ve ondan öğreneceklerimiz çok önemli olabilir. Amcan doğru kişileri tanır. Onlar o kıza yardım edebilirler, evlat. Şimdi git atımı eyerle. Ben burada dostlarımızın uyanmalarını beklerim. Zaten yürüyebilecek hâlde değilim. En az bir iki gün yerimden kıpırdamamam lazım. Kruppe ile Murillio burada işleri hallederler. Git!"

Crokus ağlayan kızı süzdü. "Pekâlâ, Coll," dedi en sonunda. "O ve ben şehre dönüyoruz."

"Güzel," diye homurdandı Coll. "Ama önce bana bir uyku tulumu ve yiyecek bir şeyler hazırla. Sonra da atıma binip buradan gidin. O kahrolasıca hayvan şehir kapısının önünde kalp krizi geçirirse daha bile iyi. Acele et, delikanlı."

ON ALTINCI BÖLÜM

Bilir kederleri Dessembrae
ruhlarımızın içindeki.
Yanında yürüdüğü her fâni
bir pişmanlık kabıdır
intikam ateşlerinin üstündeki.
Bilir kederleri Dessembrae
ve şimdi paylaşır onları hepimizle.

Trajedinin Lordu
Kutsal Kitap duası
(Kassal Kanonu)

Lorn'un sol omzundaki yara derin değildi. Lakin sihrin yardımı yokken enfeksiyon riski endişe sebebiydi. Kampa geri döndüğü zaman Tool'u şafaktan beri durduğu yerde otururken buldu.

Imass'ı görmezden gelen Muavin, eyer çantasındaki şifalı ot koleksiyonunu eşeledi. Oturup sırtını eyere verdi, sonra da yarasını pansuman etti.

Aptalca ve gereksiz bir saldırı düzenlemişti. Son zamanlarda çok fazla şey yaşanmış, kafasına çok fazla fikir girmiş, Lorn denen kadın İmparatoriçe Muavini'ne ait işlevlere ve vazifelere çok fazla müdahale eder olmuştu. Bir yıl önce yapmayacağı hatalar yapıyordu.

Tool ona düşünmesi için başa çıkabileceğinden daha fazla şey vermişti. Imass'ın öylesine ortaya attığı kelimeler Muavin'in içine işleyip derinlerdeki bir şeyi kavramıştı ve oradan bir türlü çıkmıyordu. Yüreğine sızan duygular etrafındaki dünyayı bulandırıyordu. Lorn kederle beraber pişmanlığı da uzun zaman önce arkasında bırakmıştı. Merhamet kavramına yabancıydı. Lakin şimdi bütün bu duygular onu dört bir yana çekiştiren dalgalar hâlinde benliğini kaplıyordu. Kendini, Muavin unvanını ve onun taşıdığı anlamı sanki akli dengeye, istikrara ve kontrole bağlı bir cankurtaran halatıymış gibi sımsıkı tutarken buldu.

Yarayı elinden geldiğince temizledi, sonra da bir lapa hazırladı. *Kontrol.* Bu kelime kırpık, sert ve kati bir şekilde düşüncelerinin arasında mekik dokudu. İmparatorluk'un can damarı kontrol değilse neydi? İmparatoriçe Laseen'in her davranışını, her düşüncesini ne şekillendirirdi? Ve İlk İmparatorluk'un – T'lan Imassları bugünlere kadar getiren büyük savaşların can damarı da ne olmuştu?

İç geçiren kadın ayaklarının altındaki toprağa baktı. *Ama zaten hepimiz de aynı şeyin peşinde koşmuyor muyuz?* dedi kendi kendine. Evindeki babasına sicim götüren genç bir kızdan

onu kendi kullanımı için ele geçiren baki güce kadar herkes. *Ömrümüz boyunca kontrol sağlamak için, etrafımızdaki dünyayı düzenleme gücü için çalışıp çabalıyoruz. Hayatlarımızın şeklini belirleyebilme ayrıcalığı uğruna ebedi, ümitsiz bir mücadele veriyoruz.*

Imass ile üç yüz bin yıllık sözleri Lorn'a bir beyhudelik hissi aşılamıştı. Üstelik bu his bir türlü geçmiyor, onu boğmakla tehdit ediyordu.

Tepenin zirvesindeki oğlanın canını bağışlayarak hem onu hem de kendini şaşırtmıştı. Lorn esefle gülümsedi. Tutarlılık artık kaybettiği bir ayrıcalık hâline gelmişti. Dış dünya bir yana, kendi eylemlerini veya düşüncelerinin gidişatını bile tahmin etmekten âcizdi.

Duyguların gerçek doğası bu mu? diye merak etti. Onlar mantığın, kontrolün en büyük bozguncusuydu – tabii insan olmanın da bir parçasıydı. Acaba ileride nelerle karşılaşacaktı?

"Muavin."

İrkilen Lorn başını kaldırınca Tool'un hemen önünde dikildiğini gördü. Savaşçının üstünü kaplayan kırağı sıcak havada buhar çıkarıyordu.

"Yaralanmışsın."

"Bir çatışma çıktı," diye kestirip attı Lorn, neredeyse utanarak. "Bitti ama." Lapayı yaraya bastırdı, ardından omzuna kumaş sardı. Sadece tek elini kullanabildiği için gayretleri beceriksizceydi.

Tool yanına diz çöktü. "Sana yardım edeyim, Muavin."

Şaşıran Lorn savaşçının ölü yüzünü inceledi. Fakat Imass bir sonraki sözleriyle merhamet gösterdiği yönündeki şüpheleri sildi.

"Vaktimiz kısıtlı, Muavin. Giriş bizi bekliyor."

Lorn'un yüzüne ifadesiz bir maske yerleşti. Tool küt, parlak kahverengi ve kıvrık tırnaklara sahip pörsümüş, doğranmış elleriyle kumaşı ustaca düğümlerken kadın kafa salladı. "Kalkmama yardım et," diye buyurdu.

Imass'ın kılavuzluğunda yürürken işaretçinin parçalanmış olduğunu fark etti. Lakin bunun haricinde hiçbir değişiklik göremedi. "Giriş nerede?" diye sordu.

Tool taş kırıklarının başında durdu. "Önden gideceğim, Muavin. Beni yakından takip et. Kabre girdiğimizde kılıcını kınından çıkar. Bastırıcı etki asgari düzeyde olacak ama Jaghut'un bilincini kazanmasını yavaşlatacak. En azından çabalarımızı tamamlamamıza yetecek kadar."

Lorn derin bir nefes aldı. Kuşkularından sıyrıldı. Artık dönüş yoktu. Zaten öyle bir fırsat hiç olmuş muydu? Bunun lüzumsuz bir soru olduğunu fark etti; izleyeceği yol onun adına seçilmişti. "Pekâlâ," dedi. "Önden buyur, Tool."

Imass kollarını iki yanına açtı. Karşılarındaki tepe yamacı rüzgârın kaldırdığı bir kum perdesiyle örtülmüşçesine bulanıklaştı. Bu garip pusun içinden çalkantılı bir rüzgâr esti. Tool bir adım attı.

Savaşçıyı takip eden Lorn ilk başta burnuna çalınan kokuyla irkildi. Asırlardır zonklayan efsunun, Tool'un Tellann güçleriyle bozulan sayısız müdafaanın zehirlediği havanın kokusuydu bu. Gözlerini Imass'ın geniş, hasarlı sırtına odaklayan kadın kendini yürümeye zorladı.

Tepe yamacının içine girdiler. Önlerinde karanlığa uzanan kaba bir koridor belirdi. Duvarları ve tavanı teşkil eden üst üste yığılı kayalar kırağı kaplıydı. Onlar ilerledikçe hava buz gibi soğuyup kokulardan arındı ve duvarlar yeşil-beyaz renklerde kalın buz şeritleriyle bezendi. Az öncesine kadar donmuş sıkı toprak olan zemin buz kaplı bir taş tabaka olup çıktı.

Muavin'in uzuvları ve yüzü soğuktan uyuşuyor, soludukça ağzından çıkan beyaz buhar ötedeki karanlığa doğru çekiliyordu. Koridor daraldı. Lorn duvarları kaplayan buzun üstüne ve içine çizilmiş donuk kırmızı aşıboyası renginde garip semboller gördü. Bu işaretler ruhunun derinliklerindeki bir şeye dokunuyordu – onları çıkaracak gibi oluyor fakat ne zaman öyle yapmaya yoğunlaşsa aşinalık hissi kayboluyordu.

Tool konuştu. "Halkım burayı daha önce de ziyaret etti," dedi ve duraklayıp omzunun üzerinden Muavin'e baktı. "Bu Tiran'ı hapsetmiş Jaghutlarınkilere kendi müdafaalarını eklediler."

Lorn'un asabı bozuldu. "Ne olmuş yani?"

Imass onu sessizce süzdü, sonra da donuk bir sesle yanıt verdi. "Muavin, bu Jaghut Tiran'ın ismini bildiğime inanıyorum.

Artık kuşkulara kapılıyorum. Tiran özgür bırakılmamalı. Lakin tıpkı senin gibi ben de mecbur bırakılmış hissediyorum."

Lorn'un nefesi kesildi.

"Muavin," diye sözlerini sürdürdü Tool, "hissettiğin kararsızlığın bilincindeyim. Onu paylaşıyorum. Bu iş bittiğinde gideceğim."

Kadının kafası karıştı. "Gidecek misin?"

Tool başını salladı. "Bu kabrin içinde yapacağımızı yaptıktan sonra içtiğim antlar yerine gelmiş olacak. Beni daha fazla bağlamayacaklar. Uyuyan bu Jaghut'un kalıntı gücü işte o boyutta. Ve bunun için minnettarım."

"Bunları bana niye söylüyorsun?"

"Muavin, sen de bana eşlik edebilirsin."

Lorn ağzını açtı ama verecek bir karşılık bulamayınca tekrar kapattı.

"Teklifimi değerlendirmeni istiyorum, Muavin. Bir cevap arayışıyla yolculuk edeceğim ve onu bulacağım."

Cevap mı? Neyin cevabı? diye sorası geldi kadının. Lakin kapıldığı korku onu durdurdu. *Bilmek istemezsin. Bu konuda cahil kal*, dedi içinden bir ses. "Artık şunu halledelim," dedi dişlerini sıkarak.

Tool karanlığa yaptığı yürüyüşe kaldığı yerden devam etti.

Lorn bir dakika sonra bir soru yöneltti. "Bu iş ne kadar zaman alacak?"

"Zaman mı?" Imass'ın sesinde keyif vardı. "Bu höyüğün içinde, Muavin, zaman diye bir şey yoktur. Türdeşlerini hapseden Jaghutlar höyüğün son mührü olarak bu topraklara bir buz çağı getirdiler. Muavin, bu gömütün üzerinde yarım fersahlık bir buz katmanı var – hâlâ. Geldiğimiz zaman ve yer Jaghut buzlarının erimesinden, Imasslarca Jhagra Til olarak bilinen büyük iç denizin oluşmasından, sayısız asrın geçişinden önceki bir—"

"Peki ne zaman geri döneceğiz?" diye savaşçının sözünü kesti Lorn. "Aradan ne kadar zaman geçmiş olacak?"

"Bilemem, Muavin." Imass duraklayıp ona doğru döndü. Göz yuvaları kaynaksız bir ışıkla parlıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

* * * * *

Giydiği sertleştirilmiş deri zırha rağmen sırtına yaslanan genç kadının baskısı Crokus'un yüzünü öğleden sonra sıcağının sebep olabileceğinden daha fazla terletiyordu. Lakin kalbini gümbür gümbür attıran şey bir duygu karışımıydı. Bir yanda kendisiyle neredeyse yaşıt –üstelik de çekici– bir kızın şaşırtıcı derecede kuvvetli kollarını beline doladığı ve onun sıcak, nemli nefesini ensesinde hissettiği gibi yalın bir gerçek vardı. Öte yandaysa bu kadın bir insanı öldürmüştü ve Crokus onun tepelere gelişi için kendisini öldürmeyi planlamasından başka bir sebep düşünemiyordu. O nedenle kendini onunla aynı eyeri paylaşmaktan keyif alamayacak kadar gergin hissediyordu.

Coll'un yanından ayrıldıklarından beri çok az konuşmuşlardı. Crokus bir gün sonra Darujhistan surlarının görüş alanına gireceklerinin farkındaydı. Kızın şehri hatırlayıp hatırlamayacağını merak ederken kafasında Coll'unkine benzeyen bir ses işitti. *Neden ona sormuyorsun, budala?* Crokus kaşlarını çattı.

Ondan önce kız konuştu: "Itko Kan buradan uzakta mı?"

Crokus'un gülesi geldi ama bir şey –bir içgüdü– onu engelledi. *Adımını dikkatli at*, dedi kendi kendine. "Öyle bir yeri hiç duymadım," cevabını verdi. "Malazan İmparatorluğu'nun sınırları içerisinde midir?"

"Evet. Yoksa İmparatorluk'ta değil miyiz?"

"Daha değil," diye homurdandı Crokus. Sonra omuzları çöktü. "Genabackis adlı bir kıtadayız. Malazanlar hem doğudaki hem de batıdaki denizlerden çıkageldiler. Artık kuzeydeki bütün Özgür Kentlere ilaveten Nathilog Konfederasyonu da onların kontrolünde."

"Ah," diye nahifçe karşılık verdi kız. "Öyleyse İmparatorluk'la savaş hâlindesiniz."

"Sayılır. Ama Darujhistan söz konusuyken öyle olduğuna inanasın gelmez."

"Bu yaşadığın kasabanın adı mı?"

"Kasaba mı? Darujhistan bir şehirdir. Hem de kıta genelindeki en büyük, en zengin şehir."

Kızın verdiği karşılıkta huşu ve heyecan vardı. "Bir şehir. Daha önce bir şehirde hiç bulunmadım. Adın Crokus'tu, değil mi?"

"Nereden biliyorsun?"

"O asker arkadaşın sana öyle dedi."

"Ah, elbette." İsminin bu kız tarafından bilinmesi neden kalbini hoplatmıştı ki?

"Sen bana adımı sormayacak mısın?" diye usulca sordu genç kadın.

"Hatırlıyor musun ki?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Bu çok tuhaf, öyle değil mi?"

Aldığı cevapta derin bir hüzün duyan Crokus'un içi eridi – ve bu onu daha da kızdırdı. "Eh, sana o konuda yardım edemem ya."

Genç kadın eyerin arkasında büzülür gibi oldu ve kollarının tutuşu gevşedi. "Hayır, edemezsin."

Crokus'un öfkesi geçiverdi. Delikanlı kafasının içindeki kargaşaya avaz avaz bağırmaya hazırdı. Öyle yapmaktansa eyerinde kıpırdanarak kızı bir kez daha sıkıca sarılmaya zorladı. *Ah*, diye içinden geçirdi, *böylesi daha iyi*. Sonra gözleri kocaman aralandı. *Yahu ben ne diyorum?*

"Crokus?"

"Ne?"

"Bana bir Darujhistan ismi ver. Seç bir tane gitsin. En sevdiğini seç."

"Challice," diye hemen yanıt verdi delikanlı. "Hayır, bekle! Challice olamazsın. Zaten Challice diye birini tanıyorum. Başka bir isim almalısın."

"Challice sevgilin mi?"

"Hayır!" diye tersledi Crokus. Dizginlere asılmasıyla durdular. Crokus saçlarını çekiştirdi, sonra bir bacağını atın üzerinden aşırıp yere atladı. Dizginleri hayvanın başından geçirdi. "Yürümek istiyorum," dedi.

"Evet," dedi kız. "Ben de."

"Eh, belki ben koşmak istiyorumdur!"

Kız sıkıntılı bir yüz ifadesiyle ona doğru döndü. "Koşmak mı? Benden kaçmak için mi, Crokus?"

Crokus kızın gözlerinde bir şeylerin yıkıldığını gördü – neydi o şeyler? Cevabı öğrenmek için yanıp tutuşsa da açıkça sormak belli ki imkânsızdı. Neden imkânsız olduğuna dair bir fikri yok-

tu. Öyleydi işte. Gözünü yere dikip bir taşı tekmeledi. "Hayır," diye geveledi. "Onu demek istemedim. Ben üzgün—"

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Adım buydu!" dedi heyecanla. "Adım buydu, Crokus – az önce adımı söyledin!"

"Ne?" Delikanlı kaşlarını çattı. "Üzgün mü?"

"Evet!" Kız bakışlarını kaçırdı. "Ama adım hep o değildi. Sanırım. Hayır. Babamın bana koyduğu ad başkaydı."

"O adı hatırlıyor musun?"

Kız başını iki yana salladı ve bir elini uzun, siyah saçlarında gezdirdi.

Crokus yürümeye başladı. Kız da ona ayak uydurdu. Yol kıvrılarak tepelerin arasında uzanıyordu. Bir saat içinde Catlin Köprüsü'ne ulaşacaklardı. Genç hırsızın içini dolduran panik, belki de yakıtını tükettiğinden olacak, geçiyordu. Crokus kendini sakin hissediyor ve buna şaşırmadan edemiyordu zira en son ne zaman bir kadının yanındayken kendini sakin hissettiğini hatırlamıyordu.

Bir müddet konuşmadan yürüdüler. İleride güneş sapsarı bir parıltının içinde batıyor, tepelerin ötesindeki ufku mavi-yeşil bir hatla kaplıyordu. Crokus o ışıltılı hattı gösterdi. "Bak o Azur Gölü'dür. Darujhistan onun güney kıyısında yer alır."

"Bana henüz bir isim düşünmedin mi?" diye sordu genç kadın.

"Aklıma gelen tek isim," dedi Crokus ezikçe, "hamiminki."

Kız ona göz attı. "Anneninki mi?"

Crokus güldü. "Hayır, annemin değil. Hırsızların Leydisi Apsalar'ı kastediyorum. Ama o bir tanrıça olduğu için adını alman doğru olmaz. Salar'a ne dersin?"

Kız burun kıvırdı. "Hayır, Apsalar hoşuma gitti. Apsalar olsun."

"Ama daha şimdi dedim ki—"

"İstediğim ad bu," diye ayak direten kızın suratı asıldı.

Eyvah, diye düşündü Crokus. En iyisi ısrar etmemekti. "Pekâlâ." İç geçirdi.

"Demek bir hırsızsın."

"Ne olmuş yani?"

Apsalar sırıttı. "Yeni adım düşünülürse, hiçbir şey. Hem de hiç, Crokus. Ne zaman kamp kuracağız?"

Oğlanın beti benzi attı. Bu hiç aklına gelmemişti. "Belki yola devam etmeliyiz," dedi ihtiyatla, kızla göz göze gelmekten kaçınarak.

"Yorgunum. Neden şu Catlin Köprüsü'nde kamp kurmuyoruz?"

"Eh, yanımda sadece bir tane uyku tulumu var. Onu sen kullanabilirsin. Ben nöbet tutarım."

"Bütün gece mi? Nöbet tutacak ne var ki?"

Crokus hışımla kıza doğru döndü. "Bütün bu sorular neden?" diye hararetle öğrenmek istedi. "Buralar tehlikelidir! Coll'un yarasını görmedin mi? Hem garnizonun hâlâ orada olup olmadığını nasıl bileceğiz?"

"Ne garnizonu?"

Crokus kendi kendine sövdü. Bakışlarını kaçırdı. "Karşı yakadaki garnizon," dedi. "Ama köprü uzundur ve—"

"Of, hadi ama, Crokus!" Apsalar gülerek delikanlının kaburgalarına dirsek attı. "Uyku tulumunu paylaşırız. Ellerine hâkim olduğun sürece benim için sorun olmaz."

Kaburgalarını ovuşturan Crokus kıza bön bön bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kruppe sövüp sayarak omzunun üzerinden Murillio'yu sert bakışlarla süzdü. "Kahretsin! O hayvanı biraz daha hızlı yürütemez misin?"

Katır şöhretini hak ediyor, aheste aheste yürümekten fazlasına yanaşmıyordu. Murillio mahcup bir tebessüm etti. "Ne acelen var, Kruppe? Oğlan başının çaresine bakabilir."

"Efendi Baruk onu korumamız için kesin emir verdi. Korumalıyız da!"

Murillio'nun gözleri kısıldı. "Aynı şeyi tekrarlayıp duruyorsun," diye söylendi. "Yoksa Mammot'un bir ricasını mı yerine getiriyorsun? Mammot ansızın yeğeni için endişelenir mi oldu? Baruk neden Crokus'a bu kadar ilgi duyuyor? Simyacının emirlerini iletiyorsun, Kruppe ama onları açıklamıyorsun."

Kruppe bineğini dizginledi. "Ah, pekâlâ," dedi. "Saflar arasında isyan çıkması Kruppe'yi mecbur bırakıyor. Oponn ancak

kendisi gibi hin bir ilahın tasarlayabileceği amaçlar doğrultusunda Crokus'u seçti. Baruk delikanlıya göz kulak olmamızı, onun da ötesinde diğer güçler tarafından bulunmasını engellememizi istiyor."

Murillio alnındaki morluğu ovalayınca yüzünü buruşturdu. "Canın çıksın, e mi?" İç geçirdi. "Bütün bunları daha en başında açıklamalıydın. Rallick'in haberi var mı?"

"Tabii ki hayır," diye huysuzca yanıtladı Kruppe. "Ne de olsa çok meşgul. Kendini muhtelif sorumluluklarından bir türlü ayıramıyor. Zaten," derken kurnaz bir ifade takındı, "o yüzden bu yolculuğa katılmadı. Ama rica etsem Murillio'nun bunu neden Kruppe'nin ağzından duyması gerektiğini söyler misin? Murillio belli ki Rallick'in yaptıklarını zavallı, cahil Kruppe'den daha iyi biliyor."

Murillio'nun yüzü ifadesizdi. "Ne demek istiyorsun?"

Kruppe kıs kıs güldü, sonra katırını topuklayarak bir kez daha harekete geçirdi.

Murillio onu takip etti.

"Mevcut görevimize gelince," diye gamsızca sözlerini sürdürdü Kruppe. "Özellikle Coll açısından büyük bir başarısızlık gibi görünmesine karşın aslında hayret verici bir başarıyla sonuçlanmış bulunuyor. Efendi Baruk, Gadrobi Tepeleri'nde cereyan eden tekinsiz faaliyetlerden haberdar edilmeli."

"Başarı mı? Yahu sen neden bahsediyorsun?"

Kruppe bir elini salladı. "Sevgili adam, bilincim arbedenin kısacık bir bölümünde açık olsa dahi o kadın savaşçının bir Otataral kılıç taşıdığı belliydi. Buna dayanarak bir çocuk bile onun Malazan olduğunu tahmin edebilir."

Murillio dişlerinin arasından yavaşça tısladı. "Ve biz Coll'u orada bırakıp gittik ha? Sen deli misin, Kruppe?"

"Coll yakında peşimizden gelecek kadar iyileşir," dedi Kruppe. "İvedilik ihtiyacı diğer tüm etmenlere ağır basıyor."

"Bir ahırcıyla varılan ucuz anlaşmalar hariç," diye homurdandı Murillio. "Peki, Gadrobi Tepeleri'nde bir Malazan var. O kadın neyin peşinde? Sakın bana bilmediğini söylemeye kalkışma. Bir şeyden şüphelenmeseydin bu kadar acele etmezdik."

"Şüphelerim var elbet." Kafa sallarken Kruppe'nin omuzları

kasıldı. "Kavşaktan ayrılırken Crokus'un yaptığı o ferasetli yorumu anımsıyor musun? Hani bir rivayetin peşinde koştuğumuza dair?"

"Bekle bir dakika." Murillio derin bir of çekti. "Yine o höyük efsanesi mi? Öyle bir şey—"

Kruppe bir parmağını kaldırarak onun sözünü kesti. "Bizim neye inandığımızın bir önemi yok, Murillio. Malazanların o rivayetin altında yatan hakikati aradıkları bir gerçek. Ve aynı zekâ seviyesinde olmalarından dolayı hem Kruppe hem de Efendi Baruk o hakikati pekâlâ bulabilecekleri kanaatindeler. Onun içindir ki bu göreve atıldık, tez canlı dostum." Kaşlarını oynattı. "İmparatorluk'un Otatarallı bir kılıç ustası. Civarda kol gezen bir T'lan Imass—"

"Ne?" diye gözlerini kocaman açarak patladı Murillio. Katırını geriye döndürmek istese de hayvan şikâyet edip toynaklarını yerden ayırmadı. Murillio küfürler ederek onunla boğuştu. "Coll dilim dilim doğranıyor ve yakınında Malazan bir katil ile bir Imass varken biz onu bırakıp gidiyoruz! Sen cidden aklını kaçırmışsın, Kruppe!"

"Ama sevgili Murillio," diye sırnaştı Kruppe, "Kruppe senin Darujhistan'a bir an önce dönmeye heves ettiğini hatta can attığını sanıyordu."

Bu sözleri adamı durdurdu. Suratı asılarak Kruppe'ye doğru döndü. "Ağzındaki baklayı çıkar çıkaracaksan," dedi dişlerini sıkarak.

Kruppe'nin kaşları kalktı. "Ne baklası?"

"Ne zamandır bir şey ima ediyor, onunla beni dürtüp duruyorsun. O yüzden her ne konuda olursa olsun bir şeyler bildiğini düşünüyorsan söyle de duyalım. Yoksa derhal dönüp Coll'un yanına gideceğiz." Kruppe'nin bakışlarını kaçırdığını görünce sırıttı. "Hah, dikkatimi dağıtabileceğini sandın, değil mi? Eh, çabaların işe yaramayacak."

Kruppe avuçları ileri bakacak şekilde ellerini kaldırdı. "Coll'a haklı unvanını geri verme planı kimin beyninden çıkarsa çıksın, Kruppe hevesle alkış tutmaktan başka ne yapabilir ki?"

Murillio'nun ağzı bir karış açık kaldı. *Hood aşkına, Kruppe bunu nasıl bilebilir?*

Dostu sözlerini sürdürdü. "Ama o konu Crokus'un halihazırda içinde bulunduğu ölümcül tehlikeye kıyasla en ufak bir önem taşımıyor. Dahası eğer o genç kız Coll'un kuşkulandığı gibi gerçekten de sahiplenilmişse risk korkutucu boyutlarda demektir! O delikanlının narin, korumasız hayatının tek avcısı mıydı? Buldukları ilk fırsatta Oponn'un tekerine hevesle çomak sokacak binlerce tanrıdan ve iblisten ne haber? Crokus'un uzun vadeli dostu Murillio çocuğu böyle duyarsızca kaderine terk etmeye razı mı? Murillio paniğe, eğerlere, aşırı faal hayal gücünün gölgelerinde sürten bir dolu hayali kâbusa kendini teslim edecek bir adam mı? O—"

"Pekâlâ!" diye bağırdı Murillio. "Artık dilini tut da yolumuza devam edelim."

Kruppe bu bilgece yorum üzerine kısaca kafa salladı.

Bir saat sonra batan güneşin batısındaki tepe yamaçları alacakaranlığa gömülürken Murillio irkildi ve Kruppe'ye o loş ortamda fark edilmeyen haşin bir bakış attı. "Hay lanet olsun," diye fısıldadı. "Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Peki o ilk iş ne yaptı? Dikkatimi dağıttı."

"Murillio bir şey mi mırıldanıyor?" diye sordu Kruppe.

Murillio alnını ovuşturdu. "Başım döndü," dedi. "Gel bir kamp kuralım. Crokus ile kız nasılsa yarından önce şehre ulaşamazlar. Yolda bir tehlikeyle karşılaşacağını sanmam ve yarın günbatımından önce onu kolayca bulabiliriz. Gündüz vakti başlarına bir şey gelmez herhalde – hem Mammot'un yanına gidecekler, değil mi?"

"Kruppe de kendi yorgunluğunu itiraf ediyor. Sahiden bir kamp kurulmalı ki Kruppe önemli meselelere kafa yorarken Murillio küçük bir ateş yakıp yemek pişirebilsin."

"Peki." Murillio iç geçirdi. "Öyle olsun."

Tiste Andii'yle karşılaşmasından ve lordun kılıcının içindeki hadiselerden birkaç gün sonra Rake'in onun bir Malazan askeri olmasından şüphelenmediği Yüzbaşı Paran'ın kafasına dank etti. Eğer şüphelenseydi genç adamı oracıkta öldürürdü. Anlaşılan dikkatsizlikler Paran'dan yanaydı. Pale'daki suikastçısının yap-

tığı işi kontrol etmesi gerekirdi – ve şimdi Karanlık'ın Oğlu onu Tazıların çeneleri arasından kurtarmasının ardından çekip gitmesine izin vermişti. Ortada bir düzen mi mevcuttu? Başından geçenler Oponn'un izlerini taşısa da genç subay Rake'in savından kuşku duymuyordu.

Öyleyse şansı gerçekten de kılıcında mı yatıyordu? Ve talihin bu lütufları dönüm noktalarını –günün birinde canını bağışlayanların başına iş açacak anları– mı belli ediyordu? Paran kendi iyiliği için öyle olmamasını umuyordu.

Artık İmparatorluk'un yolundan gitmiyordu. O kan ve ihanet hattında çok fazla yürümüştü. Bir daha asla. Bundan böyle yalnızca Alakarga ile mangasının canlarını kurtarmaya uğraşacaktı. Eğer bunu başarırsa, neticede kendi ölümünden gocunmazdı.

Bazı şeyler tek bir insanın canından daha önemliydi ve belki adalet, insanoğlunun zihninin hatta tanrıların ve tanrıçaların aç gözlerinin ötesinde de parlak, saf ve nihai bir şey olarak varlığını sürdürürdü. Malazan başkenti Unta'daki öğrenimi sırasında eserlerini okuduğu bazı filozoflar, o günlerde kendisine saçma bir görüş gibi gelen bir sav öne sürmüşlerdi. Bu kişiler ahlakın göreceli olmadığı gibi insan yaşayışıyla sınırlı kalmadığını iddia ederlerdi. Hayır, onlara göre ahlak tüm yaşamın bir mecburiyetiydi; ne hayvanların vahşice eylemleriyle ne de insanların ulvi hırslarıyla sınırlı kalan daha başka, su götürmez bir şeydi.

Katiyet için çıkılan bir av daha. Gözlerini alçak, yuvarlak tepelerin arasındaki dolambaçlı ticaret patikasından ayırmayan Paran kaşlarını çatıp eyerinde gerildi. Bu konuyu dış dünyanın dayatması altında olmadıkları bir zamanda Muavin Lorn'la konuştuğunu hatırlıyordu. *Katiyet için çıkılan bir av daha*, demişti Lorn, kırılgan ve kötümser bir sesle. Bu sözüyle aralarındaki şarap lekeli masaya bir bıçak saplamışçasına konuşmalarına noktayı koymuştu.

Paran kendisiyle hemen hemen yaşıt bir kadının böyle laflar etmesini tıpkı o zaman olduğu şimdi de Lorn'un dünya görüşünün İmparatoriçe Laseen'inkinin kolay, tembel bir taklidi olmasına bağlıyordu. Fakat Laseen'in öyle düşünmeye hakkı varken Lorn'un yoktu – en azından Paran'a göre. Eğer dünyada bıkkın

bir kötümserlik beslemeye hakkı olan biri varsa, o kişi Malazan İmparatorluğu'nun imparatoriçesiydi.

Muavin sahiden de kendini Laseen'in bir uzantısı hâline getirmişti. İyi ama nasıl bir bedel ödeyerek? Paran maskenin ardındaki genç kadını sadece bir defa görmüştü – ölü askerlerle kaplı bir yola baktıktan sonra onların arasından yavaş yavaş geçerlerken. Lorn adlı solgun, ürkek kız kendini kısacık bir an boyunca göstermişti. Paran maskenin dönüşünü neyin tetiklediğini hatırlamıyordu – herhalde söylediği bir söz, umursamaz bir asker rolü oynarken ortaya attığı bir şeydi.

Genç adam derin bir iç geçirdi. *Ne çok pişmanlık. Kaçan fırsatlar – ve her birinin kaybıyla hepimiz de daha az insan oluyor, güç kâbusunun daha derinlerine batıyoruz.*

Acaba hayatı artık düzeltilemez miydi? Bu sorunun cevabını öğrenmek isterdi.

Güneydeki bir kıpırtı dikkatini çekti ve onunla beraber etrafındaki topraktan yükselen bir gümbürtünün farkına vardı. Eyerinde doğruldu. Tam önündeki bayırda bir toz duvarı yükseliyordu. Atını batıya çevirdi ve dürterek tırısa kaldırdı. Saniyeler sonra dizginlere asıldı. O yönde de toz perdeleri asılıydı. Yüzbaşı söverek atını yakındaki bir yükseltinin zirvesine çıkardı. Toz. Dört bir yanda toz. *Bir fırtına mı? Hayır. gümbürtüler fazla düzenli.* Aşağıdaki düzlüğe indi ve yeniden dizginlere asılıp kara kara ne yapacağını düşündü. Toz duvarı yükselerek karşısındaki tepeyi aştı. Derin gümbürtüler arttı. Paran gözlerini kısarak tozun içine baktı. Orada koyu renkli devasa şekiller hareket ediyor, her iki yana yayılarak bulunduğu konuma yaklaşıyordu. Saniyeler içinde kuşatıldı.

Bhederinler. İç kesimlerdeki ovalarda yarım milyonluk sürüler hâlinde gezen bu koskoca, kıllı yaratıklara dair öyküler duymuştu. Paran her bir yanında hayvanların hörgüçlü, kızılımsı kahverengi, toz kaplı sırtlarından başka bir şey görmüyordu. Görünürde atını sürebileceği güvenli bir yer yoktu. Genç adam eyerinde kaykılıp bekledi.

Solunda sarımsı ve yere yakın bir şey kıpırdadı. Yüzbaşı tam o tarafa doğru dönerken sağdan ağır bir şey çarptı ve onu tutup eyerinden aşağı çekti. Küfrederek tozların arasına sertçe düşen

Paran dal gibi uzuvlara ve gür siyah saçlara sahip bir yaratıkla boğuştu. Dizini kaldırarak sert bir karna vurdu. Nefesi kesilen saldırganı yana yuvarlandı. Telaşla ayağa kalkan Paran kendini tabaklanmış postlar giyen bir gençle karşı karşıya buldu. Oğlan yüzbaşıyla arasını yeniden kapatmak için ileri fırladı.

Paran yana çekilip oğlanın başının yanına bir tane patlattı. Saldırganı baygın vaziyette yere serildi.

Etraftan kulak tırmalayıcı haykırışlar yükseldi. Bhederinler ayrılarak oradan uzaklaşmaya başladı. Açığa çıkan çok sayıda figür Paran'ın konumuna dört bir taraftan yaklaştı. Rhiviler. İmparatorluk'un can düşmanları. Kuzeyde Caladan Brood'un ve Kızıl Muhafızlar'ın müttefikleri.

Baygın oğlanın yanına iki savaşçı geldi. Her biri onu bir kolundan tuttu ve sürükleyerek oradan götürdü.

Sürü durmuştu.

Başka bir savaşçı gözüpek adımlarla Paran'ın üstüne yürüdü. Toz kaplı yüzü yanakların yukarısından çene hattına inen, sonra tekrar yükselerek ağzın etrafını dolaşan siyaha ve kırmızıya boyalı ipliklerle dikilmişti. Geniş omuzlarına bir Bhederin postu seriliydi. Yüzbaşıya bir kulaçtan daha yakın mesafede duran savaşçı uzanıp Kısmet'in sapını kavradı. Paran eli tokatladı. Rhivi gülümseyerek geri çekildi ve tiz, dalgalı bir nara attı.

Çevredeki Bhederinlerin üzerlerinde figürler belirdi. Kıllı sırtlarda oturan adamlar kargılarını tek ellerinde taşıyorlardı. Savaşçıların altındaki dev hayvanlar hepsi de birer temizlikçi kuşmuş* gibi onlara aldırış etmiyordu.

Oğlanı tutup götüren iki Rhivi geri geldi. Suratı dikişli savaşçı solundakine bir şeyler söyledi. Bu adam öne çıktı. Paran'ın tepki vermesine fırsat kalmadan harekete geçti ve bir bacağını yüzbaşının arkasına uzatırken göğsüne omuz attı.

Savaşçı genç adamın üstüne düştü. Bir bıçağın yalımı çene hattı boyunca kayarak miğfer kayışını kesti. Demir takke çekilip alındı ve parmaklar Paran'ın saçlarının bir tutamını kavradı. Paran savaşçıyı da beraberinde sürükleyerek kendini doğrulttu. Canına tak etmişti. Ölmek ayrı şeydi, haysiyetsizce ölmek ayrı.

* Gergedan, hipopotam, bufalo gibi iri hayvanların sırtına konup orada birikmiş artıklarla beslenen, bir yandan da temizlik yaparak o hayvanlara fayda sağlayan kuşların genel adı. –*çn*

Rhivi'nin eli kıvrılarak başını kaldırırken yüzbaşı elini savaşçının bacakları arasına uzattı ve o da orayı kavradı. Sertçe asıldı.

Çığlık atan savaşçı Paran'ın saçlarını bıraktı. Yine bir bıçak belirdi ve yüzbaşının suratına doğru uzandı. Paran başını yana eğerken boştaki eli hızla kalkıp düşmanının bileğini yakaladı ve bıçağı iterek uzaklaştırdı. Diğer eliyle bir kez daha sıktı. Rhivi tekrardan çığlığı bastı. Paran en sonunda onu bıraktı, arkasına döndü ve zırhlı dirseğini adamın suratına indirdi.

Tozların arasına yağmur gibi kan yağdı. Geri geri yalpalayan savaşçı yere yığıldı.

Bir kargı sırığı Paran'ın şakağını sıyırdı. Genç adam darbenin etkisiyle kendi ekseninde döndü. İkinci bir kargı at tepmiş kadar sertçe kalçasına vurarak bacağını uyuşturdu. Bir şey sol ayağını yere mıhladı.

Yüzbaşı, Kısmet'i çekti. Silah bir çınlamayla elinden düşecek gibi oldu. Paran onu yukarı savurunca bir çınlama daha çıktı. Acıdan, terden ve tozdan yarı yarıya körleşen Paran dimdik doğruldu ve Kısmet'i iki eliyle birden kavrayarak tam önünde gard pozisyonuna soktu. Kılıcın yalımı üçüncü bir darbe yedi ama genç subay onu ellerinden düşürmedi.

Sessizlik çöktü. Nefes nefese gözlerini kırpıştıran Paran başını kaldırdı, etrafına bakındı.

Rhivilerle kuşatılmış olmasına rağmen hiçbiri kıpırdamıyordu. Adamların kara gözleri fal taşı gibi açık duruyordu.

Paran bakışlarını silahına çevirdi, savaşçılara şöyle bir süzdü, sonra gözleri tekrar Kısmet'e döndü. Ve oradan ayrılmadı.

Üç demir kargı başı birer yaprak gibi yalıma takılıp kalmıştı. Her birinin ucu yarılarak oraya sıkışmış, sırıkları kırılıp kopmuş, geriye yalnızca başların gerisindeki yuvalardan çıkıntı yapan beyaz tahta parçaları kalmıştı.

Paran yere mıhlanmış ayağına göz attı. Bir kargı ucu çizmesini deldikten sonra kıvrılmış, yassı tarafı ayağına baskı yapmıştı. Genç adam tahta kırıklarıyla sarılıydı. Kalçasına göz attığında bir yarayla karşılaşmadı. Kısmet'in kınını kaplayan deride zikzaklı bir yırtık vardı.

Yüzü ezilmiş Rhivi savaşçısı onun durduğu yerden birkaç adım uzakta hareketsiz yatıyordu. Yüzbaşı bineğine ve yük at-

larına el sürülmemiş, hayvanların yerlerinden kıpırdamamış olduklarını gördü. Diğer Rhiviler geri çekilmişlerdi. Ufak tefek bir figürün gelmesiyle çevresindeki halka yarıldı.

Gelen kişi beş yaşından büyük olamayacak bir kızdı. Savaşçılar huşu, korku hatta muhtemelen ikisini birden duyarcasına kenara çekiliyorlardı. Bir kordonla belinden bağlı antilop derileri giyen kız yalınayaktı.

Kızda, yürüyüşünde, karşısına geçtiği zamanki duruşunda –kapakları sarkık gözlerinde– Paran'a huzursuzca kaş çattıran tanıdık bir şey vardı.

Onu dikkatle süzen kızın küçük, yuvarlak yüzü yavaş yavaş Paran'ınkiyle aynı ifadeye büründü. Genç adama uzanırcasına bir elini kaldırdı, sonra tekrar indirdi. Yüzbaşı gözlerini ondan ayıramadığını keşfetti. *Çocuk, seni tanıyor muyum?*

Aralarındaki sessizlik uzarken kızın arkasına yaşlı bir kadın geldi ve buruşuk ellerinden birinin onun omzuna koydu. Yıpranmış, neredeyse usanmış görünen kadın yüzbaşıyı inceledi. Yanındaki küçük kız Rhivilerin akıcı, melodik dilinde bir şeyler söyledi. Sesi bu kadar genç biri için şaşırtıcı derecede kalındı. Yaşlı kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. Kız ısrarla tekrar konuştu.

Yaşlı kadın yüzbaşıya Daruca hitap etti. "Beş kargı seni düşmanımız belledi." Duraksadı. "Beş kargı yanıldı."

"Sizde çok daha fazlası var," dedi Paran.

"Var. Üstelik kılıcını kayıran tanrının burada hiç müridi yok."

"Öyleyse ne yapacaksanız yapın," diye hırıldadı Paran. "Bu oyundan sıkıldım."

Kız konuştu. Sesi buyurgan bir tonla taşa inen demir gibi çınladı.

Yaşlı kadın bariz bir şaşkınlıkla ona doğru döndü.

Kız konuşmayı sürdürdü. Sözleri artık belli ki açıklama amaçlıydı. Yaşlı kadın dinledi, sonra da koyu ve ışıltılı gözlerini tekrar yüzbaşıya çevirdi. "Sen Malazan'sın ve Malazanlar Rhivilerin düşmanı olmayı seçtiler. Bu senin de mi seçimin? Şunu da bil: Bir yalan duyduğumda anlarım."

"Ben doğuştan Malazan'ım," dedi Paran. "Rhivilere düşmanım demeye meraklı değilim. Hiç düşmanım olmamasını yeğlerim."

Yaşlı kadın gözlerini kırpıştırdı. "Kız sana kederini dindirecek sözler sunuyor, asker."

"Yani?"

"Yaşayacaksın."

Paran bu gelişmeye pek güvenmedi. "Bana söyleyecek ne gibi sözleri olabilir ki? Onu daha önce hiç görmedim."

"O da seni hiç görmedi. Yine de birbirinizi tanıyorsunuz."

"Hayır, tanımıyoruz."

Yaşlı kadının bakışları sertleşti. "Sözlerini dinleyecek misin dinlemeyecek misin? Sana bir armağan sunuyor. O armağanı ret mi edeceksin?"

"Sanırım hayır," dedi Paran derin bir huzursuzlukla.

"Çocuk üzülmene gerek olmadığını söylüyor. Tanıdığın kadın Ölüm'ün Kemerli Ağaçları'nın arasından geçmemiş. Görebildiğin toprakların, tüm fânilerce sezilen ruh diyarlarının ötesine yolculuk etmiş. Ve şimdi geri gelmiş. Sabırlı olmalıymışsın, asker. Birbirinize kavuşacakmışsınız. Çocuk buna söz veriyor."

"Ne kadını?" diye öğrenmek istedi Paran, kalbi gümbür gümbür atarak.

"Öldüğünü sandığın."

Yüzbaşı kıza tekrar baktı. Göğsüne inen bir darbe misali yine o aşinalığı hissetti. Geriye doğru bir adım yalpaladı. "Olamaz," diye fısıldadı.

Kız geri çekildi. Uçuşan tozların arasında gözden kayboldu.

"Bekle!"

Bir haykırış daha koptu. Sürü hareketlendi ve yaklaşarak Rhivileri perdeledi. Saniyeler içinde önünden ağır ağır geçen dev hayvanların sırtlarından başka bir şey göremez oldu Paran. Aralarına dalmayı düşündü ama öyle bir şeyin ölümle sonuçlanacağını biliyordu.

"Bekle!" diye yeniden bağırdı yüzbaşı. Fakat ovadaki yüzlerce –binlerce– toynağın patırtısı çabalarını boşa çıkardı.

Yırtıkyelken!

Bhederin sürüsünün sonunun görünmesi bir saati buldu. Hayvanların sonuncusu da geçip giderken yüzbaşı etrafa bakındı.

Rüzgâr toz bulutlarını doğuya sürükleyerek alçak, hörgüçlü tepelerin üzerinden aşırıyordu.

Paran eyere çıktı ve bineğini bir kere daha güneye yönlendirdi. Gadrobi Tepeleri karşısında yükseldi. *Yırtıkyelken, sen ne yaptın?* Toc'un Bellurdan ile Yırtıkyelken'den geriye kalmış o yanık sütundan uzaklaştığını tespit ettiği küçük ayak izlerini hatırladı. *Hood'un Nefesi aşkına, böyle bir şeyi planladın mı? Hem neden Rhiviler? Yeniden doğmuş. Daha şimdiden beş, belki altı yaşlarında bir çocuk – hâlâ fâni misin ki, kadın? Yoksa erdin mi? Kendine bir halk, yabancı ve ilkel bir halk bulmuşsun – ne maksatla? Ve bir dahaki karşılaşmamızda nasıl görüneceksin?*

Rhivileri yeniden düşündü. Kuzeye götürdükleri sürü o kadar büyüktü ki... *Sefere çıkmış bir orduyu bile doyurur. Caladan Brood – Pale'a ilerliyor. Dujek'in buna hazır olduğunu hiç sanmıyorum. İhtiyat Tekkol'un başı dertte.*

Güneş batmadan önce iki saat daha at sürebilirdi. Gadrobi Tepeleri'nin ötesinde Azur Gölü ve Darujhistan vardı. Şehrin içinde de Alakarga ile mangası. *Ve o mangada üç yıldır tanışmaya hazırlandığım genç bir kadın. İyi ama onu sahiplenmiş olan tanrı hâlâ düşmanım mı ki?*

Davetsizce gelen bu soruyla Paran'ın yüreği buz kesti. *Tanrılar aşkına, bu ne biçim bir yolculuk oldu. Ben de bu ovadan kimseye fark ettirmeden geçeceğimi sanıyordum. Ne aptalca bir düşünce. Âlimler ve büyücüler durmaksızın meşum kavuşumlar hakkında yazarlar – anlaşılan ben ayaklı bir kavuşum, Ermişleri çeken bir mıknatısım. Hem de görünüşe göre kendi vahametlerine. İkizlere ettiğim muameleye rağmen kılıcım Kısmet o beş kargıya cevap verdi. Bu nasıl açıklanır? Gerçek şu ki artık kendi gayemin peşinde koşuyorum. Ne Muavin'inkinin ne de İmparatorluk'unkinin. Hiç düşmanım olmamasını yeğleyeceğimi söyledim – ve yaşlı kadın sözlerimi doğru buldu. Demek ki öyleler.*

Sürprizler hiç bitmiyor, Ganoes Paran. Öyleyse yola devam. Bak bakalım daha nelerle karşılaşacaksın.

Patika bir tepeye tırmandı ve yüzbaşı atını mahmuzlayarak yamaçtan yukarı yürüttü. Zirveye ulaşınca dizginlere sertçe asıldı.

At dargınca kişnedi ve gözlerini devirerek başını savurdu. Fakat Paran'ın dikkati başka yerdeydi. Eyerinde geriye kaykılıp kılıcını gevşetti.

Küçük bir kamp ateşinin yanında ağır zırhlı bir adam zorlanarak ayağa kalktı. Arkasında kazığa bağlı bir katır vardı. Ağırlığını bir bacağına veren adam durduğu yerde sallandı ve bir piç kılıcı kınından çekip çıkardı. Sonra ona yaslanarak yüzbaşıyı süzdü.

Paran yakın çevresini tarayarak atını yürüttü. Savaşçı yalnız görünüyordu. Aralarındaki on metre kalınca atı durdurdu.

Adam Daruca konuştu. "Vuruşacak hâlde değilim ama çok istiyorsan hayır demem."

Paran bir kez daha Muavin'in enikonu eğitim görmesi yönündeki ısrarına minnettar kaldı; karşılık verirken kullandığı dil yerlininki kadar akıcıydı. "Hayır, hiç içimden gelmiyor." Eyerinde öne eğilip bekledi, ardından katıra bakıp sırıttı. "Yoksa o hayvan bir Savaş Katırı mı?"

Adam bir kahkaha attı. "Kendini öyle sandığından eminim," deyip gevşedi. "Paylaşabileceğim kadar yiyeceğim var, yolcu, tabii canın çekerse."

Yüzbaşı atından inip yaklaştı. "Adım Paran," dedi. Ateşin karşısına oturdu.

Diğeri de ateşi aralarına alarak aynını yaptı. "Coll," diye homurdanıp sargılı bacağını uzattı. "Kuzeyden mi geliyorsun?"

"Aslen Genabaris'ten. Son zamanlarda Pale'da biraz vakit geçirdim."

Bunu duyunca Coll'un kaşları kalktı. "Bir fedaiye benziyorsun," dedi, "ama rütben büyük ihtimalle subay. Orada vaziyetin epey kötü olduğunu duymuştum."

"Ben biraz geç geldim," diye itiraf etti Paran. "Bir sürü moloz ve bir sürü ceset gördüm. O yüzden anlatılanlara inanmaya yatkınım." Sözlerini sürdürmeden önce tereddüde düştü. "Pale'da Ay Tohumu'nun artık Darujhistan üzerinde bulunduğuna dair söylentiler dolaşıyordu."

Coll homurdanarak ateşe bir avuç çalı çırpı attı. "Öyle," dedi. Közlerin üstüne koyulmuş ezik bir tencereyi işaret etti. "Karnın açsa onun içinde yahni var. İstediğin kadar al."

Paran açlıktan midesinin kazındığını anladı ve Coll'un tek-

lifini şükranla kabul etti. Adamdan ödünç aldığı tahta kaşıkla yemeğini yerken o bacak yarasını sormayı düşündü. Fakat sonra Pençe eğitimini hatırladı. Bir asker rolü oynarken onu sonuna kadar oynardın. Hiçbir asker bariz olanın sözünü etmezdi. Bir şey gözünün içine bakıyorsa gözlerini kaçırır ve hava durumundan yakınırdın. Önemli konular zamanı gelince kendiliğinden ortaya dökülürdü. Askerlerin iple çekecekleri bir şeyleri olmadığından sabır kolay bir erdemdi ve bazen sadece erdem olmakla kalmayıp ilgisizlik müsabakası hâline gelirdi. O yüzden Paran tencereyi boşaltırken Coll umursamaz bir sessizlik içinde bekledi ve közleri dürtüp ara sıra arkasındaki kocaman yığından bir odun alıp ateşe attı. Odunları oraya kimin koyduğunu ancak tanrılar bilirdi.

Paran en sonunda yeniyle ağzını sildi ve tahta kaşığı su kullanmadan yapabileceği kadar temizledi. O iş de bitince arkasına yaslanıp geğirdi.

Önce Coll konuştu. "Darujhistan'a mı gidiyorsun?"

"Evet. Ya sen?"

"Herhalde bugün yarın yola çıkabilirim ama şehre bir katırın sırtında dönmeye can attığımı söyleyemem."

Paran batıdan tarafa baktı. "Eh," dedi gözlerini kısarak, "güneş batmak üzere. Bu gece kampını paylaşmamın sakıncası var mı?"

"Hayhay."

Yüzbaşı kalkıp atlarıyla ilgilendi. Bu adamın biraz daha iyileşmesine müsaade etmek için yolculuğunu bir gün ertelemeyi, ardından ona bir at ödünç vermeyi düşündü. Şehre bir yerliyle –onu yönlendirecek hatta belki bir iki günlüğüne misafir edecek biriyle– beraber girmenin yararları olurdu. Dahası bu zaman zarfında bir şeyler öğrenebilirdi. Yolun bir gün daha uzaması fark eder miydi? Belki ama buna değecek gibiydi. Wickan atlarını katırın yanına bağladı, sonra da eyerini ateşin başına taşıdı.

"Sorununu düşünüyordum," dedi Paran, eyeri yere bırakıp sırtını ona yaslarken. "Seninle beraber geleyim. Yük atına binebilirsin."

Coll'un gözleri temkinliydi. "Cömert bir teklif."

Adamın kuşkusunu gören Paran gülümsedi. "Evvela, fazla-

dan bir günlük istirahat atlara iyi gelir. Ayrıca bu Darujhistan'a ilk gidişim; o yüzden sözüm ona cömertliğime karşılık önümüzdeki iki gün boyunca sorularımla başının etini yemek istiyorum. Şehre vardığımızda da ben atımı geri alırım ve sen kendi yoluna gidersin. Bu işten kârlı çıkan biri varsa o benim."

"Seni şimdiden uyarayım, Paran. Pek konuşkan değilimdir."

"Riski göze alıyorum."

Coll bir müddet düşündü. Eh," dedi nihayet, "teklifini kabul etmemem için deli olmam gerekir, değil mi? Beni sırtımdan bıçaklayacak birine benzemiyorsun. Gerçek öykünü bilmiyorum, Paran. Onu kendine saklamak istersen keyfin bilir. Ama sorular sormaktan vazgeçeceğimi sanma. Yalan söyleyip söylememek sana kalmış."

"Bence aynı şey senin için de geçerli," diye yanıt verdi Paran. "Demek öykümü bilmek istiyorsun? Pekâlâ, işte öyküm, Coll. Ben Malazan Ordusu'ndan firar etmiş bir yüzbaşıyım. Ayrıca Pençe hesabına epey iş yaptım ve şimdi düşünüyorum da dertlerim orada başladı. Her neyse, olan oldu." *Ah, evet, bir şey daha: Yakınımdaki insanlar genellikle hayatlarını kaybederler.*

Ateş ışığında parıldayan gözlerini karşı taraftaki adamdan ayırmayan Coll sessiz kaldı. Sonra yanaklarını şişirip derin bir of çekti. "Bu kadar yalın bir gerçek diğerlerine davetiye çıkarır, değil mi?" Ateşe uzun uzun baktı, ardından dirseklerinin üstüne yaslandı ve yüzünü artık yukarıda beliren yıldızlara doğru kaldırdı. "Bir zamanlar Darujhistan'da bir soyluydum. Köklü, güçlü bir ailenin son oğluydum. Görücü usulüyle evlenecektim ama başka bir kadına âşık oldum. Bahsettiğim kadın açgözlü ve hırslıydı ama ben bunun farkında değildim." Buruk bir tebessüm etti. "Hatta düpedüz bir orospuydu. Gel gör ki çoğu orospunun aklı başındadır ama âşık olduğum kadın hayal edemeyeceğin kadar aşağılıktı."

Bir elini gözlerinin önünden geçirdi. "Her neyse, yükümlülüklerimi reddettim ve görücü usulü nikâhtan caydım. Aystal'la evlenmem sanırım babamı öldürdü – orospunun adı buydu ama sonra değiştirdi." Gece göğüne sert bir kahkaha attı. "Hiç vakit kaybetmedi. Ayrıntıları nasıl hallettiğinden, nüfuzlarını satın almak için kaç erkeği yatağına aldığından hâlâ emin değilim – tabii

onların bu işi nasıl başardıklarından da. Tek bildiğim, bir gün gözümü açtığımda unvanımın hatta soyadımın elimden alınmış olduğu. Malikâne de, servetim de, diğer her şey de artık Aystal'ındı ve bana daha fazla ihtiyacı kalmamıştı."

Alevler aralarındaki kuru odunları yalıyordu. Paran hiç konuşmuyordu. Karşısındaki adamın ağzından daha fazlasının da çıkacağını ve Coll'un bunları söylemekte zorlandığını seziyordu.

"Ama en kötü ihanet bu değildi, Paran," dedi Coll en sonunda, yüzbaşının gözlerine bakarak, "Ah, hiç de bile. O ihanete sırtımı dönüp gittiğimde uğradım. Aystal'la mücadele edebilirdim. Hatta galip bile gelebilirdim." Çenesi kasıldı – otokontrolünden kaçan tek ıstırap belirtisi bu oldu. Sonra da pes, ifadesiz bir sesle kaldığı yerden devam etti. "Onlarca yıldır tanıdığım ahbaplarım beni görmez oldular. Herkesin nezdinde ölmüş gibiydim. Beni duymamayı seçtiler. Yanımdan geçip gittiler, kapılarına dayanıp onlara seslendiğimde yanıma gelmeye bile tenezzül etmediler. Ölmüştüm, Paran. Şehir kütüğünde bile öyle yazıyordu. Ben de onlara uydum. Çekip gittim. Ortadan kayboldum. Dostlarının yüzüne karşı yasını tutmaları çok ağır geliyor, Paran. Ama kendi hayatına hıyanet etmen daha da fena koyuyor. Ama senin de dediğin gibi, olan oldu."

Paran başını öteye çevirdi ve gözlerini kısarak karanlığa baktı. *Bizi böyle bir yıkıma uğratan bu insan dürtüsü ne ki?* diye merak etti. "Asilzadelerin oyunları," dedi usulca, "dünyanın dört bir yanında oynanır. Ben de senin gibi bir soylu doğdum, Coll. Ama Malazan'da sert kayaya çarptık. İmparator bizi her fırsatta ezerek kırbaçlanmış köpeklere çevirdi. Yıllarca korku içinde büzüldük. Ama bu yalnızca bir güç çekişmesiydi, değil mi?" dedi ateşi paylaştığı adamdan çok kendi kendine. "Bir soylunun kulak asmasına değecek hiçbir ders yoktur. O aşağılık, aç grubun içinde geçirdiğim yıllara dönüp bakıyorum – şimdi dönüp o hayata bakıyorum, Coll ve aslında onun yaşanacak bir hayat olmadığını görüyorum." Bir süre konuşmadı, sonra ağzı yavaş bir tebessümle kıvrıldı ve bakışları Coll'a yönlendi. "Malazan İmparatorluğu'na sırt çevirdiğimden ve soylu kanımın güvenilmez ayrıcalıklarından temelli sıyrıldığımdan beri, var ya, kendimi daha önce hiç böylesine canlı hissetmemiştim. Eski hayatım

asla bir hayat olmadı – sadece şimdi bulduğumun silik bir gölgesiydi. Bu çoğumuzun yüzleşmekten korktuğu bir hakikat mi?"

Coll homurdandı. "Ben karşılaşacağın en zeki insan değilim, Paran ve bana göre biraz fazla derin düşünüyorsun. Ama seni doğru anladıysam, orada oturup layığını bulmuş bir adam müsveddesine canlı olduğunu söylüyorsun. Tam şu anda. Olup olabileceği kadar. Ve geçmişte ihanet ettiği şeyin gerçek bir hayat olmadığını öne sürüyorsun, değil mi?"

"Sen daha iyi bilirsin, Coll."

Adam yüzünü buruşturdu ve bir elini seyrelen saçlarında gezdirdi. "Mesele şu ki onu geri istiyorum. Kaybettiğim her şeyi geri istiyorum."

Paran kahkahalara boğuldu ve karnına ağrı girinceye kadar gülmeyi sürdürdü.

Coll oturduğu yerden onu seyretti, sonra göğsünden alçak, gurultulu bir kıkırtı yükseldi. Elini geriye atıp bir avuç dal parçası aldı ve onları teker teker ateşe attı. "Eh be, Paran," dedi, gözlerinin etrafı keyif çizgileriyle kırışarak. "Ansızın tanrıların gönderdikleri bir yıldırım gibi gökten düştün. Ve buna minnettarım. Hem de tahmin edemeyeceğin kadar."

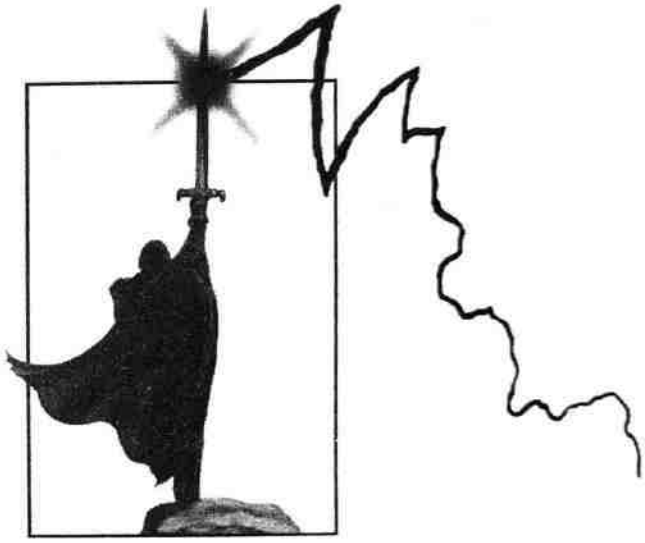
Paran gözlerindeki yaşları sildi. "Hood'un Nefesi aşkına," dedi. "Birbiriyle sohbet eden iki Savaş Katırı gibiyiz, ne dersin?"

"Sanırım öyle, Paran. Şimdi, çantama bakarsan bir testi Kaygıköy şarabı bulacaksın. Mahsulü yaklaşık bir haftalık."

Yüzbaşı yerinden kalktı. "Yani?"

"Yanisi bozuldu bozulacak."

ALTINCI KİTAP

MAVİ ATEŞ ŞEHRİ

Yırtık bayrakları andıran rivayetler
rüzgârda şaklayıp yankı yaparak
aşağıdaki sokaklarda
anlattı gelecek günlerin öykülerini...
Dendi ki karaya bir yılanbalığı çıkmış
veya bir değil bin tanesi
ölü olabilecek tırtıklı bir ayın altında,
bir pençenin yavaşça tırmaladığı fısıldandı
şehrin kaldırımlarında hatta bir ejderha
görülmüş gece göğünün yükseklerdeki
gümüşünde ve siyahında.
Dendi ki duyulmuş bir iblisin ölüm çığlığı
bir kan gecesinin damlarında, daha
efendinin yüz eli yitirirken
yüz hançeri karanlığa,
ve o zaman rivayeti döndü soylu
maskesi takmış bir hanımın davetsiz misafirlere
unutulmaz bir şenlik sunduğu...

Rivayetin Doğuşu
Balıkçı (d. ?)

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Çok az kimse görebilir
ölümün çıngırağından önce
duyulması kaderde yazılı
çatırtıları veya
çentikli zincirleri
havada tutan
karanlık eli,
ama dinle
Ay Tohumu'nun kalbinde
lordun adını inleyen
yardakçıların ve kurbanların
tekerini...

Gümüştilki
Öncü Hurlochel, 6. Ordu

Rallick Nom ara sokaktan Anka Hanı'na yaklaşırken gölgeli bir girintiden iriyarı, etli butlu bir kadın çıkıp karşısına dikildi. Rallick bir kaşını kaldırdı. "Bir şey mi istiyorsun, Meese?"

"Sen benim ne istediğimi boş ver." Kadın davetkârca sırıttı. "Nasılsa yıllardır biliyorsun. Buraya asıl sana bir şey söylemeye geldim, Nom. O yüzden gevşe."

Suikastçı kollarını göğsünde kavuşturup bekledi.

Meese ara sokağı kolaçan etti, sonra da adama sokuldu. "Barda biri var. Seni soruyor. İsmen."

Şaşıran Rallick dik durdu. "Neye benziyor?" diye bozuntuya vermeden sordu.

"Üniformasını çıkarmış bir askere," diye yanıtladı Meese. "Onu daha önce hiç görmemiştim. Eee, ne düşünüyorsun, Nom?"

Rallick bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey. Nerede oturuyor?"

Meese yeniden sırıttı. "Kruppe'nin masasında. Tam da sizin çöplüğünüzde. Ne güzel, değil mi?"

Rallick kadının yanından geçip hana yöneldi. Meese peşinden gelmeye davranınca da elini kaldırdı. "Aramızda bir dakika bırak, Meese," dedi dönmeden. "Irilta nerede?"

"İçeride," dedi kadın arkasından. "İyi şanslar, Nom."

"Şans asla beleş değildir," diye mırıldanan Rallick köşeyi döndü ve basamakları çıktı.

Kapının hemen içerisinde bekleyerek kalabalığı gözden geçirdi. İçeride birkaç yabancı olsa da bunlar kaygılanmasına yol açacak kadar çok değildi. Bakışları Kruppe'nin masasında oturan adama çevrildi. Adam öylesine aleladeydi ki neredeyse ikinci bir kez bakması gerekecekti. Sonunda masaya doğru hareketlendi. O yürüdükçe kalabalık ikiye ayrıldı – bunun daha önce hiç farkına varmamıştı. Keyiflenen suikastçı dikkat çekinceye dek bakışlarını yabancıdan ayırmadı. Göz göze geldiklerinde adam

içkisinden bir yudum almaktan ve maşrapayı dikkatle masaya bırakmaktan başka bir harekette bulunmadı.

Rallick masanın karşı tarafına bir sandalye çekti. "Adım Rallick Nom."

Karşısındaki şahısta bir sağlamlık, teskin edici bir tür özgüven vardı. Rallick alışılagelmiş ihtiyatına rağmen kendini gevşemekten alıkoyamadı. Lakin adamın ilk sözleri bu durumu değiştirdi.

"Yılanbalığı'nın sana bir mesajı var," dedi usulca. "Dosdoğru ağızdan ağıza. Lakin mesajı iletmeden önce sana bazı bilgiler vermeliyim – ancak benden duyabileceğin bilgiler." Adam duraksayıp maşrapasından içti, sonra kaldığı yerden devam etti. "Turban Orr bir düzine avcı daha tuttu. Neyi avlıyorlar? Eh, öncelikle beni. Senin asıl sorunun Orr'a bundan böyle daha zor erişebilecek olman. Yılanbalığı, Leydi Simtal konusundaki çabalarını uygun buluyor. Coll'un dönüşü Konsey'de dürüstlüğe ve onura değer veren herkesçe arzulanan bir şey. Bir ihtiyacın varsa şimdi söyle, senin olsun."

Rallick'in bakışları sertleşmişti. "Murillio'nun bu kadar düşük bir çenesi olduğunu bilmezdim," dedi.

Adam başını iki yana salladı. "Yoldaşın hiçbir şeyi açığa vurmadı. Sen de. Böyle şeyleri bilmek Yılanbalığı'nın işidir. Dediğim gibi, bir ihtiyacın var mı?"

"Yok."

"Güzel." Yabancı tam da bu cevabı beklermiş ve ondan memnun kalmış gibi kafa salladı. "Bu arada Turban Orr'un bildirgeyi Konsey'den geçirme çabaları... sekteye uğradı. Süresiz olarak. Yılanbalığı bu konuda bilmeden de olsa oynadığın rol için sana teşekkürlerini sunuyor. Yine de konsey üyesi daha başka seçenekleri değerlendiriyor. Bir süredir yakından izleniyordu. Zaten o sayede edindiğimiz talihli bilgi, Yılanbalığı'nın sana gönderdiği mesajın özünü teşkil ediyor. Turban Orr dün gece Despotun Barbakanı altında Suikastçılar Loncası'nın bir temsilcisiyle buluştu – son zamanlarda meslektaşlarının bulunmalarının ne kadar güç olduğu düşünülürse, bu bile büyük bir başarıydı. Her halükârda Turban Orr tarafından bir mukavele ihale edildi." Adam Rallick'in yüzündeki hayret ifadesinin kaybolmasını bekledi, ardından sözlerini sürdürdü. "Dediğim gibi, mukaveleyi

Turban Orr ihale etti ama kendi adına değil. Leydi Simtal kocasının ölümünün kâğıt üzerinde olduğu kadar gerçek dünyada da olması gerektiğine karar verdi."

"Kim?" dedi Rallick, dişlerini sıkarak. "Mukaveleyi kim üstlendi?"

"Oraya geliyorum. Öncelikle ücret hayli yüklü olduğu için mukavele kabul edildi. Coll'un halihazırda Darujhistan dışında bulunduğunun farkındalar. Artık sadece dönmesini bekliyorlar."

"Suikastçının adı."

"Ocelot." Adam ayağa kalktı. "Yılanbalığı sana atılımlarında başarılar diliyor, Rallick Nom. Mesaj bu kadar. İyi akşamlar." Gitmek üzere döndü.

"Bekle."

"Evet?"

"Teşekkürler," dedi Rallick.

Yabancı gülümsedi, sonra da oradan ayrıldı.

Suikastçı ondan boşalan sandalyeye geçip duvara yaslandı. Bir ibrik bira ile bir maşrapayı hazırda bekleten Sulty'yi yanına çağırdı. Kadın çabucak geldi. Onu daha telaşsız adımlarla Irilta ile Meese takip ettiler. Her iki kadın da kendi maşrapasıyla selamsız sabahsız geçip oturdu.

"Herkes hâlâ nefes alıyor," dedi Irilta, maşrapasını kaldırarak. "İşte bunun şerefine içilir."

Meese de kendininkini kaldırdı ve iki kadın lıkır lıkır içtiler. Sonra Meese öne eğildi. "Kruppe ile oğlandan haber var mı?"

Rallick başını iki yana salladı. "Geri geldiklerinde burada olmayabilirim," dedi. "Ortalarda görünmezsem ve diğer... hadiseler yaşanırsa, Murillio'ya işe koyulmasını söyleyin. Ayrıca adamımızın gözünün açık olduğunu haber verin." Rallick maşrapasını ibrikten doldurdu ve hemen içip bitirdi. Ardından ayağa kalktı. "Bana şans dilemeyin," dedi.

"Başarı dilesek?" diye sordu Meese, geniş yüzünde kaygılı bir ifadeyle.

Rallick sertçe kafa salladı ve hanı terk etti.

Anomander Rake'in gizlediği bir şey vardı. Karamsar gözlerle şö-

mineye bakmakta olan Baruk bundan emindi. Baş Simyacı sağ elinde bir kadeh keçi sütü, soldaysa irice bir Daru bazlaması tutuyordu. Tiste Andii neden Imass'ın höyüğe girmesine göz yummuştu? Bu soruyu yanında oturan Lord'a çoktan sormuştu ama anlaşılan cevap alamayacaktı. Onun yerine Rake'ten aldığı tek şey sinir bozucu bir ukalalıktı. Baruk yüksek bir çıtırtıyla bazlamadan bir lokma ısırdı.

Rake bacaklarını gerip iç geçirdi. "Yemek yemek için garip bir saat," dedi.

"Son zamanlarda bütün saatlerim garip geçiyor," dedi Baruk, ağzındakini çiğnerken. Büyük bir yudum süt içti.

"Hem Gölge Lord'un hem de Oponn'un olaylara müdahil olduklarından haberim yoktu," dedi Rake.

Baruk adamın gözlerini üstünde hissetmesine rağmen bakışlarını ateşten ayırmadı. "Oponn'a dair bir sezgiye kapılmıştım," dedi. "Ama ortada belirgin bir şey yoktu."

Rake cevaben alaycı bir homurtu çıkardı.

Baruk biraz daha süt içti. "Sen sezgilerini kendine saklıyorsun. Ben de aynını yapıyorum."

"Bunun bize hiçbir faydası olmuyor," diye çattı Rake.

Simyacı koltuğunda Tiste Andii'ye doğru döndü. "Kuzgunların o kadının ve T'lan Imass'ın höyüğe girmesini seyretti. Başarıya ulaşamayacaklarına hâlâ inanıyor musun?"

"Ya sen?" diye tersledi Rake. "Konu hakkındaki görüşlerinin o yönde olduğunu hatırlar gibiyim, Baruk. Başarıya ulaşıp ulaşmamalarının bana göre bir önemi yoktu ve hâlâ da yok. Her halükârda bir çatışma çıkacak. Sen herhalde öyle bir şeyden kaçınılabileceğini zannettin. Belli ki Malazan İmparatorluğu söz konusuyken istihbaratın fazlasıyla yetersiz. Laseen tek bir şeyden anlar ve o da kaba kuvvettir. Açığa çıkıncaya dek güce aldırış etmez, sonra da elindeki her şeyle saldırıya geçer."

"Ve sen oturup bunun gerçekleşmesini bekliyorsun, öyle mi?" Baruk kaşlarını çattı. "Şehirler öyle yok olur. Binlerce insan öyle can verir. Bunların senin nezdinde bir önemi var mı, Anomander Rake? Sonunda galip geldiğin müddetçe?"

Lord'un ince dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Isabetli bir değerlendirme, Baruk. Gel gör ki Laseen bu sefer

Darujhistan'ın sağlam ele geçirmek istiyor. Niyetim bunu engellemek. Fakat ona kafa tutmak için şehri yıkmak fazla kolay olur. Öyle bir şeyi haftalar önce yapabilirdim. Hayır, Darujhistan'ın olduğu gibi ama aynı zamanda Laseen'in erişimi dışında kalmasını istiyorum. İşte zafer budur, Simyacı." Gri gözleri Baruk'un üstündeydi. "Yoksa seninle bir ittifak arayışına girmezdim."

Simyacı kaşlarını çattı. "Tabii bir ihanet planlamıyorsan."

Rake bir süre konuşmadan kucağında kavuşturduğu ellerini inceledi. "Baruk," dedi hafifçe, "deneyimli her komutanın bildiği gibi, ihanet ihaneti doğurur. İster bir düşmana ister bir dosta karşı işlensin, terfi peşindeki en düşük rütbeli erden kişisel yaverlerine, korumalarına ve subaylarına kadar herkes için meşru bir seçenek hâline gelir. Halkım sizinle kurduğumuz ittifaktan haberdar, Simyacı. O ittifaka ihanet edersem, uzun süre Ay Tohumu Lordu olarak kalamam. Ve başıma gelecekleri de hak ederim."

Baruk gülümsedi. "Gücüne kim meydan okuyabilir ki, Rake?"

"Evvela Caladan Brood," diye derhal yanıt verdi Rake. "Dört suikastçı-büyücüm de cabası. Ay'ın mağaralarında ikamet eden Silanah bile bana bedel ödetmeyi kafasına koyabilir. Aklıma gelen başkaları da var, Baruk. Hem de pek çok."

"Yani seni korku mu dizginliyor, Karanlık'ın Oğlu?"

Rake kaşlarını çattı. "O unvan beni tapılmaya değer zanneden budalalarca kullanılır. Ondan hiç hazzetmem, Baruk ve bir daha ağzından çıktığını duymayayım. Beni korku mu dizginliyor? Hayır. Korku tüm gücüne rağmen beni yönlendiren şeyle boy ölçüşemez: Sorumluluk." Lord'un ellerine dikili gözleri boz bir ton almıştı. O eller avuçları yukarı bakacak şekilde çevrildi. "Senin şehrine karşı bir sorumluluğun var, Baruk. Bu seni güdülüyor, seni biçimlendiriyor. Aynı şey benim için de geçerli. Ay Tohumu'nda bu dünyadaki son Tiste Andiiler var. Bizler ölüyoruz, Simyacı. Hiçbir gaye halkıma tekrar yaşam sevinci kazandıracak kadar büyük görünmüyor. Deniyorum ama ilham vermek asla başlıca yeteneklerimden biri olmamıştır. Şu Malazan İmparatorluğu bile kendimizi savunmamız için bizi kışkırtamadı – ta ki kaçacak yerimiz kalmayıncaya dek.

"Bu kıtada da can vermeyi sürdürüyoruz. Ama bunun kılıçla

olması yeğdir." Ellerinin kucağından kayıp düşmesine izin verdi. "Ruhun ölürken vücudunun yaşamını sürdürdüğünü hayal et. Üstelik on yıl, elli yıl değil. On beş, yirmi bin yıl."

Rake hızla ayağa kalktı. Ses çıkarmayan Baruk'a tepeden baktı ve tebessümüyle simyacının kalbine bir acı hançeri sapladı. "Beni bu sorumluluk bağlıyor. Fakat o sorumluluk da kendi içinde anlamsız. Tiste Andiileri yalnızca muhafaza etmek yeterli mi? Ay Tohumu'nu her türlü riskin, her türlü tehdidin uzağında yaşayıp gidebileceğimiz gökyüzüne yükseltmeli miyim? Peki o zaman neyi muhafaza etmiş olurum? Bir tarihi; belirli bir bakış açısını." Omuz silkti. "Tarih oldu bitti, Baruk ve Tiste Andiilerin bakış açısı ilgisizliğe, metanete ve tenha, boş bir ümitsizliğe dayanıyor. Bunlar dünya için muhafaza edilmeye değer ihsanlar mı? Hiç sanmıyorum."

Baruk'un aklına verebileceği bir karşılık gelmiyordu. Anomander Rake'in tarif ettikleri neredeyse idrak kabiliyetinin ötesindeydi. Buna rağmen sözlerinin ıstırap çığlığı simyacıyı etkilemişti. "Yine de," dedi, "işte buradasın. İmparatorluk'un kurbanlarıyla müttefiksin. Bu davada yalnız başına mısın, Anomander Rake? Halkın tasvip ediyor mu?"

"Umursamıyorlar," dedi Rake. "Buyruklarımı kabul ediyorlar. Peşimden geliyorlar. İstediğimde Caladan Brood'a hizmet ediyorlar. Ve kendilerine ait olmayan bir diyarın çamurunda ve ormanlarında, kendilerine ait olmayan bir savaşta, onlardan ödü kopan bir halk uğruna can veriyorlar."

Baruk öne eğildi. "Öyleyse neden? Tüm bunları neden yapıyorsun?"

Rake'in cevabı sert bir kahkaha oldu. Lakin buruk neşesi hemencecik kayboldu. "Bugünlerde şerefli bir gayenin beş paralık değeri var mı? O gayeyi başkalarından ödünç almış olmamız fark eder mi? Biz de insanlar kadar iyi savaşıyoruz. Onlarla omuz omuza ölüyoruz. Ruh karşılığında fedailik yapıyoruz. Ve o bile pek değer vermediğimiz bir ücret. Neden? Nedenin önemi yok. Sonuçta müttefiklerimize asla ihanet etmeyiz.

"T'lan Imass'ın höyüğe girmesini engellemedim diye endişelendiğinin farkındayım. Jaghut Tiran'ın serbest bırakılacağına inanıyorum, Baruk. Ama bunun şimdi, ben yanınızdayken ol-

ması, Jaghut'a karşı koyabilecek hiç kimse yokken olmasından iyidir. O efsaneyi alıp canını çıkaracağız, Simyacı ve bu tehdit bir daha asla uykularınızı kaçırmayacak."

Baruk onu uzun uzun süzdü. "Jaghut'u yok edebileceğinden emin misin?"

"Hayır. Ama bizimle işini bitirdiğinde epey güçten düşmüş olacak. Ondan sonrası başkalarına –daha doğrusu senin Cemiyetine– kalıyor. Ortada bir kesinlik yok, Baruk. Bu gerçek, siz insanları bilhassa rahatsız edere benziyor. Onu kabullenmeyi öğrenseniz iyi edersiniz. Jaghut Tiran'ı bir ihtimal yok edebiliriz ama öyle yapmamız bile Laseen'in planlarına hizmet eder."

Simyacı şaşırdı. "Anlamıyorum."

Rake sırıttı. "Jaghut'la işimizi bitirdiğimizde *biz de* epey güçten düşmüş olacağız. İşte o zaman Malazan İmparatorluğu'nun güçleri devreye girecek. O yüzden görüyorsun ya, her halükârda Laseen kazanacak. İmparatoriçe'yi tasalandıran bir şey varsa o da senin T'orrud Cemiyetin, Baruk. Kabiliyetleriniz hakkında hiçbir şey bilmiyor. Zaten ajanları o yüzden şu Vorcan denen kişiyi arıyorlar. Lonca Başkanı'nın mukaveleyi kabul etmesi yarattığınız tehdidi çözecek."

"Gerçi," dedi Baruk düşünceli bir edayla, "ortada başka faktörler de var."

"Oponn," diye belirtti Rake. "O, olaya müdahil herkes için bir tehlike. Bir fâniler şehri Oponn'un umurunda mı sanıyorsun? Ya o şehrin halkı? Oponn'un önem verdiği tek şey gücün odak noktası, oyunların çirkinleştiği o hortum. Baki kanı akacak mı? Tanrıların cevaplanması için heves ettikleri soru işte bu."

Baruk gözünü keçi sütü kadehine dikti. "Eh, en azından öyle bir şeyden şimdiye kadar kaçınabildik." Sütten bir yudum içti.

"Yanılıyorsun," dedi Rake. "Gölgetaht'ı oyundan çıkmaya zorlamak baki kanının ilk akışına sebep oldu."

Ağzındaki süt neredeyse Baruk'un soluk borusuna kaçacaktı. Kadehi bırakıp Tiste Andii'ye aval aval baktı. "Kimin kanı?"

"İki Tazı kılıcımda can verdi. Bu da sanırım Gölgetaht'ı biraz afallattı."

Baruk arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Öyleyse iş daha da ciddiye bindi demektir."

"Yalnızca Ay Tohumu açısından, Simyacı." Rake koltuğuna dönüp oturdu ve bacaklarını bir kez daha ateşin sıcaklığına doğru uzattı. "Şimdi, bana şu Jaghut Tiran hakkında daha başka ne anlatabilirsin? Hatırladığım kadarıyla bir uzmana danışmak istediğini söylemiştin."

Baruk gözlerini açtı ve bazlamayı ateşe attı. "O konuda bir sorun var, Rake. Neler olduğunu anlamama yardım edebileceğini umuyorum. Lütfen," deyip ayağa kalktı, "benimle gel."

Rake of çekerek tekrar doğruldu. Bu gece kılıcını takmamıştı. Lord'un geniş sırtında bir eksiklik varmış gibi görünse de Baruk silahın noksanlığına müteşekkirdi.

Rake'i çalışma odasından çıkardı ve merkez merdivenden aşağı odalara indirdi. Bu yer altı odalarından ilkinde dar bir karyola bulunuyor, karyolada da yaşlı bir adam yatıyordu. Baruk ihtiyarı işaret etti. "Gördüğün gibi uyuyormuş gibi görünüyor. Adı Mammot."

Rake bir kaşını kaldırdı. "Şu tarihçi mi?"

"Ayrıca D'rek Baş Rahibi."

"Bu, yazılarındaki karamsarlığı açıklıyor," dedi Rake sırıtarak. "Güz Solucanı mutsuz insanlar yetiştirir."

Baruk adamın Mammot tarafından yazılmış *Tarihler* kitabını okumasına şaşırmıştı ama aslında şaşılacak ne vardı? Yirmi bin yıla yayılan bir ömür hobiler gerektiriyor olmalıydı.

"Eh," diyen Rake yatağa gitti, "şu Mammot derin bir uyku çekiyor. Bunu ne tetikledi?" Yaşlı adamın yanına çömeldi.

Baruk da ona katıldı. "İşin garibi de o. Toprak sihrinden pek anlamadığımı itiraf edebilirim. D'riss hiç keşfe çıkmadığım bir kovandır. Sana bahsettiğim gibi Mammot'u çağırdım ve geldiğinde ondan gerek Jaghut Tiran gerekse höyük hakkında bildiği her şeyi anlatmasını istedim. O da oturup gözlerini yumdu. Bir daha da açmadı ve o zamandan beri ağzından tek kelime bile çıkmadı."

Rake çömeldiği yerden kalktı. "Anlaşılan isteğini ciddiye almış."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tahmin ettiğin gibi kendi D'riss Kovanı'nı açmış. Soruna tabiri caizse dolambaçsız bir cevap vermek istemiş. Ve bir şey onu kapana kıstırmış."

"Yani kovan üzerinden Jaghut Tiran'ın höyüğüne mi yolculuk etmiş? İhtiyar budala!"

"Bir Tellann efsunu konsantrasyonuna ilaveten Jaghutların Omtose Phellack Kovanı'na girmiş. Otataral kılıçlı bir kadın da cabası." Rake kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hem T'lan Imass hem de Otataral höyükten ayrılıncaya kadar kendine gelmeyecek. O zaman bile elini çabuk tutmazsa uyanan Jaghut onu alabilir."

Baruk'un iliklerinde bir ürperti peydahlandı. "Almak derken sahiplenilmeyi mi kastediyorsun?"

Rake vahim bir yüz ifadesiyle onayladı. "Mammot bir Baş Rahip'ti, değil mi? Jaghut onu çok yararlı bulacaktır. Onun vasıtasıyla D'rek'e sağlayacağı erişimden bahsetmiyorum bile. Sence o Tiran bir tanrıçayı köleleştirebilir mi?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Baruk. Mammot'un yatalak suretine bakarken yuvarlak yüzünden aşağı ter boşalıyordu. "Dessembrae bizi korusun."

Apartman basamaklarında oturan yaşlı kadın akşamüstü göğüne karşı gözlerini kısarak sabuntaşı piposuna kurutulmuş Italbe yaprakları bastı. Yanındaki tahta basamaklarda üstü kapalı küçük bir bronz maltız vardı. İçerideki incecik çıralar kâseyi çevreleyen deliklerden dışarı taşmıştı. Yaşlı kadın o çıralardan birini alıp piposuna değdirdi, sonra da sokağa attı.

Sokağın karşı tarafında yürüyen adam sinyali görüp bir elini saçlarından geçirdi. Halka Bozan neredeyse paniğe kapılacaktı. Böyle sokaklarda gezmek çok riskliydi. Turban Orr'un avcıları peşindeydi – bunu dehşet verici bir katiyetle hissedebiliyordu. Konsey üyesi Despotun Barbakanı altında yaptığı çok sayıda buluşmayı ve her defasında orada nöbet tutan muhafızı er geç hatırlayacaktı. Kendini böyle apaçık göstermesi her şeyi tehlikeye sokuyordu.

Bir köşeyi dönerek yaşlı kadının görüş alanından çıktı ve üç blok daha gidip Anka Hanı'nın karşısına geldi. Kapının önünde oyalanan iki kadın kendi aralarındaki bir espriye gülüyordu.

Halka Bozan başparmaklarını kılıç kemerine taktı ve kını

yana yönlendirdi. Bronz kaplı uç arkasındaki taş duvara sürttü. Adam bunun ardından ellerini kemerinden çekti ve Göl Kenarı'na doğru yoluna devam etti. *Eh, bu da halloldu.* Yapılacak tek bir şey kalmıştı. Kuracağı son bir temas muhtemelen gereksizdi ama Yılanbalığı'nın emirlerini harfiyen yerine getirecekti. Olaylar sona yaklaşıyordu. Halka Bozan uzun süre daha yaşamayı beklemiyordu ama o zamana dek yapması gerekeni yapmaya kararlıydı. Ondan daha başka ne istenebilirdi ki?

Anka Hanı'nın girişinde Meese dirseğiyle Irilta'yı dürttü. "İşte oldu," diye mırıldandı. "Bu sefer yedekte sen bekle. Her zamanki düzen."

Irilta kaşlarını çattı, sonra kafa salladı. "Git öyleyse,"

Meese basamaklardan inip sokağın yukarısına yollandı. Halka Bozan'ın izlediği güzergâhtan geri giderek apartmana vardı. Yaşlı kadının hâlâ orada otururak gelip geçenleri tembel tembel seyrettiğini gördü. Meese görüş hattından geçerken yaşlı kadın piposunu ağzından çıkardı ve pabucunun tabanına vurdu. Parke taşlarına kıvılcım yağdı.

Sinyal buydu. Meese bloğun köşesine geldi, ardından sağa sapıp bina boyunca uzanan ara sokağa girdi. Yolun üçte birinde girmesi için bir kapı açıldı ve kadın karşı ucunda aralık bir kapı bulunan loş aydınlatılmış bir odaya daldı. İlk kapının arkasında saklanan biri vardı ama Meese o birinin farkında olduğunu belli etmedi. İkinci ve iç kapıdan geçtiğinde kendini bir holde buldu. Oradan da merdivenleri koşar adım çıktı.

Apsalar –veya önceki adıyla Üzgün– Darujhistan'ı ilk gördüğünde fazla etkilenmemişti. Heyecanına ve beklentisine rağmen nedense her şey kıza tanıdık gelmişti.

Hayal kırıklığına uğrayan Crokus, Coll'un atını bir ahıra yerleştirdikten sonra onu amcasının evine götürmekte hiç vakit kaybetmemişti. Şehre ve ardından onun kalabalık sokaklarında yaptıkları yolculuk genç hırsız için aralıksız bir şaşkınlık fırtınası olmuştu. Yanındaki kadın onu hazırlıksız yakalamakta hayli

becerikli görünüyordu ve Crokus artık yalnızca onu başka birine teslim edip yeni bir sayfa açmak istiyordu.

İyi ama bu doğruysa neden kendini böylesine gönülsüz hissediyordu?

Crokus amcasının kütüphanesinden çıkıp dış odaya geri döndü. Moby öterek Mammot'un çalışma masasından ona dil çıkardı. Yaratığa aldırış etmeyen Crokus iki koltuktan daha iyisine –elbette Crokus'unkine– oturmuş olan Apsalar'ın karşısına dikildi. "Anlamıyorum. Görünüşe bakılırsa amcam en azından birkaç gündür buraya uğramamış."

"Eee? Bu sıradışı bir durum mu?" diye kaygısızca sordu Apsalar.

"Öyle," diye homurdandı Crokus. "Söylediğim gibi Moby'yi besledin mi?"

Kız kafa salladı. "Üzüm yedirecektim, değil mi?"

"Evet." Crokus ellerini beline koydu. "Garip. Belki Rallick bu konuda bir şeyler biliyordur."

"Rallick kim?"

"Suikastçı bir dost," diye dalgınca yanıtladı Crokus.

Gözleri fal taşı açılan Apsalar ayağa fırladı.

"Sorun ne?" diye sordu Crokus, kıza yaklaşarak. Apsalar resmen dehşet içindeydi. Delikanlı neredeyse zeminden veya büfeden bir iblisin çıkmasını bekleyerek etrafa bakınsa da odada bir değişiklik yoktu – her zamankinden biraz daha dağınık olması hariç. Herhalde bunun suçlusu Moby'ydi.

"Emin değilim," dedi kız, kendini gevşemeye zorlayarak. "Sanki bir şey hatırlamak üzereydim. Ama aklıma gelmedi."

"Hımm," dedi Crokus. "Eh, belki—"

Kapı çalındı.

Yüzü gülen Crokus oraya gitti. "Amcam anahtarlarını falan kaybetmiş olmalı," dedi.

"Kapı kilitli değildi," diye belirtti Apsalar.

Crokus kapıyı açtı. "Meese! Burada ne—?"

"Sus!" diye tıslayan iriyarı kadın onu itip geçti ve kapıyı arkasından kapattı. Apsalar'a çevrilen gözleri kocaman aralandı. "Seni bulduğum iyi oldu, evlat! Şehre döndüğünden beri gördüğün biri oldu mu?"

"Hayır. Zaten ben de—"

"Bir ahırcı," dedi Apsalar, Meese'i çatık kaşlarla süzerek. "Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hafızasını kaybetti," diye açıkladı Crokus. "Ama evet, Coll'un atını ahıra bıraktık."

"Neden?" diye öğrenmek istedi Meese ama Crokus'un açıklamasına fırsat bırakmadan sözlerini sürdürdü. "Boş ver. Ahırcı herhalde sorun çıkarmaz. Eh, şans bizden yana!"

"Kahretsin, Meese," dedi Crokus. "Neler oluyor?"

Kadın onun gözlerine baktı. "Geçen gece öldürdüğün o D'Arle muhafızı var ya. Hani bahçedeki. Adını ve tarifini biliyorlar, delikanlı. Nasıl diye sorma. Ama D'Arlelar yakalandığında asılmanı istiyorlar."

Crokus'un yüzü bembeyaz kesildi. Sonra başı hızla Apsalar'a doğru çevrildi. Ağzını açtı, tekrar kapattı. Hayır, kız gerçekten de hiçbir şey hatırlamıyordu. Ama cinayeti o işlemiş olmalıydı. Gidip kendini Mammot'un koltuğuna attı.

"Seni saklamamız lazım, delikanlı," dedi Meese. "Veya sanırım ikinizi de. Ama tasalanma, Crokus. Bir şeyler ayarlanıncaya kadar ben ve Irilta sana göz kulak oluruz."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı genç hırsız, gözünü karşısındaki duvara dikerek. "Kahrolasıca bana ihanet etmiş!"

Meese soran gözlerle Apsalar'a baktı. "Benimki sadece bir tahmin," dedi genç kız, "ama galiba Challice adlı bir kızdan bahsediyor."

Meese kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. "Challice D'Arle. Şu aralar sosyetenin gözdesi." Crokus'u süzerken yüzü şefkatle yumuşadı. "Eh be, evlat. Demek mesele oydu."

Crokus koltuğunda dik oturup kadını ters ters süzdü. "Artık değil."

Meese sırıttı. "Peki," diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hava kararana dek burada bekleriz, sonra da ver elini çatılar. İçin rahat olsun, evlat. Her şey yoluna girecek."

Apsalar ayağa kalktı. "Adım Apsalar," dedi. "Seninle tanıştığıma sevindim, Meese. Ve Crokus'a yardım ettiğin için sağ ol."

"Apsalar, ha? Eh," derken Meese'in sırıtışı genişledi, "öyleyse çatılar senin için sorun olmaz."

"Hem de hiç," yanıtını verdi kız, her nasılsa bunun doğru olduğunu bilerek.

"Güzel," dedi Meese. "Şimdi içecek bir şeyler bulmaya ne dersiniz?"

"Meese," diye sordu Crokus, "amcamın nereye gitmiş olabileceğini biliyor musun?"

"O konuda sana yardım edemeyeceğim, delikanlı. Hiçbir fikrim yok."

Basamaklardaki yaşlı kadından emin değildi ama hemen aşağıda, gölgeli bir girintide bekleyerek apartman binasını dikkatle seyredenin halledilmesi gerekecekti. Görünüşe bakılırsa şu Sikke Taşıyan korumasız değildi.

Serrat pek endişeli değildi. Lordu Anomander Rake'in ardından Ay Tohumu'ndaki Tiste Andiilerin en ölümcülü kendisiydi. Oponn'un çocuk-hizmetkârını bulmak zor olmamıştı. Lordu ona gerekli ayrıntıları verdikten sonra Oponn'un sihirli izini rahatlıkla tespit etmişti. O izle –üstelik tam da bu oğlan tarafından taşınırken– iki hafta önce çatılarda karşılaşmasının da faydası dokunmuştu. Serrat'ın ajanları o gece Sikke Taşıyan'ı kovalamışlar, oğlan Anka Hanı'na girince de peşini bırakmışlardı – fakat sırf Serrat öyle buyurdu diye. Serrat şimdi bildiklerinden o zaman da kuşkulansaydı, Oponn'un varlığı hemen o gece son bulurdu.

Şans işte, ne yaparsın, diye düşünerek kendi kendine gülümsedi ve damda daha rahat bir pozisyon aldı. Grubun geceleyin harekete geçeceği kanaatindeydi. Aşağıda gizlenen kadınınsa ortadan kaldırılması gerekecekti. Hatta bir bulandırma büyüsüyle ve yeterli gölgeyle kadının yerini kolayca alabilirdi.

Böylece diğer kadın, yani şu an Sikke Taşıyan'la beraber içeride bekleyen kadın hiçbir şeyden şüphelenmezdi. Serrat kafa salladı. Evet, bu taktiği izleyecekti.

Fakat şimdilik sadece bekleyecekti. Sabır asla mükâfatsız kalmazdı.

"Eh," dedi Murillio, kalabalığı gözden geçirirken, "burada değiller. Demek ki Mammot'un yanındalar."

Kruppe terletici, dumanlı havadan derin bir nefes aldı. "Ah, medeniyet. Değerlendirmenin doğru olduğuna inanıyor Kruppe, dostum. Madem öyle, bari bir iki saat yiyip içerek burada dinlenelim." Sözlerinin ardından Anka Hanı'na girdi.

Kruppe'nin masasında oturan birkaç müdavim maşrapalarını ve ibriklerini toplayıp kalktılar ve kendi aralarında sırıtarak özürlerini mırıldandılar. Kruppe onlara bonkörce bir baş selamı verdi ve yüksek sesle iç geçirerek her zamanki sandalyesine oturdu. Murillio bara uğrayıp Scurve'le konuştu, sonra o da Kruppe'ye katıldı.

Gömleğindeki tozu silkeleyen nedim, yol yorgunu hâline bakarak dalgın bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Yıkanmayı dört gözle bekliyorum," dedi. "Scurve'e göre Rallick daha evvelden burada bir yabancıyla konuşmuş. O zamandan beri de onu gören olmamış."

Kruppe elini ilgisizce salladı. "Sevgili Scurve geliyor," diye duyurdu. Az sonra masalarında bir ibrik bira duruyordu. Kruppe ipek mendiliyle sildiği maşrapasını köpüklü birayla doldurdu.

"Baruk'a rapor vermemiz gerekmiyor muydu?" diye sordu Murillio, gözlerini dostuna çevirerek.

"Her şey zamanla," dedi Kruppe. "Evvela yorgunluğumuzu atlatmalıyız. Ya bahsi geçen raporun orta yerinde Kruppe'nin sesi kısılırsa? Bunun Baruk'a ne yararı olur?" Maşrapasını kaldırıp kana kana içti.

Murillio kalabalığı devamlı tarayarak bir elinin parmaklarıyla masada huzursuzca ritim tuttu. Sonra sandalyesinde dik oturdu ve o da maşrapasını doldurdu. "Artık Rallick ile benim ne işler çevirdiğimizi bildiğine göre," dedi, "bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

Kruppe'nin kaşları kalktı. "Kruppe mi? Yalnızca iyi şeyler elbette. Vakitlice verilecek bir destek gibi. Böyle göstere göstere huysuzlanmanın âlemi yok, dostum Murillio. Lütfen planladığınız gibi davranın. Bilge Kruppe'ye iyi niyetli bir refakatçiden fazlası gözüyle bakmayın."

"Hood'un Nefesi aşkına," diye gözlerini devirerek ofladı Murillio. "Yardımın olmadan da başımızın çaresine bakıyorduk. Bizim için yapabileceğin en iyi şey yolumuza çıkmamak. Müdahale etme yeter."

"Müdahale etmeyeyim de dostlarımı kaderlerine mi terk edeyim? Yok daha neler!"

Murillio birasını bitirip ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum," dedi. "İstersen Baruk'a bir hafta sonra rapor ver, beni ilgilendirmez. Ve Rallick planlarımızdan haberdar olduğunu öğrendiğinde... Eh, yerinde olmayı hiç istemem, Kruppe."

Kruppe boşlarcasına elini salladı. "Bak, Sulty'yi görüyor musun? Tepsisinde Kruppe'nin akşam yemeği var. Rallick Nom'un belalı hançerlerinin ve daha da belalı mizacının şu an gelmekte olan öğüne kıyasla hiç önemi yok. Sana iyi geceler, Murillio. Sabaha görüşürüz."

Murillio ona dik dik baktı. "İyi geceler, Kruppe," diye homurdandı.

Barı mutfak kapısından terk etti. Arka sokağa adımını atar atmaz yoluna bir figür çıktı. Murillio kaşlarını çattı. "Sen misin, Rallick?"

"Hayır," dedi gölgeli figür. "Benden korkma, Murillio. Sana Yılanbalığı'ndan bir mesaj getirdim. Bana Halka Bozan diyebilirsin." Adam yaklaştı. "Mesaj Konsey Üyesi Turban Orr'la ilgili..."

Rallick karanlıkta çatıdan çatıya geçiyordu. Mutlak sessizliğe duyduğu ihtiyaç avını hayli yavaşlatıyordu. Ocelot'la arasında bir konuşma geçmeyecekti. Rallick onu öldürmek için tek bir fırsatı olduğu fikrindeydi. O fırsatı kaçırırsa Klan Lideri'nin efsunu belirleyici bir rol oynardı. *Öte yandan...*

Rallick duraklayıp kesesini kontrol etti. Yıllar önce başarıyla tamamladığı bir işin ardından simyacı Baruk onu küçük bir kese dolusu kızılımsı tozla ödüllendirmişti. Baruk ödülünün sihir bastırıcı özelliklerini açıklamışsa da Rallick toza güvenmeye yanaşmamıştı. Acaba aradan geçen yıllarda etkinliğini koruyabilmiş miydi? Ocelot'un güçleriyle boş ölçüşebilir miydi? Bilmenin yolu yoktu.

Yüksek bir çatıyı katedip bir kubbenin etrafından dolaştı. Sağında ve aşağısında şehrin doğu suru uzanıyor, onun da ötesinde Kaygıköy'ün loş parıltısı görülüyordu. Suikastçı, Ocelot'un arbalet menzilinde saklanarak Coll'u Kaygı Kapısı'nda bekleyece-

ğini, onu şehre girmeden önce öldürmeyi yeğleyeceğini tahmin ediyordu.

Bu durum olasılıkları büyük ölçüde kısıtlıyordu. Görüş hatları az sayıdaydı ve onların en iyisi K'rul Tepesi'ndeydi. Yine de Ocelot çoktan efsuna başvurmuş ve dünyevi gözlerden saklanmış olabilirdi. Rallick ona takılıp düşebilirdi bile.

Kubbenin kenarının kuzey tarafına ulaştı. Önünde K'rul Tapınağı yükselmekteydi. Coll tam şehir kapısından girdiği sırada oradan isabetli bir atış yapılabilirdi. Rallick keseyi çantasından çıkardı. Baruk, verdiği tozla kaplanacak herhangi bir şeyin sihre bağışıklık kazanacağını, dahası tozun bir etki alanı olacağını söylemişti. Suikastçı kaşlarını çattı. O etki alanı ne kadardı? Ayrıca ne kadar süreliydi? En önemlisi de Baruk tozun çıplak tene değmemesi gerektiğini belirtmişti – Rallick bunu çok net hatırlıyordu. "Yoksa zehirli mi?" diye sormuştu. "Hayır," diye yanıtlamıştı simyacı. "Toz bazı insanları değiştirir. Lakin o değişiklikleri öngörmek mümkün değildir. En iyisi öyle bir riske hiç girme, Rallick."

Suikastçının yüzünden ter boşalıyordu. Ocelot'u bulma ihtimali zaten düşüktü. Coll'un ölümü her şeyi mahveder, dahası Rallick'in içinde kalan son insanlık kırıntısını da alıp götürürdü. Başarısızlığın bedeli çok yüksekti. "Adalet," diye öfkeyle tısladı suikastçı. "Bir anlamı olmalı. Olmak zorunda!"

Rallick kesenin bağını çözdü. Elini sokup bir avuç toz çıkardı. Onu parmaklarının arasında ovuşturdu. Pasa benziyordu. "Bu muymuş?" dedi merakla. Belki de bozulmuştu. Omuz silkti ve yüzünden başlayarak tozu cildine sıvamaya koyuldu. "Ne değişimi?" diye mırıldandı. "Hiçbir değişiklik hissetmiyorum."

Elini mümkün olduğu kadar giysilerinin altına sokarak keseyi tamamen bitirdi. Kesenin içi toza bulanmıştı. Rallick onu tersyüz etti ve kemerine sıkıştırdı. *Şimdi*, diye yüzünü ekşiterek aklından geçirdi, *av devam ediyor*. Orada bir yerde suikastçının teki gözlerini Jammit'in Kaygı Yolu'na dikmiş bekliyordu. "Seni bulacağım, Ocelot," diye fısıldadı Rallick, K'rul'un çan kulesine bakarak. "Ve sihir kullan ya da kullanma gelişimi duymayacaksın. Çok geç oluncaya kadar nefesimi ensende hissetmeyeceksin bile. Yemin ederim."

Tırmanışına başladı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bu mavi şehir
saklar pelerininin altında
sekiz uzuvlu Paralt'ın
zehirlediği bir bıçağı
taş gibi tutan
gizli bir eli—
saplanışı ölüm getirir
o keder anında
son bir nefesin verildiği—
işte bu el başkaldırır
efsunun ağına
ve titretir incecik tellerini
bir örümceğin ölümcül tehdidinin.
Mavi şehrin pelerini altındaki
bu el sağlar
Güç'ün hassas dengesini.

Komplo
Kör Galan (d. 1078)

Çavuş Alakarga yatağın yanına geldi. "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Kalam'a.

Sırtını duvara yaslamış oturan Suikastçı uzunbıçaklarını bilemeye ara verip başını kaldırdı. "Fazla bir seçeneğim yok, öyle değil mi?" İşine kaldığı yerden devam etti.

Uykusuzluktan dolayı Alakarga yüzü süzgün ve solgundu. Odanın karşısına, Tez Ben'in bağdaş kurduğu köşeye baktı. Sihirbazın ellerinde bir uyku tulumu parçası vardı ve gözleri sıkıca kapalıydı.

Masadaki Kemancı ile Kirpi devasa arbaletlerini sökmüşlerdi. Şimdi her parçayı temizleyip inceliyorlardı. Bir çatışmaya hazırlandıkları belliydi.

Alakarga ikilinin bu kanısını paylaşıyordu. Geçen her saat çok sayıda avcılarını onlara biraz daha yaklaştırıyordu. Çavuş o avcılar arasında en çok Tiste Andiilerden korkuyordu. Mangası hünerli olmasına hünerliydi ama o kadar da değil.

Pencerenin önündeki Tırıs duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Bir diğer duvarın dibinde de Tokmak uyuyor, horultuları tüm odayı dolduruyordu.

Çavuş dikkatini yeniden Kalam'a yöneltti. "Başarı şansımız düşük, değil mi?"

Suikastçı kafa salladı. "Adamın kendini gösterip durması için bir sebep yok. Geçen sefer fena tokatlandılar." Omuz silkti. "Hanı bir kez daha deneyeceğim. Hiç olmazsa birileri beni mimler ve Lonca peşime düşer. Beni öldürmelerinden önce iki çift laf edebilirsem bir şansımız olur. Fazla değil ama..."

"... hiç yoktan iyidir," diye onun yerine tamamladı Alakarga. "Yarına kadar zamanın var. Elimiz boş kalırsa," derken başını Kemancı ile Kirpi'ye doğru çevirdi ve ikilinin gözlerini üzerinde buldu, "kavşakları patlatırız. Hasar verir, canlarını yakarız."

İki sabotajcı beklentiyle sırıttı.

Tez Ben'in hüsran tıslaması herkesi ona doğru döndürdü. Sihirbazın gözleri açılmıştı. Yırtık kumaşı hınçla yere attı. "İşe yaramıyor, Çavuş," dedi. "Üzgün'ü hiçbir yerde bulamıyorum."

Kalam bir küfür homurdandı ve silahlarını kınlarına soktu.

"Peki bu ne anlama geliyor?" diye sihirbaza sordu Alakarga.

"Büyük ihtimalle," dedi Tez Ben, "öldüğü anlamına." Kumaş parçasını işaret etti. "Elimde bu varken Urgan'ın benden saklanması mümkün değil. En azından Üzgün'ü sahiplenirken."

"Belki ona gerçek yüzünü bildiğini söylediğin zaman," dedi Kemancı, "paralarını toplayıp masadan kalkmıştır."

Tez Ben burun kıvırdı. "Urgan bizden korkmuyor, Kemancı. Ayakların yere bassın. Bilakis tepemize binmek istiyordur. Gölgetaht şimdiye kadar ona bir zamanlar kim olduğumu söylemiştir. Aslında aramızdaki mesele onu ilgilendirmez ama Gölgetaht ısrar edebilir. Tanrılar kandırılmaktan hazzetmezler. Özellikle de iki defa." Ayağa kalktı ve tutulan sırtını esnetti. Alakarga'nın gözlerine baktı. "Neler olduğuna aklım ermiyor, Çavuş. Şaştım kaldım."

"Bu durumda Üzgün'ü terk mi edeceğiz?" diye sordu Alakarga.

Tez Ben kafa salladı. "Etmememiz için bir sebep yok." Duraksadı, sonra öne çıktı. "Hepimiz de onun hakkında yanılıyor olmayı diliyorduk," dedi, "ama Üzgün'ün yaptıklarının insan olmakla bir ilgisi yoktu. Ve şahsen ben buna memnunum."

"Kötülüğün," dedi Kalam yatağın oradan, "gerçek olduğunu, herhangi birininki kadar sıradan bir çehre taşıdığını düşünmeyi bile reddediyorum. Yine de senin öyle olmasını istemek için kendince sebeplerin bulunduğunu biliyorum, Alakarga."

Yüz ifadesi yumuşayan Tez Ben çavuşuna sokuldu. "Ne zaman birilerine ölmelerini emretsen, ruh sağlığını o sayede koruyorsun," dedi. "Hepimiz bunun farkındayız, Çavuş. Ve belki henüz aklına gelmeyen başka bir yol olduğunu öne sürecek en son insanlar biziz."

"Eh, bunu duyduğuma sevindim," diye homurdandı Alakarga. Odada herkesi sırayla gözden geçirirken Tokmak'ın uyanmış olduğunu ve kendisini seyrettiğini gördü. "Söyleyecekleri olan başka biri var mı?"

"Var," dedi Kemancı, sonra da çavuşun sert bakışları karşısında büzüldü. "Hey, kendi ağzınla sordun."

"Konuş öyleyse."

Kemancı sandalyesinde dik oturup genzini temizledi. Tam söze gireceği sırada Kirpi onu kaburgalarından dürttü. Kemancı tehditkâr bir kaş çatışın ardından tekrar denedi. "Diyeceğim şu, Çavuş. Bir sürü dostumuzun öldüğünü gördük, değil mi? Emirleri biz vermedik ya, belki bunun bizim için daha kolay olduğunu sanıyorsundur. Ama ben öyle düşünmüyorum. Bak, bize göre o insanlar yaşıyorlar, nefes alıyorlardı. Onlarla arkadaştık. Öldüklerinde canımız yandı. Ama sen, delirmemenin tek yolunun bunu onlardan almak olduğunu söylüyorsun kendi kendine. Böylece onları düşünmen, öldüklerinde bir şeyler hissetmen gerekmeyecek. İyi güzel de başka herkesin insanlığını silersen, kendininkini de silersin. Bu da seni diğer her şeyden daha çabuk delirtir. Bizi ilerlemeye iten şey çektiğimiz o acıdır, Çavuş. Belki bir yere varmıyoruzdur ama en azından bir şeylerden de kaçmıyoruz."

Odaya sessizlik çöktü. Derken Kirpi dostunun koluna bir yumruk attı. "Vay canına! Demek kafanda gerçekten bir beyin varmış. Anlaşılan bunca yıldır yanılıyormuşum."

"Tabii canım," dedi Kemancı, Tokmak'a gözlerini devirerek. "Zaten başına devamlı çirkin bir deri kep takacak kadar çok defa saçlarını yakan da benim, değil mi?"

Tokmak gülse de içerideki gerginlik geçmemişti ve tüm bakışlar yeniden çavuşa çevrildi. Alakarga mangasındaki her bir adamı teker teker inceledi. Gözlerindeki şefkati, bastırmaya yıllar harcadığı açık dostluk teklifini gördü. Onca zamandır herkesi iterek kendinden uzaklaştırmıştı, inatçı piçler buna rağmen hiç vazgeçmemişlerdi.

Demek Üzgün insan değildi. Kızın tüm yaptıklarının insanlığın olasılıkları dahilinde olduğuna yönelik inancı temellerinden sarsılmıştı. Fakat henüz çökmemişti. Alakarga hayatı boyunca çok fazla şey görüp geçirmişti. İnsanlık tarihine bakış açısı ani bir imana kavuşacak, atlattığı cehennemlerin şeytani anılarını kovalayan bir iyimserliğe kapılacak değildi.

Buna rağmen bazı inkârların işlevlerini yitirdiği, dünyadan dur durak bilmeden yediği dayak sayesinde kendi ahmaklığı-

nı kendisinin bile görebildiği bir zaman gelip çatardı. Onca yıl sonra nihayet dostlar arasındaydı. Bu zor bir itiraftı ve Alakarga daha şimdiden ondan bıkmakta olduğunu anladı. "Pekâlâ," diye homurdandı, "bu kadar gevezelik yeter. Yapacak işlerimiz var. Onbaşı?"

"Çavuş?" karşılığını verdi Kalam.

"Hazırlan. Suikastçılar Loncası'yla temas kurmak için akşama kadar zamanın var. O sırada diğer herkesin silahlarını çıkarıp güzelce temizlemesini istiyorum. Zırhlarınızı da onarın. Bir teftiş yapacağım ve eğer hoşuma gitmeyen tek bir şeyle karşılaşırsam canınıza okuyacağım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Tokmak sırıtarak.

Yavaş tempolarına rağmen yolculuklarına başladıklarından beri Coll'un yarası beş altı kez açılmıştı. O da yana sarkıp ağırlığının çoğunu sağlam bacağına vererek oturmanın bir yolunu bulmuştu ve bu sabahtan beri yarası tekrar açılmış değildi. Lakin eğri duruşu vücudunun geri kalanında ağrılara ve kramplara sebep oluyordu.

Paran huysuz bir ruh hâlini gördü mü tanırdı. Aralarında rahat ve yalan dolandan yoksun bir bağ kurulduğu ikisi tarafından da anlaşılmasına rağmen, Coll yarasının sıkıntısı çekmeyi sürdürürken pek konuşmuyorlardı.

Coll'un kılıçla yaralanan kalçasından ayağına kadar bütün bacağı güneşte kavrulmuş yeknesak bir kahverengiydi. Üst bacak levhaları ile diz muhafazasının eklem yerlerinde pıhtılaşan kanlar birikmişti. Uyluk şiştikçe deri astarı levhanın altından kesmeleri gerekmişti.

Catlin Köprüsü garnizonunda görevli yegâne cerrah, "kötü gecelerinden" birinin etkilerini uyuyarak atmakla meşgul olduğundan aradıkları yardımı orada bulamamışlardı. Yine de ikiliye temiz sargılar hibe edilmişti ve bunlar –daha şimdiden kanla kaplı olarak– yaranın üstünü kapatmaktaydı.

Şehir surlarının görüş alanında bulunmasına rağmen Jammit'in Kaygısı'nda pek yaya trafiği yoktu. Kuzeyden gelen mülteci seli kesilmişti ve Gedderone Şenliği için gelecek olanlar çoktan gelmişti.

Kaygıköy'ün sınırına yaklaşırlarken Coll son birkaç saattir içinde bulunduğu yarı baygın hâlden sıyrıldı. "Bu Kaygı Kapısı mı?" diye miskince sordu.

"Sanırım," dedi Paran, o tuhaf adı paylaşan yolda oldukları için. "Şehre girmemize izin verilir mi?" diye sordu. "Muhafızlar bir cerrah çağırırlar mı?"

Coll başını iki yana salladı. "Beni götür. Anka Hanı. Beni Anka Hanı'na götür." Başı tekrar sarktı.

"Pekâlâ, Coll." Muhafızlar geçmelerine izin verirse şaşırırdı. Üstelik onlara bir öykü uydurması lazımdı ama Coll nasıl yaralandığına dair hiçbir şey anlatmamıştı. Adamın durumu hiç iyi değildi. Paran bakışlarını şehir kapısına odakladı. Daha şimdiden İmparatoriçe'nin burayı neden o kadar hırsla istediğini anlayacak kadar şey görmüştü. "Darujhistan." İç geçirdi. "Vay be, cidden söylendiği kadar varmışsın."

Rallick kendini bir santim daha yukarı çekti. Uzuvları bitkinlikten titriyordu. Çan kulesinin bu tarafındaki sabah gölgeleri olmasaydı çoktan tespit edilirdi. Buna rağmen uzun süre daha gizli kalamazdı.

Karanlıkta merdivenleri çıkmak intihar olurdu. Ocelot'un yol boyunca alarmlar kurduğu kesindi – adam bulunduğu konuma giden yolları emniyete alacak kadar akıllıydı.

Tabii gerçekten oradaysa, diye kendi kendine hatırlattı. Eğer değilse Coll'un başı dertte demekti. Dostunun şimdiye kadar şehre varıp varmadığını bilmesi mümkün değildi ve çan kulesinin tepesindeki sessizlik her anlama yorulabilirdi. Rallick dinlenmek için duraklayıp yukarı göz attı. Kalan üç metrelik mesafe şimdiye kadarkinin en kritiğiydi. O kadar bitkindi ki tek yapabildiği duvara tutunmaktı. Sessiz bir yaklaşma artık gücü dahilinde değildi. Yegâne avantajı kendisi kulenin batı tarafını tırmanırken Ocelot'un dikkatinin doğuya dönük olacağıydı.

Birkaç derin nefes aldı, sonra elini başka bir çıkıntıya uzattı.

Yoldakiler durup Paran ile Coll'un Kaygıköy'den şehir kapısına doğru ağır ağır geçmesini seyrediyorlardı. Onlara ve sordukla-

rı sorulara aldırış etmeyen yüzbaşı bütün dikkatini kapıdaki iki muhafıza odakladı. Onu ve Coll'u görmüş olan adamlar nöbet yerlerinde bekliyorlardı.

Paran kapıya ulaştığında geçeceklerini işaret etti. Muhafızlardan biri kafa sallarken diğeri yüzbaşının atıyla yan yana yürüdü. "Arkadaşının bir cerraha ihtiyacı var," dedi. "Hemen içeride beklerseniz beş dakikaya kalmadan bir tane getirtebiliriz."

Paran teklifi reddetti. "Anka Hanı'nı bulmamız lazım. Kuzeyden geliyorum. Burada daha önce hiç bulunmadım. Adam Anka Hanı dedi; bu yüzden onu oraya götürüyorum."

Muhafız kuşkuluydu. "O kadar dayanabilirse şaşarım. Ama illa öyle istiyorsan en azından yanınıza bir refakatçi verebiliriz."

Kapının gölgesinden çıktıkları sırada diğer muhafız hayretle bağırdı.

Adam Coll'a yaklaşırken Paran nefesini tuttu. "Onu tanıyorum," dedi muhafız. "Jhamin Ailesi'nden Coll Jhamin. Emrinde görev yapmıştım. Ona ne oldu böyle?"

"Coll'un birkaç yıl önce öldüğünü sanıyordum," dedi diğer muhafız.

"Ölüm ilanını köpekler kovalasın," diye tersledi silah arkadaşı. "Bir laf ediyorsam bir bildiğim vardır. Bu kesinlikle Coll."

"Anka Hanı'na gitmek istiyordu," dedi Paran adama. "Bana söylediği son şey bu oldu."

Adam kafa salladı. "Öyleyse bu işi düzgün yapalım." Diğer muhafıza doğru döndü. "Birine çatacaklarsa sorumluluğu üstlenirim, Vildron. Git arabayı getir – sabahtan beri bağlı duruyor, değil mi?" Dönüp Paran'a gülümsedi. "Onu buraya getirdiğin için sağ ol. Şehirdeki bazılarımızın gözleri hâlâ görüyor ve ensesi kalınların ne fısıldaştıkları umurumuzda değil. Onu arabanın kasasına yatırırız – böylece daha az sarsılır."

Paran gevşedi. "Teşekkürler, asker." Sur artık arkalarında kaldığı için şehre göz gezdirme hevesiyle adamın ilerisine baktı. Tam önlerinde yamaçları yabani otlarla ve eğri büğrü ağaçlarla kaplı hörgüce benzer bir tepe vardı. Zirvesinde terk edileli çok olmuş bir tür tapınak, tapınaktan da bronz kiremitli bir çatıyla son bulan dörtgen bir kule yükselmekteydi. Bakışları çan kulesi-

nin yanları açık platformuna çevrilen yüzbaşı bir kıpırtı fark etti. Gözlerini kıstı.

Rallick başını ihtiyatla platformun kenarından uzattı. Neredeyse ağzından bir nida kaçacaktı. Çan kulesi boştu. Derken Ocelot'un efsununu hatırladı. Nefesini tuttu ve kurşun gibi ağırlaşmış kollarını son bir kez zorlayarak kendini platformun üstüne çekti. Tam ayaklarını altına almaya çalışırken platformun çıplak taşları dalgalandı ve Ocelot'u önünde yatarken gördü. Klan Lideri ok takılı arbaletiyle aşağıdaki bir şeye nişan alıyordu.

Rallick derhal bıçaklarını çekip harekete geçti. Fakat yorgunluktan çizmeleri taşa sürtünce kendini ele verdi.

Hızla sırtüstü dönen Ocelot silahını Rallick'e doğrulttu. Klan Lideri'nin yüzü bir hiddet ve korku maskesi olup çıktı. Sözcüklerle hiç vakit kaybetmeden arbaletine takılı oku ateşledi.

Rallick gerilerek kendini platformun öte tarafına ve hatta büyük ihtimalle kenardan aşağıya atacağından emin olduğu okun çarpmasını bekledi. Göğsünün önünde çakan kırmızı bir ışık bir anlığına gözlerini kamaştırsa da darbe gerçekleşmedi. Rallick gözlerini kırpıştırarak aşağıya baktı. Ok yok olmuştu. Gerçeği hemen anladı. Ok hiçbir engelle karşılaşmadan uçması için sihirle yaratılmıştı ama Baruk'un pasımsı tozu işe yaramıştı. Daha bu düşünceler aklından geçerken kendini ileriye attı.

Ocelot küfrederek arbaletini bıraktı. Elini bıçağına götürürken Rallick üstüne bindi. Gözleri acıyla sımsıkı kapanan Klan Lideri'nin ağzından yüksek bir inilti kaçtı.

Rallick sağ elindeki hançeri Ocelot'un göğsüne indirdi. Silah, kumaş gömleğin altındaki örgü zırha sürttü. Kahretsin, adam geçen geceden ders çıkarmıştı – Rallick'in kendi tedbiri şimdi başına bela olmuştu. Sol elindeki bıçak yukarıya, Ocelot'un sağ kolunun altına yöneldi. Silahın ucu eti deldi, sonra yoluna devam ederek adamın koltukaltına saplandı.

Rallick hançerin ucunun yüzünün birkaç santim uzağından, Ocelot'un sağ omzunu kaplayan kumaştan dışarı çıktığını ve yaranın kanla dolduğunu gördü. Bir bıçağın parke taşlarından seke seke uzaklaştığını işitti.

Dişlerini gösteren Ocelot sol elini Rallick'in ensesine uzatıp saç örgüsünü buldu. Ona şiddetle asılarak Rallick'in başını çevirdi. Sonra da dişlerini adamın boynuna batırmayı denedi.

Rallick'in dizini apış arasına yiyen Ocelot bir acı nidası attı. Örgüye bu sefer düğümlü ucuna yakın bir noktadan daha sıkı asıldı.

Metalik bir hışırtı duyan Rallick can havliyle sağına yuvarlanmaya çalıştı. Ocelot'un sağ kolu yaralı olmasına rağmen bileğine takılı bıçağı Rallick'in zırhını delerek göğsüne saplamaya yetecek bir kuvvetle savruldu. Yaradan etrafa sanki donuk bir ateş yayıldı. Ocelot yalımı çekip çıkardı ve Rallick'in örgüsünü bırakmadan ikinci bir saplama için geriye çekti.

Rallick sağ kolunu kaldırdı ve tek bir savuruşla saç örgüsünü kesti. Serbest kalmasıyla birlikte kendini o tarafa itti ve aynı anda sol elinde tuttuğu bıçağı Ocelot'un koltukaltından çıkardı. Yüzüne doğru hamle yapan Ocelot santimlerle ıskaladı.

Rallick sol kolunda kalan bütün kuvvetle bıçağı Ocelot'un karnına indirdi. Zırh halkaları koptu ve yalım sapına kadar battı. Klan Lideri'nin vücudu iki büklüm olarak içine gömülü silahın etrafında kıvrıldı. Rallick nefes nefese ileri atıldı ve diğer hançeri Ocelot'un alnına sapladı.

Bir müddet acı çekmemesine şaşarak kıpırdamadan yattı. Planı uygulamak artık Murillio'ya kalacaktı. Coll'un intikamı alınacaktı. Murillio bu işin altından kalkabilirdi – zaten başka seçeneği yoktu.

Üstünde yatan Ocelot'un cesedi kan kaybediyor olmasına rağmen ağırlaşır gibiydi. "Hep bu adamın dengi olduğuma inanmıştım," diye mırıldandı Rallick. Seğirmeyi sürdüren cesedi iterek uzaklaştırdı ve platformun ortasında sırtüstü döndü. Gökyüzünü görmeyi, onun parlak ve dipsiz mavisine son bir kez bakmayı ummuştu. Bunun yerine kendini çan kulesi çatısının alt tarafına bakarken buldu. Kadim taş kemer oraya yuva yapmış yarasalarla doluydu. Göğsünden kan sızdığını hissederken bu ayrıntı zihninde yer etti. Ufacık, parlak gözlerin kendisini süzdüğünü görür gibiydi.

* * * * *

Paran çan kulesinde başka bir kıpırtı görmeyince bakışlarını solundaki caddeye çevirdi. Vildron iki atın çektiği bir arabayla

oraya geliyordu. Coll'un atının yanında bekleyen diğer muhafız konuştu. "Sana zahmet bir el atıver. Gel de adamcağızı yere indirelim."

Paran atından atlayıp muhafızın yardımına koştu. Başını kaldırıp Coll'un yüzünü inceledi. Hâlâ eyerde kamburunu çıkarmış oturmasına rağmen baygındı. Daha ne kadar dayanabilirdi? *Yerinde olsaydım*, diye aklından geçirdi, *şimdiye ölmüştüm*. "Bunca zahmetten sonra," diye homurdandı Coll'u eyerden indirirlerken, "sağ kalsan iyi edersin."

Serrat inleyerek sırtüstü döndü. Bölük pörçük anılarını bir araya toplarken güneş tüm şiddetiyle gözkapaklarına vurdu. Tiste Andii aşağıdaki ara sokakta bekleyen kadına saldırmaya hazırlanmıştı. Onun ölümüyle birlikte Sikke Taşıyan'ın koruyucularının sayısı bire inecekti. Ve karanlığın çökmesiyle beraber apartman bloğundan ayrıldıklarında dosdoğru Serrat'ın tuzağına düşeceklerdi.

Suikastçı-büyücü gözlerini açtığı zaman üzerinde öğle güneşini buldu. Çatının kenarında çömelmiş beklerken ellerinde tuttuğu hançerleri şimdi yanındaki mıcırlı yüzeye düzgünce yan yana koyulmuştu. Kafatasının arka kısmı yoğun, donuk bir sızıyla zonkluyordu. Yüzünü buruşturarak yarayı yokladı, sonra da doğrulup oturdu.

Dünya fırıldak gibi döndü, ardından duruldu. Serrat şaşkın ve öfkeliydi. Gafil avlanmıştı ve onu gafil avlayan her kimse maharetliydi – hem de bir Tiste Andii suikastçı-büyücüye gizlice yaklaşabilecek kadar. Ve bu endişe vericiydi zira pusu gecesi kapıştıkları o iki Pençe hariç Darujhistan'da denkleriyle karşılaşmış değillerdi. Fakat saldıran kişi bir Pençe olsaydı onu öldürmeden gitmezdi.

Gel gör ki saldırı diğer her şeyden çok utandırma amacıyla tasarlanmışa benziyordu. Serrat'ı güpegündüz burada, yanında silahlarıyla bırakmak incelikli ve kurnazca bir espri anlayışını işaret ediyordu. Oponn? Belki; lakin tanrılar nadiren böylesine dolaysız davranırlar, daha çok fâni güruhlardan seçtikleri habersiz ajanlardan yararlanmayı yeğlerlerdi.

Yine de bu gizemin doğurduğu kesin bir sonuç vardı ve o da Sikke Taşıyan'ı öldürme fırsatını kaçırmış olmasıydı – en azından bugünlük. Serrat ayağa kalkıp Kurald Galain Kovanı'na erişirken gizli hasımlarının gelecek sefere kendisini hazırlıksız yakalayamayacaklarına ant içti.

Etrafındaki hava efsunla dalgalandı. Durulduğunda Serrat gözden kaybolmuştu.

Anka Hanı'nın tavan arasının durgun, sıcak havasında toz zerreleri süzülüyordu. Eğimli tavan doğu duvarında bir buçuk metreyken gitgide yükselerek batı duvarında iki metreyi geçiyordu. Uzun ve dar odanın her iki ucundaki pencerelerden içeri gün ışığı doluyordu.

Hem Crokus hem de Apsalar uyusalar da bunu odanın zıt uçlarında yapıyorlardı. Zemindeki kapağın yanına çekilmiş bir sandıkta oturan Meese ise bir tahta kıymığıyla tırnaklarını temizliyordu. Mammot'un dairesini terk ettikten sonra çatılardan geçerek bu gizlenme yerine ulaşmaları kolay olmuştu. Aslına bakılırsa fazla kolay olduğu bile söylenebilirdi. Irilta sokaklarda hiç kimsenin peşlerinden gelmediğini bildirmişti. Çatılarda da hiçbir yaşam belirtisine rastlamamışlardı. Sanki önlerine engellerden yoksun bir yol açılmıştı.

Acaba Yılanbalığı'nın dehası yine iş başında mıydı? Meese hafifçe homurdandı. Belki. Fakat Meese'in kaçamak bir kaşıntı gibi sırtında gezinen içgüdüsel huzursuzluğu gereğinden fazla ciddiye alıyor olması daha muhtemeldi. Şimdi bile gizli gözler tarafından izlendiklerini hissediyordu ve küflü tavan arasına göz gezdirirken kendi kendine bunun imkânsız olduğunu söyledi.

Zemindeki kapak hafifçe çalındı. Menteşeler üzerinde savrularak yukarı kalktı ve Irilta ortaya çıktı. "Meese?" diye yüksek sesle fısıldadı.

"Tam ensendeyim," diye gürleyen Meese tahta kıymığını yağlı zemine attı. "Scurve'e buranın çıkmaya hazır bir yangın olduğunu söyle."

Irilta bir homurtuyla kendini odaya çekti. Kapağı arkasından kapatıp ellerindeki tozu sildi. "Aşağısı bir tuhaf," dedi. "Binanın

önüne bir şehir arabası geldi. Muhafızın teki ve başka bir adam Coll'u içeri taşıdılar. İhtiyar budala bir kılıç yarasıyla ölümün eşiğine gelmiş. Onu bir kat aşağıya, Kruppe'nin odasına yatırdılar. Sulty bir baytar bulmaya gitti ama Coll'un durumu iyi görünmüyor. Hem de hiç."

Meese tozlu havada gözlerini kısarak hâlâ uyuyan Crokus'u süzdü. "Öbürü neye benziyor?" diye sordu.

Irilta sırıttı. "Bana kalırsa yatakta güreş tutmaya yarar. Coll'u Jammit'in Kaygısı'nda kan kaybederken bulduğunu söyledi. Coll ondan kendisini buraya getirmesini isteyecek kadar ayık kalmış. Şu an barda üç kişiye yetecek kadar yemek yiyor."

Meese homurdandı. "Ecnebi mi?"

Irilta sokağa bakan pencereye gitti. "Darucayı anadili gibi konuşuyor. Ama kuzeyden geldiğini söyledi. Pale'dan, ondan önce de Genabaris'ten. Askere benzer bir tarafı var."

"Yılanbalığı'ndan ses seda var mı?"

"Delikanlıyı şimdilik burada tutacağız."

"Ya kızı."

"Aynen."

Meese derin bir iç çekti. "Crokus burada kapalı kalmaktan hoşlanmayacak."

Irilta delikanlının uyuyan suretine göz attı. Acaba gerçekten uykuda mıydı? "Başka seçeneği yok. Mammot'un mekânında bir çift muhafız beklediğini haber aldım – tabii geç kaldılar ama yine de ucundan yırttık." Irilta camdaki tozu silip öne eğildi. "Yemin ederim bazen bir şey görür gibi oluyorum. Gözlerimi kırpmamla birlikte kayboluveriyor."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Meese eklemleri çıtırdayarak ayağa kalktı. "Sanırım Yılanbalığı bile terlemeye başladı." Gevrek gevrek güldü. "Ortalık kızışıyor, dostum. Heyecanlı günler bizi bekliyor."

Irilta vahametle kafa salladı. "Heyecanlı ki ne heyecanlı."

Yüzbaşı Paran maşrapasını üçüncü kez doldurdu. Tiste Andii şansının dönmesinden bahsederken bunu mu kastetmişti? Buralara geldiğinden beri üç arkadaş edinmişti. Bu genç adam için tümüyle beklenmedik ve yeni –hatta nadide– bir durumdu. Fa-

kat Yırtıkyelken en azından tanıdığı hâliyle ölmüştü ve yerini bir... *çocuk* almıştı. Toc da can vermişti. Ve şimdi Coll da o listeye katılacak gibi görünüyordu.

Bir parmağını masaya dökülmüş bira birikintisinde gezdirerek iki kalas arasındaki yarığa giden bir nehir yarattı, sonra biranın oradan akarak gözden kaybolmasını seyretti. Sağ kavalkemiğinde yayılan bir ıslaklık hissetse de ona aldırış etmeyip gözlerini çatlağa dikti. Tahtalar vidalanarak sabitlenmiş, kalın kalaslar bir o kadar sağlam ayaklara sahip bir çerçeveyle birleştirilmişti.

Rake ne demişti? Paran yerinden kalkıp kılıç kemerini çözdü. Onu masaya koydu, ardından Kısmet'i çekti.

Bardaki birkaç müdavim sustu ve dönüp onu seyretti. Tezgâhın arkasında Scurve elini sopasına uzattı.

Yüzbaşı bunlardan hiçbirinin farkına varmadı. Kılıcı sağ elinde tutarak ucunu yarığa dayadı ve silahı dikine kaldırdı. Onu ileri geri oynatarak boyunun yarısına kadar kalasların arasına sokmayı başardı. Sonra tekrar oturup birasına uzandı.

İçeridekiler gevşediler ve ortak bir şaşkınlıkla aralarında konuştular.

Paran ağız dolusu bira yutup Kısmet'i çatık kaşlarla süzdü. Rake ne demişti? Şansın döndüğünde kılıcı kır. Veya en kötü düşmanına ver. Lakin Oponn'un kılıcı kabul edeceğinden şüpheliydi. Bu da onu kırmak anlamına gelirdi. Kılıca uzun bir süredir sahipti. Onu çatışmada tek bir kez kullanmıştı ve o da Tazı'ya karşıydı.

Çocukluk öğretmenlerinden birini hafızasında belli belirsiz işitti. Adamın çizgilerle bezeli yüzü düşüncelerinde belirerek sese eşlik etti. "Tanrıların seçtikleri kişileri diğer fânilerden ayırdıkları söylenir – ihanetle, seni ruhunun can suyundan mahrum bırakmakla. Tanrılar sevdiğin herkesi tek tek ölüme götürürler. Ve sen katılaştıkça, istedikleri şeye dönüştükçe tanrılar gülümseyip kafa sallarlar. Bitirdiğin her arkadaşlık seni onlara daha da yaklaştırır. Bir maşayı işte böyle şekillendirirler, evlat – itip çekerek. Sana sundukları son mükâfat da yalnızlığını –yaratmana yardımcı oldukları tecridin ta kendisini– bitirmektir." *Asla göze batma, çocuk.*

Şekillendirme başlamış mıydı? Paran kaşlarını çattı. Coll'un

hayatını almaktan o mu sorumluydu? Aralarındaki kısacık arkadaşlık adamın sonunu getirmeye yetmiş miydi? "Oponn," diye fısıldadı, "hesabını vereceğin çok şey var. Vereceksin de."

Maşrapayı bırakıp ayağa kalktı. Sonra elini kılıca uzattı.

Anka Hanı'nın basamaklarını çıkarken Kalam durakladı. Kahretsin, o his –görünmeyen gözlerin üstüne çevrildiği hissi– yine geri gelmişti. Bu barın görüş alanına girdiğinden beri Pençe eğitiminin kazandırdığı bu duyuma kısa aralıklarla dört kere kapılmıştı. Canını böyle ikazlara kulak vermesine borçluydu ama istenmeyen bu ilgide herhangi bir şer sezinlediği yoktu – daha ziyade onu seyreden kişi kim ve ne olduğunu tamamen biliyormuş ama bundan rahatsızlık duymuyormuş gibi keyifli bir merak algılıyordu.

Silkinerek kendini toparladı, ardından bara girdi. Ağır, durgun atmosfere ilk adımını atar atmaz ortada bir terslik olduğunu anladı. Kapıyı arkasından kapattı ve gözlerinin loş ışığa alışmasını bekledi. Alınıp verilen soluklar, hafifçe yere sürten mobilyalar ve masalara bırakılan maşrapalar duydu. Demek ki içeride insanlar vardı. Peki öyleyse bu sessizlik niyeydi?

Barın gri hudutları netleştikçe müşterilerinin sırtlarının dönük olduğunu gördü. Hepsi de salonun karşı tarafındaki bir masanın arkasında duran bir adamı seyrediyordu. Fenerlerin ışığı masaya saplı bir kılıçtan donuk bir parıltıyla yansıyor, adam bir eliyle silahın sapını tutuyordu. Bardaki diğer herkesten habersiz görünüyordu.

Kalam yarım düzine adım atarak tezgâhın ucuna yaklaştı. Kara gözleri kılıçlı adamdan ayrılmadı ve kaşlarının çatılmasıyla geniş, yassı alnının çizgileri derinleşti. Suikastçı durdu. Kahrolası ışık ona bir oyun mu oynuyordu? "Hayır," diyerek tezgâhın arkasındaki hancıyı irkiltti, "oynamıyor." Tezgâhın yanından ayrılıp bakışlarını salondaki diğer insanlarda gezdirdi – hepsi de yerliydi. Riski göze alması gerekecekti.

Kılıcın yalımını kırmasına saniyeler kalmış gibi görünen adama doğru geniş adımlarla yürürken boynu ve omuzları sanki bir tedirginlik bandıyla sıkıştı. Suikastçı tek eliyle yolunun üstünde-

ki bir masadan boş bir sandalye kaptı ve adamın karşısına güm diye indirdi. Irkilen gözler Kalam'a çevrildi.

"Tanrı vergisi şansın devam ediyor, Yüzbaşı," diye alçak, yakın bir ses tonuyla gürledi suikastçı "Otur."

Yüzünde şaşkın ve korkulu bir ifade bulunan Paran silahı bırakıp sandalyesine çöktü.

Kalam da aynını yaptı ve masanın üzerinden ona doğru eğildi. "Bu velvele de ne oluyor?" diye fısıldayarak sordu.

Yüzbaşı kaşlarını çattı. "Kimsin sen?"

Arkalarındaki sohbetler gergin sinirlerin yükselttiği seslerle kaldığı yerden devam etti.

"Tahmin edemedin mi?" Kalam başını iki yana salladı. "Onbaşı Kalam, Dokuzuncu Manga, Köprüyakarlar. Seni son gördüğümde iki ölümcül bıçak yarasını atlatıyordun—"

Paran'ın elleri ileri fırlayıp suikastçının gömleğine yapıştı. Kalam tepki veremeyecek kadar şaşırdı ve yüzbaşının sözleriyle kafası daha da karıştı. "Manganın şifacını hâlâ hayatta mı, Onbaşı?"

"Ne? Şifacı mı? Evet, tabii, niye olmasın ki? Neler—?"

"Kapa çeneni," diye çattı Paran. "Beni dinle, asker. Onu buraya getir. Hemen! Soru sorma. Sana açık bir emir veriyorum, Onbaşı." Adamın gömleğini bıraktı. "Çabuk, kıpırda!"

Kalam bir asker selamı verecek gibi olsa da kendini son anda durdurdu. "Nasıl emredersen, komutanım," diye fısıldadı.

Onbaşı ön kapıdan çıkıp gidinceye kadar Paran adamın arkasından baktı. Ardından ayağa fırladı. "Hancı!" diye seslenerek masanın etrafından dolaştı. "O siyahi birkaç dakika sonra biriyle beraber geri gelecek. Onları hemen Coll'un odasına gönder. Anladın mı?"

Scurve kafa salladı.

Paran hızla merdivenlere yollandı. Oraya ulaştığı sırada dönüp Kısmet'e göz attı. "Ve hiç kimse o kılıca dokunmasın," diye buyurarak odadaki herkesi sert bakışlarla süzdü. Hiç kimse ona karşı çıkmaya heves etmedi. Yüzbaşı ani, hoşnut bir kafa sallamanın ardından basamakları tırmandı.

Birinci kat koridorunda sağdaki en son odaya gitti. Kapıyı çal-

madan içeri girdiğinde Sulty'yi ve yerel cerrahı odanın tek masasında otururlarken buldu. Coll'un battaniye kaplı sureti yatakta hareketsiz yatıyordu.

Cerrah ayağa kalktı. "Durum iyi değil," dedi ince, tiz bir sesle. "Enfeksiyon çok ilerlemiş."

"Hâlâ nefes alıyor mu?" diye sordu Paran.

"Evet," yanıtını verdi cerrah. "Ama uzun sürmeyecek. Yara daha aşağıda olsaydı belki bacağı kesebilirdim. Yine de korkarım ki zehir bütün vücuda yayılmış. Üzgünüm, bayım."

"Git," diye tersledi Paran.

Cerrah eğilerek selam verdi ve oradan ayrılmaya hazırlandı.

"Hizmetine karşılık sana ne borçluyum?" diye aklına gelince sordu yüzbaşı.

Cerrah, Sulty'ye bakarak kaşlarını çattı. "Hiçbir şey, bayım. Başarısız oldum." Odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Sulty yatağın yanındaki yüzbaşıya katıldı. Coll'a bakarken yüzünü silse de konuşmadı. Birkaç dakika sonra o da daha fazla kalamayıp odayı terk etti.

Paran bir tabure bulup yatağın yanına çekti. Oturdu ve önkollarını dizlerine dayadı. Orada ne kadar oturup saman kaplı zemine baktığından emin değilse de arkasındaki kapının çarparak açılmasıyla ayağa fırladı.

Kapı aralığında sakallı bir adam duruyordu. Arduaz grisi gözlerindeki bakış sert ve soğuktu.

"Sen Tokmak mısın?" diye öğrenmek istedi Paran.

Adam başını iki yana sallayıp içeri girdi. Arkasında Kalam ile başka bir adam belirdi. Gözleri Coll'u bulan üçüncü adam hemen yatağa gitti.

"Ben Çavuş Alakarga," dedi sakallı adam usulca. "Dobralığımın kusuruna bakmayın, komutanım ama burada ne halt yiyorsunuz?"

Paran soruyu duymazdan gelip şifacıya katıldı. Tokmak bir elini sertleşmiş sargıların üstüne koydu. Başını çevirip yüzbaşıya dik dik baktı. "Çürümenin kokusunu almıyor musunuz? Bu adamın işi bitmiş." Sonra kaşlarını çatıp öne eğildi. "Hayır, bekleyin... Kahretsin, buna inanamıyorum." Şifacı kesesinden kaşık şeklinde bir bıçak çıkarıp sargıları açtı. Sonra o bıçakla yarayı

eşelemeye başladı. "Shedenul insaf etsin, biri buraya ot tıkamış!" Parmağını yaraya soktu.

Coll sarsılarak inledi.

Tokmak sırıttı. "Hah, bu seni kendine getirdi, değil mi? Güzel." Daha derini yokladı. "Kesik, kemiğin yarısına kadar iniyor," diye hayretle fısıldadı. "O kahrolası otlar iliğini zehirlemiş. Bu yarayı kim tedavi etti böyle?" diye sorup Paran'ı suçlarcasına süzdü.

"Bilmiyorum," dedi genç subay.

"Pekâlâ," diyen Tokmak elini yaradan çıkarıp battaniyelere sildi. "Herkes geri çekilsin. Bana biraz yer açın. Bir dakika daha geçseydi, Yüzbaşı, bu adam Hood'un Kapısı'na gidiyor olurdu." Elini Coll'un göğsüne bastırıp gözlerini yumdu. "Ayrıca bu kadar becerikli olduğuma şükredin."

"Şimdi, Yüzbaşı?"

Paran masaya kadar gitti ve çavuşa yanına gelmesini işaret etti. "Öncelikle Muavin Lorn şimdiye dek sizinle irtibat kurdu mu?"

Alakarga'nın ifadesiz bakışı yeterli cevaptı.

"Güzel, öyleyse vaktinde yetişmişim." Paran çavuşun arkasına geçmiş olan Kalam'a göz attı. "Size tuzak kuruldu. Evet, plana göre şehir ele geçirilecek ama aynı zamanda hep beraber öldüğünüzden emin olunacak."

Alakarga bir elini kaldırdı. "Bir dakika, komutanım. Bunu Yırtıkyelken'le beraber mi öğrendiniz?"

Paran kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. "O... öldü. Sırma'yı Rhivi Ovası'nda takip ederken. Tayschrenn işini bitirdi. Yırtıkyelken'in de niyeti sizi bulup şimdi anlattıklarımı anlatmaktı. Korkarım Muavin ortaya çıktığında size onun kadar faydalı bir müttefik olamam ama en azından sizi biraz hazırlayabilirim."

Kalam söz aldı. "Oponn'un piyonunun bize sözüm ona yardım etmesi fikri hiç içime sinmiyor."

Paran kafa salladı. "Güvenilir bir kaynaktan Oponn'un piyonu olmadığımı öğrendim. Lakin aşağıdaki kılıç öyle. Manga sihirbazınız bunu doğrulayacaktır."

"Muavin'in planı," diye ona hatırlattı Alakarga, bir elinin parmaklarıyla masanın üstünde yavaş yavaş ritim tutarak.

"Sizi bulmakta zorlanmayacak. O alanda epey hünerli. Fakat

korkarım asıl tehlike Muavin değil. Yanında bir T'lan Imass var. Belki Lorn'un görevi yalnızca sizi bulmak ve gerisini ona bırakmaktır."

Kalam sövdü ve çavuşun sandalyesinin arkasında volta atmaya başladı.

Alakarga bir karara vardı. "Çanta, Onbaşı."

Suikastçı kaşlarını çattı, ardından çavuşun kapının yanına bırakılmış ordu malı levazım çantasını aldı. Geri gelip çantayı masanın üstüne bıraktı.

Alakarga kayışları açtı ve bordo renkli ipeğe sarılı bir nesne çıkardı. Kumaşı açarak bir insan önkolunun sararmış ikiz kemiklerini gözler önüne serdi. Dirsekteki yuvarlak mafsallar paslanmış bakır telle birbirine bağlıydı. Bilek kemikleri de aynı şekilde bağlanarak aralarından tırtıklı bir yalımın çıktığı yamuk bir bıçak sapı hâline getirilmişti.

"Bu ne?" diye sordu yüzbaşı. "Benzerini daha önce hiç görmemiştim."

"Görsen şaşardım," dedi Alakarga. "İmparator'un zamanında üst rütbeli komutanların hepsi bunlardan birine sahipti. Yağmalanmış bir K'Chain Che'Malle kabrinin ganimetleri." Kemikleri iki eliyle birden sıkıca kavradı. "Başarımızın büyük bölümünü bunlara borçluyduk, Yüzbaşı." Ayağa kalkıp bıçağın ucunu masaya sapladı.

Kemiklerden beyaz bir ışık yayıldı, sonra o ışık büzülerek kemiklerin aralarında iplik yumağı gibi dönen bir girdap hâlini aldı. Paran tanıdığı bir ses duydu.

"Endişelenmeye başlıyordum, Alakarga," diye homurdandı Baş Yumruk Dujek.

"Elimizde değildi," karşılığını verdi çavuş, Paran'a dik dik bakarak. "Bildirecek fazla bir gelişme yaşanmadı... en azından şimdiye kadar. Ama evvela Pale'daki durumu öğrenmem gerekiyor, Baş Yumruk."

"Kötü haberi vermeden önce bir güncelleme istiyorsun, ha? Öyle olsun," dedi Dujek. "Tayschrenn dört dönüyor. En son Bellurdan da Yırtıkyelken'le beraber can verdiğinde mutluydu. Ne de olsa eski yandaşlardan ikisi daha tek seferde ortadan kalkmıştı. O zamandan beri cevap peşinde koşmaktan başka bir şey yap-

tığı yok. Oponn nasıl bir oyun oynuyor? Karanlık'ın Şövalyesi ile Gölgetaht arasında sahiden bir çatışma çıktı mı? Nathilog'da ruh nakliyle yaratılmış bir kukla bir Pençe subayını kaçırdı, işkenceden geçirdi ve ardından öldürdü mü? Adamcağız ne gibi bilgiler verdi?"

"Sırma'nın öyle bir şey yaptığından haberimiz yoktu, Baş Yumruk."

"Sana inanıyorum, Alakarga. Her halükârda İmparatoriçe'nin planlarından yeteri kadarı *keşfedildi*. Laseen ordumu lağvetmenin beni kanatları altına çekeceğine ikna olmuş gibi görünüyor. Aklı sıra çok geç kalmadan beni Yedi Kent garnizonunun kumandasına getirecek ve demlenmekte olan isyanı kanlı bir şekilde bastıracak. Bu konuda ciddi bir hesap hatası yaptı – Genç Toc'un raporlarına kulak assaydı daha farklı bir yol izleyebilirdi. Eh... planları artık Muavin Lorn ile Onos T'oolan'a bağlı gibi. İkisi Jaghut höyüğüne ulaştı, Alakarga."

Yanlarına gelen Tokmak afallamış hâldeki Kalam'la bakıştı. Belli ki onlar bile çavuşlarının bu kadar iyi bilgilendirilmiş olduğundan habersizdi. Suikastçının gözlerine bir kuşku düştü ve Paran kendi kendine kafa salladı. Tahminlerinde yanılmamıştı.

Dujek sözlerini sürdürdü. "Siyah Moranthlılar yürüyüşe geçmeye hazırlar ama sırf gösteriş olsun diye ve onları şehirden çıkarma amacıyla. İşte durum bu, dostum. Dünyanın dengesini siz Darujhistan'dan belirleyeceksiniz. Eğer Lorn ile Onos T'oolan başarılı olurlar ve Tiran'ı şehrin üstüne salarlarsa, senin ve manganın da zayiatlar listesinde yer almanızın planlandığına kesin gözüyle bakabilirsin. Fakat asıl neyi öğrenmek istediğini tahmin edebiliyorum: Harekete geçmeye hazırız. Köprüyakarlar'ın lağvedildiğini duyurunca Tayschrenn olayları bizzat tetikleyecek – kör avanak. Bana sadece beklemek kalıyor."

"Baş Yumruk," diye söze girdi Alakarga, "Yüzbaşı Paran şehre ulaştı. Şu an karşımda oturuyor. Anlattıklarına bakılırsa Oponn etkisini onun değil, kılıcının üzerinden hissettiriyormuş." Yüzbaşının gözünün içine baktı. "Ona inanıyorum."

Dujek konuştu. "Yüzbaşı?"

"Efendim, Baş Yumruk?"

"Toc yardımcı oldu mu?"

Paran irkildi. "Bu uğurda canını verdi, Baş Yumruk. Kukla Sırma bize pusu kurduğunda Toc'u bir... bir yırtığa mı ne attı."

Kısa bir sessizlik çöktü. Konuştuğunda Dujek'in sesi boğuktu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Yüzbaşı. Hem de tahmin edebileceğinden daha fazla. Babası... Neyse, bu kadar üzülmek yeter. Devam et, Alakarga."

"Henüz Suikastçılar Loncası'yla temas kurmayı başaramadık, Baş Yumruk. Öte yandan kavşakları mayınladık. Bu akşam adamlarıma her şeyi açıklayacağım. Geriye bir tek Yüzbaşı Paran'la ne yapacağımız sorusu kalıyor."

"Anlaşıldı," karşılığını verdi Dujek. "Yüzbaşı Paran?"

"Komutanım?"

"Herhangi bir sonuca vardın mı?"

Paran çavuşa göz attı. "Evet, komutanım. Öyle sanıyorum."

"Eee? Nasıl bir seçim yapacaksın, Yüzbaşı?"

Paran bir elini saçlarında gezdirerek sandalyesinde geriye kaykıldı. "Baş Yumruk," dedi ağır ağır, "Tayschrenn, Yırtıkyelken'i öldürdü." *Aslında beceremedi ama bu sırrı kendime saklayacağım.* "Muavin'in planı bana verdiği sözden dönmeyi ve muhtemelen beni de öldürmeyi içeriyordu. Fakat itiraf etmeliyim ki bu bile Tayschrenn'in yaptığının yanında önemsiz kalıyor." Başını kaldırıp Alakarga'yla göz teması kurdu. "Yırtıkyelken benimle ilgilendi. Tazı'nın saldırısından sonra da ben onunla. Bunun..." Tereddüt etti. "Bunun benim için bir anlamı vardı, Baş Yumruk." Dik durdu. "Anladığım kadarıyla İmparatoriçe'ye başkaldırmaya niyetlisiniz. Peki ya sonra? On bin adamla İmparatoriçe'nin yüz lejyonuna meydan mı okuyacağız? Bağımsız bir krallık kurup Laseen'in bize ibretlik bir ceza vermesini mi bekleyeceğiz? Size katılıp katılmayacağıma karar vermeden önce bana daha fazla ayrıntı lazım, Baş Yumruk. Çünkü, komutanım, ben intikam almak istiyorum."

"İmparatoriçe, Genabackis'i kaybedecek, Yüzbaşı," diye cevap verdi Dujek. "Bunun için gereken desteğe sahibiz. Malazan Piyadeleri seferi takviye etmek için gelene kadar her şey bitmiş olacak. Kızıl Muhafızlar karaya çıkmalarına bile izin vermeyecekler. Nathilog'un ve ardından Genabaris'in isyan etmesini bekliyorum. Moranth ittifakı da dağılmak üzere – ama korkarım o konuda seni bilgilendiremem.

"Planlarımı mı soruyorsun, Yüzbaşı? Sana mantıklı gelmeyebilirler çünkü açıklama yapacak zamanım yok. Ama oyuna yeni katılan bir oyuncuyla –tüm bunların tamamen dışında yer alan son derece belalı biriyle– rekabet etmeye hazırlanıyoruz. Adı Kâhin Pannion ve şimdi bile ordularını bir cihada hazırlıyor. İntikam mı istiyorsun? Tayschrenn'i eve daha yakın düşmanlara bırak. Lorn'a gelince; al senin olsun – tabii hakkından gelebilirsen. Sana daha başka bir şey sunamam, Yüzbaşı. Hayır diyebilirsin. Öyle yaptın diye kimse seni öldürecek değil."

Paran gözünü ellerini dikti. "Baş Büyücü Tayschrenn hak ettiğini bulduğunda bunu bilmek istiyorum."

"Anlaştık."

"Pekâlâ, Baş Yumruk. Lakin mevcut şartlar altında komutanın Çavuş Alakarga'da kalmasını yeğlerim."

"Alakarga?" diye sesinde bir sırıtışla sordu Dujek.

"Kabul," yanıtını verdi çavuş. Paran'a gülümsedi. "Aramıza hoş geldiniz, Yüzbaşı."

"Yeterli mi?" diye sordu Dujek.

"Her şey olup bittikten sonra tekrar konuşuruz," dedi Alakarga. "O zamana kadar, Baş Yumruk, başarılar dilerim."

"Başarılar, Alakarga."

Işık saçan iplik yumağı dağıldı. O yok olur olmaz Kalam çavuşunun burnunun dibine kadar girdi. "Seni gidi ihtiyar pezevenk! Kemancı bana Dujek'in isyan lafı bile duymak istemediğini söylemişti! Üstüne üstlük Baş Yumruk sana bu görevden sonra firar etmeni salık vermiş!"

Alakarga omuz silkip o garip zımbırtıyı masadan aldı. "İşler değişir, Onbaşı. Dujek takviye kuvvetlerin önümüzdeki yıl geleceğini Muavin'den duyduğunda, birilerinin Genabackis Seferi'nin faciayla sonuçlanması için uğraştığı kesinleşti. Dujek bile öyle bir şeye göz yummaz. Planlarda değişiklikler yapılması gerektiği belliydi." Paran'a doğru döndü. Bakışları sertleşti. "Kusura bakmayın, Yüzbaşı ama Lorn'un yaşaması lazım."

"İyi ama Baş Yumruk—"

Alakarga başını iki yana salladı. "Imass'la beraber Jaghut'u serbest bırakmayı başardıysa, Lorn şu an şehre doğru ilerliyor olmalı. Tiran'ın Darujhistan'a gelmesi için bir sebep lazım ve o

sebebin her nasılsa Lorn olacağını farz etmek durumundayız. Muavin bizi bulacak, Yüzbaşı. Bu gerçekleştiğinde de bize söyleyeceklerine bağlı olarak onunla ne yapacağımıza karar vereceğiz. Ona açık açık meydan okursan sağ kalamazsın. *Gerekirse* onu öldürürüz ama eceline dolaylı bir yoldan kavuşacak. Bütün bu anlattıklarım arasında içine sinmeyen bir şey var mı?"

Paran uzun bir nefes verdi. "En azından şehri niye mayınladığınızı açıklar mısın?"

"Az sonra," diyen Alakarga ayağa kalktı. "Öncelikle," dedi, "yaralı adam kim?"

"Artık yaralı değil," dedi Tokmak, Paran'a sırıtarak. "Sadece uyuyor."

Paran da kalktı. "Madem öyle, ben de her şeyi açıklayacağım. Ama önce aşağı inip kılıcımı almama izin ver." Kapıda durakladı ve Alakarga'ya doğru döndü. "Bir şey daha. Üzgün denen o aceminiz nerede?"

"Kayıp," diye yanıtladı Kalam. "Onun gerçekte ne olduğunu biliyoruz, Yüzbaşı. Ya sen?"

"Evet." *Ama artık eskiden olduğu şey olmayabilir – tabii Gölgetaht yalan söylemediyse.* Öyküsünün bu kısmını anlatmayı düşündü, sonra bu fikirden caydı. Sonuçta emin olamazdı. En iyisi bekleyip görmekti.

Gömütün bir arı peteğini andıran küçük, alelade bir kabir olduğu ortaya çıktı. Alçak kubbe kabaca yontulmuş taşlardan inşa edilmişti. Oraya çıkan dar ve bir metre yirmi santimden daha alçak geçit hafifçe aşağı eğimliydi. Odanın zemini sıkıştırılmış topraktı ve ortasında yükselen yuvarlak taş duvarın üstü devasa bir boyunduruk taşıyla kapatılmıştı. Bu düz yüzeyde buz tutmuş cisimler vardı.

Tool kadına doğru döndü. "Aradığın eşyanın adı Finnest. İçinde Jaghut Tiran'ın güçleri saklı. Belki de en uygun şekilde, müstakil bir Omtose Phellack Kovanı olarak tarif edilebilir. Tiran tümüyle uyandığında onun noksanlığını keşfedecek ve hiç şaşmaksızın peşine düşecek."

Lorn uyuşmuş ellerine sıcak hava üfledi, sonra da yavaşça bo-

yunduruk taşına yaklaştı. "Peki ya onu üstümde taşırsam?" diye sordu.

"Otataral kılıcın, Finnest'in aylasını bastırır. Tamamen değil. Finnest'i uzun müddet üstünde taşımamalısın, Muavin."

Lorn taş yüzeye dizili nesneleri gözden geçirdi. Imass da ona katıldı. Kadın kınında duran bir bıçağı eline aldı, sonra tekrar bıraktı. Tool'dan bu konuda yardım isteyemezdi. Otataral'ın tuhaf, öngörülemez etkilerinin keskinleştirdiği kendi duyularına güvenmek zorundaydı. Bir geyik boynuzuna takılı ayna dikkatini çekti. Mika yüzey örümcek ağına benzer bir kırağıyla kaplı olmasına rağmen kendi ışığıyla parlar gibiydi. Elini ona doğru uzatırken tereddüde kapıldı. Aynanın yanında küçük, yuvarlak bir cisim vardı. Kristalimsi buz katmanında neredeyse fark edilmeyen cisim, bir parça hayvan postunun üstüne bırakılmıştı. Lorn kaşlarını çattı, sonra da onu aldı.

Buz kaplama eridikçe nesnenin yusyuvarlak olmadığını gördü. Kararmış yüzeyi silip yakından inceledi.

"Sanırım bu bir kozalak," dedi Tool.

Lorn kafa salladı. "Ve de Finnest." Bakışları üstü kapalı taş yığınına çevrildi. "Ne tuhaf bir seçim."

Imass kemik tıkırtıları eşliğinde omuz silkti. "Jaghutlar tuhaf bir halktır."

"Tool, pek savaşçıl sayılmazlardı, değil mi? Yani türün onları yok etmeye kalkışmadan önce."

Imass cevap verirken ağırdan aldı. "O zaman bile değillerdi," dedi en sonunda. "İşin püf noktası onları kızdırmakta yatardı zira o zaman ayrım gözetmeksizin, birbirleri de dahil önlerine kim çıkarsa yok ederlerdi."

Lorn kısa bir süreliğine gözlerini yumdu. Finnest'i cebine koydu. "Hadi buradan çıkalım."

"Peki, Muavin. Jaghut Tiran kıpırdanmaya başladı bile."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ama burada biri öldü
maalesef. Kim içer bunu
ara sıra ve kendi cenaze
ateşinin küllerini eşeler?
Yolların Yaratıcısı, sen
gençliğinde hiç susamazdın
bu kadar...

Eski Tapınak
Sivyn Stor (d. 1022)

"Bu hiç doğru değil, Meese," dedi Crokus, uyku mahmuru gözlerini ovuşturarak. "Burada ebediyen saklanamayız."

"Hava kararda," dedi Apsalar pencereden.

Meese bir kez daha çömelip zemin kapağının kilidini kontrol etti. "On ikinci çanın ardından sizi başka yere götüreceğiz. Irilta aşağıda ayrıntıları öğreniyor."

"Bu emirleri kim veriyor?" diye öğrenmek istedi Crokus. "Mammot Amca'yı bulabildiniz mi?"

"Gevşe, evlat." Meese doğruldu. "Hayır, amcanı henüz bulamadık. Ve emirler koruyucularından geliyor. Onların kim olduklarına dair herhangi bir soruya cevap verecek değilim, Crokus; o yüzden nefesini tüketme."

Apsalar pencerenin önündeki konumunu değiştirerek Meese'e baktı. "Arkadaşın gideli epey zaman geçti," dedi. "Sence başına bir şey gelmiş olabilir mi?"

Meese başını öteye çevirdi. Kız zekiydi. Tabii Meese bunu daha ilk karşılaşmalarında anlamıştı ve zavallı Chert gerçeği zor yoldan öğrenmişti. "Emin değilim," diye itiraf etti. Eğilip kapağın kilidini açtı. "İkiniz burada kalın," diye buyurdu, Crokus'a kötü kötü bakarak. "Aptalca bir şey yapıp da tepemi attırmayın. Anladınız mı?"

Oğlan kollarını göğsünde kavuşturup surat astı. Meese'in kapağı açmasını ve merdivenden inmesini seyretti.

"Bunu arkamdan kapatın," dedi aşağıdan, "ve kilitleyin. Benden veya Irilta'dan başka kimseye açmayın. Duydunuz mu?"

"Evet." Crokus zemindeki dörtgen deliğe gidip aşağıdaki Meese'e baktı. "Duyduk," dedi ve kapıyı tutup kapattı. Sonra da kilitledi.

"Crokus," diye sordu Apsalar, "niye bir muhafız öldürdün?"

Şehre girdiklerinden beri ilk defa yalnız kalıyorlardı. Crokus gözlerini kaçırdı. "Bir kazaydı. O konuda konuşmak istemiyo-

rum." Odayı katedip arka pencereye gitti. "Bütün bu insanların beni korumaya çalışmaları huzurumu kaçırıyor," dedi. "Ortada adıma çıkarılmış bir tutuklama fermanından fazlası var. Hood'un Nefesi aşkına, Hırsızlar Loncası öyle şeylerin icabına bakar. Yaptığım her işten boşu boşuna yüzde on komisyon almıyorlar. Hayır, bunların hiçbiri mantıklı değil, Apsalar. Ve," deyip pencerenin mandalını kaldırdı, "başkalarının bana ne yapacağımı söylemelerinden bıktım usandım."

Kız yanına geldi. "Öyleyse gidiyor muyuz?"

"İyi bildin. Hava şimdiden kararıyor; o yüzden çatılara çıkacağız." Asılmasıyla birlikte pencere içeri doğru açıldı.

"Nereye gideceğiz?"

Crokus sırıttı. "Aklımda harika bir saklanma yeri var. Bizi hiç kimse bulamayacak – koruyucularım bile. Oraya vardığımızda da ne istersem yapabilirim."

Apsalar'ın kahverengi gözleri delikanlının yüzünü inceledi. "Ne yapmak istiyorsun ki?" diye hafifçe sordu.

Crokus başını öteye çevirip pencereye çıkmaya odaklandı. "Challice D'Arle'la konuşmak istiyorum," dedi. "Yüz yüze."

"O sana ihanet etmemiş miydi?"

"Sen orasını boş ver. Burada mı kalıyorsun?"

"Hayır," dedi kız şaşırarak. "Seninle geliyorum, Crokus."

Kovanının gücü vücudunda gezinen Serrat, bölgeyi bir kez daha taradığında yine ne bir şey gördü ne de bir şey sezdi. Yalnız olduğundan emindi. Altındaki tavan arası penceresinin paslı menteşelerde gıcırdayarak içeri açılmasıyla gerildi. Görünmez olduğunu bilerek öne eğildi.

Delikanlı başını dışarıya uzattı. Aşağıdaki ara sokağa, karşıdaki ve iki yandaki çatılara göz attı, sonra da yukarı baktı. Bakışları Serrat'ı içinden geçti. Tiste Andii gülümsedi.

Oğlanı yeniden bulması uzun sürmemişti. Avının tek refakatçisinin zararsız, şaşırtıcı derecede masum bir aylaya sahip genç bir kadın olduğunu sezmekteydi. Diğer iki kadın tavan arasında değildi. Harika. Böylesi çok daha kolay olacaktı. Sikke Taşıyan pencereden dışarı tırmanırken Serrat geri çekildi.

Oğlan az sonra eğimli dama çıktı.

Serrat hiç vakit kaybetmemeye karar verdi. Sikke Taşıyan henüz ayakları üstünde doğrulmamışken ileri atıldı.

Hücumu kemik sarsıcı bir kuvvetle göğsüne çarpan görünmez bir el tarafından durduruldu. El kadını havada gerisingeri itti ve son bir abanışla çatının kenarından uçurarak ona havada taklalar attırdı. Görünmezlik ve uçuş büyülerini koruyan Serrat tuğla bir bacaya çarpıp sekti ve sersemlemiş bir hâlde boşlukta sürüklendi.

Apsalar çatının kenarında belirdi. Crokus ellerinde hançerleriyle kızın önünde çömeldi ve etrafına dikkatle bakındı. "Sorun ne?" diye korkuyla fısıldadı kız.

Crokus yavaş yavaş gevşedi ve ona kederli bir tebessüm etti. "Sinirlerim gergin, o kadar," dedi. "Bir şey görür, bir rüzgâr hisseder gibi oldum. Sanki... Neyse, boş ver." Tekrar çevresine göz gezdirdi. "Burada kimsecikler yok. Gel hadi."

"Şu yeni saklanma yerin nerede?" diye sordu Apsalar, çatıya ayak basarken.

Delikanlı doğuya doğru döndü ve duvarın öbür tarafında yükselen gölgeli tepeleri işaret etti. "Yukarıda," dedi. "Burunlarının dibinde."

Murillio kılıç kemerini taktı. Rallick'in gelmesini bekledikçe Ocelot'un dostunu öldürdüğüne daha çok ikna oluyordu. Geriye kalan tek soru, Coll'un hâlâ yaşayıp yaşamadığıydı. Belki Rallick yeterince zarar vermiş, Klan Lideri'ni mukavelenin tamamlanmasını engelleyecek kadar yaralamıştı. *Ummaktan zarar gelmez.*

Öyle bir şey olsaydı haberi Anka Hanı'na ulaşırdı ve geçen her dakika Murillio'nun sade odası sanki daha küçük, daha sıkışık bir hâl alıyordu. Eğer Coll yaşıyorsa Murillio, Rallick'in plandaki rolünü üstlenmeye ant içti. Meçini kontrol etti. Son düellosunun üzerinden yıllar geçmişti ve Turban Orr'un şehirdeki herkesten daha üstün olduğu söylenirdi. Kazanma şansı pek yüksek görünmüyordu.

Harmaniyesini alıp yakasını boynuna bağladı. Hem bütün o felaket haberlerini getiren Halka Bozan kimdi? Yılanbalığı denen o adam nasıl bir gerekçeyle ikilinin planlarına burnunu sokuyordu? Aklına bir fikir gelen Murillio'nun gözleri kısıldı. Öyle bir şey mümkün müydü? Bütün bunlar o yer cücesinin başının altından çıkmış olabilir miydi?

Bıyık altından söylenerek geyik derisi eldivenlerini taktı.

Kapının tırmalanması dikkatini çekti. Murillio derin bir iç geçirdi. "Rallick, seni hergele seni," diyerek kapıyı açtı. Bir an için koridorun boş olduğunu sandı, sonra bakışlarını yere çevirdi. Suikastçı kandan sırılsıklam olmuş giysilerle orada yatıyor, dermansız bir sırıtışla ona bakıyordu.

"Geciktiğim için kusura bakma," dedi. "Dizlerimin bağı çözülüp durdu."

Murillio küfrederek Rallick'i odaya aldı ve yatağa yatırdı. Girişe geri döndü, koridoru kontrol etti, ardından kapıyı kapatıp kilitledi.

Rallick sırtını yatak başlığına dayadı. "Orr, Coll için bir mukavele—"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Murillio, dostuna yaklaşırken. Yatağın yanında diz çöktü. "Dur yarana bakayım."

"Önce zırhımı çıkarmam lazım," dedi Rallick. "Ocelot beni bıçakladı. Sonra da onu öldürdüm. Bildiğim kadarıyla Coll halen hayatta. Bugün günlerden ne?"

"Aynı gün," diyen Murillio dostunun hauberkini çıkarmasına yardım etti. "Henüz programın gerisinde kalmış değiliz ama bütün bu kana bakılırsa Simtal'ın şenliğinde Orr'la düello yapabilecek durumda değilsin. O işi ben hallederim."

"Aptalca bir fikir," diye hırıldadı Rallick. "Öldüğünle kalırsın ve Turban Orr elini kolunu sallaya sallaya çeker gider. Leydi Simtal'a arka çıkmayı ve Coll'un hak iddia etmesine mâni olmayı sürdürür."

Murillio bu sözlere karşılık vermedi. Deri astarı sıyırarak yarayı açığa çıkardı. "Üstündeki bu kanlar ne?" diye öğrenmek istedi. "Burada bir haftalık bir yara izinden başka bir şey yok."

"Ha?" Rallick, Ocelot'un bilek bıçağının saplandığı yeri yokladı. Oradaki deri hafifçe sızlıyor, kenarları biraz kaşıntı yapıyor-

du. "Vay canına," diye mırıldandı. "Neyse, bana bir ıslak bez ver de üstündeki pası sileyim."

Geriye kaykılan Murillio'nun şaşırdığı her hâlinden belliydi. "Ne pası?"

"Yüzümdeki şey işte," dedi Rallick, dostuna kaşlarını çatarak.

Murillio ona doğru eğildi.

"Baruk'un sihir bastırıcı tozu!" diye çıkıştı suikastçı. "Ocelot'u öldürmeyi nasıl becerdim sanıyorsun?"

"Yüzün temiz, Rallick," dedi Murillio. "İşte ıslak bez. Her halükârda üstündeki bütün bu kurumuş kanı sileriz."

"Önce bana bir ayna ver," dedi Rallick.

Murillio bir tane buldu ve Rallick çatık kaşlarla kendi solgun yansımasını incelerken durup seyretti. Sonra da alaycı bir gözlemde bulundu. "Eh, ifaden beni ikna etti."

"Neye?" diye tehlikeli bir ses tonuyla sordu suikastçı.

"Senin sen olduğuna, Rallick." Murillio omuzlarını kastı. "Burada bir süre dinlen. Epey kan kaybetmişsin. Ben gidip Yılanbalığı'nı bulacak ve ona iki çift laf edeceğim."

"Yılanbalığı'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Murillio kapıya doğru yürüdü. "Hayır ama tahmin edebiliyorum. Yürüyebilirsen bu kapıyı arkamdan kilitlemeye çalış, tamam mı?"

Kruppe sırılsıklam olmuş mendiliyle alnını sildi. "Her ayrıntıyı en az bin defa dile getirdi Kruppe, Efendi Baruk," diye yakındı. "Bu çile hiç bitmeyecek mi? Pencerene bir bak. Kruppe'nin hayatındaki koca bir gün geride kaldı!"

Dakikalar geçerken Baş Simyacı koltuğunda otururak arada bir oynattığı ayak parmaklarına bakıyordu. Sanki Kruppe'nin odadaki varlığını unutmuştu ve Kruppe ne kadar konuşursa konuşsun son bir saattir bu böyle devam ediyordu.

"Efendi Baruk," diye tekrar denedi Kruppe, "sadık hizmetkârın artık gidebilir mi? Doğu beyabanlarındaki dehşetengiz yolculuğunun etkilerinden henüz sıyrılabilmiş değil. Fırınlanmış et, patates, kızarmış soğan ile havuç, sarımsaklı tereyağında pişmiş midye, hurma, peynir, tütsülenmiş golyan balığı ve bir ibrik şa-

raptan müteşekkil basit bir yemeğin hayali Kruppe'nin zihninde başka hiçbir şeye yer bırakmıyor. İşte bu hâllere düştü; bütün dünyası midesinin güdümünde—"

"Son bir yıldır," diye yavaş yavaş konuştu Baruk, "Yılanbalığı'nın Halka Bozan adıyla tanıdığım bir ajanı bana Şehir Konseyi'yle ilgili çok önemli bilgiler veriyor."

Kruppe'nin ağzı duyulur bir şaklamayla kapandı.

"Şu Halka Bozan'ın kimliğini canım ne zaman isterse tespit etmek elbette ki güçlerim dahilinde. Kendi eliyle yazılmış yirmiden fazla mektuba sahibim – parşömen bile tek başına yeter." Baruk başını kaldırıp gözünü şömine rafına dikti. "Öyle de yapmayı düşünüyorum," dedi. "Şu Yılanbalığı'yla konuşmalıyım. Darujhistan'ın hayatında kritik bir yol ayrımına ulaştık ve Yılanbalığı'nın maksadını öğrenmeliyim. Yakın bir ittifak bünyesinde beraber çalışabilir, bildiğimiz her şeyi birbirimizle paylaşabilir ve belki bu şehrin hayatını kurtarabiliriz. Belki."

Kruppe genzini temizleyip alnını bir kez daha sildi. Kucağındaki mendili dikkatle katladı, sonra da yenlerinden birine soktu. "Öyle bir mesaj iletmek istiyorsan," dedi usulca, "Kruppe sana yardımcı olabilir."

Baruk konuğunu sakin bakışlarla süzdü. "Sağ ol. Cevabı ne zaman alırım?"

"Bu akşama kadar," dedi Kruppe.

"Fevkalade. Şu Halka Bozan'ı ifşa etme kararımın içime sinmediğini itiraf etmeliyim. Senin sunduğun yöntem en iyisiymiş gibi görünüyor. Artık gidebilirsin, Kruppe."

Kruppe kafa sallayıp ayağa kalktı. "Öyleyse akşama görüşürüz, Efendi Baruk."

Odadaki adamlar kendi aralarında konuşmayı sürdürürlerken Coll mışıl mışıl uyudu. Tokmak'a göre Hood'un Kapısı'ndan dönen hastasının günlerce uyuması mümkündü.

Paran'ın canını sıkan bir şey vardı. Alakarga'nın açıklamalarında bir eksiklik mevcuttu. Sabotajcılar mayınları çoktan yerleştirmişlerdi ve Alakarga şimdi bile onları patlatmayı planlıyordu. Dahası Darujhistan'ın gerçek hükümdarlarının kellelerine

ödül biçme maksadıyla Suikastçılar Loncası'yla iletişim kurma çabaları sürüyordu. Bu hususlar kıta genelinde gerçekleşecek topyekûn bir isyan fikriyle pek bağdaşmıyordu. Dujek'in böyle yapmaktansa yerel ittifaklar arayışına girmesi gerekmez miydi?

Çavuş konuşmayı sürdürdükçe yüzbaşı daha çok bilgi sahibi oldu ve zamanla karşısında bir tablo belirdi. Bir saatlik sessizliğini bozup Alakarga'ya hitap etti. "Hâlâ Darujhistan'ı sakatlamayı planlıyorsun. Buna kafa yorup duruyordum ve sanırım artık sebebini buldum." Alakarga'nın ifadesiz yüzünü inceledi. "Peşinde olduğun şey bu kenti altüst etmek. Sokaklarda kargaşa çıkarmak, yönetimi başsız bırakmak. Önem taşıyan herkes gelip birbirini öldürecek. Sonuçta geriye ne kalacak?" Paran sert bakışlarla öne eğildi. "Dujek'in İmparatorluk'a ihanet etmek üzere olan on bin askeri var. On bin askerin ihtiyaçlarını karşılamak masraflı bir iştir. Onları barındırmaksa daha bile zordur. Dujek, Pale'ın günlerinin sayılı olduğunu biliyor. Caladan Brood şu anda Rhivi Ovası üzerinden oraya yürüyor. Moranthlılar ittifakı bozmak, belki de kendi hamlelerini yapmak üzere olabilirler mi? Tayschrenn Pale'da – ihtiyar Tekkol onunla belki başa çıkabilir, belki çıkamaz. Buraya kadar yanılıyor muyum, Çavuş?"

Alakarga dönüp Kalam'a göz attı, ardından omuz silkti. "Devam edin," dedi Paran'a.

"Darujhistan panikle dolacak. Hiç kimse hiçbir şey bilmeyecek. Tam da öyle bir zamanda Dujek arkasında asi bir orduyla şehre girecek. İşleri yoluna koyacak. Akıl almaz bir servete kavuşacak – zaten İmparatoriçe'nin vaziyeti öğrenince peşinden yollayacağı güçlere karşı koymak istiyorsa, onun her kuruşuna ihtiyacı olacak. Dolayısıyla şehir yine de fethedilecek. Of ki ne of." Paran arkasına yaslandı.

"Fena değil," diye itiraf etti Alakarga, Tokmak ile Kallam'ın yüzlerindeki şaşkınlığa sırıtarak. "Ama bulmacanın bir parçası eksik." Paran'ı süzdü. "Yüzbaşının hıncını değilse bile ihanete uğramışlık hissini dindirecek bir şey."

Paran'ın tebessümü soğuktu. "Şaşırt beni."

"Pekâlâ, Yüzbaşı. İmparatoriçe'nin peşimizden gelmeyi isteyip istemeyeceği umurumuzda değil. Yedi Kent'in bağımsızlığını geri kazanmasına günler kaldığı için öyle bir şeyle uğraşmaya

pek vakit bulamayacak. İşler çığırından çıkıyor, Yüzbaşı. Hem de her yerde. Peki öyleyse neden ordumuzu dağıtmıyoruz? Güneye bir bakın. Orada büyüyen bir şey var. O kadar çirkin bir şey ki Imasslar bile yanında kedi yavrusu gibi kalıyor. Başımız dertte derken yalnızca Genabackis'i değil, bütün dünyayı kastediyorum. Hepimizi de kıran kırana bir savaş bekliyor, Yüzbaşı. İşte Darujhistan'a o yüzden ihtiyaç duyuyoruz."

"Güneyde ne var ki?" diye kuşkuyla sordu Paran.

Kalam korkulu bir fısıltıyla yanıtladı. "Kâhin Pannion. Demek söylentiler doğruymuş. Kâhin bir cihat ilan etmiş. Soykırım başlamış."

Alakarga ayağa kalktı. "Sen açıkla," dedi Kalam'a. "Hâlâ mümkünse Lonca'yla iletişim kurmamız gerek. Hood biliyor ya, bu barda kendimizi ele güne gösterdik. Ama belki bize lazım olan da budur." Paran'a baktı. "Yüzbaşı, bana kalırsa Muavin Lorn sizin hâlâ yaşadığınızı bilmemeli. Ne dersiniz?"

"Katılıyorum."

"Ben sizi çağırıncaya dek burada kalabilir misiniz?"

Paran başını çevirip Kalam'a göz attı, sonra başıyla onayladı.

"Güzel. Tokmak, hadi gidelim."

"En az iki gün kaybettik," diye duyuran Lorn gündüz sıcağının hâlâ geçmemiş olmasına minnettardı. "Atlar çok susamışlar."

Tool kırık höyük işaretçisinin yanında durarak kadının Darujhistan'a yapılacak yolculuk için atlarını hazırlamasını seyrediyordu. "Yaran nasıl, Muavin?" diye sordu.

"Büyük ölçüde iyileşti," yanıtını verdi Lorn. "Otataral üstümde öyle bir etki gösterir."

"Görevim tamamlandı," dedi Imass. "Sen de kendi görevini tamamladıktan sonra bana eşlik etmek istersen sonraki on gün boyunca beni burada bulabilirsin. Şu Jaghut Tiran'ı gözlemlemek istiyorum – tabii ne o beni görecek ne de ben ona müdahale edeceğim. Başarı dileklerim seninle, Muavin."

Lorn atına binip Imass'ı süzdü. "Arayışında sana iyi şanslar, Onos T'oolan."

"O isim geçmişte kaldı. Adım artık Tool."

Lorn sırıttı, sonra da dizginleri topladı ve eyerine bağlı yük atını da peşi sıra çekerek bineğini yürüttü. Finnest elinden çıktıktan sonra yeteneklerini kullanarak şu Sikke Taşıyan'ı bulmaya yoğunlaşacaktı. Şimdiye kadar Oponn'u düşünmek için kendine müsaade etmemişti. Hep daha başka ve öncelikli sorunlarla karşılaşmıştı – Üzgün gibi.

Yüzbaşı Paran'ın kaybı dolayısıyla içini güçlü bir keder kapladı. Genç subay işini çok daha kolay hatta belki daha keyifli kılardı. Paran asık suratlı biri olmasına ve her geçen dakika daha da huysuzlaşmasına rağmen, Lorn onu çekici bulduğunu inkâr edemezdi. Aralarında bir ilişki gelişebilirdi.

"Eh," diye iç geçirdi, atını bir tepe yamacına tırmandırırken, "ölmek kimsenin planları arasında yer almaz."

Tool'un tahmini ona en fazla iki gün veriyordu. Bu sürenin ardından Jaghut tümüyle uyanacak ve höyükten kurtulacaktı. Finnest'in o zamana kadar güvenli bir yere yerleştirilmesi gerekecekti. Üzgün'le tanışmayı iple çeken Muavin hiç düşünmeden bir elini kılıcının kabzasında gezdirdi. Gölge'nin bir hizmetkârını hatta belki de Urgan'ın ta kendisini öldürmek... Bunu duyunca İmparatoriçe zevkten dört köşe olacaktı.

Lorn bilginin karanlık kanatlarından doğup içini kemiren kuşkuların artık durulduğunu fark etti. Acaba bu, höyükte geçirdiği zamanın bir etkisi miydi? Sebep büyük ihtimalle cebindeki kozalaktı. Veya belki de farkına bile varmadan o kuşkuları aşmıştı. *Eylem zamanı geldiğinde bütün kuşkulardan sıyrılmak gerekir.* Eski bir Pençe düsturu. Lorn kendini iyi tanır ve benliğini tüm yönleriyle kontrol etmeyi bilirdi. Ne de olsa yılların eğitimine, disiplinine, sadakatine ve vazife bilincine –kısacası bir askerin sahip olması gereken erdemlere– sahipti.

Görevine hazırdı ve bu idrakle beraber omuzlarındaki ağırlık kayboldu. Atını dörtnala koşturdu.

Crokus başını uzattı ve gözlerini kısarak yukarısındaki karanlığa baktı. "En tepeye," dedi. "Oradan bütün şehri görebiliriz."

Apsalar merdiveni şüpheli gözlerle süzdü. "Ortalık çok karanlık," dedi. "Bu kulenin terk edilmiş olduğuna emin misin?

Demek istiyorum ki babam bana hayaletler ve namevt canavarlar hakkında öyküler anlatırdı ve onlar hep harabeye dönmüş yerlerde yaşarlardı." Kocaman açılmış gözlerle etrafa bakındı. "Tıpkı bunun gibi yerlerde."

Crokus of çekti. "Tanrı K'rul binlerce yıl önce öldü," dedi. "Zaten buraya kimsecikler gelmez. Burada bahsettiğin o canavarlardan olsaydı bile bütün bu boş zamanlarında ne yaparlardı? Ne yerlerdi? Söyle bana! Unut o aptalca öyküleri." Spiral merdivenin dibine kadar yürüdü. "Gel, manzara uğraştığımıza değecek."

Crokus'un basamakları tırmanmasını seyreden Apsalar onu gözden kaybetmemek için aceleyle peşinden gitti. İlk başta zifiri görünen karanlık yavaş yavaş açılarak griye çaldı ve en ufak ayrıntıları bile seçebildiğini fark etmek genç kızı şaşırttı. Dikkatini çeken ilk şey sollarındaki duvara işlenmiş is lekeli resimler oldu. Her bir taş panel tek bir basamak kadar geniş olup merdiveni taklit eden zikzaklı bir düzende iki metre yükseliyordu. "Crokus," diye fısıldadı kız, "bu duvara bir öykü boyanmış."

Crokus alaycı bir homurtu çıkardı. "Saçmalama! Burada burnunun ucunu bile göremezsin."

Göremez miyim?

Delikanlı sözlerini sürdürdü. "Tepeye varıncaya kadar bekle. Gördüğümüz o bulutlar şimdiye dek ayın önünden çekilmiş olmalı."

"Basamaklarda ıslak bir şey var," diye belirtti Apsalar.

"Yukarıdan damlayan sudur," diye bıkkınlıkla açıkladı Crokus.

"Hayır, değil," dedi kız ısrarla. "Bu şey yoğun ve yapış yapış."

Crokus biraz yukarısında durdu. "Bak, bir dakika sussan olmaz mı? Tepeye vardık sayılır."

Ayın gümüşi ışığıyla yıkanan bir platforma çıktılar. Crokus alçak duvarlardan birinin yakınında bir kumaş yığını gördü. "O ne ki?" diye merak etti. "Görünüşe bakılırsa biri burada kamp yapmış."

Apsalar çığlık atmamak için kendini zor tuttu. "Ölü bir adam!"

"Ne?" diye tısladı Crokus. "Bir tane daha mı?" Kıvrılmış yatan figürün yanına koşup çömeldi. "Mübarek Mowri aşkına, biri onu kafasından bıçaklamış."

"Şurada bir arbalet var."

Crokus homurdandı. "Bir suikastçı. Geçen hafta burada aynı bunun gibi öldürülmüş birini daha görmüştüm. Bir suikastçılar savaşı cereyan ediyor. Tıpkı Kruppe ile Murillio'ya söylediğim gibi."

"Aya bak," diye fısıldadı Apsalar, platformun karşı ucundan.

Crokus ürperdi. Apsalar kimi zaman hâlâ eskisi kadar soğuktu. "Hangisine?" diyerek doğruldu.

"Parlayana elbette."

Gıcıklık etmek isteyen Crokus onun yerine Ay Tohumu'nu inceledi. Kütle hafif bir kızılımsı parıltıyla kaplıydı – bu daha önce hiç görmediği bir şeydi. Genç hırsızın karnında bir korku solucanı kıpırdandı. Derken gözleri kocaman aralandı. Sanki beş tane devasa, kanatlı şekil kuzeydoğuya doğru Ay'ın önünden süzülerek geçmişti. Crokus'un gözlerini kırpmasıyla kayboldular.

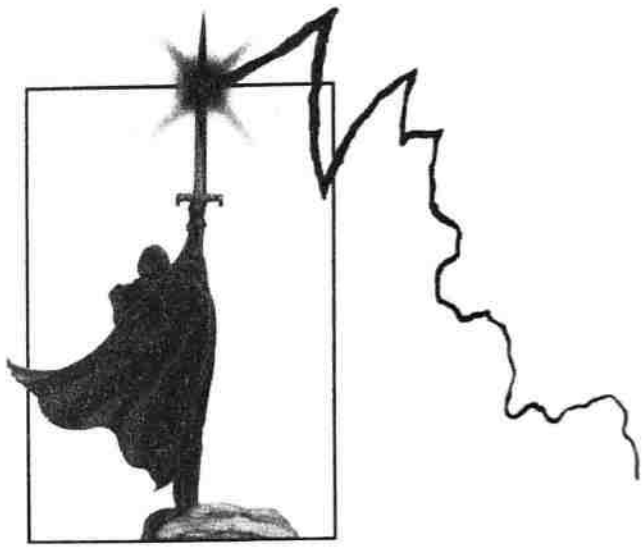
"Okyanuslarını görüyor musun?" diye sordu Apsalar.

"Ne?" Crokus ona doğru döndü.

"Okyanuslarını diyorum. Grallin'in Denizi. O büyük olan. Orada Derin Suların Lordu yaşar. Adı Grallin'dir. Engin, birbirinden güzel yer altı bahçesiyle ilgilenir. Günün birinde bizim dünyamıza gelecek. Ve biz derin ateşlerin ısıttığı o bahçelerde yaşayacağız. Çocuklarımız yunuslar gibi yüzecekler. Savaşlar, imparatorluklar, kılıçlar ve kalkanlar ortadan kalkacağı için mutlu olacağız. Ah, Crokus, ne kadar harika olacak, değil mi?"

Kızın profili bir siluetten ibaretti. Crokus onu uzun uzun süzdü. "Elbette," dedi usulca. "Neden olmasın?" Sonra aynı soru bambaşka bir sebepten dolayı kafasında tekrarlandı. Neden olmasın?

YEDİNCİ KİTAP

ŞENLİK

Kışın Dişi Kurdu Fander'ın derisi yüzüldüğünde Gedderone'un Şafağı başlar. Rahibeler ellerinde kurt kürkünden kurdelelerle sokaklarda koştururlar. Bayraklar açılır. Çarşının gürültüleri ve kokuları sabah havasına yükselir. Maskeler takılır, vatandaşlar koca bir yılın kaygılarını bırakıp gece boyunca dans ederler.

Baharın Leydisi yeniden doğar.

Sanki tanrılar nefeslerini tutarlar...

Darujhistan'ın Simaları
Maskral Jemre (d. 1101)

YİRMİNCİ BÖLÜM

Söylenir ki ananın
buz gibi kanı bu dünyaya
ejderhalar doğurmuştur
ve akan bu kader nehri
kaosun çocuklarının
soğuk mu soğuk gözlerinde
karanlığa ışık ve
ışığa karanlık getirmiştir...

T'matha'nın Çocukları
Heboric

Murillio bir kez daha Rallick'in iyileşmiş yarasına kafa yordu. İyileşmeye, suikastçının Baruk'tan aldığı sihir bastırıcı tozun sebep olduğu sonucuna çoktan ulaşmıştı. Yine de dostu çok fazla kan kaybetmişti ve toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı. Gel gör ki hiç zamanları kalmamıştı. Suikastçı bu hâliyle Orr'u öldürebilir miydi?

Murillio kendi sorusuna cevaben bir elini belindeki meçe koydu. Gaz ışığında akkor pelerinleri andıran alçak sisleri yararak boş sokakta ilerliyordu. Şafağa halen iki saat vardı. Daru geleneklerine göre, yeni yıl kutlamaları güneşin doğuşuyla birlikte başlayacak ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar devam edecekti.

Murillio sessiz şehirde adımlarken geçen yılın hengâmesinden henüz kaçmamış ve şimdi dünyayı o sene ölenlerin hayaletleriyle paylaşan tek canlı gibi hissediyordu kendini. Beş Diş kadim döngünün arkasına geçerek yerini Ayın Gözyaşları Yılı'na bırakmıştı. Murillio bu kaynağı bilinmeyen, akıl ermez adları zihninde evirip çevirdi. Haşmet Salonu'ndaki devasa bir taş disk Çağlar Tekeri'ni gösterir, her bir yılı gizemli hareket mekanizmasına uygun olarak isimlendirirdi.

Çocukken yıl ilerledikçe ağır ağır dönen, hava bulutlu olsun olmasın, tam şafak vakti yeni yılın başlangıcıyla eşleşen tekerin sihirli olduğunu sanırdı. Mammot daha sonra ona tekerin aslında bir makine olduğunu açıklamıştı. Onu Darujhistan'a bin yıldan uzun zaman önce Icarium denen bir adam armağan etmişti. Mammot, bahsi geçen Icarium'un damarlarında Jaghut kanı aktığı inancındaydı. Anlatılanlara göre Icarium bir Jaghut atıyla ve yanında bir Trell ile çıkagelmişti. Mammot'a göre bu durum tekeri daha da mucizevi kılan bariz bir delildi zira Jaghutların o tür eserler yaratmakta marifetli oldukları bilinirdi.

Murillio her bir yılın taşıdığı isimlerin anlamını merak etti. Kâhinlere göre Beş Diş ile Ayın Gözyaşları arasındaki yakınlık bir

kehanet içermekteydi. Domuz Tennerock'ın dişleri Nefret, Sevgi, Kahkaha, Savaş ve Gözyaşı adlarını taşırdı. Acaba bu yıl hangi Diş ağır basacaktı? Cevap yeni yılın isminde saklıydı. Murillio omuz silkti. Astrolojiye kuşkuyla yaklaşırdı. Jaghut olsun veya olmasın, bin yıl önce yaşamış biri böyle şeyleri nasıl öngörebilirdi ki?

Yine de birkaç tasası olduğunu itiraf etmeliydi. Ay Tohumu'nun gelişi yeni yılın adına farklı bir ışık tutuyordu ve Murillio, yerel âlimlerin –özellikle de sosyete çevrelerinde takılanların– son zamanlarda daha bir asabi davrandıklarını biliyordu. Bu da her zamanki küçümseyici tavırlarıyla bağdaşmıyordu.

Anka Hanı'na gitmekte olan Murillio bir köşeyi dönünce kırmızı bir palto giyen kısa boylu, şişman bir adamla çarpıştı. Her ikisi de homurdandı ve adamın taşıdığı üç büyük kutu aralarına düştü. Kutuların muhteviyatı yerlere saçıldı.

"Murillio! Kruppe'nin şansına da diyecek yok! Arayışım böylece farelerin bile gölgelerden uzak durduğu bu rutubetli, karanlık sokakta son buluyor. Ne oldu? Bir sorun mu var, dostum Murillio?"

Murillio ayaklarının önündeki parke taşlarında duran nesnelere bakıyordu. "Bunlar ne, Kruppe?" diye yavaşça sordu.

Kruppe öne çıktı ve ustaca oyulmuş üç tahta maskeye bakarak kaşlarını çattı. "Elbette ki birer hediye, dostum Murillio. Sana ve Rallick Nom'a. Ne de olsa," diyerek keyifli bir tebessümle başını kaldırdı, "Leydi Simtal'ın şenliği en kaliteli işçiliği, ironik bir niyetle kusursuzca eşleşen en usturuplu tasarımları gerektirir. Sence Kruppe'nin zevkleri yeterince pahalı değil mi? Küçük düşmekten mi korkuyorsun?"

"Bu sefer dikkatimi dağıtamayacaksın," diye söylendi Murillio. "Öncelikle burada iki değil, üç maske var."

"Öyle!" karşılığını veren Kruppe eğilip birini yerden aldı. Boyalı çehreye sıçramış çamurları eliyle sildi. "Bu Kruppe'nin. Seçimini iyi yaptığını belirli bir özgüvenle beyan ediyor Kruppe."

Murillio'nun bakışları sertleşti. "Bizimle gelmiyorsun, Kruppe."

"Kruppe şenliğe tabii ki iştirak edecek. Eski tanıdıklarından Birinci Kruppe hazırda bulunmazsa Leydi Simtal yüzünü gösterir mi sanıyorsun? Yahu kadıncağız utançtan yerin dibine girer!"

"Kahretsin, Simtal'la tanışmışlığın bile yok!"

"Bu dediğinin Kruppe'nin argümanıyla bir ilgisi yok, dostum Murillio. Simtal'ın varlığından pek çok yıldır haberdar Kruppe. Ne onun Kruppe'yle ne de Kruppe'nin onunla hiç karşılaşmamış olması bu tür bir tanışıklığı daha iyi hatta tertemiz kılar. Hem tartışmaya noktayı koyma maksatlı son bir argüman olarak işte," deyip yeninden mavi ipek kurdeleyle bağlanmış bir parşömen tomarı çıkardı. "Kruppe'nin bizzat Leydi tarafından imzalanmış davetiyesi."

Murillio tomarı kapmaya davransa da Kruppe ustalıkla onu tekrar yenine soktu.

"Rallick seni gebertecek," dedi Murillio istifini bozmadan.

"Yok daha neler." Kruppe maskeyi yüzüne taktı. "Delikanlı Kruppe'yi nasıl tanıyacak ki?"

Murillio adamın toparlak vücudunu, soluk kırmızı paltosunu, kıvrılmış manşetlerini ve başının tepesindeki yağlı kıvırcık saçlarını inceledi. "Boş ver." İç geçirdi.

"Fevkalade," dedi Kruppe. "Şimdi lütfen bu iki maskeyi dostun Kruppe'nin hediyeleri olarak kabul et. Böylelikle bir yolculuk başarıyla sonuçlanmış oldu ve Baruk'un anılmaması gereken gizli bir mesaj için daha fazla beklemesine gerek kalmadı." Kendi maskesini tekrar kutuya koydu, sonra dönüp doğu ufuk çizgisini inceledi. "Artık simyacının konutuna gitme zamanı. İyi akşamlar, dostum—"

"Bekle bir dakika," diyen Murillio şişman adamın kolunu tutup kendisine doğru çevirdi. "Coll'u gördün mü?"

"Elbette. Atlattığı badirelerin ardından derin, dinlendirici bir uyku çekiyor. Sulty'ye göre sihirle iyileştirilmiş. Hem de bir yabancı tarafından. Coll'u hana ikinci bir yabancı teslim etmiş. O ikinci yabancı bir üçüncüsünü bulmuş ve o da Coll'u iyileştirenle beraber bir beşincisini getirmiş. Vaziyet işte böyle, dostum Murillio. Sahiden de tuhaf şeyler dönüyor. Kruppe'nin artık gitmesi lazım. Hoşça kal, dostum—"

"Daha değil," diye hırıldadı Murillio. Etrafa bakındı. Sokak hâlâ boştu. Kruppe'ye sokuldu. "Bazı şeyleri çözdüm, Kruppe. Benimle irtibata geçen Halka Bozan kafamda her şeyi bir düzene soktu. Senin kim olduğunu biliyorum."

"Ayyy!" diye haykırdı Kruppe, geri çekilerek. "Madem öyle, reddedecek değilim! Düşündüğün doğru, Murillio; Kruppe aslında kurnazca kılık değiştirmiş Leydi Simtal'ın ta kendisi."

"Bu sefer olmaz! Dikkatimi dağıtamayacaksın. Sen Yılanbalığı'sın, Kruppe. Bütün bu zevzeklikler, ürkek bir fare ayağına yatmalar sadece bir rol, öyle değil mi? Şehrin yarısı avucunda, Yılanbalığı."

Gözleri fal taşı gibi açılan Kruppe yenindeki mendili kapıp alnını sildi. Mendili sıkmasıyla birlikte parke taşlarına damlalar düştü, ardından âdeta bir sel boşaldı.

Murillio bir kahkaha attı. "Bu kadar sihirli tılsım yeter, Kruppe. Seni uzun zamandır tanıdığımı unuttun mu? Büyü yapmana pek çok kez tanıklık ettim. Diğer herkesi kandırabilirsin ama beni değil. Yine de kimseye söyleyecek değilim. O konuda endişelenmene gerek yok." Gülümsedi. "Öte yandan hemen buracıkta gerçeği söylemezsen asabım bozulabilir."

Kruppe iç geçirip mendili tekrar yenine soktu. "Asabiyete hiç gerek yok," dedi ve bir elini sallayıp parmaklarını oynattı.

Ansızın başı dönen Murillio gözlerini kırpıştırdı. Alnını ovuşturarak kaşlarını çattı. Az önce ne hakkında konuşuyorlardı? Herhalde önemli bir şey olamazdı. "Maskeler için sağ ol, dostum. İşimize yarayacaklarından eminim." Kaşları daha da çatıldı. Ettiği laf pek şaşırtıcıydı. Kruppe'nin gerçeği öğrenmesine kızgın bile değildi – küçük şişman adamın Şenlik'e katılacak olmasına da. Ne tuhaf! "Coll'un iyi olması ne güzel, değil mi? Eh," diye geveledi, "artık gidip Rallick'i kontrol etmeliyim."

Kruppe gülümseyerek kafa salladı. "Öyleyse Şenlik'te görüşmek üzere. Kendine iyi bak, Murillio, Kruppe'nin en yakın ve samimi dostu."

"İyi geceler," karşılığını veren Murillio geldiği yoldan geri gitmek üzere döndü. Uyumaya ihtiyacı vardı. Geç vakitlere kadar çalışmak ağır geliyordu. Asıl sorun işte buydu. "Elbette," diye mırıldandı, sonra da yürümeye başladı.

Yüzü asılan Baruk karşısındaki koltuğa kurulmuş Tiste Andii'yi süzdü. "Bunun pek iyi bir fikir olduğunu sanmam, Rake."

Lord bir kaşını kaldırdı. "Bu tür meselelere aklımın erdiği kadarıyla, düzenlenen etkinlik kılık değiştirmeyi içeriyor," dedi hafif bir tebessümle. "Yoksa zevksiz olduğumdan mı korkuyorsun?"

"Kıyafetinin münasip olacağına şüphem yok," diye çattı Baruk. "Özellikle de bir Tiste Andii savaş beyinin kostümünü seçersen. Beni asıl endişelendiren Konsey. Üyelerinin tamamı aptal değil."

"Olsalardı şaşardım," dedi Rake. "Hatta aralarından kurnaz olanları göstermeni bekliyorum. Herhalde Konsey dahilinde İmparatoriçe'ye zemin hazırlamak isteyenler olduğu yönündeki kuşkularımı yalanlamazsın. Tabii zemin hazırlamak diyorsam, bir bedel karşılığında. Bedel olarak da akla ilk güç geliyor. İmparatorluk'la ticaret yapma beklentisi karşısında tüccarlıkla uğraşan soyluların ağızlarının suyu akıyordur. Yanılıyor muyum, Baruk?"

"Hayır," diye huysuzca itiraf etti Baş Simyacı. "Ama o mesele kontrolümüz altında."

"Ah, evet," dedi Rake. "Bu da aklıma Leydi Simtal'ın şenliğine iştirak etmeyi istememin diğer sebebini getiriyor. Dediğin gibi, şehrin güçlüleri orada bulunacaklar. Buna senin şu T'orrud Cemiyeti'ndeki büyücüler de dahil olsa gerek, değil mi?"

"Bazıları gelecek," diye kabul etti Baruk. "Ama bil ki Suikastçılar Loncası'yla yaşadığın didişmeler pek çoğunu kurduğumuz ittifaka pişman etti. Oradaki varlığından zerre kadar hoşnut olmayacaklardır."

Rake'in tebessümü geri geldi. "Camialarını kurnaz konsey üyelerine belli edecek kadar mı? Hiç sanmam." Akıcı bir hareketle ayağa kalktı. "Hayır, şu Şenlik'e ben de katılacağım. Kendi halkım o tür sosyal hadiselerin hiç üzerinde durmaz. Bu soğuk tutumlarından bezdiğim zamanlar olmuyor değil."

Baruk'un bakışları Tiste Andii'ye odaklandı. "Bir kavuşumdan şüpheleniyorsun, değil mi? Demir kıymıklarının bir mıknatısa çekilmesi gibi tekinsiz bir güç toplanması yaşanacağını düşünüyorsun."

"Tek bir yerde bu kadar çok güç toplanmışken," diye itiraf etti Rake, "öyle bir ihtimal yüksek. Bu şartlar altında hazır bu-

lunmayı yeğlerim." Baruk'unkilere bakan gözlerinin rengi koyu yeşilden kehribar sarısına döndü. "Ayrıca eğer bu etkinlik öne sürdüğün kadar alenen biliniyorsa, İmparatorluk'un şehirdeki ajanları da ondan haberdardır. Eğer Darujhistan'ın kalbini sökmeyi arzuluyorlarsa bundan iyi fırsat bulamazlar."

Baruk ürpertisini güçlükle bastırdı. "Elbette fazladan muhafızlar tutuldu. Hem bir İmparatorluk Pençesi saldıracak olursa kendini T'orrud büyücüleriyle karşı karşıya bulur." Bir müddet düşündü, sonra bıkkınlıkla kafa salladı. "Pekâlâ, Rake. Simtal seni konuğum olarak ağırlayacak. Etkili bir kılığa bürünecek misin bari?"

"Hâliyle."

Baruk da yerinden kalkıp pencerenin önüne kadar gitti. Dışarıda hava yavaş yavaş aydınlanıyordu. "İşte başlıyor," diye fısıldadı.

Rake yanına geldi. "Ne başlıyor?"

"Yeni yıl," diye yanıtladı simyacı. "Beş Diş geçmişte kaldı. Gördüğün şafak Ayın Gözyaşları Yılı'nın doğuşunu gösteriyor."

Lord Anomander Rake gerildi.

Baruk bunu fark etti. "Öyle. Sıradışı bir tesadüf ama şahsen ben pek önemsemiyorum. O adlar bin yılı aşkın bir zaman önce bu memleketin bir ziyaretçisi tarafından belirlendi."

Rake konuştuğunda sesi bitap bir fısıltıdan ibaretti. "Icarium'un armağanları. Tarzını tanıdım. Beş Diş, Ayın Gözyaşları – Teker onun, değil mi?"

Gözleri kocaman açılan Baruk şaşkınlığını dişlerinin arasından kaçan bir tıslamayla gösterdi. Aklında bir düzine soru diğerlerinden önce dile getirilmek için birbiriyle yarışsa da Lord sözlerini sürdürdü. "Gelecekte Icarium'un armağanlarını ciddiye almanı öneririm – hem de hepsini. Bin yıl o kadar uzun bir zaman değil, Simyacı. Hiç bile. Icarium beni sekiz yüz yıl önce ziyaret etti. Yanında Trell Mappo ile Osric –ya da yerel müritlerinin ona yakıştırdıkları isimle Osserc– vardı." Rake buruk bir tebessüm etti. "Hatırladığım kadarıyla Osric'le tartıştım. Brood bizi ayrı tutabilmek için akla karayı seçti. Tartışmamızın konusu eskiye dayanıyordu..." Çekik gözleri griye çaldı. Kendini anılara kaptırıp sustu.

Kapı çalındı. Dönüp baktıklarında Roald'ın içeri girip selam verdiğini gördüler.

"Efendi Baruk, Mammot uyandı ve dinlenmiş görünüyor. Dahası ajanın Kruppe sözlü bir mesaj iletti. Onu sana bizzat iletemediği için özürlerini sundu. Hemen duymak ister misin?"

"Evet," dedi Baruk.

Roald yeniden eğilerek selam verdi. "Yılanbalığı bugünün arifesinde sizinle temasa geçecekmiş. Leydi Simtal'ın şenliğinde. Ayrıca bilgi paylaşımı ve işbirliği olasılığı Yılanbalığı'nın ilgisini çekiyormuş. Hepsi bu kadar."

Baruk şenlendi. "Harika."

"Mammot'un buraya getireyim mi, Efendi?"

"Yapabilecekse."

"Yapabilir. Az sonra dönerim." Roald oradan ayrıldı.

Simyacı gülümsedi. "Dediğim gibi," deyip güldü, "herkes orada olacak ve bu durumda *herkes* münasip bir tabir." Rake'in boş bakışları karşısında tebessümü genişledi. "Yılanbalığı'nı kastediyorum, Lord. Darujhistan'ın baş casusu. Yüzünü kimsenin bilmediği bir figür."

"Maskeli bir çehre," diye ona hatırlattı Tiste Andii.

"Eğer kuşkularım doğruysa," dedi Baruk, "maskesinin Yılanbalığı'na en ufak bir faydası dokunmayacak."

Kapı yeniden açıldı ve Mammot karşılarında belirdi. Yaşlı adamın zinde ve enerji dolu bir hâli vardı. Baruk'u başıyla selamladı. "Geri çekilmek tahmin ettiğimden daha kolay oldu," diye doğrudan söze girdi. Parlak gözleri Anomander Rake'e odaklandı ve gülümseyerek onu da selamladı. "Selamlar, Lord. Baruk ittifak teklifini bize açtığından beri bu buluşmayı iple çekiyordum."

Rake bir kaşını kaldırarak Baruk'a göz attı.

"Mammot, T'orrud Cemiyeti'ne mensuptur," dedi Baş Simyacı, sonra tekrar yaşlı adama baktı. "Höyük civarındaki Ata sihirlerinden dolayı çok endişelendik, dostum."

"Bir müddet kapana kısıldım," diye itiraf etti Mammot, "ama Omtose Phellack nüfuzunun en dış kenarlarında. Durağan bir tetkikin doğru bir seçim olduğu anlaşıldı zira höyüğün sakini beni sezinlemedi."

"Ne kadar zamanımız var?" diye çekine çekine sordu Baruk.

"İki, bilemedin üç gün. Hayata dönüş yolculuğu bir Jaghut Tiran için bile zahmetlidir." Mammot'un gözleri şömine rafına çevrildi. "Ah, şarap sürahin her zamanki gibi halihazırda bekliyor. Şahane." Şömineye gitti. "Bu arada yeğenimden bir haber aldın mı?"

Baruk kaşlarını çattı. "Hayır, almalı mıydım? Çocuğu en son beş yıl önce mi ne görmüştüm."

"Mmm," diyen Mammot yeni doldurduğu kadehini dudaklarına götürüp ağız dolusu şarap içti. "Eh, seni temin ederim ki Crokus o zamandan beri epey büyüdü. Umarım iyidir. Son görüştüğümüzde—"

Baruk elini kaldırıp ona doğru bir adım yalpaladı. "Ne?" diye ani bir korkuyla öğrenmek istedi. "Yeğeninin adı ne dedin? Crokus mu? Crokus!" Alnına bir şaplak attı. "Of, amma da ahmaklık etmişim!"

Mammot'un yüzü bilge bir tebessümle buruştu. "Ah, Sikke Taşıyan meselesini kastediyorsun, değil mi?"

Baruk'un yüzünde hayret okundu. "Biliyor muydun?"

Kenarda duran ve odunkömürü grisi gözlerle Mammot'u pür dikkat süzen Rake nedense tekdüze bir sesle konuştu. "Mammot, sözünü kestiğim için affedersin. Leydi Simtal'ın şenliğine sen de katılacak mısın?"

Yaşlı adam rahatça kafa salladı. "Elbette."

"Çok güzel," dedi Rake, beklentiye benzer bir tavırla. Deri eldivenlerini kemerinden çekip aldı. "O zaman tekrar konuşuruz."

Baruk misafirinin ani gidişine kafa yormaya zaman ayırmadı. Bu o günkü ilk hatasıydı.

Kazınmış bir kafaya ve yerlere kadar inen bol bir cüppeye sahip bir kadın elindeki kahverengi hayvan postu parçasıyla şehir kapısından dışarı çığlık çığlığa fırladı. Muavin Lorn geri çekilerek rahibeye yol verdi. Kadının arkasındaki kalabalığa dalmasını seyretti. Festival Darujhistan surlarının dışına taşmıştı ve Kaygıköy'ün ana caddesi genç kadının şehir kapısına ilerleyişinde son yarım saattir yarmakla uğraştığı kıpır kıpır bir insan kalabalığıyla doluydu.

Lorn dalgın bir edayla omzundaki meç yarasını ovuşturdu. Höyüğe yaptığı yolculuk iyileşmeyi yavaşlatmışa benziyordu ve deliğin içine höyük tünellerindeki buz kadar soğuk bir sızı oturmuştu. Kapıda nöbet tutan iki muhafızı süzerek ihtiyatla yaklaştı.

Adamlardan sadece biri ona ilgi gösterir gibi oldu. Zaten o adam da Muavin'e kısacık bir bakış attıktan sonra ilgisini tekrar Kaygıköy ahalisine yöneltti. Lorn bahar festivaline katılmaya gelmiş herhangi bir yolcu gibi hiç dikkat çekmeden şehre girdi.

Kapının hemen içerisinde, cadde kısmen harabeye dönmüş bir tapınağa ve kuleye ev sahipliği yapan güdük bir tepenin etrafında ikiye ayrılıyordu. Lorn'un sağında gerek zirveye kadar çıkan ağaçlarla kaplı geniş basamaklarına, gerekse o ağaçların dallarına bağlanmış çok sayıda fetişe ve bayrağa bakılarak bahçe olduğu anlaşılan başka bir tepe yükseliyordu.

Aradığı kişilere yönelik algısı güçlü ve şaşmazdı. Tepeleri geçtikten sonra bir iç surla karşılaştı. Çavuş Alakarga ile mangası o surun ötesinde bir yerde, aşağı şehirdeydi. Lorn bir elini kılıç kemerinde tutarak, diğeriyle de yarasının etrafındaki şişip kızarmış ete masaj yaparak çalkantılı kalabalıkların arasındaki ilerleyişini sürdürdü.

Kaygı Kapısı'ndaki muhafız yaslandığı duvardan ayrıldı ve parke taşlarının üstünde turlayarak yavaş bir volta attı. Duraklayıp siperlikli miğferini düzeltti ve kayışını bir delik gevşetti.

Diğer muhafız –çarpık bacaklı, kısa boylu, yaşlı bir adam– ona yaklaştı. "Dışarıdaki o budalalar keyfini mi kaçırdı?" diye sorarken sırıtışında dişten çok gedik vardı.

İlk adam kapı aralığından dışarıya göz attı. "Bir iki yıl önce burada neredeyse bir izdiham çıkmıştı," dedi.

"Ben de oradaydım," diyen yaşlı adam taşlara tükürdü. "Teberlerimizin kılıflarını çıkarıp biraz kan akıtmamız gerekmişti. Biz öyle yapınca çil yavrusu gibi dağılmışlardı. Aldıkları dersi unuttuklarını sanmam. Yerinde olsam o kadar endişelenmem. Devamlı görevin bu değil galiba?"

"Hayır. Bir arkadaşın yerine bakıyorum."

"Zaten ne çekersek arkadaşlarımızdan çekeriz. Her zamanki nöbet yerin neresi?"

"Despotun Barbakanı, üçüncü çana kadar gece yarısı nöbeti." yanıtını verdi Halka Bozan. Verdiği işaretin görünmeyen dostane gözler tarafından not alındığını umarak miğferini tekrar düzeltti. Birkaç dakika önce kapıdan geçen o kadın Yılanbalığı'nın tarifine dört dörtlük uyuyordu. Halka Bozan yanılmadığını biliyordu.

Bir fedai gibi giyinmiş olan ve omzundaki bir yaranın kan lekelerini gizlemeye çalışan kadın tam bir savaşçıya benziyordu. Halka Bozan onu sadece bir anlığına incelemişti. Yılların tecrübesi sayesinde o bile yetmişti. Yılanbalığı'nın ulağının dikkat etmesini söylediği her şeyi tespit etmişti.

"İşin zormuş," dedi yanındaki yaşlı adam, dönüp kısılı gözlerle Despotun Parkı'na bakarak. "Üstüne üstlük burada şafağı karşıladın." Başını iki yana salladı. "Şehre İmparatorluk casusları sızıyor diye piç kuruları bugünlerde bizi çok sıkı çalıştırıyorlar."

"İşler hep kötüye gidiyor," diye doğruladı Halka Bozan.

"Ben üç saat daha buradayım. Sonra festivalde karıma ve çocuklarıma katılmam için bana biraz zaman tanırlar mı sanıyorsun?" Yaşlı adam tekrar tükürdü. "Yok yahu. İhtiyar Berrute gidip kahrolası bir malikânede dikilerek yine başkalarının keyif çatmalarını seyredecek."

Halka Bozan nefesini tuttu, ardından iç geçirdi. "Leydi Simtal'ın şenliğinden bahsediyor olmalısın."

"İyi bildin. Canları çıkasıca konsey üyeleri burunları havada çene çalarken ben ağrıyan ayaklarımla heykel gibi dikileceğim."

Halka Bozan kendi kendine gülümsedi. Şansı yaver gitmişti. Nöbet arkadaşının bir sonraki görev yeri tam da Yılanbalığı'nın Halka Bozan için istediği gibiydi. Daha da iyisi yaşlı adam hâlinden şikâyetçiydi. "O heykellere ihtiyaçları var," dedi. "Güvenliklerini onlar sağlıyor." Berrute'ye sokuldu. "Çavuşa ayaklarındaki rahatsızlıktan bahsetmedin mi?"

"Bahsetsem ne yazar?" diye yakındı Berrute. "Herif emirleri kafasından uydurmuyor ki. Sadece aktarıyor."

Halka Bozan bir şey düşünürcesine sokağın yukarısına dalıp gitti, sonra bir elini diğer adamın omzuna koyup onunla göz göze geldi. "Bak, benim bir ailem yok. Benim için bugün sıradan

bir gün. Nöbetini ben tutarım, Berrute. Ama gelecek sefer biraz izne ihtiyaç duyduğumda kapını çalarım."

Yaşlı adamın gözlerinde içten bir mutluluk belirdi. "Nerruse seni kutsasın," dedi tekrar sırıtarak. "Anlaştık, dostum. Hey, daha adını bile bilmiyorum!"

Halka Bozan gülümsedi ve ona söyledi.

Cümbüşün büyük bölümü sokaklarda cereyan ettiğinden Quip'in Barı neredeyse bomboştu. Muavin Lorn kapı aralığının hemen içerisinde duraklayıp gözlerinin alacakaranlığa alışmasını bekledi. Kulağına tahta oyun kartlarının takırtısıyla karışık gelişigüzel insan sesleri çalındı.

Alçak tavanlı salona girdi. Dağınık saçlı yaşlı bir kadın donuk bakışlarla onu tezgâhın arkasından süzdü. Karşı duvardaki bir masada üç adam oturuyor, masanın üstündeki bira birikintilerinin arasına saçılmış bakır sikkeler fener ışığı altında parıldıyordu.

Yanık bir deri kep takan, sırtı duvara yaslı adam başını kaldırıp Lorn'la göz göze geldi. Boş bir sandalyeyi işaret etti. "Geçin oturun, Muavin," dedi. "Oyuna katılın."

Lorn gözlerini kırpıştırdı, sonra da hayretini bir omuz silkişle sakladı. "Ben kumar oynamam," deyip köhne sandalyeye çöktü.

Adam kartlarını inceledi. "Demek istediğim o değildi," diye konuştu.

"Kirpi başka bir oyunu kastetti," dedi Lorn'un sağındaki.

Muavin dönüp ona baktı. Cılız, kısa boylu adamın ağaç kütüğü gibi bilekleri vardı. "Peki senin adın ne, asker?" diye usulca sordu.

"Kemancı. Bütün parasını kaybetmek üzere olan da Tokmak. Sizi bekliyorduk."

"Öyle anlaşılıyor," dedi Lorn ilgisizce ve arkasına yaslandı. "İstihbaratınızdan etkilenmedim desem yalan olur, beyler. Çavuş yakınlarda mı?"

"Etrafı kolaçan ediyor," dedi Kemancı. "On dakika kadar sonra gelir. Bu fare kapanının arka odasını kiraladık. Teras duvarının hemen bitişiğinde."

"Ben ve Kem o kahrolası duvarı kazdık," diye ekledi Kirpi. "Tabanı iki metreden kalındı. Daru tarafında terk edilmiş bir ev var." Sırıttı. "Orası arka kapımız."

"Demek sabotajcılar sizsiniz. Ya Tokmak? Sen de bir şifacısın, doğru mu?"

Tokmak gözlerini kartlarından ayırmaksızın kafa salladı. "Hadi be, Kemancı," dedi, "oyunu sen kurdun. Bir sonraki kuralı söyle de bilelim."

Kemancı öne eğildi. "Karanlık Hanesi Şövalyesi joker," dedi. "Açılış seti de o. Tabii Ölüm'ün Bakiresi'ni elinde tutmuyorsan. O sana gelirse açılışı yarım kozla yapabilirsin ve eli kazanırsan iki katını alırsın."

Ölüm'ün Bakiresi'ni masaya çarpan Tokmak ortaya tek bir bakır sikke attı. "Hadi öyleyse şu eli döndürelim."

Kemancı adama başka bir kart verdi. "Artık kozu yükseltiyoruz, Kirpi. Kişi başı iki bakır ve Ölüm'ün Habercisi'nin gelişi Üst Cehennem'den."

Lorn bu acayip oyunun ilerlemesini seyretti. Ne kadar hayret verici olsa da masadaki adamlar bir Ejderhalar Destesi kullanıyorlardı. Kemancı denen adam oyun sürdükçe kuralları kafadan uyduruyordu ama yine de kartlar masa üstünde bir düzene giriyordu. Kadının kaşları düşünceli bir ifadeyle çatıldı.

"Tazı'yı kaçırttın," dedi Kemancı, Tokmak tarafından masaya bırakılan son kartı işaret ederek. "Karanlık'ın Şövalyesi yakınlarda. Hissedebiliyorum."

"Peki ama şu kahrolasıca Ölüm'ün Bakiresi'nden ne haber?" diye söylendi şifacı.

"Dişleri çekildi. Baksana, Urgan ortalarda yok, değil mi?" Kemancı bir kart daha açtı. "Ve işte dumanlar tüten kılıcıyla aysız bir gece kadar siyah Ejderha puştunun ta kendisi. Tazı'yı o kaçırmış."

"Durun bir dakika," diye atıldı Kirpi, Karanlık'ın Şövalyesi'nin üstüne bir kart çarparak. "Işık'ın Kumandanı'nın yükseldiğini söylemiştin, değil mi?"

Kemancı kartların düzenine yoğunlaştı. "Haklı, Tokmak. Her birimiz otomatikman ortaya iki bakır koyacağız. Kumandan daha şimdiden Şövalye'nin gölgesinde dans edip—"

"Affedersiniz," dedi Lorn yüksek sesle. Adamların üçü de dönüp ona baktı. "Sen bir Hünerli misin, Kemancı? Bu desteyi kullanman doğru mu?"

Kemancı kaşlarını çattı. "O sizi hiç ilgilendirmez, Muavin. Bu oyunu yıllardır oynarız ve şimdiye kadar hiç kimsenin bizimle bir alıp veremediği olmadı. Katılmak istiyorsanız söyleyin yeter. Alın, size ilk kartınızı vereyim."

Lorn'un itiraz etmesine fırsat bırakmadan önüne açık bir kart koydu. Kadın karta bakakaldı.

"İşte tuhaf diye buna derler," diye belirtti Kemancı. "Ters çevrili Taht. Her birimize on altın borçlusunuz – hepimizin bir yıllık maaşı. Tesadüfün böylesine de pes."

Kirpi alaycı bir homurtu çıkardı. "Aynı zamanda ölümümüz tasdiklendikten sonra yakınlarımıza ödenecek İmparatorluk Cürüm Tazminatı'yla aynı miktar. İyi halt yedin, Kem."

"Çeneni kapa ve paranı al," diye tersledi Kemancı. "Daha ölmedik."

"Elimde hâlâ bir kart var," dedi Tokmak.

Kemancı gözlerini devirdi. "Öyleyse kahrolası şeyi aç da görelim."

Şifacı kartı masaya koydu.

"Küre." Kemancı güldü. "Hadi buyurun buradan yakın. Doğru görü ve muhakeme bu oyunu kapatır."

Lorn arkasında bir varlık sezinledi. Yavaşça döndüğü zaman karşısında sakallı bir adam buldu. Adamın ifadesiz gri gözleri onunkilerle buluştu. "Ben Alakarga," dedi hafifçe. "Günaydın, Muavin ve Darujhistan'a hoş geldin." Yakında bir sandalye bulup masaya çekti ve Kirpi'nin yanına oturdu. "Herhalde bir rapor istersin. Eh, hâlâ Suikastçılar Loncası'yla irtibat kurmaya çalışıyoruz. Mayınlama işi tamamlandı; patlatma emrine hazır. Şimdiye kadar tek bir manga üyesini yitirdik. Diğer bir deyişle şansımız epey yaver gitti. Şehirde bizi avlayan Tiste Andiiler var."

"Kimi yitirdiniz, Çavuş?" diye sordu Lorn.

"Acemiyi. Adı Üzgün'dü."

"Öldü mü?"

"Birkaç gündür kayıp."

Lorn küfretmemek için dişlerini sıktı. "Yani ölüp ölmediğini bilmiyorsunuz."

"Hayır. Bir sorun mu var, Muavin? Üzgün altı üstü bir acemiydi. Muhafızlar tarafından enselenmişse dahi onlara anlatabileceği çok az şey var. Hem kulağımıza öyle bir haber çalınmadı. Büyük ihtimalle bir ara sokakta bazı haydutlara yem olmuştur – yerel suikastçıları bulmak için bir sürü sıçan deliğine girip çıkıyoruz." Omuz silkti. "Katlanılması gereken bir risk işte."

"Üzgün bir casustu," diye açıkladı Lorn. "Hem de çok becerikli bir casus, Çavuş. Hiçbir haydudun tuzağına düşmediğinden emin olabilirsin. Hayır, ölü değil. Saklanıyor çünkü kendisini aramaya geleceğimi biliyordu. Üç yıldır izini sürüyordum. Onu istiyorum."

"Tüm bunlardan haberimiz olsaydı," dedi Alakarga katiyetle, "gerekli düzenlemeler yapılabilirdi, Muavin. Fakat bildiklerini kendine sakladın ve o yüzden artık kendi başınasın." Kadına çevrili bakışları sertleşti. "Lonca'yla irtibat kursak da kurmasak da yarın şafaktan önce mayınları patlatacağız, sonra da buradan defolup gideceğiz."

Lorn sırtını dikleştirdi. "Ben İmparatoriçe Muavini'yim, Çavuş. Şu andan itibaren bu görev benim yönetimimde. Benden emir alacaksın. Artık kafanıza göre takılmak yok, anlaşıldı mı?" Sanki bir an için adamın gözlerinden bir zafer parıltısı geçti. İkinci bir bakış bunun beklendik bir öfkeden fazlası olmadığını gösterdi.

"Anlaşıldı, Muavin," diye kısaca karşılık verdi Alakarga. "Emirlerin nedir?"

"Sözlerimde ciddiyim, Çavuş," diye uyardı Lorn. "Ve bu konuda ne kadar öfkelendiğin umurumda değil. Artık daha mahrem bir ortama çekilmemizi öneririm." Ayağa kaktı. "Adamların burada kalabilirler."

Alakarga de ayaklandı. "Elbette, Muavin. Arka taraftaki oda bizim. Beni takip et."

Lorn yatağa serili battaniyeye doğru eğildi. "Burada kan var, Çavuş." Kapıyı kapatmakta olan adama baktı.

Alakarga ona doğru döndü. "Adamlarımdan biri bir Tiste Andii suikastçı-büyücüsüyle sürtüştü. İyileşecek."

"Hiç sanmıyorum, Çavuş. Tiste Andiilerin hepsi de kuzeyde-

ki Caladan Brood'un yanında." Gözleri hayretle kocaman açıldı. "Herhalde Ay Tohumu Lordu'nun kalesinden ayrıldığını öne sürmüyorsun? Ayrılıp da ne yapacak ki? Malazan casuslarını mı avlayacak? Saçmalama."

Alakarga kaşlarını çattı. "Onbaşı Kalam ile manga büyücüm çatılarda en az yarım düzine Tiste Andii'yle kapıştı. Adamlarımın sağ kalmaları Ay'ın lordunun civarda bulunma ihtimalini epey düşürür, öyle değil mi, Muavin? Biraz kafanı çalıştır. Ay şehrin hemen güneyine konuşlanıyor. Lordu Darujhistan'ın yöneticileriyle bir ittifak kuruyor ve ilk işleri yerel Suikastçılar Loncası'nı temizlemek oluyor. Neden? Bizim gibilerin onlarla irtibat kurup bir mukavele teklif etmesini önlemek için. Üstelik planları şimdiye dek başarılı da oldu."

Lorn bir süre düşünüp taşındı. "Madem Lonca'yla irtibat kurulamıyor, neden suikastları kendiniz düzenlemiyorsunuz? Onbaşı Kalam... gözden düşmeden önce en iyi Pençeler arasındaydı. Neden şehrin yöneticilerini ortadan kaldırmıyorsunuz?"

Adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve kapının yanındaki duvara yaslandı. "Onu biz de düşündük, Muavin. Ve senden bir adım ilerideyiz. Tam şu anda adamlarımdan biri bu akşamki bir sosyete şenliğinde koruma olarak çalışmamız için pazarlık ediyor. Şehrin bütün ileri gelenleri şenliğe katılacak – konsey üyeleri, Baş Büyücüler, vesaire. Sabotajcılarımın elinde partiyi bu şehrin uzun zaman unutmamasına yetecek kadar mühimmat kaldı."

Lorn gitgide artan hüsran hissine direndi. Denetimi devralmayı ne kadar istese de Alakarga şimdiye kadar mevcut şartlar altında iyi iş çıkarmış gibiydi. Lorn çavuştan daha başarılı bir performans sergileyebileceğini sanmasa da Tiste Andiilerle ilgili öyküden hâlâ kuşkuluydu. "Peki bir malikâne," diye nihayet sordu, "ne halt yemeye bir grup yabancıyı koruma olarak tutsun ki?"

"Orada şehir askerleri de olacak tabii. Ama aralarında bir Barghast bulunmayacak." Alakarga alaycı bir tebessüm etti. "Heyecan faktörü, Muavin. Soyluların ağzını sulandırır. Şuraya bak, irkıyım ve dövmeli bir barbar onları kötü kötü süzüyor. Ne kadar heyecan verici, değil mi?" Omuz silkti. "Planımız riskli olmasına riskli ama o riske girmeye değer. Tabii daha iyi bir fikrin varsa iş değişir, Muavin."

Sesindeki meydan okuma Lorn'un dikkatinden kaçmadı. Eğer kafa yormuş olsaydı, unvanının ve gücünün bu adamı yıldıramayacağını uzun zaman önce anlardı. Alakarga vakti zamanında Dassem Ultor'la yan yana durmuş, muharebenin ortasında İmparatorluk'un Kılıcı'yla taktik konuşmuştu. Ve anlaşılan rütbesinin çavuşluğa düşürülmesi onu dünyaya küstürmemişti – zaten Lorn o kadarını Köprüyakarlar'ın Pale'daki şöhretlerine bakarak tahmin etmişti. Alakarga gerekli görürse onun her emrine karşı koymaktan çekinmezdi. "Planın sağlam," dedi. "Bana o malikânenin adını söyle."

"Leydi Simtal denen bir kadına ait. Soyadını bilmiyorum ama herkes onu tanırmış gibi görünüyor. Fıstık gibi olduğu söyleniyor. Üstelik Konsey üzerinde nüfuzu varmış."

"Pekâlâ," diyen Lorn pelerinine çekidüzen verdi. "İki saat sonra geri geleceğim, Çavuş. İlgilenmem gereken başka meseleler var. Her şeyin hazır olduğunu sağlama al – patlama prosedürleri de dahil. Koruma olarak tutulmazsanız o şenliğe katılmanın başka bir yolunu bulmamız gerekecek." Kapıya yollandı.

"Muavin?"

Lorn döndü.

Alakarga arka duvara yürüdü ve yırtık pırtık bir duvar halısını kenara çekti. "Bu tünel başka bir eve çıkıyor. Oradan Daru Mahallesi'ne girebilirsin."

"Gerek yok." Çavuşun küçümseyici ses tonu Lorn'un asabını bozmuştu.

O gider gitmez Tez Ben tünelden çıktı. "Eh be, Çavuş," diye homurdandı. "Bizi neredeyse burun buruna getirecektin!"

"Mümkün değil," diye gözlemde bulundu Alakarga. "Hatta tüneli kullanmayacağını garantiledim. Kalam'dan ses seda var mı?"

Tez Ben küçük odada volta attı. "Daha değil. Ama sabrı tükenmek üzere." Çavuşa doğru döndü. "Eee? Sence Lorn kanmış mıdır?"

"Kanmak mı?" Alakarga güldü. "Feleği şaştı."

"Paran onun bir şey bırakacağını söylemişti," dedi Tez Ben. "Bıraktı mı?"

"Daha değil."

"İşler çığırından çıkıyor, Çavuş."

Diğer kapı açıldı ve Tırıs törpülenmiş dişlerini göstererek içeri girdi. Tebessüm mü ediyor yoksa surat mı ekşitiyor belli değildi.

"Oldu mu?" diye sordu Alakarga.

Tırıs başıyla onayladı.

Crokus ile Apsalar kulenin platformunda beklerlerken ikindinin sonları geldi. Ara sıra kenardan bakarak kutlamaları seyrediyorlardı. Çaresizliğin kıyısında dans ediyorlarmışçasına aşağıdaki kalabalıklarda manik bir hava vardı. Mevsimin neşesine rağmen Malazan İmparatorluğu'nun gölgesi her şeyi kaplamıştı. Hemen güneylerindeki Ay Tohumu da hesaba katılırsa Darujhistan'ın iki kuvvet arasındaki yeri herkes için apaçık ortadaydı.

"Nedense," diye mırıldandı Crokus, çalkantılı nehirler gibi sokaklarda akan insan yığınlarını seyrederken, "Darujhistan küçülmüş gibi görünüyor. Sanki hiçbir önemi kalmamış."

"Bana kocaman geliyor," dedi Apsalar. "Şimdiye dek gördüğüm en büyük şehirlerden biri. Galiba Unta kadar büyük."

Crokus onu dikkatle süzdü. Kız son zamanlarda tuhaf tuhaf konuşuyor, söyledikleri küçük bir sahil köyünden gelmiş bir balıkçı kızın ağzından çıkacak laflara benzemiyordu. "Unta. Orası İmparatorluk'un başkenti, değil mi?"

Kaşlarını çatması Apsalar'ı olduğundan daha büyük gösterdi. "Evet. Ama orada hiç bulunmadım."

"Eh, öyleyse ne kadar büyük olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Emin değilim, Crokus."

Sahiplenme, demişti Coll. Genç kızın zihninde iki anı dizisi birbiriyle çatışıyordu ve savaş gitgide şiddetleniyordu. Genç hırsız, Mammot'un şimdiye dek ortaya çıkıp çıkmadığını merak etti. Bir an için neredeyse Meese ile Irilta'dan kaçtıklarına pişman olacaktı. Fakat düşünceleri bundan sonra yaşanacaklara çevrildi. Platforma oturup alçak duvara yaslandı. Karşısındaki suikastçı cesedine uzun uzun baktı. Akan kan sıcak güneşin altında kararmıştı. Bu suikastçının katilinin de yaralandığı belliydi. Lakin sebebini bilmemesine rağmen Crokus'un bulunduğu yerde kendini tehlikede hissettiği yoktu.

Burası terk edilmiş bir çan kulesi için son zamanlarda epey bir drama tanık olmuştu.

"Havanın kararmasını mı bekliyoruz?" diye sordu Apsalar.

Crokus kafa salladı.

"Sonra da gidip şu Challice'i mi bulacağız?"

"Aynen. D'Arlelar eminim ki Leydi Simtal'ın şenliğine katılacaklardır. Malikânenin orman denebilecek kadar büyük bir bahçesi var. Üstelik arka duvara kadar yayılıyor. İçeri girmek zor olmamalı."

"İyi de misafirlerin arasına karıştığında fark edilmez misin?"

"Bir hırsız gibi giyineceğim. Herkes kostüm giyiyor olacak. Hem zaten orada yüzlerce kişi olacak. Bir iki saat sürebilir ama Challice'i bulacağım."

"Ya sonra?"

"Sonrasını o zaman düşünürüm," dedi Crokus.

Apsalar bacaklarını parke taşlarına uzatıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben de o sırada çalıların arasında mı bekleyeceğim?"

Crokus omuz silkti. "Belki Mammot Amca orada olur," dedi. "O zaman her şey yoluna girer."

"Neden?"

"Çünkü Coll öyle dedi," diye bezgince tersledi Crokus. Kıza kimbilir ne kadar bir zaman boyunca sahiplenilmiş olduğunu söylemeli miydi? "Seni evine geri göndermenin bir yolunu bulacağız," diye açıkladı. "İstediğin de bu, değil mi?"

Apsalar artık emin değilmişçesine kafa salladı. "Babamı özlüyorum," dedi.

Crokus'a genç kız kendi kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi geldi. Tepeye çıktıklarında ona bakarak neden olmasın diye düşünmüştü. Ve artık onun ahbaplığının hoşuna gittiğini reddedemezdi. Tabii zırt pırt soru sorması hariç. Gerçi kızın yerinde olsaydı ve yurdundan binlerce fersah uzakta gözlerini açsaydı acaba kendisi ne yapardı? Herhalde dehşete kapılırdı. Onun göründüğü kadar soğukkanlı kalabilir miydi?

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi kız, delikanlıyı seyrederek. "Sanki içimde beni bir arada tutan bir şey var. Daha iyi açıklayamam ama pürüzsüz, siyah bir taş gibi bir şey. Sağlam ve sıcak. Ne zaman korkmaya başlasam beni kucaklıyor. Sonra her şey

tekrar düzeliyor. Kusura bakma," diye ekledi, "seni bezdirmek istememiştim."

"Boş ver," dedi Crokus.

Serrat merdiven boşluğunun gölgelerinden, platformdaki iki figürü seyrediyordu. Bu kadar yeterdi. Kural Galain Kovanı'nı açıp etrafını müdafaa büyülerinden oluşan bir savunma katmanıyla sardı. O görünmez düşmanlar artık canına tak etmişti. Tekrar gelirlerse kendilerini göstermeleri gerekecekti. Ve o zaman Serrat onları öldürecekti. Sikke Taşıyan ile kıza gelince; bulundukları yerden nereye kaçabilirlerdi ki?

Hançerlerini çekti ve saldırmaya hazırlandı. Merdiven boşluğu boyunca yerleştirdiği bir düzine müdafaa arkasını korumaktaydı. Birinin oradan yaklaşması imkânsızdı.

Biri çenesinin altına, diğeriyse sol kürekkemiğinin arkasına gelecek şekilde vücuduna iki sivri uç değdi. Tiste Andii donakaldı. Sonra kulağının yakınında bir ses duydu – hem de tanıdığı bir ses.

"Rake'e bu uyarıyı ilet, Serrat. Sadece bir tane alacak. Aynı şey senin için de geçerli. Sikke Taşıyan'a zarar gelmeyecek. Oyun oynamak buraya kadar. Bunu bir daha denersen ölürsün."

"Seni gidi piç kurusu!" diye çıkıştı kadın. "Lordumun öfkesi—"

"Boşa çıkacak. İkimiz de bu mesajı kimin gönderdiğini biliyoruz, değil mi? Ve Rake'in de bildiği gibi, o kişi bir zamanlar olduğu kadar uzakta değil." Kadının çenesinin altındaki sivri uç başını sallamasına yetecek kadar uzaklaştı, sonra tekrar dayandı. "Güzel. Öyleyse mesajı aktar ve bir daha karşılaşmamamız için dua et."

"Bu yaptığın unutulmayacak," diye söz verdi Serrat, hiddetle titreyerek.

Aldığı cevap hafif bir kıkırtı oldu. "Prens'in selamları var, Serrat. Artık ortak dostumuza iletirsin."

Hançerler teninden ayrıldı. Serrat uzun bir nefes verdi, ardından hançerlerini kınlarına soktu. Bir Kurald Galain büyüsü yapıp ortadan kayboldu.

* * * * *

Crokus merdiven boşluğundan gelen hafif bir pıtırtıyla irkildi. Gerilerek ellerini bıçaklarına götürdü.

"Sorun ne?" diye sordu Apsalar.

"Şışt. Bekle." Delikanlı kalbinin göğsünde gümbürdediğini hissedebiliyordu. "Gölgelerden tırsar oldum," deyip tekrar oturdu. "Eh, zaten yakında gitmemiz gerekiyordu."

Bir rüzgârlar çağıydı. Rüzgâr tüm yaşama saldıran bir susuzlukla eser, şuursuzca ve kendini tanımaktan âciz bir hayvanın insafsızlığıyla kalaylı göğün altındaki çimen kaplı ovaları süpürürdü.

Bu, annesinin peşinden düşe kalka giden Raest'in güç konusundaki ilk dersiydi. Hayatını şekillendirecek olan hâkimiyet avında rüzgârı pek çok farklı yönüyle –kâh yüzlerce ve ardından binlerce yılda kayaları ufak ufak yontuşuyla, kâh kükreyen kasırgalarla ormanları dümdüz edişiyle– gördü ve onun ölümcül hiddetinin uğultulu gücüne diğer her şeyden çok sevdalandı.

Raest'in kasıtlı güç şekillendirmesinden kaçan ilk kişi annesi olmuştu. Kadın onu yüzüne karşı evlatlıktan reddederek Kanın Ayrılışı'nı ilan etmiş, böylece oğluyla ilişkisini kesmişti. Raest ayinin kadını mahvetmesine aldırış etmemişti. Bunun önemi yoktu. Hükmedecek olanlar, buyruklarına direnenlerin yok edilmeleri gerektiğini erken yaşta öğrenmeliydiler. Başarısızlık Raest'in değil, annesinin ödediği bir bedeldi.

Jaghutlar halk kavramından korkarlar, toplumu tiranlığın –gerek bedenen gerekse ruhen– doğum yeri kabul ederler ve kendi kanlı tarihlerini de bunun kanıtı olarak gösterirlerdi. Öte yandan Raest ona yönelik bir açlık keşfetmişti. Sahip olduğu güç bir tebaa gerektiriyordu. Kuvvet daima göreceli bir kavramdı ve hükmedilenler olmadan hükmedemezdi.

İlk başta diğer Jaghutlara boyun eğdirmeyi denemişti ama onları ya sık sık elinden kaçırmıştı ya da öldürmek zorunda kalmıştı. Bu tür çekişmeler Raest'e yalnızca kısa süreli bir zevk tattırmıştı. Doğayı iradesi altına alarak etrafına hayvanları toplamıştı. Fakat doğa esaret altında solup ölmüştü ve böylece Raest'in kontrol edemediği bir kaçış bulmuştu. Raest kapıldığı öfkeyle doğayı mahvederek sayısız canlı türünün soyunu tüket-

mişti. Toprak ona direnmişti ve gücü muazzamdı. Lakin o güç bir yönlendirmeden yoksundu ve tüm eskimezliğine rağmen Raest'e baskın gelememişti. Raest'inki hedef seçen bir yıkıma ve yaygın bir etkiye sahip, odaklı bir güçtü.

Derken yoluna Imasslar çıkmıştı. Bunlar onun iradesine karşı koyan, köleliğe başkaldırıp yine de yaşamlarını sürdüren sınırsız ve acınası bir umuda sahip yaratıklardı. Raest onlarla birlikte hâkimiyetin sevincine kavuşmuştu zira pes eden her Imass'la beraber bir diğeri buyruğu altına giriyordu. Imassların doğayla aralarındaki bağ asgari düzeydeydi zira onlar da kendi toprakları üzerinde tiranlık oyunu oynuyorlardı. Raest'i mağlup edememişlerdi.

Raest şehirlerden yoksun ama yine de toplumun sonu gelmez dramlarından, acınası zaferlerinden ve kaçınılmaz başarısızlıklarından mustarip bir tür imparatorluk kurmuştu. Köleleştirilmiş Imass halkı bu adilik batağında serpildikçe serpilmişti. Imasslar özgürlüğe, kaderlerini şekillendirebilecek hür iradeye sahip olduklarına bile ikna etmeyi becermişlerdi kendilerini. Aralarından şampiyonlar çıkarmışlardı. Başarısızlık o şampiyonların üstüne kefenini örttüğünde de onları alaşağı etmişlerdi. Hiç durmadan yerlerinde saymışlar ve buna büyüme, gelişme, ilim demişlerdi. Tüm bu zaman zarfında Raest onlara görünmeyen bir varlık olarak iradesini konuşturmuştu. En büyük mutluluğu da köleleri, onu tanımamalarına rağmen tanrı ilan ettiklerinde ve ona hizmet için tapınaklar kurduklarında yaşamıştı. Yarattıkları urban sınıfının faaliyetleri, Raest'in tiranlığını öyle kozmik bir ironiyle taklit etmişti ki Jaghut başını iki yana sallamadan edememişti.

İmparatorluğunun binlerce yıl sürmesi ve yıkılışının, ondan nihayet bıktığı zaman kendi eliyle gerçekleşmesi gerekirdi. Raest eylemlerinin diğer Jaghutlar tarafından iğrenç bulunacağını, türdeşlerinin bu kısa ömürlü ve kıt zekâlı Imasslar uğruna kendilerini ve güçlerini tehlikeye atacaklarını aklının ucundan bile geçirmemişti. Lakin Raest'i en çok şaşırtan şey, Jaghutların kalabalık olarak, bir halk hâlinde çıkagelmeleriydi. Ve o halkın yegâne kurulma amacı imparatorluğunu yıkmak ve onu hapsetmekti.

Raest gafil avlanmıştı.

Yine de dersini almıştı ve o zamandan beri dünya ne hâle gelirse gelsin Raest ona hazırlıklıydı. Uzuvları ilk başta çıtırdayarak keskin sızıların birbirine bağladığı donuk ağrılarla zonkladı. Donmuş toprağı kazıp dışarı çıkmak için harcadığı çaba onu bir müddet yorgun düşürdü ama sonunda yeni bir diyara çıkan tünelde yürümek için kendini hazır hissetti.

Hazırlık. İlk adımlarını daha şimdiden atmıştı. Yanına başkalarının gelmiş, yolunu Omtose Phellack müdafaalarından ve mühürlerinden arındırmış olduğunu sezinledi. Belki hâlâ müritleri vardı ve onu serbest bırakmak için nesillerdir uğraşmış olan bu bağnazlar şimdi höyüğün dışında efendilerini bekliyorlardı.

Başlıca önceliği kayıp Finnest olacaktı. Gücünün büyük bölümü hain Jaghutlarca ondan alınıp tohumun içinde depolanmıştı. Finnest çok uzağa taşınmamıştı ve Raest'i onu geri almaktan hiçbir şey alıkoyamazdı. Yukarıdaki dünyada Omtose Phellack artık yoktu – Raest onun noksanlığını havasız bir boşluk gibi hissedebiliyordu. Artık karşısında hiçbir şey duramazdı.

Hazırlık. Raest'in pörsümüş, çatlak yüzü vahşice bir sırıtışla buruştu ve alt azıdişleri kurumuş derisini yararak dışarı çıktı. Güçlüler daha başka güçleri ellerinde toplamalı, onları kendi iradeleri altına almalı, sonra da hiç şaşmadan yönlendirmeliydi. Raest hamlelerine başlamıştı bile.

Artık höyüğün zeminini kaplayan buzlu çamura bata çıka yürüdü. Önünde kabrin bariyerini teşkil eden eğimli duvar yükseliyor, kireçtaşı çizgileriyle bezeli toprağın ötesinde köleleştirilecek bir dünya bekliyordu. Raest'in bir el hareketiyle bariyer dışa doğru patladı. Etrafta uçuşan buhar bulutları içeri dolan gün ışığıyla parladı ve Raest soğuk, kadim havanın yanından dalga dalga geçip gittiğini hissetti.

Jaghut Tiran ışığı çıktı.

Koca Kuzgun Kocakarı sıcak rüzgâr akımlarıyla Gadrobi Tepeleri'nin yükseklerinde uçuyordu. Tonlarca toprağı ve kayayı otuz metre yükseğe fırlatan güç patlaması onu gaklattı. Gözünü bembeyaz buhar sütununa diken Kuzgun, kanatlarından birini kıvırıp oraya doğru yan yattı.

İşte bu ilginç olacak, diye aklından geçirip kendi kendine güldü.

Yukarıdan şiddetli bir hava akımı yedi. Hıncını haykıran Kocakarı kıvrıldı ve baskıcı rüzgâr boyunca süzüldü. Üzerinden dev gölgeler geçti. Aniden içini kaplayan heyecan tüm öfkesini alıp götürdü. Başını çevirdi ve kanatlarıyla havayı döverek tekrar yükseldi. Bu tür durumlarda uygun bir görüş açısı çok önemliydi. Kocakarı yükseldikçe yükseldi, sonra başını eğip aşağıya baktı. Güneşin ışığı altında beş sivri sırtın pulları yanardöner parlıyor, beşliden biriyse ateş gibi yanıyordu. Yaratıkların açık kanatlarının oluşturduğu ağdan dalga dalga efsun gücü sızıyordu. Ejderhalar arazi üzerinde ses çıkarmadan süzülerek Jaghut kabrinin yukarısındaki çalkantılı toz bulutuna yaklaştılar. Kocakarı'nın siyah gözleri kıpkırmızı parlayan ejderhaya odaklandı.

"*Silanah!*" diye gülerek haykırdı. "*Dragnipurake t'na Draconiaes! Eleint, eleint!*" Tiste Andiilerin günü gelip çatmıştı.

Raest yoğun ikindi güneşine çıktı. Dönük olduğu hariç her yönde yıpranmış hörgüçleri andıran sarı otlarla kaplı tepeler yükseliyor, doğudaki gitgide dağılan toz perdesinin arkasında boş bir ova uzanıyordu.

Jaghut Tiran homurdandı. Dünya o kadar da değişmemişti. Kollarını kaldırıp rüzgârın, halatlara benzer kaslarını okşamasını hissetti. Derin bir nefes alarak yaşam dolu havayı tattı. Gücünü hafifçe sınadı ve ona cevap veren korku dalgalarının tadını çıkardı. O korkunun kaynağı ayaklarının altında yahut etrafındaki otların arasında saklanan şuursuz yaşamdı. Fakat daha ileri yaşama, daha ileri güç yoğunlaşmalarına dair hiçbir şey sezmedi. Duyularını yere sokarak orada neyin ikamet ettiğine baktı. Toprağı ve ana kayacı geçti, onların altında ağır ağır akan eriyik karanlığı aştı, daha da derinlerde uyuyan tanrıçayı buldu – Jaghut Tiran'a kıyasla gençti. "Seni uyandırayım mı?" diye fısıldadı. "Daha değil. Ama kanını akıtacağım." Sağ elini yumruk yaptı.

Ana kayacı çatlatarak tanrıçayı acıyla şişledi ve kanının uyanmadan kıpırdanmasına yetecek kadar aktığını hissetti.

Kuzeydeki tepe hattı göğe doğru kalktı. Yükselen bir duman,

kaya ve kül sütunu arasında havaya magma fışkırdı. Yer sarsılırken püskürmenin gürültüsü yoğun, sıcak bir rüzgârla Raest'e çarptı. Jaghut Tiran gülümsedi.

Kırık sırtı inceleyerek ağır ve kükürtlü havayı soludu, sonra da arkasına dönüp o yöndeki en yüksek tepeye doğru ilerledi. Finnest'i o tepenin ötesinde, yaklaşık üç günlük yürüyüş mesafesindeydi. Kovanını açmayı düşünse de tepenin zirvesine ulaşıncaya dek beklemeye karar verdi. O yükseltiden Finnest'in konumunu daha iyi kestirebilirdi.

Yamacı yarılamışken uzaktan gelen bir kahkaha duydu. Havanın ansızın kararmasıyla gerildi. Önündeki çimenlik yokuşta beş devasa gölgenin hızla ilerlediğini ve ardından tepenin zirvesini aştığını gördü. Gün ışığı geri geldi. Jaghut Tiran üzerindeki gökyüzüne baktı.

Beş ejderha kusursuz bir düzenle yan yattı ve tekrar o tarafa doğru süzülürken başlarını eğerek onu seyretti. "*Estideein eleint*," diye Jaghut dilinde fısıldadı Raest. Yaratıklardan dördü siyah olup kanatları boyunca gümüşi dikenlerle kaplıydı. Bunlar ikişerli gruplar hâlinde beşincinin sağında ve solunda uçuyordu. Kırmızı renkli beşinci ejderha diğerlerinden iki kat iriydi. "Kızıl kanatlı Silanah," diye gözlerini kısarak mırıldandı Raest. "Tiam'ın soyundan gelen Ata tohumu. Kanları bu dünyaya yabancı olan Tektutanların önderi. Hepinizi de hissediyorum!" Yumruklarını göğe kaldırdı. "Buzdan doğmuş Jaghut ellerinden daha soğuk, körlük kadar karanlık – sizi hissediyorum!"

Kollarını indirdi. "Bana musallat olmayın, *eleint*. Sizi köleleştiremem ama yok edebilirim. Bunu bilin. Her birinizi yerin dibine sokarım ve kendi ellerimle kalplerinizi göğüslerinizden sökerim." Dört siyah ejderhaya bakarken gözleri kısıldı. "Tektutanlar. Bir başkasının emriyle bana meydan okuyacaksınız. Kendinize ait olmayan bir sebeple benimle savaşacaksınız. Ah, sizi ben yönetseydim canlarınızı bu kadar fütursuzca çarçur etmezdim. Üzerinize titrerdim, Tektutanlar. Size inanmaya değer gayeler verir, gücün gerçek mükâfatlarını gösterirdim." Yaratıkların horgörüsü zihnini kaplayınca Raest kaşlarını çattı. "Öyle olsun."

Alçaktan geçen ejderhalar bir kez daha yön değiştirdiler ve güneydeki tepelerin arkasında gözden kayboldular. Raest kolla-

rını açıp kovanını saldı. İçi güçle dolarken etleri yarıldı. Kollarındaki deriler kül gibi döküldü. Çevresindeki tepelerin çatırdadığını, taşların kırıldığını, kayalıkların ufalandığını hem duydu hem de hissetti. Göğe toz bulutları kalkarken dört bir yandaki ufuk silikleşti. Raest güneye doğru döndü. "*Gücüm bu! Gelin bana!*"

Uzun bir dakika geçti. Jaghut karşısındaki tepelere bakıp kaşlarını çattı, sonra haykırarak hızla sağına döndü. Tam o anda hepsi de üç metreden daha alçaktan uçan Silanah ile dört siyah ejderha tırmanmakta olduğu tepenin zirvesini aşıp dalışa geçtiler.

Raest tepesine binen güç kasırgası karşısında haykırdı. Gözleri Silanah'ın onun kafası kadar büyük, ifadesiz, boş, ölümcül gözlerine kenetlendi. Saldırıya geçmiş bir engereğin süratiyle üstüne gelen kırmızı ejderhanın ağzı kocaman açıldı ve Raest kendini canavarın boğazına bakarken buldu.

İkinci kez haykırdı ve bütün gücünü aynı anda saldı.

Kovanların çarpışmasıyla hava infilak etti. Her tarafa sivri kaya parçaları saçıldı. Starvald Demelain ile Kurald Galain, yabanıl bir irade seli içerisinde Omtose Phellack'la kapıştı. Dört bir yandaki otlar, taşlar ve toprak kavrulup küle dönerken Raest arkasında kükreyen gücüyle o girdabın ortasında kaldı. Ejderhaların efsunu vücudunu kamçılayarak kurumuş bedenini dağladı.

Jaghut Tiran gücünü tırpan gibi savurdu. Oluk oluk fışkıran kanlar yere saçıldı. Ejderhalar çığlık attı.

Akkor bir alev dalgası bir şahmerdanın şiddetiyle Raest'e sağdan çarptı. Uluyarak havaya savrulan Jaghut tozlaşmış bir kül banketinin içine düştü. Silanah'ın ateşi üstünü kaplayarak etlerinden geriye kalanı kapkara etti. Sağ elinden efsun fışkırırken vücudu kontrolsüzce seğiren Tiran sarsakça ayağa kalktı.

Gücünün Silanah'a çekiç gibi inmesiyle yer sarsıldı. Ejderha seke seke yamaçtan aşağı yuvarlandı. Arkadan gelen önkol uzunluğundaki tırnakların bedenine saplanmasıyla Tiran'ın coşku narası yarım kaldı. İlkine katılan ikinci bir pençeli ayak, Raest'in göğsündeki kemikleri dal parçaları gibi kırdı. Diğer bir ejderha tutacak bir yer ararken etrafı daha başka sivri tırnaklarla kuşatıldı.

Pençeler çaresizce kıvranan Tiran'ı havaya kaldırdı ve vücu-

dunu parçalamaya başladı. Raest arkasına uzanıp parlak pullarla kaplı bir inciğe parmaklarını batırırken kendi omzunu çıkardı. Kurduğu temasla Omtose Phellack ejderhanın bacağına akarak kemikleri kırdı, kanı kaynattı. Pençelerin spazm geçirerek gevşemesiyle gülen Raest fırlatılıp atıldı. Yere çarpmasıyla daha başka kemikleri de kırıldı ama hiç fark etmezdi. Gücü mutlaktı ve o gücü taşıyan vasıtanın pek bir önemi yoktu. Eğer gerekirse Tiran başka bedenler bulurdu – hem de binlercesini.

Bir kez daha ayağa kalktı. "Şimdi," diye fısıldadı, "ölüm getireceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Işığın karanlıkta çiçek açmasıyla
ezeli alevlere bir rüzgâr gibi yakalanmış
gökteki bir ejderhalar sürüsü
belirdi karşımda.
Gözlerinde asırlar gördüm
postlarındaki her bir burgulu pula
çizilmişti bir harita.
Yıldızların soluması gibi
efsunlarını akıttılar dışarı
ve anladım o zaman
ejderhaların aramıza geldiklerini...

Anomandaris
Balıkçı (d. ?)

Bahçedeki çalılıklar gölgelerle doluydu. Muavin Lorn çöktüğü yerde doğruldu ve ellerindeki toprağı silkeledi. "Bir kozalak bul." Kendi kendine gülümsedi. "Ve onu ek."

Sık ağaçlı bahçenin ötesinde bir yerde son dakika hazırlıklarını yapmak için koşturan uşaklar karşılıklı bağrışıyorlardı. Lorn pelerininin kuyruğunu kemerine soktu ve sarmaşıklarla sarılı ağaç gövdelerinin arasına karıştı usul usul. Az sonra arka duvar görüş alanına girdi.

Ötede dar bir ara sokak uzanmaktaydı. Zemini, her iki yandaki duvarların üzerinden taşan bahçelerden düşmüş yapraklarla ve kopuk dallarla kaplıydı. Muavin'in geliş –ve şimdi gidiş– güzergâhı son derece kolaydı. Gerektiğinde sarmaşıklara tutunarak kaba taş duvarın tepesine çıktı, sonra da aşağıya atladı.

Dal parçalarının ve kurumuş yaprakların hafif çıtırtısıyla bahçedekiler kadar koyu gölgelerin arasına indi. Pelerinine çekidüzen verdi, sonra da ara sokağın bir ucuna kadar yürüdü. Orada köşeye yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve önündeki sokaktan gelip geçen kalabalığa gülümsedi.

Geriye yapacak iki vazifesi kalmıştı. Sonra bu şehirden ayrılacaktı. Lakin o vazifelerden birini tamamlamak mümkün olmayabilirdi. Üzgün'ün varlığına dair hiçbir şey sezinlemiyordu. Belki genç kadın sahiden ölmüştü. Mevcut şartlar altında tek açıklama buydu.

Simaların dalga dalga gelip geçtiği insan denizini seyretti. Oradaki üstü örtülü çılgınlık Muavin'i huzursuz etti – özellikle de kent muhafızları uzak bir mesafede durdukları için. O çehre izdihamında gördüğü dehşet izlerine ve neredeyse her suratın tanıdık gelmesine şaşırmadan edemedi.

Darujhistan zihninde bulanarak her biri bir geçit törenindeymişçesine geçmişinden çıkıp gelen yüz farklı şehirden biri oldu.

Sevinç ve korku, ıstırap ve coşku – ifadeler birbirine karıştı, kulağına çalınan seslerin birbirinden farkı kalmadı. Lorn hiçbir şey ayırt edemez oldu. Çehreler ifadesizleşti, sesler tarihin anlamsız kükremesine dönüştü.

Bir elini gözlerinin önünde geçirdi, sonra geriye yalpalayarak arkasındaki ara sokağın gölgelerine girdi. Duvara dayanıp çömelinceye kadar aşağı kaydı. *Bir önemsizlik kutlaması. Sona gelindiğinde hepimiz de bundan mı ibaretiz? Şunları bir dinle!* Şehrin kavşakları birkaç saat sonra patlayacaktı. Yüzlerce kişi anında ölecek, bunu binlercesi daha izleyecekti. Moloz yığınlarının ve devrik binaların arasında neşe ile dehşet arası ifadelerle yine bu yüzler yer alacaktı. Ve can çekişenlerden sesler –acı dindikçe kısılıp giden ümitsiz feryatlar– çıkacaktı.

Lorn bu yüzleri daha önce de görmüştü. Hepsini tanır, seslerini bilirdi. O seslerden kimileri insani duyguların yükünü taşırken kimileri saf düşüncelerle berrak çıkar, kalanlarsa ikisinin arasındaki uçurumda gidip gelirdi. *Acaba ardımda bırakacağım miras bu mu olacak?* diye merak etti. *Ve günün birinde ben de ölüm ve huşuyla donmuş o simalardan biri hâline mi geleceğim?*

Kadın başını iki yana sallasa da çabası beyhudeydi. Aniden ruhsal bir çöküntü yaşadığını fark etti. Muavin kimliği çatlıyor, zırhı ufalanıyor, parlak ihtişamının ışıltısı sönüyordu. Unvanı, onu taşıyan kadın kadar anlamsızdı. İmparatoriçe de daha önce bir yerlerde karşılaştığı bir diğer sima, birinin fâniliğini arkasında sakladığı bir maskeden fazlası değildi.

"Saklanmanın faydası yok," diye fısıldadı Lorn, etrafındaki ölü yaprakları ve dal parçalarını çatık kaşlarla süzerek. "Faydası yok."

Birkaç dakika sonra duvardan destek alarak tekrar doğruldu. Pelerinindeki kiri titizlikle süpürdü. Kabiliyetleri dahilinde yerine getirebileceği tek bir vazifesi vardı. Sikke Taşıyan'ı bul. Onu öldür ve Oponn'un Sikkesi'ni al. Tanrıya İmparatorluk meselelerine müdahalesinin bedelini ödet – İmparatoriçe ile Tayschrenn ne yapıp edip bunun icabına bakardı.

Vazifesi konsantrasyon gerektirmekteydi. Duyularını belirli bir ize odaklaması lazımdı. Bunun son eylemi olacağının farkındaydı. Fakat başaracaktı. Başarısızlığın ellerinde can vermek düşünülemezdi. Lorn sokağa doğru döndü. Yerden yükselen ka-

ranlık, kalabalığı yuttu. Doğudan, çok uzaklardan gök gürültüsü gelse de hava kuruydu ve herhangi bir yağmur belirtisi yoktu. Lorn silahlarını kontrol etti. "Muavin'in görevi," dedi usulca, "neredeyse tamamlandı."

Sokağa girip ahalinin arasına karıştı.

Anka Hanı'ndaki masasından kalkan Kruppe yeleğinin son düğmesini iliklemeye çalıştı. Beceremeyince göbeğini bir kez daha saldı ve bıkkınlıkla iç geçirdi. Eh, en azından paltosu temizlenmişti. Yeni gömleğinin manşetlerini düzeltti, ardından neredeyse bomboş kalmış bardan çıkıp gitti.

Son bir saati masasında oturarak geçirmişti. Dışarıdan bakıldığında önemli bir şeye kafa yorarmış gibi görünmemesine rağmen kafasında Hünerinden doğan bir düzen belirmiş ve keyfi epeyce kaçmıştı. Meese ile Irilta'nın Crokus'u ve kızı kaybetmeleri her şeyi netleştirmişti – tanrıların çoğu bilinçsiz hizmetkârının başına geldiği gibi, oyun bittiği zaman hizmetkârın yaşamı da biterdi. Sikke tek bir müsabakada koz olarak ortaya atılabilirdi ama belirsiz bir süreliğine ortalıkta gezinmesi çok tehlikeliydi. Hayır, en çok ihtiyaç duyduğu anda şansı Crokus'u terk edecek ve bu da canına mal olacaktı.

"Hayır, hayır," diye maşrapasının üzerinden mırıldandı Kruppe. "Buna izin veremez Kruppe." Lakin başarıya giden yol kaçamaklığını koruyordu. Kruppe delikanlıya yönelik tüm potansiyel tehditleri dikkate aldığına veyahut birinin onu ustaca koruduğuna kesin gözüyle bakıyordu – düzen ona bu kadarını gösteriyordu. Lakin o "birinin" kendisi veya bir ajanı olmadığı şüphesinden bir türlü sıyrılamıyordu. Ve o kişinin güvenirliğine bel bağlamaktan başka çaresi yoktu.

Halka Bozan bir kez daha görevinden alnının akıyla çıkmıştı ve Kruppe, onu bulmak için Turban Orr'un başlattığı avın sonuçsuz kalacağından hâlâ emindi. Yılanbalığı adamlarını korumasını bilirdi. Zaten Halka Bozan'ın emeklilik zamanı gelmişti –onun kendi iyiliği için– ve Kruppe iyi haberi tam da bu gece Leydi Simtal'ın şenliğinde vermeye niyetliydi. Halka Bozan bunca yılın ardından daha azını hak etmiyordu.

Düzen ayrıca ona zaten bildiği bir şeyi söylüyordu: Kimliği ortaya çıkmıştı. Murillio'ya yaptığı büyü uzun süre daha etki göstermezdi. Fakat zaten göstermesine gerek de yoktu. Kruppe bugünkü özgürlüğüne kısıtlama getirilmesini istememişti. Sonuçta taşlar oturmaları gereken yerlere oturacaktı – ve aynı şey Baruk'la olan görüşmesi için de geçerliydi.

Kruppe'yi duraksatan bir şey varsa o da düzenin aniden sona erişiydi. Bu gecenin ötesinde gelecek belirsizdi. Belli ki bir dönüm noktasına yaklaşılmıştı ve o noktaya Leydi Simtal'ın şenliğinde ulaşılacaktı.

Yukarı Malikâneler Mahallesi'ne girerken Kruppe rampanın yakınında nöbet tutan yalnız muhafızı bonkörce selamladı. Adam kaşlarını çatsa da yorum yapmadı. Şenlik yarım saat içinde başlayacaktı ve Kruppe'nin planı ilk gelenlerden biri olmaktı. Üzerlerinden sımsıcak, tatlı mı tatlı sıvılar damlayan tüm o hamur işlerinin düşüncesi bile ağzını sulandırmak için yeterliydi. Paltosundan maskesini çıkardı ve ona bakarak gülümsedi. Kalıptan çıkmış bu çehrenin ironisini belki tüm katılımcılar arasında bir tek Baş Simyacı takdir ederdi. *Ah, neyse*, diye iç geçirdi. *Kim olduğu düşünülürse tek bir kişi yeter de artar. Sonuçta Kruppe'ye açgözlü denebilir mi?*

Karnı ona cevap verircesine guruldadı.

Crokus gözlerini zorlayarak kararmakta olan doğuya bakıyordu. Ara sıra tepelerin ötesinde şimşeğe benzer bir ışık çakıyor, bunların her biri bir öncekine kıyasla daha yakında gerçekleşiyordu. Fakat o öğleden sonra başlayan ve hâlâ devam eden gök gürültüsü nedense kulağa bir tuhaf geliyor, kırılgan denebilecek tınısı toprağa yayılan normal bas sesine hiç benzemiyordu. Daha evvelden tepelerin üzerinde toplanmış olan bulutlar ürkütücü aşıboyası renkleriyle hastalıklı görünüyordu ve o bulutlar şimdi kente yaklaşıyordu.

"Ne zaman gideceğiz?" diye sordu Apsalar, delikanlının yanındaki duvara yaslanarak.

Crokus silkinerek kendine geldi. "Şimdi. Hava yeterince kararddı."

"Crokus, eğer Challice D'Arle sana ikinci kez ihanet ederse ne yapacaksın?"

Genç hırsız kızın yüzünü alacakaranlıkta zar zor görebiliyordu. Apsalar onu incitmek için mi öyle konuşmuştu? Sesinden anlamak zordu. "Etmeyecek," dedi kendini buna inanmaya zorlayarak. "Güven bana," diye ekleyip merdiven boşluğuna doğru döndü.

"Güveniyorum," demekle yetindi kız.

Crokus yüzünü buruşturdu. Apsalar neden her şeyi kendisi için bu kadar kolaymış gibi gösteriyordu? Hood biliyordu ya, *o* bile kendisine güvenmiyordu. Elbette ki Challice'i pek iyi tanımıyordu. Aralarında tek bir kafa karıştırıcı konuşma geçmişti. Yine muhafızları çağırırsa ne olurdu? Eh, delikanlı Apsalar'ın oradan güvenle uzaklaşmasını sağlardı. Crokus duraklayıp kızın kolunu tuttu. "Dinle," derken sesi kendi kulaklarına bile gereğinden sert geldi ama yine de sözünü esirgemedi, "eğer bir terslik çıkarsa dosdoğru Anka Hanı'na git. Tamam mı? Meese'i, Irilta'yı veya dostlarım Kruppe yahut Murillio'yu bul. Neler olduğunu onlara anlat."

"Pekâlâ, Crokus."

"Güzel." Kızın kolunu bıraktı. "Keşke bir fenerimiz olsaydı," dedi delikanlı, bir elini önüne uzatarak karanlığa girerken.

"Neden?" diye soran Apsalar hırsızın yanından geçip gitti ve elini tutarak ona kılavuzluk etti. "Ben rahatça görebiliyorum. Elimi bırakma."

Crokus istese bile kızın elini bırakmakta zorlanacağını anladı. Yine de tuttuğu ufacık el bir sürü nasırla kaplıydı. Delikanlı o nasırları, bu genç kadının nelere kadir olduğunu kendine hatırlatmakta kullandı. Öte yandan harcadığı çaba onu belli belirsiz utandırdı.

Gözleri kocaman açık olmasına rağmen hiçbir şey görmeyen Crokus kendini kızın rehberliğine bıraktı.

Simtal Ev Muhafızları kumandanı Alakarga ile adamlarını bariz bir hoşnutsuzlukla süzdü. "Hepinizin de Barghast olduğunu sanıyordum." Tırıs'ın karşısına dikilip işaretparmağıyla savaşçının

hçı gibi göğsünü dürttü. "Beni hepinizin senin gibi olduğuna inandırdın, Niganga."

Tırıs'ın gırtlağından alçak, tehditkâr bir hırıltı çıktı. Kumandan geri çekilip bir elini kısakılıcına götürdü.

"Kumandan," dedi Alakarga, "eğer hepimiz Barghast olsaydık—"

Kaşlarını çatan adam dar yüzünü ona çevirdi.

"—bize para yetiştiremezdin," diye zoraki bir tebessümle cümlesini tamamladı çavuş. Tırıs'a göz attı. *Niganga? Hood'un Nefesi aşkına!* "Niganga sağ kolumdur, Kumandan. Sen bunları bırak da nasıl konuşlanmamızı istiyorsun onu söyle."

"Süs havuzunun hemen önünde durun," dedi adam. "Sırtlarınız bahçeye dönük olsun. Orası son zamanlarda biraz, şey, çığırından çıktı. Konukların orada yollarını şaşırmalarını istemeyiz; bu yüzden onları nazikçe başka tarafa yönlendirin. Anlaşıldı mı? Nazikçe derken ciddiyim. Sizinle konuşan herkese asker selamı vereceksiniz ve münakaşa eden biri olursa onu bana, yani Kumandan Stillis'e yönlendireceksiniz. Ben devriye gezeceğim ama ev muhafızlarından herhangi biri beni bulabilir."

Alakarga kafa salladı. "Anlaşıldı, komutanım." Dönüp mangasını gözden geçirdi. Kemancı ile Kirpi hevesli ifadelerle Tırıs'ın gerisinde bekliyorlardı. Onların arkasında da Tokmak ile Tez Ben sokağın kenarında duruyorlar, kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı. Doğuda ne zaman gök gürlese sihirbazının irkildiğini fark eden çavuş ikiliye kaşlarını çattı.

Kumandan Stillis, onlara malikânenin odalarından geçip terasa ve oradan da bahçeye nasıl çıkacaklarını tarif ettikten sonra yürüyüp gitti. Alakarga adamın gözden kaybolmasını bekledi, sonra da hızlı adımlarla Tez Ben ile Tokmak'a yaklaştı. "Sorun ne?" diye sordu.

Tez Ben'in korkmuş bir hâli vardı.

"Şu gök gürültüleri ve şimşekler var ya, Çavuş? Eh, bir fırtınadan gelmiyorlar. Paran'ın öyküsü gerçekmiş gibi görünüyor."

"Yani fazla zamanımız yok," dedi Alakarga. "Acaba Muavin neden ortaya çıkmadı – sakın tabanları yağlamış olmasın?"

Tokmak omuz silkti.

"Anlamıyor musunuz?" dedi Tez Ben titrek bir sesle. Devam

etmeden önce bir iki derin nefes aldı. "Oradaki yaratık birileriyle kapışıyor. Kapışıyor derken çok esaslı efsunlardan bahsediyorum. Gitgide yaklaştığına göre kazanıyor da. Bu da demek oluyor ki—"

"Başımız dertte," diye tamamladı Alakarga. "Pekâlâ, şimdilik planı uygulayacağız. Hadi gelin, tam da istediğimiz yerde görevlendirildik. Tez Ben, Kalam ile Paran'ın bizi bulabileceklerinden emin misin?"

Sihirbaz of çekti. "Gerekli tarif iletildi, Çavuş."

"Güzel. Öyleyse artık gidelim. Evin içinden geçerken önünüze bakın."

"Günlerce uyuyacakmış gibi görünüyor," dedi Kalam, Coll'un yatağının yanında doğrulup yüzbaşıya doğru dönerek.

Paran kanlanmış gözlerini ovuşturdu. "Farkına varmasalar bile Muavin onlara bir şey vermiş olmalı," diye yorgunca üsteledi.

Kalam başını iki yana salladı. "Söyledim ya, komutanım; vermedi. Herkes öyle bir şeye karşı gözünü dört açmıştı. Manga hâlâ temiz. Artık gitsek iyi olacak."

Paran zorlanarak ayağa kalktı. Bitkin durumdaydı ve mangaya yük olduğunun farkındaydı. "Öyleyse o malikânede yüzünü gösterecektir," dedi ısrarla, kılıcını kuşanarak.

"Eh," diyen Kalam kapıya yürüdü, "sen ve ben o noktada devreye gireceğiz, değil mi? Muavin ortaya çıkacak ve biz de onu haklayacağız – tam da başından beri istediğin gibi."

"Bu hâldeyken," diyen Paran suikastçının yanına gitti, "çıkacak bir kavgadaki rolüm çok kısa sürer. Beni sürpriz faktör, Lorn'un beklemeyeceği ve bir an bakakalacağı şey olarak düşün." Adamın kara gözlerine baktı. "O ânı iyi değerlendir, Onbaşı."

Kalam sırıttı. "Oldu bilin, komutanım."

Coll'u kendi hâlinde horlarken bırakıp barın zemin katına döndüler. Tezgâhın önünden geçerlerken Scurve onları temkinli gözlerle süzdü.

Bıkkınlıkla küfreden Kalam ani bir hareketle uzanıp adamı gömleğinden yakaladı. Cıyaklayan hancıyı suratları arasında bir

iki santim kalana kadar tezgâhın üzerinden kendine çekti. "Beklemekten usandım," diye hırıldadı. "Bu mesajı şehrin Suikastçılar Ustası'na ilet. Nasıl yapacağın umurumda değil. Yeter ki yap ve elini çabuk tut. İşte mesaj: Hayatı boyunca görüp görebileceği en büyük mukavele Usta'yı Leydi Simtal'ın malikânesinin arka duvarında bekliyor olacak. Bu gece. Eğer Lonca Başkanı taşıdığı unvana layıksa belki –çok düşük bir ihtimalle de olsa– önerdiğimiz mukavelenin altından kalkabilir. Çatılardan bağırman gerekse bile mesajımı ilet, yoksa niyeti bozmuş olarak dönerim buraya."

Paran onbaşısına bakarken hayrete kapılamayacak kadar yorgundu. "Boşa vakit harcıyoruz," diye geveledi.

Kalam tutuşunu daha da sıkarak Scurve'ün gözlerinin içine baktı. "Umarım harcamıyoruzdur," diye homurdandı. Adamı nazikçe tezgâhın üstüne bıraktı, sonra da yanına bir avuç gümüş sikke attı. "Zahmetlerine karşılık," dedi.

Paran'ın el etmesi üzerine suikastçı kafa salladı. Anka Hanı'ndan ayrıldılar.

"Hâlâ emirleri mi uyguluyorsun, Onbaşı?"

Kalam homurdandı. "Bize İmparatoriçe adına teklifte bulunmamız talimatı verildi, Yüzbaşı. Eğer mukavele kabul edilirse ve suikastlar gerçekleşirse, kanun kaçağı olsak da olmasak da Laseen'in ücreti ödemesi gerekir."

"Dujek ve ordusu için, masraflarını İmparatoriçe'nin karşılayacağı devrik bir şehir. Laseen bunu duyunca kudurur, Kalam."

Suikastçı sırıttı. "Bu onun sorunu, benim değil."

Sokakta Grisuratlar gürültücü kalabalıkların arasında sessiz hortlaklar gibi ilerliyor, uzun sırıklı çakmaklarıyla gaz fenerlerini yakıyorlardı. Alkolün etkisiyle cesaretlenen bazı insanlar onlara sarılarak hayır duası ediyorlardı. Kukuletalı ve anonim Grisuratlar da cevaben eğilerek selam vermekle yetiniyorlar ve serbest kalınca yollarına gidiyorlardı.

Kalam çatık kaşlarla arkalarından baktı.

"Bir sorun mu var, Onbaşı?" diye sordu Paran.

"Bir şey kafamı kurcalıyor. Bir türlü parmak basamıyorum. Ama o Grisuratlarla bir ilgisi var."

Yüzbaşı omuz silkti. "Fenerleri yanık tutuyorlar, o kadar. Yolumuza devam edelim mi?"

Kalam iç geçirdi. "Edelim bari, komutanım."

Boz renkli iki aygırın çektiği siyah cilalı fayton izdihamın arasında yavaşça ilerliyordu. Dört metre ileride Baruk'un kendi ev muhafızları yürüyor, bağrışlar ve küfürler yetmediğinde kılıflı silahlarını kullanarak sokağın ortasında faytonun geçebileceği bir koridor açıyorlardı.

Faytonun konforlu iç kısmında simyacının ses bastırıcı büyülerinin boğduğu dışarıdaki uğultu, uzak bir denizin dalgaları gibi yükselip alçalıyordu. Baruk çenesini göğsüne indirmiş oturuyor, karşısında keyif çatan Tiste Andii'yi kaşlarının gölgesine saklanan kısılı gözleriyle inceliyordu. Rake belirlenen zamandan sadece dakikalar önce simyacının malikânesine döndüğünden beri hiç konuşmamıştı.

Baruk'un başı zonkluyordu. Doğudaki tepeler efsunla sarsılıyor, gelen şok dalgaları menzil dahilindeki her büyücüye zırhlı bir yumruk gibi vuruyordu. Baruk o dalgaların kaynağını iyi biliyordu. Höyük sakini şehre yaklaşıyor, attığı her adımda Anomander Rake'in Tiste Andiilerinin direnişiyle karşılaşıyordu. Mammot tahmin yürütürken cömertlik etmiş gibi görünüyordu. Günleri değil, saatleri mevcuttu.

Lakin kovanların savaşına, Jaghut Tiran'ın güçlerinin Rake'in büyücülerininkinden üstün olmasına –höyük sakininin gitgide şiddetlenen bir Omtose Phellack efsunu fırtınası eşliğinde dur durak bilmeksizin gelmeyi sürdürmesine– rağmen Ay Tohumu Lordu minderli kanepede bacaklarını önüne uzatmış ve eldivenli ellerini kucağında kavuşturmuş bir şekilde sakin sakin oturuyordu. Yanındaki kadife kumaşta duran maske zarif olduğu kadar ürkütücüydü de. Baruk daha iyi bir zamanda maskeden keyif alabilir, işçiliğini takdir edebilirdi ama şimdi ona bakarken tek tepkisi şüpheydi. O maskede bir sır, onu takacak olan adamla alakalı bir şey gizliydi. Fakat Baruk o sırrı çözmekten âcizdi.

Turban Orr şahin maskesini düzeltti ve malikânenin ana kapısına çıkan basamakların hemen önünde durakladı. Bahçe kapısına

başka bir faytonun geldiğini duyunca o tarafa doğru döndü. Sırtını çevirdiği kapı aralığından ayak sesleri geldi.

Leydi Simtal arkasından konuştu. "Keşke uşaklarımdan birine gelişini haber vermesi için müsaade etseydin, Konsey Üyesi. Lütfen ana salona kadar sana eşlik etmeme izin ver." Kolunu adamınkine geçirdi.

"Bir saniye," diye mırıldandı Orr, gözlerini faytondan inen figürden ayırmaksızın. "Şu fayton simyacıya ait," dedi, "ama yolcusu Baruk'a hiç benzemiyor, değil mi?"

Leydi Simtal da baktı. "Trake aşkına!" dedi heyecanla. "O da kim öyle?"

"Baruk'un konuğu," dedi Orr ilgisizce.

Kadının parmakları koluna battı. "O kadarını ben de biliyorum, Konsey Üyesi. Söyle bana, onu daha önce hiç gördün mü?"

Orr omuz silkti. "Maske takıyor. Nereden bilebilirim ki?"

"İki metreden uzun ve sırtında çift elli kılıç taşıyan kaç adam tanıyorsun, Turban?" Kadın gözlerini kıstı. "Sence beyaz saçları da maskenin bir parçası mı?"

Konsey üyesi cevap vermedi. Baruk'un yabancının peşi sıra faytondan inmesini seyretti. Simyacının maskesi gözlerinden fazlasını örtmeyen muhafazakâr, gümüş kakmalı bir yarımaydı ve ikiyüzlülüğü reddeden bariz bir beyandı. Simyacının nüfuzu ve gücüyle ilgili kuşkularının isabetli olduğunu iyi bilen Turban Orr homurdandı. Bakışları tekrar yabancıya çevrildi. Bir siyah ejderha çehresi taşıyan maskesi incecik gümüş işlemelerle süslüydü. Ejderhanın yüz ifadesi her nasılsa... sinsiydi.

"Eee?" diye öğrenmek istedi Leydi Simtal. "Bütün gece burada oyalanacak mıyız? Hem sevgili karın nerede?"

"Hasta," dedi adam dalgın bir edayla. Kadına bakıp gülümsedi. "Ne dersin, gidip simyacının konuğuyla tanışalım mı? Bu arada henüz kıyafetine iltifat ettim mi?"

"Etmedin," dedi kadın.

"Siyah bir panter olmak sana yakışmış, Leydi."

"Yakışacak tabii," diye huysuzca karşılık verdi kadın. Baruk ile konuğu parke taşı döşeli yaya yolunda onlara doğru yürürken. Kolunu Orr'unkinden ayırıp öne çıktı. "İyi akşamlar, Simyacı Baruk. Hoş geldiniz," diye ekledi siyah ejderha maskeli adama. "Harikulade bir takdim. Tanışıyor muyuz?"

"İyi akşamlar, Leydi Simtal," diyen Baruk eğilerek kadını selamladı. "Konsey Üyesi Turban Orr. Lutfen tanıştırmama izin verin," deyip tereddüt etti fakat Tiste Andii bu konuda inat etmişti. "Bu Lord Anomander Rake. Darujhistan'ın bir ziyaretçisi." Baş Simyacı konsey üyesinin bu ismi hatırlayıp hatırlamayacağını görmeyi bekledi.

Turban Orr eğilerek resmî bir selam verdi. "Şehir Konseyi adına kentimize hoş geldiniz, Lord Anomander Rake."

Baruk iç geçirdi. Anomander Rake şairler ve âlimlerce bilinen bir isimdi ama anlaşılan konsey üyeleri o gruba dahil değildi.

Orr sözlerini sürdürdü. "Bir lord olarak herhalde toprak ve unvan sahibisinizdir?" Ejderhanın çehresi hızla ona doğru dönünce bir adım geri çekilecek gibi oldu. Koyu mavi gözler onunkilere kenetlendi.

"Toprak? Evet, Konsey Üyesi, unvan sahibiyim. Lakin unvanım onursaldır ve bana halkım tarafından bahşedilmiştir." Rake adamın omzunun üzerinden arkadaki geniş kapı aralığına baktı. "Galiba akşam çoktan başlamış, Leydi."

"Öyle." Simtal güldü. "Gelin, kutlamalara katılın."

Baruk tekrar rahatlayarak iç geçirdi.

Murillio, Kruppe'nin dört dörtlük bir maske seçimi yaptığını itiraf etmeliydi. Tüm endişelerine rağmen tüylerle bezeli tavus kuşu maskesinin arkasından sırıtmamak elinde değildi. Verandaya ve bahçeye çıkan açık kapı aralığının yakınındaki nedimin bir elinde hafif bir şarapla dolu bir kadeh varken diğer eli kemerine takılıydı.

Yanındaki duvara yaslanan Rallick kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Yüzündeki Catlin kaplanı maskesi tanrı Trake'in görünümünü taklit edecek şekilde tasarlanmıştı. Murillio suikastçının duvara tembellikten değil, dermansızlıktan dayandığının farkındaydı. Yine işin kendisine kalıp kalmayacağını merak etti. Gözleri karşılarındaki girişe çevrili olan suikastçı aniden gerildi.

Murillio kalabalığın arkasını görmek için boynunu uzattı. İşte, şahin. "Turban Orr'u bulduk," diye mırıldandı. "Yanındakiler kim?"

"Simtal," diye hırıldadı Rallick. "Ve de Baruk. Ve ejderha maskesi takan canavar gibi bir adam – ustelik silahlı."

"Baruk ha?" Murillio tedirgince güldü. "Umalım da bizi tanımasın. Parçaları birleştirmek bir saniyesini bile almaz."

"Hiç fark etmez," dedi Rallick. "Nasılsa bizi durdurmaz."

"Belki haklısındır." Derken Murillio neredeyse elindeki kadehi düşürüyordu. "Hood'un Yorgun Ayakları aşkına!"

Rallick dişlerinin arasından tısladı. "Kahretsin! Herife bak! Dosdoğru yanlarına gidiyor!"

Leydi Simtal ile Turban Orr müsaade isteyip Baruk ile Rake'i kısa bir süre odanın ortasında yalnız bıraktılar. Gelip geçenlerden bazıları Baruk'u saygıyla selamlasa da herkes mesafesini korudu. Döner merdivenin dibinde duran Simtal'ın çevresindeyse Anomander Rake hakkında sorular sormaya hevesli bir kalabalık toplandı.

Baruk ile yoldaşına bir figür yaklaştı. Soluk kırmızı bir palto giyen ve her iki elinde de hamur işleri tutan kısa boylu, toparlak adam çocuk yüzlü bir melek maskesi takmış, maskenin kırmızı dudaklı açık ağzına pasta kreması ve kırıntılar bulaşmıştı. Zikzaklar çizerek ve zırt pırt af dileyerek odada ilerlerken ikiliye kadarki yol boyunca art arda engellerle karşılaştı.

Rake yeni geleni fark etti. "Pek hevesli görünüyor, değil mi?"

Baruk gevrek gevrek güldü. "Benim hesabıma çalışır," dedi. "Benim de onun hesabına çalışmışlığım olmadı değil. Anomander Rake, Yılanbalığı dedikleri kişiyle tanış. Darujhistan'ın baş casusu."

"Espri mi yapıyorsun?"

"Hayır."

Kruppe göğsü hızla inip kalkarak nihayet yanlarına vardı. "Efendi Baruk!" dedi nefes nefese, "seni burada bulmak ne güzel bir sürpriz." Melek maskesi dönüp yukarı çevrilerek Rake'e baktı. "Saçlarınız enfes bir dokunuş olmuş, bayım. Enfes. Adım Kruppe, bayım. Birinci Kruppe." Ellerindeki hamur işlerinden birini ağzına götürüp tıktı.

"Bu Lord Anomander Rake, Kruppe."

Kruppe hararetle kafa salladı, sonra duyulur bir şekilde lokmasını yuttu. "Elbette! Bu durumda böyle yüksek duruşlara hayli alışkın olmalısınız, bayım. Diğer herkese tepeden bakabilenlere imrenir Kruppe."

"İnsanın kendini kandırarak," yanıtını verdi Rake, "aşağısındakilere küçük ve önemsiz gözüyle bakması kolaydır. Buna gafletin riskleri de denebilir."

"Kruppe sahiden öyle diyebilir – tabii sözleriniz mecazi bir anlam içermiyorsa. Ama kim insanoğlunun bir ejderhanın nasibine asla akıl sır erdiremeyeceğini reddedebilir ki? Kruppe uçmanın heyecanını, yüksek rüzgârların uğultusunu, kişinin gölgesi kısıtlı şuurlarına sürtüp geçerken aşağıda koşuşan tavşanları ancak hayal edebilir."

"Sevgili Kruppe," deyip iç geçirdi, Baruk, "o yalnızca bir maske."

"Hayatın ironisi de bu işte," diye duyuran Kruppe hamur işi dolu ellerinden birini başının üzerine kaldırdı. "İnsan gözünün önündekine güvenmemeyi öğrenip hınzırca şüphelere ve kafa karıştırıcı kanılara teslim oluyor. Peki ama Kruppe aldanıyor mu? Bir yılanbalığı suda yüzebilir mi? Zahiren çamurlu bu sular Kruppe'nin evi ve onlara huşudan kocaman açılmış gözlerle bakıyor Kruppe!" Eğilerek abartılı bir selam verirken Rake ile Baruk'un üzerlerine kek kırıntıları saçtı, sonra da konuşmayı sürdürerek oradan uzaklaştı. "Mutfağın bir denetime tâbi tutulması gerektiği kanaatinde Kruppe..."

"Sahiden de bir yılanbalığı," dedi Rake keyifli bir sesle. "O adam hepimizin alması gereken bir ders, öyle değil mi?"

"Katılıyorum," diye mırıldandı Baruk, omuzlarını çökerterek. "Bana bir içki lazım. Sana da bir tane getireyim. Müsaadenle."

Turban Orr sırtını duvara dayamış, kalabalık odayı gözden geçiriyordu. Gevşemekte güçlük çekiyordu. Son bir hafta çok yorucu olmuştu. Hâlâ Suikastçılar Loncası'ndan Coll'un öldüğü haberinin gelmesini bekliyordu. Bir mukavelenin bu kadar uzun zamanda tamamlanması sıradışı bir durumdu ve bir ayyaşı bıçaklamanın pek zor olmaması gerekirdi.

Kendi teşkilatındaki casusu bulma çabaları sonuçsuz kalmıştı ama Orr öyle bir adamın –veya kadının– var olduğundan emindi. Özellikle Lim'in suikastından beri Konsey'deki hamlelerinin karşı hamlelerle tekrar tekrar engellendiğini keşfetmişti. Bu karşı hamleler tek bir kişiye parmak basamayacağı kadar düzensizdi. Fakat bildirgenin çıkmaza girdiği kesindi.

O sonuca bu sabah varmıştı. Ve hemen harekete geçmişti. En güvenilir ve becerikli ulağı daha şimdiden ticaret patikasında at sürüyor, muhtemelen tam şu anda Gadrobi Tepeleri'nden ve oradaki yıldırım fırtınasından geçerek Pale'a, yani İmparatorluk'a gidiyordu. Turban Orr, Malazanların yolda olduklarını biliyordu. Darujhistan'daki hiç kimse onları durduramazdı. Hem Ay'ın lordu Pale'da bir defa mağlup edilmişti. Sonuç bu sefer neden farklı olsundu ki? Hayır, İmparatorluk işgali altında da mevkiini korumayı hatta sunduğu hayati destekten ötürü daha bile yüksek bir rütbeyle ödüllendirilmeyi sağlama alma zamanı gelmişti.

Gelişigüzel gezinen bakışları spiral merdivenin yanında nöbet tutan bir muhafızı buldu. Adam nedense tanıdık görünüyordu – simasıyla değil ama pozuyla, omuzlarının duruşuyla. Acaba normal görev yeri Haşmet Salonu muydu? Hayır, bu muhafızın üstünde bir inzibat üniforması varken Haşmet Salonu Seçkinler'in mıntıkasıydı. Şahin maskesinin arkasında Turban Orr'un kaşları daha da çatıldı. Derken muhafız miğfer kayışını düzeltti ve Orr'un nefesi kesildi. Şiddetli bir titremeye kapılarak arkasındaki duvara yaslandı. Despotun Barbakanı! O muhafız yıllar yılı müttefikleriyle ve ajanlarıyla yaptığı gece yarısı buluşmalarına tanıklık etmişti. Aradığı casus işte karşısındaydı.

Dik duran konsey üyesinin bir eli düello kılıcının topuzuna kapandı. Sorulara mahal bırakmayacaktı ve Simtal'ın hassasiyetinin de partisinin de canı cehennemeydi. İntikamını derhal almak istiyordu ve hiç kimsenin kendisini durdurmasına izin vermeyecekti. Gözlerini dünyadan habersiz muhafıza diken Turban Orr bir adım attı.

Sert bir omuzla çarpışıp geri geri yalpaladı. Kaplan maskeli iriyarı bir adam ona doğru döndü. Orr bir özür beklese de tek aldığı suskunluk oldu. Adamın yanından geçmeye davrandı.

Yabancının kolu onu durdurdu. Eldivenli bir el göğsünden

aşağı şarap dökünce Turban Orr sövdü. "Budala!" diye çattı. "Ben Konsey Üyesi Turban Orr'um! Çekil yolumdan."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi adam usulca.

Orr adamın göğsünü bir parmağıyla dürttü. "O maskeyi çıkarma ki daha sonra kimden hesap soracağımı bileyim."

"Ben maskeni fark etmedim bile," dedi adam soğuk ve tekdüze bir sesle. "Herhalde burnuna takılıp kaldığımdan olacak."

Konsey üyesinin gözleri kısıldı. "Ölmeye pek heveslisin galiba?" dedi dişlerini sıkarak. "Dileğini yerine getireceğim." Kılıcının topuzunu tutan eli seğirdi. "Birkaç dakika içinde. Evvela—"

"Ben hiç kimseyi beklemem," dedi Rallick Nom. "Hele hele erkek taklidi yapan kıçı kırık bir züppeyi. Cesaretin varsa ya şimdi düelloya tutuşalım ya da tüm bu lakırdılarla vaktimi harcamaktan vazgeç."

Turban Orr titreyerek bir adım geri çekildi ve adamın tam karşısına geçti. "Adın ne?" diye boğuk bir sesle öğrenmek istedi.

"Onu duymaya layık değilsin, Konsey Üyesi."

Turban Orr ellerini kaldırıp yönünü kalabalığa çevirdi. "Misafirler, sözlerime kulak verin! Size beklenmedik bir eğlence çıktı!" Sohbetler kesildi ve herkes konsey üyesine doğru döndü. Orr konuşmasını sürdürdü. "Ahmağın teki şerefime meydan okudu, dostlarım. Peki Turban Orr böyle bir hakarete hiç göz yumar mı?"

"Bir düello!" diye heyecanla bağırdı biri. Sesler yükseldi.

Orr parmağıyla Rallick Nom'u işaret etti. "Trake'in yüzünü takınacak kadar cüretkâr bu adam az sonra ölecek. Onun size baktığı gibi siz de ona bakın, dostlarım – ve daha şimdiden öldüğünü bilin."

"Gevezeliği bırak," dedi Rallick istifini bozmadan.

Konsey üyesi maskesini suratından çekip alarak zoraki bir sırıtışı meydana çıkardı. "Seni bin defa öldürebilseydim," dedi, "o bile beni tatmin etmezdi. Maalesef tek bir seferle yetinmem gerekecek."

Rallick maskesini çıkarıp halı kaplı basamaklara attı. Soğukkanlı, kara gözlerle Turban Orr'u süzdü. "Yellenmeyi bitirdin mi, Konsey Üyesi?"

"Maskesizken bile yabancısın," dedi Orr kaşlarını çatarak.

"Öyle olsun. Kendine bir şahit bul." Aklına gelen bir fikirle kalabalığa doğru döndü ve birine bakındı. Aradığı kişiyi arka taraflarda bir kurt maskesi takarken buldu. Eğer teklifi kabul edilirse şahit seçimi siyasi yarar bile sağlayabilirdi. Üstelik böyle bir kalabalığın önünde teklifini ancak bir ahmak geri çevirirdi. "Kendim için," dedi yüksek sesle, "eğer Konsey Üyesi Estraysian D'Arle şahidim olarak görev alırsa şeref duyarım."

Kurt irkildi. Yanında duran iki kadından biri henüz gencecik bir kızdı. D'Arle'ın karısı peçeli bir Callows kadını gibi giyinmişken kız skandal bir seçimle bir Barghast cenk hatununun ufacık kıyafetine bürünmüştü. Hem kadın hem de kız Estraysian'a bir şeyler söylediler. Adam öne çıktı. "O şeref benimdir," diye gürleyerek geleneksel kabulü tamamladı.

Turban Orr'un içini bir utku kapladı. Konsey'deki en güçlü düşmanının bu düelloda yanında yer alması, orada bulunan konsey üyelerinden yarısını paniğe sevk edecek muğlak bir mesaj gönderirdi. Yaptığı darbeden memnuniyet duyan Orr yeniden isimsiz rakibine doğru döndü. "Ya senin şahidin?"

Odaya sessizlik çöktü.

"Fazla zamanım yok," dedi Leydi Simtal alçak sesle. "Sonuçta bu şenliğin mihmandarı olarak..."

"Konuklarını tatmin etmek," diye mırıldandı karşısındaki adam, "senin vazifen." Elini uzatıp kadının alnına düşen saçları kenara çekti. "Ve ben o vazifeyi layıkıyla yerine getirebileceğinden eminim."

Simtal gülümseyerek kapıya kadar yürüdü. Mandalı kilitledi, sonra tekrar adama doğru döndü. "Belki yarım saatliğine," dedi.

Adam yatağa gitti ve deri eldivenlerini çıkarıp attı. "O otuz dakikadan her birinin," dedi, "bir öncekinden daha zevkli geçeceğine güvenim tam."

Leydi Simtal da yatağın yanına geldi. "Herhalde," diye fısıldarken kollarını adamın boynuna doladı ve yüzünü dudaklarına çekti, "artık Dul Lim'e üzücü haberi vermekten başka seçeneğin kalmadı." Dudaklarını adamınkilere dokundurdu, ardından dilini onun çene hattında gezdirdi.

"Hımm? Neymiş o üzücü haber?"

"Elbette ki kendine daha yaraşır bir sevgili bulduğun haberi." Dili adamın kulağına ulaştı. Ansızın geri çekildi ve merakla konuğunun gözlerine baktı. "Duyuyor musun?" diye sordu.

Adam onu tutup kendine çekti. "Neyi?"

"Ben de onu diyorum," karşılığını verdi Simtal. "Aşağıdan çıt çıkmaz oldu. İyisi mi gidip—"

"Hiç şüphesiz bahçededirler," diye güven verdi adam. "Dakikalar geçip gidiyor, leydim."

Simtal tereddüt etti, sonra da adamın vücudunu onunkine bastırmasına izin vermek gibi bir hataya düştü. Gözleri neredeyse telaşla kocaman açıldı, soluması değişti. "Eee," diye fısıldadı, "neden hâlâ giyiniğiz?"

"İyi bir soru," diye mırıldanan Murillio ikisini de yatağa sürükledi.

Turban Orr'un sorusunu izleyen sessizlikte Baruk kendini öne çıkmaya hazırlanırken buldu. Öyle bir davranışın neyi ele vereceğini bilmesine rağmen kendini mecbur hissediyordu. Rallick Nom feci bir hatayı düzeltmek amacıyla buradaydı. Dahası onunla arkadaştı ve simyacıya Kruppe'den veya Murillio'dan daha yakındı. Üstüne üstlük mesleğine rağmen namuslu biriydi. Kaldı ki Turban Orr, Leydi Simtal'ın gerçek güçle arasındaki son bağdı. Eğer Rallick adamı öldürürse Simtal'ın sonu gelirdi.

Coll'un Konsey'e dönüşü Baruk ile diğer T'orrud büyücülerinin canıgönülden arzuladıkları bir şeydi. Hem Turban Orr'un ölümü yüreklere su serperdi. Bu düellonun sonucu Rallick'in hayal edebileceğinden daha fazla etki yaratacaktı. Baş Simyacı cüppesini düzeltip derin bir nefes aldı.

Üst koluna iri bir el kapandı ve Baruk tepki veremeden önce Lord Anomander Rake öne çıktı. "Şahit olarak hizmetlerimi sunuyorum," dedi yüksek sesle. Rallick'le göz göze geldi.

Hiçbir şey ele vermeyen suikastçı bir kez bile olsun Baruk'a bakmadı. Rake'in teklifini bir kafa sallamayla kabul etti.

"Belki," diye küçümsedi Turban Orr, "bu iki yabancı birbirini tanıyordur."

"Tanışmışlığımız yok," dedi Rake. "Fakat beyefendinin laf ebeliğinize duyduğu hoşnutsuzluğu içgüdüsel olarak paylaşmamak elimde değil, Konsey Üyesi. Dolayısıyla bu adamın şahidinin kim olacağına yönelik bir Konsey müzakeresini önleme peşindeyim. Devam edelim mi?"

Turban Orr önde, Estraysian D'Arle arkada hep beraber terasa çıktılar. Baruk peşlerine takılmak üzereyken yanında tanıdık bir enerji teması hissetti. Başını çevirince irkildi. "Tanrılar aşkına, Mammot! O iğrenç maskeyi nereden buldun?"

Yaşlı adam onunla bir an bakıştıktan sonra mahcup olmuşçasına sindi. "Jaghut yüz hatlarının isabetli bir temsili olduğuna inanıyorum," dedi hafifçe. "Yine de sanırım dişler biraz kısa."

Baruk silkelenerek kendini toparladı. "Yeğenini bulabildin mi bari?"

"Hayır," cevabını verdi Mammot. "O konuda çok endişeliyim."

"Eh," diye homurdandı simyacı, birlikte dışarı çıkarlarken, "umalım da Oponn'un şansı delikanlı için devam etsin."

"Elbette," diye mırıldandı Mammot.

Heyecanlı bir misafir kalabalığı ana salondan çıkarak terasta toplanırken Alakarga'nın gözleri kocaman aralandı.

Kemancı hemen yanına seğirtti. "Bir düello yapılacak, Çavuş. Gömleğinde şarap lekesi olan adam onlardan biri – Orr adında bir konsey üyesi. Rakibinin kim olduğunu bilen yok. Ejderha maskeli o iriyarı adamın yanında duruyor."

Çavuş kollarını göğsünde kavuşturmuş, süs havuzunu çevreleyen mermer sütunlardan birine yaslanıyordu. Fakat uzun boylu, ejderha maskeli figürü görünce arkasındaki havuza devrilmesine ramak kaldı. "Hood'un Taşakları aşkına!" diye sövdü. "O uzun gümüşi saçları tanıdın mı, Kem?"

Sabotajcının kaşları çatıldı.

"Ay Tohumu," diye fısıldadı Alakarga. "O adam kaledeki kapının önünde durup Tayschrenn'le savaşan büyücünün ta kendisi." Etkileyici bir liste dolusu küfrü ardı ardına sıraladı. "Ayrıca bir insan değil."

Kemancı of çekti. "Tiste Andii. Piç kuruları bizi bulmuşlar. Sonumuz geldi."

"Kapa çeneni." Alakarga geçirdiği şoku atlatıyordu. "Herkesi Kumandan Stillis'in istediği gibi diz. Sırtlarınız koruya dönük, elleriniz silahlarınızda olsun. Kıpırda!"

Kemancı fırlayıp gitti. Alakarga sabotajcının adamlarını toplamasını seyretti. Hem Kalam ile Paran hangi cehennemdeydiler? Tez Ben'le göz göze gelince büyücüyü yanına çağırdı.

"Kem durumu açıkladı," dedi Tez Ben, çavuşa sokularak. "Benden pek hayır geleceğini sanmam, Çavuş. Höyük sakini çok pis enerji dalgaları yayıyor. Başım neredeyse çatlayacak." Dermansızca sırıttı. "Etrafına bir göz gezdir. Suratlarındaki marazlı ifadelere bakarak büyücüleri diğerlerinden ayırt edebilirsin. Hep beraber kovanlarımıza erişseydik bir şeyimiz kalmazdı."

"Öyleyse neden erişmiyorsunuz?"

Sihirbaz yüzünü ekşitti. "O Jaghut bir işaret ateşiymişiz gibi bize odaklanırdı. Sonra da aramızdan zayıf olanları tek tek etkisi altına alırdı – bu mesafeden bile. O zaman da kıyamet kopardı."

Alakarga konukların karşılıklı dizilerek terasta yer açmalarını seyretti. "Kirpi ile Kemancı'yı kontrol et," diye emretti, bakışlarını Tiste Andii'nin üstünde tutarak. "Ortalığın karışması ihtimaline karşı ellerinin altında bir şeyler bulundursunlar. Öyle bir durumda bu malikânenin cayır cayır yanması lazım. Kavşaklardaki mayınları patlatabilmek için bize bir yanıltmaca gerekecek. Hazır olduklarında bana haber ver."

"Peki." Tez Ben oradan ayrıldı.

Yüz maskesi de dahil tepeden tırnağa hırsız gibi giyinmiş genç bir adam etrafından dolaşınca Alakarga şaşkınlıkla homurdandı.

"Affedersin," diye mırıldanan delikanlı kalabalığın arasına karıştı.

Çavuş onun arkasından bakakaldı, sonra dönüp bahçeye göz gezdirdi. Genç adam daha en baştan aralarından nasıl geçmişti ki? Koruyu kordon altına aldıklarına yemin edebilirdi. Kılıcını kınında çaktırmadan gevşetti.

* * * * *

Challice D'Arle'ın ne tür bir kostüm giyeceğine dair en ufak bir fikri olmayan Crokus uzun bir avı göze almıştı. Apsalar'ı bahçenin arka duvarında bırakmıştı ve şimdi suçluluk duymaktaydı. Aslında genç kız gocunmuşa benzememişti. Fakat bu tavrı Crokus'a kendini daha da kötü hissettirmişti. Apsalar neden her konuda bu kadar iyi davranıyordu ki?

Genç hırsız kalabalığın garip dizilimine pek aldırış etmeksizin diğer konukların göğüs hizasına gelen bir baş aradı. Buna gerek olmadığını anlaması uzun sürmedi zira Challice D'Arle üstündeki kostüme rağmen kimliğini gizlememişti.

Crokus kendini iki irikıyım ev muhafızının arasında buldu. Yedi metrelik bir açık alanın karşısında Challice ile Crokus'un annesi olduğunu tahmin ettiği bir kadın duruyordu. İkilinin bütün dikkati o boşaltılmış alanın bir ucunda dikilerek başka biriyle konuşan ciddi görünümlü adamdaydı. Adamın konuştuğu kişi düello eldiveni takmakla meşguldü. Bir düelloya saniyeler kaldığı genç hırsızın kafasına yavaş yavaş dank etti.

Crokus diğer düellocuyu görmek için iki muhafızın arasından başını uzattı. İlk başta onun bir ejderha maskesi takan ve çift elli kılıç taşıyan o dev olduğunu sandı. Derken bakışları asıl düellocuyu buldu. Rallick Nom. Bakışları hızla ilk düellocuya çevrildi. Gözü adamı bir yerden ısırdı. Solundaki muhafızı dürttü. "O Konsey Üyesi Turban Orr mu?"

"Evet, bayım," diye yanıtladı muhafız, sesinde şaşılası bir gerginlikle.

Crokus yukarı baktığında adamın yüzünün sırılsıklam olduğunu, siperlikli miğferinin altından şıpır şıpır ter aktığını gördü. Ne tuhaf. "Peki Leydi Simtal nerede?" diye gelişigüzel sordu.

"Ortalarda yok," diye bariz bir huzurla yanıtladı muhafız. "Yoksa düelloyu engellerdi."

Crokus kafa salladı. "Eh," dedi, "Rallick kazanacak."

Muhafız başını hızla ona doğru çevirdi. Bakışları sert ve deliciydi. "Adamı tanıyor musun?"

"Şey—"

Sırtına dokunulmasıyla arkasına dönen Crokus şuursuzca gülümseyen bir melek maskesiyle burun buruna geldi. "Crokus, evladım! Ne kadar da özgün bir kostüm giymişsin!"

"Kruppe?"

"İyi tahmin!" karşılığını verdi Kruppe. Boyalı tahta yüz muhafıza çevrildi. "Ah, sevgili bayım. Size yazılı bir mesajım var." Kruppe adamın eline bir tomar tutuşturdu. "Eski bir hayranınızdan."

Crokus sırıttı. Soylu kadınlar söz konusu olduğunda bu muhafızların şansına diyecek yoktu.

Halka Bozan tomarı aldı ve onu bağlı tutan ipek kurdeleyi çözdü.

Turban Orr'un gözlerini birden fazla kez üstünde hissetmişti. İlk olarak konsey üyesinin dosdoğru yanına gelecekmiş gibi göründüğü merkez salonda, şimdi de düelloya kimin hakemlik edeceği tartışılırken.

Halka Bozan, Rallick'in Turban Orr'u öldürmesi için dua ediyordu. Korkusunun damarlarında dolaştığını hissedebiliyor, Yılanbalığı'nın mesajını okurken elleri titriyordu.

> *Halka Bozan'ın muvazzaf görevden emekliye ayrılma vakti geldi. Halka tamamlandı, sadık dostum. Yılanbalığı'nı hiç görmemene rağmen onun en güvenilir eli oldun ve istirahatini hak ettin. Yılanbalığı'nın şimdi seni bir kenara attığını sanma. Öyle yapmak Yılanbalığı'nın âdeti değildir. Bu parşömenin altındaki mühür Dhavran şehrine ulaşımını sağlayacak. Orada Yılanbalığı'nın sadık uşakları senin adına bir malikâne ve meşru bir unvan satın alarak gelişine hazırlık yaptılar. Yakında kendi oyunlarına sahip farklı bir dünyaya adım atacaksın.*
>
> *Hem bu hem de diğer tüm konularda yeni uşaklarına güven, dostum.*
>
> *Hemen bu gece Göl Kenarı'ndaki Dhavran ticaret rıhtımına git. Enskalader adlı şalopayı bul. Tayfalardan herhangi birine mührü göster – hepsi de Yılanbalığı'nın uşağıdır. Vakit geldi, Halka Bozan. Halka tamamlandı. Sağlıcakla kal.*

Baruk bıkkınlıkla ellerini kaldırdı. "Yeter bu kadar!" diye gürledi. "Bu düellonun hakemliğini ben yapacağım ve bütün sorum-

luluğu üstleniyorum. Zafer hükmünü ben vereceğim. Her iki taraf da razı mı?"

Turban Orr kafa salladı. Bu Estraysian'ın şahidi olmasından bile daha iyi bir gelişmeydi. Baruk'un onu düellonun galibi ilan etmesi başlı başına bir darbe olacaktı. "Razıyım."

"Ben de," dedi Rallick kısa pelerinini vücuduna sararak.

Bahçedeki ağaçların uçları doğudan gelen ani bir rüzgârla sallandı. Tepelerin bu tarafında gök gürledi. İzleyicilerden bazıları irkilir gibi oldu. Turban Orr sırıtarak boşaltılmış alana çıktı. Yapraklar minicik kemikler gibi hışırdayarak uçuştu. "Yağmur başlamadan şu işi halledelim," dedi.

Kalabalıktaki müttefikleri bu sözüne güldüler. "Elbette," diye devam etti Orr, "düelloyu uzatmak daha eğlenceli olabilir. Orasına bir yara, burasına bir yara. Bu adamı yavaş yavaş doğramamı ister misiniz?" Hevesli onay korosu karşısında yılmış gibi yaptı. "Amma da kana susamışsınız, dostlarım! Hava kararduktan sonra hanımlar ıslak döşeme taşlarında mı dans etsinler? Hem ev sahibemize ayıp etmemeliyiz..." Bu arada Simtal *neredeydi*? Hayal gücü cevaben zihnine bir görüntü yansıtınca kaşlarını çattı. "Hayır," dedi sertçe, "elimi çabuk tutacağım."

Konsey üyesi kılıcını çekti ve eldiveninin deri kayışlarını çan şeklindeki el kundağının arkasında yer alan süslü sapa bağladı. Böyle bir zamanda bile yüzlerde ele verici ifadeler arayarak seyircilerini taradı – aslında düşman olan dostları, dost olan düşmanları vardı; oyun düellodan sonra da devam edecekti ama bu aydınlatıcı bir an olabilirdi. Her çehreyi daha sonra hafızasında canlandıracak ve hiç acele etmeden inceleyecekti.

Turban Orr pozisyonunu aldı. Üç metre uzakta duran rakibinin elleri pelerininin altında saklıydı. Adamın rahat, neredeyse bıkkın bir hâli vardı. "Bu da ne?" diye öğrenmek istedi Orr. "Silahın nerede?"

"Ben hazırım," karşılığını verdi Rallick.

Baruk hafifçe yana çekilip iki düellocudan eşit mesafede durdu. Hastalanmışçasına yüzü solgundu. "Şahitlerden bir yorum var mı?" diye dermansızca sordu.

Rake cevap vermedi.

Estraysian D'Arle genzini temizledi. "Bu düelloyu anlamsız ve

basmakalıp bulduğumu bildiririm." Turban Orr'a dik dik baktı. "En iyi zamanlarda bile konsey üyesinin sıhhatine ilgi duymam. Ölecek olursa," derken dönüp Rallick'e baktı, "D'Arle Evi intikam arayışına girmeyecek. O bakımdan bir endişeniz olmasın, bayım."

Rallick adamı eğilerek selamladı.

Turban Orr'un tebessümü gerildi. Bu yaptığının bedelini piç kurusuna ödeteceğine ant içti. Dizlerini kırarak düello başlar başlamaz saldırmaya hazırlandı.

"Sözlerin duyuldu, Estraysian D'Arle." Simyacı önüne bir mendil kaldırdı, sonra da bıraktı.

Turban Orr tek ve akıcı bir hamleyle ileri atıldı. O kadar hızlıydı ki daha mendil parke taşlarına değmeden silahı dümdüz uzanmıştı. Rakibinin sol elinin yalımın altından geçtiğini, sonra da yukarıya ve dışa kıvrıldığını gördü. Adamın parmakları arasında kısa, kıvrık bir bıçak ışıldadı. Hamlesi bulanık bir lekeden ibaretti; yine de Orr onu karşıladı ve ustaca ayrılıp kılıcının ucunu adamın karnına doğru sürdü. İkinci bıçağı fark edecek kadar bile zaman bulamadı. Rallick vücudunu yan döndürürken sağ elindeki bıçakla Turban Orr'un kılıcını savuşturarak yanından geçirdi. Aynı anda rakibine doğru bir adım attı ve yukarıdan savrulan sol eli tuttuğu bıçağı konsey üyesinin boynuna gömdü. Saldırısının devamında da diğer bıçağını Orr'un göğsüne sapladı.

Yanlamasına yalpalayan konsey üyesi kılıcını bir takırtıyla taşlara düşürdü ve elini kanlar fışkıran boynuna götürdü. Hareketi yalnızca bir refleksti zira kalbindeki yaradan dolayı çoktan ölmüştü. Yere yıkıldı.

Rallick geri çekildi. Silahları bir kez daha pelerininin altında gizliydi. "Bin ölüm daha," diye fısıldarken sesi o kadar alçaktı ki onu yalnızca Baruk ile Rake duydular, "beni tatmin etmeye yetmezdi. Ama bununla yetineceğim."

Öne çıkan Baruk tam konuşacaktı ki Rake'ten gelen bir el işareti üzerine döndü ve Estraysian D'Arle'ın yaklaştığını gördü.

Konsey üyesi kısık gözlerle Rallick'i süzdü. "Tarzına dayanarak," dedi, "bir suikasta tanıklık ettiğimizden kuşkulanıyorum. Tabii Suikastçılar Loncası bile umumi bir cinayet işleyecek kadar patavatsızlık etmez. Dolayısıyla kuşkularımı kendime saklamak-

tan ve konuyu burada kapatmaktan başka çarem yok. İyi akşamlar, beyler." Hızla dönüp oradan uzaklaştı.

"Bana öyle geliyor ki," dedi Rake maskeli yüzünü suikastçıya çevirerek, "bu hiç de adil bir maç değildi."

İnsanlar Turban Orr'un cesedine akın ettiler. Sesler inanmazlıkla yükseldi.

Baruk suikastçının yüzündeki soğukkanlı memnuniyeti inceledi. "İş bitti, Rallick. Evine git."

Parlak yeşil renkte altın nakışlı bir cüppe giyen iri, toparlak bir kadın yanlarına geldi. Maskesiz yüzüyle Baruk'a kocaman gülümsedi. "Selamlar," dedi. "İlginç zamanlar, değil mi?" Yanındaki kişisel uşağının taşıdığı minderli tepside bodur bir nargile vardı.

Rallick selam vererek geri çekildi, sonra da oradan ayrıldı.

Baruk iç geçirdi. "Selamlar, Derudan. Lord Anomander Rake'i takdim etmeme izin ver. Lord, bu cadı Derudan."

"Maskenin kusuruna bakmayın," dedi Rake ona. "Yine de en doğrusu takılı kalması."

Derudan'ın burnundan dumanlar fışkırdı. "Meslektaşlarım artan huzursuzluğumu paylaşıyorlar, değil mi? Yaklaşan fırtınayı hissedebiliyoruz. Ama Baruk bizi temin etmeyi sürdürüyor, hâlâ kuruntu yaptığımızı söylüyor, değil mi?"

"Eğer gerekirse," dedi Rake, "meseleyle bizzat ilgileneceğim. Lakin bizi bekleyen en büyük tehdidin şehir surlarının ötesinde olduğunu düşünmüyorum. Tabii benimki yalnızca bir kuşkudan ibaret, Cadı."

"Aslına bakarsan," dedi Baruk çekinerek, "senin şu kuşkunu duymayı çok isteriz, Rake."

Tiste Andii tereddüde kapıldı, sonra başını iki yana salladı. "Akıllıca olmaz. Mevzu halihazırda bahsi açılamayacak kadar hassas. Yine de şimdilik burada kalacağım."

Derudan simyacının kızgın hırıltısını boşlarcasına elini salladı. "T'orrud Cemiyeti'nin çaresiz hissetmeye alışık olmadığı doğru, değil mi? Tehlikelerin kol gezdiği ve herhangi birinin bir hile, bir yanıltmaca olabileceği de doğru, değil mi? Pek kurnazdır İmparatoriçe. Şahsen benim aramızdaki güvenden şüphem yok." Baruk'a gülümsedi. "Konuşmalıyız sen ve ben, Simyacı," deyip onun koluna girdi.

Rake kadını eğilerek selamladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Cadı." Cadı ile simyacının, arkalarından seğirten uşakla beraber uzaklaşmalarını seyretti.

Kruppe birbirinden leziz ordövrlerle yüklü bir hizmetkârın yolunu kesti. Rasgele iki avuç dolusu aldıktan sonra Crokus'la ettiği sohbeti sürdürmek için döndü. Kalakaldı. Delikanlı görünürde yoktu.

Terasta gezinen kalabalıktakilerden bazıları keyifsiz olsa da çoğunluk yalnızca şaşkın görünüyordu. *Leydi Simtal nerede?* diye soruyorlardı. Bazıları sırıtarak soruyu değiştiriyordu. *Kiminle beraber?* Soyluların arasında daha şimdiden yeni bir beklenti dalgası kabarıyordu. Akbaba gibi turluyorlar, mihmandarlarının apışıp kalmasını bekliyorlardı.

Melek maskesinin altından keyifle gülümseyen Kruppe bakışlarını yavaş yavaş verandaya dönük balkona kaldırınca panjurun arkasında koyu, kadınsı bir siluetin belirdiğini gördü. Parmaklarına yapışmış şekeri yalayarak dudaklarını şapırdattı. "Kruppe'nin üzücü mahrumiyetten doğan bekârlığının bir lütuf, hayır, büyük bir huzur kaynağı olduğu zamanlar yok değil. Sevgili Murillio, fırtınaya hazırlan."

Simtal panjurun iki çıtasını ayırarak aşağıya baktı. "Haklıymışsın," dedi. "Sahiden de terasa çıkmışlar. Yaklaşan fırtınada böyle yapmaları garip. Giyinsem iyi olacak." Yatağa geri dönüp etrafa saçılmış giysilerini toplamaya başladı. "Peki ya sen, Murillio?" diye sordu. "Sence aşağıdaki refakatçin nerede olduğunu merak etmiyor mudur, sevgilim?"

Murillio bacaklarını yatağın yanından sarkıtıp pantolonunu giydi. "Sanmam," dedi.

Simtal ona meraklı bir bakış attı. "Buraya kiminle geldin?"

"Sadece bir arkadaşımla," yanıtını verdi adam, gömleğinin düğmelerini ilikleyerek. "Adını tanıyacağından şüpheliyim."

Tam o anda kapının kilidi kırıldı ve kapı hızla içeri savrularak açıldı.

Üzerinde yalnızca iç çamaşırları bulunan Simtal şaşkın bir çığlık attı. Kapı aralığında duran uzun boylu, pelerinli adama bakan gözleri çakmak çakmak oldu. "Yatak odama ne cüretle girersin? Derhal git, yoksa muhafızları—"

"Bu koridorda devriye gezen her iki muhafız da görevi bıraktı, Leydi," diyen Rallick Nom odaya girip kapıyı arkasından kapattı. Murillio'ya göz attı. "Giyin," diye çattı.

"Görevi bıraktı mı?" Simtal yatağı kendisi ile Rallick'in arasına aldı.

"Sadakatleri satın alındı," dedi suikastçı. "Böyle bir şey seni şaşırtmamalı."

"Bağırırsam başkaları çıkagelir."

"Ama bağırmadın." Rallick sırıttı. "Çünkü meraklandın."

"Bana el sürmeye cesaret edemezsin," diye diklendi Simtal. "Turban Orr peşini bırakmaz."

Suikastçı bir adım daha attı. "Sadece konuşmak için buradayım, Leydi Simtal," dedi. "Ne kadar hak edersen et, zarar görmeyeceksin."

"Hak etmek mi? Hiçbir şey yapmadım ki – seni tanımıyorum bile."

"Konsey Üyesi Lim de tanımıyordu," dedi Rallick usulca. "Ve bu gece aynı şey Turban Orr için de söylenebilirdi. Maalesef her ikisi de cehaletlerinin bedelini ağır ödedi. Düelloyu kaçırman yazık oldu, Leydi. Nahoş ama gerekliydi." Beti benzi atan kadına çevrili bakışları sertleşti. "İzin ver açıklayayım. Turban Orr'un Suikastçılar Loncası'na teklif ettiği mukavele resmen iptal edilmiş bulunuyor. Coll yaşayacak ve artık bu eve dönüşü kesinleşti. İşin bitti, Leydi Simtal. Turban Orr öldü."

Döndü ve odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Murillio yavaşça kalktı. Simtal'ın gözlerine bakınca orada gitgide artan bir dehşet gördü. Güçle arasındaki bağlantıların kopmasıyla kuyusu kazılan güzel kadının bir zamanlar sapasağlam olan savunmaları çökmüştü. Murillio onun âdeta fiziksel bir şekilde büzülerek omuzlarının sarkmasını, ellerinin karnına kapanmasını, dizlerinin kırılmasını seyretti. Daha fazla bakamadı. Leydi Simtal yok olmuştu ve Murillio onun yerini alan yaratığı fazla yakından incelemeye cesaret edemiyordu.

Süs hançerini çekip yatağa attı. Tek bir laf etmeden veya jestte bulunmadan odayı terk etti. Simtal'ı canlı gören son insan olduğundan adı gibi emindi.

Koridora çıktığında durakladı. "Mowri aşkına," dedi hafifçe. "Bu işler bana göre değil." Bu noktaya ulaşmayı planlamak ayrı şeydi, gerçekten ulaşmak ayrı şey. Sona gelindiğinde neler hissedeceğini hiç düşünmemişti. Arkasına bakmaya veya kenara itmeye gerek duymadığı bembeyaz bir ateşi andıran adalet öyle yapmasını engellemiş, onu baştan çıkarmıştı. Az önce neyi kaybettiğini merak etmemek, içine yayılmakta olan ölümü düşünmemek elinde değildi. O ölümü takip eden pişmanlık öylesine inkâr edilemezdi ki Murillio kendini boğulacakmış gibi hissetmekteydi. "Mowri aşkına," diye ikinci kez fısıldadı, dua etmeye hiç yapmadığı kadar yaklaşarak, "galiba artık kendimi kaybettim. Kendimi kaybettim mi?"

Crokus bakışlarını süs havuzunun çeperinde oturan oldukça kısa boylu Barghast cenk hatununda tutarak mermer bir sütunun etrafından dolaştı. Korunun sınırındaki o muhafızların canları cehennemeydi. Sonuçta kendisi bir hırsızdı, öyle değil mi? Hem zaten adamların hepsinin de dikkati başka yerdeydi.

Delikanlı fırsat kolladı ve o fırsatı yakaladığında ilk ağaç hattının arasındaki gölgelere doğru atıldı. Arkasından herhangi bir alarm veya dur çağrısı gelmedi. Karanlığa karışan Crokus dönüp çömeldi. Evet, kız hâlâ ondan tarafa dönük olarak yerinde oturuyordu.

Derin bir nefes alan genç adam elinde bir çakıl taşıyla doğruldu. Muhafızları gözleyerek bekledi. Yarım dakika sonra bir şans yakaladı. Bir adım öne çıkıp çakıl taşını havuza attı.

Challice D'Arle irkildi, sonra da boyalı yüzündeki su damlalarını silerek etrafa bakındı.

Bakışları onu geçip gidince Crokus'un yüreği ağzına geldi, sonra başı hızla o tarafa çevrildi.

Crokus telaşla el etti. Nihayet Challice'in kendisine ne gözle baktığını öğrenecekti. Nefesini tutarak kızı tekrar yanına çağırdı.

Challice başını çevirip verandadan tarafa göz attıktan sonra ayağa kalktı ve ona koştu.

Yaklaşınca gözlerini kıstı. "Gorlas? Sen misin? Bütün gece bekledim seni!"

Crokus donakaldı. Sonra hiç düşünmeden ileri atıldı ve bir elini kızın ağzına kapatırken diğer kolunu beline sardı. Cıyaklayan Challice delikanlının avucunu ısırmaya çalışarak debelendi; fakat Crokus onu bahçenin karanlığına çekti. *Ya şimdi?* diye merak etti.

Halka Bozan malikânenin ana salonunun hemen içerisindeki mermer sütuna yaslanmış bekliyordu. Arkasında konuklar Turban Orr'un cesedinin etrafında geziniyorlar, yüksek sesle tartışarak boş tehditler savuruyorlardı. Bahçedeki hava ağır olup kan kokuyordu.

Halka Bozan gözlerini silerek kalbini yatıştırmaya çalıştı. *Artık bitti. Düşler Kraliçesi aşkına, görevim sona erdi. Dinlenebilirim. Artık nihayet dinlenebilirim.* Derin bir nefes alıp yavaşça doğruldu, kılıç kemerini düzeltti ve çevresine bakındı. Kumandan Stillis görünürde yoktu ve mutfak girişinin önündeki bir uşak öbeği haricinde içerisi neredeyse boştu. Leydi Simtal hâlâ kayıptı ve yokluğunun yarattığı boşluk keşmekeşle doluyordu.

Halka Bozan bahçedeki konuklara son bir kez baktı, ardından kapıya yollandı. Hamur işlerinden ve pudinglerden kalanların durduğu uzun bir masanın yanından geçerken kulağına hafif bir horultu çalındı. Attığı bir sonraki adım onu masanın ucuna ve pelüş minderli antika bir koltukta oturan küçük, toparlak bir adamın bakış açısına getirdi. Çehresi yemek artıkları bulaşmış çocuk yüzlü bir melek maskesi tarafından gizlense de Halka Bozan adamın gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyor, göğsünün inip kalkmasına eşlik eden yüksek ve düzenli horultuları duyabiliyordu.

Muhafız tereddüde düştü. Ardından başını iki yana sallayarak yoluna devam etti. Onu bekleyen Darujhistan sokakları ve de özgürlük artık görüş alanındaydı. Bu yoldaki ilk adımlarını atmıştı ve hiçbir şeyin gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

Üstüme düşeni yaptım. Zorbalığın karşısında kaçıp gitmeyi gururuna yedirmeyen bir diğer isimsiz yabancıyım, o kadar. Sevgili

Hood, Orr olacak o herifin pörsümüş ruhunu al ve tepe tepe kullan – hayalleri bir suikastçının hevesiyle sona erdi. Benim ruhum içinse, eh, biraz daha beklemen gerekecek.

Kapıdan çıkarken nihayet ağzında kendiliğinden beliren tebessümü hoş karşıladı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Kuzgunlar! Koca Kuzgunlar!
Kahredici gaklamalarınız alay eder
simsiyah kanatlarınızın altından
geçip giden tarihlerle—
Günü tuzla buz edin
ey gecenin bayrakları,
yırtın gölgelerle
bu masum ışığı
Kuzgunlar! Koca Kuzgunlar!
Ansızın gökten düşüverir
davul çalan bulutlar,
hiçbir yerden diğerine
tıslayarak sancılar—
Günü tuzla buz edin
ey gecenin bayrakları,
yırtın gölgelerle
bu masum ışığı
Kuzgunlar! Koca Kuzgunlar!
Gagalarınız şaklar
bugün vadedilen
kemiklerin takırtısıyla
yorucu bir yılgının
terini kusar—
Gördüm gözlerinizin ışıltısını
yaşayanları kaplayan kırağıyı
geçişiniz ancak bir yanılsama—
durur bakarız
söveriz soğuk kanatlarınıza
uçacağınız yolun sizi
etrafımızda ilelebet
döndürüp duracağının şuuruyla!

Kuzgunlar
Collitt (d. 978)

Raest siyah ejderhalardan ikisini çatışmadan kaçırmıştı. Kalan ikisi şimdi yükseklerde turlarken Silanah Kızılkanat hızla uzaklaşarak tepenin ötesinde gözden kayboldu. Jaghut Tiran yaratığın acı çektiğini, muazzam yaşam kuvvetinin akıp gittiğini biliyordu.

"Ve şimdi," dedi yırtık dudakların arasından, "ölecek." Raest'in etleri lime lime doğranmış, ejderhaların çeneleri arasından ateşli bir soluk gibi fışkıran yakıcı güç tarafından tarumar edilmişti. Narin ve sararmış kemikleri kırılmış, ezilmiş ve un ufak olmuştu. Onu ayakta tutan ve yürümesini sağlayan tek şey Omtose Phellack Kovanı'ydı.

Finnest'i eline geçirdikten sonra vücudunu baştan yaratacak, sıhhatin dinçliğiyle dolduracaktı. Üstelik amacına yaklaşmıştı. Son bir tepe dizisinin ardından şehir surları görüş alanına girecek, Raest ile daha büyük güçleri arasında sadece tahkimatları kalacaktı.

Yaşanan çatışma tepeleri yerle bir etmiş, kovanların ölümcül dövüşünde her şey yanıp kül olmuştu. Ve Raest ejderhaları geri püskürtmüştü. Acı çığlıklarını kahkahalar atarak dinlemiş, onları kör etmek için göğe yoğun toprak ve taş bulutları kaldırmıştı. Uçuş güzergâhlarındaki havayı tutuşturmuş, bulutları ateşle doldurmuştu. Hayata dönmek güzeldi.

Yürürken çevresindeki araziyi mahvetmeyi sürdürmüştü. Başının bir hareketiyle geniş, sığ bir nehrin iki yakasını birbirine bağlayan bir taş köprüyü yıkmıştı. Orada bir nöbetçi kulübesi ve demir silahlara sahip askerler vardı. Imasslardan daha uzun boylu olmalarına rağmen Raest o garip yaratıkların da kolayca köleleştirilebileceklerini sezmişti. Lakin ejderhalarla olan çatışmasında dikkatini dağıtmasınlar diye canlarını almıştı. Sonrasında ata binen benzer giyimli başka bir adamla karşılaşmıştı. Verdikleri rahatsızlığa kızan Raest adamı da hayvanı da öldürmüştü.

Raest efsununun çıtır çıtır ateşiyle sarılı olarak Silanah'ın dakikalar evvel arkasında gözden kaybolduğu tepenin yamacını tırmandı. Başka bir pusu bekleyen Jaghut Tiran yumruklarını sıkarak gücünü topladı. Lakin taciz edilmeden zirveye ulaştı. Yoksa düşmanı kaçmış mıydı? Başını yukarıya çevirdi. Hayır, iki siyah ejderha yerli yerindeydi ve aralarına bir Koca Kuzgun girmişti.

Tepenin zirvesini aşan Raest ilerideki vadi görüş alanına girince durdu. Silanah orada bekliyordu. Pütürlü kırmızı postu siyah lekelerle bezenmiş, inip kalkan göğsü boydan boya ıslak yanıklarla kaplanmıştı. Yaratık kanatlarını açmadan onu vadi tabanındaki konumundan seyrediyordu. Orada zikzaklı yatağı dikenli çalılarla tıkanmış bir dere dolambaçlı bir seyir izleyerek akmaya çabalıyordu.

Jaghut Tiran acımasızca güldü. Silanah burada ölecekti. Vadinin karşı tarafı alçak bayırdı ve ötesinde bir şehir vardı. Finnest'i de karanlıkta parlayan o şehirdeydi. Raest durakladı. İlk çağların koskoca Jaghut şehirleri bile oraya kıyasla ufacık kalırdı. Hem kesintisiz, şaşmaz bir azimle karanlığa karşı koyan o tuhaf mavi-yeşil ışıklarına ne demeliydi?

Burada gizemler mevcuttu ve Raest onları keşfetmeye hevesliydi. "Silanah!" diye haykırdı. "*Eleint!* Canını bağışlayacağım! Kaç git, Silanah! Sadece bir defa insaf edeceğim. Duy beni, *eleint!*"

Çok yüzeyli gözleri işaret ateşleri gibi parlayan kırmızı ejderha onu sabit bakışlarla süzdü. Ne yerinden kıpırdadı ne de cevap verdi.

Raest geniş adımlarla üstüne yürüdüğü yaratığın kovanını bulamayınca şaşırdı. Acaba teslim mi oluyordu? İkinci kez güldü.

Ejderhaya yaklaştığı sırada üzerindeki gökyüzü değişerek kaynaksız bir ışıltıyla doldu. Ötedeki şehir kaybolarak yerini püfür püfür rüzgârların estiği çamurlu bir düzlüğe bıraktı. Uzaktaki tırtıklı dağ hattı büyüyerek buz nehirleriyle yarılmamış gençlik günlerindeki gibi parlak ve yabani bir hâl aldı. Raest'in adımları yavaşladı. *Bu Jaghutlardan bile öncesinden kalma bir Ata tasavvuru. Beni buraya kim çekti?*

"Of of of of..."

Bakışlarını hızla çeviren Tiran karşısında bir fâninin dikildiğini gördü. Adamın ilginç kılığı –yemek lekeli geniş manşetlere

sahip soluk kırmızı renkte yırtık pırtık bir palto, hayret verici bir pembeye boyanmış bol bir pantolon ve küçücük ayakları örten siyah renkli geniş deri çizmeler– karşısında dökülmüş kaşlarından birini kaldırdı. Adam bir parça bez çıkarıp alnındaki teri sildi. "Sevgili bayım," dedi nefes nefese, "yaşlılık sana hiç yaramamış!"

"Sende Imasslık var," diye hırıltılı bir sesle konuştu Raest. "Kullandığın dil bile onların gırtlaksı boğazını yansıtıyor. Ayaklarıma kapanmaya mı geldin? Mükâfatlarıma hevesli ilk müridim misin yoksa?"

"Maalesef," karşılığını verdi adam, "yanılıyorsun, bayım. Kruppe –karşında duran bu mütevazı, naçizane fâni– ister Jaghut ister tanrı olsun hiç kimsenin önünde eğilmez. Bu yeni çağın nüansları öyle ki ilgisizlikten alaşağı edilmiş, çat kapı rüyasına girdiğin zavallı Kruppe tarafından kudretli mücadelende çaptan düşürülmüş bulunuyorsun. Yok oluşundan önceki son anlarda mülayim çehresine bakabilesin diye karşında duruyor Kruppe. Her şey göz önüne alındığında, Kruppe böyle yaparak alicenaplık ediyor."

Raest güldü. "Fânilerin rüyalarında daha önce de yürüdüm. Buranın efendisi olduğunu sanıyorsun ama yanılıyorsun." Tiran'ın eli aniden kalktı ve avucundan ölümcül bir güç fırladı. Efsun koyu ateşlerle Kruppe'yi sarıp sarmaladı, sonra da adamdan geriye en ufak bir parça bırakmayarak ortadan kayboldu.

Raest'in solunda biri konuştu. "Bunun düpedüz kabalık olduğunu beyan ediyor Kruppe. Gösterdiğin fevrilik hüsran verici."

Jaghut gözlerini kısarak o tarafa doğru döndü. "Bu ne oyunu böyle?"

Adam gülümsedi. "Kruppe'nin oyunu elbette."

Arkasından gelen bir ses Raest'in dikkatini çekti ama artık çok geçti. O hızla dönerken sol omzuna inen devasa bir çakmaktaşı kılıç kaburgaları kırarak, göğüs kemiği ile omuriliği yararak kendine bir yol açtı. Aldığı darbe Tiran'ı yanlamasına yıktı. Vücut parçaları etrafındaki toprağa düşen Raest yere serildi. Yukarı bakınca bir T'lan Imass gördü.

Kruppe'nin gölgesi Raest'in yüzüne düştü. Tiran fâni adamla göz göze geldi.

"O elbette Klansız. Çözük ve bağlamanın ötesinde. Buna rağmen kadim çağrı ona hâlâ hükmediyor – hiç istememesine rağmen. Keşfedildiğinde yaşadığı şaşkınlığı var sen düşün. İlk İmparatorluk'un Kılıcı Onos T'oolan bir kez daha çok uzun zaman evvel uzuvlarını, kalbini, yaşamını ısıtan kanın çağrısına uyuyor."

Bu sefer T'lan Imass konuştu. "Garip rüyalar görüyorsun, fâni."

"Kendisinin bile farkında olmadığı pek çok sürprize sahiptir Kruppe."

"Bu çağrıda," diye devam etti Onos T'oolan, "bir Kemikbakar'ın elini sezinliyorum."

"Doğru. Sanırım kendine Kron T'lan Imasslarına mensup Kig Aven'in klanından Pran Chole diyordu."

Vücut parçalarını bir arada tutmak için efsununu kullanan Raest yerden kalktı. "Hiçbir T'lan Imass karşımda duramaz," diye tısladı.

"Şüpheli bir iddia," dedi Kruppe. "Ama öyle bile olsa Onos T'oolan bu çabasında yalnız değil."

Jaghut Tiran doğrulduğunda dere yatağından siyahlara bürünmüş uzun boylu bir figürün geldiğini gördü. Tayf yaklaşırken başını yan yatırdı. "Bana Hood'u hatırlatıyorsun. Ölüm Gezgini hâlâ hayatta mı?" Kaşlarını çattı. "Ama hayır. Senden hiçbir şey sezinlemiyorum. Sen yoksun."

"Olabilir," karşılığını verdi figür, pişmanlık içeren derin ve yumuşak bir tonla. "Eğer öyleyse," diye sözlerini sürdürdü, "sen de yoksun. İkimiz de geçmişte kaldık, Jaghut." Figür Raest'in beş metre uzağında durdu ve kukuletalı başını ejderhadan tarafa çevirdi. "Onun efendisi gelişini bekliyor, Jaghut ama bekleyişi boşuna ve bunun için bize teşekkür etmelisin. Eline düşseydin, seni senin gibi bir yaratığın bile kaçamayacağı bir ölüme mahkûm ederdi." Kafa çevrildi ve kukuletanın altındaki karanlık, Tiran'ı bir kez daha süzdü. "Burada, bir fâninin rüyasında varlığını sona erdireceğiz."

Raest homurdandı. "Bu çağda beni yenebilecek hiç kimse yok."

Figür alçak bir kahkaha attı. "Budalanın tekisin, Raest. Bu

çağda bir fâni bile seni öldürebilir. Esaret akımı tersine döndü. Artık biz tanrılar köleyiz ve faniler efendilerimiz – ama bunun farkında değiller."

"Demek bir tanrısın?" Raest'in kaşları daha da çatıldı. "Eğer öyleyse bana kıyasla bir çocuksun."

"Eskiden bir tanrıydım," karşılığını verdi figür. "K'rul olarak tapılırdım ve zevahirim Obelisk'ti. Ben Yolların Yaratıcısı'yım – bu kadim unvan sana bir şey ifade ediyor mu?"

Raest kurumuş ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi. "Olamaz," diye fısıldadı. "Sen Kaos Âlemlerine geçtin – doğum yerine döndün. Artık aramızda olamazsın!"

"Dediğim gibi, vaziyet değişti," dedi K'rul usulca. "Bir seçeneğin var, Raest. Onos T'oolan seni yok edebilir. Taşıdığı Kılıç unvanının neyi ifade ettiğini anlamıyorsun – onun bu dünyada dengi yok. Bir Imass'ın kılıcının altında ucuzca can verebilirsin veya bana eşlik edebilirsin – çünkü sen ve ben bir bakıma aynıyız. Zamanımız geride kaldı ve Kaos Kapısı bizi bekliyor. Hangisini seçeceksin?"

"İkisini de seçmeyeceğim, Atacıl Kişi." Raest'in harap olmuş, pörsümüş bedeni yumuşak ve boş bir kahkahayla dağıldı.

K'rul başını yan yatırdı. "Başka bir beden buldu."

Kruppe mendilini çıkardı. "Amanın," dedi.

Kalam'ın sert bir el hareketiyle Paran başını eğdi. Yüzbaşının ağzı kupkuruydu. Bu bahçede büyük bir terslik vardı. Sebep yalnızca hissettiği yorgunluk olabilir mi diye merak etti. Bahçenin havası bile duyularını rendeler gibiydi. Karanlığın zonkladığını görür gibi oluyor, ortalık leş gibi çürümüşlük kokuyordu.

Kalam ellerini bıçaklarına götürdü. Suikastçının ötesindeki hiçbir şeyi göremeyen Paran gerildi. Çok fazla ağaç, çok az ışık vardı. İleride bir yerde titrek alevlerle yanan gaz fenerleri vardı ve insanlar terasta toplanmışlardı. Fakat uygarlık sanki bin fersah uzaktaydı. Yüzbaşı burada ağır ağır nefes alan ve dört bir yanlarını saran ilkel bir varlığın huzurunda gibiydi.

Kalam ona olduğu yerde kalmasını işaret etti, sonra da sağlarındaki gölgelere karıştı. Yüzbaşı yere sinerek suikastçının sani-

yeler önce durduğu yere doğru ilerledi. Hemen ileride sanki bir kayran veya açıklık vardı. Lakin Paran bundan emin olamadığı gibi anormal bir şey de görmüyordu. Yine de kapıldığı terslik hissi artık kafatasında zonkluyordu. Bir adım daha attı. Kayranın merkezinden yontulmuş bir taş bloğu yahut bir sunağı andıran bir şey yükseliyordu. Cismin önünde sırtı Paran'a dönük olarak ufak tefek bir kadın duruyor, karanlıkta âdeta bir öcüye benziyordu.

Kadın bir an yalnızken hemen sonra Kalam ellerinde ışıldayan bıçaklarıyla arkasında belirdi. Suikastçı kollarını geriye çekti.

Yıldırım gibi hareket eden kadın geriye savurduğu dirseğiyle suikastçının karnına vurdu. Hızla arkasına döndü ve bu sefer de dizini adamın apış arasına gömdü. Kendini bağırmaktan alamayan Kalam bir adım geriye yalpaladı, ardından yere yığıldı.

Paran kılıcını çekip açıklığa daldı.

Kadın onu görünce şaşkın, korku dolu bir çığlık attı. "Hayır!" diye haykırdı. "Lütfen!"

Yüzbaşı çocuksu sesi duyunca durdu. Kalam doğrulup oturdu. Konuşmadan önce inledi. "Eh be, Üzgün. Seni bulmayı beklemiyordum. Öldün sanıyorduk, kızım."

Genç kadın ihtiyatla yaklaşan yüzbaşıyı süzdü. "Seni tanımam gerekir, değil mi?" diye sordu Kalam'a. Sonra Paran üstüne gelirken bir elini korkuyla kaldırarak geri çekildi. "Seni... seni öldürdüm!" Yumuşak bir iniltiyle dizlerinin üstüne yığıldı. "Kanın ellerimdeydi! Hatırlıyorum!"

Paran'ın içinde bir öfke ateşi parladı. Kılıcını kaldırıp kızın karşısına dikildi.

"Bekleyin!" diye tısladı Kalam. "Bekleyin, Yüzbaşı. Burada bir terslik var."

Suikastçı büyük bir güçlükle ayağa kalktı, sonra da gidip taş bloğa oturmaya hazırlandı.

"Yapma!" diye atıldı kız. "Hissedemiyor musun?"

"Ben hissedebiliyorum," diye hırıldadı Paran. Silahını indirdi. "O şeye dokunma, Onbaşı."

Kalam geri çekildi. "Boşuna evhamlandığımı sanıyordum," diye mırıldandı.

"Bu şey taştan değil," diyen genç kadının yüzü az önceki ka-

hırdan arınmıştı. "Tahtadan." Kalkıp Kalam'a doğru döndü. "Üstelik büyüyor."

Paran bir kuşkuya kapıldı. "Çocuk, beni hatırlıyor musun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Genç kadın ona bakarak kaşlarını çattı, sonra başını iki yana salladı. "Kalam'ı tanıyorum ama," dedi. "Sanırım eski dostuz."

Suikastçı boğulur gibi oldu, ardından başını iki yana sallayarak öksürdü.

Genç kadın tahta bloğu işaret etti. "Gördünüz mü? Yine büyüyor."

İki adam da o tarafa baktı. Bloğun kenarlarını bulandıran pus şişip kabardı, sonra ortadan kayboldu. Lakin Paran cismin artık daha büyük olduğunu açıkça görebiliyordu.

"Kökleri var," diye ekledi genç kadın.

Paran silkindi. "Onbaşı? Kızla beraber burada kal. Az sonra dönerim." Kılıcını kınına sokup kayrandan ayrıldı. Bir dakika boyunca içinde zikzaklar çizerek ilerlediği korunun kenarına ulaştı ve konuklarla dolu bir teras gördü. Soldaki parke taşlarından alçak duvarlı bir süs havuzu yükselmekteydi. Havuzun etrafı yaklaşık bir metre aralıklarla dikilmiş mermer sütunlarla çevriliydi.

Alakarga ile manganın geri kalanı terasa dönük olarak bahçenin kenarından hemen hemen dört metre uzakta yan yana dizilmişlerdi. Hepsinin de gergin bir hâli vardı. Paran kuru bir dal bulup kırdı.

Ses üzerine adamların altısı da o tarafa doğru döndü. Yüzbaşı parmağıyla Alakarga ile Tokmak'ı işaret etti ve tekrar ağaçların arasına girdi. Çavuş, Tez Ben'e bir şeyler fısıldadı, ardından şifacıyı da yanına alıp Paran'ın yanına gitti.

Paran adamı yakınına çekti. "Kalam'la az önce Üzgün'e rastladık. Yanında başka bir şey daha vardı," dedi. "Kızın aklı başında değil, Çavuş ve rol kestiğini sanmıyorum. Bir an beni öldürdüğünü hatırlıyor, hemen sonra unutuveriyor. Ayrıca Kalam'la eski dost olduklarını zannediyor."

Tokmak homurdandı.

Alakarga partiye şöyle bir göz attı. "Peki neymiş o 'başka bir şey'?"

"Emin değilim ama hiç içime sinmedi."

"Pekâlâ." Çavuş iç geçirdi. "Yüzbaşıyla beraber git, Tokmak. Üzgün'e bir bak. Suikastçılar Loncası'ndan haber var mı?" diye sordu Paran'a.

"Hayır."

"Öyleyse yakında harekete geçiyoruz," dedi Alakarga. "Kemancı ile Kirpi'yi kendi hâllerine bırakacağız. Gelirken Kalam'ı da yanında getir, Tokmak. Onunla konuşmam gerek."

Ana salondan ön kapıya doğru yürürken Rallick'in önü hiç kesilmedi. Yüzler ona doğru çevrildi ve ara verilen sohbetler o geçip gittikten sonra kaldığı yerden devam etti. Çoktan iyileşmiş bir yaradan kaybettiği kanla açıklanamayacak kadar büyük bir bitkinlik iliklerine kadar işlemişti. Onu pençesine alan halsizlik duygusaldı.

Maskesini tombul ellerinden birinde tutan Kruppe'nin oturduğu koltuktan kalktığını görünce durakladı. Adamın yüzü terden sırılsıklamdı ve gözlerinde korku vardı.

"Korkmak hakkın," dedi Rallick, dostuna yaklaşarak. "Burada olacağını bilseydim—"

"Sus!" diye tersledi Kruppe. "Kruppe'nin düşünmesi lazım!"

Suikastçı kaşlarını çattıysa da karşılık vermedi. Daha önce Kruppe'yi alışılagelmiş mülayim ifadesi olmadan hiç görmemişti ve bu kaygılı hâli Rallick'i derin bir huzursuzluğa sevk etti.

"Sen yoluna git, dostum," dedi Kruppe, garip bir sesle. "Kaderin seni bekliyor. Dahası nasıl bir vücuda bürünürse bürünsün, bu yeni dünya Raest gibi birine karşı fazlasıyla hazırlıklı görünüyor."

Rallick'in kaşları iyice çatıldı. *Herif sarhoş gibi konuşuyor.* İç geçirdi, sonra başka tarafa döndü. Aklı yeniden bu gece gerçekleştirilen şeylere gitti. Kruppe'yi geride bırakarak yoluna devam etti. Acaba bundan sonra ne olacaktı? Bu âna ulaşmak için o kadar büyük çabalar harcanmıştı ki. Düşüncelerinin keskin odağı artık başarı tarafından köreltilmiş gibiydi. Asla mücadeleci bir ruh taşımamış olan Rallick'in yanlışı düzeltme saplantısı, bir bakıma Coll'un geri çevirdiği bir rolü üstlenmesinden öteye geç-

memişti. Coll'un iradesinin maşalığını yapmış, bunun için de bir gün dostunun kendi iradesinin geri döneceği inancına bel bağlamıştı.

Peki ya dönmezse? Kaşları çatıldıkça çatılan Rallick o soruyu, bir cevap arayışıyla düşüncelerini yönlendirmesine fırsat bırakmadan ezdi. Baruk'un da dediği gibi eve gitme vakti gelmişti.

Önünden geçtiği gümüş maskeli bir kadın uzanıp koluna dokundu. Ani temasla irkilen Rallick dönüp ona baktı. İfadesiz maske uzun kahverengi saçlar tarafından çevreleniyor, maskenin göz yarıkları arkada neyin beklediğine dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Kadın bir adım yaklaştı. "Bir süredir merak ediyordum," dedi usulca. "Lakin artık seni bizzat gözlememekle hata ettiğimi anlıyorum, Rallick Nom. Ocelot'un ölümü önlenebilirdi."

Suikastçının bakışları sertleşti. "Vorcan."

Kadının kafası onaylarcasına belli belirsiz sallandı.

"Ocelot budalanın tekiydi," diye çattı Rallick. "Eğer Orr'un mukavelesi Lonca tarafından onaylandıysa cezama razıyım."

Kadın cevap vermedi.

Rallick sakin sakin bekledi.

"Konuşkan biri değilmişsin, Rallick Nom."

Suikastçının cevabı sessizlik oldu.

Vorcan hafifçe güldü. "Kendi ölümüne çoktan hazırmışsın gibi ceza beklediğini söylüyorsun." Kadının bakışları ondan ayrılıp kalabalık terasa çevrildi. "Konsey Üyesi Turban Orr koruyucu sihre sahipti. Yine de hiç faydasını görmedi. İlginç." Bir şey düşünürcesine duraksadı, ardından kafa salladı. "Yeteneklerin gerekli, Rallick Nom. Bana eşlik et."

Rallick gözlerini kırpıştırdı, sonra da evin arkasındaki bahçeye doğru giden Vorcan'ın peşine takıldı.

Crokus bir elini üstünde yattığı Challice'in ağzında tutarken diğeriyle suratındaki hırsız maskesini çıkardı. Onu tanıyınca kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Çığlık atarsan," diye sert bir sesle uyardı Crokus, "pişman olursun."

Kızı korunun belki on metre içine sürüklemişken kız ona

çelme takıp yere düşürmüştü. Yaptıkları boğuşmadan delikanlı galip ayrılmıştı.

"Tek isteğim seninle konuşmak," dedi Crokus. "Sana zarar vermeyeceğim, Challice; yemin ederim. Ama tabii, bir işe kalkışmazsan. Şimdi elimi çekeceğim. Lütfen çığlık atma." Kızın gözlerindeki bakışı okumaya çalışsa da tek gördüğü korkuydu. Utançla elini kaldırdı.

Kız çığlık atmadı ama az sonra Crokus'a keşke atsaydı dedirtti. "Canın çıksın, hırsız! Babam seni yakaladığında derini yüzecek! Tabii önce Gorlas'ın eline düşmezsen. Irzıma geçmeyi denerse seni ağır ağır haşlayıp—"

Crokus elini yeniden kızın ağzına kapattı. Derisini yüzmek mi? Haşlamak mı? "Kim o Gorlas?" diye dik dik bakarak öğrenmek istedi. "Amatör bir aşçı mı? Demek beni sahiden ele verdin!"

Kız onu şaşkın gözlerle süzdü.

Crokus bir kez daha elini kaldırdı.

"Ben kimseyi ele vermedim," dedi. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öldürülen o ev muhafızından. O cinayeti ben işlemedim ama—"

"Elbette sen işlemedin. Babam bir Kâhin tuttu. Muhafızı bir kadın öldürmüş. Urgan'ın hizmetkârıymış. Kâhin o kadar korktu ki ücretini almak için bile beklemedi! Artık kalk üstümden, hırsız."

Crokus kızın üstünden kalkıp yere oturdu. Gözünü ağaçlara dikti. "Demek bana ihanet etmedin? Peki ya Meese? Mammot Amca'nın evine gelen o muhafızlar? Büyük av?"

Ayağa kalkan Challice güderi pelerinine yapışmış ölü yaprakları süpürdü. "Yahu sen ne zırvalıyorsun? Artık geri dönmem lazım. Gorlas beni arıyordur. Kendisi Tholius Ailesi'nin en büyük oğludur. Usta bir düellocu olmak için eğitim alıyor. Seni yanımda görürse olay çıkar."

Crokus kıza boş gözlerle baktı. "Bekle!" Ayağa fırladı. "Dinle, Challice! Gorlas denen o ahmağı unut. Bir yıla kalmadan amcam bizi resmen tanıştıracak. Mammot ünlü bir yazardır."

Challice gözlerini devirdi. "Ayakların yere bassın. Bir yazar ha? Dalgınlıktan duvarlara toslayan, elleri mürekkep kaplı yaşlı

bir adamın ne kadar gücü olabilir? Ya nüfuzu? Tholius Ailesi güce, nüfuza, gereken her şeye sahip. Hem zaten Gorlas bana âşık."

"Ama ben—" Crokus susup başka tarafa baktı. O da Challice'e âşık mıydı? Hayır. İyi ama bunun ne önemi vardı? Karşısındaki kızdan ne istiyordu ki?

"Benden ne istiyorsun ki?" diye öğrenmek istedi Challice.

Crokus bakışlarını ayaklarına dikti. Ardından kızla göz göze geldi. "Ahbaplık?" diye çekinerek sordu. "Dostluk? Yahu ben ne diyorum? Ben bir hırsızım! Senin gibi kadınları soyarım!"

"Doğru," diye çattı genç kız. "O yüzden niye başka türlü davranasın ki?" Yüz ifadesi yumuşadı. "Crokus, seni ele vermeyeceğim. Bu yaşananlar aramızda sır olarak kalacak."

Crokus kısacık bir an boyunca kendini şefkatli bir anne tarafından okşanan ve avutulan bir çocuk gibi hissetti. Bundan zevk de aldı.

"Seninle karşılaşmadan önce," diye gülümseyerek ekledi Challice, "hiç sokaklardan gelen gerçek bir hırsız tanımamıştım."

Crokus'un keyfi bir öfke taşkınıyla sona erdi. "Hood'un Nefesi aşkına, hayır," deyip dudak büktü. "Gerçek ha? Neyin gerçek olduğundan haberin yok, Challice. Ellerine hiç kan bulaşmadı. Bir insanın ölümüne hiç tanıklık etmedin. Ama zaten dünyanın düzeni böyle, değil mi? Kirli işleri bize bırak gitsin. Nasılsa biz onlara alışkınız."

"Bu gece bir insanın ölümüne tanıklık ettim," dedi Challice usulca. "Umarım bir daha asla etmem. Eğer 'gerçek' bu anlama geliyorsa onu istemiyorum. Al senin olsun, Crokus. Hoşça kal." Dönüp gitti.

Crokus, sözleri kafasında çınlayan kızın arkasından bakakaldı.

Ansızın bitkin düşen delikanlı bahçeye doğru döndü. Apsalar'ı bıraktığı yerde bulmayı umuyordu. Şu an istediği son şey onun izini sürmekti. Gölgelere karıştı.

Tokmak kayrana attığı ilk adımda irkildi. Paran onun kolunu tuttu. İkilinin gözleri buluştu.

Şifacı başını iki yana salladı. "Daha fazla yaklaşmayacağım, komutanım. Orada duran her neyse Denul Kovanı'ma zıt. Ve beni... seziyor. Hem de açlıkla." Alnındaki teri silerek titrek bir nefes aldı. "Siz en iyisi kızı bana getirin."

Paran adamın kolunu bırakıp açıklığa çıktı. Artık bir masa ebatlarında olan tahta blok damarlara benzer kalın, eğri büğrü köklerle kaplıydı ve yan tarafları dörtgenimsi deliklerle bezeliydi. Etrafındaki toprak kandan sırılsıklam olmuş gibiydi. "Onbaşı," diye tüyleri ürpererek fısıldadı. "Kızı Tokmak'a gönder."

Kalam bir elini Üzgün'ün omzuna koydu. "Her şey yolunda, çocuk," dedi sevecen bir amca edasıyla. "Sen artık git. Biz de az sonra geliriz."

"Peki," diye gülümsedi kız ve kayranın sınırında bekleyen şifacıya gitti.

Kalam kirli sakallı çenesini sıvazlayarak onu bakışlarıyla takip etti. "Üzgün'ü gülümserken hiç görmemiştim," dedi Paran yanına vardığında. "Ne yazık."

Durup Tokmak'ın kızla usulca konuşmasını, sonra öne çıkıp bir elini onun alnına koymasını seyrettiler.

Paran başını yan yatırdı. "Fırtına dindi," dedi.

"Evet. Umarım bu istediğimiz anlama geliyordur."

"Onu biri durdurdu. Umudunu paylaşıyorum, Onbaşı." Lakin yüzbaşının fazla ümit beslediği yoktu. Bir şey yaklaşıyordu. İç geçirdi. "Daha on ikinci çan bile çalmadı. İnanması zor."

"Önümüzde uzun bir gece var," diyen suikastçı, kendisinin de iyimserlikten yoksun olduğunu açıklığa kavuşturdu. Homurdandı. Tokmak onlara kadar ulaşan şaşkın bir çığlık atmıştı. Şifacı elini çekti ve Paran ile Kalam'ı yanına çağırdı. "Siz gidin," dedi suikastçı.

Kafası karışan yüzbaşı siyah adama kaşlarını çattı. Sonra şifacı ile Üzgün'ün bekledikleri yere gitti. Gözleri kapalı olan kız transa girmiş gibiydi.

Tokmak lafı hiç dolandırmadı. "Sahiplenme geçmiş," dedi.

"Tahmin etmiştim," karşılığını verdi Paran, kızı süzerek.

"Hepsi o kadar değil," diye devam etti şifacı. "Kızın içinde başka biri var, komutanım."

Paran'ın kaşları kalktı.

"Biri daha en başından beri oradaymış. Urgan'ın varlığından nasıl sakındı bilmiyorum. Ve şimdi bir seçimle karşı karşıyayım."

"Açıkla."

Tokmak çömeldi, bir dal parçası buldu ve toprağa amaçsızca desenler çizmeye koyuldu. "İçindeki kişi bir simyacının filtresi gibi davranarak kızın zihnini korumuş. Üzgün son iki yılda, herhangi birini hatırlarsa aklını kaçıracağı şeyler yaptı. İçindeki varlık şu anda o anılarla savaşıyor ama yardıma ihtiyacı var çünkü eskisi kadar güçlü değil. Ölüyor."

Paran da adamın yanına çömeldi. "Öyleyse yardım teklif etmeye mi niyetlisin?"

"Emin değilim. Görüyorsunuz ya, komutanım, o varlığın planlarını bilmiyorum. Neyin peşinde olduğunu anlamıyor, yaratmaya çalıştığı düzeni kestiremiyorum. Diyelim ki ona yardım ettim. Ya mutlak kontrol peşindeyse? O zaman kızcağız bir daha sahiplenilir."

"Yani o varlığın Üzgün'ü sırf şimdi ortaya çıkıp idareyi devralmak amacıyla Urgan'dan koruduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle söyleyince," dedi Tokmak, "kulağa mantıklı gelmiyor. Benim asıl anlamadığım, varlığın başka ne diye kendini bu kadar adayacağı. Artık bir bedenden mahrum. Kızı bırakırsa gidecek yeri yok, komutanım. Belki kızın bir sevdiği, akrabası falandı. Kendini tamamen feda etmeye razı bir kadındı. Bu da bir olasılık."

"Ne? Kadın mıymış?"

"Öyleymiş. Artık ne olduğunu biliyorsam canım çıksın. Ondan edindiğim tek his üzüntü." Şifacı, Paran'ın gözünün içine baktı. "Ömrüm boyunca hiç onun kadar üzgün biriyle karşılaşmadım."

Paran kısa bir süre adamın yüzünü inceledi, sonra doğruldu. "Sana ne yapacağını emretmeyeceğim, Şifacı."

"Ama?

"Ama sözümün bir kıymeti varsa yap derim. Ona ihtiyacı olanı ver ki amacına ulaşsın."

Tokmak yanaklarını şişirdi, sonra dal parçasını atıp ayağa kalktı. "Benim içgüdülerim de aynı şeyi söylüyor, komutanım. Sağ olun."

Kalam kayranda yüksek sesle konuştu. "Daha fazla yaklaşmayın. Gösterin kendinizi."

Hızla dönen iki adam Kalam'ın sağlarındaki koruya baktığını gördü. Paran şifacının kolunu tutup gölgelere çekti. Tokmak genç kızı da beraberlerinde sürükledi.

Biri erkek diğeri kadın iki figür kayrana girdi.

Crokus sarmaşıkların ve otların arasında sinsice ilerleyerek yaklaştı. Burası girilmesi yasak bir bahçe için hayli kalabalık bir koruydu. Apsalar'ı ararken duyduğu sesler artık iki adam ve gümüş maskeli bir kadın olarak kendilerini belli etti. Üçü de kayranın ortasındaki garip, bulanık bir ağaç kütüğüne bakmakla meşguldü. Crokus tuttuğu nefesi yavaşça verdi. Adamlardan biri Rallick Nom'du.

"Bunda bir fenalık var," dedi kadın geri çekilerek. "Bir açlık."

Yanındaki iriyarı, siyah tenli adam homurdandı. "O konuda sana karşı çıkacak değilim, Lonca Başkanı. Bu şey her neyse Malazan'la bir ilgisi yok."

Genç hırsızın gözleri kocaman açıldı. *Malazan casusları? Lonca Başkanı? Vorcan!* Etrafındaki tuhaflığa duyarsız görünen kadın Rallick'e doğru döndü. "Seni nasıl etkiliyor, Rallick?"

"Etkilemiyor," dedi Rallick Nom.

"Öyleyse yanına yaklaş."

Suikastçı omuz silkti ve kıpırtılı, budaklı bloğa yaklaştı. Cismin bulanık hareketliliği sona erdi.

Vorcan gevşedi. "Çabasını baltalar gibisin, Rallick. İlginç."

Adam homurdandı. "Otataral tozu."

"Ne?"

"Cildime sürdüm."

Vorcan ona bakakaldı.

Diğer adam Rallick'i kısık gözlerle süzdü. "Seni hatırlıyorum, Suikastçı. Temas kurmaya çalıştığımız ilk seferde avımızdın. Yukarıdan pusuya düşürüldüğümüz o gece."

Rallick başıyla onayladı.

"Eh," diye sözlerini sürdürdü Malazan, "sağ kalmana şaşırdım."

"Rallick sürprizlerle doludur," dedi Vorcan. "Pekâlâ, Köprüyakarlar'dan Onbaşı Kalam, görüşme talebin bana ulaştı ve ben de o talebi uygun buldum. Lakin başlamadan önce ekibinin geri kalanı da aramıza katılırsa sevinirim." Sağındaki ağaçlara doğru döndü.

Crokus'un daha şimdiden başı dönüyordu –Köprüyakarlar!– ama iki adamın aralarında Apsalar'la gölgelerden çıktığını görünce düşüp bayılacak gibi oldu. Uyuşturulmuşa benzeyen genç kızın gözleri kapalıydı.

"Lonca Başkanı," dedi adamlardan biri, "ben Dokuzuncu Manga'dan Yüzbaşı Paran." Sözlerini sürdürmeden önce derin bir nefes aldı. "Lakin bu meselede İmparatorluk'u Kalam temsil ediyor."

Vorcan yeniden siyahiye doğru döndü. "Öyleyse görüşme başlamıştır."

"Darujhistan'ı kontrol eden gücün Şehir Konseyi olmadığını ikimiz de biliyoruz, Lonca Başkanı. O güç Lonca'da olmadığına göre, şehir büyücülerinin en başta statükoyu koruma amacıyla gizliden gizliye faaliyet gösterdikleri sonucuna vardık. Büyücüler her kimse kendilerini saklamakta becerikliler. Elbette Darujhistan'daki her büyücüyü tek tek öldürmeye karar verebiliriz ama öyle bir şey çok uzun sürer ve ortalık karışabilir. Öyle yapmaktansa, Lonca Başkanı, Malazan İmparatorluğu Darujhistan'ın gerçek hükümdarları için bir mukavele çıkardı. Yüz bin altın jakata. Kelle başı. Dahası İmparatoriçe şehrin kontrol hakkıyla beraber Baş Yumruk unvanını ve onun getirdiği bütün ayrıcalıkları teklif ediyor." Sözünü bitiren Kalam kollarını göğsünde kavuşturdu.

Vorcan bir süre konuşmadı. "İmparatoriçe Laseen bana dokuz yüz bin jakata ödemeye razı mı?"

"Eğer rakam oysa evet," diye doğruladı Kalam.

"T'orrud Cemiyeti güçlü bir kurumdur, Onbaşı. Fakat yanıtımı vermeden önce doğudan yaklaşan yaratığın ne olduğunu bilmek istiyorum." Yüzü bir kademe asıldı. "Muhtemelen Ay Tohumu'ndan gelen beş ejderha ona bir müddet karşı koydu. Efendi Baruk ile örgütünün Karanlık'ın Oğlu'yla bir antlaşma yaptığını farz ediyorum."

Kalam afallamış görünse de çabucak toparlandı. "Lonca Baş-

kanı, yaklaşan kuvvet bizden değil. Karanlık'ın Oğlu'nun ellerinde yok olmasına itiraz edecek değiliz. Gizli soruna gelince; Cemiyet üyelerinin ölümüyle beraber Tiste Andiilerle olan ittifakın bozulacağı kanaatindeyim. Ay Tohumu Lordu'nu öldürmeni beklemiyoruz."

Paran genzini temizledi. "Lonca Başkanı, Ay Tohumu ile Malazan İmparatorluğu daha önce de çatıştı. Tecrübelerimiz, Karanlık'ın Oğlu'nun bize tek başına kafa tutacağına ricat edeceğini belirtiyor."

"İsabetli bir tahmin," diye onayladı Vorcan. "Onbaşı Kalam, o tür bir teşebbüsle suikastçılarımın canlarını heba etmek gibi bir arzum yok. Bu işin altından ancak Baş Büyücü olan bir suikastçı kalkabilir. Dolayısıyla mukaveleyi kabul ediyorum. Suikastları ben düzenleyeceğim. Ödeme meselesine gelince..."

"Mukavelenin tamamlanmasının ardından kovan yoluyla teslim edilecek," dedi Kalam. "Bunu zaten biliyor olabilirsin, Lonca Başkanı ama eskiden İmparatoriçe de bir suikastçıydı. Meslek adabına riayet eder. Altınlar muhakkak ödenecek. Unvan ve Darujhistan'ın egemenliği tereddüde düşülmeden verilecek."

"Kabul edilmiştir, Onbaşı Kalam." Vorcan bu sefer Rallick'e doğru döndü. "Derhal işe koyulacağım. Rallick Nom, sana şimdi vereceğim görev çok önemli. Bu... fena şeyin büyümesini durdurma kabiliyetine kafa yordum. İçgüdülerim bana büyümesinin engellenmesi gerektiğini söylüyor. Burada kalarak onu durağan hâlde tutacaksın."

"Ne kadarlığına?" diye homurdandı adam.

"Ben dönünceye kadar. O zaman savunmalarını sınayacağım. Ah, bir şey daha: Ocelot'un eylemleri Lonca tarafından onaylanmamıştı. Onu idam ederek Lonca'nın uygun bulduğu bir ceza vermiş oldun. Teşekkürler, Rallick Nom. Lonca'yı hoşnut ettin."

Rallick o tuhaf kütüğe gidip üstüne oturdu.

"Sonra görüşürüz," diyen Vorcan tez adımlarla kayrandan ayrıldı.

Crokus, üç Malazan casusunun kafa kafaya verip fısıldaşmalarını seyretti. Derken içlerinden biri Apsalar'ı kolundan tuttu ve kızı nazikçe koruya sokarak arka duvara doğru gitti. Kalan ikisi –Yüzbaşı Paran ile Onbaşı Kalam– Rallick'e göz attı.

Dirseklerini bacaklarına dayayıp başını ellerinin arasına almış olan suikastçı asık bir suratla yere bakmaktaydı.

Kalam dişlerinin arasından tıslayarak iç geçirdi ve başını iki yana salladı. Az sonra iki adam da terasın bulunduğu yöne doğru uzaklaştı.

Bir parçası kayrana dalıp Rallick'ten hesap sormak isteyen Crokus tereddüt etti. *Büyücülere suikast! Darujhistan'ı Malazanlara vermek?* Dostu böyle bir şeye nasıl göz yumabilirdi? Lakin kayrandaki o adamla ilgili aslında hiçbir şey bilmediği korkusuna kapılarak yerinden kıpırdamadı. Suikastçı ona kulak asar mıydı? Yoksa Crokus'un gırtlağını keserek mi cevap verirdi? Crokus'un içinden böyle bir riske girmek gelmedi.

Rallick son bir dakikadır hiç kıpırdamamıştı. Derken ayağa kalktı ve dosdoğru Crokus'un gizlendiği yere doğru döndü.

Hırsız inledi.

Rallick eliyle onu yanına çağırdı.

Crokus ağır ağır yaklaştı.

"İyi gizleniyorsun," dedi Rallick. "Ayrıca Vorcan maskesini çıkarmadığı için şanslıydın – yüzünde o varken fazla bir şey göremiyordu. Demek konuşulanları duydun?"

Kafa sallayan Crokus'un bakışları ister istemez ağaç kütüğü dediği o şeye kaydı. Cisim daha ziyade küçük bir tahta eve benziyordu. Yanlarındaki dörtgen delikler birer pencere bile olabilirdi. Genç hırsız Vorcan'ın aksine onda açlık değil de hüsrana yakın bir tür telaş sezinledi.

"Beni ayıplamadan önce sözlerime kulak ver, Crokus."

Delikanlı dikkatini tahta bloktan ayırdı. "Dinliyorum."

"Baruk hâlâ partide olabilir. Onu bulup neler olduğunu tamı tamına anlatmalısın. Ona Vorcan'ın bir Baş Büyücü olduğunu söyle. Bir araya gelip birbirlerini savunmazlarsa onları tek tek öldüreceğini de." Suikastçı uzanıp bir elini Crokus'un omzuna koydu. Gözleri temkinli bakan oğlan irkildi. "Ve eğer Baruk evine döndüyse Mammot'u bul. Onu az önce buralarda görmüştüm. Domuz dişli bir yaratık maskesi takıyor."

"Mammot Amca mı? İyi ama o—"

"O bir D'riss Baş Rahibi, Crokus, T'orrud Cemiyeti'nin üyesi. Hadi, acele et. Boşa harcayacak zaman yok."

"Yani sen burada mı kalacaksın, Rallick? O... o kütüğün üstünde öylece oturacak mısın?"

Suikastçının eli delikanlının omzunu daha sert sıktı. "Vorcan doğru söylüyordu, evlat. Bu şey her neyse onu kontrol altında tutabilir gibiyim. Baruk bu zuhurdan haberdar edilmeli. Onun fikirlerine Vorcan'ınkilerden daha fazla güvenirim ama şimdilik bu konuda Lonca Başkanı'na itaat edeceğim."

Aklı Apsalar'a giden Crokus kısa bir süre direndi. Kıza bir şey yaptıklarından emindi – ve eğer ona zarar verdilerse bunun bedelini ödetecekti. Fakat... Mammot Amca? Vorcan'ın öldürmeyi planladığı kişilerden biri de amcası mıydı? Başını kaldırıp Rallick'e bakarken genç hırsızın gözlerinde sert bir ifade vardı. "Oldu bil," dedi.

Tam o anda ağaçlar terastan gelen bir hiddet ve ıstırap kükreyişiyle sallandı. Arkalarındaki tahta blok bu olaya parlak sarı bir ateşle kaplanarak tepki verdi. Kökleri şişerek etrafı yoklayan parmaklar misali oynaştı.

Rallick delikanlıyı sertçe itti, ardından hızla dönüp bloğun üstüne atladı. Sarı ateş söndü ve toprakta yarıklar belirerek her yöne yayıldı. "Yürü!" diye bağırdı.

Kalbi gümbür gümbür atan Crokus hızla Leydi Simtal'ın malikânesine doğru koştu.

Baruk'un eli bir anda uzanıp çan ipine şiddetle asıldı. Yukarıda arabacının bağırdığını duydu. Fayton kayarak durdu. "Bir şey oldu," diye tıslադı Rake'e. "Kahretsin, şenlikten çok erken ayrıldık!" Pencerenin yanındaki koltuğa geçip panjuru açtı.

"Bir dakika, Simyacı," dedi Rake istifini bozmadan. Bir şeye kulak verircesine kaşları çatılmış, başı yan yatmıştı. "Tiran," diye duyurdu. "Ama zayıf düşmüş ve onunla başa çıkmaya yetecek kadar büyücü var." Bir şey eklemek üzere ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Simyacıyı süzerken gözleri koyu bir gök mavisine büründü. "Baruk," dedi usulca, "malikânene dön. İmparatorluk'un bir sonraki hamlesine hazırlan – fazla beklememiz gerekmeyecek."

Baruk karşısındaki Tiste Andii'ye bakakaldı. "Neler olduğunu

söyle," dedi öfkeyle. "Tiran'a meydan okuyacak mısın okumayacak mısın?"

Rake maskesini aralarındaki zemine attı ve pelerininin yakasını bağladı. "Gerekirse okuyacağım."

Faytona yumruklar indi ve keyifli bağrışmalar yükseldi. Etraflarındaki kalabalık dört bir yandan baskı yaparak faytonu salladı. Festival On İkinci Çan'a, yani Baharın Leydisi'nin ayın doğumuyla beraber göğe yükseleceği Miraç Saati'ne yaklaşıyordu.

Rake sözlerini sürdürdü. "O esnada şehrin sokaklarının boşaltılması lazım," dedi. "Herhalde can kayıplarını asgariye indirmeyi arzuluyorsundur."

"Bana söyleyip söyleyeceğin bu kadar mı, Rake?" Baruk sert bir el hareketiyle dışarıyı işaret etti. "Sokakları boşaltacağız ha? Peki onu nasıl yapacağız? Darujhistan'da üç yüz bin insan var ve *hepsi* sokaklarda!"

Tiste Andii yanındaki kapıyı açtı. "Öyleyse o işi bana bırak. Yüksek bir yere çıkmalıyım, Simyacı. Önerin?"

Baruk'un hüsranı öyle büyüktü ki Anomander Rake'le inatlaşma arzusuna direnmesi gerekti. "K'rul'un Çan Kulesi," dedi. "Kaygı Kapısı'nın yakınındaki dörtgen kule."

Rake faytondan indi. "Malikânende tekrar konuşacağız, Simyacı," dedi içeriye eğilerek. "Sen ve meslektaşların kendinizi hazırlamalısınız." Kalabalığa doğru döndü ve havayı koklarcasına bir an durakladı. "Şu çan kulesi ne kadar uzakta?"

"Üç yüz adım – herhalde yürüyerek gitmeyi düşünmüyorsundur?"

"Düşünüyorum. Henüz kovanımı açığa çıkarmaya hazır değilim."

"İyi ama nasıl—?" Baruk sorusunu tamamlamadı zira Anomander Rake cevabı kendiliğinden verdi.

Kıpır kıpır kalabalıktan bir kelle boyu uzun olan Tiste Andii kılıcını çekti. "Ruhlarınıza değer veriyorsanız," diye kükredi Karanlık'ın Oğlu, "önümden çekilin!" Havaya kalkan kılıç inleyerek uyandı ve yalımından dumanlar çıktı. Tekerlek gıcırtılarına benzer korkunç bir ses duyuldu ve onu ümitsizlik dolu bir inilti korosu izledi. Sokaktaki kalabalık, festivali anında unutarak Lord Anomander Rake'in önünden kaçıştı.

"Tanrılar yardımcımız olsunlar!" diye fısıldadı Baruk.

Her şey yeterince masumane başlamıştı. Tez Ben ile Alakarga birlikte süs havuzunun yakınında duruyorlardı. Akan kana ve ev sahibelerinin yokluğuna rağmen uşaklar etrafta koşturuyorlardı ve on ikinci çan yaklaşırken parti yeni bir enerjiye kavuşuyordu. Yüzbaşı Paran yanlarına geldi.

"Lonca Başkanı'yla irtibat kurduk," dedi. "Mukaveleyi kabul etti."

Alakarga homurdandı. "Açgözlülük diye bir şey olmasaydı, kimbilir ne hâllere düşerdik."

"Bir şey dikkatimi çekti," dedi Tez Ben. "Baş ağrım geçti. Kovanıma erişesim var, Çavuş. Ne görebileceğime bakmak istiyorum."

Alakarga kısaca düşündü. "Peki."

Tez Ben mermer bir sütunun gölgesine girdi.

İleride ürkütücü bir maske takan yaşlı bir adam Alakarga'nın mangasına doğru süzüldü. Derken nargileli iriyarı, dolgun bir kadın yaşlı adama yaklaştı. Kadının uşağı onu yarım adım geriden takip etti. Yürürken peşi sıra dumandan bir kuyruk bırakan kadın yaşlı adama seslendi.

Hemen sonra Alakarga ile Paran'ın arasından su gibi akan bir enerji dalgası yaşlı adamın göğsüne çarparak geceyi hareketlendirdi. Hemen kılıcını çeken çavuş saldırının geldiği tarafa döndü. Sihri bir girdap gibi etrafını sarmış olan Tez Ben onu bir kenara itip kadına doğru koştu. "Hayır!" diye haykırdı büyücüsü. "Ondan uzak dur!"

Paran da kılıcını eline almıştı. Silahın yalımı dehşet içindeymiş gibi inliyordu. Yüzbaşı ileri fırladı.

Ortalık hayvansı bir öfke kükremesiyle çınladı ve maskesi suratından fırlayan yaşlı adam hızla döndü. İçin için yanan gözleriyle kadını buldu ve bir elini ona doğru kaldırdı. Saldığı güç akımı arduvaz kadar gri olup cızırdıyordu.

Donakalan Alakarga, Tez Ben'in havalanarak kadına çarpmasını hayretler içerisinde seyretti. İkisi savrularak uşağa çarptı ve üçü birlikte sarmaş dolaş yere yuvarlandılar. Kıvır kıvır enerji

akımı afallamış hâldeki kalabalığı biçerek değdiği herkesi yakıp geçti. Bir saniye önce erkek ve kadınların durdukları yerlerde beyaz küllerden başka bir şey kalmamıştı. Saldırı dallanarak yayıldı, görünürdeki her şeyi kasıp kavurdu. Ağaçlar un ufak oldu, taşlar ve mermerler toz bulutları şeklinde patladı. Vücutlarının bazı parçaları yok olan, yere yığılırken kanları siyah damlacıklar hâlinde etrafa saçılan insanlar art arda öldüler. Yukarıya fırlayan başıboş bir enerji mızrağı gece göğündeki bir bulutta şimşek çaktırdı. Başka biri sarsıcı bir gümbürtüyle malikâneyi vurdu. Bir üçüncüsü yaşlı adamla arasındaki mesafeyi hızla kapatan Paran'a doğru kıvrıldı. Güç akımı kılıca çarptı ve hem o hem de Paran ortadan kayboldu.

Çavuş tam bir adım atacaktı ki sert ve devasa bir şey omzunu sıyırıp geçti. Durduğu yerde dönerken sağ dizi içe kıvrıldı.

Kendi ağırlığı altında yere yığılan Alakarga önce bir kemiğin çıtırdadığını, sonra da etin ve derinin bir şapırtıyla yırtıldığını duydu. Kılıcı elinden düşüp takırdadı. Altında kalan bacağını kurtarmak için ıstırap içinde yuvarlanırken devrik bir sütuna dayandı.

Hemen sonra bir çift el pelerinini kavradı. "Seni tuttum!" diye homurdandı Kemancı.

Sabotajcı onu parke taşları boyunca sürüklerken Alakarga acıyla böğürdü. Derken üstüne karanlık çöktü ve bilinci kapandı.

Tez Ben kendini bedenlerin altında gömülü buldu ve bir saniyeliğine nefes alamadı. Sonra kadın ellerini onun omuzlarına bastırarak üstünden kalktı ve yaşlı adama bağırdı.

"Mammot! *Anikaleth araest!*"

Kadının vücudunda kabaran güç dalgasını sezince Tez Ben'in gözleri kocaman açıldı. Havaya ansızın derin bir orman toprağı kokusu yayıldı.

"*Araest!*" diye tekrar bağırdı kadın ve gücünü şiddetli bir dalga hâlinde saldı.

Tez Ben'in kulağına Mammot'un acı çığlığı çalındı.

"Dikkat, Sihirbaz!" dedi kadın ona. "Onu bir Jaghut sahiplenmiş."

"Biliyorum," diye hırıldayan Tez Ben yüzükoyun döndü, sonra da elleri ve dizleri üstünde doğruldu. Attığı kısa bir bakışla

Mammot'un bir elini nahifçe sallayarak yerde yattığını gördü. Sihirbazın gözleri Alakarga'nın az önce durduğu yere çevrildi. Havuzun etrafındaki sütunlar devrilmişti ve çavuş görünürde yoktu. Tez Ben aynı şeyin bütün manga için geçerli olduğunu fark etti. Teras grotesk yığınlar hâlinde yatan ve hiçbiri kıpırdamayan bedenlerle doluydu. Diğer herkes kaçmıştı.

"Mammot kendine geliyor," dedi kadın çaresizce. "Hiçbir şeyim kalmadı, Sihirbaz. Artık bir şey yapmalısın, değil mi?"

Tez Ben kadına aval aval baktı.

Tökezleyen Paran yağlı toprakta kaydı ve püsküllü bir saz kümesinin arasına kapaklandı. Üzerindeki gökyüzünde fırtına kopuyordu. Telaşla ayağa kalkarken elinden bırakmadığı Kısmet sıcaktı ve inliyordu. Solunda durgun ve sığ bir göl uzanıyor, hafif bir yeşil ışık saçan uzak bir sırtta son buluyordu. Sağındaysa bataklık ufka kadar devam ediyordu. Serin hava iç gıcıklayıcı bir çürümüşlük kokusu taşıyordu.

Paran titrekçe iç geçirdi. Tepesindeki fırtınayı inceledi. Tırtıklı yıldırımlar birbiriyle kapışıyor, koyu bulutlar acı çekercesine kıvrılıp bükülüyordu. Sağından gelen bir şok dalgası üzerine hemen o tarafa döndü. Bin adım uzakta bir şey belirmişti. Yüzbaşı gözlerini kıstı. Hareketli bir ağaca benzeyen budaklı ve siyah bir cisim kendisini tutan köklere asılıp kopartarak bataklık otlarının üzerine yükseldi. Başka bir figür belirdi ve ellerindeki kahverengi yalımlı, tırtıklı kılıçla cismin etrafında kıvrakça dans etti. Bu figürün geri çekildiği belliydi zira insansı bir şekle sahip budaklı cisim zehirli güç dalgalarıyla ona saldırıyordu. İkili hızla Paran'ın bulunduğu yere yaklaşıyordu.

Arkasında fokurtular ve şapırtılar duyan Paran o tarafa doğru döndü. "Hood'un Nefesi aşkına!"

Gölün içinden bir ev yükseliyor, aşınmış taş duvarlarından bataklık otları ve çamurlar kayarak düşüyordu. Arkası simsiyah devasa bir taş kapının aralığından tıslayarak dumanlar çıkıyordu. Yapının ikinci katı çarpık ve hasarlı görünüyor, orasında burasında taş blokların erimesiyle açılmış deliklerden ahşap iskeleti açığa çıkıyordu.

Bir diğer patlama Paran'ın dikkatini yeniden dövüşçülere çekti. Artık çok daha yakındaydılar ve Paran o çift elli kılıcı taşıyan figürü artık açıkça görebiliyordu. Bir T'lan Imass. Ellerindeki kalseduan silahı olağanüstü bir beceriyle kullanmasına rağmen savaşçı geri püskürtülüyordu. Saldırganı meşe kabuğu gibi bir deriye sahip uzun boylu, ince yapılı bir yaratıktı. Alt çenesinden iki adet ışıltılı domuz dişi çıkan yaratık hiddetle haykırıyordu. T'lan Imass aldığı bir başka darbeyle beş metre uzağa savruldu ve çamurların içinde yuvarlanıp Paran'ın neredeyse ayakları dibinde durdu.

Yüzbaşı kendini dipsiz gözlere bakarken buldu.

"Azath henüz hazır değil, fâni," dedi T'lan Imass. "Daha çok genç ve onu yaratan şeyi –Finnest'i– hapsedecek güçten yoksun. Tiran kaçtığında onun gücünü arayıp buldum." Ayağa kalkmaya çalıştıysa da başaramadı. "Azath'ı savun. Finnest onu yok etmeye çalışıyor."

Paran başını kaldırıp üstüne gelmekte olan tayfa baktı. *Savunmak mı? O şeye karşı mı?* Fakat seçme şansı elinden alındı. Finnest kükreyerek cızırtılı bir güç dalgası yolladı. Paran kılıcı Kısmet'i dalganın önüne kaldırdı.

Yalım enerjiyi kesip geçti. Bundan etkilenmeyen güç Kısmet'i aşıp Paran'ın içine aktı. Gözleri kararan genç adam vücuduna feci bir soğuğun dolmasıyla haykırdı. Bu soğuk düşüncelerini, benlik bilincini paramparça etti. Görünmez bir el ruhuna kapandı. *Benim!* Sözcük utkuyla ve vahşice bir neşeyle kafasında çınladı. *Artık benimsin!*

Paran kılıcını elinden düşürüp dizlerinin üstüne yığıldı. Ruhundaki hâkimiyet mutlaktı. Elinden sadece itaat etmek gelirdi. Bölük pörçük şuurundan bir düşünce geçti. *Bir maşadan fazlası değilim. Yaptığım, atlattığım onca şeyden sonra sonum bu mu olacaktı?*

Derinlerinde bir yerde tekrar edip duran ve gitgide yükselen bir ses duydu. *Bir uluma.* Bedeninin her kısmını istisnasızca dolduran kanındaki soğuk geçmeye başladı. Hayvani ve isyankâr ısı dalgaları onu dağıttı. Uluma boğazına ulaşınca Paran başını geriye attı. Ulumanın serbest kalmasıyla da Finnest geri geri yalpaladı.

Bir Tazı'nın kanı! Hiç kimsenin esir edemeyeceği bir kan – Paran kendini Finnest'in üstüne attı. Ezici bir kuvvetin aktığı kasları acıyla doldu. *Bu ne cüret!* Yaratığa çarparak onu yere yıktı, meşe kabuğu gibi derisini yumrukladı, dişlerini suratına batırdı. Finnest onu iterek uzaklaştırmaya çalışsa da beceremedi. Yaratık çığlıklar atarak debelendi. Paran onu sistematik bir şekilde parçalara ayırmaya başladı.

Pelerininin yakasını tutan bir el onu haşat bedenden kaldırdı. Cinnet geçiren Paran arkasına dönmeye, kendisini tutan yaratığı paralamaya çalıştı. T'lan Imass onu sarstı. "Dur!"

Yüzbaşı gözlerini kırpıştırdı.

"Dur! Finnest'i yok edemezsin. Ama onu yeteri kadar zaptettin. Azath artık onu kontrolü altına alacak. Anlıyor musun?"

İçindeki ateş sönen Paran gevşedi. Yerdeki Finnest'e baktığında da ıslak topraktan yükselen köklerin ve lifsi filizlerin hırpalanmış tayfı sarmalayıp ağır kokulu çamurun içine çekmeye başladığını gördü. Finnest saniyeler içinde gözden kayboldu.

T'lan Imass genç subayı bırakıp geri çekildi. Sabit bakışlarla onu uzunca bir müddet süzdü.

Paran ağzındaki kanı ve tahta kıymıklarını tükürüp dudaklarını elinin tersiyle sildi. Eğilip Kısmet'i yerden aldı. "Kahrolası talihim döndü," diye mırıldanarak silahı kınına soktu. "Söyleyecek bir şeyin var mı, Imass?"

"Yuvandan çok uzaktasın, fâni."

Az sonra tekrar ortaya çıkan Paran terasta körü körüne yalpaladı, sonra da yere yığıldı. Tez Ben kaşlarını çattı. *Hood'un Nefesi aşkına, ona ne oldu?*

Mammot ruhundan kopup gelmişçesine hararetli bir Jaghut küfrü etti. Yaşlı adam öfkeden titreyerek ayağa kalktı. Kısılı gözleri sihirbaza çevrildi.

"*İçimdeki Yedi uyansın!*" diye kükredi Tez Ben, ardından bünyesinde yedi kovanın açılmasıyla haykırdı. Istırap dolu çığlığı peş peşe gelen güç dalgalarıyla beraber terasa yayıldı.

Jaghut Kuklası gelen dalgalara karşı kollarını kaldırdı. Mammot'un bedeni sarsıntılı, coşkulu saldırının altında pör-

südü. Ateşten mızrakların delip geçtiği etleri yırtıldı. Etrafında delilik gibi bir girdabın döndüğü adam dizlerinin üstüne çöktü. Uluyan Mammot kömürleşmiş kemiklerden fazlası olmayan yumruğunu havaya kaldırdı. Yumruğun spazm geçirmesiyle Tez Ben'in kovanlarından biri kapanıverdi. Yumruk yeniden seğirdi.

Tez Ben gevşedi. "Benden bu kadar."

Deruban onun pelerinini kavradı. "Sihirbaz! Beni dinle!"

Bir kovan daha defedilmişti. Tez Ben başını iki yana salladı. "Benden bu kadar."

"Dinle! O adam –şuradaki– ne yapıyor?"

Tez Ben başını kaldırdı. "Hood'un Nefesi aşkına!" diye ani bir dehşetle bağırdı. Dört metre ötedeki bir bankın arkasına uzanmış olan Kirpi'nin sadece kafası ve omuzları seçilebiliyordu. Sabotajcının gözleri Ben'in tanıdığı manik bir kıvılcımla parlıyor, ellerinde dosdoğru Mammot'a doğrulttuğu büyük ve hantal bir arbalet tutuyordu.

Kirpi'nin ağzından sözsüz, iniltili bir çığlık koptu.

Sihirbaz bağırarak ikinci kez kadının üstüne atladı. Havada uçarken sabotajcının arbaletinin tıkırtısını işitti. Kadına tekrar çarpmadan hemen önce gözlerini kapadı.

Kocakarı kısa bir süre öncesine kadar Jaghut Tiran'ın bulunduğu ovanın üzerinde dar daireler çiziyordu. Yaratık Silanah'ın elli adım yakınına ulaştığında gözden kaybolmuştu. Bu kayboluş bir kovana girmekten daha bütün ve daha mutlak, dolayısıyla çok daha enteresan bir durumdu.

Bu şanlı gecede hatırlamaya değer bir çatışma yaşanmıştı ve sonunun aslında bir son olmadığı anlaşılmıştı. "Ne leziz bir gizem," diye gakladı kuş. Kocakarı varlığına başka yerde ihtiyaç duyulduğunun farkındaydı ama gitmeye gönlü yoktu. "Ne feci enerjilere tanıklık ettim." Güldü. "Bu israfla, bu katıksız ahmaklıkla ne kadar alay etsem az! Ah, şimdi geriye bir tek soru üstüne soru kalıyor!"

Kafasını kaldırdı. Lordunun geriye kalan iki Tiste Andii Tektutanı hâlâ yukarıdaydı. Hiç kimse Jaghut Tiran'ın başına neler geldiğini öğrenmeden gitmek istemiyordu. Buna tanıklık etme

hakkını kazanmışlarsa da Kocakarı aradıkları cevapları asla alamayacaklarından şüphelenmeye başlıyordu.

Silanah tiz bir sesle haykırarak yerden yükseldi. Uçuşunu sağlayan kovan kuvvetli, keskin kokulu bir nefesin verilişi gibiydi. Kafasını batıya çeviren kırmızı ejderha ikinci kez haykırdı.

Kocakarı kanatlarını delicesine çırparak alçalışını kontrol altına aldı, sonra da altüst edilmiş arazinin etrafından dolaştı. Yeniden göğe yükseldi ve Silanah'ın gördüğünü gördü. Sevinç ve beklentiyle –ve de şaşkınlıkla– cıyakladı. "İşte geliyor! Geliyor!"

Tez Ben gözlerini yumarken kovanlarından sonuncusunu da kapattı. Çarpıştıkları anda kadın ona kollarını sardı. Yüksek bir inilti çıkaran kadın onun ivmesiyle sırtüstü devrildi.

Patlama Tez Ben'in ciğerlerindeki havayı boşalttı. Altlarındaki taşlar havaya kalktı, bir alev dalgası ve uçuşan taş parçaları dünyalarını doldurarak diğer her şeyi silip attı. Sonra ortalık durudu.

Tez Ben doğrulup oturdu. Mammot'un az evvel dikildiği yere baktı. Parke taşları ortadan kalkmıştı ve kırık süs havuzunun yakınında dumanlar çıkan geniş, derin bir çukur vardı. Yaşlı adam görünürde yoktu.

"Sevgili sihirbaz," diye altında mırıldandı kadın. "Sağ mıyız?"

Tez Ben ona baktı. "Kovanını kapattın. Çok akıllıca."

"Kapandı, evet ama kasten değil. Neden akıllıca?"

"Moranth mühimmatları alelade silahlardır, Cadı. Açık kovanlar onların patlayıcı kuvvetini üzerlerine çeker. Tiran öldü. Buharlaştı."

Yanlarına gelen Kirpi'nin deri kepi başından uçmuş ve yüzünün bir yanı patlamanın sıcağında kavrulmuştu. "İyi misiniz?" diye nefes nefese sordu.

Sihirbaz uzanıp onu tokatladı. "Seni ahmak! Kaç kere söyle—"

"Herif öldü, değil mi?" diye alınarak tersledi Kirpi. "Artık dumanı tüten bir çukurdan ibaret. Büyücülerle en iyi böyle başa çıkılır."

Yüzbaşı Paran'ın moloz kaplı terasta titreyerek ayaklandığını

gördüler. Sahneyi tarayan genç adamın bakışları sihirbazı buldu. "Alakarga nerede?" diye sordu.

"Koruda," yanıtını verdi Kirpi.

Paran o tarafa doğru sendeledi.

"Aman ne çok yardımı dokundu," diye söylendi Kirpi.

"Tez!"

Sihirbaz döndüğünde Kalam'ın yaklaştığını gördü. Suikastçı kraterin kenarında durakladı. "Aşağıda kıpırdanan bir şey var."

Beti benzi atan Tez Ben yerden kalktı, sonra da cadının kalkmasına yardım etti.

Kratere sokuldular. "İmkânsız," diye fısıldadı sihirbaz. Çukurun dibinde insansı bir suret toplanmıştı. "Öldüğümüzle kalırsak iyi."

Bahçeden gelen hışırtılar dikkatlerini çekti. Garip bir şekilde bulanık görünen bazı kökler çalıların arasından fırlayıp kratere doğru iştahla sürünürken üçü de donakaldı.

Jaghut Kuklası doğrularak gri, dumansı kollarını açtı.

Kökler çukura girdi. Yaratık ani bir dehşetle haykırdı. "*Azath edieirmarn! Hayır! Finnest'imi aldınız – ama beni rahat bırakın! N'olur!*" Filizler çılgınca kıvrılıp bükülerek yaratığın uzuvlarına dolandı. Omtose Phellack gücü kaçmak için panikle çabalasa da beceremedi. Kökler tayfı yere devirdi, sonra da çığlık çığlığa bahçeye sürükledi.

"*Azath mı?*" diye fısıldadı Tez Ben. "Burada mı?"

"Hiç yoktu, yemin ederim," dedi Derudan bembeyaz bir suratla. "İpini koparmış bir güç yaşamı tehdit ettiğinde—"

"Ortaya çıktıkları söylenir," diye tamamladı sihirbaz.

"Nereye gittiğini biliyorum," dedi Kalam. "Tez Ben, Jaghut kaçacak mı?"

"Hayır."

"Öyleyse onunla işimiz bitti? Azath ne olacak?"

Tez Ben kollarını gövdesine doladı. "Onu kendi hâline bırak, Kalam."

"Gitmem gerek," dedi Derudan aceleyle. "Hayatımı iki kez kurtardığınız için tekrar teşekkürler."

Kadının koşar adım uzaklaşmasını seyrettiler.

Yanlarına gelen Kemancı'nın dalgın bir hâli vardı. "Tokmak

çavuşla ilgileniyor," derken yanında taşıdığı büyük bir çantanın kayışlarını bağladı. "Öyleyse artık gidiyoruz." Kirpi'yi dürttü. "Havaya uçuracak bir şehrimiz var."

"Alakarga yaralı mı?" diye sordu Tez Ben.

"Bacağı kırık," yanıtını verdi Kemancı. "Fena."

Süs havuzunun öbür tarafına geçmiş olan Derudan'ın şaşkın bir çığlık atması üzerine hep beraber dönüp baktılar. Cadı havuzun taş duvarının arkasında saklanan siyahlar içinde bir gence rastlamıştı. Tavşan gibi yerinden fırlayan delikanlı havuzun üstünden atlayıp malikâneye doğru koştu.

"Sizce neler duymuştur?" diye merakla sordu Kemancı.

"Pek anlam veremeyeceği birkaç şey," dedi Tez Ben, konuşulanları aklına getirerek. "Sen ve Kirpi gidip işi halledecek misiniz?"

"İyi bildin." Kemancı sırıttı.

İki sabotajcı teçhizatlarını son bir kez kontrol edip verandaya doğru döndüler.

Kalam o sırada bakırdan yapılma kadim su borularının kenarlarından aşağı su akıttığı çukura dik dik bakmakla meşguldü. Nedense hafızasında Grisuratların bir anısı belirmişti. Suikastçı borulardan birinin su sızdırmadığını fark edince çömeldi. Havayı kokladı, sonra da yere yüzükoyun uzanıp elini borunun kopuk ucuna dayadı. "Osserc aşkına," diye fısıldadı.

Sırtüstü dönüp ayağa kalktı ve Tez Ben'e bir soru sordu. "Neredeler?"

Sihirbazın yüzü ifadesizdi. "Kimler?"

"Sabotajcılar ya!" diye kükredi Kalam.

"Az önce ayrıldılar," diye şaşkınlıkla cevapladı Tez Ben. "Malikânenin içinden geçip sokağa çıkacaklar."

"Hemen arka duvara git, asker," diye çıkıştı suikastçı. "Ötekileri bul – Paran komutayı devraldı. Ona mangayı geri çekmesini söyle. Bildiğim bir yere gidin. Sizinle orada buluşurum."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Sabotajcıları bulmaya." Kalam yüzündeki teri sildi. "Fırsatını yakalayınca şehir haritasına bak, Ben." Suikastçının gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. "Lejantı kontrol et. Bütün büyük kavşakları mayınladık. Ana valflardan bahsediyorum – anlamı-

yor musun?" Bir kolunu salladı. "Grisuratlar! Gaz, Tez Ben!"

Kalam hızla dönüp verandayı katetti. Hemen sonra da malikâneye girerek gözden kayboldu.

Tez Ben onun arkasından bakakaldı. *Gaz mı?* Gözleri kocaman aralandı. "Havaya uçacağız," diye fısıldadı. "Bütün şehirle beraber!"

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Söylenir ki
çevirmiş kılıcı kendine
çalmak için
hayatın sihrini.

Gölge'ye Çağrı (IX. ii)
Felisin (d. 1146)

Koruda yorgun argın yürüyen Paran başını eğerek bir ağacın altındaki gölgelere girdi – ve dünya tepetaklak oldu.

Sol omzuna çeneler kapandı. Dişler zırhının halkalarını koparıp onu yerden kaldırdı. Görünmeyen kasların bir atılımıyla havaya fırladı. Toprağa şiddetle çarptı, dizlerinin üstüne yuvarlandı ve başını kaldırdığında Tazı'nın bir kez daha üstüne geldiğini gördü. Sol kolu uyuşmuştu; boşu boşuna kılıcına uzanırken Tazı ağzını açıp yüzbaşıyı göğsünden ısırdı. Zırh yırtıldı, etler parçalandı ve kanlar fışkırdı. Tazı, Paran'ı bir kez daha havaya kaldırdı.

Yüzbaşı dev hayvanın ağzında asılı kaldı. Kısmet'in kendi ağırlığıyla kınından kayarak çıktığını ve seğiren elinden uzaklaştığını hissetti. Tazı onu sarstı. Yere kanlar sıçradı. Derken yaratık genç adamı bıraktı ve neredeyse şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. Sızlanarak ve ara sıra yüzbaşıya göz atarak ileri geri gezinmeye başladı.

Paran'ın vücudunu gitgide artan acı dalgaları kapladı. Uzuvları kontrolsüzce titriyor, güçlükle nefes alabiliyordu.

"Görünüşe bakılırsa Rood'un suçlayacak birini bulması lazım," dedi bir ses. Paran gözlerini kırpıştırarak açınca siyah kukuletalı bir adamın tepesinde dikildiğini gördü. "Ama aceleci davrandı ve bunun için özür dilerim. Anlaşılan seninle Tazılar arasında kapatılması gereken bazı eski hesaplar var." Adam, Rood'a bakarak kaşlarını çattı. "Dahası sendeki bir şey kafasını karıştırmış... Akrabalık? Hadi ama, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kızı sahiplenen sendin," dedi Paran, uyuşukluk tüm vücuduna yayılırken.

Adam tekrar ona doğru döndü. "Evet, adım Kotilyon. Gölgetaht, seni Hood'un Kapısı'nın önünde sağ bıraktığına pişman. Bu hatası iki Tazı'ya mal oldu. O kıymetli yaratıkların bin senedir yaşadığını biliyor muydun? Ya daha önce ister fâni ister Ermiş olsun hiç kimsenin bir Tazı öldürmediğini?"

Ruhlarını kurtarmadım mı? O öyküyü anlatmanın yararı dokunur mu? Hayır, dilenmekten bir farkı olmaz. Paran karşısındaki Rood'a göz attı. *Akrabalık?* "Benden ne istiyorsun?" diye sordu Kotilyon'a. "Ölmemi mi? Öyleyse beni burada bırakıp gidebilirsin. Neredeyse bitti oldu."

"İşimize burnunu sokmamalıydın, Yüzbaşı. Nasılsa artık sen de İmparatoriçe'den nefret ediyorsun."

"O kıza yaptıkların—"

"O kıza merhamet gösterdim. Evet, onu kullandım ama kendisi bunun farkında değil. Aynı şey senin için de geçerli mi? Söyle bana, kullanıldığını bilmek bilmemekten daha mı iyi?"

Paran cevap vermedi.

"İstersen bütün o anıları kıza hatırlatabilirim. Yaptıklarımın, daha doğrusu kontrolüm altındayken yaptıklarının anılarını..."

"Hayır."

Kotilyon kafa salladı.

Paran uyuşukluğun geçerek acının geri geldiğini hissedince şaşırdı. O kadar çok kan kaybetmişti ki şimdiye dek bilincinin kapanmasını beklemişti. Öyle olacağına acı dayanılmaz bir kasıntının arasındaki kesintisiz zonklamalar şeklinde tekrar ortaya çıkmıştı. Öksürdü. "Ya şimdi?"

"Şimdi mi?" Kotilyon şaşırmış gibiydi. "Şimdi baştan başlayacağım."

"Üzgün gibi başka bir kızla mı?"

"Hayır, o plan kusurluydu."

"Kızcağızın hayatını çaldın!"

Kotilyon'un kara gözlerindeki bakış sertleşti. "Artık geri aldı. Bakıyorum da Kısmet'i hâlâ taşıyorsun; o yüzden aynı şey senin için söylenemez."

Paran başını çevirince silahı bir kol mesafesi uzakta buldu. "Şansım döndüğünde," diye mırıldandı. *Döndü de.* Sol kolunu yeniden oynatabildiğini keşfetti. Ayrıca göğsündeki ağrı eskisi kadar ısrarcı değildi.

Kotilyon genç adamın gözlerine neşesizce güldü. "O zamana kadar çok geç olacak, Yüzbaşı. Leydi'nin sana şefkat göstermeyi sürdüreceği üstüne bahis oynuyorsun. Bir zamanlar sahip olduğun bütün irfanı terk ettin. İkizler'in gücü insana böyle yaptırır."

"İyileşiyorum," dedi Paran.

"Evet. Dediğim gibi, Rood aceleci davrandı."

Yüzbaşı yavaşça, ihtiyatla doğrulup oturdu. Zincir zırhı lime limeydi ama altında yeni iyileşmiş derinin kızarıklığını görebiliyordu. "Seni... seni anlamıyorum, Kotilyon. Gölgetaht'ı da."

"O açıdan yalnız değilsin. Kısmet'e gelince..."

Paran silaha baktı. "İstiyorsan senindir."

"Ah." Kotilyon gülümsedi ve gelip onu yerden aldı. "Bakıyorum da fikrini değiştirmişsin, Yüzbaşı. Dünya ne kadar karmaşık bir yer, öyle değil mi? Söyle bana, seni kullananlara acıyor musun?"

Paran gözlerini yumdu. Üstünden feci bir ağırlık kalkmış gibiydi. Finnest'in ruhunu nasıl pençesine aldığını anımsadı. Başını kaldırıp Tazı'ya göz attı. Rood'un gözlerinde âdeta bir... yumuşaklık gördü. "Hayır."

"Aradaki bağ koptuğu zaman," dedi Kotilyon, "irfan çabucak geri gelir. Şimdi sana son bir ikazda bulunacağım, Yüzbaşı: Göze batmamaya çalış. Ve gelecek sefer bir Tazı'yla karşılaştığında kaçmaya bak."

Paran'ın etrafındaki hava girdap gibi dönerek karardı. Gözlerini kırpıştıran yüzbaşı karşısında malikâne bahçesinin ağaçlarını buldu. *Acaba ondan mı kaçacağım... yoksa onunla beraber mi?*

"Yüzbaşı?" Ses Tokmak'a aitti. "Hood aşkına hangi cehennemdesiniz?"

Paran doğrulup oturdu. "Hood aşkına değil, Tokmak. Burada, gölgelerin içindeyim."

Şifacı onun yanına seğirtti. "Her yerde bir sorunla karşılaşıyoruz. Yahu bu hâlin—"

"Çözün o zaman," diye çatan yüzbaşı ayağa kalktı.

Tokmak ona bakakaldı. "Hood'un Nefesi aşkına, çiğnenip tükürülmüşe benziyorsunuz... komutanım."

"Lorn'un peşine düşüyorum. Bu geceyi sağ atlatırsak Anka Hanı'nda buluşacağız. Anlaşıldı mı?"

Tokmak gözlerini kırpıştırdı. "Evet, komutanım."

Paran gitmek üzere döndü.

"Yüzbaşı?"

"Ne?"

"Ona merhamet göstermeyin, komutanım."

Paran oradan uzaklaştı.

Gördükleri tüm çıplaklığıyla Crokus'un hafızasındaki yerini koruyordu. Delikanlı onları paniğin ve ümitsizliğin pençesindeki zihninden savmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın tekrar tekrar geri geliyorlardı.

Mammot Amca ölmüştü. Genç hırsızın kafasındaki uzak, sakin bir ses ona Mammot'un çehresini taşıyan kişinin ömrü boyunca tanıdığı adam olmadığını, dahası o kişinin başka ve korkunç bir şey olan köklerce alınıp götürüldüğünü söylüyordu. Ses bunları yineleyip duruyordu ve Crokus bu net beyanın kendi gözleriyle gördüklerinin –aklından çıkaramadığı imgelerin– fırtınası altında yükselip alçaldığını hissediyordu.

Leydi Simtal'ın malikânesinin merkez salonu terk edilmiş, şenliğin süslemeleri yerdeki kan birikintilerinin ve lekelerinin arasına dağılmıştı. Ölenler ve Mammot'un yaraladığı kişiler muhafızlar tarafından taşınarak götürülmüş, uşakların hepsi de kaçmıştı.

Crokus açık ön kapıya kadar salonu hızla katetti. Ötede meşaleler tıslayarak yaya yolunun parke taşlarına ve aralık bırakılmış bahçe kapısına mavi bir ışık saçıyordu. Hırsız basamaklardan aşağı atlayıp bahçe kapısına koştu. Oraya yaklaşırken yavaşladı zira sokakta bir sorun vardı.

Bayraklarla, flamalarla ve fetişlerle kaplı sokaklar da Simtal'ın malikânesinin zemin katı gibi bomboştu. Kuru bir rüzgârın yarattığı anaforlar, kumaş ve papirüs parçalarını sağa sola uçuşturarak dans ettiriyordu. Hava ağır ve boğucuydu.

Crokus sokağa çıktı. Her iki tarafta da tek bir kutlamacı bile göremedi. Ortalığa derin bir sessizlik hâkimdi. Rüzgâr bir kaçış yolu ararcasına önce bir yönden, sonra bir başkasından eserek etrafında dolandı. Hava bir mezbaha kokusuyla doluydu.

Crokus yine amcasının öldüğünü hatırladı. Kendini yapayalnız hissetse de Rallick'in sözleri onu kıpırdamaya teşvik etti. Suikastçı günler önce genç hırsızı gömleğinden tutup burnunun dibine kadar çekmişti – ve ona şehrin kanını emdiğini söylemiş-

ti. Crokus adamı yalancı çıkarma arzusundaydı – özellikle de şimdi. Darujhistan'a değer veriyordu. Burası onun yuvasıydı ve bunun bir önemi vardı.

Baruk'un malikânesinden tarafa döndü. Sokaklar boş olduğu için en azından yolculuğu uzun sürmezdi. Koşmaya başladı.

Kuvvetli rüzgâr ona tekrar çarparak saçlarını yüzüne uçuşturdu. Sokaklardaki gaz fenerlerinin üzerinde alçak bir karanlık asılıydı. Crokus bir köşede kayarak durdu. Bir şey duymuştu. Başını yan yatırdı ve nefesini tutarak kulak kabarttı. İşte, ses tekrar geldi. Kuşlar – seslere bakılırsa mırıldanan, cıvıldayan, ötüşen yüzlercesi. Artık o mezbaha kokusunun yanı sıra kuş yuvalarının ağır kokusunu da alabiliyordu. Kaşlarını çatarak düşündü. Sonra tam yukarıya baktı.

Dudaklarının arasından bir bağrış kaçtı ve hiç düşünmeden elleriyle başını sakındı. Tepesinde gece göğünün yıldızlarını örten, en yüksek binalardan yalnızca birkaç santim uzaktaymış gibi görünecek kadar alçakta duran tırtıklı siyah taştan bir tavan vardı. Crokus ona aval aval baktı, başı dönünce bakışlarını ayırdı. Tavan kendi ekseninde ağır ağır dönüyor; oyuklarında, kornişlerinde ve kayalıklarında yuvalanmış kıpırtılı kuzgunlar pütürlü siyah fonun üstündeki parlak benekler olarak ayırt edilebiliyordu.

Ay Tohumu, sokakları boşaltmak, yeniden doğuş festivalini susturmak için çıkagelmişti. Bunun anlamı neydi? Crokus bilmese de Baruk bilirdi. Elbette.

Makosenleri parke taşlarındaki bir fısıltıdan ibaret olan genç hırsız koşusuna kaldığı yerden devam etti.

Mutfakta alelacele terk edilmiş yiyecekleri parlak gözlerle inceleyen Kruppe derin bir nefes aldı. "İşler hep böyle yürür." Göbeğini sıvazlayarak iç geçirdi. "Kruppe'nin rüyaları daima ve kısa sürede gerçekleşir. Doğru, düzenin nasıl bir şekil alacağı belli olmaz ama dünyada her şeyin yoluna girdiğini seziyor Kruppe. Tekrar açılmış iştahının önüne dizili bu bereket tasavvuru da bunu yeterince temsil ediyor. Ne de olsa bedenin cefaları ikmal gerektirir."

Buharlı havayı memnuniyetle tekrar içine çekti. "Sonuçta hepimiz bir sikkenin dönüşünü beklemeye mecburuz. Tabii o esnada birbirinden güzel yiyeceklerden yemeyeceğiz diye bir kaide yok."

Leydi Simtal'ın malikânesinin bahçe kapısına dönük bir ara sokakta bekleyerek Sikke Taşıyan'ın belirmesini seyreden Muavin Lorn'un dudaklarına yavaş, hoşnut bir tebessüm yayıldı. Oğlanı bulmak zor olmamıştı ama Finnest'i gömdüğü bahçeye girmek gibi bir arzusu yoktu.

Dakikalar önce Jaghut Tiran'ın ölümünü sezmişti. Ay Tohumu Lordu çatışmanın içine çekilmiş miydi? Lorn öyle umuyordu. Jaghut'un şehre ulaşacağına hatta belki Finnest'i ele geçirerek Karanlık'ın Oğlu'na bir dengi olarak kafa tutacağına güvenmişti. Lakin şimdi düşününce Lord'un öyle bir şeye asla göz yummayacağını anlıyordu.

Bu da Alakarga'nın hâlâ yaşadığı anlamına geliyordu. Eh, şehir İmparatoriçe'nin ve Tayschrenn'in ellerine geçince o sorun da çözülürdü. Belki o zaman çabalarını saklama gereği duymazlardı: Çavuşu alenen tutuklayabilirlerdi. Bu fethin ardından Dujek bile onlara meydan okuyamazdı.

Sikke Taşıyan'ın hemen tepede asılı duran Ay Tohumu'nu bile fark etmemiş gibi sokakta koşarak uzaklaşmasını seyretti. Hemen sonra da peşine takıldı. İmparatoriçe, Sikke'yi eline geçirdiği zaman Oponn'u dize getirebilirdi.

Zihninin derinliklerinden, boğulan bir sesi andıran yılgı ve yeis yüklü bir soru yükseldi: *Ya kuşkuların? Ya Pale'da Tayschrenn'e kafa tutan o kadın? Bu kadar çok şey mi değişti? Bu kadar çok şey mi yok oldu?*

Muavin başını iki yana sallayarak bu ağlamaklı haykırışları bastırdı. O İmparatoriçe'nin koluydu. Lorn adlı kadın yıllar önce ölmüştü ve ebediyen ölü kalacaktı. Şimdi bu kof gölgelerde, korkuyla büzülmüş bu şehirde yürüyen kişi Muavin'di. Muavin bir silahtı. Keskin kenarıyla engelleri biçebilir veya kırılıp ikiye bölünebilirdi. Bunlardan ikincisini bir zamanlar "ölüm" olarak adlandırırdı. Şimdiyse aynı şey savaşın bir aksiliğinden, silahın tasarımındaki bir kusurdan fazlası değildi.

Sikke Taşıyan'ın bir köşeye varması ve yukarıda neyin asılı durduğunu ilk kez fark etmesi üzerine kadın duraklayıp gizlendi. Delikanlı bu kadar şaşkın durumdayken hatta belki de dehşet içerisindeyken saldırıya geçmeyi düşündü. Fakat Sikke Taşıyan az sonra yoluna devam etti.

Muavin yere çömeldi. Tayschrenn'in oynadığı kumarın neticesini alma vakti gelip çatmıştı. Jaghut Tiran kısmetse Ay'ın lorduna hasar vermişti. Muavin gömleğinin içinden küçük bir tüp çıkardı ve patinalı camı gaz ışığına tuttu. Cismi sallarken içeriği mahsur kalmış duman gibi uçuştu.

Doğrulup tüpü sokağın karşısına fırlattı. Taş duvara çarpan cam tuzla buz oldu. Parlak kırmızı duman kıvrılarak yükseldi, bir şekle bürünmeye başladı.

Muavin ona hitap etti. "Vazifeni biliyorsun, Galaynların Lordu. Başarıya ulaşırsan özgür kalırsın."

Kılıcını çekti ve kısa bir süreliğine gözlerini yumarak Sikke Taşıyan'ı zihninde tespit etti. Delikanlı hızlıydı ama onun kadar değil. Muavin tekrar gülümsedi. Sikke'yi nihayet eline geçirecekti.

Bulanık bir leke gibi hareket ettiğinde herhangi bir gözün –maddesel düzlemde serbest kalan bir Galayn lordunun bile– takip edebileceğinden daha süratliydi.

Baruk çalışma odasında başını ellerinin arasına almıştı. Mammot'un ölümü kalbine bıçak gibi saplanmıştı ve onun sızısı hâlâ canlıydı. Roald'ı daha önceden gönderdiği için odasında yalnızdı.

Rake durumdan şüphelenmişti. Fakat bunu fazla hassas bir mesele olarak gördüğü için düşüncelerini kendine saklamıştı. Simyacı, Tiste Andii'nin öyle davranmakta haklı olduğunu inkâr edemezdi. Rake gerçeği söyleseydi bile Baruk ona inanır mıydı? Mammot'u sahiplenen gücün tespitlere karşı kendini saklamış olduğu kesindi. Rake öyle bir iddia üzerine simyacının öfkeye kapılacağını tahmin etmiş, akıllıca ve insaflıca davranarak konuşmamayı seçmişti.

Ve şimdi tıpkı Jaghut Tiran gibi Mammot da ölmüştü. Eski

dostunun canını Rake mi almıştı? Eğer öyleyse Tiste Andii kılıcını kullanmayarak hem Mammot'a hem de Baruk'a yine merhamet göstermişti – hatta simyacı, Mammot'un ölüm çığlığında bir tür huzur sezmişti.

Kapıdan gelen hafif bir öksürükle telaşlandı. Hızla doğrulup o tarafa doğru döndü. Kaşları kalktı. "Cadı Derudan!"

Kadının yüzü solgun, tebessümü bitkindi. "Mammot'un sonu üzerine aklıma sen geldin. İşte buradayım. Maalesef," derken şöminenin yanındaki koltuğa kadar gitti ve nargilesini yere bıraktı, "uşağım bu gecelik istirahate çekildi." Kül tablasını çıkarıp içindekileri yanmayan şömineye boşalttı. "Bunlar ne kadar da sıradan uğraşlar," deyip iç geçirdi.

Baruk ilk başta kadının ihlaline içerledi. Yalnız yas tutmayı yeğlerdi. Fakat onu, hareketlerinin kıvrak zarafetini seyrederken fikri değişti. Derudan'ın kovanı kadim ve mevsimlerin döngüsüne bağlı Tennes'ti; ve sığınabileceği az miktardaki ilahlardan biri de Tennerock, yani Beş Dişli Yaban Domuzu'ydu. Derudan'ın en büyük gücü –en azından başkalarıyla paylaştığı gücü– Sevgi adındaki Diş'ti. Baruk kendine kızdı. Kadının bir hediye getirdiğini anlamakta geç kalmıştı.

Derudan kül tablasını yerine takıp yapraklarla doldurdu. Bir elini tablanın üstüne kapattı ve içeriği ani bir ısıyla parladı. Cadı bunun ardından kendini koltuğa bıraktı ve ağızlığı dudaklarına dayayıp derin bir nefes aldı.

Baruk diğer koltuğa gitti. "Rake henüz konunun kapanmadığına inanıyor," deyip oturdu.

Derudan kafa salladı. "Mammot'un ölümüne tanık oldum. Fevkalade bir sihirbazla beraber ona karşı koyduk. Mammot'a ait beden bir Moranth patlayıcısıyla yok edildi. Jaghut'un ruhu sağ kalsa da alınıp götürüldü. Bir Azath tarafından." Yarı kapalı gözlerle Baruk'un tepkisini ölçtü.

"Azath mı? Darujhistan'da mı?"

"Evet. Büyücülere duydukları açlıkla tanınan o esrarlı zuhurlar çabalarımızı zora sokacaktır. Temkinli davranmakta yarar var, değil mi?"

"Nerede ortaya çıktı?"

"Simtal'ın malikânesinin bahçesinde. Bir Moranth patlayıcı-

sından da bahsetmedim mi? Leydi Simtal'ın şenliğinin bazı alışılmadık konukları vardı, değil mi?"

"Malazanlar ha?"

"Hayatım iki defa kurtarıldı. Sözünü ettiğim o sihirbaz kendi bünyesinde yedi kovana hükmediyordu."

"*Yedi mi?*" dedi Baruk irkilerek. "Hood'un Nefesi aşkına, öyle bir şey mümkün mü ki?"

"Niyetleri kötüyse onlara göğüs germek Karanlık'ın Oğlu'na düşecek."

Yakınlarda bir yerde yaşanan bir güç taşkınıyla ikisi de gerildi. Simyacı yumruklarını sıkarak ayaklandı. "Bir iblis salıverildi," diye tısladı.

"Ben de hissettim," dedi Derudan bembeyaz bir suratla. "Hem de çok güçlü bir iblis."

"Bir İblis Lordu." Baruk kafa salladı. "Rake'in *asıl* beklediği buydu."

Gözleri fal taşı gibi açılan Derudan sorusunu sormadan önce nargilesini tüttürdü. "Öyle bir yaratığı yenebilir mi? Karanlık'ın Oğlu olabilir ama bu yaratığın gücünü sezebiliyorsun, değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Baruk usulca. "Eğer yenemezse şehrin sonu gelmiş demektir."

Tam o anda bir darbe daha geldi ve onu bir diğeri izledi. Neler olduğunu anlayan simyacı ile cadı karşılıklı bakıştılar. Cemiyetlerinden iki kişi az önce hunharca öldürülmüştü.

"Paral," diye korkuyla fısıldadı kadın.

"Ve Tholas," dedi Baruk. "Saldırı başladı. Bu kadar haklı çıktığı için Rake'e lanet olsun."

Kadın ona boş gözlerle baktı.

Baruk yüzünü buruşturdu. "Vorcan."

Çan kulesi çatısının lekeli, oyuklu bronz kiremitlerinde duran Anomander Rake'in başı hızla çevrildi. Gözleri koyulaşarak simsiyah kesildi. Kof ve kayıp bir iniltiyle esen rüzgâr uzun, gümüşi saçları ile gri pelerinini uçuşturdu. Tiste Andii bakışlarını kısa bir süreliğine batıya doğru ilerleyen Ay Tohumu'na kaldırdı. Ay Tohumu'nun Pale'da aldığı yaralar her nasılsa kendi bedeninde

yankı bulurmuş gibi kalenin acısını hissetti. İnce yüz hatlarından kederli bir ifade gelip geçti.

Şiddetli bir hava akımına maruz kaldı ve ağır kanatların çırptığını işitti. Gülümsedi. "Silanah," derken hafifçe konuşsa da sesinin duyulacağını biliyordu. Kırmızı ejderha iki kulenin arasından geçip yan yattı ve onun bulunduğu yere geri döndü. "İblis Lordu'nun varlığını sezdiğinin farkındayım, Silanah. Bana yardım etmek istiyorsun. Biliyorum, biliyorum." Başını iki yana salladı. "Ay Tohumu'na geri dön, sevgili dostum. Bu benim dövüşüm. Seninki bitti. Ama şunu bil: Başarısızlığa uğrarsam ölümümün intikamını almaya çalışabilirsin."

Silanah üzerinden geçerken tiz bir sesle feryat etti.

"Eve git," diye fısıldadı Rake.

Kırmızı ejderha tekrar haykırdı, sonra batıya dönüp gece havasında yükseldi.

Yanında bir varlık sezen Rake döndüğünde uzun boylu, kukuletalı bir adamın aşağıdaki şehir manzarasını kendisiyle paylaştığını gördü. "Habersiz gelmen," diye mırıldandı, "hiç akıllıca değil."

Adam iç geçirdi. "Ayaklarının altındaki taşlar yakın bir zamanda kutsandı, Lord. Yeniden doğdum."

"Dünyada bir Atacıl tanrıya yer yok," dedi Rake. "Sözüme güven."

K'rul kafa salladı. "Biliyorum. Bir Jaghut Tiran'ın refakatinde Kaos Âlemleri'ne dönmeyi bekliyordum. Maalesef benden kaçındı."

"Ve başka bir hapse kavuştu."

"Müsterihim."

İkili uzun bir dakika boyunca konuşmadı, sonra K'rul iç geçirdi. "Kayıbım. Bu dünyada. Bu zamanda."

Rake homurdandı. "O bakımdan yalnız değilsin, Atacıl Kişi."

"Senin izinden mi gideyim, Lord? Yeni çatışmalar, Ermişlerle beraber oynayacak yeni oyunlar mı arayayım? Çabalarına karşılık ruhen mükâfatlandırılıyor musun?"

"Bazen," dedi Rake usulca. "Ama çoğu zaman hayır, mükâfatlandırılmıyorum."

Kukuletalı yüz Tiste Andii'ye doğru döndü. "Öyleyse neden?"

"Yaşamanın başka bir yolunu bilmiyorum."

"Bu gece sana yardım etme imkânım yok, Anomander Rake. Sadece bu kutsal mekânda ve tek bir fâninin rüyalarında tecelli ediyorum; başka bir yerde değil."

"Öyleyse tapınağına hasar vermemek için," dedi Rake, "elimden geleni yapacağım."

K'rul onu eğilerek selamladı, sonra ortadan kayboldu.

Tekrar yalnız kalan Rake dikkatini aşağıdaki sokağa verdi. Oraya bir tayf geldi. Havayı kokladı, ardından değişmeye *–dönüşmeye–* başladı. Bir Galayn Lordu ve bir Tektutan.

"Eh," diye hırıldadı Ay Tohumu Lordu, "ben de öyleyim." Kollarını iki yana açıp havalandı. Etrafını saran Kurald Galain efsunu giysilerini ve devasa kılıcını harmanlayarak hepsini göğe yükselmekte olan şeklin içine çekti. Akıcı ve zarif dönüşme sırasında omuzlarından simsiyah kanatlar çıktı. Et ve kemik büyüyerek yeni bir şekle büründü.

Yıldızlara bakarak yükseldikçe yükselen Anomander Rake gümüş yeleli bir siyah ejderha hâlini aldı. Silanah'ı bile cüce bırakan yaratığın genişleyen gözbebekleri dikey yarıklardan ibaret olup gözleri gümüşi bir renkle parlıyordu. Ağır homurtularla soluk alıp veriyor, kanatlarının hışırtısı kemiklerini saran kasların derin kütürtüleri arasında öne çıkıyordu. Göğsü şişerek soğuk ve kuru havayı içine çektikçe benliği güçle doluyordu.

Rake daha yukarılara tırmanarak şehrin üzerindeki karanlıkta sürüklenen başıboş bir buluta girdi. Nihayet kanatlarını öne yatırıp asi bir rüzgârın yüzeyini okşadığında aşağıdaki şehir duru bir göletin dibinde parlayan alacalı bir bakır sikke gibiydi.

Kimi zaman ağırlıklı olarak Malikâneler Mahallesi'nde efsunlar filizleniyor, Rake o saçılımlar dahilinde ölümler sezinliyordu. Bin fersah uzakta olduğunu sandığı aşağılık bir büyücünün lütfuyla Serrat tarafından kendisine iletilen mesajı düşündü. Aşağıdaki efsunlar o davetsiz misafirlerin eseri miydi? Rake hüsranla homurdandı – onlarla daha sonra ilgilenecekti. Şimdi önünde başka bir savaş vardı. İmparatoriçe ile İmparatorluk'u kuvvetini sınama arzusuyla ona tekrar tekrar meydan okumuşlardı. Rake her seferinde kendini adamaya yanaşmayarak geri çekilmişti. *Pekâlâ, İmparatoriçe. Sabrım tükendi.*

Dolu dolu nefes alırken kanatlarının zarı gerildi, eklemleri gıcırdadı. Bir saniye boyunca neredeyse hiç hareket etmeden havada asılı kalarak altındaki koca şehri inceledi. Karanlık'ın Oğlu ve Ay Tohumu Lordu Anomander Rake bunun ardından kanatlarını katlayıp dalışa geçti.

Koşarken sokağın bir tarafında kalan Kalam sabotajcıların izleyecekleri patlama düzenini biliyordu. Ay Tohumu'nun şehre inip onu bir tanrının topuğu gibi ezmeye hazırmışçasına üzerlerinde asılı durmasının bir önemi yoktu – Kemancı ile Kirpi öyle bir şeyi iplemezlerdi. Sonuçta yapacak işleri vardı.

Suikastçı, ikilinin kafasındaki her inatçı kemiğe sövüp saydı. Neden normal, aklı başında insanlar gibi kaçıp gitmemişlerdi ki? Bir köşeye geldi ve kavşağı çaprazlamasına geçti. İleride, sokağın karşı ucunda Haşmet Tepesi yükseliyordu. Bir sonraki köşeye vardığında iki sabotajcıyla çarpışmasına ramak kaldı. Kemancı bir tarafa, Kirpi de diğerine çekildi. Korkuları yüzlerinden okunan adamlar onu tanımamışçasına iki yanından koşarak geçtiler.

Kalam ellerini uzatıp pelerinlerinin kukuletalarını yakaladı. Sonra iki adamın asılmasıyla ayakları yerden kesilince homurdandı. "Eh be, piç kuruları!" diye bağırdı. "Durun!"

"Kal bu!" diye haykırdı Kirpi.

Öbür tarafa dönen Kalam suratından birkaç santim uzakta paslı bir kısakılıç buldu. Hemen arkasındaki Kemancı'nın yüzü bembeyaz, gözleri fal taşı gibi açıktı. "Kaldır şu hurdayı," diye çıkıştı suikastçı. "Beni hasta etmek mi istiyorsun?"

"Buradan tüyüyoruz!" diye tısladı Kirpi. "Kahrolası mayınları unut! Diğer her şeyi de!"

Pelerinleri tutmayı sürdüren Kalam ikisini de sarstı. "Sakinleşin. Neler oldu?"

Kemancı inleyerek sokağın yukarısını işaret etti.

O tarafa doğru dönen Kalam kaskatı kesildi.

Yolun ortasında kambur omuzları ışıltılı, yüksek kukuletalı bir harmaniyeye sarılı dört metre boyunda bir yaratık ağır ağır yürüyordu. Geniş ejderha derisi kemerinden, sapı Kalam kadar uzun olan çift başlı bir balta sarkıyordu. Yaratığın geniş, basık yüzünde yarık biçimli iki göz parlıyordu.

"Hood'un Kapısı aşkına," diye mırıldandı suikastçı. "O şey Tayschrenn'in yere göğe sığdıramadığı lordu." İki sabotajcıyı köşenin arkasına itti. "Kaldırın kıçınızı. Simtal'ın malikânesine geri dönüyoruz." İki adam da buna itiraz etmedi. Saniyeler sonra sokakta ellerinden geldiği kadar süratle koşuyorlardı. Kalam bir sonraki köşede çömeldi ve Galayn lordunun görüş alanına girmesini bekledi. Öyle olduğunda da yüzü bembeyaz kesildi. "Bir Tektutan."

Galayn topyekûn yıkıma daha uygun bir surete bürünüyordu. Kanat uçları her iki yanındaki binalara sürten boz-kahverengi ejderha durakladı. Kükreyişi parke taşlarını titretti.

Kalam yaratığın uzuvlarını germesini, sonra da bir güç dalgasıyla havaya yükselmesini seyretti. Karanlık onu çabucak yuttu. "Hood'un Nefesi aşkına," dedi. "Ortalık asıl şimdi karışacak." Hızla dönüp sabotajcılara yetişmek için koştu.

Sikke Taşıyan, bahçeleri duvarla çevrili malikânelerin dizili olduğu bir sokağa ulaştı. Önünden geçtiği her yapıyı incelerken adımlarını yavaşlattı.

Muavin zamanın geldiğini anladı. Korunabileceği o evlerden birine girmeden önce oğlanın işini bitirmeliydi. Elinde kılıcıyla onu sessiz sedasız takip ederken aralarında beş metre bile yoktu.

Uzun ve derin bir nefes aldı, sonra da kılıcını dümdüz uzatarak yerinden fırladı.

Hemen arkasından gelen sert, metalik çınlama üzerine Crokus kendini yere attı. Düşerken bir omzunu öne eğdi ve takla atıp ayağa kalktı. Hayretle haykırdı. Tepelerde Coll'a saldıran o kadın çift pala kullanan uzun boylu, yuvarlak omuzlu bir adamla kıran kırana kapışıyordu.

Dövüşü seyrederken hırsızın ağzı bir karış açık kaldı. Coll'un karşısında sergilediği tüm ustalığa rağmen kadın şimdi sağdan soldan üstüne yağan saldırılarla geri püskürtülüyordu. Her iki rakip de o kadar hızlı hareket ediyordu ki Crokus hamleleri veya o hamleleri yapan silahları takip edemiyordu bile. Yine de kadı-

nın kollarında, bacaklarında ve göğsünde açılan yaralara ek olarak yüzündeki katıksız hayret ifadesini görebiliyordu.

Derken bir ses arkasında gevrek gevrek güldü. "Hiç fena dövüşmüyorlar, değil mi?"

Crokus süratle dönünce ellerini gri ve kırmızı bir pardösünün ceplerinde tutan uzun ince bir adamla burun buruna geldi. Adam bir nacağı andıran dar suratını genç hırsıza çevirip sırıttı. "Güvenli bir yere mi gidiyordun, evlat?"

Crokus uyuşukça kafa salladı.

Adamın sırıtışı genişledi. "Öyleyse sana eşlik edeyim. Sakın endişelenme, çatılardan da korunuyorsun. Cüppe yukarıda bekliyor. Yılanın tekidir ama güçlü de bir büyücüdür. Duyduğum kadarıyla Serrat küplere binmiş. Gel yürüyelim."

Crokus adamın koluna girip onu düellodan uzaklaştırmasına izin verdi. Giderken arkasına bir göz attı. İşlevsiz kalmış sol kolu gaz ışığı altında kanla parlayan kadın artık dövüşü bırakmaya çalışıyor, rakibiyse bir hayalet sessizliğiyle baskıyı sürdürüyordu.

"Tasalanma," dedi yanındaki adam, onu beraberinde sürükleyerek. "O Onbaşı Çivit'tir. Böyle şeylere bayılır."

"O-onbaşı mı?"

"Bir süredir arkanı kolluyoruz, Sikke Taşıyan." Adamın diğer eli yukarı kalktı ve yakasını ters çevirerek bir broşu açığa çıkardı. "Adım Ustaparmak. Kızıl Muhafızlar'ın Altıncı Kılıcı'ndanım. Prens K'azz ve Caladan Brood tarafından korunuyorsun."

Crokus adama bön bön baktı, ardından kaşlarını çattı. "Sikke Taşıyan mı? O da ne demek? Galiba beni biriyle karıştırdınız."

Ustaparmak yavan bir kahkaha attı. "Dünyadan haberinin olmadığını tahmin etmiştik, evlat. Tek açıklama buydu. Seni koruyan başkaları da var, bilmem farkında mısın. Cebinde bir sikke olmalı. İki başlı, değil mi?" Genç hırsızın afallamış yüz ifadesine bakıp sırıttı. "İşte o Oponn'a ait. Bir tanrıya hizmet ettiğinin farkında bile değildin! Son zamanlarda şansın nasıldı?" Tekrar güldü.

Crokus bir bahçe kapısının önünde durdu.

"Geldik ha?" diye sordu Ustaparmak, yerleşke duvarının arkasındaki yükselen malikâneye göz gezdirerek. "Eh, burada güçlü bir büyücü yaşıyor, değil mi?" Genç hırsızın kolunu bıraktı. "İçeride yeteri kadar güvende olursun. İyi şanslar, evlat. Ciddi-

yim. Ama bak," derken ifadesi sertleşti, "şansın dönerse o sikkeden kurtul, tamam mı?"

Crokus'un kafasının karıştığını belliydi. "Sağ olun, bayım."

"Bizim için bir zevk," diyen Ustaparmak ellerini yine ceplerine soktu. "Hadi artık, git."

Muavin rakibinden ayrılırken sağ kürekkemiğine bir kesik aldı. Harcadığı çabayla yarasından kanlar fışkırarak oradan kaçtı. Adam peşinden gelmedi.

Sikke Taşıyan'ın savunmasız olacağını düşünerek amma budalalık etmişti! İyi ama o adam kimdi? Daha önce hiç öyle bir kılıç dövüşçüsüyle karşı karşıya gelmemişti. Daha da kötüsü adam efsundan yardım almaksızın dövüşmüştü. Lorn'un Otataral kılıcı ve yetenekleri ilk defa yeterli olmamıştı.

Yarı kör bir hâlde sendeleyerek sokak boyunca koşturan Muavin bir köşeyi döndü. Gözucuyla ani bir hareket tespit etti. Hemen sırtını duvara verdi ve kılıcını bir kez daha kaldırdı.

Karşısına geçen irikıyım kadın onu meraklı gözlerle süzdü. "Bana kalırsa," dedi ağır ağır, "işin çoktan bitmiş."

"Beni rahat bırak," dedi Lorn nefes nefese.

"Yapamam," dedi Meese. "Halka Bozan seni bahçe kapısında gördüğünden beri peşindeydik. Yılanbalığı hesabını vermen gereken bazı şeyler olduğunu söylüyor, bayan. Biz de o hesabı kesmeye geldik."

Kadın bunu söyler söylemez Muavin hemen solunda başka bir varlık sezinledi. Dönerek savunma pozisyonu almaya çalışırken haykırdı. Haykırışında yoğun bir hüsran ve çaresizlik hissi vardı. *Bu ne ziyan!* diye sövdü. *Hayır, böyle olmamalıydı.*

Daha bu düşünce aklından geçerken kadınlar aynı anda saldırdılar. Lorn soldan gelen yalımı karşılamasına rağmen az evvel konuşan kadının iki bıçak çekip ikisini de göğsüne saplamasını dehşet içinde seyretmekten başka bir şey yapamadı.

Silahlar vücuduna batarken Muavin bir hiddet çığlığı attı. Kılıcı parke taşlarına düşerek çınladı. Elleriyle yoklayarak duvardan aşağı kaydı. "Kim?" diyebildi, kelimenin arkasında kör bir bilme ihtiyacıyla. "*Kim?*"

Kadınlardan biri üzerine eğildi. "Ne dedin?"

Yüzü ıstırapla dolan Lorn'un gözleri kapandı, ağız kenarları aşağı sarktı. "Kim?" diye sordu tekrar. "Kim bu Yılanbalığı?"

"Yürü gidelim, Meese," dedi kadın, ayakları dibindeki bedene kulak asmadan.

Paran onu bir ara sokak girişindeki kirli parke taşlarına serilmiş yatarken buldu. Aralarındaki esrarengiz bağlantı son kez kapanıyormuşçasına, bir şey onu hiç şaşmadan Muavin'e çekmişti. Kadının kılıcı hemen yanı başındaydı. Kenarları oyulup çentilmiş silahın sapı kandan sırılsıklamdı.

"Eğer bir kıymeti varsa," diye fısıldadı, "zorlu bir rakip oldun."

Gözleri titreşerek açılan Lorn ona bakan kişiyi tanıdı. "Yüzbaşı. Ganoes."

"Muavin."

"Beni öldürdüler."

"Kimler?"

Lorn kan lekeli bir tebessüm etmeyi becerdi. "Bilmiyorum. İki kadın. Hırsızlara... benziyorlardı. Haydutlara. İroniyi... görüyor musun, Ganoes Paran?"

Genç subay incecik dudaklarla kafa salladı.

"Muavin için... şanlı bir son... hayal oldu. Eğer birkaç... dakika önce gelseydin..."

Yüzbaşı cevap vermedi. Lorn'un son nefesini vermesini seyrederken hiçbir şey hissetmedi. *Beni tanımak kötü şans getirir, Muavin. Bunun için üzgünüm.* Sonra Otataral kılıcı alıp kendi kınına soktu.

Üzerinde iki ses aynı anda konuştu. "Ona kılıcımızı verdin."

Paran doğrulunca kendini Oponn'la karşı karşıya buldu. "Daha doğrusu Urgan onu benden aldı."

İkizler korkularını gizleyemiyorlar, Paran'a yakarışa yakın bir ifadeyle bakıyorlardı. "Kotilyon canını bağışladı," dedi kız kardeş. "Tazılar da. Neden?"

Paran omuz silkti. "Bıçağı mı suçluyorsunuz, yoksa onu tutan eli mi?"

"Gölgetaht asla kurallara göre oynamaz," diye sızlanan erkek kardeş kollarını gövdesine sardı.

"Siz de Kotilyon da fânileri kullandınız," dedi yüzbaşı, dişlerini göstererek, "ve bunun bedelini ödediniz. Benden ne istiyorsunuz? Sempati mi? Yardım mı?"

"O Otataral kılıç—" dedi kız kardeş.

"Kirli emelleriniz için kullanılmayacak," diye cümleyi tamamladı Paran. "Kaçsan iyi edersin, Oponn. Kotilyon herhalde Kısmet'i Gölgetaht'a çoktan vermiştir ve ikisi ondan en iyi nasıl yararlanabileceklerini planlıyorlardır."

İkiz Maskaralar irkildiler.

Paran bir elini kılıcın yapış yapış sapına koydu. "Çabuk. Yoksa Kotilyon'un yaptığı iyiliği karşılıksız bırakmam."

Tanrılar ortadan kayboldular.

Yüzbaşı derin bir nefes aldı. Yeniden Lorn'a doğru döndü.

Zırhı çıktıktan sonra kollarında taşıdığı kadın epey hafif geldi.

Hızla dalarken çevresindeki hava uğuldasa da kovanına sıkıca sarınmış olan Anomander Rake başka bir ses çıkarmadı. Aşağıda, Darujhistan'ın üzerinde aheste aheste turlayan boz ejderha hem cüsse hem de güç bakımından dengiydi.

Fakat onu aşağıda aramakla aptallık etmişti.

Rake kanatlarını dikkatle açarak yönünü Galayn lorduna çevirdi. Arka uzuvları aşağıya uzandı, pençeleri açıldı. Etrafındaki havayı toplayarak bir güç patlamasına hazırlandı. O Kurald Galain'di. Bir Tiste Andii'ydi. Karanlık onun eviydi.

Galayn lordu artık tam altındaydı ve müthiş bir hızla büyüyordu. Rake ağzını açtı ve bir hava duvarına diş geçirince başı geriye savruldu. Çıkardığı ses boz ejderhanın bakışlarını yukarıya çevirmesine sebep oldu ama artık çok geçti.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ben doğumumda
şeytani kalpleri
hapseden Hane'yim,
o yüzdendir ki her odada
öfkeden titreyen
antik bir varlık kilitli.
Ve bu taş kökler
kurumuş toprakta
en derin çatlakları açarak
saklar meyvelerin rüyasını
ebediyen, ah, hacılar
gelin kapıma
ve açlık çekin...

Azath (ii.iii)
Adaephon (d. ?)

Bahçe kapısının ötesindeki yerleşke boştu. Çok geç kalıp kalmadığını merak eden Crokus orayı koşarak katetti. Basamakları seke seke tırmanıp kapı tokmağına uzandı. Bir enerji patlaması onu geriye fırlattı.

Sersemleyen genç hırsız kendini basamakların önündeki parke taşlarında otururken buldu. Bedeni boydan boya karıncalanıyor, kapıyı saran koyu kırmızı parıltı yavaş yavaş soluyordu. Bir müdafaa. "Hood aşkına!" diye tıslayan delikanlı ayağa kalktı. Daha önce Yukarı Malikâneler'de de böyle bariyerlerle karşılaşmıştı. Onları aşmanın bir yolu yoktu.

Tekrar söven Crokus hızla bahçe kapısına koştu. Sokağa çıkıp etrafa bakındığında kimseleri görmedi. Kızıl Muhafızlar onu hâlâ koruyorlarsa kendilerini göstermiyorlardı.

Çok düşük de olsa malikânenin bahçe girişinin sihirle korunmama ihtimali vardı. Crokus sokaktan aşağı koşup sağındaki ilk ara sokağa saptı. Karşısına tırmanması gereken bir duvar çıkacaktı ama onu ciddi bir engel olarak görmüyordu.

Ara sokağın sonuna vardı ve bir sonraki sokakta kayarak durdu. Duvarın yüksek olduğunu gördü. Koşarak hız alması gerekecekti. Soluklanmaya çalışarak tez adımlarla karşıya geçti. Tüm bunların gereği neydi? Sonuçta Baruk başının çaresine bakamaz mıydı? O bir Baş Büyücü değil miydi? Hem Ustaparmak bile simyacının efsun savunmalarına atıfta bulunmamış mıydı?

Tereddüde kapılan delikanlı karşısındaki duvara bakarak kaşlarını çattı.

O anda sokağın tam üzerinde yeri sarsan tiz bir çığlık koptu. Devasa bir şekil alçalarak gaz ışıklarına girerken Crokus arkasındaki duvara yapıştı. Genç hırsızın yirmi metreden daha az soluna çakılan şekil sokağı tıkadı. Çarpmanın şiddetiyle Crokus'un ayakları yerden kesildi, taşlar parçalandı.

Delikanlı etrafa saçılan tuğlalar ve taşlardan korunmak için eğildi, sonra moloz yağmuru dinerken ayağa fırladı.

Kanatları yırtılmış ve kana bulanmış bir ejderha kama biçimli başını sokakta sağa sola sallayarak yavaş yavaş ayağa kalktı. Kahverengi böğründeki pullar yerlerinden kopmuş, altlarındaki derin kesikler açığa çıkmıştı. Boynunu ve omuzlarını kaplayan kan ışıl ışıl parlıyordu.

Crokus canavarın ötesindeki duvarın –Baruk'un malikânesinin– yıkılmış ve bahçenin meydana çıkmış olduğunu gördü. Dumanlar tüten topraktan kırık ağaç gövdeleri yükseliyor, yükseltilmiş bir veranda, malikânenin arka girişinin yerini belli ediyordu. Kapının önünde devrik iki heykelin parçaları duruyordu.

Ejderha sersemlemiş görünüyordu. Genç hırsız gerildi. Şimdi harekete geçme vaktiydi. Kendi cesaretine inanmakta zorlanan Crokus bahçeye kazasız belasız varmayı umarak yaratığın arkasından sokağa fırladı. Koşarken bakışları ejderhada, aklıysa cebindeki şans sikkesinde kaldı.

Derken ejderha onun gözleri önünde şekil değiştirerek ışıltılı bir pusla kendi içine çekildi. Dikkatini yaratıktan ayıramayan Crokus yavaşladı, sonra da durdu. Kalbi göğsünden kaçmak istercesine davul gibi atıyor, aldığı her nefeste ciğerleri sızlıyordu. Dehşet içinde kendi kendine şansının az önce döndüğünü söylüyordu.

Işıltı kayboldu. Artık sokakta insansı bir biçime sahip pelerinli ve kukuletalı dev bir tayf duruyordu.

Crokus kıpırdamaya çalışsa da vücudu ona itaat etmeye yanaşmadı. Kocaman açılan gözlerle iblisin kendisine doğru dönmesini seyretti. Yaratık hırlayarak kemerinden devasa bir balta çekti. Silahı elinde tartarak derin ama yumuşak bir sesle konuştu. "Buna devam etmenin ne gereği var?" diye makul bir dille sordu. "İmparatoriçe kaçmana izin veriyor, Lord. Sana bir kez daha merhamet gösteriyor. O merhameti kabul et ve git."

"İyi fikir," diye fısıldadı hırsız. Sonra iblisin aslında kendisine değil de arkasındaki bir noktaya baktığını fark edip kaşlarını çattı.

O taraftan bir erkek sesi geldi. "Daha fazla kaçmayacağız, Galayn."

Genç hırsızın omzuna inen bir el onu düştüğü felçten çıkardı.

Crokus eğilerek yana kaçtı, sonra başını kaldırıp siyah, dar bir çehrede yer alan değişken, çivit renkli gözlere baktı.

"Kaç, fâni," dedi gümüşi saçlı adam, kürekkemiklerinin arasına asılı kından çift elli kılıcını çekerek. Simsiyah yalım onu bulan bütün ışığı yutarcasına neredeyse görünmezdi.

"Sen de şenlikteydin!" diye ağzından kaçırdı Crokus.

Adamın gözleri onu ilk defa görürcesine kırpıştı. "Sikke Taşıyan," dedi buruk bir tebessümle, "korkma. Brood beni en azından şimdilik canını bağışlamaya ikna etti. Çek git, çocuk." Bakışları yeniden Galayn lorduna çevrildi. "Bu zorlu bir kavga olacak."

"O silahı tanıyorum," diye hırıldadı iblis. "Dragnipurake. Ve sende Tiama'nın pis kokusunu alıyorum, Lord. İçinde Tiste Andii kanından çok o var."

Genç hırsız, Baruk'un duvarından geriye kalan yıkıntılara doğru geriledi.

Galayn lordu sırıtarak uzun, kıvrık köpek dişlerini açığa çıkardı. "İmparatoriçe hizmetlerini ödüllendirir, Lord. Tek yapman gereken evet demek. O zaman bu çatışmadan kaçınılabilir."

Anomander Rake öne çıktı. "Gardını al, Galayn."

İblis bir kükreyişle saldırıya geçti. Baltası arkasında mavi alevler bırakarak havada ıslık çaldı.

Rake kılıcıyla beraber kendi ekseninde dönüp baltaya arkadan vurdu ve onun ivmesini artırdı. Çift ağızlı balta başı hızla geçip giderken Tiste Andii rakibine sokuldu ve geride tutarak topuzunu kalçasına yasladığı kılıcı ani bir hareketle uzattı. İblis eğilerek hamleden sakındı ve bir elini baltanın sapından çekip Rake'in boğazına doğru atıldı. Gövdesini kıvıran Tiste Andii darbeyi sağ omzuna yedi.

Havaya savrulan Rake taşların üstüne sertçe düştü.

Alevlerle kaplı silahını başının üzerine kaldıran iblis ileri sıçradı.

Rake tam zamanında ayağa kalkarak baltayı kılıcıyla karşıladı. Silahların çarpışması havayı ve toprağı sarstı. İblisin baltası sıvı gibi akan bembeyaz bir ışıkla parladı. Rake'in karanlığa gömülü kılıcı ona art arda çarpan ışık dalgalarını yuttu.

Taşlar dahi yumuşacık kile dönmüşçesine Crokus'un ayakları altındaki parke taşları iç kaldıracak kadar sallandı. Yukarıdaki

yıldızlar fırıl fırıl döndü. Midesi bulanan Crokus dizlerinin üstüne düştü.

Rake saldırıya geçerek simsiyah silahını art arda vahşice savurdu. İblis ilk başta haşin karşı hamlelerle yerini korudu. Sonra adım adım gerilemeye başladı. Rake aman vermeden baskıyı sürdürdü. "*Işık'ın doğmasına izin vermek*," diye darbeler arasında dişlerini sıkarak konuştu, "*Ana'yı pişman etti. Onun yozlaşmasını görmekte... çok geç kaldı. Galayn, sen... uzun zaman önce verilmesi gereken... bir cezanın... kasıtsız kurbanısın.*"

Her saldırıyı can havliyle karşılayan, artık karşı hamlelerde bulunmayan iblis yediği darbeler karşısında yalpaladı. Üstüne karanlık kapanırken baltadan saçılan ışık titreşti, kısıldı, kesik kesik parlar oldu. İblis haykırarak kendini Rake'in üstüne attı. Tam Tiste Andii'nin tepesine bineceği sırada Crokus siyah bir çizginin pelerinini yırtarak yaratığın sırtından fırladığını gördü. İblisin ellerinden düşen balta yerde takırdarken ateşi söndü.

Dehşetle cıyaklayan iblis şişlendiği kılıcı pençeledi. Silahtan yayılan simsiyah duman canavarı sarmaladı. Duman demetleri kıvrılıp büküldü ve birer zincir hâlini alıp gerildi. Galayn içten bir çığlık attı.

Ayağa kalkan Rake el kundağı kemiğe dayanıncaya kadar kılıcı iblisin göğsüne batırdı. Düşmanı, siyah gözlerini onunkilere dikerek dizleri üstüne yığıldı.

Havada girdap gibi dönen yıldızlar duruldu. Genç hırsızın ayakları altındaki taşlar bir kez daha sertleşmelerine rağmen artık hepsi de çarpık çurpuktu. Bakışlarını iblisten ayıramayan Crokus ağzındaki safrayı yuttu. Siyah duman zincirleri gitgide kısalarak yaratığı âdeta çökertti, onu kılıcın içine çekti. İblis en sonunda sırtüstü devrildi ve Rake silahın ucunu parke taşı kaplı sokağa batırarak hasmını yere çiviledi. Sonra ağırlığını kabzaya verdi ve genç hırsız Rake'in omzunu kaplayan kumaşın –iblisin elinin çarptığı noktanın– kanla kaplı olduğunu ancak o zaman fark edebildi. Tiste Andii bitkin bir hâlde bakışlarını ona yöneltti.

"Elini çabuk tut," diye fısıldadı. "Simyacı tehlikede. Artık onu koruyamam. Acele et, Sikke Taşıyan."

Crokus döndüğü gibi koşmaya başladı.

* * * * *

Cemiyet'in baştan üçüncü mensubu Travale'nin ölümü hâlâ düşüncelerinde yankılanıyordu. Cadı Derudan odanın ortasına külden bir halka çizmişti. Baruk'un da yardımıyla halkanın içine iki koltuk koymuştu ve şimdi o koltuklardan birinde otururak nargile içiyor, bir yandan da kara gözleriyle simyacının volta atmasını seyrediyordu.

Baruk'un koruyucu halkaya giresi yoktu. Orada Üst Tennes efsunuyla çevrilerek güvende olurlar ama Vorcan çıkagelirse ona karşı saldırı düzenleyemezlerdi. Dahası bazı şeyler sihirli savunmaları aşabilirdi. Bunlardan akla ilk geleni Otataral, yani Yedi Kent'in Tantoo Tepeleri'nden çıkarılan, pasa benzer o garip cevherdi. Kendisi de bir Baş Büyücü olduğu için Vorcan'ın öyle bir maddeye başvurma ihtimali düşüktü ama yine de Baruk kendini suikastçıya karşı kovanını kullanamayacağı bir pozisyona sokmaktan çekiniyordu.

"Ölen o Cemiyet mensupları var ya?" dedi Derudan yavaşça. "Dokunulmaz olduklarına güvenen inatçı kimselerdi. Hiç şüphesiz huzursuzca volta atarak suikastçının çarçabuk gelmesini beklemiştir onlar da."

Baruk cevap vermek için duraklasa da dışarıdan gelen yüksek, insandışı bir haykırış, konuşmasına müsaade etmedi. O sesi hemen sonra duvarları zangırdatan bir sarsıntı izledi. Simyacı kapıya yöneldi.

"Bekle!" diye halkadan seslendi Derudan. "Bu merakını besleme, Baruk; Baruk zira Vorcan muhakkak fırsat kolluyordur, değil mi?"

"Bir müdafaa bozuldu," dedi Baruk. "Savunmalarım aşıldı."

"Temkinli davranmak için bir sebep daha," diye tembihledi Derudan. "Dostum, yalvarırım bana katıl."

"Pekâlâ," diyen Baruk iç geçirip ona doğru yürüdü. Aniden suratının sol yanı bir hava akımıyla okşandı. Simyacı dönerken Derudan bir ikaz haykırdı.

Eldivenli elleri kızıl bir ışıkla parlayan Vorcan simyacıya doğru atıldı. Baruk kollarını kaldırırken çok geç kalacağının farkındaydı. Lakin tam o anda karanlıktan fırlayan başka bir figür bir darbe sağanağıyla Usta Suikastçı'nın yolunu kesti. Vorcan geri geri sendeledi, sonra bir elini savurarak saldırganına zayıf bir darbe indirdi.

Odada ıstırap dolu bir çığlık yankılandı. Koruyucusunun bir Tiste Andii kadını olduğunu yeni anlayan Baruk şaşırsa da kadın uçarak üstüne gelirken kıvrakça yana çekildi. Tiste Andii zeminden sekip duvara çarptı ve düştüğü yerde kıpırdamadan yattı. Baş Simyacı bakışlarını yeniden Vorcan'a çevirdiğinde ellerinden birinin artık parlamadığını gördü.

Bir el hareketiyle kolundan ölümcül bir efsun fırladı ve sapsarı bir yıldırım havada kavis çizdi. Vorcan bir karşı büyü tısladı ve yıldırım, suikastçının önünde beliren kırmızı pus tarafından yutuldu. Pus çabucak soldu ve ortadan kayboldu. Vorcan adamın üstüne yürüdü.

Baruk cadı Derudan'ın bağrışlarını hayal meyal duyuyordu. Fakat Suikastçıların Sahibesi'nin ölüm dolu gözleri onu oracığa mıhlamıştı. Gücünün o kadar kolayca bertaraf edilmesi, Vorcan'ın efsunculuktaki üstünlüğünü açıkça göstermişti. Baruk artık tek yapabileceğinin ölümünü beklemek olduğunu anladı.

Fakat o anda arkasından gelen bir homurtu işitti, sonra Vorcan şaşkın bir nida attı. Suikastçının göğsüne bir hançer saplanmıştı. Vorcan kaşlarını çatarak ona uzandı ve silahı çıkarıp bir kenara attı.

"Elimden..." diye Tiste Andii kadınının yattığı yerden fısıldadığını duydu simyacı, "... ancak bu kadarı gelir. Özür dilerim, Lord."

Derudan, suikastçının biraz arkasında belirdi. Kollarını kaldırıp bir tılsıma başladığı anda Vorcan hızla döndü ve elinden bir şey fırladı. Cadı inleyerek yere yığıldı.

Baruk'un içini yeis kapladı. Sözsüz bir kükremeyle Vorcan'a hücum etti. Kadın gülerek yana çekildi ve hâlâ parlayan elini uzattı. Belini kıvıran simyacı dengesini kaybetse de ölümcül dokunuştan ucu ucuna kurtuldu, sonra da tökezleyerek suikastçının yanından geçip gitti. Vorcan'ın yeniden gülerek arkadan yaklaştığını işitti.

Odanın kapısı Baruk'un dört metre ilerisindeydi. Onu açık bulunca Baş Simyacı'nın gözleri pörtledi. Orada bir genç çömelmiş bekliyor, her bir elinde dörtgenimsi birer cisim tutuyordu.

Her an Vorcan'ın dokunuşunu bekleyen Baruk kendini ileri attı. Oğlanın aynı anda doğrulduğunu ve önce sağ, ardından sol

kolunu ileri savurduğunu gördü. Yere kapaklanırken üzerinden iki tuğla uçtu. Tuğlalardan birinin bir çatırtıyla, diğerininse bir kütürtüyle arkasındaki suikastçıya çarptığını duydu. Kütürtüye kızıl bir flaş eşlik etti.

Yere yapışmasıyla birlikte simyacının ciğerleri boşaldı. Baruk acılar içindeki göğsünü havayla doldurmaya uğraşırken saniyeler eziyet gibi geçti. Sonunda sırtüstü döndü. Vorcan'ın neredeyse ayakları dibinde kıpırtısız yattığını gördü. Oğlanın başı görüş alanına girdi. Suratı terle kaplıydı ve kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Simyacı Baruk?" diye sordu.

Adam kafa salladı.

Oğlan iç geçirdi, ardından sırıttı. "Yaşıyorsunuz, güzel. Rallick tarafından sizi uyarmak için gönderildim."

Baruk doğrulup oturdu. "Cadı," dedi boğuk bir sesle. Parmağıyla işaret etti. "Lütfen onunla ilgilen."

Oğlanın gidip Derudan'ın yanına çömelmesini seyrederken takatinin geri geldiğini hissetti.

"Nefes alıyor," diye duyurdu Crokus. "Vücuduna bir tür bıçak saplanmış. Reçineyle kaplı gibi görünüyor." Dokunmak için elini uzattı.

"Hayır!" diye bağırdı Baruk.

Crokus telaşla irkildi.

"Zehir," dedi simyacı, ayağa kalkarken. "Gel bana yardım et." Az sonra Derudan'ın yanında diz çöktü. Bıçağı kaplayan reçinemsi maddeye attığı kısa bir bakış şüphelerini doğruladı. "Beyaz paralt," dedi.

"O bir örümcek değil mi?"

Baruk bir elini Derudan'a bastırdı. "Bilgi dağarcığın beni şaşırttı, evlat," dedi. "Neyse ki şu anda damarlarındaki zehrin panzehrine sahip yegâne adamın evinde bulunuyor." Bir şeyler mırıldanmasıyla elinde bir şişecik belirdi.

"Rallick beyaz paraltın panzehri olmadığını söylemişti."

"Bu ele güne duyurmaya niyetli olduğum bir şey değil." Baruk şişeciğin tıpasını çıkardı ve muhteviyatını cadının boğazından aşağı dökerek bir öksürük nöbeti tetikledi. Derudan'ın solması düzene girerken Baruk kaykılıp Crokus'u süzdü. "Rallick'i iyi tanıyor gibisin. Adın ne?"

"Crokus. Mammot amcamdı, bayım. Ölümüne tanık oldum."

Derudan'ın gözkapakları titreşerek açıldı. Kadın tembelce gülümsedi. "Gördüğüm beni memnun ediyor," dedi dermansızca. "Değil mi?"

Baruk o tebessüme karşılık verdi. "Öyle, dostum. Ama Vorcan'ı yendiğim gibi bir iddiada bulunacak değilim. O başarı Mammot'un yeğeni Crokus'a ait."

Derudan'ın bakışları gence çevrildi. "Ah, bu akşam üstüne basmama ramak kalan kişi." Yüz ifadesindeki keyif kayboldu. "Mammot için üzgünüm, çocuk."

"Ben de," karşılığını verdi delikanlı.

Baruk ayağa kalkıp döndü. Hararetli bir küfür savurdu. Vorcan ortadan kaybolmuştu. "Kaçmış." Hemen Tiste Andii kadınının yanına gitti ve eğilip onu inceledi. Ölmüştü. "Yakında ismini öğreneceğim," diye fısıldadı, "ve asla unutmayacağım."

"Gitmem gerek!" diye ilan etti Crokus.

Baruk oğlanın yüzündeki ani paniğin sebebini merak etti.

"Yani," diye devam etti Crokus, "eğer buradaki işim bittiyse."

"Sanırım bitti," yanıtını verdi simyacı. "Tuğla fırlatmaktaki becerinden dolayı sana teşekkür ederim, Crokus."

Oğlan kapıya yollandı. Orada durakladı, sonra havaya bir sikke attı. Onu kapıp zoraki bir edayla sırıttı. "Acemi şansından olsa gerek." Sonra da çıkıp gitti.

Yüzbaşı Paran, Coll'un yatağının yanında çömeldi. "Hâlâ uyuyor," dedi ve kalkıp Alakarga'ya doğru döndü. "Buyur."

Kalam ile iki sabotajcı oraya dakikalar önce ulaşmışlardı. Şimdiye dek zayiat vermemişlerdi ama yüzbaşının zırhı epey hasar görmüştü ve kollarında Lorn'un naaşıyla odaya girerken yüzündeki ifade onun ruh hâlini fazla yoklamaması konusunda Alakarga'yı uyarmıştı. Muavin şimdi kıpırtısız ve solgun bir hâlde odadaki ikinci yatakta yatıyor, kansız dudakları ironik denebilecek ilginç bir tebessümle kıvrık duruyordu.

Çavuş küçük odadaki herkesi tek tek gözden geçirdi. Çok iyi bildiği bütün o simalar da onu seyrederek bekliyordu. Bakışları Üzgün'de veya yeni adıyla Apsalar'da oyalandı. Tokmak her ne

yaptıysa artık daha önce tanıdıkları o genç kadından farklı biriydi. Ondan daha az ama aynı zamanda daha fazlaydı. Tokmak bile ne yapmış olduğundan emin değildi. Belli başlı anıların ve becerilerin yanı sıra yürek parçalayıcı anılar serbest kalmıştı. Genç kadının gözlerinde bir acı, yılların dehşetiyle katmerlenmiş bir elem mevcuttu. Yine de bunu kontrol altında tutmanın bir yolunu, yaptıklarının bilinciyle yaşamasını sağlayacak bir kuvveti bulmuşa benziyordu. Karşılaştıklarında ağzından sadece şu kelimeler çıkmıştı: "Eve dönmek istiyorum, Çavuş."

Buna bir itirazı olmamışsa da kızın iki kıtayı ve aralarındaki okyanusu nasıl aşmayı planladığını merak eden Alakarga masada duran kumaşa sarılı kol kemiklerine uzandı. "Emredersin, komutanım," dedi Paran'ın emrine cevaben.

Odadaki sıcak ve ter kokulu hava iyice gerildi. Alakarga tereddüt etti. Darujhistan sokaklarında bir çatışma çıkmıştı ve Tez Ben bir süre önce Galayn lordunun ölümünü doğrulamıştı. Hatta siyahi sihirbaz hâlâ şokta gibiydi. Bıyık altından iç geçiren çavuş yeni iyileşmiş bacağını sıvazladı, ardından kolun ucuna takılı yalımı masaya sapladı.

Anında temas kuruldu. İçerisi Baş Yumruk Dujek'in hırıltılı sesiyle doldu. "Nihayet, Alakarga! Bana Galayn lordundan bahsetmekle uğraşma – Tayschrenn sanki komaya girdi. Çığlığını karargâhtaki herkes duydu. Demek Anomander Rake yaratığın hakkından geldi. Daha başka?"

Alakarga'nın göz attığı Paran onay verircesine kafa salladı. "Muavin Lorn'un oynadığı kumar başarısızlıkla sonuçlandı," dedi çavuş. "Kendisi öldü. Naaşı yanımızda. Kavşaklar hâlâ mayınlı. Ama onları patlatmayacağım, Baş Yumruk; zira muhtemelen şehrin altındaki gaz mağaralarını tutuşturup hepimizi küle çevirirler. İşte böyle." Derin bir nefes alırken bacağında bir sızı hissetti. Tokmak elinden geleni yapmıştı ve o yaptığı hiç de az sayılmazdı. Buna rağmen geride Alakarga'ya kendini narin hissettiren biraz hasar kalmıştı. "İşte böyle," diye hafifçe tekrarladı. "Şehirden ayrılıyoruz, Baş Yumruk."

Dujek bir müddet konuşmadı, ardından homurdandı. "Sorunlar var, Alakarga. Öncelikle Pale'ı kaybetmek üzereyiz. Tahmin ettiğim gibi Caladan Brood kuzeyde Kızıl Muhafızları kendi başlarına bırakıp Tiste Andiileriyle beraber buraya gel-

di. Yanında Rhivileri ve Sarı Moranthlıların daha yeni canlarına okumuş Jorrick'in Barghastlarını da getirdi. Dahası da var." Baş Yumruk duyulur bir şekilde yutkundu. "Yedi Kent'in açık açık isyan etmesine en fazla bir hafta kaldı. İmparatoriçe bunun farkında. Daha yarım saat önce Tayschrenn'le konuşmak için Genabaris'ten bir Pençe geldi. Adamlarım onu yakaladılar. Alakarga, herif İmparatoriçe'nin kendi eliyle Tayschrenn'e yazdığı bir mesaj taşıyordu. İmparatorluk beni resmen kanun kaçağı ilan etmiş. Tayschrenn beni tutuklatıp idam ettirecekmiş. Artık bir başımızayız, dostum."

Odaya sessizlik çöktü. Alakarga kısa bir süreliğine gözlerini kapadı. "Anlaşıldı, Baş Yumruk. Peki ne zaman harekete geçeceksiniz?"

"Siyah Moranthlılar yanımızda yer alıra benziyorlar – sebebini sorma. Sonuçta yarın şafakta Caladan Brood ve Kallor'la müzakere edeceğim. Sanırım durumu o müzakere belirleyecek. Brood ya gitmemize izin verecek ya da Pale'ı fethederken bizi öldürecek. Her şey Kâhin Pannion hakkında ne bildiğine bağlı."

"Bir iki gün içinde bazı Siyah Moranthlılarla buluşacağız, Baş Yumruk," dedi Alakarga. "Acaba o buluşma kararlaştırılırken olup bitenlerden ne kadar haberdardılar? Her neyse, her nerede olursanız olun bizi dosdoğru yanınıza getirecekler."

"Hayır," karşılığını verdi Dujek. "Burada kuşatma altına alınabiliriz. Siyahlar sizi Catlin Ovası'na bırakacaklar. Bu konuda aldıkları emir net ama onları ikna etmeyi denemekten çekinme."

Çavuş yüzünü buruşturdu. O biraz zordu. "Catlin Ovası olsun bakalım. Demek ki yanına varmamız biraz daha uzun sürecek, hepsi bu, komutanım."

Kemikleri çevreleyen parıltı bir anlığına titreşti ve yankılı bir patırtı duydular. Kemancı gevrek gevrek güldü. Dujek az önce kendi tarafındaki masaya yumruğunu indirmişti.

Alakarga sabotajcıya hışımla göz attı.

"Yüzbaşı Paran?" diye böğürdü Dujek.

"Buradayım, Baş Yumruk," karşılığını verdi Paran, öne çıkarak.

"Şimdi söyleyeceklerim Alakarga'ya hitaben ama senin de duymanı istiyorum, Yüzbaşı."

"Dinliyorum."

"Çavuş, ordumda yer almak istiyorsan yeni düzene alışmaya bak. Birincisi, Yüzbaşı Paran'ı Köprüyakarlar'ın başına getiriyorum. İkincisi, artık bir çavuş değilsin, Alakarga. Yardımcımsın ve bu da yeni sorumluluklar anlamına geliyor. Pale'a yaklaşmanı istemiyorum. Üstelik haklı olduğumu biliyorsun, lanet olasıca. Yüzbaşı Paran?"

"Evet?"

"Alakarga'nın mangası çekip gitme hakkını kazandı. Anlaşıldı mı? Herhangi biri Köprüyakarlar'a yeniden katılmak isterse ne âlâ. Ama aksi yönde karar verirlerse herhangi bir yaptırım istemiyorum. Herhalde sözlerim yeterince açıktır."

"Evet, Baş Yumruk."

"Ve Alakarga şu anda iki atama arasında olduğu için," diye dobra dobra devam etti Dujek, "size sadece eşlik ediyor. Anlıyor musun, Yüzbaşı?"

Paran sırıttı. "Anlıyorum."

"Siyah Moranthlılar sizi alıncaya kadar hikâyeyi öğrenmiş olacaklar; bu yüzden onlarla gidin."

"Emredersin, Baş Yumruk."

"Soracağın bir şey var mı, Alakarga?" diye homurdandı Dujek.

"Hayır," diye keyifsizce yanıtladı tecrübeli gazi.

"Pekâlâ. Umarım daha sonra tekrar konuşuruz."

Kemiklerin parıltısı söndü.

Yüzbaşı Paran askerlere doğru döndü. Her bir çehreyi tek tek inceledi. *Komutanları olacaktım. Hiçbir yerde bundan iyisini bulamazdım.* "Pekâlâ," dedi boğuk bir sesle. "Kimler kanun kaçağı olmak ve Dujek'in asileri arasında yer almak istiyor?"

İlk olarak Tırıs dişlerini göstererek ayağa kalktı. Onu Tez Ben, Kirpi ve Tokmak izledi.

Hayret dolu bir sessizlik yaşandı, sonra Kalam başıyla Kemancı'yı işaret edip genzini temizledi. "Biz de sizinleyiz ama sizinle gelmiyoruz. Yani ben ve Kemancı."

"Ne demek istediğini açıklayabilir misin?" diye usulca sordu Paran.

Apsalar konuşarak herkesi şaşırttı. "Bunu yapmakta zorlanacaklardır, Yüzbaşı. İtiraf etmeliyim ki ben de ne iş çevirdiklerin-

den emin değilim ama benimle geliyorlar. İmparatorluk'a, evime geri dönüyorum."

Kemancı huzursuz bir omuz silkişle ayağa kalkıp Alakarga'nınn karşısına geçti. "Ona bu kadarını borçlu olduğumuzu düşünüyoruz, komutanım," dedi. Yüzbaşıya baktı. "Ve kararımız kesin, komutanım. Ama başarabilirsek geri geleceğiz."

Şaşkın durumdaki Alakarga acıyla yerinden kalktı. Paran'a doğru dönerken donakaldı. Yüzbaşının arkasındaki yatakta Coll doğrulup oturmuştu. "Şey," dedi Alakarga, eliyle işaret ederek.

Herkes Coll'a bakarken ortam bir kez daha gerildi. Paran içten bir mutlulukla öne çıktı.

"Coll! Ben—" Ansızın sustu, sonra ifadesiz bir sesle konuştu. "Gördüğüm kadarıyla bir süredir uyanıksın."

Coll'un bakışları masaya saplı kemiklere çevrildi, ardından tekrar Paran'a yöneldi. "Bütün konuştuklarınızı duydum," dedi. "Söyle bana, Paran, siz askerlerin Darujhistan'dan çıkmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Rallick kayranın kenarında, ağaçların altındaki karanlıkta dikiliyordu. Görünüşe bakılırsa her şeye rağmen sihir bastırıcı güçleri yetersiz kalmıştı. Dev bir el –kendinden emin, güçlü ve yılmaz bir tanrının eli– gibi gelen bir şey tarafından oturduğu yerden kaldırılmıştı. Bir kök labirentinin terasa doğru uzayarak açıklığı hızla aşmasını hayretler içerisinde seyretmişti. Bir çığlık duymuş, sonra kökler insan şekilli bir... tayfa sarılı olarak geri gelip onu apar topar toprağın içine çekmişti.

Rallick ansızın coşkuya yakın bir hisse kapılmıştı. Burada büyüyen her neyse o şeyin doğru ve adil olduğunu akıl sır ermez bir katiyetle anlamıştı.

Varlık yeni ve gençti. Suikastçı şimdi bile seyretmeyi sürdürürken köşeli, geometrik yüzeylerinin şekillendirme titreşimleriyle dalgalandığını görebiliyordu. Bir saatten kısa süre öncesine kadar bir ağaç kütüğünden fazlası olmayan şey artık bir evdi. Devasa bir kapı, kemerli bir dalın altındaki gölgelere yarı yarıya gömülmüş bekliyordu. Sarmaşıklar panjurlu pencereleri tıkıyor, kapının yukarısında ve solunda yapraklarla ve asmalarla süslü

bir balkon asılı duruyordu. Bu balkon ikinci kattan yukarısı taretli ve yamru yumru tepesine kadar padavralarla kaplı bir tür kuleye açılıyordu. Evin ön cephesinin sağında başka bir kule yükseliyordu. İlkinden daha bodur ve penceresiz olan ikinci kulenin düz çatısının kenarlarında tırtıklı mazgal dişleri bulunuyordu. Rallick o çatının bir platform olduğundan ve bir nevi kapakla içeriye erişim sağladığından kuşkulanıyordu.

Yapının etrafındaki kayran da değişmiş, evin bahçesi bir mezarlıkmışçasına yer yer tümseklerle bezenmişti. Bu dikdörtgen tümsekler görünmez bir rüzgâr tarafından kıvrılarak engebeli, çimenli topraktan uzaklaştırılırcasına büyüyen genç ve bakımsız ağaçlarla çevrelenmişti. Kökler tayfı işte o tümseklerden birinin içine çekmişti.

Yaşananlar doğru ve adil geliyordu. Bu iki sözcük kalbinin etrafına sükûnet saran bir cazibeyle suikastçının kafasında yankılanıyordu. Rallick bu yavru evle arasında bir yakınlık sezer gibi oluyor, yapı sanki onu tanıyıp kabulleniyordu.

Evin boş olduğunu biliyordu. İşte kaynağı belirsiz bir katiyet daha.

Rallick seyretmeye devam ettikçe evin hatları belirginleşti, keskin bir netlik kazandı. Bölgeye, yeni sürülmüş toprağı hatırlatan yoğun bir koku yayıldı. Suikastçının içi huzurla doldu.

Az sonra arkasında bir hışırtı duydu. Hızla döndüğünde Vorcan'ın çalıların arasından tökezleyerek çıktığını gördü. Kadının yüzü alnındaki bir kesikten akan kanla kaplıydı. Kendini âdeta Rallick'in kollarına bıraktı.

"Tiste Andiiler," dedi nefes nefese. "Peşimdeler. Beni avlıyorlar. Bir cinayetin öcünü almak istiyorlar!"

Rallick kadının ilerisine baktı ve etraftaki karanlığa alışalı çok olmuş gözleri ağaçların arasında hızla oraya yaklaşan sessiz bir hareketlilik tespit etti. Bayılan kadını kollarında tutarak kısa bir tereddüt etti. Sonra eğildi, Vorcan'ı omzuna attı ve dönüp eve doğru koştu.

Kapının kendisi için açılacağını biliyordu. Açıldı da. Ötede karanlık bir antre ile bir kemerin altından geçilerek girilen, evin bir yanından diğerine kadar uzanan bir koridor mevcuttu. Sıcak,

hoş kokulu bir hava akımının karşıladığı Rallick hiç duraksamadan içeri girdi.

Serrat'ın akrabası Korlat garip eve yaklaşırken yavaşladı. Kapı, avlarının arkasından kapanmıştı. Kadın açıklığın kenarına kadar geldi, sonra oraya çömeldi. Diğer avcılar da yavaş yavaş arkasında toplandılar.

Horult öfkeyle tısladı. "Lordumuzu çağırdın mı, Korlat?"

Kadın başını iki yana salladı. "Eski zamanlardan kalma bu tür yaratıları bilirim," dedi. "Malazan Şehri'ndeki Ölühane, Yedi Kent'teki Odhanev... *Azath edieimarn*, Masumiyet Sütunları – bu kapı bize açılmayacak."

"Ama onlara açıldı," diye belirtti Horult.

"Bunun örnekleri var. Azathlar kimi uygun bulurlarsa onları seçerler. Ölühane'de de öyle olmuştu. İki kişi seçilmişti: İmparator olacak kişi ile ona eşlik edecek kişi. Kellanved ile Dansçı."

"Gücünü sezebiliyorum," diye fısıldadı Orfantal. "Lordumuz onu şimdi, hâlâ gençken yok edebilir."

"Evet," diye doğruladı Korlat. "Edebilir." Bir müddet sessiz kaldı, ardından doğruldu. "Ben ölünün akrabasıyım," dedi.

"Akrabasısın," diye onayladılar öbürleri.

"Öç arayışı sona erdi," diyen Korlat'ın badem gözlerinin etrafındaki çizgiler gerildi. "Lordumuz çağrılmayacak. Onu istirahatine bırakın. Azath'a el sürülmeyecek zira o daha bir yavru." Açık kahverengi gözleri silah arkadaşlarınınkilerle tek tek buluştu. "Karanlık'ın Kraliçesi ilk doğduğunda Işık için şöyle demişti: 'O yeni. Yeni olan masumdur. Masum olan kıymetlidir. Bu harikulade yavruyu gözlemleyin ve saygı nedir bilin.'"

Orfantal kaşlarını çattı. "Böylelikle Işık sağ kaldı. Karanlık ortadan kalktı ve saflık bozuldu. Ve sen şimdi bizi de Kraliçemiz gibi kabahatli kılmak istiyorsun. Işık yozlaşıp dünyamızı yok etti, Korlat. Yoksa unuttun mu?"

Korlat'ın tebessümü hüzünlüydü. "O tür kusurları el üstünde tut, sevgili kardeşim zira Kraliçemiz ümidini hiç kaybetmedi. Ben de öyle. Artık gitmeliyiz."

* * * * *

Kosturmanın hiç bitmediği bu gece yorgun düştüğü her hâlinden anlaşılan Crokus'un yaklaşmasını seyrederken Kruppe'nin yüz ifadesi sevecendi. Murillio'yu dürtüp parmaklarını genç hırsızdan tarafa oynattı. "Delikanlı lüzumsuz bir aceleyle çıkageliyor. Lakin korkarım Kruppe'nin üzücü havadisler vermesi gerekiyor."

"Her açıdan zorlu bir gece geçirdi," diye yorum yaptı Murillio. Simtal Malikânesi'nin dışındaki bahçe kapısının destek duvarına yaslandı. Sokak hâlâ boş, vatandaşlar o geceki dehşetlerin şokuyla uyuşuktu.

Kruppe artık bir fersah batıda, şehir surlarının hayli dışında bulunan Ay Tohumu'nu işaret etti. "Ne harika bir tertibat. Lakin onun gitmeyi seçmesinden hoşnut Kruppe. Yıldızların bile örtüldüğünü, bu dünyada yılgıdan başka bir şey kalmadığını hayal edebiliyor musun?"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye söylendi Murillio.

"Harika bir fikir," dedi Kruppe. "Yine de delikanlıyı bekleyelim mi?"

Bekleme uzun sürmedi. Crokus onları tanıyınca hummalı koşusunu yavaşlattı. "İmparatorluk Apsalar'ı kaçırdı!" diye bağırdı. "Bana yardım gerekiyor!" Murillio'nun yanında yalpalayarak durdu. "Ayrıca Rallick hâlâ o bahçede ve—"

Kruppe cıkcıkladı. "Sakin ol, evlat. Apsalar'ın konumu Kruppe tarafından biliniyor. Rallick'e gelince..." Sokağa doğru dönüp kollarını geniş geniş salladı. "Gece havasını doya doya içine çek, Crokus! Yeni bir yıl başladı! Gel üçümüz birlikte Darujhistan'ın efendileri gibi şöyle bir yürüyelim!" Yoldaşlarıyla kol kola girip onları beraberinde sürükledi.

Murillio iç geçirdi. "Rallick kayıp," diye açıkladı. "Artık Coll'un bahçesinde bir tür olağanüstü ev var."

"Ah, tek bir beyanla öyle çok şeyi açığa vurdun ki!" Kruppe genç hırsıza yaslandı. "Lakin delikanlının şu anki gizli, öncelikli kaygısı hiç şüphesiz genç ve güzel bir kızın başına ne geldiği. Hayatının son anda Gorlas adlı bir asilzade oğlu tarafından kurtarıldığından haberi yok tabii. Neredeyse bir duvardan dökülen tonlarca tuğlanın altında kalacaktı. Sahiden de kahramanca bir kurtarıştı. Kızcağız mutluluktan bayılacak gibiydi."

"Yahu sen neden bahsediyorsun?" diye öğrenmek istedi Crokus. "Kurtarılan kim?"

Murillio alaycı bir homurtu çıkardı. "Sanırım, Darujhistan'ın efendisi sevgili Kruppe, aklında yanlış genç kız var."

"Zaten güzel de değil," diye ileri sürdü Crokus.

Kruppe'nin göğsü hafifçe şişti. "Tanrılara sorarsan, delikanlı, onlar sana hayatın da her zaman güzel olmadığını söylerler. Sen onu bırak da Leydi Simtal'ın malikânesinin bu gece nasıl Coll'un malikânesi hâline geldiğini merak ediyor musun? Yoksa Kruppe de dahil en yakın dostlarının başlarından geçenlere hiç ilgi duymayacak kadar yeni aşkına abayı yakmış durumda mısın?"

Crokus darıldı. "Elbette ilgi duyuyorum!"

"Öyleyse hikâye her zamanki gibi Kruppe'yle başlıyor..."

Murillio of çekti. "Diye bildirdi Yılanbalığı."

KAPANIŞ

Gördüm ki bir rivayet çıkmış
gizemlerle sıkı sıkıya sarılı
Gadrobilerin tepelerinde
güneşin altına bırakılmış

orası ki kuzular dağılır
kurt yüklü rüzgârlara
ve çobanlar kaçarlar
kumların bir fısıltısına

ve gözlerini kırptı ışıltıda
sertleşip taşan dönmüş bir kalp
Hiçbir Yer Kapısı'nın gölgesi
uzarken yuvanın sürüklenen kumlarında

O rivayetin çıktığını gördüm
yüz bin hevesli avcının ağzından
mavi ışıklarla yıkanan bir şehirde...

Rivayetin Doğuşu (I.i-iv)
Balıkçı (d. ?)

Güneş sabah sisini gölün üzerindeki beyaz bir kalkan gibi aydınlatıyor, aşağıdaki sahilde bir balıkçı teknesi tazelenen dalgalarda sallanıyordu. Vira edilmiş taşıtın çakıllardan ayrılmasına dakikalar kalmıştı.

Alakarga'nın sahildeki kubbemsi bir kayaya çıkmasına yardım eden Tokmak onunla beraber oraya oturdu. Şifacının gözleri, kamburunu çıkarıp dikilerek gölün karşısına bakmakta olan Tez Ben'in figüründe oyalandı. Sihirbazın bakışlarını takip etti. Ay Tohumu tahrip olmuş bazalt yüzeyinde altın sarısı bir parıltıyla ufkun alçak bir noktasında asılı duruyordu. Tokmak homurdandı. "Güneye ilerliyor. Acaba bunun anlamı ne?"

Alakarga güneşin ışıklarına karşı gözlerini kıstı. Şakaklarını ovuşturmaya başladı.

"Yine başın mı ağrıyor?" diye sordu Tokmak.

"Son zamanlarda o kadar kötü değil," dedi yıpranmış adam.

"Beni asıl endişelendiren bacağın," diye mırıldandı şifacı. "Üstünde biraz daha çalışmalıyım ve ona bir süre ağırlığını vermemelisin."

Alakarga sırıttı. "Vakit bulur bulmaz," dedi.

Tokmak iç geçirdi. "Öyleyse üstünde daha sonra çalışırız."

Arkalarındaki ormanlık bayırdan Kirpi seslendi. "Geliyorlar!"

Şifacı, Alakarga'nın kalkmasına yardım etti. "Neyse," diye fısıldadı. "Durum çok daha beter olabilirdi, değil mi Çavuş?"

Alakarga gölün karşısına sert gözlerle baktı. ""Her şey dikkate alındığında üç kayıp o kadar kötü sayılmaz."

Tokmak'ın yüzünden dertli bir ifade geçti. Cevap vermedi.

"Hadi gidelim," diye homurdandı Alakarga. "Yüzbaşı Paran ahestelikten nefret ediyor. Hem belki Morantlılar güzel bir haber getirmişlerdir. Öylesi hoş bir değişiklik olur, değil mi?"

Tez Ben sahilden Tokmak'ın çavuşa bayır boyunca destek olmasını seyretti. Vaktin gelip gelmediğini merak etti. Bu meslekte canlı kalmak isteyen hiç kimse gevşemeyi göze alamazdı. En iyi

planlar daha başka planlarla iç içe yürürdü ve hedef saptırman gerektiğinde tam saptırırdın. Asıl zor olan diğer eli saklı tutmaktı.

Sihirbaz aniden pişmanlığa kapıldı. Hayır, daha zamanı gelmemişti. İhtiyara dinlenmesi için fırsat tanıyacaktı. Kendini hareket etmeye zorladı. Arkasına bakmaktan kaçınacaktı – öyle yapmak asla iyi bir fikir değildi. Plan çoktan tezgâhlanmıştı.

"Alakarga bunu duyunca öfkeden kuduracak," diye kendi kendine fısıldadı.

Yüzbaşı Paran aşağıdaki sahilde bulunan diğerlerini dinlese de yanlarına gitmedi. *Daha değil.* Ermişlerle muhatap olmak ona yeni bir hassasiyet kazandırmış gibiydi – veya sebep belki de belindeki kında duran Otataral kılıçtı. Fakat artık o kızı sezebiliyordu. O eski tombulluğuyla daha şimdiden ergenliğini yaşıyor, gülümseyerek sabah göğüne bakarken sarkık gözkapakları uykulu hâlleriyle görenleri yanıltıyordu.

Yanına geleceğim, diye ona söz verdi. *Şu Kâhin Pannion ve onun lanet olası kutsal savaşı çökertildiğinde yanına geleceğim, Yırtıkyelken.*

Biliyorum.

Genç subay gerildi. Kafasında duyduğu ses kendisine ait değildi. Yoksa ait miydi? Dahasını bekledi. *Yırtıkyelken?* Ona bir tek sessizlik cevap verdi. *Ah, hayal gücümün bir oyunu sadece. Eski hayatında bir zamanlar bana beslediğin duyguları bulacak, onları tekrar hissedecek kadar hatırlayabileceğini düşünmem bile saçma. Budalanın tekiyim.*

Lorn'un mezarının –bir taş tümseğin– yanında çömelen Paran doğruldu ve giysilerindeki çerçöp ile turuncu çam iğnelerini süpürdü. *Şu hâlime bak. Bir zamanlar Muavin'in ajanıyken artık sıradan bir askerim. Nihayet bir askerim.* Gülümseyerek aşağıdaki mangasına gitti.

Öyleyse bir askerin gelişini bekleyeceğim.

Paran zınk diye durdu, sonra bir tebessümle yoluna devam etti. "İşte bu," diye fısıldadı, "hayal gücümün bir oyunu değildi."

* * * * *

Ticaret gemisi güney sahilini takip ederek Dhavran'a ve nehir ağzına doğru ilerliyordu. Küpeşteye yaslanan Kalam bakışlarıyla kuzey ufkundaki yalçın, karlı dağları tarıyordu. Yakınında kolay unutulan, konuşmaya isteksiz başka bir yolcu vardı.

Suikastçıya ulaşan yegâne sesler Apsalar ile Crokus'tan geliyordu. Henüz uygun sözcükleri bulamamış ince bir dansla birbirinin etrafında dönen ikili heyecanlı görünüyordu. Kalam'ın ağzı yarım bir tebessümle yavaş yavaş kıvrıldı. Böyle bir masumiyet duymayalı çok olmuştu.

Az sonra Crokus omzunda taşıdığı, amcasının evcil iblisiyle yanında belirdi. "Coll'a göre İmparatorluk'un başkenti Unta en az Darujhistan kadar büyükmüş. Öyle mi?"

Kalam omuz silkti. "Belki. Ama çok daha çirkin. Yine de oraya uğrama fırsatı bulacağımızı sanmam. Itko Kan güney kıyısındayken Unta kuzeydoğu kıyısındaki Kartool Koyu'ndadır. Darujhistan'ı şimdiden özledin mi?"

Crokus'un yüzüne kederli bir ifade yerleşti. Gözünü dalgalara dikti. "Yalnızca oradaki bazı insanları," dedi.

Suikastçı homurdandı. "Nasıl hissettiğini iyi biliyorum, Crokus. Kemancı'nın hâline bak. Bir kolu ve bir bacağı kesilmiş gibi sızlanıp duruyor."

"Apsalar hâlâ onun için bunca zahmete katlanacağınıza inanamıyor. Manganızda pek sevilmediğini hatırlıyormuş."

"Sevmediğimiz kişi o değildi ki. Buradaki genç kadın iki paralık bir köyde yaşayan bir balıkçı kız. Üstelik evinden çok uzakta."

"Apsalar ondan fazlası," diye mırıldandı Crokus. Elinde bir sikke tutuyor, onunla ilgisizce oynuyordu.

Kalam oğlana dikkatli bir bakış attı. "Sahi mi?" dedi duygularını belli etmeyerek.

Crokus safça kafa salladı. Sikkeyi kaldırıp üstündeki simayı inceledi. "Şansa inanır mısın, Kalam?"

"Hayır," diye hırıldadı suikastçı.

Crokus mutlulukla sırıttı. "Ben de." Sikkeyi havaya attı.

Onun denize düşmesini, bir defa parıldamasını, sonra da dalgaların altında gözden kaybolmasını seyrettiler.

Pruvanın yakınındaki Halka Bozan kendi kendine yavaşça

kafa salladı. Vereceği haberler Yılanbalığı'nın çok hoşuna gidecek, dahası yüreğine epey su serpecekti. Adam bunun ardından dikkatini batıya yöneltti ve artık meçhul bir yaşam sürdürmemenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

Böylece
Malazan
Yitikler Kitabı'nın
ilk öyküsü sona erer.

SÖZLÜK

Unvanlar ve gruplar

Baş Yumruk: Bir Malazan seferinde orduların bir komutanı.

Kızıl Muhafızlar: Tahtından edilmiş bir prensin komutasındaki meşhur bir kiralık asker topluluğu.

İmparatorluk'un İlk Kılıcı: Malazanlar ve T'lan Imasslar arasında bir imparatorluk şampiyonunu ifade eden bir unvan.

Kâhin Pannion: Darujhistan'ın güneyindeki topraklara hükmeden gizemli bir peygamber.

Köprüyakarlar: Malazan 2. Ordusu'nda efsane olmuş seçkin bir tümen.

Kron T'lan Imass: Kron'un komutası altındaki klanların adı.

Logros T'lan Imass: Logros'un komutası altındaki klanların adı.

Pençe: Malazan İmparatorluğu'nun gizli örgütü.

Savaş Beyi: Caladan Brood'un diğer adı.

Yumruk: Malazan İmparatorluğu'nda askerî bir vali.

Kişiler (insan ve insan harici)

Barghast (insan harici): Göçebe bir yaşam sürdüren pastoral bir savaşçı toplum.

Daru: Kuzey Genabackis'teki şehirlerin vatandaşlığını paylaşan yerli kültürel grup.

Forkrul Assail (insan harici): Soyu tükenmiş efsanevi bir halk (Dört Kurucu Irk'tan biri).

Gadrobi: Merkezî Genabackis'te yaşayan bir yerli grubu.

Genabarii: Kuzeybatı Genabackis'te kültürel bir grup (ve dil).

Jaghut (insan harici): Soyu tükenmiş efsanevi bir halk (Dört Kurucu Irk'tan biri).

K'chain Che'Malle (insan harici): Soyu tükenmiş efsanevi bir halk (Dört Kurucu Irk'tan biri).

Moranth (insan harici): Merkezi Bulut Ormanı'nda yer alan, fazlasıyla kuralcı bir uygarlık.

Rhivi: Genabackis'in merkezî ovalarında göçebe bir yaşam sürdüren pastoral bir toplum.

T'lan Imass: Dört Kurucu Irk'tan artık baki olan biri.

Tiste Andii (insan harici): Bir Ata Irk.

Trell (insan harici): Göçebe bir yaşam sürdürmesine karşın yerleşik hayata geçmekte olan pastoral bir savaşçı toplum.

Ermişler

Apsalar, Hırsızların Leydisi

Beru, Fırtınaların Lordu

Burn, Toprağın Leydisi, Uyuyan Tanrıça

Caladan Brood, Savaş Beyi

Kotilyon/Urgan (Gölge Üst Hanesi Suikastçısı)

D'rek, Güz Solucanı (bazen Hastalığın Kraliçesi olarak da geçer, *bakınız* Poliel)

Dessembrae, Trajedilerin Lordu

Düşler Kraliçesi (Yaşam Üst Hanesi Kraliçesi)

Fanderay, Kışın Dişi Kurdu

Fener, Yaban Domuzu (*ayrıca bakınız* Tennerock)

Gedderone, Baharın ve Yeniden Doğuşun Leydisi

Gölgetaht/Ammanas (Gölge Üst Hanesi Kralı)

Hood (Ölüm Üst Hanesi Kralı)

Jhess, Örgünün Kraliçesi

K'rul, Ata Tanrı

Kallor, Üst Kral

Karanlık'ın Oğlu/Ay'ın Lordu/Anomander Rake (Karanlık Üst Hanesi Şövalyesi)

Koca Kuzgunlar, sihirle hayatta kalan kuzgunlar

Mowri, Dilencilerin, Kölelerin ve Serflerin Leydisi

Nerruse, Sakin Denizlerin ve Uygun Rüzgârların Leydisi

Oponn, Şansın İkiz Maskaraları

Osserc, Göğün Lordu

Poliel, Salgınların Hanımı

Sakat Tanrı, Zincirler Kralı

Shedenul/Soliel, Sıhhatin Leydisi

Soliel, Şifanın Hanımı
Tazılar (Gölge Üst Hanesi'nin)
Tennerock/Fener, Beş Dişli Yaban Domuzu
Togg (bakınız Fanderay), Kış Kurdu
Trake/Treach, Yazın ve Muharebenin Kaplanı
Treach, İlk Kahraman

Sihir Dünyası

Kovanlar (Yollar — insanlara açık kovanlar)

Denul: Şifa'nın Yolu
D'riss: Taş'ın Yolu
Hood'un Yolu: Ölüm'ün Yolu
Meanas: Gölge'nin ve İllüzyon'un Yolu
Rashan: Karanlık'ın Yolu
Ruse: Deniz'in Yolu
Serc: Gök'ün Yolu
Tennes: Toprak'ın Yolu
Thyr: Işık'ın Yolu

Ata Kovanları

Kurald Galain: Tiste Andii, Karanlık'ın Kovanı
Omtose Phellack: Jaghut kovanı
Starvald Demelain: Tiam kovanı, İlk Kovan
Tellann: T'lan Imass kovanı

Ejderhalar Destesi — Fatid (ve ilgili Ermişler)

Yaşam Üst Hanesi
Kral
Kraliçe (Düşler Kraliçesi)
Şampiyon
Rahip
Haberci
Asker
Dokumacı
Taş Ustası
Bakire

Ölüm Üst Hanesi
Kral (Hood)
Kraliçe
Şövalye (bir zamanlar Dassem Ultor)
Büyücü
Haberci
Asker
Eğirici
Taş Ustası
Bakire

Işık Üst Hanesi
Kral
Kraliçe
Şampiyon
Rahip
Kumandan
Asker
Terzi
İnşacı
Bakire

Karanlık Üst Hanesi
Kral
Kraliçe
Şövalye (Karanlık'ın Oğlu)
Büyücü
Kumandan
Asker
Dokumacı
Taş Ustası
Karı

Gölge Üst Hanesi
Kral (Gölgetahtı/Ammanas)
Kraliçe
Suikastçı (Urgan/Kotilyon)

Büyücü
Tazı

Bağımsız
Oponn (Şansın Maskaraları)
Dikilitaş (Burn)
Taç
Asa
Küre
Tahı

Kemik Bakar: T'lan Imassların bir şamanı.
Kısmet: Oponn'a adanmış bir kılıç.
D'iver: Üst düzey bir şekildeğiştirme disiplini.
Dragnipur: Anomander Rake'in kullandığı bir kılıç.
Finnest: Bir Jaghut'un güç depolamakta kullandığı nesne.
Kaos Kovanları: Kovanlar arasındaki miyasmalı yollar.
Otataral: Yedi Kent'teki Tanno Tepeleri'nden çıkarılan ve sihri bastıran kızılımsı maden.
Tektutan: Bir şekildeğiştirme disiplini.
T'orrud Cemiyeti: Darujhistan Cemiyeti.
Tiran Krallar: Darujhistan'ın eski hükümdarları

Yer adları

Arayıcının Derinleri — Meningalle Okyanusu'nun Malazan'daki adı.

Ay Tohumu — İçinde bir şehir bulunan, siyah bazaltan uçan bir dağ. Karanlık'ın Oğlu'nun ve Tiste Andiilerin yuvası.

Elma — Bir Genebackis Özgür Kenti

Bulut Ormanı — Genebackis'in kuzeybatı sahilinde konuşlu Moranth memleketi

Darujhistan	Genabackis'teki efsanevi şehir. Azur Gölü'nün güney kıyısında konuşlu olan ve çoğunlukla Daru ile Gadrobi nüfuslarının ikamet ettiği en büyük ve itibarlı Özgür Kent. Doğalgazdan enerji kaynağı olarak yararlandığı bilinen tek şehir.
Dhavran	Darujhistan'ın batısındaki bir şehir.
Fare Semti	Malaz Şehri'ndeki bahtsız bir semt.
Gadrobi Tepeleri	Darujhistan'ın doğusunda bulunan, halihazırda seyrek nüfuslu olmasına rağmen bir zamanlar Gadrobi halkına anavatanlık yapmış bir dizi tepe.
Garalt	Bir Genabackis Özgür Kenti.
Genabaris	Genabackis'in kuzeybatı kıyısında yer alan, seferler sırasında başlıca çıkarma noktası olarak kullanılan, Malazan kontrolündeki büyük bir şehir.
Gerrom	Itko Kan'da küçük bir kırsal kasaba.
Griköpek	Bir Genabackis şehri.
Itko Kan	Quon Tali kıtasında Malazan İmparatorluğu'nun bir eyaleti.
Kan	Itko Kan'ın başkenti.
Karaköpek Ormanı	Genabackis Kıtası'nda İlk Seferler boyunca Malazan İmparatorluğu ile Caladan Brood'un ve Kızıl Muhafızlar'ın orduları arasında büyük muharebelerin yaşandığı ana kayaç üstünde yer alan büyük kuzey ormanı.

Laederon Platosu	Genabackis'in kuzey tundrası.
Laleler	Bir Genabackis Özgür Kenti.
Lest	Darujhistan'ın doğusundaki bir şehir devleti.
Malaz Şehri	Bir ada şehri ve Malazan İmparatorluğu'nun kurucu imparatorunun memleketi.
Malazan İmparatorluğu	Quon Tali kıtasının kıyısı açıklarındaki Malaz Adası'nda kurulmuş bir İmparatorluk. Asıl kurucuları İmparator Kellanved ile yandaşı Dansçı'dır. İkisi de mevcut İmparatoriçe Laseen tarafından öldürülmüştür. İmparatorluk Quon Tali'yi, Falar alt kıtasını, Yedi Kent'i ve kuzey Genabackis kıyılarını kapsar. Stratem ve Korel kıtalarına da ilave akınlar düzenlenmiştir.
Meningalle Okyanusu	Arayıcının Derinleri'nin Genabackis'teki adı.
Mock'un Kalesi	Malaz Şehri'ne yukarıdan bakan, İmparator ile Dansçı'nın suikasta kurban gittikleri kale.
Moranth Dağları	Bulut Ormanı'nı çevreleyen dağ sırası.
Mott	Genabackis'te bir şehir.
Nathilog	Kuzeybatı Genabackis'te Malazan kontrolündeki bir şehir.

Nisst	Bir Genabackis Özgür Kenti.
Özgür Kentler	Genabackis'in kuzeyinde yer alan, biri hariç hepsi Malazan İmparatorluğu'nca fethedilen ticari bir şehir devletleri ittifakı.
Pale	Genabackis'te kısa zaman önce Malazan İmparatorluğu tarafından fethedilen Özgür Kent.
Pannion Domin	Kuzeydoğu Genabackis'te Kâhin Pannion'un hükmettiği yeni bir imparatorluk.
Porule	Bir Genabackis Özgür Kenti.
Quon Tali	Malazan İmparatorluğu'nun esas kıtası.
Rhivi Ovası	Kuzey Genabackis'in merkezî ovası.
Setta	Genabackis'in doğu kıyısında bir şehir.
Tahlyn Dağları	Azur Gölü'nün kuzey tarafındaki bir sıradağ.
Tek Gözlü Kedi	Bir Genabackis Özgür Kenti.
Unta	Malazan İmparatorluğu'nun Quon Tali'deki başkenti.

Darujhistan ve çevresi

Anka Hanı: Daru Mahallesi'nde popüler bir uğrak yeri.
Despotun Barbakanı: Tiranlar Çağı'ndan kalan çok eski bir yapı.
Eski Saray (Haşmet Salonu): Konsey'in şimdiki binası.
Hinter'ın Kulesi: Soylular Mahallesi'ndeki terk edilmiş büyücü kulesi.

Jammit'in Kaygısı: Doğu yolu.

Kaygıköy: Surların dışında, Jammit'in Kaygısı üzerinde yer alan varoş.

K'rul'un Çan Kulesi/Tapınağı: Soylular Mahallesi'nde terk edilmiş bir tapınak.

Malikâneler Mahallesi: Şehrin ileri gelenlerinin ikamet ettikleri mahalle.

Quip'in Barı: Göl Kenarı Mahallesi'nde köhne bir bar.